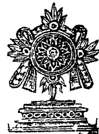
23.3.66

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பகவத்கீதை.

மூன்றும் ஷட்கம்.

Sri Bhagavad geetha

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த கீதாபாஷ்யம்,
அந்த பாஷ்யத்திற்கு ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன்
அருளிச்செய்த தாத்பர்யசந்த்ரிகை, கீதார்த்தஸங்க்ரஹ ரக்ஷை,
இவைகளுக்குச் சரியான தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும்,
ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ
ஶ்லோகங்கள், கீதா ஶ்லோகங்கள் இவைகளுக்கு
பாஷ்யத்துக்கிணங்கப் பதவுரையும், ஸ்ரீநிகமாந்த
மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த கீதார்த்த
ஸங்க்ரஹப் பாட்டுகளுக்குப் பொழிப்
புரையுமுள்ளது.

Narasimha Charier (Ed)

திருவஹீந்த்ரபுரம் சேட்லூர் வித்வான், பகவத்விஷயம்
ஸ்ரீ. உ. வெ. நரசிம்மா சார்யார் ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்டு
சிந்தாத்ரிப்பேட்டை ஸத் ஸம்ப்ரதாய வர்த்தனீ ஸபையாரால்
பிரசுரம் செய்யப் பெற்றது.

இதன் விலை ரூபாய் **4—8—0**

முதல் ஷட்கம் விலை ரூபாய் 5—0—0
இரண்டாம் ஷட்கம் விலை ரூபாய் 3—8—0
தபாற்கூலி வேறு.

PRINTED AT THE SACCHIDHANANDHA PRESS MADRAS.
1915

Bhagavad Geetha / Narasimha Chariar (Ed.) - Chennai Sacchinanda

3-வது ஷட்க கீதா ஶ்லோகங்களின் press

அகராதி.

அ—அத்யாயம், ஶ்—ஶ்லோகம், ப—பக்கம்.

	அ	ஶ்	ப
அ			
அதேஶகாலே யத்தாநம்	17	22	350
அதர்மம் தர்மமிதி யா	18	32	445
அதஶ்சோர்த்வம் ப்ரஸ்ருதா	15	2	195
அதிஷ்டாநம் ததா	18	14	404
அத்யாத்மஜ்ஞாந நித்யத்வம்	13	11	66
அத்யேஷ்யதே ச	18	70	560
அநாதித்வாந்நிர்குணத்வாத்	13	31	119
அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச	18	12	396
அநுத்வேககரம் வாக்யம்	17	15	343
அநுபந்தம் க்ஷயம்	18	25	435
அநேகசித்த விப்ராந்தா	16	16	284
அந்யே த்வேவமஜாநந்த:	13	25	107
அப்ரகாஶோ(அ)ப்ரவ்ருத்திஶ்ச	14	13	158
அபலாகாங்க்ஷிபிர்யஜ்ஞோ	17	11	338
அபயம் ஸத்த்வ ஸம்ஶுத்தி:	16	1	249
அபிஸந்தாய து பலம்	17	12	339
அமாநித்வமதம்பித்வம்	13	7	60
அயுக்த: ப்ராக்ருத: ஸ்தப்த:	18	28	438
அவிபக்தம் ச பூதேஷு	13	16	83
அஶாஸ்த்ரவிஹிதம்	17	5	3.8
அஶ்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம்	17	28	363
அஸக்தபுத்தி: ஸர்வத்ர	18	49	482
அஸக்திரநபிஷ்வங்க:	13	9	64
அஸத்யமப்ரதிஷ்டம் தே	16	8	268
அஸௌ மயா ஹத:	16	14	280
அஹங்காரம் பலம் தர்பம்	16	18	288
அஹங்காரம் பலம்	18	53	485
அஹம் வைஶ்வாநரோ	15	14	218
அஹிம்ஸா ஸத்யம்	16	2	249
ஆ			
ஆட்யோ(அ)பிஜநவாந்	16	15	283
ஆத்மஸம்பாவிதா:	16	17	286
ஆயு:ஸத்த்வபலாரோக்ய	17	8	323
ஆஶாபாஶ ஶதை	16	12	278
ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா	16	20	293
ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய	17	7	322
இ			
இச்சா த்வேஷ: ஸுகம்	13	6	52
இதி குஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரம்	15	20	238
இதி தே ஜ்ஞாநமாக்யாதம்	18	63	510
இதி க்ஷேத்ரம் ததா	13	18	88
இத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய	18	74	568
இதமத்ய மயா லப்தம்	16	13	279
இதம் தே நாதபஸ்காய	18	67	555
இதம் ஶரீரம் கௌந்தேய	13	1	5
இதம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய	14	2	135
இந்த்ரியார்தேஷு வைராக்யம்	13	8	62
ஈ			
ஈஶ்வர: ஸர்வபூதாநாம்	18	61	503
உ			
உத்க்ராமந்தம் ஸ்திதம்	15	10	212

இந்த ஸ்ரீபகவத்கீதையில் எடுத்திருக்கும் ப்ரமாணங்களின்

அகராதி.

[ஷ=ஷட்கம். ப=பக்கம்.]

𑌦

	ஷ. ப.
[illegible]	
[illegible]	2 123
[illegible]	1 529
[illegible]	1 15
[illegible]	2 42
[illegible]	3 440
[illegible]	3 34?, 441
[illegible]	2 130
[illegible]	3 412
[illegible]	1 158?
[illegible]	3 536
[illegible]	3 520

ய

	ஷ. ப.
[illegible]	3 270
[illegible]	2 181
[illegible]	2 181, 3 405
[illegible]	3 476
[illegible]	1 403, 600
[illegible]	2 159
[illegible]	3 412
[illegible]	2 263

ந

	ஷ. ப.
[illegible]	1 345, 501
[illegible]	3 64
[illegible]	1 479
[illegible]	3 290
[illegible]	1 343
[illegible]	3 235
[illegible]	1 171
[illegible]	1 625
[illegible]	1 27, 461
[illegible]	2 60
[illegible]	1 27
[illegible]	1 41
[illegible]	3 281
[illegible]	3 341
[illegible]	1 720
[illegible]	3 349
[illegible]	1 550
[illegible]	1 48
[illegible]	2 33
[illegible]	1 269
[illegible]	3 471
[illegible]	3 320
[illegible]	3 470
[illegible]	3 342
[illegible]	2 264
[illegible]	1 164
[illegible]	3 66
[illegible]	1 380
[illegible]	3 49, 70
[illegible]	3 337
[illegible]	1 100
[illegible]	1 501, 556
[illegible]	3 358
[illegible]	2 208
[illegible]	1 553
[illegible]	3 567
[illegible]	3 334
[illegible]	3 179
[illegible]	1 346

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

பதிமூன்றாவது அத்யாயம்.

பா-அ] முதல் ஷட்கத்தில் முக்யமான அடையவேண்டிய ப்ரயோஜன மாயும் பரப்ரம்மமாயும் பகவானுயுமிருக்கிற வாஸுதேவனை அடைவதற்கு உபாயமாகிய பக்தியென்கிற பகவானைப்பற்றிய உபாஸனத்திற்கு அங்கமாயும் ஜ்ஞானயோகம் கர்மயோகம் ஆகிய இரண்டுவித நிஷ்டைகளாலு முண்டாக்கப்படுகிற அடைகிறவனுகிய ஜீவாத்மாவின் உண்மையைப்பற்றிய ஸாக்ஷாத்காரம் சொல்லப்பட்டது. நடுஷட்கத்தில் முக்யமான அடையவேண்டிய ப்ரயோஜனமாகிய பகவானுடைய உண்மையான ஸ்வபாவங்களும் அந்த மஹிமையைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகு உண்டாக்கக்கூடியதாயும் ஒரே நிஶ்சயத்துடன் கூடியதாயும் எப்போழுது மிடைவிடாம லிருப்பதாயுமிருக்கிற பக்தியோகத்தில் நிஷ்டை சொல்லப்பட்டது; மேலான ஐஶ்வர்யத்தில் ஆசையுடையவர்களுக்கும்

தா] பிறகு மூன்றாவது ஷட்கத்திற்கு ஸங்கதி சொல்லுவதற்காக முதல் இரண்டு ஷட்கங்களின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்—'முதல் ஷட்கத்தில்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்திலிருக்கும் பதங்களுக்குத் தாத்பர்யம் முன்னமேயே விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. "ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே யோகலக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே । ஆத்மாநுபூதிஸித்த்யர்த்தே பூர்வஷட்கேந சோதிதே" என்று முதல் ஷட்கத்தினர்த்தம் ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்டது. அடைய வேண்டுமென்றிச்சிக்கப்பட்ட பலம் கிடைக்கும் வரையிலும் இடைவிடாமல் அனுஷ்டித்தல் நிஷ்டை என்றிங்கே சொல்லப்படுகிறது. 'மத்யமே பகவத்தத்த்வயாதாத்ம்யாவாப்திஸித்தயே। ஜ்ஞாநகர்மாபிநிர்வர்த்யோ பக்தியோக: ப்ரகீர்த்தித:' என்கிற ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தை அனுஸரித்து நடுஷட்கத்தின் முக்யமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிவிட்டு ப்ரஸ்தாவத்தின்மேல் சொல்லியிருக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'மேலான ஐஶ்வர்யத்தில்' என்றாரம்பித்து. 'என்பதும்' என்கிற இடத்

ஜீவாத்மாவின் கைவல்யத்தில் மாத்திரம் ஆசையுடையவர்களுக்கும் இந்த பக்தியோகமே அவரவர்களுக்கு வேண்டிய பலங்களுக்கு உபாயமென்பதும் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது கடைசி ஷட்கத்தில் கீழ் இரண்டு ஷட்கங்களில் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவைகளின் சேர்க்கையினாலேற்பட்ட ப்ரபஞ்சம், ஈஶ்வரன், இவைகளின் உண்மையான ஸ்வபாவங்களும், கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், இவைகளின் ஸ்வரூபமும், இவைகளை அனுஷ்டிக்கும் விதங்களும், நிரூபிக்கப்

திலிருக்கிற 'உம்' இதுதாழ்ந்ததென்று காட்டுவதற்காக. இதுவும் ஸங்க்ரஹத்திலே கடைசியில் 'भक्तियोगस्तदर्थी चेत् समग्रैश्वर्यसाधकः । आत्मार्थी चेत् त्रयोऽप्येते तत्कैवल्यस्य साधकाः' என்று சொல்லப்பட்டது. 'प्रधानपुरुषव्यक्तसर्वेशानां विवेचनम् । कर्मधीर्भक्तिरित्यादिः पूर्वशेषोऽन्तिमोदितः' என்கிற ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்யவேண்டும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் மூன்றாவது ஷட்கத்திற்கு முதல் இரண்டு ஷட்கங்களோடு ஸங்கதி சொல்லுகிறார்—'இப்பொழுது' என்றாரம்பித்து. 'இப்பொழுது' என்பதற்கு ஸாமான்யமாகத் தெரிந்து கொண்டபடியினாலே விஶேஷமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாகிறபடியினால் நிரூபிக்கவேண்டிய ஸமயம் வந்திருக்கும்பொழுது, என்றர்த்தம். 'இவைகளின் சேர்க்கையினாலேற்பட்ட ப்ரபஞ்சம்' என்பது 'व्यक्त' என்னும் பதத்தினர்த்தத்தை விவரித்திருக்கிறது. 'சேர்க்கை' ஆவதிவ்விடத்தில் ஒரே கும்பலாகச் சேர்ந்திருத்தல். அன்றிக்கே '[illegible]' என்று சொல்லப்படுகிற ஒருவித ஸம்பந்தத்தினாலுண்டாகிறபடியினால், 'சேர்க்கையினாலேற்பட்ட' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாகவுமாம். 'உண்மையான ஸ்வபாவங்களும்' என்பதினால் 'विवेचन' என்னும் பதத்தின் அபிப்ராயத்திலிருக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'विविच्यतेऽनेन' (இத்தால் பிரித்துக் காட்டப்படுகிறது) என்னும் வ்யுத்பத்தியினால் பிரித்துக்காட்டக்கூடிய ஸ்வபாவங்கள் இவ்விடத்தில் 'विवेचन' என்னப்படுகிறது. 'இவைகளை அனுஷ்டிக்கும் விதங்களும்' என்பதினால் 'इत्यादिः' என்கிற இடத்தில் 'आदिः' என்னும் பதத்தினால் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. 'கீழ் இரண்டு ஷட்கங்களிலும் சொல்லப்பட்ட' என்பதினாலும் 'நிரூபிக்கப்படுகின்றன' என்பதினாலும் 'पूर्वशेषोऽन्तिमोदितः' என்கிற இடத்தின் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட ஸங்கதி

படுகின்றன. அதில் இப்பொழுதிந்தப் பதிமூன்றுவது அத்யாயத்தில்

விசேஷத்தை விவரித்திருக்கிறது. 'நிரூபிக்கப்படுகின்றன' என்று சொல்லியிருப்பது, மொத்தமாக மேலே சொல்லப்போகிற எல்லா அர்த்தங்களுக்கும் புனருக்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காக. அபிப்ராயத்திலிருப்பதாயும் கீழே சொல்லப்படாததாயும் அவச்யமாக வேண்டியவைகளாயுமிருக்கிற பாகங்களைச் சொல்லுவதினால் முன்பு சொன்ன அர்த்தங்களில் ஒருவிதத்தாலும் ஸந்தேஹமுண்டாகாதபடிச் செய்தலை நிரூபித்தலாம். பிறகு 'தேஹஸ்வரூபமாத்மாப்திஹேதுராத்மவிஶோதநம்। பந்தஹேதுர்விவேகஶ்ச த்ரயோதஶ உதீர்யதே' என்கிற ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்துகொண்டு பதிமூன்றுவது அத்யாயத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'அதில் இப்பொழுது' என்றாரம்பித்து. 'அதில்' என்பதற்கு மூன்றுவது ஷட்கம் சொல்லவேண்டிய ஸமயத்தில் என்றும், 'இப்பொழுது' என்பதற்கு முதலில் என்றும் அர்த்தம். இத்தால் மேலே சொல்லப்போகிற ஐந்து அத்யாயங்களைவிட இந்த அத்யாயம் முந்தியது என்பது ஸங்கதி விசேஷத்தினாலேற்பட்டது என்று அபிப்ராயத்தில்கொள்ளப்பட்டது. எப்படி என்னில்—முதல் ஷட்கம் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தின் உபோத்காதத்தையும் ஶாஸ்த்ரம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகிய அர்ஜுநனுடைய துக்கத்தையும் அதை நீக்குவதற்குக் காரணமாகிய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் சொல்லுகிற இரண்டு அத்யாயங்கள் ஒருபாகமாகவும், அந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாதனத்தையே விவரமாகச் சொல்லுகிற நான்கு அத்யாயங்கள் ஒருபாகமாகவும், ஆகஇரண்டு பாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது ஷட்கமும் அங்கங்கள், அதிகாரி, பலம், முதலிய வ்யத்யாஸங்களுடன் கூடியபக்தியோகத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற மூன்று அத்யாயங்கள் ஒருபாகமாகவும், அந்த பக்தி உண்டாவதற்கும் வ்ருத்தியடைவதற்கும் காரணமாகிய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற மூன்று அத்யாயங்கள் ஒரு பாகமாகவும், எப்படிப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே இந்த மூன்றுவதுஷட்கமும் மூன்றுமூன்று அத்யாயங்களடங்கிய இரண்டுபாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில்முதல் மூன்றத்யாயங்கள் அடங்கியபாகம்ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவைகளின் சேர்க்கையாகிய ப்ரபஞ்சம் இவைகளுக்கு ஈஶ்வரனாகியபகவான் இவைகளாகிற வஸ்துக்களைப் பிரித்துக்காட்டுகிறது. இதில் ப்ரஸ்தாவத்தின் மேல் செய்யவேண்டிய கார்யங்களைப்பற்றிக் கொஞ்சம் நிரூபித்திருக்கிறது. பதினான்றுவது முதல் மூன்றத்யாயங்களடங்கிய பாகம் செய்யவேண்டிய கார்யங்களைப்பிரித்துக்காட்டுகிறது. அதிலும்

தேஹத்தினுடையவும் ஆத்மாவினுடையவும் ஸ்வரூபங்களும், தேஹத்

ப்ரஸ்தாவத்தின் மேலே வஸ்துக்களைப்பற்றிக் கொஞ்சம் நிரூபித்திருக்கிறது. ஶாஸ்த்ரத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டுமென்று நிரூபித்திருப்பதும் செய்யவேண்டிய தின்னதென்றேற்படுவதற்காகவே. இப்படி மூன்று மூன்று அத்யாயங்களடங்கிய பாகங்களின் பிரிவு சொல்லப்படுகிறது என்பதைப் பாஷ்யத்தில் பதினுமுவது அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் 'கீழ் மூன்று அத்யாயங்களால்' என்று ஆரம்பித்துக் காட்டப்போகிறார்—அதில் 'ஜ்ஞாநயோகஸாத்ய...' என்கிற ஒரு பதத்தினால் மூன்றத்யாயங்களடங்கிய முதல் பாகத்தினர்த்தம் சுருக்கிச்சொல்லப்பட்டது. '...' என்று செய்யவேண்டிய கார்யத்தை நிரூபிக்கிற மூன்றத்யாயங்களடங்கிய இரண்டாவது பாகத்தின் அர்த்தம் சுருக்கிச்சொல்லப்பட்டது, என்று பாஷ்யகாரரின் அபிப்ராயம். இத்தால் இந்த ஶாஸ்த்ரம் பதினேந்தாவது அத்யாயத்தில் முடிந்துவிட்டது மேலே மூன்றத்யாயங்கள் கிலாத்யாயங்கள் ஆகைகளில் மிகுதியான அநேக தர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன, என்று யாதவப்ரகாசர் கல்பித்தது நிராகரிக்கப்பட்டது. இந்த முதல் மூன்றத்யாயங்களிலும் பதிமூன்று பதினான்கு அத்யாயங்களினால் 'மதாஸ்ஸ்தாநி ...' என்பது முதலாக க்ரமமாக தேஹம் ஆத்மா இவைகளின் பிரிவு முதலியவைகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆரம்பித்திருக்கிற முதல் ஷட்கத்தினர்த்தத்திற்கு ஶேஷமாகிய தேஹம் ஆத்மா இவைகளின் உண்மையான ஸ்வபாவம் ஸம்ஸாரம் அதின் நிவ்ருத்தி அது நிவ்ருத்திப்பதற்குக்காரணம் முதலியவை நிரூபிக்கப்படுகின்றன. பதினேந்தாவது அத்யாயத்தில் நடு ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்டவனும் இரண்டு விதங்களான ப்ரக்ருதிகளுக்கும் ஶேஷியாயும் நான்குவித அதிகாரிகளாலும் பக்தி செய்யத்தக்கவனுமிருக்கிற பரம புருஷனைப்பற்றிய நிரூபணம் செய்யப்படுகிறது. இந்தப் பிரிவையும் பாஷ்யத்தில் பதினேந்தாவது அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் 'க்ஷேத்திராத்யாயத்தில்' என்றாரம்பித்துக் காட்டப்போகிறார். க்ஷேத்திராத்யாயத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகிய குணங்களின் ஸம்பந்தம் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக்காரணமாகும் விதத்தையும், அது நிவ்ருத்திக்கிறது முதலியவைகளையும், சொல்லுகிறபடியினால் 'பரம் பூய:' என்றாரம்பித்திருக்கிற பதினன்காவது அத்யாயம் இதற்குப் பிறகு இருக்கவேண்டியது என்பதும் ஏற்பட்டது. ஆகையினால் க்ஷேத்திராத்யாயம் மூன்றாவது ஷட்கத்தில் முதலாவது என்பது யுக்தம் இவையெல்லாவற்றையும்

தின் உண்மையை நிரூபித்தலும், தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாவை அடைவதற்கு உபாயமும், தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தலும், அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு அசேதனத்துடன் சேர்க்கை யுண்டாவதற்குக் காரணமும், அந்த தேஹத்தைவிட வேறுபட்டது என்று தெரிந்துகொள்ளுகிற விதங்களும், சொல்லப்படுகின்றன—

ஶ்ரீபகவாநுவாச.

இதம் ஶரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே ।
ஏதத்யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித: ॥

ஶ்ரீபகவாந் - க்ருஷ்ணன், உவாச - சொன்னார்.

ப-ரை] கௌந்தேய - அர்ஜுந, இதம் - இந்த, ஶரீரம் - தேஹம், க்ஷேத்ரம் இதி - க்ஷேத்திரம் என்று, அபிதீயதே - சொல்லப்படுகிறது, ய: - எவன், ஏதத் - இந்த தேஹத்தை, வேத்தி - அறிகிறானோ, தம் - அவனை, க்ஷேத்ரஜ்ஞ: இதி - க்ஷேத்திரஜ்ஞன் என்று, தத்வித: - அந்த ஆத்மாவையறிந்தவர்கள், ப்ராஹு: - சொன்னார்கள். 1

அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு—‘அதில் இப்பொழுதிந்தப் பதிமூன்றுவது அத்யாயத்தில்’ என்று சொல்லப்பட்டது. “தேஹத்தினுடையவும் ஆத்மாவினுடையவும் ஸ்வரூபங்களும், தேஹத்தின் உண்மையை நிரூபித்தலும்’ என்றது, இந்த அத்யாயத்தினர்த்தத்தை முழுமையும் ஆலோசித்து ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படாமலிருந்த போதிலும் ‘ச’ என்பதினால் குறிக்கப்பட்டதைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஶ்லோகத்தில் தேஹஸ்வரூபம் என்று சொன்னது அதற்கு எதிர்த்தலையான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் குறிப்பதற்காக ‘ஆத்மவிஶோதநம்’ என்றதும் தேஹத்தின் உண்மையை நிரூபிப்பதையும் குறிப்பதற்காக. ஸ்வரூபங்களும் என்று வஸ்துவைச் சொல்லியிருக்கிறது ‘விவேக’ என்னும் பதத்தினால் பிரித்துக்காட்டுவதாவது வ்யாத்யாஸம் மாத்திரமாவது சொல்லப்படவில்லை, ‘ஆத்மவிஶோதநம்’ என்பதினாலேயே சொல்லப்பட்டபடியினால் ‘ப்ராகேநாத்மநிவஶுத்தி’ என்றாரம்பித்துப் பார்க்கத்தகுந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவைப் பற்றிப்பிரித்து அநுஸந்தானம் செய்யும் விதமல்லவோ ‘ஸம்ஶ்லேஷ’ என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது, இதையே சொல்லுகிறார்— ‘வேறுபட்டது என்று தெரிந்து கொள்ளுகிற விதங்களும்’ என்று.

பா] நான் தேவன், நான் மனுஷ்யன், நான் பருத்தவன், நான் இளைத்த வன், என்று போக்தாவாகிய ஆத்மாவுடன் ஒன்றாகத் தோன்றுகிற இந்தச் சரீரம் தன்னைவிட வேறாய் போக்தாவாகிய ஆத்மாவுக்கு ஸுக துக்

தா] பிறகு 'ம்ருதாஸூந்ம்ருதாஸூம்ஶ்ச' என்று முதலில்தானாரம்பித்த க்ரமத்தை அனுஸரித்தும் ஏழாவது அத்யாயத்தி னாரம்பத்தில் இரண்டுவித ப்ரக்ருதிகளைக் குறித்திருக்கிற க்ரமத்தை அனுஸரித்தும் கேள்க்கப்படாதவனாக இருந்தபோதிலும் ஸமயம் வந்தபொழுது தானே நிரூபிப்பதற்காகப் பகவான் சொன்னார்—'இதம் ஶரீரம்' என்றாரம்பித்து. ப்ரமமாயும் லோகத்தில் ஜனங்கள் தெரிந்துகொண்டதாயுமிருக்கிற விதத்தைக் குறிக்கிறது 'இதம்' என்னும் பதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'நான்தேவன்' என்பது முதல் சொல்லியிருக்கிறது. 'நான்தேவன் நான் மனுஷ்யன்' என்றது கணக்கில்லாத ஜாதிகளின் பேதத்தைக் காட்டுவதற்காக. 'நான் பருத்தவன் நான் இளைத்தவன்' என்றது கணக்கில்லாத குணங்களின் பேதத்தைக் காட்டுவதற்காக. இப்படி ஜாதிகளையும் குணங்களையும் குறித்து உதாஹரணம் சொன்னது 'நான் நடக்கிறேன்' என்பது முதலிய கார்யங்களின் வ்யத்யாஸத்தையும் குறிப்பதற்காக. ஸம்ஸாரிகள் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறது அனேகமாக தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமத்தைக் காரணமாக உடையது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'போக்தாவாகிய ஆத்மாவுடன்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே' (க்ஷேத்திரம் என்று சொல்லப்படுகிறது) என்பதினாலேயே அனுபவிக்கத்தக்கது என்பதும் ஏற்பட்டது. ஆகையினாலேயே கழனியைவிட அதற்கு யஜமானனாகிய மனுஷ்யன் எப்படியோ அப்படியே இதற்கு யஜமானனாகையினால் தானாகவே ஏற்பட்ட போக்தாவாகிய ஆத்மா இதை அனுபவிக்கிறவன் என்கிற ஆகாரத்தினாலேயே இதைவிட வேறுபட்டவனாக ஏற்பட்டான் என்று சொல்லுகிறார்—'தன்னைவிட வேறாய் போக்தாவாகிய' என்று. ஸுகதுக்கங்களின் அனுபவம் உண்டாகிற இடமாகையினால் க்ஷேத்திரம் என்று சொல்லியிருப்பது யுக்தம் என்று சொல்லுகிறார்—'ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிற க்ஷேத்திரம்' என்று அடிப்பதிலிருந்து காப்பாற்றுகிறது, குறைவதற்குக் காரணமாக இருப்பது, என்றிவை முதலிய ப்ரஸித்தமில்லாததும் கஷ்டமுமான அர்த்தங்களைச் சொல்லுவதைப்பார்க்கிலும் கழனியைப்போலக் கர்மங்களாகிற விதைகளின் ப்ரயோஜனங்கள் உத்பத்தியாகுமிடம் என்று சொல்லுவதே உசிதம் என்று தாத்பர்யம். 'அபிதீயதே' (சொல்லப்படுகிறது) என்பதினால் அவஶ்யமாய் எதிர்பார்க்கப் படுகிறதாயும் உசிதமாயும்

கங்களை அனுபவிக்கிற க்ஷேத்திரம் என்று சரீரத்தின் உண்மையை யறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் தேஹத்தை ஒவ்வொரு அவயவங்களாகவும் கும்பலாகவும், இதை நான் அறிகிறேன் என்று எவன் அறிகிறானோ அப்படிப்பட்டதன்றால் அறியப்படுகிற இந்தத் தேஹத்தை

இருக்கிற கர்தாவைக் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது—'சரீரத்தின் உண்மையை யறிந்தவர்களால்' என்றது. அன்றிக்கே தத்³வித³: என்னும் பதத்தையே ப்ராக்ருதமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக 'தத்³வித³ஹ' என்று வேற்றுமையை மாற்றிவைத்துக் கொள்ளவேண்டியதாகவுமாம் அப்படி மாற்றிவைத்துக்கொண்ட பிறகு அதிலிருக்கும் தத: என்னும் பதம் ப்ராக்ருதத்தில் இருக்கிற க்ஷேத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. என்று அபிப்ராயம். 'யஏதத்³வேத்தி' என்பதினாலேயே தேஹத்தை விட வேறுபட்டவன் என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'இந்தத் தேஹத்தை ஒவ்வொரு அவயவங்களாகவும்' என்றாரம்பித்து. இதன் கருத்தாவது, வீடு முதலியவைகளைப் போல இதை நான் என்பதினாலேயே ஒன்று ப்ரத்யக்காக இருப்பதினாலும் மற்றொன்று பராக்காக இருப்பதினாலும் பேதம் தோன்றுகிறது. நான் தேவன் நான் மனுஷ்யன் என்று ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணமாகிய தேஹமே ஆத்மா என்கிற புத்தியுண்டாவதினால் முன் சொன்ன புத்தி ப்ரமம் என்பதும் யுக்தமல்ல, ஏனெனில் முன் சொன்ன புத்தியினால் தேஹமே ஆத்மா என்கிற புத்தியே தடுக்கப்படுகிறதாகையினால் பலமுள்ளதினால் பலமில்லாதது பாதிக்கப் படுமல்லவா தேஹத்தைவிட ஆத்மாவேறு என்கிற புத்திக்கு பலமாவது முன்பே விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட யுக்தியும் ஶாஸ்த்ரங்களும். தேஹமே ஆத்மா என்கிற புத்திக்கோவெனில் இவையிரண்டும் விரோதிகள் என்பது. முன்பு சொல்லப்பட்டதாகிய அவயவங்கள் தனித்தனியாக ஆத்மாவா? கும்பலாகச்சேர்ந்து ஆத்மாவா? என்கிற விகல்பங்களையும் அதற்கு யுக்தி விரோதங்களையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'ஒவ்வொரு அவயவங்களாகவும் கும்பலாகவும்' *என்று சொல்லப்பட்டது.* 'ஒவ்வொரு அவயவங்களாக' *என்பதற்கு என்னுடைய தலை என்னுடைய கை என்றிவ்விதமாக அவயவங்களைக் காட்டிலும் நான் என்பதின் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாக வேறாகத் தோன்றுகிறது நான் தலை என்றிவ்விதமாகத் தோன்றுவதில்லை என்று தாத்பர்யம். 'யஏதத்³வேத்தி' என்பதினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டதாயும் லோகத்தில் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டதாயுமிருக்கிற பேதத்தைக்*

விட வேறுபட்டவனாகிய ஆத்மாவை ஆத்மாவின் உண்மையையறிந்தவர்கள் க்ஷேத்திரஜ்ஞன என்று சொன்னார்கள் தேஹத்தைவிட வேறான குடம் முதலிய வஸ்துக்களை யறியும்போது தேவனாகிய நான் மனுஷ்யனாகிய நான் குடம் முதலியவைகளை யறிகிறேன் என்று தேஹத்துடன் ஒன்றாகவே அறிகிறவனாகிய ஆத்மாவையு மறிகிறான்; அப்படியிருந்த

காட்டுகிறார்—'தன்னாலறியப்படுகிற' என்று. 'தத்விதஃ' என்கிற இடத்தில் ஸாமான்யமாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் மாத்திரம் நிஸ்சயம்செய்ய உபயோகப்படாது ஆகையினால்—'ஆத்மாவின் உண்மையை யறிந்தவர்கள்' என்று சொல்லப்பட்டது. அறிகிறவன் ஆத்மா என்பது ஸித்தமாக இருக்கிறது அவனும் 'ஜாநாமி' (அறிகிறேன்) என்கிற புத்தியினாலேயே ஏற்படுகிறான். அந்தப் புத்தியும் அறியும் தன்மையைப் போலவே தேஹமே என்பதையும் நான் தேவன் என்றிவ்விதமாக ஒரேகாலத்திலேயே க்ரஹிக்கிறது தேஹமே ஆத்மா என்பது ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேற்பட்டிருக்கும்பொழுது யுக்தியினாலாவது ஶாஸ்த்ரத்தினாலாவது தேஹத்தைவிட வேறுபட்டது என்று ஸாதித்தால் வஸ்துவைத் தெரிவிக்கிற ப்ரமாணத்துடன் விரோதம் வருகிறது என்று ஆக்ஷேபத்தி னபிப்ராயமாகக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'தேஹத்தைவிட வேறான' என்றாரம்பித்து. அறிகிறவனாகிய ஆத்மா தேஹத்துடன் ஒன்றாகவே தோன்றுவதாக இருந்தால் அப்பொழுது இப்படி ஆக்ஷேபிக்கலாம் அதுவே இல்லை, ஏனெனில் தேஹமே ப்ரதானமாக அறியப்படுகிற பொழுது ஆத்மாவைவிட வேறுபட்டதாகத் தோன்றுகிறபடியினால் வஸ்துவைத் தெரிவிக்கிற ப்ரமாணத்திலேற்பட்ட எல்லா ஸ்வபாவங்களும் வாஸ்தவம் என்கிற நிர்பந்தமுமில்லை. நீர்க்குமிழி, முத்து, தாலம், கண்ணாடி, இவைகளுக்கு ஸமமான அளவுள்ளவைகளாகவே க்ரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள், சந்திரமண்டலம், ஸூர்யமண்டலம், இவைகள் எல்லோராலும் பார்க்கப்படுகின்றன, யுக்தியினாலும் ஶாஸ்த்ரங்களாலும் மிகவும் பெரிய அளவுள்ளவைகளாக ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன, அதைப்போலவே இவ்விடத்திலும் என்கிற அபிராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அப்படியிருந்த போதிலும்' என்றாரம்பித்து; ஆகையினால் வஸ்துவைத் தெரிவிக்கக்கூடிய ப்ரமாணத்திற்கு விரோதமில்லாததாயும் ஶ்ருதி யுக்தி இவைகளுக்கு ஒத்திருக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ஆத்மா வேறென்று தெரிவிக்கிற புத்தியினால் ஏற்படுகிற தேஹம் ஆத்மா இவைகளின் பேதத்தை உதாஹரணத்துடன் நிரூபிக்

போதிலும் தேஹத்தையறியும்போது தேஹத்தையும் குடம் முதலியவை களைப்போலவே இதை நானறிகிறேன் என்று,தன்னால்அறியப்படுகிறதாக அறிகிறவனாகிய ஆத்மா தெரிந்து கொள்ளுகிறான்; ஆகையினால் அறிகிற வனாகிய ஆத்மாவைப்பார்க்கிலும் அவனால் அறியப்படுகிற தேஹமும் குடம் முதலியவைகளைப்போல வேறு வஸ்து. அப்படியேகுடம் முதலிய வைகளைப்போலத் தன்னாலறியப்படுகிறசரீரத்தைப்பார்க்கிலும்அதை அறி கிறவனாகிய க்ஷேத்திரஜ்ஞன் வேறு வஸ்து. ஒன்றாகத்தோன்றுவதோவெ னில் வாஸ்தவத்தில் சரீரம்,ஜாதி முதலியவைகளைப் போலவே ஆத்மாவுக் கு விஶேஷணமாக இருப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையதாகையினாலே

கிறார்—'அறிகிற ஆத்மாவைவிட' என்றாரம்பித்து. 'ஆகையினால்' என் பது காரணத்தைச் சொல்லுகிறது. எது எந்தவஸ்துவைவிட வேறா னதோ அது அந்த வஸ்துவோடு ஒன்றாகத் தோன்றுவதில்லை எப்படி குடத்துடன் துணி ஒன்றாகத் தோன்றுகிறதில்லையோ அப்படியே. மண் ணும் குடமும் போலவே தேஹம் அறிகிறவனாகிய ஆத்மாவோடு ஒன்றாகத் தோன்றுகிறதே, என்று விரோதமான யுக்தியை ஆக்ஷே பித்துக்கொண்டு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஒன்றாகத் தோன்று வதோ' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது—ஒன்றாகத் தோன்று வது மாத்திரத்தினால் பேதமில்லை என்று சொல்லமுடியாது ஜாதி குணம் முதலியவைகளி லப்படியில்லாமையினால், அந்த ஜாதி முதலிய வைகளில்லை என்று பௌத்தர்களைப்போலச் சொல்லுவதும் ஸரியல்ல, ஒரு விரோதமுமில்லாத ஜ்ஞானத்தினாலும், பார்ப்பது தொடுவது முத லியவைகளினால் ஒரே வஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளுவது முதலிய காரணங்களினாலும் ஜாதி முதலியவைகளுக்கும் வஸ்துக்களுக்கும் பேதத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறபடியினால். அவைகளுக்குப் பேதம் அபே தம் இரண்டு முண்டென்பதும் ஸரியல்ல, விரோதம் முதலியது வரு கிறபடியினால். ஆகையினால் ஜாதி குணம் க்ரியை முதலியவைகளில் விட்டுப் பிரியாமையாகிற விஶேஷமான ஸம்பந்தமிருப்பதினால் எப்படி அவை ஒன்றாகத் தோன்றுகின்றனவோ; அப்படியே இவ்விடத்திலும் என்று, எல்லா இடத்திலும் ஒரேவிதமாகச்சொல்லவேண்டும்; ஆகையி னால் அவைகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்று பேதம் ஏற்பட்டால் ஒன்றாகத் தோன்றுவது வேறு காரணத்தினாலும் பொருந்துகிறது, என்று— 'விஶேஷணமாக யிருப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருப்பதினால்' என்று விட்டுப்பிரியாமையை விவரித்திருக்கிறது. ஜாதி குணம் முத லியவைகளைப்போல இவ்விடத்தில் விஶேஷணமாகவும் விஶேஷ்யமாக

ஆத்மாவை விட்டுப் பிரியாததாகையினால் உசிதம்தான். அதில் அறிகிறவ
னாகிய ஆத்மாவின் அஸாதாரணமான ஸ்வபாவம் கண் முதலிய இந்த்ரி
யங்களுக்குத்தோன்றாததாகையினாலும் யோகத்தினால்சுத்தமாக்கப்பட்ட
மனதிற்குத்தோன்றக்கூடியதாகையினாலும் ப்ரக்ருதியுடன்கூட சேர்ந்
திருப்பதினாலேயே மூடர்கள் அறிகிறவனாகிய ஆத்மாவையும்ப்ரக்ருதியாக

---

*வும் இருக்கை ஒன்றாகத்தோன்றும்பொழுது தோன்றுகிறதில்லை. எப்
படி ‘வெளுத்தமாடுபோகிறது’என்றிவை முதலிய இடங்களில் மாடாக
இருக்கை,வெண்மை, முதலியவைகளையுடைய வஸ்துஎன்றுபுத்தியுண்
டாகிறதோ, அப்படி இங்கே புத்தி உண்டாவதில்லை; தேவன் நான்,
மனுஷ்யன் நான், என்கிறவிடத்தில் தேவனாகஇருக்கையையுடையவன்
நான், மனுஷ்யனாக இருக்கையையுடையவன் நான், என்று தோன்று
கிறதே அல்லாமல் தேவ சரீரத்தை யுடையவன் நான், மனுஷ்ய சரீ
ரத்தையுடையவன் நான், என்று தோன்றுவதில்லையல்லவா. ஆகையி
னால் ‘குடம்’ என்கிற இடத்தில் குடமாக இருக்கையாகிற ஜாதியை
யுடைய வஸ்துமாத்திரம் தோன்றுவதைப்போல தேவன் நான், மனு
ஷ்யன் நான். என்கிற இடத்திலும் தேவனாக இருக்கை முதலிய ஜாதி
யையுடைய வஸ்து மாத்திரம் தோன்றுகிறபடியினால் சரீரம் வேறொ
ன்றுக்கும் விஶேஷணமாகத் தோன்றவில்லை ஆகையினாலும் தேஹ
மும் ஆத்மாவும் ஒன்றாகத்தோன்றுவது விட்டுப்பிரியாமையாகிற ஸம்
பந்தத்தைக் காரணமாக உடையதல்ல, என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமா
தானம்சொல்லுகிறார்—‘அவ்விடத்தில்’ என்றாரம்பித்து. ஜ்ஞானமாக
இருக்கை, நித்யமாக இருக்கை, ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கை,முதலியவை
இவ்விடத்தில் அஸாதாரணமான ஆகாரம். இதின் கருத்தாவது—இவ்
விடத்தில் வெளி இந்த்ரியங்களினால் தேஹம் மாத்திரம் அறியப்படு
கிறதா? மனதினால் மாத்திரமறியப்படுகிறதா? அன்றிக்கே பரிசுத்த
மான மனதினால் அறியப்படுகிறதா? முதலாவது ஸரியல்ல, கண்முத
லிய இந்த்ரியங்களுக்கு ஆத்மாவை அறிய ஶக்தியில்லாமையினால் அறி
யக்கூடியஶக்தியுள்ள இந்திரியத்தினால் ஆத்மா அறியப்படவில்லை,என்ப
தில்லை.இரண்டாவதும் உசிதமல்ல,மனதிற்குஆத்மாவை அறியக்கூடிய
ஶக்தியிருந்தபோதிலும் அசுத்தமான மனதிற்கு தேஹத்தைவிடவ்யத்
யாஸத்தைக்காட்டுகிற அளவு முதலியவைகளோடு காட்ட ஶக்தியில்
லாமையினால். மூன்றாவதும் ஸரியல்ல, அது ஸித்திக்காமையினால். தே
ஹத்தைவிட வேறு பட்டதாகத்தெரிந்து கொள்வதற்காகவன்றோ
யோகத்தை உபதேசம் செய்திருக்கிறது. அப்படியே யோகிகளுக்கு
புத்தி யுண்டாகிறது. ஆகையினால் நம்மாலறியப்படுகிற பாலுந்தம்*

வே பார்க்கிறார்கள். அப்படியே மேலே 'உத்க்ராமந்தம் ஸ்திதம் வாபி புஞ்ஜாநம் வா குணாந்விதம்| விமூடா நாநுபஶ்யந்தி பஶ்யந்தி ஜ்ஞாநசக்ஷுஷ:॥' என்று சொல்லப்போகிறார். 1

க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு பாரத |
க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர்ஜ்ஞாநம் யத்தஜ்ஜ்ஞாநம் மதம் மம ‖ 2

ப - ரை] பாரத - அர்ஜுந, ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு - எல்லாச் சரீரங்களிலும் (இருக்கிற), க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி - ஜீவாத்மாவையும், மாம் - நானாக (என்னை ஆத்மாவாக உடையதாக), வித்தி - அறி, யத் - எந்த, க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோ: - சரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளைப்பற்றிய, ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞானம் (சொல்லப்பட்டதோ), தத் - அது, ஜ்ஞாநம் - (அவச்யமாக அறியவேண்டிய) ஜ்ஞானமாக, மம - எனக்கு, மதம் - அபிப்ராயம். 2

ஜலத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்று குறைவாகவும் ஸமமாகவும் அதிகமாகவும் சேர்க்கை உண்டாகுமிடங்களில் பாலென்றாவது, ஜலமென்றாவது, புத்தியெப்படி உண்டாகிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும் தேஹமும் ஆத்மாவும் நம்மாலறியப்படும்பொழுதே அவைகளுடையவிசேஷமான சேர்க்கையினாலும், ரஜோகுணம் தமோகுணம் வ்ருத்தியடைவதற்குக் காரணமாகிய கர்மத்தினாலும் பேதத்தை அறியாமையினால்ஒன்றென்கிற ப்ரமம் உண்டாகிறது ஆகையினால் தோஷம் உண்டென்று நிஶ்சயம் செய்யப்பட்ட இந்த புத்தியைக்கொண்டு விரோதம் வருகிறதென்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடாது,—என்று மோஹத்திற்குக் காரணமாகிய குணமயமான ப்ரக்ருதியுடன் சேர்ந்திருப்பதினாலே மூடர்களாகையினால் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவில்லை என்பதிலும் ஆத்மா யோகத்தினால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்டமனதினால் அறியத்தக்கது, என்பதிலும் மேலே சொல்லபபோகிறதை ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கிறார்—'அப்படியே' என்றாரம்பித்து. 1

தா] இப்படி ஒன்றுக்கொன்று வ்யத்யாஸமுள்ள ஆகாரங்களையுடையவைகள் என்று கீழே சொல்லப்பட்ட சரீரம், ஜீவாத்மா இவைஇரண்டுக்கும் பரமாத்மாவைவிட வ்யத்யாஸத்தைக் காட்டுவதற்காக இவை இரண்டுக்கும் பொதுவாகிய பகவானுக்குச் சேஷமாக இருக்கையை உபதேசம் செய்து இதுவே என்னுடைய மதம் என்று ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால் சரீரத்தைவிட வேறு பட்டவனுப் பத்ததசையையுடைய ஜீவாத்மாவை இங்கே 'க்ஷேத்ரஜ்ஞ' என்னும் பதத்தினால் சொல்லியிருக்கிறது. அவன் தன்னுடைய சரீரத்திற்கு

பா] தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய எல்லாச் சரீரங்களிலும் அறிகிறவனாக இருக்கை ஒன்றையே ஸ்வரூபமாக உடைய ஜீவாத்மாவையும் நானாக அறி, அதாவது என்னையே ஆத்மாவாக உடையதாக அறி. 'க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி' என்கிற இடத்திலிருக்கிற 'சாபி' என்னும் பதத்தினால் சரீரத்தையும் நானாக அறி, என்று சொல்லப்பட்டதென்றேற்படுகிறது. எப்படிச்சரீரம் ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணமாக இருப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையதாகையினாலே ஜீவாத்மாவைவிட்டுப் பிரியாததாகையினால் அவனோடு சேர்த்துச் சொல்லத்தக்கதோ அப்படியே சரீரமும் ஜீவாத்மாவும் எனக்கு விசேஷணமாக இருப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவைகளாகையினாலே என்னைவிட்டுப் பிரியாதவைகளாகையினால் என்

ஆத்மா, என்னைக்குறித்துச்சரீரம், என்று சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பதற்குத் தாத்பர்யம், என்று சொல்லுகிறார்—'தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய' *என்றாரம்பித்து.* 'க்ஷேத்ரஜ்ஞம்' *என்கிற இடத்திலிருக்கிற ஒருமையினால் ஜாதி ஒன்றென்பது அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது, என்று காட்டுவதற்காக*—'எல்லாச் சரீரங்களிலும் அறிகிறவனாக இருக்கை ஒன்றையே ஸ்வரூபமாக உடைய' *என்று சொல்லப்பட்டது. ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்*—'அதாவது' *என்றாரம்பித்து.* 'சாபி' *என்னும் பதம் இங்கே சொல்லப்படாததையும் சேர்த்துக்கொள்ளுவதற்காக. அப்படிக்கில்லாவிடில் வ்யர்த்தமாய் விடும், என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்*—'க்ஷேத்ரஜ்ஞம்சாபி' என்கிற இடத்திலிருக்கிற' *என்றாரம்பித்து. வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டதையும், சேர்த்துக்கொண்டதினாலேற்பட்டதையும், அபிப்ராயத்திலிருப்பதையும், சேர்த்துச்சொல்லுகிறார்*—'எப்படி' *என்றாரம்பித்து. ஜீவாத்மாவை அதின் சரீரத்துடன் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதற்குக் காரணமெதுவோ, அந்தக்காரணமே இவ்விடத்திலு மிருக்கிறபடியினால் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது முக்யந்தான் என்று தெரிவிப்பதற்காக விட்டுப்பிரியாமையைச் சொல்லியிருக்கிறது. சரீரம் ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணம் என்பது ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேற்பட்டபடியினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது, சரீரம் ஜீவாத்மா இவைகள் பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணம் என்பது அப்படித்தெரியவில்லை. மேலும் குடம், துணி முதலியவைகளும் ஜீவாத்மாவும் ஸ்வாதீனங்களாகவே தோன்றுகின்றன, ஆகையினால்ஒன்றுசேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது முக்யமல்ல, என்னில் விசேஷ்யமாகிய பரமாத்மா ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடியவனல்ல, ஆகையினால். வேதாந்தம் தெரியாதவர்களுக்கு அவனுக்கு விசேஷணம் என்று தெரிய*

னுடன் சேர்த்துச் சொல்லத்தக்கவைகள், என்றறி. ப்ரதிவி முதலியவை களின் சேர்க்கையாகிய சரீரமும், ஜீவாத்மாவும் பகவானுக்குச் சரீரமாக இருப்பதையே ஸ்வரூபமாக உடையவைகளாகையினால் பகவானை ஆத்மாவாக உடையவைகள் என்பதை 'எவன் ப்ரதிவியில் இருந்துகொண்டு ப்ரதிவிக்குள்ளிருக்கிறானோ எவனை ப்ரதிவி அறியவில்லையோ எவனுக்கு ப்ரதிவி சரீரமோ எவன் ப்ரதிவியை உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமிக்கிறானோ அழிவில்லாத அவன் உனக்கு அந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் முதலாக 'எவன் ஆத்மாவினிடத்தி லிருந்துகொண்டு ஆத்மாவுக்குள்ளிருக்கிறானோ எவனை ஆத்மா அறியவில்லையோ எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ எவன் ஆத்மாவை உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமிக்கிறானோ அழிவில்லாத அவன் உனக்கு அந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா' என்

---

*வில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'*ப்ரதிவி முதலியவைகளில்' *என்றாரம்பித்து. ப்ரதிவி முதலியவைகள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரங்கள் என்று சொல்லியிருப்பதினாலேயே அவைகளின் சேர்க்கையாகிய தேவன், மனுஷ்யன் முதலிய தேஹங்களும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரம் என்பதும் சொல்லப்பட்டது. சரீரத்திலிருக்கிற தாதுக்களும் தனித்தனியாகப் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரம் என்பதும் சொல்லப்படுகிறது ஆகையினாலும் அவைகளின் சேர்க்கையாகிய தேஹம் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரம் என்பதும் சொல்லப்பட்டதாகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால்* 'ப்ரதிவி முதலியவைகளின் சேர்க்கையாகிய' *என்று சொல்லப்பட்டது. ஜீவாத்மாவுக் கித்த தேஹம்போல இவைகள் பரமாத்மாவுக்கு ஒருதசையில் மாத்திரம் சரீரம் என்பதில்லை, என்று தெரிவிப்பதற்காக—*'பகவானுக்குச் சரீரமாக இருப்பதையே ஸ்வரூபமாக உடையவைகளாகையினால்' *என்று சொல்லப்பட்டது. லோகத்தில் சரீரமென்று ப்ரஸித்தங்களல்லாத ப்ரதிவி முதலியவைகள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரம் என்பது எப்படி ஶ்ருதியினால் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதோ, அப்படியே தன்னுடைய தேஹத்திற்கு ஆத்மாவாகிய ஜீவனுக்கும், என்று தாத்பர்யம். இப்படி ஸ்வரூபம் வேறுபட்டது என்பதும் இவைகளுக்குப் பகவான் அந்தர்யாமி என்பதும் ஏற்பட்டிருக்கும்பொழுது ஶ்ருதிகளிலும் அதின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிற இந்தக் கீதையிலும் மற்ற ஸ்ம்ருதிகளிலும் இவைகளுடன் பகவானை ஒன்றாகச் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதற்கு இதுவே காரணம். இந்தக் கீதையிலும் விபூத்யத்யாயத்தில் அந்தர்யாமியாக இருப்பதையே மேலும் கீழும் சொல்லிநடுவில் ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதினால் ஆத்மாவாக இருப்பதே ஒன்றுசேர்த்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்று ஶ்ருதி*

றர்த்தமுள்ள வாக்யம் வரையிலுள்ள வாக்யம் முதலியவைகள் சொல்லு கின்றன. இப்படிப்பட்ட அந்தர்யாமியாக இருக்கையினாலே எல்லா ஜீவா த்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதே பகவானை எல்லா வஸ்துக்களுட னும் சேர்த்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணம். ஆகையினாலே '[illegible]' '[illegible]' '[illegible]' என்று மேலும் கீழும் சொல்லி, நடுவில் '[illegible]' என்றாரம்பித்து மற்ற வஸ்துக்களுடன் சேர்த்துச் சொல்லியிருக் கிறார். சரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தைப்பற்றியும் இவைகள் என்னை ஆத்மாவாக உடையவைகள் என்பதைப்பற்றி யும் எப்படிப்பட்ட இந்த ஜ்ஞானம் சொல்லப்பட்டதோ இதுவே அங்கீ கரிக்கத் தகுந்த ஜ்ஞானம் என்று எனக்கு அபிப்ராயம். சிலர் சொ

யின் அர்த்தம் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டது. அதைப்போலவே இருக் கிறபடியினால் இவ்விடத்திலும் 'சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதற்கு மது வே அர்த்தம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படிப் பட்ட' என்றாரம்பித்து மேல்பாதிக்கு வ்யாக்யானம் செய்கிறார்— 'சரீரம் ஜீவாத்மா' என்றாரம்பித்து. கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட வ்யத் யாஸங்களுடன் கூடிய வஸ்துக்களையல்லவோ இங்கே சொல்லியிருக் கிறது; நெருப்பில் காய்ச்சப்பட்ட இரும்புண்டையில் நெருப்பென்கிற ஜ்ஞானத்தைப்போலப் பொய்யான ஆகாரத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை யிங்கே ஸ்தோத்திரம் செய்வதுபொருந்தாதாகையினால், என்கிற அபிப் ராயத்தினால்—'வ்யத்யாஸத்தைப்பற்றியும்' என்றுசொல்லியிருக்கிறது. ஜ்ஞானத்தைக் குறித்து ஜ்ஞானம் என்பது மாத்திரம் விதிக்கத்தக்க தல்ல, புனருக்திதோஷம் வருகிறபடியினால். மற்ற ஜ்ஞானங்கள் ஜ்ஞா னங்களல்ல என்பதில் தாத்பர்யம் என்பதும் உசிதமல்ல, தன் வார்த் தைக்கே விரோதம் வருகிறபடியினால். ஜ்ஞானம் என்பதை அனுவா தம் செய்துகொண்டு அது தன்னுடைய மதம் என்பது விதிக்கப்படு கிறது என்பதும் ஸரியல்ல, 'ஜ்ஞாநம்' என்கிற பதத்தை இரண்டு தரம் சொல்லி யிருப்பது வ்யர்த்தமாகையினால். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் ஜ்ஞானத்தையே ஜ்ஞானம் என்று விதித்தது. இதுவே அங்கீகரிக்கத்தக்கது. என்றேற்படுவதற்காக ஸ்தோத் திரம் செய்திருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லு கிறார்—'இதுவே அங்கீகரிக்கத்தகுந்த ஜ்ஞானம்' என்று. 'எனக்கு அபிப்ராயம்' என்றதற்கு எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தா கிய எனக்கு எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களினுடையவும் அர்த்தத்தைத் தெரி

ல்லுகிறார்கள்—'க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்தி' என்று சேர்த்துச்சொல்லி யிருப்பதினால் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேன்றேற்படுகிறது. ஆகையினால் ஈஶ்வரனாக இருப்பவனுக்கே அஜ்ஞானத்தினால் ஜீவனாக இருப்பதைப்போலத் தோற்றம் உண்டாகிறது, என்று ஒப்புக்கொள்ள

ந்து கொள்ள உபயோகமானதாகையினாலும், எல்லோருக்கும் நன்மையைக்கொடுக்கக் கூடியதாகையினாலும் இதுவே அங்கீகரிக்கத் தக்கது என்று அபிப்ராயம், என்று தாத்பர்யம். இப்படி இந்த ஶ்லோகத்திற்கு ஶ்ருதி மற்ற ஸ்ம்ருதிகள் இதிலேயே முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்கள் இவைகளுக்குப் பொருந்தின அர்த்தத்தைச் சொல்லி குத்ருஷ்டிகள் சொன்ன அர்த்தத்தைத் தூஷிப்பதற்காக அதை அநுவதிக்கிறார்—'சிலர் சொல்லுகிறார்கள்' என்றாரம்பித்து. 'சிலர்' என்றதனால் நிரூபகர்களில் தாழ்ந்தவர்கள் என்றபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. பன்மையாகச் சொல்லியிருப்பதினால் லோகத்தை மயக்குவதற்காகச் செய்யப்பட்டதென்பதையும் அந்தக்ரந்தங்களைச்செய்த குமதிகளின் வரிசையையுங் குறித்திருக்கிறது. "சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதினால் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேன்றேற்படுகிறது' என்றதற்கு 'பிந்நப்ரவ்ருத்திநிமித்தாநாம் ஶப்தாநாமேகஸ்மிந்நர்த்தே வ்ருத்திஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம்' என்றல்லவோ அதற்குலக்ஷணம், என்று தாத்பர்யம். ஸர்வஜ்ஞனாகயிருக்கை ஒன்றுந்தெரியாதவனாக இருக்கை முதலியஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களான ஸ்வபாவங்களையுடைய வஸ்துக்கள் ஒன்றென்பது எப்படியறியத்தக்கது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார், 'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிற அர்த்தம் தள்ளமுடியாததாகையினால் இப்படிச் சொல்லாவிடிலது பொருந்தாதாகையினாலென்றர்த்தம். 'இருப்பவனுக்கே' என்பதினால் விரோதமுண்டாகிறதென்கிற ஆக்ஷேபத்தைக் காட்டியிருக்கிறது. ஸம்ஸாரம் வேறொருகாரணத்தினாலுண்டாகிறதென்பது எல்லாராலு மொப்புக்கொள்ளப்பட்டபடியினால் ஸ்வபாவத்தில் ஜீவனாகயிருக்கை யில்லாமற்போனபோதிலுந் தோஷத்தினால் அது ஸம்பவிக்கலாம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அஜ்ஞானத்தினால்' என்று சொல்லப்பட்டது. தோஷமிருந்தபோதிலும் விருத்தமானது ஸம்பவிக்காது. தோஷத்தினால் வெளிச்சம் இருட்டாக மாறுவது ஸம்பவிக்காதல்லவா. பூமி ஜலம் முதலிய காரணங்கள் சேர்ந்தபோதிலும் கல்லுமுளைக்காதல்லவாஎன்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ஜீவனாக இருப்பதைப்போல்' என்று. விருத்தமான ஸ்வபாவங்கள் வாஸ்தவத்தில் இருக்காது. இருப்பதைப்போல் ப்ரமிப்பதோவெனில் கயிற்றைக்கண்டு

வேண்டும், அது நிவ்ருத்திப்பதற்காக இவை இரண்டும் ஒன்றென்கிற இந்த உபதேசம் செய்யப்படுகிறது மிகவும் ஆப்தனாகிய பகவானுடைய இந்த உபதேசத்தினால் 'இது கயிறு, பாம்பல்ல' என்கிற ஆப்தனுடைய வார்த்தையினால் பாம்பு என்கிற ப்ரமம் நிவ்ருத்திப்பதைப்போல ஜீவன்

பாம்பென்று ப்ரமிப்பதுபோல ஸம்பவிக்கலாமென்று தாத்பர்யம். 'ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்' என்பதற்கு வேறுகதியைக் காணாமையால் என்று தாத்பர்யம். வாஸ்தவத்தில் ஸம்ஸாரமில்லாமற்போனால் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவதற்காக உபதேசம் முதலியவை ஏன் செய்யப்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் வ்யாதியில்லாமற்போனால் அதைப் போக்குவதற்காக வைத்தியம் செய்வது பொருந்தாதல்லவா? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'அது நிவர்த்திப்பதற்காக' என்று. ஜீவன் என்கிற ப்ரமம் நிவர்த்திப்பதற்காகவென்று தாத்பர்யம். ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவுமொன்றென்கிற இந்த உபதேசம் த்ருஷ்டி, விதி முதலியவைகளைப்போல வேறொன்றுக்கு அங்கமாகத் தோன்றவில்லை பின்னை எப்படியெனில் ஆத்மாவின் உண்மையைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திற்காகவென்று உங்களாலுமொப்புக்கொள்ளப்பட்டது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'இந்த' என்று சொல்லப்பட்டது. சந்திரனிரண்டென்கிற ப்ரமத்தைப்போக்குகிற அது ஒன்றென்கிற உபதேசத்தைப்போல இது என்று தாத்பர்யம். ஒருவித விரோதமுமில்லாத ப்ரத்யக்ஷத்தினால் பேதம் உறுதியாகத்தோன்றும் பொழுது அத்தை எதிர்பார்க்கக் கூடியதாயும் வேறபிப்ராயம் ஸம்பவிக்கக் கூடியதாயும் ப்ரத்யக்ஷமல்லாத உபதேசத்தினால் அதற்கு விரோதம் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதானஞ் சொல்லுகிறார், 'மிகவும்' என்றாரம்பித்து. பொதுவாக ப்ரத்யக்ஷத்தை எதிர்பார்க்கிறதென்பது இது விரோதஞ் செய்வதற்குத் தடையாகாது, அப்படிக்கில்லாவிடில் விளக்கின் ஜ்வாலை இரண்டென்கிற அனுமானத்தினால் அந்த ஜ்வாலை ஒன்றென்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோத முண்டாகாமல் போகவேண்டி வரும், ஆகையினாலேயே ப்ரத்யக்ஷமல்லாததென்பதும் இது துர்பலமென்பதற்குக் காரணமல்ல, தோஷமில்லாமலிருப்பதே ப்ரபலமாவதற்குக்காரணம். வாக்யதிற்குத் தோஷங்களாவன சொல்லுகிறவனுக்கு ப்ரமம், மோசஞ்செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணம், அஜாக்கிரதை, அசக்தி,முதலியவைகள். இவ்விடத்தில் இந்த வார்த்தையைச்சொல்லுகிற வாஸுதேவன் மிகவும் ஆப்தனாகையினால்மோசஞ்செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தின் சம்பந்தமேயில்லை. பகவானாகையினால் ப்ரமம், அஜாக்கிரதை, அசக்தி, இவைகள் சம்பவிக்காது. ஆகையினால் அவ

என்கிற ப்ரமமும் நிவ்ருத்திக்கிறது, என்று—அவர்களைக் கேட்கவேண்டியது—இப்பொழுது உபதேசஞ்செய்கிற பகவானுயும் எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனுயுமிருக்கிற இந்த வாஸுதேவன் ஆத்மாவின் உண்மையை நேரில்

னுடைய உபதேசத்தினுல் ஜீவாத்மாவாக விருப்பதைப்பற்றிய ப்ரமம் ப்ரத்யக்ஷமாக விருந்தபோதிலும் நிவ்ருத்திப்பது உசிதந்தானென்பது தாத்பர்யம். இப்படி அநுவதிக்கப்பட்டதை தூஷிப்பதற்காக ஆரம்பிக்கிறுர்—'அவர்களைக் கேட்கவேண்டியது' என்று. எல்லாந்தெரிந்தவனும் ஈஶ்வரனுயுமிருப்பவனுக்கே அஜ்ஞானத்தினுல் ஜீவாத்மா என்கிற ப்ரமம் உண்டாகிறது. அந்த ஈஶ்வரனே ஜீவாத்மாவுக்குபதேசிக்கிறுன் என்று ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாகப்பேசுகிற இவனுக்கு அபிப்ராயமென்ன, என்று இவனபிப்ராயத்தை நிரூபித்துக்கொண்டு தூஷணஞ் சொல்லவேண்டுமென்றபிப்ராயம். 'இந்த' என்பதற்கு 'நத்வேவாஹஂஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா:' என்றுரம்பத்திலேயே வேறுபட்டவனுகவே தன்னையுபதேசித்துக் கொண்டும் மேலேயும் க்ஷரம் அக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்ட புருஷர்களைக் காட்டிலும் தான் வேறுபட்டவனென்பதைச் சொல்லப்போகிறவராயும் இப்படித்தனித்துச் சொல்லும்போதெல்லாம் ஜீவாத்மாவைவிடத் தன்னை வேருகக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிற இவர், என்று தாத்பர்யம். 'உபதேசம் செய்கிற' என்பதற்கு இவரும் தெரியாதவராயிருந்தால் அர்ஜுநன் முதலியவர்களைப்போல இவரும் சிஷ்யராக இருப்பதே உசிதம். உபதேசஞ் செய்கிறவராக இருப்பது உசிதமல்லஎன்று தாத்பர்யம். 'பகவானுயும்' என்பதற்கு அயலாருடைய அஜ்ஞானத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காகவல்லவோ இவர் உபதேசஞ்செய்கிறுர் தான் தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொண்டவரானபடியால், என்றபிப்ராயம். 'வாஸுதேவன்' என்கிற பதத்தில் எல்லாவற்றிற்கு மந்தர்யாமியா யிருப்பவர் என்றர்த்தஞ் சொல்லில் 'ஸர்வபூதாவாஸஶ்சைவ' என்கிற ப்ரமாணத்தினுல் பேதமே வ்யக்தமாகவேற்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். வஸுதேவநுக்குப் பிள்ளை என்றர்த்தஞ் சொல்லில் அந்த பகவானே யல்லவோ அவதாரஞ் செய்தாரென்று தாத்பர்யம். 'ஸர்வயோகேஶ்வரம்' 'விஷ்ணுஸ்த்வம்ஶம்' யஸ்யாக்ஷரஜீவ தாஸம்' என்றிவைமுதலிய விடங்களில் தன்னை ஈஶ்வரனுகவே எண்ணிக்கொண்டு ஜீவர்களைவிட எல்லாவிதத்திலும் வேறுபட்டவனென்றுபதேசிக்கிறுர், என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் 'எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனுயுமிருக்கிற' என்றுசொல்லியிருக்கிறது. ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரமத்திற்குக் காரணமாகிய அஜ்ஞானம்

பார்த்ததினால் அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தித்தவனா? அல்லது இல்லையா? என்று.
அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தித்தவனாக இருந்தால் விசேஷங்களொன்றுமில்லா
மல் ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தையே ஸ்வரூபமாகஉடைய ஆத்மாவினிடத்தில்
அதற்கு விரோதமான ரூபங்களையுடைய வஸ்துக்களின் ப்ரமம் ஸம்ப
விக்காதாகையினால் அர்ஜுனன் முதலிய பேதங்களைப் பார்ப்பதும், அவர்
களைக்குறித்து உபதேசம் செய்வது முதலிய வ்யாபாரங்களும், ஸம்பவிக்

எப்பொழுது மில்லையென்று அவர்களால் சொல்லமுடியாது. அப்படி
யாகில் தன்னால் நியமிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களின் ஜ்ஞானமேயில்லாததி
னால் ஈஶ்வரனாயிருக்கையே ஸித்திக்காதாகையால், அஜ்ஞானமில்லா
விடில் பொய்யாகிய பேதம் தோன்றக்கூடாதாகையினால், அயலானு
டைய புத்தியில் தோன்றுவதாக எண்ணப்பட்ட பொய்யான வஸ்து
வை நினைக்கிறானென்னில் அப்பொழுதும் அயலானொருவ னிருக்கவேண்
டிய தவஶ்யமாகையினால் அது அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை
யாகையினாலும், ஆகையினா லீஶ்வரனுக்கும் இதற்குமுன் அஜ்ஞான
மிருக்கிறது அதுவும் பிற்பாடு ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்திசெய்யத்தக்க
தென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அதுவும் இந்த உபதேசஞ் செய்த
பொழுது உன்னாலொப்புக்கொள்ளப்பட்ட காரணத்தினால் நிவ்ருத்தி
யடைந்ததா இல்லையா என்கிற அபிப்ராயத்தினால் பிரித்துக் கேட்கிறார்,
'ஆத்மாவின் என்றாரம்பித்து'. முதல் கல்பத்தை தூஷிப்பதற்காக அனு
வாதஞ் செய்கிறார் 'அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தித்தவனாக இருந்தால்' என்று.
'விசேஷங்க ளொன்றுமில்லாமல்' என்பதற்குக் காரணமில்லாமையினால்
காரியமுமில்லை என்று தாத்பர்யம். உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட
ஆதாரமான வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ப்ரமம் ஸம்பவிக்காது.
தோஷமும் நிவ்ருத்தித்துவிட்டால் கேட்கவேண்டியதில்லை என்கிற
அபிப்ராயத்தினால் 'விசேஷங்க ளொன்றுமில்லாமல் ஜ்ஞானம் மாத்திரத்
தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது
சில விசேஷங்களோடுகூடிய வஸ்துவில் அஸாதாரணமாகிய ஏதாவ
தொரு ஆகாரம் மறைக்கப்பட்டதானால் அதற்கு விருத்தமான ஸ்வபா
வத்தைப்பற்றி ப்ரமமுண்டாகும். அறியுந்தன்மையையுள்ளவொருவன்
அதை வேறுவிதமாக அறிவான், ஜ்ஞானம் மாத்திரமறியாது, என்று
தாத்பர்யம். 'அர்ஜுனன் முதலிய' என்கிற இடத்தில் முதலிய
என்கிற பதத்தினால் கொல்லவேண்டு மென்று இச்சிக்கப்படுகிற
த்ருதராஷ்டிரன் பிள்ளை முதலியவர்களையுஞ் சேர்த்துக்கொள்ள
வேண்டியது. 'உபதேசஞ் செய்வது முதலிய' என்கிற விடத்தில் முத
லிய என்னும் பதத்தினால் தேரோட்டுவது முதலியவையுஞ் சேர்

காது. ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமையினால் அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தியாகாதவரென்னில், அப்படியாகில் தெரியாதவராகையினாலேயே ஆத்மஜ்ஞானத்தை உபதேசிப்பது ஸம்பவிக்காது. 'உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்வதர்சிந:' என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் இப்படிப்பட்டது முதலிய வார்த்தைகள் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் ந்யாயம் தன்னுடைய வார்த்தை இவைகளின் விரோதம்

த்துக்கொள்ள வேண்டியது. இரண்டாவது விகல்பத்தை அநுவாதஞ்செய்கிறார்—'ஆத்மாவின்' என்றாரம்பித்து. நிவ்ருத்திப்பதற்குக் காரணமாகிய ஆத்மாவைப்பற்றிய ஸாக்ஷாத்காரம் இல்லாமையினால் என்று தாத்பர்யம். 'அப்படியாகில்' என்பதற்கு இந்த்ரியங்கள், லிங்கம், சப்தம் முதலியவைகளைப்போலத் தானறியாதவனாக விருந்தபோதிலும் அபலானுக்கு ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுவது ஸம்பவிக்காது. உபதேச வாக்யத்தைச் சொல்லுவது ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டிய தவச்யமாதலாலும், தன்னாலறியப்படாததை யுபதேசஞ்செய்தால் ஆப்தனில்லாமல் போகவேண்டிவருமாதலாலும், என்று தாத்பர்யம். உண்மையை ஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்தவனே ஆத்மாவைப்பற்றி உபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்பதில் அவருடைய வார்த்தையையே ப்ரமாணமாகக்காட்டுகிறார்'உபதேக்ஷ்யந்தி'என்றாரம்பித்து. இப்படி சங்கராசார்யருடைய பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட தோஷமே பாஸ்கரர் முதலியவர்களுடைய பக்ஷங்களிலுமுண்டென்று காட்டுகிறார் 'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. சங்கராசார்யருடைய மதத்தில் பேத ச்ருதிகளும், ஸகுண ச்ருதிகளும், அந்தர்யாமி ச்ருதிகளும், ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவைகள் நித்யங்கள் என்று சொல்லுகிற ச்ருதிகளும், இதை யனுவதிக்கிற ஸ்ம்ருதிகளும் விரோதிக்கின்றன. அபேதச்ருதிகளும் முக்யமான அர்த்தத்தை விட்டு விசேஷங்களொன்றுமில்லாத ப்ரம்மத்தை லக்ஷணையாகச் சொல்லுகின்றன, என்றவர்களாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியினால் முக்யமான அர்த்தத்தைச் சொல்லில்அவைகள் விரோதிக்கின்றன. விஷயங்கள் வெவ்வேறென்கிற ஏற்பாடு முதலியவைகளால் விரோதத்திற்குப் பரிஹாரம் ஸம்பவிக்கும்பொழுது விரோதத்தினாலொன்றுக்கொன்று பாதிக்கப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்வதனால் நியாயத்திற்கும் விரோதம் வருகிறது. தன்னுடைய வார்த்தைக்கு விரோதமோ ப்ரம்மம் ஒரு விசேஷமுமில்லாதது. இப்படிப்பட்டதாகையினாலென் ஆஹிக்கும்பொழுது இந்தக் காரணமும் விசேஷமில்லாமையாகிற ஸ்வபாவமும் அதிலிருக்கவேண்டியதவச்யமாகையினாலும், இப்படியே ஜ்ஞானமொன்றுமறியத்தகா

முதலியவைகளை யோசிக்காத அஜ்ஞானிகளால் லோகத்தைமயக்குவதற்

தது, என்று சொல்லும்பொழுது ஜ்ஞானம் என்கிற பதத்தைக்கொண்டறியத்தக்கதென்று அவஶ்யமாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாகையாலும், இப்படியே ப்ரம்மம் சப்தத்தினுல் சொல்லத்தக்கதல்ல என்று இவை முதலிய வார்த்தைகளினுமறிந்துகொள்ளவேண்டியது. பாஸ்கராசார்யருடைய பக்ஷத்திலும் பேதத்தைச் சொல்லுகிற ஶ்ருதிகள் அவைகளுக்கு விரோதமாகிய அபேதத்தைப் பொறுக்காதாகையினுல் அவைகளுடன் விரோதம் வருகிறதென்று சொல்லவேண்டியது. அசேதனத்திற்கும் ப்ரம்மத்தோடு அபேதம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினுல் ப்ரம்மம் விகாரங்களில்லாதது என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிகளோடு விரோதம் வருகிறது. ப்ரம்மமே உபாதியுடன் சேர்ந்து ஜீவனுகிறதென்று சொல்லுகிறபடியினுல் ப்ரம்மம் தோஷங்களற்றது என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிகளோடு விரோதம் வருகிறது. அபேத ஶ்ருதிகளும் அனேகமாய் முக்யங்களல்ல. ஏனெனில் ஜீவனையும் ஈஶ்வரனையும் ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லும்பொழுது குடத்துக்குள்ளிருக்கிற ஆகாசமும் பெரிய ஆகாசமும் ஒன்றென்பதைப்போல இங்கே சொல்லப்படுகிற ஆகாரத்துடன் ஒன்றல்ல, ஆகையினுல். இப்படியே அசேதனமும் ஈஶ்வரனும் ஒன்றென்பதும் ஸ்வாரஸ்யமுள்ளதல்ல, ஏனெனில் ஸர்வஜ்ஞனுக இருக்கை முதலிய குணங்களையுடைய ப்ரம்மம் எல்லா வஸ்துக்களுடனும் ஒன்று என்னில் எல்லா வஸ்துக்களுடையவும் துக்கங்களை அனுபவிக்கவேண்டி வருகிறபடியினுல். ப்ரம்மம்தோஷமில்லாததுஎன்று சொல்லுகிற ஶ்ருதியுடன் விரோதம் வருகிறதே அதற்குப் பரிகாரம் இல்லாமையினுல் ந்யாயத்திற்கும் விரோதம் வருகிறது. யாதவப்ரகாசருடைய பக்ஷத்திலும் ஸ்வபாவத்திலேயே ஒன்ருயும் வெவ்வேருகவும் இருக்கிற ஜீவர்களாக ஆகிறது ப்ரம்மம், என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறது, இவர்கள் சொல்லுவதைவிட அதிகம். எல்லா வஸ்துக்களிலும் தொடர்ச்சியாக இருக்கிற ஸத் என்பதே ப்ரம்மம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினுல் ப்ரம்மம் ஒருவராலும் பார்க்கத்தகாதது என்றுசொல்லுகிற ஶ்ருதிகளுடன் விரோதம் வருகிறது. ஸத் என்பது குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவமாகத் தோன்றுகிறபடியினுல் ப்ரம்மம் ஜாதியாகவேண்டிவரும், என்றிவை முதலிய தோஷங்களறியத்தக்கவைகள். இவ்விருவர்களுக்கும் தங்களுடைய வார்த்தைக்கு விரோதமும் ஸப்தபங்கி சொல்லுகிறவர்களைப்போல பேதம் அபேதம் இந்த இரண்டையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினுலும், தோஷங்களில்

காக உண்டாக்கப்பட்டவைகள் ஆகையினால் அநாதரிக்கத்தக்கவைகள்.

லாதவனாக இருக்கை, தோஷங்களையுடையவனாக இருக்கை, இந்த இரண்டும் ஒரே இடத்தில் சேருகிறபடியினாலும் வ்யக்தமாக ஏற்படுகிறது. 'லோகத்தை மயக்குவதற்காக உண்டாக்கப் பட்டவைகள்' என்றது அவர்களபிப்ராயத்தைக் கொண்டு சொல்லப்படவில்லை 'அஜ்ஞானிகளால்' என்று சொல்லப்பட்டபடியினால். பின்னை எப்படி யென்னில் அஜ்ஞர்களாகிய அவர்களுடைய வார்த்தை தெய்வ ஸங்கல்பத்தினால் லோகத்தை மயக்குவதற்குக் காரணமாயிற்று, என்று சொல்லப்படுகிறது. உங்களுடைய பக்ஷத்திலும் ஶ்ருதிகளுடன் விரோதம் முதலிய தோஷங்கள் ஸமமாக இருக்கின்றன; எப்படி யென்னில் லோகமும் ப்ரம்மமும் வெவ்வேறு என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகில் அப்பொழுது 'அது பெயரினாலும் ரூபத்தினாலும் வ்யாகரணம் செய்யப்படுகிறது' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் காரணமாகிய ப்ரம்மமே கார்யங்களுடைய பெயரையும் ரூபத்தையும் அடைகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறதற்கு விரோதம் வருகிறது. ப்ரம்மம் ஒன்றை அறிந்ததினால் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகிறது என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதற்கும் விரோதம் வருகிறது. குடத்தை அறிந்ததினால் அதைவிட வேறாகிய துணி அறியப்பட்டதாகாதல்லவா. வெவ்வேறாகிய லோகத்தையும் ப்ரம்மத்தையும் ஒன்றுசேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதும் பொருந்தாது. குடம் துணி இவைகளைப்போலவே. லக்ஷணையாக அர்த்தம் சொல்லுகிறோமென்னில் மற்றவர்கள் பக்ஷத்தில் என்ன த்வேஷம்? லோகம் ப்ரம்மத்தை உபாதான காரணமாக உடையது என்பதும் ஸம்பவிக்காது, மண்ணையும் குடத்தையும் போல லோகமும் ப்ரம்மமும் ஒரேத்ரவ்யமென்று ஒப்புக்கொள்ளாமையினால். அப்படி ப்ரம்மமே உபாதானகாரணம் என்று ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் முன்பு இருக்கிற வஸ்துவே கார்யமாக மாறுகிறது என்று சொல்லுவதற்கு விரோதம்வரும். வெவ்வேறாகிய ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ஈஶ்வரன், இவைகளாலேயே லோகம் உண்டாக்கப்படுகிறதாகில், அவைகள் ஒன்றுசேர்ந்துக் கார்யத்தை உண்டாக்குகின்றனவா? அல்லது தனித்தனியாக இருந்துகொண்டு உண்டாக்குகின்றனவா? முதலாவது பக்ஷத்தில் மற்றவர்களுடைய பக்ஷம்போலவே ஒன்றுக்கொன்று ஸ்வபாவங்கள் கலக்கவேண்டிவரும்; இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் அவைகள் தனித்தனியான கார்யத்தை உண்டாக்குகின்றனவா? இல்லையா? தனித்தனியான கார்யத்தை உண்டாக்குகிறதாக இருந்தால் எல்லாம் ப்ரம்மத்தைக்காரணமாக உடையது என்கிற உங்கள் கொள்கை ஓடிப்போய்விட்டது.

இவ்விடத்தில் உண்மை இது — அசேதன வஸ்துவுக்கும் சேதனவஸ்

ஒரேகார்யத்தை உண்டாக்குகிறதாக இருந்தால் கார்யமாக இருக்கும் தசையில் ஸ்வபாவங்கள் கலக்கவேண்டி வரும் என்று முன்பு சொன்னது அப்படியே யிருக்கிறது. ப்ரம்மம் ஸ்வரூபத்தில் விகாரங்களில்லாததாகில் அதுவே கார்யரூபமாகிறது என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளுடன் விரோதம் வருகிறது. அன்றிக்கே விகாரங்களை யுடையது, என்று ஒப்புக்கொள்ளில் அயலாருடைய பக்ஷத்தில் நீர் கேட்ட விகாரங்களில்லாதது என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளோடு விரோதம் முன்போலவே இருக்கிறது. ப்ரம்மம் எப்பொழுதும் ஸர்வஜ்ஞனாகஇருக்கை முதலிய கல்யாணகுணங்களின் கூட்டங்களை உடையதாக இருந்தால் அப்பொழுது குணங்களில்லாததுஎன்றுசொல்லுகிற ஸ்ருதிகளோடும் ஜ்ஞானம் மாத்திரம்தான் ப்ரம்மம் என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளோடும் விரோதம் வருகிறது. எப்பொழுதும் லோகத்திற்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமுண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளில் பேதமில்லை என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளோடு விரோதம் வருகிறது. வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினால், குணங்கள் உண்டு என்பது முன்னதாகவும் குணங்களில்லை என்பது பின்னதாகவும் ஏற்படுகிறபடியினால் அபச்சேதாதிகரண ந்யாயத்தினால் முன்பு சொன்னதைப் பின்னால் சொன்னது மறுக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளாமையினால் ந்யாயவிரோதமும்வருகிறது. ப்ரம்மம் எல்லா ரூபமாகவும் இருக்கிறது என்றும் எல்லாவற்றையும் விடவேறுபட்டது என்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினால் தங்களுடைய வார்த்தைகளோடும் விரோதம் வருகிறது. ஆகையினால் தோஷம் ஸமமாக இருக்கும்பொழுது யாருடைய மதம் உண்மை, என்று ஸ்வாவராஹகலக ந்யாயத்தினால் அபிப்ராயம் தெரியாத மற்றவர்கள்செய்த ஆக்ஷேபத்தைப்பரிஹரித்து நல்லதாய் சாரீரக ஸூத்திரங்களில் சொன்ன ந்யாயங்களினால்நிஸ்சயம் செய்யப்பட்ட எல்லா வேதாந்தங்களின் ஸாரமாகிய அர்த்தத்தை இந்தஸாஸ்த்திரம் சொல்லுகிறது,என்று ஸ்தாபிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'இவ்விடத்தில்உண்மை இது' என்று. 'இவ்விடத்தில்' என்பதற்கு ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம், இவை முதலியவைகளுக்கு விரோதமில்லாத அர்த்தத்தை யோசிக்குமளவில், என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ஸ்ருதி முதலியவைகளில், என்று அர்த்தமாகவுமாம். 'இது' என்பதற்கு ப்ரமாணங்களை அனுஸரித்து நாம் மேலே சொல்லப்போகிறதே ஒழிய சங்கராசாரியர் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டதல்ல, என்று அர்த்தம். 'உண்மை' என்பதற்கு ப்ரமாணங்களில் ஏற்பட்டது என்று அர்த்தம். கீழே ஆக்ஷே

துவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் போக்யம் என்றும் போக்தா என்றும் நிய ந்தா என்றும் ஸ்வரூபங்களின் வ்யத்யாஸங்களைச் சில ஶ்ருதிகள் சொல்லு கின்றன. எவை என்னில் 'மாயையை யுடையவன் இந்த ப்ரக்ருதியினிட த்திலிருந்து இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். இந்த ப்ரபஞ்சத்தில்

பிக்கப்பட்ட தோஷங்களை மேலே பரிஹரிக்கப்போகிறவராய் முதலில் தன்னுடைய பக்ஷத்தை ப்ரமாணங்களினால் ஸ்தாபிக்கிறார், 'அசே தன வஸ்துவுக்கும்' என்று ஆரம்பித்து ஸத்யமாக ஆயிற்று என் கிற வரையில். 'போக்யம் என்றும்' என்பது முதலியது மூன்றிலும் முறையே அன்வயிக்கிறது. 'போக்யம் என்றும், போக்தா என்றும் நியந்தா என்றும்' என்றது மேலே சொல்லப்போகிற ஶ்ருதிகளில் ஏற்படுகிற வ்யத்யாஸத்தைக் காட்டக்கூடிய மற்றவ ஸ்வபாவங்களை யும் குறிக்கிறது. சொல்லாத அர்த்தத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகிற சகாரத்தினால் அவைகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறதாகவுமாம். 'ஸ்வ ரூபத்தின் வ்யத்யாஸத்தை' என்பதற்கு ஸ்வரூபங்கள் வெவ்வேறு என் பதை என்று அர்த்தம். வ்யத்யாஸம் என்னும் பதம் ப்ரமத்தைப்போக் கடிக்கக் கூடியது என்று தெரிவிப்பதற்காக. பேதத்தைச் சொல்லுகிற ஶ்ருதிகளும் வேதங்கள் தான் என்கிற விஷயத்தில் ஒரு விதத்தடையு மில்லை, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'சில ஶ்ருதிகள்' என்று சொல்லப் பட்டது. ஶ்ருதிகள் என்கிற பன்மையினால் அதிகமாக இருக்கிறது பல முள்ளது, என்கிற ந்யாயத்திற்கு விரோதமில்லை, என்பதும் தெரி விக்கப்பட்டது. பேத ஶ்ருதிகளுக்கும் விரோதமில்லாமல் சேர்த்துச் சொல்லி இருக்கிற ஶ்ருதிகளின் அர்த்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக முத லில் பேத ஶ்ருதிகளை எடுத்தது. 'இந்த ப்ரக்ருதியினிடத்திலிருந்து' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தினால் நேராக விகாரங்களுக்கு ஆதார மாக இருக்கை அசேதனமாகிய த்ரவ்யத்திற்கு என்று ஏற்பட்டது. மற்றொருவன் ப்ரக்ருதியினால் கட்டப்பட் டிருக்கிறான் என்பதினால் அவித்யை முதலியவைகளோடு கூடிய ப்ரம்மமே ஜீவனாகிறது, என் றிவை முதலிய வாதங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. இந்த வாக்யத்தில் மாயையினால் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறபடியினால் வேறொருவனாகிறான், என்று சொல்லப்படவில்லை யல்லவா ? பின்னை எப்படி யெனில் வாஸ்த வத்தில் வேறாக இருக்கிறவனுக்கு ப்ரக்ருதியினால் பந்த முண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது கட்டப்பட்டிருக்கிறான், என்பதற்கு ஸ்வபாவத்தி லேயே ஏற்பட்ட ஸர்வஜ்ஞனாக இருக்கை, எல்லை இல்லாத ஆனந்தம், முதலியவைகளின் ப்ரகாசமில்லாமல் இருக்கிறான் என்று அர்த்தம். மற் றவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மாயா என்னும் பதத்தின் அர்த்

ப்ரக்ருதியினால் மற்றொருவன் கட்டப்பட்டிருக்கிறான். மாயை என்பதை ப்ரக்ருதி என்றறி. மாயையையுடையவனை மஹேஸ்வரன் என்றறி' என்றும், 'க்ஷரம் ஆவது ப்ரக்ருதி, அம்ருதமான அக்ஷரம் ஆவது ஹரன், க்ஷரத்தையும் ஜீவாத்மாவையும் ஒருதேவன் நியமிக்கிறான்' என்றும், இதில் அம்ருதமான அக்ஷரம் ஆவது ஹரன் என்று போக்தாவாகிய ஜீவாத்மா

தம் ப்ரக்ருதியினாலேயே தள்ளப்பட்டது, என்று தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'மாயை' என்று ஆரம்பித்து. 'க்ஷரமாவது' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்கியத்தில் 'ஹர:' என்னும் பதத்திற்கு மேல் வாக்கியத்தோடு அன்வயம் சொல்லி குத்ருஷ்டிகள் கல்பித்த வேறுவிதமான யோஜனையை நிராகரிப்பதற்காக அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அம்ருதமான அக்ஷரம் ஆவது ஹரன் என்று போக்தாவாகிய ஜீவன் சொல்லப்படுகிறான்' என்று ருத்ரனிடத்தில் இடுகுறிப்பெயராக வழங்குகிற ஹர: என்னும் பதம் போக்தாக்களை எல்லாம் பொதுவாகச் சொல்லுகிறது, என்பது எப்படிப் பொருந்தும், என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ப்ரக்ருதியை' என்று ஆரம்பித்து. ஹரதி என்று ஆரம்பித்துப்பதத்தின் வ்யுத்பத்தி சொல்லி இருக்கிறது. மற்றது ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லி இருக்கிறது. இதின் அபிப்ராயமாவது—இவ்விடத்தில் ஹர: என்னும் பதம் ஒரு தேவன் என்பதோடு அன்வயிக்கிறதாக இருந்தால் அம்ருதாக்ஷரம் என்பது விதிக்கப்படுவதாக ஆகாது. அம்ருதாக்ஷரம் என்பது தனித்தனிப்பதமாகவும் விபக்திலோபித்தும் அதில் அக்ஷரம் என்பது அனுவாதம் என்றும் அம்ருதம் என்பது விதிக்கப்படுகிறது, என்று சொல்லலப்பட்டால் அப்பொழுது விபக்திக்குலோபம் சொல்ல வேண்டிய கஷ்டமும் விதிக்கப்படுகிறதையும் அனுவதிக்கப்படுகிறதையும் மாற்றிச்சொல்லுகிற கஷ்டமும்வரும் 'க்ஷரம் என்பது அவித்யை, அம்ருதம் என்பதுவித்யை' என்று அர்த்தமுள்ள வாக்யத்திலேபோல அம்ருதம் என்னும்பதமே அனுவதிக்கப்படுகிறதில்லை, க்ஷர அக்ஷர என்கிற பதங்களை ஒன்றுக்கொன்று எதிராக இருப்பதினால். ருக்குக்களில் பாதங்களின் வ்யத்யாஸத்தினால் அர்த்தங்கள் வேறு என்பது ஸம்பவிக்கக்கூடியதாக இருக்கும்பொழுது விடத்தக்கதல்ல. இப்படியாகில் க்ஷரம் என்பது, அவித்யை அம்ருதம் என்பது, வித்யை. இந்த வித்யையையும் அவித்யையையும் எவன் நியமிக்கிறானோ அவன் வேறுஎன்று அர்த்தமுள்ள மற்ற வாக்யங்களின் க்ரமமும் அனுஸரிக்கப்பட்டதாகும். அப்படிக்கில்லையாகில் தூரத்தில் அன்வயம் சொல்ல வேண்டும். ஒரு தேவன் என்கிற இடத்தில் வேறு விசேஷம் சொல்ல

சொல்லப்படுகிறான். ப்ரக்ருதியைத் தனக்கு அனுபவிக்கத்தக்க வஸ்து வாக ஹரதி அங்கீகரிக்கிறான், ஆகையினால் 'ஹர' என்னப்படுகிறான். 'அவன் காரணம், இந்த்ரியங்களுக்கு யஜமானனாகிய ஜீவனுக்கும் யஜ மானன், அவனை உண்டாக்குகிறவன் ஒருவனுமில்லை, அவனுக்கு யஜமா னனுமில்லை' என்றும், 'ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவைகளுக்கு யஜமானன் குணங்களுக்கு மீஶ்வரன்' என்றும், 'ப்ரபஞ்சத்திற்கு யஜமானனாகியும் தனக்குத்தானே ஈஶ்வரனாகியும் நித்யனாகியும் மங்களங்களைச் செய்கிறவ னாகியும் ஸ்வபாவங்களில் மாறுதலில்லாதவனாகியு மிருக்கிறவனை' என் றும், 'எல்லாம் தெரிந்தவனாயும் ஒன்றும் தெரியாதவனாயும், ஈஶ்வர

வேண்டியதுமில்லை. அதினாலேயே அவனுக்கு விசேஷமான மஹிமை ஏற்படுகிறது. க்ஷரத்தையும் ஜீவாத்மாவையும் என்று அர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் ஆண்பாலாக அனுஷ்டித்திருப்பதும் ஆண்பாலுள்ள பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தை அனுவாதம் செய்வதாக இருந்தால் ஸ்வாரஸ்யமாக இருக்கும். வேறு பதத்தினால் அனுவாதம் செய்திருக்கிறது என்கிற தோஷமோ, இரண்டு பக்ஷத்திலும் ஸமம். நம்முடைய பக்ஷத்திலோ ஹரஃ என்னும் பதம் ஜீவாத்மாவினுடைய கும்பலைச் சொல்லி இருக்கிறது என்று தெரிவிக்கிறதற்காகையினால் ப்ரயோஜனமும் உண்டு. அம்ருதாக்ஷரம் என்று விசேஷணத்தோடு சேர்த்துச் சொல்லி இருப்பதும் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியினால் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதே. ஆக இப்படி ஹரஃ என்னும் பதம் ப்ராக்ருதியோடுகூடச் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மா வைச் சொல்லுகிறது என்பது அவசியமாக இருக்க லக்ஷணை முதலி யவைகளும் இல்லாமலிருக்க மற்ற ஶ்ருதிவாக்யம் ஸந்தர்ப்பம் முதலி யவைகளுக்கு விருத்தமாகிய ரூடிசக்தியை விட்டுவிட்டு அவயவ சக் தியினாலேற்படுகிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது, என்பது ஐந்த்ரீ என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம்சொல்லுகிற நியாயத்தை அனுஸரித்துச் சொல்லவேண்டியது—என்பது. ப்ரக்ருதிஜீவன் இவர்களுக்கு ஸர்வஜ்ஞ னாக இருக்கை,' அல்பம் தெரிந்தவனாக இருக்கை, நியமிக்கப்படுகிற வனாக இருக்கை, ஆகிய வ்யத்யாஸத்தையும், இரண்டும் நித்யம் என் பதையும், இரண்டு என்கிற கணக்கினாலேயே குறிப்பிட்டுச் சொல்லு கிற ஶ்ருதியைச் சொல்லுகிறார்—'எல்லாம் தெரிந்தவனாகவும்'' என்று ஆரம்பித்து. உறக்கம், மரணம், மூர்ச்சை, ப்ரளயம், இவைகளில் ஜீவ னுக்கு ஒன்றையும் அறியாமை உண்டு. விழித்துக்கொண்டு இருக்கும் பொழுதும் கனவு காணும்பொழுதும் அறிவு சிற்சில வஸ்துக்களைப்

னாயும் ஈஶ்வரனல்லாதவனாயு மிருக்கிற நித்யர்களாயுமிருக்கிற இருவர்களாயுமிருக்கிற இவர்கள்' என்றும், 'நித்யர்களாயும் அறியும் தன்மையுள்ளவர்களாயும் அனேகம் பேர்களுக்கு நித்யனாயும் அறியும் தன்மையுள்ளவனாயுமிருக்கிற எந்த ஒருவன் இஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறானோ' என்றும், 'போக்தா, போக்யம், நியமிக்கிறவன், இவர்களைத்தெரிந்து கொண்டு' என்றும், 'ஜீவாத்மாவையும் நியமிக்கிறவனையும் தனித்தனியாகத் தெரிந்துகொண்டு பிறகு அவனால் ப்ரீதி செய்யப்பட்டவனால் அதினாலே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்' என்றும், 'அவ்விருவர்களுக்குள் ஒருவன் கர்மங்களின் பலத்தை ருசியாக ஸாப்பிடுகிறான் மற்றொருவன் ஸாப்பி

பற்றியது. அஜ்ஞானமோ எண்ணிறந்த வஸ்துக்களைப்பற்றியது. பகவானைவிட வேறு ஜீவர்களுக்கே, நித்யர்களாக இருக்கையும், அனேகர்களாக இருக்கையும், ஜீவன் ஈஶ்வரன் இவ்விருவர்களுக்கும் அறியும் தன்மை உண்டு என்பதும், ஈஶ்வரன் ஒருவன் என்பதும், எல்லாப்பலங்களையும் கொடுக்கிறவன் என்பதும் நித்யர்களாயும் என்கிற ஶ்ருதி வாக்யத்தினால் ஏற்படுகிறது. நேராக பதத்தினாலேயே பேதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது என்று சொல்லுகிறதாயும் பேதத்தை அறிவதை முன்னிட்டு பகவானுடைய ப்ரீதிக்குப் பாத்ரனாவதினால் மோக்ஷமுண்டாகிறது, என்று சொல்லுகிறதாயுமிருக்கிற ஶ்ருதியை உதாஹரிக்கிறார்—'ஜீவாத்மாவையும்' என்று ஆரம்பித்து. ஒரே ஶரீரத்தில் ப்ரவேஶித்து இருக்கிற ஜீவன் பரமாத்மா இவர்களுக்கு கர்மங்களின் பலத்தை அனுபவிப்பதும் அனுபவிக்காமையு மாகிற வ்யத்யாஸத்தைக்காட்டுகிறஶ்ருதியைச் சொல்லுகிறார்—'அவ்விருவருக்குள்' என்று ஆரம்பித்து. ஶ்ருதியில் இருக்கிற 'அந்ய:' என்னும் பதத்திற்கு ஒருவன் என்றர்த்தம் 'ருசியாக ஸாப்பிடுகிறான்' என்று புண்யங்களின் பலத்தைமாத்திரம் சொல்லியிருக்கிறது. 'மிகவும் ப்ரகாசிக்கிறான்' என்பதற்கு மேலானவனாக ப்ரகாசிக்கிறான் என்றர்த்தம். அப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவை நியமிக்கிறவனாக இருக்கையாகிற மேன்மை ஏற்படுகிறது, ஜ்ஞானத்திற்குச் சுருக்கம் முதலியதில்லை, என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு இந்தக் குணங்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் உத்பத்தி இல்லை என்பதையும், ப்ரக்ருதியே ஜீவர்களின் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி மாறுதல்களை அடைகிறதாகையினால் ப்ரளயம் முதலியவைகளுக்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லை, என்பதையும், பத்தர்கள் முக்தர்கள் இவர்களின் ஏற்பாட்டையும், முக்தனாகும்பொழுதும் ப்ரக்ருதியை விட்டுப் பிரிவது மாத்திரம்

டாமல் மிகவும் ப்ரகாசிக்கிறுன்' என்றும், 'சிகப்பு நிறமுள்ளதாயும் வெளுப்பு நிறமுள்ளதாயும் கறுப்பு நிறமுள்ளதாயும் இருக்கிற தன்னைப் போன்ற அனேகம் ப்ரஜைகளை உண்டுபண்ணுகிற ஒரு நித்யமான ப்ரக்ருதியை நித்யமான ஒருவன் ப்ரீதி செய்துகொண்டு அத்துடன் கூடவே இருக்கிறுன் நித்யமான மற்றொருவன் அனுபவிக்கப்பட்ட போகங்களையுடைய இந்த ப்ரக்ருதியை விடுகிறுன்' என்றும், 'ஆதியும் அந்தமுமில்லாத அந்த ப்ரக்ருதி எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகிறது எல்லா ப்ராணிகளையும் காப்பாற்றுகிறது' என்றும், ஒரே மரத்தில் அழுந்தியிருக்கிற ஜீவன் தான் ஈஸ்வரனில்லாமையினுல் மோஹத்தை யடைந்தவனுய் துக்கப்படுகிறுன் தன்னைவிட வேறுகிய ஈஸ்வரனைத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியையுடையவனுகவும் இவ்விதமாகிய அவனுடைய மஹிமையையும் எப்பொழுது பார்க்கிறுனே அப்பொழுதே துக்கங்கள் நீங்கினவனுக ஆகிறுன்' என்றும், அர்த்தமுள்ள ஸ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகள் இந்தக் கீதையிலும் 'ஊஹாஂகாரஊ-தீயஂ ஓ

தான், என்பதையும், தெரிவிக்கிறுர்—'சிகப்பு நிறமுள்ளதாயும்' என்றுரம்பித்து. கீழ்ச் சொல்லிய ஸ்ருதிகளின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிற இந்தக் கீதையிலும் ப்ரக்ருதி ஜீவன் ஈஸ்வரன் இதுகளின் பேதம் நித்யம் என்று நிரூபித்திருப்பதைக் காட்டுகிறுர்—'இந்தக் கீதையிலும்' என்றுரம்பித்து. 'ஒஉப்ரகூ௱தி (என்னுடைய ப்ரக்ருதி)' என்று தனித்துச் சொல்லியிருப்பதினுல் ப்ரக்ருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனைவிட பேதம் ஏற்பட்டது. 'ஊ தஸ நூா (இதைவிட வேறுகிய)' என்பதினுல் ப்ரக்ருதியைவிட ஜீவனுக்கு பேதம் ஏற்பட்டது. ஸ்ருஷ்டியும் ப்ரளயமும்—ப்ரமமும் அதின் நிவ்ருத்தியும், என்பதை விலக்குவதற்காகப் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாகிய ப்ரக்ருதியின் பிரிதலும் சேருதலுமே என்று சொல்லுகிறுர்—'ஸவ-ழஹ-தோநி' என்றுரம்பித்து. இவ்விடத்திலும் 'ஓஜிகாஂ (என்னுடையதாகிய)' என்பது முதலியவைகளால் பேதம் வ்யக்தமாக ஏற்படுகிறது. ப்ரக்ருதிக்கும் புருஷனுக்கும் ஜங்கமம் ஸ்த்தாவரமுமாகிய அவஸ்த்தைகள் உண்டாவதற்குப் பரமாத்மாவின் ப்ரமம் காரணம் என்பதை விலக்குவதற்காகப் பரமாத்மாவின் அதிஷ்ட்டானம் காரணம் என்பதைச் சொல்லுகிறுர்—'யோ' என்றுரம்பித்து ஜீவர்கள் ப்ரமத்தினுலுண்டாகிறுர்கள் என்பதை விலக்குவதற்காக ப்ரக்ருதியும் ஜீவனும் விசேஷமொன்றுமில்லாமல் அநாதி என்பதைக் காட்டுறுர்—'ப்ரகூ௱திஂவு-ரஷஂஓெவ' என்றுரம்பித்து ப்ரக்ருதியே மாறுதல்களுக்கு நேரில் ஆதாரம் என்பதையும், ஸ்ருஷ்

𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌷𑍍𑌟𑌧𑌾 । 𑌅𑌪𑌰𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍇𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 । 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂' '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍 । 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍌𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑌿𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌭𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑌵𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍 ॥' '𑌮𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃𑌸𑍂𑌯𑌤𑍇𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍 । 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯𑌜𑌗𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।' '𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑍀𑌉𑌭𑌾𑌵𑌪𑌿 ।' '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌯𑌃𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑌾𑌃 । 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌪𑍍𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 ॥' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லோகங்களுக் காரணமாயும் பெரிதாயும் ப்ரம்மம் என்று சொல்லப்பட்டதாயும் எனக்குச்சேஷமாயும் பஞ்சபூதங்களின் ஸூக்ஷ்மமாகிய அசேதன வஸ்து எதுவோ அதில் சேதனமாகிய கர்ப்பத்தைச் சேர்க்கிறேன் அந்த என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் செய்யப்பட்ட சே

டிக்குக் காரணமாகிய ப்ரக்ருதியினுடையவும் ஜீவனுடையவும் ஸம்பந்தம் பரமாத்மாவினுடைய ஸங்கல்பத்தினாலுண்டாகிறது என்பதையும் அதினாலேயே லோகத்தின் ஸ்ருஷ்டி உண்டாகிறது என்பதையும் இந்த மாதிரியாக மூன்று வஸ்துக்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று பேதத்தையும் சொல்லுகிறார்—'𑌮𑌮𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃' என்றாரம்பித்து. லோகத்திற்குக்காரணமாக இருக்கையாவது லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனாகிய பகவான் அதிஷ்டாதாவாகச் சேர்ந்திருக்கல், இதையே சொல்லுகிறார்—'லோகத்திற்குக் காரணமாகிய' என்று. முக்யமான ப்ரம்மம் '𑌮𑌮 (என்னுடைய)' என்று வேறாகச் சொல்லப்படுகிறபடியினால் லோகத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லியிருப்பதினாலும் '𑌮𑌹𑌤𑍍' என்னும் பதத்தினால் உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ப்ரக்ருதி என்றுபேருடைய' என்று. சேதனங்கள் கலந்த ப்ராணிகள் உண்டாவதற்குக் காரணமாக இருக்கிறபடியினாலும் ப்ரக்ருதியில் வைக்கப்படுகிறபடியினாலும் ஏற்பட்ட கர்ப்பம் என்னும் பதத்தினர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'சேதனம் என்றுபேருடைய' என்று. '𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿' என்று சேர்த்தல் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'சேர்க்கிறேன்' என்று. இதற்கு விஸ்தாரமான அர்த்தம் இந்த ஶ்லோகம் க்ரமமாகவருகிற இடத்தில் சொல்லப்படப்போகிறது. இப்படியே அநேக இடங்களில் ப்ரக்ருதி, ஜீவன், லோகங்களின் ஸ்ருஷ்டி, முதலியவைகளைச் சொல்லும்பொழுது ஜீவாத்மாக்களைப்பற்றிய ப்ரமத்தையும் லோகம் பொய் என்பதையும் தெரிவிக்கக்கூடிய அடையாளம் ஒன்றும் காணப்

தனத்தினுடையவும் அசேதனத்தினுடையவும் சேர்க்கையினாலேயே தேவதை முதலாக ஸ்த்தாவரம் வரையிலுள்ள அசேதனங்களுடன் சேர்ந்த எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் உத்பத்தி உண்டாகிறது, என்று அர்த்தம். ஶ்ருதியிலும் 'அந்தப் பகவானிடத்திலிருந்து பேர் ரூபம் இவைகளையுடையதாய் ஜீவர்களாலனுபவிக்கப்படுகிற ப்ரம்மம் (ப்ரக்ருதி) உண்டாகிறது' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் பஞ்ச பூதங்களின் ஸூக்ஷ்மமாகிய ப்ரக்ருதி ப்ரம்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி போக்தாவாகவும், போக்யமாகவுமிருக்கிற எல்லா அவஸ்த்தைகளையுமுடைய சேதனமும், அசேதனமும் பரமபுருஷனுக்குச் ஶரீரமாகையினாலும், அவனால் நியமிக்கக்கூடியதாகையினாலும், அவனை விட்டுப் பிரியாதவை என்பதையும், பரமபுருஷன் அவைகளுக்கு ஆத்மா என்பதையும், சில ஶ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. அவை எவை என்னில், 'எவன் ப்ருதிவியில் இருந்துகொ

படவில்லை என்றபிப்ராயம். இவ்விதமாக சேதனத்திற்கும் அசேதனத்திற்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் ஸ்வரூபங்களின் பேதம் தார்க்கிகர் முதலியவர்களினாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது ஆகையினால் அதைவிட விஶேஷமானதும் கடக ஶ்ருதிகளில் ஏற்பட்டதுமாகிய சரீரமாகவும் ஆத்மாவாகவும் இருக்கையாகிற ஸம்பந்தத்தை ஒன்று சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பது முக்யமென்றேற்படுவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. ஒன்றாகச்சேர்ந்து கொண்டிருக்கும் அவஸ்த்தையிலும் இவை அவனுக்குச் சரீரம் என்பது 'எவனுக்குத்தமஸ்ஸு சரீரமோ, எவனுக்கு ம்ருத்யு சரீரமோ' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளாலேற்பட்டது, என்று தெரிவிப்பதற்காக—'எல்லா அவஸ்த்தைகளையும் உடையதாக இருக்கிற' என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவைகளாலறியப்படாததாகிய லோகத்திற்கும் ப்ரம்மத்திற்குமிருக்கிற சரீரமாகவும் ஆத்மாவாகவும் இருக்கையாகிற ஸம்பந்தம் உண்மையை உபதேசிப்பதில் தாத்பர்யத்தையுடைய அனேக ஶ்ருதிகளில் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியினால் விடத்தக்கதென்று ஸந்தேஹிக்கத்தக்கதல்ல அதற்கு அநுகுணமாக சரீரத்தின் லக்ஷணம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியது என்று தாத்பர்யம். அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் எல்லா அவஸ்த்தைகளையுமுடைய ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவைகள் ஸமமாகப் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரம் என்பதைக் காட்டுகிறார்—'எவன் ப்ருதிவியிலிருந்துகொண்டு' என்றாரம்பித்து. இந்த அர்த்தத்தையே சிலவற்றை மாற்றியும் சிலவற்றைச் சேர்த்தும் நிருபிக்கிற ஸுபாலோபநிஷத்தினால் அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் சொல்லப்படாத கர்மங்களில்லாதவனாக இருக்கை முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தத்தையும்,

ண்டு ப்ரதிவிக்கு உள்ளே இருக்கிறனோ, எவனை ப்ரதிவி தெரிந்து கொள் ளவில்லையோ, எவனுக்கு ப்ரதிவி ஶரீரமோ, எவன் ப்ரதிவியை உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமிக்கிறனோ' என்று அர்த்தமுள்ள வாக்யம் ஆரம்பி த்து 'எவன் ஆத்மாவிலிருந்துகொண்டு, ஆத்மாவினுள்ளே இருக்கிறனோ, எவனை ஆத்மா தெரிந்து கொள்ளவில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீர மோ, எவன் ஆத்மாவை உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமிக்கிறனோ, அழி வில்லாத அவன் உனக்கும் அந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா' என்றும், அப்படியே 'எவன் ப்ரதிவிக்குள்ளே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு இருக்கிறனோ, எவனுக்கு ப்ரதிவி ஶரீரமோ, எவனைப்ரதிவி தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ,' என்று அர் த்தமுள்ள வாக்யம் முதலாக 'எவன் அக்ஷரத்திற்குள்ளே ஸஞ்சரிக்கிற னோ, எவனுக்கு அக்ஷரம் ஶரீரமோ, எவனை அக்ஷரம் தெரிந்து கொள்ள வில்லையோ, எவன் ம்ருத்யுவுக்குள்ளே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு இருக்கிற னோ, எவனுக்கும்ருத்யு ஶரீரமோ, எவனை ம்ருத்யுதெரிந்து கொள்ள வில்லையோ, இவன் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும் கர்ம ங்களில்லாதவனுவும் திவ்யனுகவுமிருக்கிற ஒரு தேவனுகியநாராயணன்.' இவ்விடத்தில் ம்ருத்யுவென்னும் பதத்தினுல் தமஸ் என்று சொல்லப் படுகிற ஸூக்ஷ்மமான அவஸ்த்தையை உடைய அசேதன வஸ்து சொல் லப்படுகிறது. இந்த உபநிஷத்திலேயே அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது,

---

ஒருவனுக இருக்கையையும், நாராயணனுக இருக்கையையும், விசதமா கச் சொல்லுகிறுர்—'எவன்' என்றுரம்பித்து. இவ்விடத்தில் ம்ருத்யு என்னும் பதம் வேறு வாக்யத்தில் இதற்குச்சமான இடத்தில் சொல்லி யிருப்பதை அனுஸரித்து மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானதசையையுடைய மூல ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறுர்—'இவ்விடத்தில்' என்றுரம்பித்து. இவ்விடத்தில் என்பதற்கு அக்ஷரத்தைச் சொல்லி யிருக்கும் வரிசைக்கு மேற்பட்ட வரிசையில் என்றர்த்தம். ப்ரகாசத் திற்கு விரோதமாகிய தமஸ்ஸை (இருட்டை) விலக்குவதற்காக 'ஸூக்ஷ் மமான அவஸ்த்தையையுடைய அசேதனவஸ்து' என்று சொல்லப் பட்டது. 'இந்த உபநிஷத்திலேயே' என்பதினுல் சீக்கிரத்தில் ஞாபகத் துக்கு வரும் என்று காட்டப்பட்டது. ஆத்மாவின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆத்மாவாக இருக்கையை நிரூபிக்கிற தைத்திரீய உபநிஷத்தின் வாக்யத்தைச் சொல்லுகிறுர்—'எல்லா ஜனங்களுக்கும்' என்றுரம்பித்து. ராஜாவையும் ஆகாசத்தையும் விலக்குகிற உள்ளே நுழைந்திருப்பதினுலும் நியமிக்கிறதினுலும் சரீரம் என்பது ஸித்தித் தது. கீழ்ச்சொல்லிய பேதஶ்ருதியையும் கடஶ்ருதியையும் அனு ஸரித்து ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறஶ்ருதிகளினர்த்தத்தையும்

அக்ஷரம் தமஸ்ஸிலயிக்கிறதுஎன்று சொல்லி இருக்கிறபடியினால் 'ஜனங்களுக்கு உள்ளே நுழைந்துகொண்டு நியமிக்கிறவனாகவும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாகவும் இருக்கிறவன்'என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யங்கள் இப்படி எல்லா அவஸ்த்தைகளை யுடையவைகளாக இருக்கிற சேதனவஸ்துவையும் அசேதன வஸ்துவையும் சரீரமாக உடையவனாகையினால்அவைகளை விஷேணமாக உடைய பரமாத்மாவே கார்யதசையையும் காரணதசையையும் உடைய லோகங்களாக இருக்கிறான் என்றிந்த அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகச் சில ஶ்ருதிகள் கார்யதசையையும் காரணதசையையும் உடையலோகமும் அவனே என்று சொல்லுகின்றன. அவை எவை என்னில் 'ஸோமத்தின் ரஸத்தைப் பானம் செய்யத் தகுந்தவனே இந்த லோகம் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே இரண்டாவது வஸ்துவில்லாமல் ஒன்றாகவேயிருக்கிற ஸத்தாகவே இருந்தது அந்த ஸத்து நான் அனேக வஸ்துக்களாகவேண்டும் (அதற்காக) உண்டாகக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது' என்றாரம்பித்து 'ஸோமத்தின் ரஸத்தைப் பானம் செய்யத்தகுந்தவனே இந்த ப்ரஜைகளெல்லாம் ஸத்தையே காரணமாக உடையவைகள் ஸத்தையே ஆதாரமாக உடையவைகள் ஸத்தையே லயிக்குமிடமாக உடையவைகள் இந்த எல்லாமும் இதையே ஆத்மாவாக உடையவைகள் அது ஸத்யமானது அவன் ஆத்மா

முக்யமாகவேசொல்லுகிறார்—'இப்படி எல்லா அவஸ்த்தைகளையுமுடையவைகளாக இருக்கிற' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில்இரண்டுவிதமான அவஸ்த்தைகளையுமுடையதாயும் பரமாத்மாவுக்கு விஶேஷணங்களாயுமிருக்கிற வஸ்துக்கள் ஒன்றென்பது சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கும் ஶ்ருதிவாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்றர்த்தம். 'இந்த அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக' என்பதற்கு மற்ற ஶ்ருதிகளுக்கும் அந்தந்த ஸந்தர்ப்பங்களுக்கும்தங்கள் வார்த்தைகளுக்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக இல்லை, என்றர்த்தம். சாந்தோக்யோபநிஷத்தைப்போல சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பதையும் அது சேதனத்திலும் உள்ளே நுழைந்திருப்பதைக் காரணமாக உடையது என்பதையும் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் காட்டுகிறார்—'அப்படியே' என்றாரம்பித்து. ஶ்ருதியிலிருக்கிற 'தப:' என்னும் பதத்திற்கு ஆலோசனை என்றர்த்தம், 'ப்ரம்மம் தபஸ்ஸினால் வ்ருத்தியடைகிறது' என்றர்த்த முள்ள வாக்யத்திலிருக்கிற 'தப:' என்கிற பதத்திற்கு எவனுடைய தபஸ்ஸு ஜ்ஞானரூபமோ என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப்பதினால். பேத ஶ்ருதி அபேத ஶ்ருதி இவைகளுக்கு விரோதமில்லை என்பது வேறு ஸந்தர்ப்பத்தில் சொல்லியிருக்கிற கடகஶ்ருதி

ஸ்வேதகேதுவே நீயும் அதுவாகிறாய்' என்றும், 'அந்தப் புருஷன் நான் அனேக வஸ்துக்களாக ஆகவேண்டும் அதற்காகப் பிறக்கக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தான் அந்தப் புருஷன் ஆலோசனை செய்தான் அவன் ஆலோசனை செய்து இந்த எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்தான்' என்றாரம்பித்து 'சேதனமும் அசேதனமுமாகியும் விகாரமற்றதாகவே இருந்தது' என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்கள் இதிலும் மற்ற ஶ்ருதிகளில் ஏற்பட்ட சேதனம் அசேதனம் பரமாத்மா இவைகளினுடைய ஸ்வரூபங்களின் வ்யத்யாஸம் ஞாபகப்படுத்தப்பட்டது. 'நான் இந்த மூன்று பூதங்களையும் இந்த ஜீவனாகிய ஆத்மாவினால் அனுப்ரவேசித்துப் பேரையும் ரூபத்தையும் ஏற்படுத்துகிறேன்' என்றும், 'அதை ஸ்ருஷ்டித்து அதையே அனுப்ரவேசித்தான். அதை அனுப்ரவேசித்து ஜ்ஞானஸ்வரூபமாய் விகாரமற்றதாய் ஸத்யம என்று சொல்லப்பட்ட சேதனமாயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமல்லாததாய் விகாரத்தை அடையக்கூடியதாய் அந்ருதம் என்று சொல்லப்பட்ட அசேதனமாய் ஆகியும் தான் விகாரமில்லாதவனாக இருந்தான்'

களாலே மாத்திரம் ஏற்படவில்லை பின்னை எப்படி யென்னில் இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலிருக்கிற வாக்யங்களாலும் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'இதிலும்' என்றாரம்பித்து. சேர்த்துச்சொல்லியிருக்கிற சாந்தாக்யோப நிஷத்திலும் தைத்திரீயோப நிஷத்திலுமிருக்கிற ஸந்தர்ப்பங்களிலேயே, என்றர்த்தம். 'ஜீவனாகிய ஆத்மாவினால்' என்பதற்கு ஜீவனாகிய என்னால் என்றர்த்தம். 'என்னால் ஸிம்ஹமாக இருந்து வெகு பேர்கள் ஸாப்பிடப்பட்டார்கள்' என்பதைப்போல மூன்று பூதங்களையும் ஜீவனாகிய என்னால் உள்ளே நுழைந்து என்பதினால் அசேதனங்களுக்குள்ளே நுழைந்திருப்பது வ்யக்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவனை ஒன்று சேர்த்துமாத்திரம் சொல்லப்பட்டது, அதுவும் உள்ளே நுழைந்திருப்பதினால் ஏற்பட்டது, என்பது தைத்திரீய உபநிஷத்தில் வ்யக்தமாகச்சொல்லப்படுகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அதை ஸ்ருஷ்டித்து' என்றாரம்பித்து. இப்படி ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மா ப்ரவேசித்திருப்பதினால் பேர் ரூபம் இவைகள் உண்டாயிருக்கிறது என்பதும், பேர்கள் பரமாத்மா வரையிலும் சொல்லுகின்றன என்பதும், ஆகையினாலேயே சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பது முக்யம் தான் என்பதும் ஏற்பட்டது. இத்துடன் ஒரே அபிப்ராயத்தை உடையதாகையினாலும் எல்லாச் சாகைகளிலும் சொலலியிருக்கிற அர்த்தம் ஒன்று என்கிறந்யாயத்தினாலும் சேதனத்திலும் அசேதனத்திலும் ப்ரவேசித்திருப்பதைச் சொல்லாத இன்னும் சில ஸந்தர்

என்றர்த்தமுள்ள வாக்யமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பேரையும் ரூபத்தையும்உண்டாக்குவதே—'இது முன்புஅவ்யாக்ருதமாக இருந்தது, அது பேராலும் ரூபத்தினாலும் வ்யாகரணம் செய்யப்படுகிறது' என்கிற இடத்திலும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் ஸ்த்தூலங்களான சேதனாசேதன வஸ்துக்களைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மா கார்ய தசையையுடையவன், ஸூக்ஷ்மங்களான சேதனா சேதனவஸ்துக்களைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மா காரணதசையையுடையவன், ஆகையினால் காரணத்தைவிடக் கார்யம் வேறல்ல, ஆகையினாலே ஒன்றைத்தெரிந்து கொண்டதினால் எல்லாந்தெரிந்து கொள்ளப்பட்டதாகிறது, என்கிற அபி

ப்பங்களில் பேர் ரூபம் இவைகளை உண்டாக்கினதைச் சொல்லியிருப்பதும் இவ்விதமாக அனுப்ரவேசித்திருக்கிறான் என்கிற அபிப்ராயத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டதே, என்று சொல்லுகிறார்—'இப்படிப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. இது முதல் முன் சொல்லிய ஆக்ஷேபங்களுக்கு க்ரமமாகப் பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது—எப்படி என்னில் காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டதினால் கார்யங்களும் அறியப்பட்டதாகிறது என்பதாவது—கார்யம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவே காரணத்தைப்பற்றிய அறிவினாலும் அறியப்பட்டதாயிருக்கை. முன்பு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த தேவதத்தனைப் பார்த்துப் பிறகு அவனையே நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுதும் பார்த்து, இவன் முன்னமே என்னால் பார்க்கப்பட்டான் என்றல்லவோ சொல்லுகிறான். ஆகையினால் கார்யதசை முன்பு அறியப்படாமற் போனாலும், இப்படிச் சொல்லியிருப்பது முக்யமல்ல, என்பதில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால் ஸ்த்தூலங்களான' என்றாரம்பித்து. மற்றவர்களின் பக்ஷத்திலோ இதெல்லாம் பொருந்தாது என்றபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. எப்படி என்னில் ஒரு விசேஷங்களுமில்லாத ஒரு வஸ்துவைத் தெரிந்துகொண்டதினால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிறது, என்கிற இடத்தில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்படுகிற எல்லா என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாகிய வஸ்துவே இல்லாமையினாலும், ஸத்யமாகிய வஸ்துவும் பொய்யாகிய வஸ்துவும் ஒன்றாகவேண்டி வருகிறது முதலியவைகளினாலும், எல்லாம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டதாகிறது என்பது பொருந்தாது. எல்லாம் பொய் என்று தெரிந்துகொள்ளப்பட்டதாகிறது என்று அர்த்தம் சொல்லில் இல்லாத பதத்தை வைத்துக் கொள்ளுவது முதலிய தோஷங்கள் வருகின்றன: அவித்யையோடு கூடிய ப்ரம்மம் ஒன்றைத் தெரிந்துகொண்டதினால் அதின் கார்யமாகிய ப்ரபஞ்சம் அறியப்படுகிறது என்னில் அதிக தூரம் வ்யத்யாஸமில்லா

ப்ராயமும் மிகவும் பொருத்தமுள்ளது. 'நான் இந்த மூன்று பூதங்களையும் இந்த ஜீவனாகிய என்னாலனு ப்ரவேசித்து பேர்களையும்ரூபங்களையும் வ்யாகரணம் செய்கிறேன்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் மூன்று பூதங்களை என்று எல்லா அசேதன வஸ்துக்களையும் குறித்துக்காட்டி, அவைகளில் தன்னை ஆத்மாவாக உடைய ஜீவனுடைய அனுப்ரவேசத்தினால் பேர் ரூபங்கள் இவைகளை வ்யாகாரணம் செய்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறபடியினால் அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிற எல்லாப்பதங்களும் அசேதனம் ஜீவன் இவைகளுடன் சேர்ந்த பரமாத்மாவையே சொல்லுகின்றன, ஆகையினால் காரணதசையையுடைய பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற பதத்தோடு கார்யதசையையுடைய பரமாத்மாவைச் சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பது முக்யமாகவே ஏற்பட்டது. ஆகையினால் ஸ்த்தூலங்களாயும்

மல் நம்முடைய பக்ஷத்தில் சேர்ந்ததாகிறது, எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் விரோதம் வருகிறது அதிகம். இப்படியே மற்ற இரண்டுபக்ஷங்களிலும், ஸூக்ஷ்மமாகிய சேதன சக்தியுடன் கூடியிருப்பதை விட முடியாதாகையினால் சேர்ந்ததாகிய ஒரு வஸ்துவை அறிந்ததனால் அதின் கார்யமாகிய எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிறது என்றே அர்த்தம் சொல்லவேண்டும். அப்படியாகில் ப்ரம்மம் விகாரங்களில்லாதது, தோஷங்களில்லாதது,என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளுக்கு விரோதமில்லாத நம்முடைய பக்ஷமே மிகவும் யுக்தமானது, என்பது. மற்றவர்களுடைய பக்ஷத்தில் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது லக்ஷணையாக என்பது அவர்களாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது, ஆகையினால் அது விஷயத்தில் ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை என்று மனதில் வைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய பக்ஷத்தில் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது முக்யம் என்பதைச் சொல்லுகிறார்—'நான் இந்த மூன்று பூதங்களையும்' என்றாரம்பித்து. வேறு ஸந்தர்ப்பங்களில் சொல்லப்பட்ட தத்வங்களும் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்கிற இடத்தில் வேறு சாகைகளில் சொல்லியிருப்பதைப்போலவே சேர்த்துக்கொள்ளத் தக்கவைகள் என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'மூன்று பூதங்களை என்று எல்லா அசேதன வஸ்துக்களையும் குறித்துக்காட்டி' என்று. லோகங்களுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் ஸ்வரூபத்தில் அதிகமான வ்யத்யாஸமிருந்தபோதிலும் அவைகள் ஒன்று சேர்ந்தே இருப்பதினால் கார்யமும் காரணமுமாய் இருப்பது ஒரேவஸ்து என்றேற்படுகிறபடியினால்லோகம் ப்ரம்மத்தை உபாதானகாரணமாக உடையது என்பது யுக்தம்,என்றுசொல்லுகிறார்—'ஆகையினால் ஸ்த்தூலங்களாயும்' என்றாரம்பித்து. 'ஆகையினால்' என்பதற்கு ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது முக்யமாகையி

ஸூக்ஷ்மங்களாயு மிருக்கிற சேதனங்களையும் அசேதனங்களையும் விசே ஷணங்களாக உடைய ப்ரம்மமே கார்யமும் காரணமும், ஆகையினுல் ப்ரம்மத்தையே உபாதானகாரணமாக உடையதுலோகம். ஸூக்ஷ்மங்க ளான சேதனு சேதன வஸ்துக்களைச் சரீரமாக உடைய ப்ரம்மமே லோ கத்திற்கு உபாதான காரணமாகையினுல் லோகம் ப்ரம்மத்தை உபாதான காரணமாக உடையதாக இருந்தபோதிலும் இந்த மூன்று வஸ்துக்களும் சேர்ந்து காரணமாகையினுல் சேதனு சேதன வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரம்மத் திற்கும் ஸ்வபாவங்கள் கலக்காமலிருப்பதும் யுக்தமாகிறது. எப்படி என் னில் சித்திர வர்ணமுள்ள துணி வெளுப்பு சிவப்பு கறுப்பு நிறமுள்ள நூல்களைக்காரணமாக உடையதாக இருந்தபோதிலும் அந்தந்த நூல்கள் சேர்ந்திருக்குமிடத்தில் அந்தந்த நிறமுள்ளதாகிறது ஆகையினுல் கார்ய தசையிலும் வர்ணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று எப்படிக்கலப்பதில்லையோ அப் படியே லோகம், சேதனம், அசேதனம், ஈஶ்வரன், இவைகளின் சேர்க் கையைக் காரணமாக உடையதாக இருந்தபோதிலும் கார்யதசையிலும் போக்தாவாக இருக்கை, போக்யமாக இருக்கை, நியமிக்கிறவனுக இருக்

னுல் என்றர்த்தம். முன்பிருந்ததே கார்யதசையையடைகிறது' என்று சொல்லுவதற்கும் விரோதமில்லை என்பதும் தானுகவே ஏற்பட்டது என்றபிப்ராயம். உபாதான காரணமாகும் தசையில் ஒன்று சேர்ந்திரு ப்பதினுல் உண்டாகிய, ஸ்வபாவங்கள் கலக்கவேண்டிவரும் என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப்பரிஹரிக்கிருர்--'ஸூக்ஷ்மங்களாகிய' என்ருரம்பித்து. பாலனுக இருந்தவன் யுவாவாகும்பொழுது பாலசரீரத்திற்கும் அதற்கு அபிமானியாகிய ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவங்கள் எப்படிக் கலப்பதில்லை யோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும், என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் 'சேர் ந்து உபாதான காரணமாகையினுல்' என்று சொல்லப்பட்டது. இவை கள் ஒரேகார்யத்தை உண்டாக்குகிறபடியினுல் கார்யதசையில் ஸ்வபா வம் கலக்கவேண்டி வருகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கிருர் —'வெளுப்பு' என்ருரம்பித்து. வெளுப்பு கறுப்பு சிவப்பு நிறமுள்ள நூல்களாலுண்டாக்கப்பட்ட துணியைத் தனித்து வெளுப்புநிறமுள்ள நூல்களோடாவது கறுப்பு நிறமுள்ள நூல்களோடாவது ஒன்று சேர்த் துச் சொல்லுவது காணப்படவில்லை. பொதுவாக நூல்களை துணி என்று மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது; ஆகையினுல் இவ்விடத்திலும் ப்ர க்ருதி, ஜீவன், ஈஶ்வரன், இவைகளின்சேர்க்கையினுலுண்டாக்கப்பட்ட லோகத்தைத் தனித்து ஈஶ்வரனுடு சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகி

கை, ஆகிய ஸ்வபாவங்கள் கலக்கிறதில்லை. பிரிந்திருக்கக்கூடிய நூல்கள் புருஷனுடைய இச்சையினால் சில ஸமயங்களில்சேர்ந்துகொண்டு காரணமாகவும் கார்யமாகவும் இருக்கின்றன. இவ்விடத்திலோவெனில் எல்லா அவஸ்த்தைகளையுமுடைய சேதநாசேதன வஸ்துக்கள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரங்களாகையினால் அவனுக்கு விசேஷணங்களாக இருந்துகொண்டே வஸ்துக்களாகையினால் அவைகளை விசேஷணங்களாக உடைய பரமாத்மாவே காரணமும், கார்யமும், அவனே எப்பொழுதும் எல்லாப் பதங்களினாலும் சொல்லப்படுகிறான், என்பது விசேஷம். ஸ்வபாவங்கள் வெவ்வேறு என்பதும் அவைகள் ஒன்றோடொன்று கலப்பதில்லை என்பதும் அங்கும் இங்கும் ஸமம். இப்படியாகையினால் பரப்ரம்மம் கார்யவஸ்

றார்—'பிரிந்திருக்கக்கூடிய' என்றாரம்பித்து. இதின்கருத்தாவது—எல்லா விதத்தாலும் ஸமானம் என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு நூல்களையும் துணியையும் உதாஹரணமாகச் சொல்லியிருக்கவில்லை, பின்னை எப்படி என்னில் ஸ்வரூபத்தி மிகவும் வெவ்வேறாகிய வஸ்துக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து கார்யமாகும் தசையிலும் ஸ்வபாவம் கலக்கிறதில்லை என்பதை மாத்திரம் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லியிருக்கிறது. சேர்த்துச்சொல்லுவதோவெனில் பதங்கள் ஒரே விசேஷ்யத்தில் முடிவுபெறுவதற்குக் காரணமாகிய விசேஷணங்களாகவும் விசேஷ்யமாகவும் இருக்கை எந்த இடத்திலிருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் ஸம்பவிக்கும் வேறு இடத்தில் ஸம்பவிக்காது, என்பதுவிசேஷம். ஆனால் பொதுவானது எது, என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமாக முன் சொன்ன உதாஹரணத்திலிருந்து க்ரஹித்துக்கொள்ளக்கூடிய பாகத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஸ்வபாவம் வெவ்வேறு என்பதும்' என்று ஆரம்பித்து. உபாதான காரணமாகையினாலே தானேகார்யமாக மாறின போதிலும் விகாரமற்றது என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிக்கு விரோதமில்லை என்று சொல்லுகிறார்—'இப்படியாகையினால்' என்று ஆரம்பித்து. இப்படியாகையினால் என்பதற்குசேதநாசேதனவஸ்துக்களுடன் சேர்ந்தே உபாதான காரணமாகையினாலும், எப்பொழுதும் அவைகள் ஒன்றோடொன்று கலக்காத ஸ்வபாவங்களை யுடையவைகளாகையாலும் என்றர்த்தம். விகாரங்களற்றது என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதி ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியது, உபாதான காரணம் என்றும், கார்யம் என்றும், சொல்லுகிற ஸ்ருதி சேதநாசேதனங்களுடன் சேர்ந்த ப்ரம்மத்தைப் பற்றியது ஆகையினால்அவைகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லை. ஸ்வரூபமே மாறுகிறது என்கிற பக்ஷத்தில் விகாரங்களற்றது என்கிற ஸ்ருதிக்கு ஒருவிஷயமுமில்லை, என்று தாத்பர்யம். நாம் ஸ்வரூபத்தில்

துக்களுக்குள் நுழைந்திருந்தபோதிலும், ஸ்வரூபத்திற்கு மாறுதலில்லா மையினால் விகாரமற்றது, என்பதும் யுக்தம் தான். ஸ்த்தூலமான அவஸ்த்தையோடு கூடியதாயும் பேர் ரூபம் இவைகளால் பிரிக்கப்பட்டது களாயுமிருக்கிற சேதனாசேதன வஸ்துக்களுக்கு ஆத்மாவாகஇருப்பதினால் கார்யமாகஇருப்பது முசிதம்தான். வேறு அவஸ்த்தையைஅடைவதுதான் கார்யமாக இருக்கை. குணங்களற்றது, என்று சொல்லி இருப்பதும் பர ப்ரம்மத்திற்குக் கெட்ட குணங்களின் ஸம்பந்தமில்லாமையினால் பொரு த்தமுடையதுதான். 'கர்மங்களில்லாதவன் கிழத்தனமில்லாதவன்,மரண மில்லாதவன், துக்கமில்லாதவன், பசி இல்லாதவன், தாஹமில்லாதவன்,' என்று அர்த்தமுள்ள வாக்யத்தினால் கெட்ட குணங்களை மறுத்து 'ஸத்ய

ஒரு பாகத்திலாவது விகாரம் உண்டு என்று சொல்லவில்லையல்லவா என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'மிகவும் பொருத்தமுடையது' என்று சொல் லப்பட்டது. விகாரங்களில்லாமலே கார்யமாகும் விதத்தைச் சொல்லுகி றார்—'ஸ்த்தூலமான அவஸ்த்தையோடு கூடினதாயும்' என்றாரம்பித்து. 'ஆத்மாவாக இருப்பதினால்' என்பதற்கு அப்பொழுதிருக்கிற அந்தந்த வஸ்துக்களைத்தரிப்பதும் நியமிப்பதுமாகிய அவஸ்த்தைகளே கார்யமாக இருக்கை. பேர் ரூபம் இவைகளை வ்யாகரணம் செய்தது அந்தர்யாமி வரையிலும்என்றும் ஶ்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடியினால்இவ்விடத்தி லிருக்கிற கார்யம் என்னும் பதமும் அந்தர்யாமிவரையிலும் சொல்லு கிறதாகையினால் அது முக்யம் தான், என்று தாத்பர்யம். அப்படியிரு ந்தபோதிலும் யுக்தா யுக்தங்களைப் பிரித்துப்பார்க்கும்பொழுது விஶே ஷணங்களாகிய சேதனாசேதனங்களே கார்யங்களாகின்றன, என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—'வேறு அவஸ்த்தையை' என்றாரம் பித்து. விஶேஷணங்களான சேதனாசேதன வஸ்துக்களுக்கு வேறு அவஸ்த்தை வரும்பொழுது அப்படிப்பட்ட அந்த வஸ்துக்களை நிய மிக்கிறதாகிய வேறு அவஸ்த்தை விஶேஷ்யமாகிய பரமாத்மாவுக்கும் உண்டு, என்று தாத்பர்யம். ‡ உத்ஸர்காபவாதந்யாயத்தினால் ப்ரம்மம் குணங்களை யுடையது என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிகளோடு விரோதமில் லாமைக்காக ப்ரம்மத்துக்குக் குணங்களில்லை என்று சொல்லுகிற ஶ்ரு திகளுக்கு விஷயத்தை ஏற்படுத்துகிறார்—'குணங்களற்றது என்று சொ ல்லியிருப்பதும்' என்றாரம்பித்து. இவ்விதமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட விஷ யங்களின் வ்யத்யாஸத்தை ஶ்ருதியே ஒரே வாக்யத்தில் காட்டுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'கர்மங்களில்லாதவன்' என்றாரம்பித்து. 'ஶ்ருதி

---

‡ *முதல் வால்யம், 9-வது பக்கம், 3-வது நம்பர் புட்நோட்டைப்பார்க்க.*

காமன் ஸத்யஸங்கல்பன்' என்கிற வாக்யத்தினால் நல்லகுணங்களை விதிக்கிற இந்த ஶ்ருதியே வேறு இடங்களில் போதுவாக அறியப்படுகிற குணங்களில்லை, என்பது கெட்ட குணங்களைப் பற்றியது என்று ஏற்படுத்துகிறது. 'ப்ரம்மம் ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது' என்று சொல்லி இருப்பதும் எல்லாம் தெரிந்தவனுயும், எல்லாவித சக்தியையுமுடையவனுயும் எல்லாக் கெட்ட குணங்களுக்கும் விரோதமாகிய கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாகவுமிருக்கிற பரப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஞானம் ஒன்றைக்கொண்டே நிரூபிக்கத்தக்கது. தானே ப்ரகாசிக்கக்கூடியது, ஆகையினால் ஞானஸ்வரூபமாகவுமிருக்கிறது, என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினால் மிகவும் பொருத்தமுடையது. 'எவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனே, எவன் எல்லாவற்றையும் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறானே' என்றும்,

---

யே' என்பதினால் உபாயங்கள் வேண்டியதில்லை என்பது காட்டப்பட்டது. தாத்பர்யத்தினால் ஏற்பட்ட குணங்களில்லை, என்பதைப் பரிஹரிக்கிறார்—'ப்ரம்மம் ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது' என்று ஆரம்பித்து. 'எல்லாம் தெரிந்தவனுயும், எல்லாவித ஶக்தியையுமுடையவனுயும்' என்றிவை முதலியது வேறு ஶ்ருதி முதலியவைகளில் ஏற்பட்டவைகளுக்கு விரோதமில்லை, என்று தெரிவிப்பதற்காக. 'ஜ்ஞானம் ஒன்றைக்கொண்டே நிரூபிக்கத்தக்கது' என்பதற்கு ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களைச் சொல்லும் பதங்கள் அந்தத் தர்மத்தை முன்னிட்டு அதற்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவையும் சொல்லுகின்றன அல்லவா, என்று தாத்பர்யம். ஸூத்ரத்திலும் 'தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்' என்றும், 'யாவதாத்மபாவித்வாச்ச நதோஷஸ்தத்தர்ஶநாத்' என்றும் சொல்லப்பட்டது. இங்கே சொல்லப்படாததையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ஸூத்ரத்திலிருக்கும் 'வ' என்பதினால் குறிக்கப்பட்ட மற்றொரு அர்த்தத்தையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'தானே ப்ரகாசிக்கக்கூடியதாகையினாலும்' என்று தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்குப்போல ஜ்ஞானமென்னும் பதத்திற் கர்த்தமாகிய ஸ்வபாவமும் இருக்கிறது, என்று தாத்பர்யம். ப்ரம்மம் விஶேஷங்களொன்று மில்லாதது என்றுசொல்லுகிறவர்கள் அறியும் தன்மையுள்ளவனுக இருக்கையை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை, தார்க்கிகர்களோவெனில் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனுகயிருக்கையை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை, இந்த இரண்டு பேர்களுக்கும் ஶ்ருதியோடு விரோதம் உண்டாகிறது, என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய பக்ஷத்தில் ஶ்ருதிகள் அனுகூலங்களாக இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்—'எவன்எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனே' என்றாரம்பித்து. பேதங்

'இவனுடைய உயர்ந்த ஶக்தி அனேகவிதம் என்று ஶ்ருதியில் சொல்லப் படுகிறது. ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்ட ஞானம், பலம், க்ரியை, இவை களும் சொல்லப்படுகிறது,' என்றும், 'அறியும் தன்மையுள்ள பரமாத்மா வை, எதினல் அறிவான்' என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலி யவைகள் பரமாத்மாவுக்கு அறியும் தன்மை உண்டு என்று தெரிவிக் கின்றன. 'விகாரமற்றதாயும், ஞானஸ்வரூபமாயும்' என்று அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளோ ஞானம் ஒன்றைக்கொண்டே நிரூபிக் கவேண்டியதாகையினலும தானே ப்ரகாசிக்கக்கூடியதாகையினலும் ஞானஸ்வரூபம் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. 'அவன் இச்சித்தான் நான் அனேகமாகவேண்டும் என்று' என்றும், 'அந்த ஸத் நான் பகுவாகக்கட வேன் என்றுயோசித்தது,' என்றும், 'அதுபேரினலும், ரூபத்தினலும் வ்யா கரணம் செய்யப்படுகிறது' என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்களால் அந்தப் பரப்ரம்மம் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினல் விசித்ரங்களான ஸ்த்தா வர ஜங்கமங்களாக அனேகவிதங்களாகப் பிரிந்திருக்கிறது என்று ஏற்படு கிறபடியினல்அதற்கு விரோதமாய் பரமாத்மாவைஅந்தர்யாமியாக உடைய தல்லாத அனேகவிதங்களான வஸ்துக்கள் உண்டு என்பது உண்மை யல்ல, என்று 'அவன் அஜ்ஞானத்தினல் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறன் எவன் இந்த லோகத்தில் அனேகவிதங்களான வஸ்துககள் போலப் பார் க்கிறனே' என்றும், 'இவ்விடத்தில் அனேகவிதங்களான வஸ்துக்களொ ன்றுமில்லை, எந்த இடத்தில் இரண்டு வஸ்தக்கள்போல இருக்கின்றதோ அப்போழுது ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்க்கிறன், எந்த இடத்தில் இவ னுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாக ஆய்விட்டதோ அப்பொழுது எதை எதினல் பார்க்கிறன்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளினல்மறுக் கப்படுகிறது. இப்படிக்கல்லாமல் 'நான் பகுவாகக்கடவேன்' என்றர்த்த முள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தினலேற்பட்டதாகிய, ப்ரம்மத்தின் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினலேற்பட்டதாய் அனேக விதங்களான பேர்களையும் ரூபங் களையும் அடைவதினலுண்டான அனேகவித வஸ்துக்களாக இருக்கை

களில்லை என்று சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்குப் பேதங்களுண்டு என்று சொல்லுகிற வாக்யங்களோடு விரோதமில்லாத அர்த்தத்தைச்சொல்லு கிறர்—'அவன் இச்சித்தான்' என்றரம்பித்து. ப்ரம்மம் அதின் குணங் கள், அதின் விபூதிகள் முதலிய பேதங்கள் ஶ்ருதி வாக்யங்களாலே யே உண்டென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினல் அவைகளில்லை என் று மறுக்கமுடியாது, என்று தாத்பர்யம். மற்றவர்கள் சொல்லுகிற அர்த்தம் ஶ்ருதிகளுக்கு விரோதமானது ஆகையினலதை நிராகரிக்கி றர்—'இப்படிக்கல்லாமல்' என்றரம்பித்து. 'எந்த இடத்தில் இவனு

க்

மறுக்கப்படுகிறதல்ல. 'எந்த இடத்தில் இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாக இருக்கிறதோ' என்றர்த்தமுள்ளதாகிய மறுக்கிற வாக்யத்திநாரம்பத்திலே யே இது ஸ்த்தாபிக்கப்பட்டது. 'எல்லாம் அவனை அவமானம் செய்கிறது எவன் ஆத்மாவைவிட வேறு இடத்திலிருப்பதாக எல்லாவற்றையும் அறி கிறானோ' என்றும், 'அந்தப் பெரிய பூதத்தின் மூச்சுக்காற்று ருக்வேதம்' என்றும் அர்த்தமுள்ள வாக்யம்முதலியவையும் இதையே ஸ்த்தாபிக்கின் றன. இப்படிச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் ஸ்வரூ பங்களின் வ்யத்யாஸத்தையும் ஸ்வபாவங்களின் வ்யத்யாஸத்தையும் சொல்லுகிற ஶ்ருதிவாக்யங்களுக்கும் ப்ரம்மமே கார்யமாகவும் காரணமா கவும் இருக்கிறதென்றும் கார்யமும் காரணமும் ஒன்றென்றும் சொல்லு கிற ஶ்ருதிவாக்யங்களுக்கும் விரோதமில்லை என்பது, சேதநாசேதந வஸ் துக்கள் சரீரமாகவும் பரமாத்மா இவைகளுக்கு ஆத்மாவாகவும் இருப்ப தையும் சரீரங்களாகிய சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் காரணமாக இருக்கும் தசையில் பேர் ரூபங்கள் இவைகளால் பிரிக்கத்தகாதபடி ஸூக்ஷ்மதசை யை யடைந்திருப்பதையும்,கார்யதசையில் இவைகளால் பிரிக்கக்கூடிய ஸ்த்தூலமாகிய தசையையடைந்திருப்பதையும்சொல்லுகிறஶ்ருதிவாக்யங் களாலேயே அறியப்படுகிறது,ஆகையினால் ப்ரம்மத்துக்கு அஜ்ஞான முண் டென்கிறவார்த்தைக்கும்,ப்ரம்மத்துக்கே உபாதியினால்பேதமுண்டாகிறது

கு' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் முதலான ஶ்ருதிவாக்யத்திற்கு ப்ரம்மத் தை ஆத்மாவாக உடையதல்லாத வஸ்துக்களனேகமில்லை என்று மறுப் பதில் தாத்பர்யம் என்பது ஶ்ருதியினாலேயே சொல்லப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'மறுக்கிற வாக்யத்திநாரம்பத்திலேயே' என்று. இப்படிச் சொல்லாவிட்டால் ஆரம்பத்துக்கு விரோதம் வரும், என்று தாத்பர்யம். 'இது ஸ்த்தாபிக்கப்பட்டது' என்பதற்கு 'நான் அனேகமாக ஆகக்கடவேன்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் முதலிய மற்ற ஶ்ருதிவாக் யங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம், மறுத்திருப்பதற்குள்படாமையி னால் விரோதமொன்றுமில்லாததாக ஸ்த்தாபிக்கப்பட்டது, என்றர்த் தம். பிறகு தன்மதத்தில் ஒருவிதத்தாலும் விரோதமில்லை என்பதை யும், மற்றவர்கள் பக்ஷத்தில் எல்லாவிதத்தாலும் விரோதம் உண்டெ ன்பதையும், ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதை விட்டு விடுதலும், ஶ்ருதி யில் சொல்லாததைக் கல்பனை செய்வதுமாகிய தோஷத்தையும் சுரு க்கமாகச் சொல்லிக்கொண்டு முடிக்கிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. 'ஶ்ருதிவாக்யங்களாலேயே' என்பதற்கு ந்யாயத்தையும் அவச்யமாக

என்கிற வார்த்தைக்கும் மற்றும் சில தப்பான ந்யாயத்தினுல் உண்டாகிற எல்லா ஶ்ருதிகளுக்கும் விரோதமான வார்த்தைகளுக்கும்எவ்விதத்திலும் இடமில்லை, ஆகையினுல் இது விஷயத்தில் இனிவிஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. 2

𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿 𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌸 𑌚 𑌯𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌮𑍇 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ 3

ப - ரை] 𑌤𑌤𑍍 - அந்த, 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 - சரீரம், 𑌯𑌚𑍍𑌚 - எந்த வஸ்து, 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍𑌚 - எப்படிப்பட்டது, 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿 - எப்படிப்பட்ட மாறுதல்களை யுடையது, 𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚 – எதினுலுண்டானது, 𑌯𑌤𑍍 - எவ்விதமான ஸ்வரூபத்தை உடையது, 𑌸𑌚 - அந்த ஜீவாத்மாவும், 𑌯𑌃 – எவ்வித ஸ்வரூபத்தை உடையவன், 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 - எவ்விதங்களான மஹிமைகளையுடையவன், 𑌤𑌤𑍍- அவை எல்லாவற்றையும், 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨 - சுருக்கமாக, 𑌮𑍇 – என்னிடத்திலிருந்து, 𑌶𑍃𑌣𑍁 - கேள். 3

டா] அந்தச் சரீரம் எந்த வஸ்து, எவைகளுக்கிருப்பிடம், இதின் மாறுதல்

அபேக்ஷிக்க வேண்டியதில்லை, இந்த அர்த்தம் மிகவும் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறபடியினுல், என்று தாத்பர்யம். 'மற்றும் சில' என்பதினுல் யாதவப்ரகாசர், தார்க்கிகர்கள்,இவர்கள் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. 'தப்பான ந்யாயத்தினுலுண்டாகிற, எல்லா ஶ்ருதிகளுக்கும் விரோதமான' என்கிற இரண்டையும் ப்ரம்மத்துக்கு அஜ்ஞானம் உண்டென்கிற வார்த்தை முதலிய எல்லா வார்த்தைகளிலும் அன்வயித்துக் கொள்ளவேண்டியது. 2

தா] ஏற்கனவே கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கே மறுபடியும் '𑌶𑍃𑌣𑍁' (கேள்) என்று ஸாவதானமுண்டாவதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினுல். '𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿'என்றாரம்பித்து '𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑌃' என்கிற வரையிலும் மேலே சொல்லப்போகிறதை யோசித்து, முதலிலும் கடைசியிலும் இருக்கிற '𑌯𑌤𑍍' என்னும் பதங்கள் ஜடத்ரவ்யம் என்பதையும், அவைகளின் சேர்க்கை என்பதையும் பற்றியவைகளாகையினுலபுனருக்தி தோஷம்இல்லைஎன்கிற அபிப்ராயத்தினுல்,சொல்லுகிறார். 'எந்த வஸ்து' என்று. இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிடம் என்று மேலே சொல்லப்போகிறதை அனுஸரித்து '𑌯𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍' என்னும்பதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—'எவைகளுக்கிருப்பிடம்' என்று. எந்த மாறுதல்கள் இதினுலுண்டாக்கப்படுகின்றனவோ அது '𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿'. அதில் 𑌯𑌤𑍍 என்னும் பதத்தினர்த்தத்தைக் கேழ்ப்பதில் தாத்பர்யம், என்றுதெரிவிப்பதற்காக—'இதின் மாறுதல்கள் எவை'என்றுசொல்லப்

கள் எவை, எந்தக் காரணத்தினாலுண்டானது இந்தச் சரீரம், அதாவது எந்த ப்ரயோஜனத்திற்காக உண்டானது என்றர்த்தம், இது எவ்விதமான ஸ்வரூபத்தையுடையது, அந்த ஜீவாத்மாவும் எவ்விதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன், இவனுடைய மஹிமைகள் எவை, இவை எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாக என்னிடத்திலிருந்து கேள். 3

𑌋𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍈𑌃 ॥ 4

ப-ரை] 𑌋𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 — ரிஷிகளாலும், 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌃 - அனேகவிதங்களான, 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌭𑌿𑌃 - வேதங்களாலும், 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 - காரணங்களை உடைய, 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍈𑌃 - நன்றாக நிஶ்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 - ப்ரம்மஸூத்ரம் என்றுபேரை உடைய பதங்களாலும், 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 — தனித்தனியாக, 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 - அனேகவிதமாக, 𑌗𑍀𑌤𑌂-சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 4

பட்டது. 'யதஃ' என்னும்பதம் உபாதான காரணம் முதலியவைகளைப்
பற்றியதல்ல, முதலிலேயே அது சொல்லப்பட்டபடியினால், என்கிற அபி
ப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எந்தக்காரணத்தினால்' என்று. 'வேத
நாயத்ருதிஃ' என்று மேலே சொல்லப்போகிற விஶேஷமான காரணத்
தைச் சொல்லுகிறார்—'எந்த ப்ரயோஜனத்திற்காக' என்று. ஶரீரத்தை
உண்டாக்கின ஈஶ்வரனுடைய புத்தியில் தோன்றி இருப்பதினால்
ப்ரயோஜனமும் காரணமாகலாம். அப்படியே 'அத்யயனத்தினால் வஸி
க்கிறான்' என்று சொல்லவும்படுகிறது. 'எவ்விதமான ஸ்வரூபத்தை
உடையது' என்பது சேர்க்கையைப்பற்றியது. சில வஸ்துக்களின்
அமைப்பல்லவோ ஶரீரமாக இருப்பது முதலியது. ஆகையினால் முத
லில் இருக்கும் 'யச்ச' என்னும் பதம், ஜடத்ரவ்யம், அஜடத்ரவ்யம
இவைகளுக்குள் எது, என்று நிஶ்சயம் செய்து கொள்வதற்காக. இரண்
டாவது, 'யச்ச' என்னும் பதம், ஜடம் என்று நிஶ்சயம் செய்தபோதி
லும், அனேகங்களான ஜடவஸ்துக்களில் இது ஒன்று, அல்லது அனேக
வஸ்துக்களின் சேர்க்கையா, என்று நிஶ்சயம் செய்வதற்காக, என்று
தாத்பர்யம். 'ஸ:' என்று கீழே பரமாத்மாவையும் ப்ரஸ்தாவித்திருப்
பதினால், அவனைச்சொல்லுகிறது, என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்கா
கச் சொல்லுகிறார்—'அந்த ஜீவாத்மாவும்' என்று. 'யஃ யத்ப்ரபாவஃ' என்
கிற இரண்டு பதங்களும், ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், இவைகளைச் சொல்லி
இருக்கிறது. ப்ரபாவங்களாவன ஆஶ்சர்யங்களாயும், உயர்ந்தது
களுமான ஸ்வபாவ விஶேஷங்கள். 3

பா] அப்படிப்பட்ட இந்த ஶரீரம், ஜீவன், இவைகளுடைய உண்மை பராஶரர் முதலிய ரிஷிகளால் அனேகவிதமாகச்சொல்லப்பட்டது. எப்படி எனில் * ‘அஹம் த்வம் ச ததா(அ)ந்யே ச பூதைருஹ்யாம பார்த்திவ। குணப்ரவாஹபதிதோ பூதவர்கோ(அ)பி யாத்யயம்॥ கர்மவஶ்யா குணா ஹ்யேதே ஸத்த்வாத்யா: ப்ருதிவீபதே। அவித்யாஸஞ்சிதம் கர்ம தச்சாஶேஷேஷு ஜந்துஷு। ஆத்மா ஶுத்தோ(அ)க்ஷரஶ்ஶாந்தோ நிர்குண: ப்ரக்ருதே: பர:।’ என்றும், அப்படி

தா] தன்னுலுபதேசிக்கப்படுகிறவர்த்தம் இதிஹாஸம், புராணம், மீமாம்ஸை, இவைகளால் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட அநேக ஶ்ருதிகளி லேற்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினல். விசதமாக இருக்கிற புராணம் முதலியவைகளில் சொல்லியிருப்பதையனுஸரித்து விசதமில்லாத ஶ்ருதிவாக்யங்களின் அர்த்தத்தை நிச்சயம் செய்யவே ண்டும் என்று தெரிவிப்பதற்காக முதலில் ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்ட தென்று சொல்லியிருக்கிறது. ராஜஸங்களாயும் தாமஸங்களாயுமிருக் கிற புராணங்களை விலக்குவதற்காக ‘ரிஷிபி:’ என்னும் பதத்தினல் சொல்லப்பட்டவர்களை விசேஷித்துக்காட்டுகிறார்—‘பராசரர் முதலிய ரிஷிகளால்’ என்று. ‘அநேகவிதமாக’ என்பதற்கு அர்த்தம் ஒன்றாக இருந்தபோதிலும் வாக்யங்களில் சொல்லியிருப்பதில், தேராகவும், சக்ர மாகவும், நதியாகவும், கல்பனை செய்திருக்கும் விதங்களில் வ்யத்யாஸ முண்டு என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே சுருக்கமாகவும் விஸ்தாரமாக வும் இருப்பது முதலிய விதங்களால் என்றுமர்த்தம். தேஹம், ஜீவாத் மா, இவைகளின் ஸ்வரூபத்தை தனித்து அறியாத ராஜனுடைய, தூக்கப்படுகிறவன் தூக்குகிறவன் என்கிறவார்த்தையை நிராகரிப்பதற் காக உண்டான வாக்யம்—‘அஹம் த்வம்’ என்றது. வேதாந்தத்தின்

---

* விஷ்ணுபுராணம்—2-13-39, 51, 71. அஹம்-நான், த்வம்ச-நீயும், ததா-அப்படியே, அன்யேச-மற்றவர்களும், பார்த்திவ-ஓ, ராஜாவே, பூதை:-பஞ்சபூதங்களினல், ஊஹ்யாம-தூக்கப்படுகிறோம், அயம்-இந்த, பூதவர்கோபி-பஞ்சபூதங்களின் கூட்டமும், குணப்ரவாஹபதித:-ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களின் வரிசையில் விழுந்து, யாதி-போகிறது. ப்ருதிவீபதே-ஓ, அரசனே, ஸத்வாத்யா-ஸத்வம் முதலிய, ஏதே-இந்த, குணா:-குணங்கள், கர்மவஶ்யாஹி-கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டவைகளல்லவா, கர்ம-கர்மமும், அவித்யாஸஞ்சிதம்-அஜ்ஞானத்தினுலுண்டாக்கப்பட்டது, தச்ச-அதுவும், அசேஷேஷு-எல்லா. ஜந்துஷு-ப்ராணிகளிலும் (இருக்கிறது), ஆத்மா-ஜீவாத்மாவானவன், சுத்த-கர்மங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதவன், அக்ஷர:-அழிவில்லாதவன், நிர்குண:-ஸத்வம் முதலியகுணங்களில்லாதவன், ப்ரக்ருதே-ப்ரக்ருதியைவிட, பர:-மேலானவன்.

ஸம்பந்தமுள்ளதான வாக்யங்களைக் கேட்டதினால் உண்டாகிய நீரார்? என்கிற கேள்விக்குப்பதில்—'விஜ்ஞை:' என்றது. 'ப்ருஹ:வாணை:ராஜி ருசக்ஷணை:' என்றதினால் எல்லாம் சேர்ந்து ஆத்மாவா? தனித்தனி யாய் இவை ஆத்மாவா? என்கிற விகல்பம் தெரிவிக்கப்பட்டது. இப் படிக்கீழ் நிரூபித்த அர்த்தத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் ராஜா விடத்திலும் அவனுடைய புத்தியைக்கொண்டு உறுதிப்படுத்துவதற் காக உண்டான வாக்யம்—'கிம் க்ஷ:' என்றது. இப்படி 'இதம் ஶரீரம்' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. 'இரண்டு பக்ஷிகள்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் முத லான ஶ்ருதிவாக்யத்தில் 'அவர்களுக்குள் மற்றொருவன் கர்மங்களின் பலத்தை ருசியாக ஸாப்பிடுகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் கர்ம ங்களின் பலத்தை யனுபவிக்கிற ஜீவாத்மா சொல்லப்படுகிறான். 'மற் றொருவன் அந்தக் கர்மபலத்தை ஸாப்பிடாமல் மேலானவனாக ப்ரகா சிக்கிறான்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் பரமாத்மா சொல்லப்படுகி றான் என்று ஶாரீரகஸூத்ரத்தில் 1 'குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாத்மானௌ ஹி தத்தர்ஶநாத்' என்றும், 2 'ஸ்திதி அதநாப்யாம் ச' என்றும், இவைமுதலியவிடங்களில் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டது. ப்ராம் மணத்திலோவெனில் 'அவர்களுக்குள் ஒருவன் கர்மபலத்தை ருசியாக ஸாப்பிடுகிறான்,' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தினால் ஸத்வம் சொல்லப் படுகிறது என்று ப்ராணிகளைச் சொல்லுகிற ஸத்வ என்கிற பதத்தி னால் ஜீவாத்மாவைச்சொல்லி 'மற்றொருவன் அந்தக் கர்மபலத்தை ஸாப் பிடாமல் மேலானவனாக எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான்,' என்றர்த்தத்தி னால் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் சொல்லப்படுகிறான். அந்த இவைகள் இரண்டும் ஸத்வம் க்ஷேத்ரஜ்ஞனும் அவைகளுக்குள் எதினால் கனவு காண்கிறா னோ அது ஸத்வம் 'எவன் ஶரீரத்திலிருந்து அறிகிறானோ அவன் க்ஷேத் ரஜ்ஞன்' என்று க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்னும் பதத்தினால்பரமாத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த 'க்ஷேத்ரஜ்ஞ:' 'உபத்ரஷ்டா' என்கிற இரண்டு பதங்களும் இவ்விடத்தில் 'க்ஷேத்ரஜ்ஞ:' என்னும், 'உபத்ர ஷ்டாநுமந்தா' என்னும் பதங்களினாலும் ஞாபகப்படுத்தப்படுகின்

---

1 ஶாரீரகஸூத்ரம்-1-2-11. குஹாம்-ஶரீரத்தின் ஹ்ருதயகுஹையை, ப்ர விஷ்டௌ-ப்ரவேஶித்திருப்பவர்கள், ஆத்மாநௌ ஹி-ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்க ளல்லவா, தத்தர்ஶநாத்-அப்படியே ஶ்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடியினால்.

2 ஶாரீரகஸூத்ரம்-1-3-6. ஸ்திதி - சாப்பிடாமலிருப்பதினாலும், அதநாப் யாம் ச-சாப்பிடுவதினாலும் (மேற்கூறியவர்களே).

யே, † 'பிண்ட: ப்ருதக் யத: பும்ஸ: ஶிர:பாண்யாதிலக்ஷண:| ததோஹமிதி குத்ரைதாம் ஸம்ஜ்ஞாம் ராஜந்கரோம்யஹம்' என்றும், அப்படியே, ‡ 'கிம் த்வமேதச்சிர: கிந்நு உரஸ்தவ ததோதரம்| கிமு பாதாதிகம் த்வம் வை தவைதத்கிம் மஹீபதே|| ஸமஸ்தாவயவேப்யஸ்த்வம் ப்ருதக்பூப வ்யவஸ்தித:| கோஹமித்யத்ர நிபுணோ பூத்வா சிந்தய பார்த்திவ ||' என்று சொல்லப் பட்டது. இப்படித் தனித்தனியாக இருக்கிற இரண்டு வஸ்துக்களும் வா

றன. மனுவும் 1 'யோஸ்யாத்மந: காரயிதா தம் க்ஷேத்ரஜ்ஞம் ப்ரசக்ஷதே | ய: கரோதி து கர்மாணி ஸ பூதாத்மோச்யதே புதை:||' என்று க்ஷேத்ரஜ்ஞ என்னும் பதத்தினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் க்ஷேத்ரஜ்ஞ என்று சொல்லியிருப்பது ஜீவாத்மாவை என்று எப்படி சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டும், 'க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்தி' என்பதை அனுஸரித்துச் சொல்லுகிற வசனத்தையும், அது, தான் சொன்ன அர்த்தத்திற்குப் பொருந்தியிருக்கிறது என்பதையும், காட்டிக்கொண்டும், அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'இப்படி தனித் தனியாக இருக்கிற' என்றாரம்பித்து. அதாவது க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்னும் பதத்தை ஜீவாத்மாவினிடத்தில் ப்ரயோகித்திருப்பதினால் க்ஷேத்ர

† விஷ்ணுபுராணம்-2-13-89. ஶிர:பாண்யாதிலக்ஷண:-தலைகை முதலிய அவயவங்களையுடைய, பிண்ட:-உருவமானது, யத:-எந்தக்காரணத்தினால், பும்ஸ:-ஜீவாத்மாவைவிட, ப்ருதக்-வேறுபட்டதோ, தத:-ஆகையினால், ராஜன்-ஓ, ராஜாவே, அஹமிதி-நான் என்கிற, ஏதாம்-இந்த, ஸம்ஜ்ஞாம்-பேரை, குத்ர-எந்த வஸ்துவில், அஹம்-நான், கரோமி-செய்வேன்.

‡ விஷ்ணுபுராணம்-2-13-102-103. மஹீபதே-ராஜாவே, த்வம்-நீ என்பது, ஏதத்-இந்த, ஶிர: கிம்-தலையா, ததா-அப்படி, தவ-உன்னுடைய, உர: கிம்நு-மார்பா, உதரம்-வயிரா, த்வம்-நீ, கிமுபாதாதிகம்-கால் முதலியவையா, ஏதத்-இது, தவகிம்-உன்னுடையதா, பூப-ராஜாவே, த்வம்-நீ, ஸமஸ்தாவயவேப்ய:-எல்லா அவயவங்களைக்காட்டிலும், ப்ருதக்-தனியாக, வ்யவஸ்தித:- இருக்கிறாய், நிபுண:-கெட்டிக்காரனாக, பூத்வா-இருந்து, அஹம்-நான், க:-யார், இத்யேவ-என்று, பார்த்திவ-ராஜாவே. சிந்தய-யோஜனை செய்.

1 மனு-12-12. ய:-எவன், அஸ்ய-இந்த, ஆத்மந:-ஜீவாத்மாவிற்கு, காரயிதா-செய்விக்கிறவனோ, தம்-அவனை, க்ஷேத்ரஜ்ஞம் -க்ஷேத்ரஜ்ஞனாக, ப்ரசக்ஷதே-சொல்லுகிறார்கள், ய:-எவன், கர்மாணி-கர்மங்களை, கரோதி - செய்கிறானோ (அவன்), புதை:-தெரிந்தவர்களால், பூதாத்மா-பூதாத்மாவாகமாத்திரம், உச்யதே-சொல்லப்படுகிறான்.

ஸுதேவனையே ஆத்மாவாக உடையதுகள், என்பதையும் § 'இந்த்ரியாணி மநோ புத்தி: ஸத்வம் தேஜோ பலம் த்ருதி:| வாஸுதேவாத்மகாந்யாஹு: க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஏவ ச||' என்றும் சொன்னார்கள். அனேகவிதங்களாய் தனித்தனியாய் இருக்கிற ருக், யஜுஸ்ஸு,

ஜ்ஞன் என்பது ஜீவன் என்பது உசிதம். தனித்னியாகவும் கும்பலாகவும், இது என்னுடைய தலை, இவை என்னுடைய கைகள், இது என்னுடைய சரீரம், என்று சரீரத்தைத்தெரிந்து கொள்ளுகிறவனைகயினால் ஜீவன் க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகிறான். பரமாத்மாவோவெனில் இந்தச் சரீரம் இந்தக் கர்மங்களை ஆரம்பிப்பதற்காகவும், இந்தக் கர்மங்களின் பலங்களை அனுபவிப்பதற்காகவும், உண்டானது என்று சரீரத்தின் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறபடியினால் க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகிறான். இதுவும் 'இந்தச் சரீரத்தைத் தனித்தனி அவயவங்களாகவும் கும்பலாகவும் இதை நான் அறிகிறேன், என்று எவன் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ' என்கிற பாஷ்ய வாக்யத்தினாலும், 'யோஸ்யாத்மந: காரயிதா' என்கிற மனுவின் வசனத்தினாலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இப்படியே உபத்ரஷ்டா (பார்க்கிறவன்) என்பதும் ஜீவனுக்குத்தன்னுடைய சரீரம் மாத்திரத்தைப்பற்றியும், பரமாத்மாவுக்கு எல்லாச்சேதநாசேதனங்களையும் பற்றியுமுண்டாகையினால் இருவரும் உபத்ரஷ்டா என்பதும் விருத்தமல்ல. ஆகையினால் ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விரோதமில்லை, என்று தாத்பர்யம். ஸ்வரூபங்களனேகவிதங்கள் என்பது, 'ப்ருதக்' என்கிற இடத்திலிருக்கிற பன்மையினாலேயே ஏற்படுகிறபடியினால் 'விவிதை:' என்பது இப்பொழுது நிரூபிக்கப்படுகிற விதங்கள் அனேகங்கள் என்பதைச்சொல்லுகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால்சொல்லுகிறார்—'அனேகவிதங்களாய்' என்று. 'விவிதை:' என்பதற்கு 'வ்யவஸ்திதா: (தனித்தனியாக இருக்கிற) விதா: நிரூபிக்கப்படுகிற விதங்கள் எவைகளுக்கு இருக்கின்றனவோ அவைகள் என்று பிரித்து அர்த்தம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது. 1 'ஆம்நாயஸ்தந்த ஸாம் தண்ட:' என்றிவை முதலிய ப்ரயோகங்களை அனு

§ மஹாபாரதம், ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம், 149-114. இந்த்ரியாணி-இந்த்ரியங்களும், மன:-மனதும், புத்தி:-புத்தியும், ஸத்வம்-பராக்ரமும், தேஜ:-தேஜஸ்ஸும், பலம்-பலமும், த்ருதி:-தைர்யம், இவைகளையும், க்ஷேத்ரம்-சரீரத்தையும், க்ஷேத்ரஜ்ஞமேவச - ஜீவாத்மாவையும், வாஸுதேவாத்மகாநி - வாஸுதேவனை யாதமாவாக வுடையவைகளாக, ஆஹு:-சொன்னார்கள்.

1 ஆம்நாய-உருப்போடுவது, சந்தஸாம்-வேதங்களுக்கு, தண்ட:-ஸ்வாதீனப்படுத்தும் வழி.

ஸாம, அதர்வண வேதங்களாலும், தேஹம், ஆத்மா, இவைகளின் ஸ்வரூபம்தனித்தனியாகச் சொல்லப்பட்டது. எப்படி என்னில், ‡ ‘அந்தஇப்படிப்பட்ட ஆத்மாவினிடத்திலிருந்து ஆகாசமுண்டாயிற்று, ஆகாசத்திலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று, வாயுவினிடத்திலிருந்து நெருப்பு உண்டாயிற்று, நெருப்பினிடத்திலிருந்து ஜலமுண்டாயிற்று,ஜலத்திலிருந்து ப்ரதிவி உண்டாயிற்று,ப்ரதிவியிலிருந்து,ஓஷதிகளுண்டாயிற்று, ஓஷதிகளிலிருந்து அந்நமுண்டாயிற்று, அந்நத்திலிருந்து புருஷனுண்டானான், அப்படிப்பட்ட இந்தப் புருஷன் அந்நத்தின் ரஸத்தினாலுண்டானவன்,’ என்றர்த்தமுள்ள

ஸரித்து ‘ஹநுஃ’ என்னும் பதம் வேதங்களைச்சொல்லுகிறது, காயத்ரீ முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறதல்ல என்று அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—‘ருக், யஜுஸ்ஸு’ என்றாரம்பித்து. ‘வ்ருயகஃ’ (வேறாக) என்பது ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டதைவிட வேறாக என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற ப்ரமத்தை நீக்குவதற்காகச் சில பதங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—‘தேஹம், ஆத்மா, இவைகளின் ஸ்வரூபம் தனித்தனியாகச் சொல்லப்பட்டது’ என்று. ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது என்றர்த்தம். 1 ‘எட்படித் தேரின் ஆரைக்கால்களில் வட்டை கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, ஆரைக்கால்கள் குடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, இப்படியே இந்தப் பஞ்சபூதங்கள் ஜ்ஞானஸ்வரூபனாகிய ஜீவாத்மாவினிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன’ என்றும், 2 ‘இந்த ஆத்மா என்னுடைய ஹ்ருதயத்திற்குள் இருக்கிறான் இங்கிருந்துபோய் இவனையடையப்போகிறேன்’ என்றும், 3 ‘பரமபதத்திலிருப்பவனாயும் ரூபமில்லாதவனாயும் வெளி உள் எங்கும் நிறைந்தவனாயும் பிறப்பில்லாதவனாயும் ப்ராணவாயுவில்லாதவனாயும் மனதில்லாதவனாயும் பரிசுத்தனாயும்அசேதனத்தைவிட மேலாகிய ஜீவாத்மாவைவிட மேற்பட்டவனாயுமிருக்கிற புருஷன்’,என்றும். 4‘இந்திரியங்களுக்கு யஜமானனாகிய ஜீவனுக்கும் யஜமானனாகிய அவன் காரணம்’என்றும், 5‘போக்தாவாகிய ஜீவனையும் போக்யமாகிய ப்ரக்ரு

‡ தைத்ரீயம், ஆனந்தவல்லி.

1 கௌஷீதி:-3-9.

2 சாந்தோக்யம்-3-14-4.

3 முண்டகோபநிஷத்-2-1-2.

4 ஸ்வேதாச்வதாம்-6-9.

5 ஸ்வேதாச்வதாம்-1-9.

வாக்யத்தினால் சரீரத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி அதற்குள்ளே யிருக்கிற ப்ராணமயனையும், அதற்குள்ளே யிருக்கிற மனோமயனையும் சொல்லி, 'அப்படிப்பட்ட இந்த மனோமயனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய் அவனுக்குள்ளே இருப்பவனாகிய ஆத்மா விஜ்ஞானமயன்,' என்று ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, 'அப்படிப்பட்ட இந்த விஜ்ஞானமயனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய் அவனுக்குள்ளே இருப்பவனாகிய ஆத்மா ஆனந்தமயன்' என்று ஜீவாத்மாவுக்கும் அந்தராத்மாவாக ஆனந்தமயனான பரமாத்மா சொல்லப்பட்டான். இப்படியே ருக்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம், இவைகளிலும் ஆங்காங்கு சரீரம், ஜீவாத்மா இவைகள் வெவ்வேறு என்பதும், இவைகள் பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையதுகள் என்பதும், ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. காரணங்களோடு கூடியதுகளும் நிச்சயத்தை முடிவிலுடையதுகளுமாகிய ப்ரம்மத்தை நிரூபிக்கிற ஸூத்திரங்களென்று பேருடைய பதங்களினாலும் அதாவது சாரீரகஸூத்ரங்களினாலும் † 'நவியதச்ருதே:' என்றாரம்பித்துச் சரீரத்தின் ஸ்வபாவங்களினுடைய நிச்சயம் சொல்லப்

திரையும் இவைகளை நியமிக்கிறவனாகிய பரமாத்மாவையும் தெரிந்துகொண்டு அவனால் ப்ரீதி செய்யப்பட்டவனாய் அதற்குப் பிறகு அவனாலேயே மோக்ஷத்தை யடைகிறான்' என்று மர்த்தமுள்ள ச்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—' இப்படியே ருக்வேதம், ஸாமவேதம், ' என்றாரம்பித்து. 'ப்ரம்ம ஸூத்ர' என்கிற இடத்தில் ப்ரம்மத்தினுடைய ஸூத்ரம் என்று ஆறாம் வேற்றுமை தொக்கியிருக்கிறபடியால் அதற்கு அர்த்தமாகிய ஸம்பந்தம் நிரூபிக்கிறதாயிருக்கை என்று அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'ஸூத்ரவசெ:' என்கிறவிடத்தில் ஆறாம்வேற்றுமைதொக்கியிருக்கிறதென்கிற ப்ரமத்தை விலக்குகிறார்—'ப்ரம்மத்தை நிரூபிக்கிற ஸூத்திரங்களென்று பேருடைய பதங்களினாலும்' என்று. தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது' என்றாரம்பித்து. 'காரணங்களோடுகூடியதுகளும்' என்பதற்கு காரணங்களை நிரூபிக்கிற வென்றர்த்தம். கர்மமாகிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற 'கு' என்னும் விகுதியை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ப்ரயோஜனமில்லை ஆகையினால் விசேஷமாக நிச்சயத்தையுடையதுகளென்று பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தை அபிப்ராயத்தில்வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'நிச்சயத்தை முடிவில்

---

† சாரீரகஸூத்ரம், 2-3-1. வியத்-ஆகாசம், ந-உண்டாகிறதில்லை, அச்ருதே:-அப்படி ச்ருதியில் சொல்லப்படாமையினால்.

பட்டது. * 'நாத்மா ஶ்ருதே: நித்யத்வாச்ச தாப்ய:' என்றாரம்பித்து ஜீவாத்மாவினுடைய உண்மையின் நிஶ்சயம் சொல்லப்பட்டது. † 'பரா

உடையதுகளுமாகிய' என்று. நிஶ்சயத்தை ப்ரயோஜனமாக உடைய என்றர்த்தம். 'நவியதஶ்ருதே: என்றாரம்பித்து' என்பதனால் 1 'அஸ்தி து' என்பது முதலிய ஆறு ஸூத்ரங்களும், 2 'ஏதேந மாதரிஶ்வா வ்யாக்யாத:' 3 'தேஜோऽதஸ்ததா ஹ்யாஹ' 4 'ஆப:' 5 'ப்ருதிவீ' என்கிற நாலு ஸூத்ரங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. 'சொல்லப்பட்டது' என்பதற்கு இவ்விதமாக ஆகாசம் முதலியவைகளுக்கு உத்பத்தி உண்டென்று சொல்லியிருப்பதினால் அவைகளின் சேர்க்கையாகிய ஶரீரத்தின் உண்மையும் சொல்லப்பட்டதைப் போலவே என்று தாத்பர்யம். 'நாத்மா ஶ்ருதே:' என்றாரம்பித்து' என்பதனால் 6 'ஜ்ஞோऽத ஏவ,' 'உத்க்ராந்திகத்யாகதீநாம்' 'ஸ்வாத்மநா சோத்தரயோ:' 'நாணுரதச்ச்ருதேரிதி சேந்நேதராதிகாராத்', 'ஸ்வஶப்தோந்மாநாப்யாஞ்ச' 'அவிரோதஶ்சந்தநவத்' 'அவஸ்திதிவைஶேஷ்யாதிதி சேந்நாப்யுபகமாத்ஹ்ருதி ஹி,' 'குணாத்வாலோகவத்,' 'வ்யதிரேகோ கந்தவத் ததா ச தர்ஶயதி,' 'ப்ருத

---

* சாரீரகஸூத்ரம்-2-3-18. ஆத்மா-ஆத்மாவானவன், ந-உண்டாகிறதில்லை, ஶ்ருதே:-அப்படி ஶ்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலும், தாப்ய:-அந்தஶ்ருதிகளாலேயே, நித்யத்வாச்ச-நித்யமாகவேற்படுகிறபடியாலும்.

† சாரீரகஸூத்ரம்-2-3-40. தத்-அந்த கர்த்ருத்வமாவது, பராத்-பரமாத்வினாலுண்டானது, ஶ்ருதே:-ஶ்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடியினால்.

1 சாரீரகஸூத்ரம்-2-3-2. அஸ்தி து -ஆகாசத்தின் உத்பத்தியைப்பற்றி ஶ்ருதி இருக்கிறது.

2 சாரீரகஸூத்ரம்-2-3-7. ஏதேந-இந்நியாயத்தினாலேயே, மாதரிஶ்வா-காற்றும், வ்யாக்யாத:-சொல்லப்பட்டது (உத்பத்தியடைந்ததாகவே).

3 சாரீரகஸூத்ரம்-?-3-10. அத:- இந்தவாயுவினிடத்திலிருந்து, தேஜஸ்-தேஜஸ்ஸு (உண்டாகிறது), ததா-அப்படி, ஆஹஹி-ஶ்ருதிசொல்லுகிறதல்லவா.

4 சாரீரகஸூத்ரம்-2-3-11. ஆப:-அந்தத்தேஜஸ்ஸிலிருந்து ஜலமுண்டாகிறது.

5 சாரீரகஸூத்ரம்-2-3-12. ப்ரதிவி-அந்த ஜலத்திலிருந்து ப்ரதிவி உண்டாகிறது.

6 சாரீரகஸூத்ரம்—2 - 3 - 19—40. அதஏவ-ஶ்ருதியினாலேயே, ஜ்ஞ:-அறியும் ஶக்தியுள்ளவன் (ஆத்மா). உத்க்ராந்தி - வெளிக்கிளம்புதல், கதி - போகுதல், ஆகதி - திரும்பிவருதல் (இவைகளையும் ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதினால் ஜீவன் அணு). உத்தரயோ:-மேலே இருக்கிற போகுதல் திரும்பிவருதலாகிய இரண்டும், ஸ்வாத்மனைச - தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தினாலேயே செய்யவேண்

த்து தச்ச்ருதே:’ என்று பகவானால் நியமிக்கப்படுகிறவனாகையினாலே பகவானை ஆத்மாவாக உடையவன் என்பதும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி

குபதேஶாத்,’ ‘தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்,’ ‘யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷஸ்தத்தர்ஶநாத்,’ ‘பும்ஸ்த்வாதிவத்த்வஸ்ய ஸதோऽபிவ்யக்தியோகாத்,’ ‘நித்யோபலப்த்யநுபலப்திப்ரஸங்கோऽந்யதரநியமோ வாऽந்யதா,’ ‘கர்தா ஶாஸ்த்ரார்தவத்த்வாத்,’ ‘உபாதாநாத்விஹாரோபதேஶாத்,’ ‘வ்யபதேஶாச்ச க்ரியாயாம் ந சேந்நிர்தேஶவிபர்யய:,’ ‘உபலப்திவதநியம:,’ ‘ஶக்திவிபர்யயாத்,’ ‘ஸமாத்யபாவாச்ச,’ ‘யதா ச தக்ஷோபயதா,’ ‘பராத்து தச்ச்ருதே:’ என்கிறவரையிலுள்ள

டியவைகளாகையினால். அதஸ்ருதே:- அணு அல்லவென்ற ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதினால், நாணு:-(ஜீவன்) அணுவல்ல, இதிசேத் என்று சொல்லில் அது உசிதமல்ல, இதராதிகாராத்-ஜீவனைவிட வேறாகிய பகவானைப்பற்றி அவ்விடத் சொல்லியிருப்பதினால். ஸ்வஶப்த - அணு என்னும் பதம் இருப்பதினாலும், உன்மானைப்யாம் ச-ரோம்பவும் அல்பமாகியவஸ்துவை எடுத்து அதின் அளவுள்ளவன் என்று சொல்லியிருப்பதினாலும் ஜீவன் அணு. சந்தனவத-சந்தனத்தைப்போல, அவிரோத:-விரோதமில்லை அதாவது நல்லவாசனையுள்ள சந்தனம் தேஹத்தில் ஓரிடத்தில் பூசப்பட்டிருந்தபோதிலும் தேஹதில் எல்லாவிடத்திலும் வாசனையுண்டாக்குவதைப்போல் அணுவாகிய ஜீவனும் எங்கேயாவது ஓரிடத்திலிருந்தபோதிலும் தேஹத்தில் எல்லாவிடங்களிலும்உண்டாகிறஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கு விரோதமில்லை. அவஸ்திதிவைசேஷ்யாத் - இருப்பில் வ்யத்யாஸமிருக்கிறபடியினால்(அந்த உதாஹரணம் பொருந்தாது அதாவதுசந்தனம் தேஹத்தில்ஒருஇடத்திலிருக்கிறது. அவ்விதமாகஆத்மாதேஹத்திலிருக்கிறதாகச்சொல்லவில்லையாகையினால் உதாஹரணத்திற்கு வ்யத்யாஸமுண்டென்று கருத்து). இதிசேத் - என்னில், ந - அப்படியில்லை, அப்யுபகமாத் -(ஆத்மாவிற்கும் அவ்விதமாக தேஹத்தில் ஓரிடத்தில் இருப்பை) ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினால், ஹ்ருதிஹி - (இந்த ஆத்மாஹ்ருதயத்திலல்லவோ) இருக்கிறான். ஆலோகவத் - வெளிச்சத்தைப்போல, குணாத் - தனக்குக்குணமாகிய தர்மபூதஜ்ஞானத்தினால் (எல்லாத் தேஹத்தையும் வ்யாபிக்கிறது ஜீவன்). கந்தவத்-வாசனை என்னும் குணத்தைப்போல, வ்யதிரேக:-(ஜ்ஞானமாகிற குணத்திற்குஜீவாத்மாவைவிட) பேதம் (ஏற்பட்டது), ததாச - அப்படியே (அதாவது குணமென்றே), தர்சயதி - ஶ்ருதி சொல்லுகிறது. ப்ரதகுபதேசாத்-(ஜீவனைவிட ஜ்ஞானமாகிய குணத்தை) தனியாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியினால் (அது குணம்). தத்குணஸாரத்வாத் - அந்த ஜ்ஞானமென்கிற குணத்தையே ஸாரமானதாக உடையதாகையினால், தத்வ்யபதேச:-ஜ்ஞானம் என்று சொல்லியிருப்பது, ப்ராஜ்ஞவத்- பரமாத்மாவைப்போல, அதாவது ஸர்வஜ்ஞனென்றுசொல்லியிருக்கிற பரமாத்மாவை ஜ்ஞானம் என்றும் சொல்லியிருப்பதைப்போல என்று கருத்து. யாவதாத்மபாவித்வாச்ச - (இந்த

ஜ்ஞானமாகிற குணம்) ஜீவாத்மா உள்ளவரையில் இருக்கிறபடியினாலும், ந்தோ ஷ:-தோஷமில்லை அதாவது ஜ்ஞானமென்று ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுவதால் தோஷமில்லை, தத்தர்சனாத் - அப்படியே ஶ்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடியி னால். ச என்பதனால் ஜ்ஞானத்தைப்போல இதுவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் ஆகையினா லும் என்று தாத்பர்யம். ஸத:-தூங்கும்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருக்கிற, அஸ்ய - இந்த ஜ்ஞானத்திற்கு, பும்ஸ்த்வதாதிவத்-ஆண்பிள்ளைத்தன்மைமுதலிய வைகளைப்போல, அபிவ்யக்தியோகாத் - விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ப்ர காசமுண்டாகிறபடியினால் (எப்பொழுதும் ஆத்மாவிற்கு ஜ்ஞானமுண்டு). அந்யதா- ஆத்மா ஜ்ஞான ரூபமென்றும் அது எல்லாவிடத்திலுமிருக்கிறதென்று ஒப்புக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், நித்யோபலப்தி - எப்பொழுதும் எல்லா வஸ்துக்களும் தெரியவேண்டியதாகவும், அனுபலப்தி-தெரியமாலிருக்க வேண்டியதாகவும், ப்ர ஸங்க:-வரும், அந்யதரநியமோவா - இவைகளிரண்டில் ஒன்று எப்பொழுது மிருக்கவேண்டியதாகவாவது வரும். கர்த்தா-இந்த ஜீவாத்மா கர்த்தா, ஶாஸ்த்ரார் த்தவத்வாத் - ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ரயோஜனமுண்டாக வேண்டியதாகையினால் அதாவது ஜீவாத்மா கர்த்தாவாக இல்லாவிடில் இதைச்செய், இதைச்செய்யாதே என்று சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்தமாய்விடும் என்று கருத்து. உபா தானாத் - (இந்த்ரியங்களை) க்ரஹித்துக்கொண்டு போகிறானென்று சொல்லி யிருப்பதனாலும், விஹாரோபதேசாச்ச - விளையாடுகிறானென்று சொல்லியிருப் பதினாலும் (கர்த்தா). க்ரியாயாம் - கார்யத்தில், வ்யபதேஶாச்ச-கர்த்தாவென்று சொலலியிருப்பதனாலும், நசேத் - அப்படிக்கர்த்தாவாக இல்லாவிடில், நிர்தேச விபர்யய:-வேறு விதமாகச்சொல்லியிருக்கவேண்டும். உபலப்திவத் - ஜ்ஞானத் தைப்போலவே; அநியம:-ப்ரயோஜனத்திற்கு நியமமில்லாமல் போகவேண்டி வரும் அதாவது ஆத்மா விபு என்று ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் எல்லா வஸ் துக்களும் எல்லாருக்கும் தெரியவேண்டியவரும் ஆகையால் எப்படி நியமமில்லை யோ அதைப்போலவே. ப்ரக்ருதி கர்த்தா என்று ஒப்பும் பக்ஷத்தில் அது எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவானதால் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எல்லாக்கர்மங்களி ன் பலம் உண்டாகவேண்டி வரும். ஶக்திவிபர்யயாத் - (ப்ரக்ருதியே) கர்த்தா வாகும் பக்ஷத்தில் கர்த்தாவுக்கே பலத்தை யனுபவிக்கக்கூடிய யோக்யதை உண் டாகையினால் போக்த்ருத்வமும் ப்ராக்ருதிக்கே இருக்கவேண்டி வரும். ஸமாத்யபாவாச்ச - ப்ரக்ருதியே கர்த்தாவென்னில் மோக்ஷஸாதனமாகிய ஸமா தி ஸம்பவிக்காதாகையினாலும் அதாவது ப்ரக்ருதியைவிட வேறுபட்டவன் என் கிற ஸமாதியல்லவோ மோக்ஷஸாதனமென்று உங்கள் கொள்கை. அப்படி ப்ர க்ருதி செய்யக்கூடாதல்லவா. யதாச தக்ஷா - தச்சனைப்போலவே, உபயதா - இரண்டு விதமாகவும் ஏற்பாடு ஸித்திக்கிறது அதாவது தச்சன் எல்லாக் கருவிக ளிருந்தபோதிலும் தன்னிஷ்டமிருந்தபோது செய்கிறான் இல்லாவிடில் விட்டு விடுகிறான் அதைப்போலவே இவ்விடத்திலும்.

அனேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட சரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளின் உண்மையை என்னால் சுருக்கமாகவும் ஸ்பஷ்டமாகவும் சொல்லப்படுகிறதைக் கேள், என்றர்த்தம். 4

𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌶𑍈𑌕𑌂 𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾𑌃 ॥ 5
𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 ।
𑌏𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 6

ப - ரை] 𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - பஞ்சமஹாபூதங்களும், 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 - அஹங்காரமும், 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 - மஹானும், 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚 – ப்ரக்ருதியும் (ஶரீரத்திற்குக் காரணமாகிய வஸ்துக்கள்), 𑌦𑌶 – பத்தாயும், 𑌏𑌕𑌂 𑌚 – ஒன்றாகவுமிருக்கிற அதாவது பதினொன்றாயிருக்கிற, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 - இந்த்ரியங்களும், 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾𑌃 - இந்த்ரியங்களா லறியக்கூடியவைகளாகிய, 𑌪𑌞𑍍𑌚 – ஐந்து குணங்களும் சரீரத்தையடைந்திருக்கும் வஸ்துக்கள், 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾 - ஆசை, 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃 - த்வேஷம், 𑌸𑍁𑌖𑌂 - ஸுகம், 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 - துக்கம் (இவைகள் ஶரீரத்தினாலுண்டாக்கப்படும் விகாரங்கள்), 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 - ஜீவாத்மாவுக்கு ஆதாரமாகிய, 𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌃-

---

ஸூத்ரங்களின் கூட்டம் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது.'என்றாரம்பித்து 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯' என்றிவை முதலிய ஸூத்ரங்களினால், என்று பாடமானபொழுது முதலிய என்னும் பதத்தினால் கீழ்ச்சொல்லிய ஸூத்ரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. 'பகவானால் நியமிக்கப்படுகிறவனாகையினாலே' என்பதற்குச் சேதனனைக்குறித்து எப்பொழுதும் நியமிக்கக்கூடியவஸ்துவாக விருக்கைஶரீரத்திற்கு லக்ஷணமாகையினால்என்று தாத்பர்யம். ஶ்ருதி முதலியவைகளால் நிரூபிக்கப்படுகிற ஶரீரம் ஆத்மா இவைகளின் உண்மை அவைகளாலேயே தெரிந்துகொள்ளமுடியுமாகையினால் உம்மிடத்திலிருந்து எதற்காகக் கேழ்கவேண்டும் என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக கீழ் ஶ்லோகத்தில் சொல்லிய '𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌮𑍇 𑌶𑍃𑌣𑍁' என்கிறவாக்யத்தை இவ்விடத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு அதின் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—'இப்படி அனேகவிதமாக' என்றாரம்பித்து. ஶரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளின் உண்மை ஶ்ருதி முதலியவைகளால் அதிக விஸ்தாரமாக அநேக விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலே அல்ப புத்தியையுடைய உன்னால் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதாகையினால் எல்லாந் தெரிந்தவனாகிய என்னால் சுருக்கமாகவும் ஸ்பஷ்டமாகவும் சொல்லப்படுகிற அது, கேழ்க்கத்தக்கது என்று தாத்பர்யம். 4

அநேக வஸ்துக்களின் சேர்க்கை, ஏதத் - இந்த, க்ஷேத்ரம்-ஶரீர மானது, ஸவிகாரம் — விகாரங்களுடன், ஸமாஸேந - சுருக்கமாக, உதாஹ்ருதம் - சொல்லப்பட்டது.   5–6

பா] 'மஹாபூதாநி அஹங்காரோ புத்திரவ்யக்தமேவ ச' என்று ஶரீரத்திற்குக் காரணமாகிய வஸ்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ப்ரதிவி, ஜலம், தேஜஸ்ஸு, காற்று, ஆகாஶம், இவைகள் மஹாபூதங்கள். அஹங்காரமாவது பூதாதி. புத்தி என்பது மஹான். அவ்யக்தம் என்பது ப்ரக்ருதி. 'இந்த்ரியாணி தஶைகம் ச பஞ்ச சேந்த்ரியகோசரா:' என்று ஶரீரத்தை யடைந்திருக்கும் வஸ்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன. காது,

தா] 'தத்க்ஷேத்ரம் யச்ச யாத்ருக்ச' என்கிற ஶ்லோகத்தில் 'யச்' என்று சொல்லியிருப்பதை 'மஹாபூதாந்யஹங்காரோ புத்திரவ்யக்தமேவ ச' என்பது நிரூபிக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால்சொல்லுகிறார்—'மஹாபூதாநி' என்றாரம்பித்து,'ஶரீரத்திற்குக் காரணமாகிய வஸ்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன' என்கிற வரையில். 'பூத' என்னும் பதம் ஶரீரத்துடன் கூடிய ஜீவாத்மாக்களிடத்திலும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதனால் அதை விலக்குவதற்காக இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குபயோகமான அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—'ப்ரதிவி' என்றாரம்பித்து. 'அஹங்கார:' என்னும் பதம் மூன்றுவிதமான அஹங்காரங்களையும் சொல்லுவதாயிருந்தபோதிலும் ஸாத்விகாஹங்காரம் இந்த்ரியங்களுக்குக் காரணமாகையினாலும் ராஜஸாஹங்காரம் இரண்டுக்கும் ஒத்தாசை செய்கிறபடியாலும் தாமஸாஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'அஹங்காரமாவது' என்றாரம்பித்து. புத்தி என்னும் பதம் ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'புத்தி என்பது மஹான்' என்று. அவ்யக்தம் என்னும் பதம் [1] 'அவ்யக்தமக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட அவ்யக்தத்தைச் சொல்லுவதாக இருந்தால் அதின் காரணமும் சொல்லவேண்டியதாகும் என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு அதற்கு வ்யாக்யானம் செய்கிறார்—'அவ்யக்தம் என்பது ப்ரக்ருதி' என்று. 'இந்த்ரியாணி தஶைகம்' என்றிவை முதலியது யாத்ருக் என்று கீழ்ச்சொல்லியதை நிரூபிக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார் 'இந்த்ரியாணி' என்றாரம்பித்து, 'ஶரீரத்தையடைந்திருக்கும் வஸ்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன' என்கிறவரையில். இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று என்பதை வ்யக்தமாக்குவதற்காகவும் அவைகளா லறியக்கூடியவைகள் ஐந்தென்பதை

1 ஸுபாலோபநிஷத் - 2 வது கண்டம்.

தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு, ஆகிய ஐந்தும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள். வாய், கை, கால், அபானம், உபஸ்தம், இவ்வைந்தும் கர்மேந்த்ரியங்கள். இவை இரண்டும் சேர்ந்து பத்து. ஒன்றென்பது மனது. 'இந்த்ரியகோசரா:' (இந்த்ரியங்களா லறியக்கூடியவைகள்) ஐந்து அவையாவன ஓசை, ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம், வாஸனை. 'இச்சா த்வேஷ: ஸுகம் து:கம்' என்று ஶரீரத்தினுலுண்டாக்கப்படுகிற அதின் விகாரங்கள் சொல்லப்படு கின்றன. ஆசை, த்வேஷம், ஸுகம், துக்கம், இவைகள் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வபாவங்கள். அப்படியிருந்தபோதிலும் ஜீவாத்மா ஶரீரத்தோடு சேர்ந்

ஸ்பஷ்டமாக்குவதற்காகவும் 1 'த்வக்சக்ஷுர்நாஸிகா ஜிஹ்வா ஶ்ரோத்ரமத்ர ச பஞ்சமம்। ஶப்தாதீனாமவாப்த்யர்த்தம் புத்தியுக்தானி வை த்விஜ ॥ பாயூபஸ்தௌ கரௌ பாதௌ வாக்ச மைத்ரேய பஞ்சமீ। விஸர்கஶில்பகத்யுக்தி: கர்ம தேஷாஞ்ச கத்யதே॥ மனஶ்சைகாதஶம் த்வத்ர' என்றுபராசரர் சொல்லியிருப்பதை யனுஸரித்து அந்த இந்த்ரியங்களையும் அவைகளின் விஷயங்களையும் விசேஷித்துச் சொல்லுகிறார்—'காது' என்றாரம்பித்து. 'இச்சா த்வேஷ: ஸுகம் து:கம்' என்கிறது 'யதிகாரி' என்று சொல்லியிருப்பதை நிரூபிக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறார்—'இச்சா த்வேஷ:' என்றாரம் பித்து. ஆசை முதலியவைகள் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாகிய ஶரீ ரத்தின் மாறுதல்கள் அல்லாமையாலே ஶரீரத்தின் விகாரங்கள் என் பது எப்படிப்பொருந்தும். மேலும் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வபாவமாகிய தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் விகாரங்கள் என்பதே உசிதம் என்கிற அபிப் ராயத்தினுல் ஆக்ஷேபிக்கிறார்—'ஆசை, த்வேஷம்' என்றாரம்பித்து. அவைகள் ஶரீரத்தின் விகாரங்களென்று சொல்லியிருப்பது ஔபசாரி கம் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் பரிஹரிக்கிறார்—'அப்படி யிருந்தபோதி லும்' என்றாரம்பித்து. ஶரீரத்திற்கே அஸாதாரணமான கார்யங்களாக

1 விஷ்ணுபுராணம்—1 - 2 - 48 - 49. த்விஜ - ஓ, ப்ராம்மணனே, த்வக் - தோல், சக்ஷு:-கண், நாஸிகா - மூக்கு, ஜிஹ்வா - நாக்கு, அத்ர - இவைகளில், பஞ்சம - ஐந்தாவதாகிய, ஶ்ரோத்ரம் - காது (இவைகள்), ஶப்தாதீனும் - ஓசை முதலியவைகளை அவாப்த்யர்த்தம் க்ரஹிப்பதற்காக, புத்தியுக்தானி - ஜ்ஞானத் தோடு கூடியதுகள். மைத்ரேய - ஓ, மைத்ரேயனே, பாயூபஸ்தௌ - கிதம், உபஸ்தம் இவைகள், கரௌ - கைகள், பாதௌ - கால்கள், பஞ்சமீ - ஐந்தாவதா கிய, வாக்ச - வாக்கும் (கர்மேந்திரியங்கள்), தேஷாம் - அவைகளுக்கு, விஸர்க - மலமூத்ராதிகளை விடுதலும், ஶில்ப - சித்ரம் எழுவதும், கதி - நடப்பதும், உக்தி - பேசுவதும், கர்ம - கார்யமாக, கத்யதே - சொல்லப்படுகிறது, அத்ர - இவைக ளில், மன: - மனதானது, ஏகாதசம் - பதினென்றாவது.

திருப்பதினால் உண்டானவைகளாகையினாலே ஶரீரத்தினாலுண்டாக்கப் படுகிறவைகள் ஆகையால் ஶரீரத்தின் விகாரங்கள் என்று சொல்லப்படு கின்றன. அவைகள் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வபாவமென்பது† 'புருஷஸ்ஸு

இருப்பதே அப்படி உபசாரமாகச் சொல்லியிருப்பதற்குக் காரணம் என்று தாத்பர்யம். ஆசை முதலியவைகள் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் விகாரமென்பது எப்படி? 1 'காமம் ஸங்கல்பம்' என்றர்த்தமுள்ளவாக்யம் முதலான ஶ்ருதி வாக்யத்தில் அவைகள் மனதின் விகாரமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினாலும், 2 'பஞ்சவ்ருத்திர்மனோவத்வ்யபதிஶ்யதே' என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் காமம் முதலியது மனதை விட வேறு வஸ்துவல்ல என்று சொல்லியிருக்கிறபடியாலும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'அவைகள்' என்றாரம்பித்து. ஆதாரமாக இருக்கையல்லாமல் காரணமாக இருக்கை மாத்திரம் ஜீவனுக்கிருக்கட்டுமேஎன்றுசொல்லுவது ஸரியல்ல 3 'கார்யகாரண கர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிருச்யதே'என்கிறமுன்வாக்யத்தில் க்ரியைக்கு ஆதாரமாகஇருக்கையாகிற கர்த்தாவாயிருப்பதற்குப்ரக்ருதி இருப்பிடமாகையினாலே'ஹேது:' என்றுசொல்லியிருக்கிறபடியால்அதற்குவ்யத்யாஸம் வருகிறபடியினால். அந்த:கரணத்தோடுசேர்ந்த சைதன்யமாகிய ஜீவன்,புருஷன் என்னும்பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறபடியினால் 1 'காமம் ஸங்கல்பம்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தை யனுஸரித்து அப்படியாதாரமாக யிருப்பதற்குத் தகுந்திருக்கிறபடியினால் அந்த அந்த:கரணம் அவைகளுக்கு ஆதாரம் என்பதையே சொல்லுகிறது 3 'புருஷஸ்ஸுகது:கானாம்' என்கிற இந்த வாக்யம் என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல. தேஹம் முதலியவைகளைப்போல அந்த:கரணமும் ப்ரக்ருதியின் மாறுதலாகையினால் கார்யம் காரணம் இவைகளுக்கு கர்த்தாவாயிருப்பதிலும்ஸுகதுக்கங்களுக்குப்போக்தாவாயிருப்பதிலும் காரணம் ப்ரக்ருதி என்று சொல்லப்படுகிறது என்று ஒரே வாக்யமாகவே இருக்கவேண்டியதாகையினால். சைதன்யத்தின் சேர்க்கையினால் போக்தாவாயிருப்பதற்கு ஆதாரமாகஇருக்கை ஏற்பட்டது ஆகையினால் 3 'புருஷஸ்ஸுகது:கானாம்' என்று தனித்

---

† பகவத்கீதை - 13 - 20.

1 ப்ரஹதாரண்யகம் . 3 - 5 - 3.

2 சாரீரகஸூத்ரம் - 2 - 11· மனோவத் - மனதைப்போல (ப்ராணவாயுவே), பஞ்சவ்ருத்தி:-ஐந்துவிதமான வ்ருத்திகளையுடையதாக, வ்யபதிஶ்யதே- சொல்லப்படுகிறது.

3 பகவத்கீதை - 13 - 20.

வஹாவேராஜாமெ ஹொகஜாவெலொவுமாரெ வாஹெதெ' என்று மேலே சொல்லப்படப்போகிறது. 'ஆயூதிக' என்பதற்கு ஆதாரம் என்றர்த்தம். ஸுக துக்கங்களை யனுபவிக்கிறவனும் இஹலோக ஸுகம் மோக்ஷம் இவைகளை ஸம்பாதிக்கிறவனுமிருக்கிற ஜீவாத்மாவுக்கு ஆதாரமாக உண்டாகிய பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை, அதாவது ப்ரக்ருதி முதலாக ப்ரதிவி வரையிலுள்ள வஸ்துக்களாலுண்டாக்கப்பட்டதாகவும் இங்

குச்சொல்லியிருக்கிறது என்னில் கர்த்தாவாயிருப்பதற்கு ஆதாரமாக இருக்கையும் அந்தச்சைதன்யத்தின்ஸம்பந்தத்தாலேற்பட்டபடியினால் அப்பொழுதும் ஒரே வாக்யமாகச்சொல்லியிருக்கலாம். இப்படியாகில் 1 'காமம் ஸங்கல்பம்' என்றர்த்தமுள்ள ச்ருதிவாக்யத்திற்கும் 2 'வம வஹாதிஉஹிஜாவஷீவஷிஹிஹிதெ' என்கிற ஸூத்திரத்தின் பாஷ்யத்திற்கும் எவ்விதமாக சேர்க்கை யுண்டு? என்னில் காமம் ஸங்கல்பம் முதலியபதங்களால் சொல்லப்படுகிற தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின்மாறுதல்களுக்குக் காரணமாகிய மனதின் மாறுதல்களை அதின் கார்யங்களைச்சொல்லும் பதங்களினால் சொல்லிக்கொண்டு அவைகள் மனதைவிட வேறு வஸ்துவல்ல என்று நிரூபிப்பதில் தாத்பர்யமாகையினால் பொருத்த முடையதாகிறது. இரண்டு வாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட காமம் முதலிய பேர்களையுடைய மனதின் அவஸ்த்தைகளாலேயே எல்லாக்காரியங்களும் உசிதமாயிருக்க காமம்முதலிய பதங்களினால் சொல்லப்படுகிற தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் மாறுதல்களைக் கல்பிப்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையினால் காமம் முதலிய பதங்கள் மனதின் அவஸ்த்தைகளை லக்ஷணையாகச் சொல்லுகின்றனவென்பதும் உசிதமல்ல. 3 'அவன் ஆசைப்பட்டான்' என்றும், 4 'பிறகு புருஷனாகிய நாராயணன் ஆசைப்பட்டான்' என்றும், இதற்குச்சமமான இன்னொரு இடத்தில் 5 'அந்த ஸத்பார்த்தது' என்றும், 6 'அவன் பார்த்தான்' என்றும், அந்த: காரணமில்லாத லோகங்களுக்குக் காரணமாகிய வஸ்துவினிடத்திலிருக்கிற ஜ்ஞானத்தைச்சொல்லுகிற 'ஹ்மக்ஷதி' என்னும் தாதுவை உபயோகப்படுத்தியிருப்பதினாலும், 7 'அவன் தபஸ்ஸு செய்தான்'

1 ப்ருஹதாரண்யகம் - 3 . 5 3. 2 55 பக்கம், 2-வது புட்நோட்டைப் பார்க்க. 3 தைத்ரீயம் ஆனந்தவல்லி - 6 - 2.

4 நாராயணோபநிஷத்.

5 சாந்தோக்யம் - 6 - 2 - 3.

6 ப்ரஸ்நோபநிஷத் - 6 - 3.

7 தைத்ரீயம் ஆனந்தவல்லி - 6 - 4.

த்ரியங்களுக்கிருப்பிடமாகவும் ஆசை, த்வேஷம், ஸுகம், துக்கம்,

என்று அதற்குச்சமமான இடத்தில் சொல்லப்பட்ட தபஸ்ஸு என்னும் பதத்திற்கு 1 ‘எவனுடைய தபஸ்ஸு ஜ்ஞானரூபமோ’ என்று ஜ்ஞான என்னும் பதத்தினால் வ்யாக்யானம் செய்திருப்பதினாலும், 2 ‘அவன் பித்ருக்களின் கூட்டங்களில் ஆசையுள்ளவனாக ஆகிறானேயானால் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே பித்ருக்கள் உண்டாகிறார்கள்’ என்கிற வாக்யத்தில் காமம் ஸங்கல்பம் முதலிய இவைகள் முக்தனிடத்திலிருப்பதாகச் சொல்லியிருப்பதினாலும், ஸுகம் என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தையே சொல்லுகிற ஆனந்தம் என்பது 3 ‘ரஸமாகிற ப்ரம்மத்தை யடைந்து இவன் ஆனந்தத்தை உடையவன் ஆகிறான்’ என்றும் 4 ‘ப்ரம்மத்தின் ஆனந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டவன்’ என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளில் அனுகூலமாகத் தெரிந்துகொள்ளுவதே ஆனந்தம் என்று பாஷ்யகாரர் வ்யாக்யானஞ் செய்திருக்கிறபடி முக்தன், ப்ரம்மம், இவர்களுடைய ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்த்தை என்று சொல்லியிருப்பதினாலும் 5 ‘நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா। பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா’ என்றும், பகவானை யனுபவிப்பதாகிய பகவானை அடைவது ஸுகம் என்று புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலும், காமம், ஸங்கல்பம், ஸுகம் முதலியவைகள் ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்த்தா விசேஷங்கள் என்பது அவஶ்யமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாகையினாலும், மனதின் அவஸ்த்தைகள் ஜ்ஞானமல்லவாகையினாலே வேறொன்றினாலேயே ப்ரகாசஞ் செய்யக்கூடியவைகளாகையினால் வேறொன்றினாலேயே ப்ரகாசஞ் செய்யக்கூடியவைகளல்லாமையாகிய பெரிய ஸ்வபாவம் இல்லாமையினால் ஜடமாகிய வேறொரு வஸ்துவின் ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதும் ஸம்பவிக்காதாகையினால் இவைகள் ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்த்தா விஶேஷங்களே

1 முண்டகோபநிஷத் - 1 - 1-9.
2 சாந்தோக்யம் - 8 - 2 – 1.
3 தைத்திரீயம் ஆனந்தவல்லீ - 7 - 1.
4 தைத்திரீயம் ஆனந்தவல்லீ - 9 - 3.
5 விஷ்ணுபுராணம்—5 - 6 - 59. நிரஸ்தாதிசய - தள்ளப்பட்ட மற்றவஸ்துக்களின் மேன்மையையுடைய அதாவது தன்னைவிட மேற்பட்ட வஸ்துவில்லாததாகிய, ஆஹ்லாத - சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குகிற, ஸுகபாவைகலக்ஷணா- ஸுகமாயிருப்பதொன்றையே அடையாளமாக உடைய, ஏகாந்தத்யாத்யந்திகீ- வேறொரு வஸ்துவைப்பற்றி யில்லாததாயும் நித்யமாயுமிருக்கிற, பகவத்ப்ராப்தி: பகவானையடைவதானது, பேஷஜம் - மருந்தாக, மதா - எண்ணப்பட்டது.

இவைகளாகிற விகாரங்களை யுடையதாகவும் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாகவும் ஜீவனுக்கு ஸுகத்தையும் துக்கத்தையு மனுபவிப்பதற்கு

ன்று ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் வேறு விஷயங்களை ப்ரகாசஞ் செய்வதும் அவைகளை வ்யவஹரிப்பது முதலியவைகளும் பொருந்தாதாகையினாலும், தானே ப்ரகாசிக்கக்கூடிய ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்தா விசேஷங்களென்று ஒப்புக்கொள்ளுவது அவஶ்யமாகையினால் அனேக வஸ்துக்களில் ஶக்தியைக் கல்பிப்பது ந்யாயமல்லவாகையினால், ‘காமம் ஸங்கல்பம்’ முதலிய பதங்கள் மனதின் அவஸ்தைகளை லக்ஷணையாகச் சொல்லுகிறதென்பது ந்யாயத்தை யனுஸரித்ததாகையினால், மனதின் அவஸ்தைகள் சைதன்யத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் விஷயங்களை ப்ரகாசஞ் செய்வது முதலியவைகளில் ஸாமர்த்தியமுள்ளதாகிறது என்பதும் ஸரியல்ல. ஒரு விசேஷங்களுமில்லாத சைதன்யம் எல்லா விஷயங்களிலும் நிவ்ருத்தியடைந்ததானபடியினால் விஷயங்களை ப்ரகாசஞ் செய்வது முதலியவைகளுக்கு யோக்யதையற்றதாகையினால் அத்தோடு சேர்ந்திருப்பது 1 ‘ஶதமப்யந்தாநாம் நபஶ்யதி’ என்கிற ந்யாயத்தினால் விஷயங்களை ப்ரகாஶம் செய்வது முதலியவைகளுக்கு ஸாமர்த்தியத்தை உண்டாக்காது ஆகையினாலும், அப்படிவிசேஷங்களில்லாத சைதன்யம் விஷயங்களை ப்ரகாசஞ் செய்ய யோக்யதை உள்ளதாக இருந்தால் அதினாலேயே ப்ரகாசம் முதலியவைகள் உண்டாகும்பொழுது, மனதின் தசைகளோடு சேர்ந்திருப்பது என்று கல்பிப்பது வ்யர்த்தமாகும். ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் தசையில் சுருக்கத்தை யடைந்திருக்கிற அந்தச் சைதன்யத்திற்கு விஷயங்களினுடைய ஏற்பாட்டிற்கு உபயோகப்படுவதினால் ப்ரயோஜன முண்டென்று சொல்வதும் உசிதமல்ல; அந்தச் சைதன்யத்திற்குச் சுருக்கம் ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விகாரங்களற்றது என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதி முதலியவைகளுக்கு விரோதம் வருகிறபடியினாலும் கண் முதலிய இந்த்ரியங்களின் வழிகளாலேயே விஷயங்களின் ஏற்பாடு பொருந்துமாதலாலும். நம்முடையபக்ஷத்திலோ தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்குச் சுருக்கம் முதலிய விகாரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாதலால் ஒருவிதத்தப்பிதமுமில்லை, என்றிவை யெல்லாவற்றையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு பாஷ்யத்தில் ‘அவைகள் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வபாவம் என்பது’ என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ‘சேதநாயுக்தி:’ என்பது இரண்டு பதமல்ல, ஜ்ஞானம் ஶரீரத்திற்குள்ளடங்கியதல்லவாகையினால் ஒரே பதமாகவிருந்தபோதிலும் சேதனஜ்ஞானத்திற்குயுக்தி: ஆதார

---

1 குருடர்கள் நூறுபேர்கள் சேர்ந்தாலும பார்க்கமாட்டார்கள்.

ஆதாரமாகவிருப்பதையே ப்ரயோஜனமாகவுடையதாகவு மிருக்கிறது ஶரீரம் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட ஶரீரம் சுருக்கமாக அதின் கார்யங்களுடன் சொல்லப்பட்டது. 5—6

மென்றும் பதங்களுக்குப்பிரிவில்லை. 'த்ருதி:' என்னும் பதம் ஆதாரம் என்னுமர்த்தத்தைச்சொல்லுவதாகவிருந்தால் ஶரீரத்திற்கு, ஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாகவிருக்கை ஸம்பவிக்காதாகையினால். ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்குமிடம் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகவிருந்தால் ஒரு விஶேஷங்களுமில்லாத சைதன்யத்திற்கு ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கை ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை யாகையால். 1 'இந்த ஆத்மா பார்க்கிறவன், கேழ்கிறவன், ருசியையறிகிறவன், வாஸனையை முகருகிறவன், நினைக்கிறவன், அறிகிறவன், கர்த்தா, ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாகிய புருஷன்,' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் அறிகிறவனாக யிருக்கையையும் கர்த்தாவாக யிருக்கையையு முடைய சேதனனுக்கே ஸுகதுக்கங்களையுமனுபக்கிறவனாகயிருக்கையும் சொல்லியிருக்கிறபடியினால், 'சேதநா' 'த்ருதி:' என்று பிரிக்கவேண்டியது, 'சேதநா' என்னும் பதத்தினால் ஜீவாத்மா சொல்லப்படுகிறான். 'ஸுகது:கே ஹ்யா:'என்பதைப் போல 'த்ருதி:' என்னும்பதமும் ஆதாரத்தைச்சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'த்ருதி: என்பதற்கு ஆதாரம்என்றர்த்தம்' என்று. இவ்விடத்தில் சொல்லவேண்டியதாக உத்தேசிக்கபபட்ட அர்த்தத்தின் வரிசையை யனுஸரித்து முன் பின் பதங்களுக்கு வ்யத்யாஸமாக வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. ஆதாரமாக விருக்கையாவது இவ்விடத்தில் ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதற்கு இடமாக இருக்கையாகையினால் ஆதேயத்வம் ஶரீரத்தின் லக்ஷணமென்பதற்கு விரோதமில்லை என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'ஸுக துக்கங்களை' என்றாரம்பித்து. 'இச்சாத்வேஷாதி' என்றாரம்பித்துச் சொன்ன வர்த்தம் ஸுலபமாய்த் தெரியவேண்டியதற்காக 'இச்சாத்வேஷாதி' என்றாரம்பித்துச் சொன்னது. 'தத்க்ஷேத்ரம் யச்ச யாத்ருக்ச' என்றாரம்பித்துக் கேழ்க்கப்பட்ட ஐந்து விதமான கேழ்வைகளுக்கும் ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறது என்று காட்டிக்கொண்டு மொத்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது ப்ரக்ருதி' என்றாரம்பித்து. 'ஸவிகாரம்' என்னும் பதத்தினால் ஆசை முதலியவைகளும் ஶரீரத்தின் மாறுதல்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது என்னும் ஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'அதின் கார்யங்களுடன்' என்று. 5-6

---

1 ப்ரஶ்நோபநிஷத் - 4 - 9.

பா — அ] பிறகு ஶரீரத்தின் கார்யங்களுக்குள் ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்கு ஸாதனங்களாகையினால் அங்கீகரிக்கத் தகுந்தவைகளாகிய குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன:—

அமாநித்வமதம்பித்வமஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் ।
ஆசார்யோபாஸநம் ஶௌசம் ஸ்தைர்யமாத்மவிநிக்ரஹ: ॥

ப - ரை] **அமாநித்வம்** — கர்வமில்லாமலிருக்கை, **அதம்பித்வம்** - டம்பமில்லாமலிருக்கை, **அஹிம்ஸா** - ஹிம்ஸைசெய்யாமலிருத்தல், **க்ஷாந்தி:** - பொறுமை, **ஆர்ஜவம்** - கபடமில்லாமை, **ஆசார்யோபாஸநம்** - ஆசார்யர்களை உபாஸனஞ் செய்தல், **ஶௌசம்** — பரிசுத்தி, **ஸ்தைர்யம்** - உறுதியுள்ளவனாகயிருத்தல், **ஆத்மவிநிக்ரஹ:** - மனதை அடக்குதல். 7

பா] '**அமாநித்வம்**' - பெரியோர்களிடத்தில் அவமானம் செய்யாமலிருத்தல், '**அதம்பித்வம்**' - தர்மங்களைச் செய்கிறவன் என்கிற கீர்த்தியையே ப்ரயோஜனமாக வைத்துக்கொண்டு தர்மங்களையனுஷ்டித்தல்-டம்பம்,

தா] ஜீவாத்மாவை நிரூபித்தபிறகு அதைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தில்ஆசையுண்டாகி அதற்குப்பிறகு அனுஷ்டிக்கத்தக்கவைகளாயிருந்தபோதிலும் '**அமாநித்வம்**' முதலியவைகள் ஆசைமுதலியவைகளைப்போலவே ஶரீரத்தின் கார்யங்களாகையினால் அந்த ஶரீரத்தை நிரூபித்த பிறகு அவைகளைச்சொல்லியிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'பிறகு ஶரீரத்தின் கார்யங்களுக்குள்' என்று. வித்யை, ஜாதி, பணம், இவைகள் சேர்ந்திருப்பதினால் உண்டாகிய பெரியோர்களை அவமானஞ் செய்வதற்குக்காரணமாகிய கர்வம் இவ்விடத்தில் **மாநம்** என்னப்படுகிறது, அதையுடையவன் **மாநீ**, அதில்லாதவன் **அமாநீ**, அப்படிப்பட்டவனாக இருக்கை **அமாநித்வம்**. அன்றிக்கே **மாநித்வம்** இல்லாமை '**அமாநித்வம்**' ஆகவுமாம். இப்படியே **அதம்பித்வம்** முதலியவிடங்களிலும் கண்டுகொள்ளவேண்டியது. இதையே சொல்லுகிறார்-'அதில்லாதவன்' என்று. **தர்மத்வஜ:** (தர்மத்தைக்கொடியாகவுடையவன்) என்று சொல்லியிருப்பதை யனுஸரித்துச் சொல்லுகிறார்—'தர்மங்களைச் செய்கிறவன்' என்றாரம்பித்து. அதாவது அப்படிச் செய்கிறதே ஒழிய ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதை அவஶ்யம் செய்யவேண்டுமென்கிற புத்தியினாலல்ல,' என்று தாத்பர்யம். அநிஷ்டம் ஒன்றையே பலமாகவுடைய பீடையாகிய வ்யாபாரம் ஹிம்ஸை. அது வாயினாலும் மனதினாலும் ஶரீரத்தினாலும் சாபங்கொடுத்தல் முதலியவைகளின் வழியாக ஸம்பவிக்கக்கூடும். ஆகையினால் ஸம்பவிக்கக்கூடிய

அதில்லாமை, 'அஹிம்ஸா' - வாக்கு;மனது, ஶரீரம், இவைகளால் அய லானுக்குப் பீடைசெய்யாமை, 'க்ஷாந்தி:'-அயலாரினால் பீடிக்கப்பட்ட வனாயிருந்தபோதிலும் அவர்களைக்குறித்துவிகாரத்தையடையாத மனதை யுடையவனாகயிருக்கை, 'ஆர்ஜவம்' - அயலாரைக்குறித்து வாக்கு, மனது, ஶரீரம், இவைகளினுடைய கார்யங்கள் ஒரேவிதமாகஇருக்கை, 'ஆசார்யோபாஸநம்'—ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை யுபதேசித்த ஆசார்யர்க ளிடத்தில் நமஸ்காரம் செய்தல், அவர்களை ப்ரஶ்னம் செய்தல், அவர்க ளுக்குஶிஶ்ருஷைமுதலியவைகளைச்செய்துகொண்டிருத்தல், 'ஶௌசம்'- மனதிலும், வாக்கிலும், ஶரீரத்திலுமிருக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப் பட்டதாகிய ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை யடையவும் அதின் உபாயங்களை யனு

எந்தவிதத்தாலும் அது செய்யக்கூடாதென்பது வசனங்களினாலேற் பட்டிருக்கிறபடியினால் 'வாக்கு,மனது, ஶரீரம், இவைகளால்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'அயலானுக்கு' என்பது அநேகமாக ஸம்பவிக்கக் கூடியதை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லியிருக்கிறது, ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லாததாகிய தன்னைப்பிடித்துக் கொள்ளுவதும் ஹிம்ஸையாகையினால், மனதில் வேறு, வாயில் வேறு, இப்படியிருப் பது கபடம், அதில்லாமலிருப்பது ஆர்ஜவம் என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அயலானைக்குறித்து' என்றாரம் பித்து. அவன் செய்த உபகாரத்தை அறிவதனால் ஆசார்ய னிடத்தில் உபாஸனஞ்செய்வது தானே உண்டாகும் என்று தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை யுபதேசி த்த' என்று. அன்றிக்கே ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்கு இது அவஶ்யம் வேண்டியது என்று தெரிவிப்பதற்காக அதைச் சொல்லியிருக்கிறதாக வுமாம் 1தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா' என்று, முன்பு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டதே இவ்விடத்தில் உபாஸனம் என்னும் பதத்தினால் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது,என்றுதெரிவிப்பதற் காக நமஸ்காரம் செய்தல் முதலியவைகளை எடுத்திருக்கிறது.பரிசுத்த மில்லாமையாவது மேல் கர்மங்களைச்செய்ய யோக்யதையில்லாமை,பரி சுத்தமாயிருக்கையாவது அவைகளைச்செய்ய யோக்யதையுடையவனாயி ருக்கை,அதுவும் இவ்விடத்தில் இந்தஸந்தர்ப்பத்தில் ஏற்பட்ட விஶே ஷமான கர்மங்களைப்பற்றியது,என்று சொல்லுகிறார்—'ஆத்ம ஜ்ஞானத் தையடையவும்' என்றாரம்பித்து. ஆசைமுதலியவைகளும், பொய் சொ ல்லுவது முதலியவைகளும், ஸாப்பிடக்கூடாதென்று ஶாஸ்த்ரத்தில்

1 கீதை - 4 34.

ஷ்டிக்கவும் தக்கதான யோக்யதை, 'ஸ்தைர்யம்' - வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களில்சொல்லப்பட்டஅர்த்தத்தில்சலிக்காமலிருக்கை, 'ஆத்மவிநிக்ரஹ:' - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைத் தவிர மற்ற விஷயங்களிலிருந்து மனதை நிவ்ருத்தி செய்தல். 7

இந்த்ரியார்த்தேஷு வைராக்யமநஹங்கார ஏவ ச |
ஜந்ம ம்ருத்யுஜராவ்யாதி து:கதோஷாநுதர்ஶநம் || 8

ப - ரை] இந்த்ரியார்த்தேஷு - இந்த்ரியங்களினுடைய விஷயங்களில், வைராக்யம் - ஆசையில்லாமை, அநஹங்கார: - தேஹமே ஆத்மா என்கிற அபிமானமில்லாமை, ஜந்ம ம்ருத்யு ஜராவ்யாதி து:க தோஷாநுதர்ஶநம்_ஜந்ம - பிறப்பு, ம்ருத்யு - மரணம், ஜரா- கிழத்தனம், வ்யாதி - ரோகம், இவைகளாலுண்டான, து:க - துக்கமாகிற, தோஷாநுதர்ஶநம் - தோஷங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல்.

மறுத்தவைகளை ஸாப்பிடுவது முதலியவைகளும், முறையே மனதிற்கும், வாக்குக்கும், ஶரீரத்திற்கும், அசுத்திகள். இவைகள் ப்ரத்யக்ஷ முதலியவைகளால் அறியமுடியாதென்பதையும், ப்ரமாணங்களைக் கொண்டறியவேண்டுமென்பதையும், தெரிவிப்பதற்காகவும் 'ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டதாகிய' என்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்திரமாயிருக்கையாவது அசங்காமலிருத்தல், அதை ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிற அர்த்தத்தில் சொல்லுகிறார்—'வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களில்' என்றாரம்பித்து. சலிக்காமலிருக்கையாவது வேதங்களுக்கு புறம்பான மதத்திலிருப்பவர்களாலும், வேதங்களை ஒப்புக்கொண்டு தப்பர்த்தம் செய்கிறவர்களாலும் கலைக்கமுடியாமை, அதாவது ஸந்தேஹமில்லாமை என்று அர்த்தம். அடக்கவேண்டியதாக இருக்கிற ஸ்வபாவத்தினால் இவ்விடத்தில் ஆத்மா என்னும் பதம் மனதைச் சொல்லுகிறது. ஆகையினாலேயே மற்றவர்கள் சொன்ன ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது யுக்தமல்ல. ஸ்வபாவத்தினாலேயே எல்லா விஷயங்களிலும் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிற மனதை அடக்குவதாவது கெட்டவழியிலிருந்து திருப்புதல் அதையே சொல்லுகிறார்—'ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைத் தவிர' என்றாரம்பித்து. 7

பா] இந்த்ரியார்த்தேஷு வைராக்யம்—ஆத்மாவைவிட வேருகிய விஷயங்களில் இவை தோஷத்தோடு கூடியவை என்று தெரிந்துகொள்ளுவதால் பயப்படுதல். அநஹங்கார:— ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில் இது ஆத்மா என்கிற அபிமானமில்லாமை. இது மற்றதையுங் குறிப்பதற்காகத் தன்னைச்சேர்ந்ததுஎன்கிற அபிமானமில்லாமையும்சொல்லப்படுகிறது. ஜந்ம ம்ருத்யுஜராவ்யாதி து:கதோஷாநுதர்ஶநம்—ஶரீரத்தோடுகூட இருக்கும்பொழுது பிறப்பு, மரணம், கிழத்தனம், ரோ

தா] *வெளி விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை ஆத்மாவினிடத்தில் ஆசையால் உண்டாகிறதல்லவா என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஆத்மாவைவிட வேருகிய' என்றாரம்பித்து. ஆசையில்லாதவனுடைய ஸ்வபாவம் வைராக்யம், அதினுடைய விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—'இவை தோஷத்தோடு கூடியவை'என்றாரம்பித்து. துக்கத்தினால் ஸம்பாதிக்கக்கூடியவைகளாயும், துக்கத்தோடு கலந்திருப்பவைகளாயும், அழியக்கூடியவைகளாயும், இருப்பது முதலியவைகளால் அவைகள் தோஷங்கள் நிறைந்தவை என்பது. ஸர்வமாகிய அஹங்காரம் முன்னமே தடுக்கப்பட்டிருக்கிறபடியினால் இவ்விடத்தில் 'அநஹங்கார:' என்னும் பதத்தினால் தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமம் தடுக்கப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'ஆத்மாவல்லாத' என்றாரம்பித்து. அஹங்காரத்தைத்தடுத்தது அதினாலுண்டானதாயும், எல்லாவிடங்களிலும் அத்துடன் கூடச்சொல்லப்பட்டதுமாகிய மமகாரத்தைத் தடுப்பதையும் குறிப்பதற்காக, என்று சொல்லுகிறார்—'இது மற்றதையுங் குறிப்பதற்காக' என்றாரம்பித்து. ஶரீரத்தினாலுண்டாகிய பிறப்பு முதலிய தோஷங்களையனுஸந்தானஞ் செய்தல் 1 'ஶரீரத்தோடுகூட இருப்பவனுக்கு இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்குத் தடங்கல் இல்லை' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் சொல்லியபடி ஶரீரம்விடத்தக்கது என்று தெரிந்துகொள்ளுவதற்காக, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஶரீரத்தோடு கூட இருக்கும்பொழுது' என்றாரம்பித்து. பிறப்பு, மரணம், கிழத்தனம், ரோகம், இவைகளால் உண்டாகிய துக்கம், அதுவாகிற தோஷம் என்று அர்த்தம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியது. அன்றிக்கே பிறப்பு முதலிய துக்கம் வரையிலுள்ள எல்லாம் துக்கத்திற்குக்காரணமாகையினாலும் துக்கமாகையினாலும் தோஷங்கள் என்றர்த்தமாகவுமாம். அரிசியையும் உமியையும் போல ஶரீரத்தை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு தோஷங்களைப் பரிஹரிக்க முடியாது என்று தெரிவிப்ப*

1 *சாந்தோக்யம்* - 8 - 12 - 9.

கம், இவைகளாலுண்டான, துக்கமாகிற தோஷங்கள் விடமுடியாதென்று அநுஸந்தானஞ் செய்தல். 8

அஸக்திரநபிஷ்வங்க: புத்ரதாரக்ருஹாதிஷு |
நித்யஞ்ச ஸமசித்தத்வமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு || 9

ப - ரை] அஸக்தி:-பற்றுதலில்லாமை, புத்ரதாரக்ருஹாதிஷு—புத்ர-பிள்ளை, தார - பத்னீ, க்ருஹ - வீடு முதலியவைகளில், அநபிஷ்வங்க: - அதிக ஆசையில்லாமை, நித்யம் - எப்பொழுதும், இஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு - இஷ்டமாவது அநிஷ்டமாவது வந்த ஸமயங்களில், ஸமசித்தத்வம் - ஸமமான மனதையுடையவனாக விருக்கை. 9

பா] 'அஸக்தி:'—ஆத்மாவைத்தவிர வேறு வஸ்துக்களில் பற்றுதலில்லாமை. 'அநபிஷ்வங்க: புத்ரதாரக்ருஹாதிஷு'—அவைகளில்

தற்காக 'விடமுடியாதேன்று' சொல்லியிருக்கிறது. 'அநுதர்சநம்' என்பதற்கு அடிக்கடி தெரிந்துகொள்ளுதல் என்றர்த்தம், என்று சொல்லுகிறார்—'அநுஸந்தானஞ் செய்தல்' என்று. 8

தா] முன்பு 'இந்த்ரியார்த்தேஷு வைராக்யம்' என்று இந்த்ரியங்கள் தொடுவதினால் அறியக்கூடிய ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களில் வைராக்யம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த ஶ்லோகத்தில் 'அஸக்தி:' என்பதனால் அபிமானத்தினாலேற்பட்ட வஸ்துக்களில் பற்றுதலில்லாமை சொல்லப்படுகிறது. என்று புனருக்திதோஷத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக 'ஆத்மாவைத்தவிர வேறு' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலிருந்து மோக்ஷத்திலாசையுடைய புருஷனுக்கு அபிமானத்தினாலேற்பட்ட எல்லா வஸ்துக்களையும் விட்டுவிட்டால் அந்தாஶ்ரமத்திற்குரிய தர்மங்கள் எப்படி நிறைவேறும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது—'அநபிஷ்வங்க: புத்ரதாரக்ருஹாதிஷு' என்று. இவ்விடத்தில் அந்த ஆஶ்ரம தர்மங்களுக்கு உபயோகிக்கக்கூடிய வஸ்துக்களை முழுமையும் ஸ்வரூபத்தையே விடவேண்டும் என்று சொல்லப்படவில்லை. ஸந்யாஸிக்கும் விடமுடியாதவஸ்துக்களில் 1 'யஸ்ய ஸங்கோ ந சோதகே

1. யஸ்ய - எவனுக்கு, குண்டியாம் - கமண்டலுவில், ஸங்க:—பற்று, ந-இல்லையோ, உதகே - ஜலத்திலும், ந - இல்லையோ, சேலே - துணியிலும், ந - இல்லையோ, விஷ்டரே - தர்ப்பாஸனத்திலும், ந - இல்லையோ, அகாரே - வீட்டிலும், ந - இல்லையோ, ஆஸநே - ஆஸனத்திலும், ந - இல்லையோ, அந்யே-மற்ற வஸ்துவிலும், ந - இல்லையோ, ஸ:-அவன், மோக்ஷவித் - மோக்ஷத்தைத் தெரிந்தவன்.

ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்ய ஒத்தாசையாக விருக்கிறது என்பதைத்தவிர வேறு விதமான ஆசையில்லாமை. தன்னுடைய ஆசையாலுண்டாகிய இஷ்டங்களும் அநிஷ்டங்களும் வந்தபோதிலும் ஸந்தோஷமும் பயமுமில்லாமை. 9

மயி சாநந்யயோகேந பக்திரவ்யபிசாரிணீ।
விவிக்ததேஶஸேவித்வமரதிர்ஜநஸம்ஸதி॥ 10

ப - ரை] மயி - என்னிடத்தில், அநந்யயோகேந - வேறொருவரைப்பற்றியதில்லாமையினால், அவ்யபிசாரிணீ - வ்யபிசாரமில்லாத, பக்தி:-பக்தியும், விவிக்ததேஶஸேவித்வம் - ஜநங்களில்லாத விடத்தில் வஸிப்பதும், ஜநஸம்ஸதி - ஜநங்களின் கூட்டத்தில், அரதி: - ப்ரீதியில்லாமையும்.

பா] எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனாகிய என்னிடத்தில் ஒரே நிஶ்சயத்தோடு கூடியிருப்பதினால் ஸ்த்திரமான பக்தியும், ஜநமில்லாத தேசத்தில்

ஶாநவேதெ நவவிஷ்டெ । நாஶாஸெநாஸநெநாநெந்ய ஸ்நெவெஜோக்ஷவித்தூஸ:॥' என்று ஆசையைமாத்திரம் தடுத்திருப்பதினால், ஆகையினால் தர்மங்களுக்குபயோகமுள்ளவைகள் என்கிற மாத்திரத்தினால் அவைகளை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய' என்றாரம்பித்து. பற்றுதல் ஆசைக்குக்காரணம் 'ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால். ஆகையினால் காரணமில்லாததினால் கார்யமுமில்லை என்று தாத்பர்யம். ஆசையாவது அதிகமான பற்றுதல். தொட்டு அறியக்கூடியவைகளாகிய இஷ்டம் அநிஷ்டம் இவைகளில் ஸமமான மனதை யுடையவனாக யிருக்க முடியாததாகையினால் சொல்லுகிறார்—'தன்னுடைய ஆசையாலுண்டாகிய' என்றாரம்பித்து. பிள்ளை, பத்நீ, முதலியவைகளின் ப்ரஸ்தாவம் கீழேவராதபடியினால் இதுவும் அவைகளைப்பற்றியதென்பது உசிதம் என்று தாத்பர்யம். 9

மயி என்பதினால் வேறொருவனிடத்திலுண்டான பக்தியைப்போக்கடிப்பதினால் பக்தி ஸ்த்திரமாக விருப்பதற்குபயோகமாகிய ஆகாரம் சொல்லப்படுகிறதென்றுசொல்லுகிறார்—'எல்லாவற்றிற்குமீஶ்வரனாகிய' என்று அநந்யயோகேந' என்பதினால் இதர தேவதைகளை விடுதல் சொல்லப்படுகிறது. அதினாலேயே 'அவ்யபிசாரிணீ' என்பது அதினாலுண்டாகிற ஸ்த்திரமாயிருக்கை, அப்படிச் சொல்லாவிடில் புனருக்தி வருகிறபடியினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால்சொல்லுகிறார்—'ஒரேநிஶ்சயத்தோடு கூடியிருப்பதினால் ஸ்த்திரமான'என்று. 'அநந்யயோகேந'

வஸிப்பதும், ஜநங்களின் கூட்டத்தில் ப்ரீதியில்லாமையும். 10

அத்⁴யாத்மஜ்ஞாநநித்யத்வம் தத்த்வஜ்ஞாநார்த²த³ர்ஶநம் ।
ஏதஜ்ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தம் அஜ்ஞாநம் யத³தோऽந்யதா² ॥ 11

ப - ரை] அத்⁴யாத்மஜ்ஞாநநித்யத்வம் - ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் எப்பொழுது மிருந்து கொண்டிருப்பதும், தத்த்வஜ்ஞாநார்த²த³ர்ஶநம் - தத்வஜ்ஞானத்தை ப்ரயோஜனமாகவுடைய சிந்தனையைச் செய்தலும், அதாவது எந்த நினைவினால் தத்வஜ்ஞானமுண்டாகுமோ அதையே நினைத்துக்கொண்டிருத்தல் என்றர்த்தம், ஏதத் - இது, ஜ்ஞாநமிதி - ஜ்ஞானமென்று, ப்ரோக்தம் - சொல்லப்பட்டது, அத: - இதைவிட, அந்யதா² - வேறாகியது, யத் - எதுவோ (அது), அஜ்ஞாநம் - அஜ்ஞானமென்று சொல்லப்படுகிறது. 11

பா] ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் அத்யாத்மஜ்ஞான மென்னப்படுகிறது என்பதற்கு ஒன்றென்கிற ஸ்ம்ருதியினால் என்று சங்கராசார்யார் வ்யாக்யானஞ்செய்தது இத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது. 'அவ்யபிசாரிணீ' என்பதற்கு வேறோரிடத்தில் செல்லும் ஸ்வபாவத்தை உடைத்தாகாதது என்றர்த்தம். த்யானத்தின் விரோதத்தை பரிஹரிப்பதற்காக 'விவிக்ததே³ஶஸேவித்வம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 1 'அஹேரிவ க³ணாத்³பீ⁴த:' என்றிவை முதலியவைகளைப்போல மோக்ஷதர்மத்திலும் 2 'நைதாத்³ருஶம் ப்³ராஹ்மணஸ்யாஸ்தி வித்தம் யதை²கதா ஸமதா ஸத்யதா ச । ஸத்த்வம் ஸ்தி²திர்த³ண்ட³நிதா⁴நமார்ஜவம் ததஸ்ததஶ்சோபரம: க்ரியாப்⁴ய:॥' என்று சொல்லப்பட்டது. ஜனமாவது இவ்விடத்தில் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களைத்தவிர மற்றவர்கள். 10

'அத்⁴யாத்மஜ்ஞாநநித்யத்வம்' என்கிற இடத்தில் 'நித்ய'என்னும் பதத்தினால் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறதென்றுசொல்லுகிறார்—'அதில்நிஷ்டையையுடையவனாக இரு

1 அஹேரிவ - பாம்பினிடத்திலிருந்துபோல, க³ணாத் - கூட்டத்திலிருந்து, பீ⁴த:-பயந்தவனாய்.

2 மஹாபாரதம் - மோக்ஷதர்மம் - 283-38. ஏகதா - ஒருவனாக இருக்கையும், ஸமதா - ஸமமாக இருக்கையும், ஸத்யதாச - ஸத்யமாக இருக்கையும், ஸத்வம் - ஸத்வகுணமும், ஸ்திதி:-தைர்யமும், தண்டநிதானம் - இந்த்ரியங்களை யடக்குதலும், ஆர்ஜவம் - கபடமில்லாமையும், ததஸ்ததஶ்ச - அந்தந்த இடங்களிலும், க்ரியாப்ய:-கார்யங்களிலிருந்து, உபரம:-நிவ்ருத்தித்தலும், யதா - எப்படியோ, ஏதாத்ருஶம் - இதற்கு ஸத்ருஶமான பொருளானது, ப்ராம்மணஸ்ய - ப்ராம்மணனுக்கு, நாஸ்தி - (வேறு) இல்லை.

அதில் நிஷ்டையையுடையவனாக இருத்தலும், எதைப்பற்றிய த்யானம் தத்வஜ்ஞானத்தை ப்ரயோஜனமாகவுடையதோ அதில் எப்போழுதுமிருந்து கோண்டிருத்தலும், என்றர்த்தம். 'ஜ்ஞாயதே அநேந ஜ்ஞா' (இதனால் ஆத்மா அறியப்படுகிறான்) ஆகையினால் ஜ்ஞானமென்னப்படுகிறது, அதாவது ஆத்மஜ்ஞானத்திற்கு ஸாதனம் என்றர்த்தம். ஶரீரத்தோடுகூட இருக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு அமாநித்வம் முதலாக கீழ்ச்சோல்லப்பட்ட குணங்

த்தலும்' என்று. 'தத்வஜ்ஞாநார்த்தர்ஶநம்' என்பதற்கு தத்வ ஜ்ஞானத்தினுடைய ப்ரயோஜனத்தைச் சிந்தித்தல் என்றர்த்தம் சொல்லுவது உசிதமல்ல. தத்வஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனமென்ன என்றல்லவே த்யானம் செய்யும் விதம், பின்னை எப்படியெனில் தத்வம் எது, என்றல்லவோ எண்ணவேண்டியது ஆகையினால் 'தத்வதர்ஶநம்' என்றாவது 'தத்வார்த்தர்ஶநம்' என்றாவதல்லவோ சொல்லவேண்டும் 'தத்வஜ்ஞாநார்த்தர்ஶநம்' என்று சொல்லவேண்டியதில்லையல்லவா. இப்படியே தத்வஜ்ஞானத்தின் விஷயத்தையாவது ப்ரயோஜனத்தையாவது சிந்தித்தல் என்பதும், தத்வஜ்ஞாநத்தினால் உண்டாகிற புருஷார்த்தத்தை நேராய்ப் பார்ப்பது என்பது முதலியவையும் அதிக ப்ரயோஜனமற்றவைகள். பார்ப்பது என்பதைச் சொல்லக்கூடிய 'த்ருஶ்' என்னும் பதமும் அத்யயனம் செய்கிறவர்களால் இவ்விடத்தில் படிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் இதற்கு உசிதமாகிய வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'தத்வஜ்ஞானத்தை ப்ரயோஜனமாகவுடைய' என்றாரம்பித்து. வேறு விஷயங்களில் சிந்தையில்லாமலிருப்பதும் இதனால் ஏற்பட்டது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அதில் எப்போழுதுமிருந்துகோண்டிருத்தலும்' என்று. 'அமாநித்வம்' முதலிய எல்லாவற்றையும் மொத்தமாக ஜ்ஞான என்னும் பதத்தினால் குறித்திருப்பதற்கு உசிதமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞாயதே' என்றாரம்பித்து. ஆத்மா என்பது இந்த ஸந்தர்ப்பத்தினாலும் வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினாலு மேற்பட்ட விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. காரணம் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற வ்யுத்பத்தியை வ்யாக்யானஞ் செய்துகொண்டு அதினாலேற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஆத்மஜ்ஞானத்திற்கு' என்று. மொத்தமான ஜ்ஞானம் முன்பே ஏற்பட்டிருப்பதினால் ப்ரத்யக்ஷம், முதலிய ஜ்ஞானம் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. 'ஏதத்ஜ்ஞாநம்' என்று சொல்லி 'அஜ்ஞாநம்' என்று பொதுவாக இதைத்தவிர மற்றது எல்லாம் அஜ்ஞானம் என்று சொல்லியிருப்பது அவையெல்லாம் பரிகரிக்கத்தக்கது என்பதற்காக, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லு

களின் கூட்டமே ஆத்மஜ்ஞானத்திற்கு உபயோகமானது, இதைத் தவிர ஶரீரத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற மற்றதெல்லாம் ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதமாகையினால் அஜ்ஞானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. 11

பா-அ] பிறகு '𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿' என்று கீழே அறிகிறவனாகச் சொல்லப்பட்ட க்ஷேத்ரஜ்ஞனுடைய ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது —

𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ।
𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 12

ப—ரை] 𑌯𑌤𑍍 - எந்த ஜீவாத்மாவானது, 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 - (கீழ்ச்சொல்லிய அமாநித்வம் முதலிய குணங்களினால்) அறியத்தக்கதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவை, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - சொல்லப்போகிறேன், 𑌯𑌤𑍍 - எந்த ஆத்மாவை, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 - தெரிந்துகொண்டு, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அழிவில்லாத பரிசுத்த ஆத்மாவை, 𑌅𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 - அடைகிறானோ; 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿—ஆதியில்லாதது, 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂-என்னையே மேலானவனாகவுடையது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮- தர்மபூத ஜ்ஞானத்தினால் எங்கும் வ்யாபிக்கக்கூடியது, 𑌤𑌤𑍍 — அந்த ஆத்மா, 𑌸𑌤𑍍 - ஸத்தாகவும், 𑌅𑌸𑌤𑍍-அஸத்தாகவும், 𑌨 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇-சொல்லப்படுகிறதில்லை. 12

கிறார்—'ஶரீரத்தோடு கூடவிருக்கும்' என்றாரம்பித்து. ஶரீரத்தோடு கூட இருக்கும் என்று சொல்லியிருப்பது அவைகளை முழுவதும் நிவ்ருத்திசெய்வது ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டே ஆகவேண்டும் என்பதற்காக. '𑌏𑌤𑌤𑍍' (இது) என்று தனித்துக் குறித்திருப்பதினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட அர்த்தம் 'குணங்களின் கூட்டமே' என்பதினால் விவரிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட குணங்களுக்கு விரோதியாகிய அஹங்காரத்தையுடையவனாயிருக்கை முதலியவைகள் மாத்திரமல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இதைத் தவிர' என்றாரம்பித்து. அஜ்ஞானம் என்கிற விடத்தில் முன்போல கரணவ்யுத்பத்தி சொல்லவேண்டியதில்லையாகையினால் ப்ரஸித்தமாகிய ஞானமென்னும் பதத்தினர்த்தத்தை யனுஸரித்தே '𑌚' என்பதினால் அதற்கு விரோதி என்று சொல்லப்படுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதமாகையினால்' என்று. கீழ்ச்சொல்லிய ஜ்ஞானமென்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தோடு ஒத்திருக்க வேண்டியதற்காக முன்போல கரண வ்யுத்பத்தியைச் சொன்னபோதிலும் அதினாலேற்பட்ட தாத்பர்யத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். 11

பா] அமானித்வம் முதலிய உபாயங்களினால் அடையக்கூடியதாகிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். எதைத் தெரிந்துகொண்டு பிறப்பு, கிழத்தனம், மரணம், முதலிய ப்ரக்ருதியின் ஸ்வபாவங்களில்

தா] முதலில் அறிகிறவனாகிற ஆத்மாவல்லவோ 1 'ஸ ச யோ யத்ப்ரபாவஶ்ச' என்று குறிக்கப்பட்டான். இப்பொழுது அவனையல்லவோ நிரூபிக்க வேண்டியது. அப்படியிருக்க 'ஜ்ஞேயம் யத்தத் ப்ரவக்ஷ்யாமி' என்று ஏன் சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறார்— 'பிறகு' என்றாரம்பித்து. அறியத்தக்கதாகிய ஆத்மாவிற்கு லக்ஷணமாக வல்லவோ முன்பு அறிகிறவனாகயிருக்கை சொல்லப்பட்டது என்று தாத்பர்யம் ஆகையினால் 'ஜ்ஞேயம் யத்தத்' என்றாரம்பித்துச்சொன்னது பரப்ரம்மத்தைப்பற்றிச் சொன்னதென்கிற ப்ரமம் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஏனெனில் 2 'க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர்ஜ்ஞாநம்' என்றாரம்பித்திருப்பதினாலும், 3 'க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரேவமந்தரம் ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா' என்று மேலே முடிக்கப்போகிறபடியினாலும், நடுவிலும் 4 'ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ' என்று அவைகளையே நிரூபிக்கிறபடியினாலும், இந்த்ரியங்களாலுண்டாக்கக்கூடிய ஸுக துக்கங்களையுடையவனாகயிருக்கையையும், ஶரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்புதலையும், ஸத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கையையும், இவை முதலியவைகளைச் சொல்லியிருப்பதினாலும். ஸ்வரூபம் என்னும் பதத்தினால் நபும்ஸகலிங்கமாகச் சொல்லியிருப்பதின் தாத்பர்யம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே மேலே 'ப்ரஹ்ம' என்று சொல்லப்போகிறதைப் பார்த்து நபும்ஸகலிங்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். தன்னைவிட மற்றெல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் இது வேறுபட்டதென்று காட்டக்கூடியதல்லவோ லக்ஷணமென்பது. அப்படியிருக்க அறிகிறவனாயிருக்கையாகிய லக்ஷணத்தினால் எல்லா வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையதாக ஏற்பட்டிருக்கிற ஆத்மாவிற்கு வேறு ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பது எதற்காக என்னில் அது உசிதமல்ல. லக்ஷணத்தினால் இதர வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டது என்பது மாத்திரம் தோன்றுகிறதேயல்லாமல் இதற்கிருக்கும் மற்ற எல்லா ஸ்வபாவங்களும் தோன்றுகிறதில்லை. எப்படி

1 பகவத்கீதை 13-3.
2 பகவத்கீதை 13-2.
3 பகவத்கீதை 13-34.
4 பகவத்கீதை 13-19.

லாத ஆத்மாவையடைகிறனே;எதற்கு ஆதியில்லையோ அது அநாதி,இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு உத்பத்தியில்லையல்லவா ஆகையினலேயே நாசமுமில்லை, ஸ்ருதியிலும் * 'அறியும் தன்மையுள்ள ஜீவாத்மா பிறக்கிறதுமில்லை மரணமடைகிறதுமில்லை' என்றர்த்த முள்ள வாக்யமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; எதற்கு நான் மேலானவனே அது ஈஶ்வரம் † 'ஜ.தஜூநாரெ வ க்ஷ திஂவி ஜி ஶ வராஂ | ஜீவஹ்ஹரு' என்றல்லவோ கீழேசொல்லப்பட்டது. பகவானுக்குச் சரீரமாகையினல் பகவானுக்கு சேஷமாயிருக்கையையே ஸ்வபாவமாக உடையதல்லவோ ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம். அப்படியே ஸ்ருதியிலும் ‡ 'எவன் ஆத்மாவிலிருந்துகொண்டு ஆத்மாவின் உள்ளே

என்னில் 'ப்ருதிவீ வாஸனையையுடையது' என்னும்பொழுது அந்த ஸ்வபாவத்தினல் ஜலம் முதலிய வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டது என்பது மாத்திரம் ஏற்படுகிறதேயல்லாமல் பாகத்தினல் உண்டாகிற ரூபம்முதலியவைகளை உடையது என்றிவைமுதலியதேற்படுகிறதில்லை. அதைப்போலவே இவ்விடத்திலும் அறிகிறவனுகயிருக்கையாகிற லக்ஷணத்தைச் சொன்னபோதிலும் அறிகிறவனுகிய அந்த ஆத்மா உண்டாக்கப்படுகிறதா? இல்லையா? என்றிவை முதலியவைகளின் பகுத்தறிவு உண்டாகாது ஆகையினல் அவைகள் சொல்லவேண்டியவைகள் தான் என்கிற அபிப்ராயத்தினல் 'ஜ்ஞேயம்' என்பதினல் காட்டப்பட்ட ஸங்கதியைச் சொல்லுகிருர்—'அமாநித்வம் முதலிய' என்ருரம்பித்து. 'வக்ஷ்யாமி' என்பதற்கு உள்ளபடியே சொல்லப்போகிறேன் என்றர்த்தம். 'அநாதிமத்' என்று பதத்தைப் பிரிப்பது யுக்தமல்ல. 'மத்' என்னும் விக்ருதி இல்லாமலும் பகுவ்ரீஹி என்னும் ஸமாஸத்தினல் அந்த அர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடுகிறபடியினல் என்கிற அபிப்ராயத்தினல்சொல்லுகிருர்—'எதற்குஆதியில்லையோ'என்ருரம்பித்து. அதாவது அநாதி என்பதற்குக் காரணமில்லாதது என்றர்த்தம். இந்த அர்த்தம் 1 'நாத்மாஶ்ருதே:' என்னுமதிகரணத்திலேற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினல் சொல்லுகிருர்—'இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு' என்ருரம்பித்து, முன்பு சொல்லிய மரணமில்லாமலிருப்பதற்கும் இதுவே காரணம் என்று சொல்லுகிருர்—'ஆகையினலேயே' என்று. இந்த இரண்டு விஷயங்களிலும் ப்ரமாணத்தைச் சொல்லுகிருர்—'ஸ்ருதியிலும்' என்ருரம்பித்து. 'அநாதிமத்' என்று பதத்தைப் பிரித்துவிட்டால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிற 'வஹு' என்னும் பதத்திற்கு 'பரம்' என்

* கடவல்லி-1-2-18. † பகவத்கீதை 7-5.

‡ ப்ருஹதாரண்யகம்-5-7-22 (மாத்யந்தினபாடம்).

1 சாரீரகஸூத்ரம்-2-3-18.

இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா தெரிந்து கொள்ளவில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமிக்கிறானோ' என்றும், அப்படியே ¶ 'அவன் காரணம், இந்த்ரியங்களுக்கு யஜமானனாகிய ஜீவனுக்கும் யஜமானன், அவனை உண்டு பண்ணுகிறவனும் அவனுக்கு யஜமானனும் ஒருவருமில்லை' என்றும், $ 'ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மா இவைகளுக்கு யஜமானன், குணங்களுக்கும் யஜமானன்' என்றுமர்த்தமுள்ள வாக்யம்முதலியவைகள சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸூக்ஷ்ம பெரிதாகயிருக்கையாகிற குணத்தையுடையது அதாவது ஶரீரம் முதலியவைகளால் அளவிடப்படாததாயும் இருக்கிற ஜீவாத்மா என்

பது விஶேஷணமாகவிருக்கவேண்டும். அதுவும் பரப்ரம்மத்தைப் பற்றி இங்கு நிரூபிக்கும் ஸந்தர்ப்பமில்லாமையினால் ஸ்வாரஸ்யமில்லை ஆகையினால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்கு உசிதமான பதங்களின் பிரிவையும் அர்த்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறார் —'எதற்கு நான் மேலானவனோ' என்று. முன்பு சொல்லியிருப்பதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லியிருப்பதல்லவோ இது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'உக்தஸூத்ரம்' எனறாரம்பித்து. மேலானவன் என்னும் பதம் ஶேஷி என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஶரீரம் என்பதிலும் ஶேஷம் என்பதிலும் க்ரமமாக ஶ்ருதியை உதாஹரிக்கிறார்—'அப்படியே ஶ்ருதியிலும்' என்றாரம்பித்து. இத்தால் ஸத்ஸூத்ரம் என்று பதத்தைப் பிரித்தால் அதற்கு அர்த்தம் ஸம்பவிக்கவில்லையாதலால் பகுவ்ரீஹியும ஸஹ என்னும்விகுதியும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகவிருந்தபோதிலும் ஶ்லோகம் பூர்ணமாக வேண்டியதற்காக சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சங்கராசாரியர் சொன்ன அர்த்தம் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஶம் என்னும் விஶேஷணமில்லாத ஸூக்ஷ்ம என்னும் பதம் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே முக்யமாக ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது அப்படியிருக்க இங்கு ஸூக்ஷ்ம என்னும் பதம் ஜீவாத்மாவைப்பற்றிய தென்பதும் எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'பெரிதாக இருக்கையாகிற குணத்தையுடையது' என்று. அணுவென்றும் ஶ்ருதியில் ஏற்பட்டதாயும் சுருங்கிய ஜ்ஞானத்தையுமுடைய ஆத்மாவுக்கு பெரிதாக யிருக்கை எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'அதாவது' என்றாரம்பித்து. 'அளவிடப்படாததாயும்' என்பதற்கு ஸ்வபாவத்தில்

¶ ஶ்வேதாஶ்வதரம்-6-9.

$. ஶ்வேதாஶ்வதரம்-6-16.

ணர்த்தம். † 'அவன் அளவிடப்படாமலிருக்கத் தகுந்தவனாகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யமிருக்கிறதல்லவா. ஶரீரத்தினால் அளவிடப்படக்கூடியதாயிருத்தலும் இவனுக்கு கர்மத்தினாலுண்டானது. கர்மங்களாகிற பந்தங்களினால் விடுபட்டவனுக்கு அளவிடப்படக்கூடாமையுண்டாகிறது. ஜீவாத்மாவினிடத்திலும் ப்ரஹ்ம என்னும் பதம் ‡ ஸ கு₃ணாந்

எல்லா விஷயங்களையும் அறியக்கூடியதாயிருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்கு ஸங்கோசமில்லாதது என்றர்த்தம். தன்னுடைய உண்மையாகிய ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும்பொழுது இந்தப் பெரிதாகவிருக்கை ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'அவன்' என்றாரம்பித்து. அளவில்லாத ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுக்கு அளவிடப்பட்டவனாயிருக்கை ஸம்பவிக்காதாகையினால் அளவிடப்படாமலிருக்கத் தகுந்தவன் என்பது ஔபசாரிகமாகச் சொல்லியிருக்கிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ஶரீரத்தினால் அளவிடக்கூடியதா யிருத்தலும்' என்று. ஒரு உபாதியினாலுண்டானதும் வெவ்வேறு அவஸ்தைகளில் உண்டாயிருப்பதினால் விரோதமில்லை என்று தாத்பர்யம். ஔபசாரிகமாகவும் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதத்தின் ப்ரயோகம் ஜீவாத்மாவினிடத்திலும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஜீவாத்மாவினிடத்திலும்' என்றாரம்பித்து. ஆகையினா லல்லவோ 'பரம் ப்ரஹ்ம' என்கிற விஶேஷணம் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதாகிறது என்றபிப்ராயம். இந்த ஶாஸ்த்ரத்திலேயே அனேக இடங்களில் ஜீவாத்மாவினிடத்திலேயே 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதம் ப்ரயோகித்திருப்பதைக் காட்டுகிறார்—'ஸ கு₃ணாந்' என்றாரம்பித்து. 'ப்ரஹ்மபூ₄யாய' என்பதற்கு ப்ரஹ்மமாவதற்கென்று அபிப்ராயம். முக்தியடைந்தவனா யிருந்தபோதிலும் ஜீவாத்மாவிற்கு நேராக ப்ரஹ்மமாகுகை ஸம்பவிக்காதல்லவா 1 'மம ஸாத₄ர்ம்யமாக₃தா:' என்றிவை முதலியவைகளுக்கு விரோதம் வருகிறபடியினால் என்று தாத்பர்யம். 'ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்டா₂ஹம்' என்கிற விடத்தில் 'அஹம்' (நான்) என்று பரப்ரஹ்மம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் இருப்பையுடைய ப்ரஹ்மம் அதைவிட வேறாகவே யிருக்கவேண்டுமல்லவா என்று தாத்பர்யம் 'ப்ரஹ்மபூ₄த:' என்கிற ஶ்லோகத்தில் பரப்ரஹ்மத்தை யடைவதற்குச் சாதனமாகிய பக்தி உண்டாவதற்கு முன்னமே சொல்லப்படுகிற

† ஶ்வேதாஶ்வதரம்-5-9.

‡ பகவத்கீதை-14-26.

1 பகவத்கீதை 14-2.

ஸத்தந்நாஸதுச்யதே |' † 'ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்டாஹமம்ருதஸ்யாவ்யயஸ்ய ச ||' ‡ 'ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸந்நாத்மா ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி | அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீத் | ததோ வை ஸதஜாயத ||' என்றிவை முதலிய விடங்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. கார்ய தசை காரண தசை ஆகிய இவ்விரண்டு தசைகளுமில்லாமையினால் ஸத், அஸத், என்னும் பதங்களினால் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறதில்லை. கார்யதசையில் தேவன் முதலிய பேர்களையும் ரூபங்களையுமடைகிறதினால் ஸத் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே அவைகளை அடையத்தகாதிருப்பதினால் காரணதசையில் அஸத் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே ஶ்ருதியில் ¶ இது முதலில் அஸத்தாக இருந்

ப்ரம்மமாகுகை பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தோடு ஐக்யமாவதல்ல என்று தாத்பர்யம். 'நஸத்தந்நாஸதுச்யதே' என்னுமிடத்தில் ஒருவிதத்தாலும் சொல்லமுடியாது என்று மறுப்பது உசிதமல்ல, தன்னுடைய வார்த்தைக்கு விரோதம் வருகிறபடியினால். ஸத்தாக விருக்கையும் அஸத்தாக விருக்கையும் இல்லை என்று மறுப்பதும் உசிதமில்லை, ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக விருக்கும் ஸ்வபாவங்களை மறுத்தால் மூன்றுவது ஸ்வபாவ மேற்படாது என்று ந்யாயமிருப்பதால். ஸத், அஸத் தென்று பேருடைய வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டது என்று மர்த்தமல்ல, அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களே ஏற்படாமையினால். சுபம் அசுபம் இவை இரண்டுமில்லை என்பது மர்த்தமல்ல, சுபம் என்பதை மறுப்பது பொருந்தாதாகையினால். ஆகையினா லிவ்விடத்தி லென்னசொல்லப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'கார்யதசை காரணதசை' என்றாரம்பித்து. இது பரிசுத்தமான ஆகாரத்தைச்சொல்லுகிறதுஎன்றுதெரிவிப்பதற்காக—'ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம்' என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த இரண்டு தசைகளிலும் ஸத், அஸத், என்னும் பதங்களை ப்ரயோகித்ததற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—'கார்யதசையில்' என்றாரம்பித்து. இந்தக் காரணங்களை முன்னிட்டு ஶ்ருதியில் பரமாத்மாவைப்பற்றி இந்தப் பதங்களை ப்ரயோகித்திருப்பதைக் காட்டுகிறார்—'அப்படியே ஶ்ருதியில்' என்றாரம்பித்து. 'அஸத்தாக இருந்தது' என்கிற இடத்தில் அஸத்தென்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவே 'அதிலிருந்து' என்கிற விடத்தில் காரண

---

† பகவத்கீதை-14-27

‡ பகவத்கீதை-18-54.

¶ தைத்திரீயம்-ஆனந்தவல்லீ-7-1.

தது அதிலிருந்து ஸத் உண்டானது' என்றும், * 'அப்பொழுது இது வ்யாகரணம் செய்யப்படாமலிருந்தது, அது பேர்களினாலும் ரூபங்களினாலும் வ்யாகரணம் செய்யப்பட்டது' என்றமர்த்தமுள்ள வாக்யம் முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. கார்யதசை காரணதசையாகிற இவ்விரண்டு தசைகளின் ஸம்பந்தம் ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்மமாகிய அவித்தையினால் கட்டுப்பட்டிருப்பதினால் உண்டானது. ஸ்வரூபத்தினாலுண்டானதல்ல. ஆகையினால் ஸத், அஸத், என்னும் பதங்களினால் ஜீவாத்

மாகச் சொல்லப்படுகிறது. 'ஸத் உண்டானது' என்கிற விடத்தில் ஸத்தென்பது கார்யமாகச் சொல்லப்படுகிறது. 'அப்பொழுது இது' என்றாரம்பிக்கும் இதினர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற வேறு ஶ்ருதி வாக்யத்தில் அஸத் முதலிய பதங்கள் பேர் ரூபங்களில்லாமலிருப்பதையும் அவைகளை யடைந்திருப்பதையும் காரணமாக உடையதுகளாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டதுகள். 'முதலில் இது அஸத்தாக விருந்தது' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்ட இரண்டு அவஸ்த்தைகளும் ஜீவாத்மாவிற்கும் உண்டு. அப்படிக்கில்லாவிடில் முன்பு ஜீவாத்மாவை ப்ரக்ருதி என்றுசொல்லியிருப்பது பொருந்தாதாகையினால். 1 'ஜீவாத்மாக்களை ஜலத்துடன் பூமியில் ஸ்ருஷ்டித்தார்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தினாலுமிது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'கார்யதசை காரணதசையாகிற' என்றாரம்பித்து. கர்மமாகிற உபாதியினால் இவை இரண்டு தசையும் ஏற்பட்டனவல்லாமல் ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்டவையல்ல. இவ்விடத்தில் ஸ்வபாவத்திலேற்பட்ட ஆகாரம் சொல்லப்படுகிறது என்றர்த்தம். 2 'காரணத்வேந சாகாஶாதிஷு யதாவ்யபதிஷ்டோக்தே:' என்கிற இந்த அதிகரணத்தில் ஸத், அஸத், அவ்யாக்ருதம், முதலிய காரணவாக்யங்களிலிருக்கிற எல்லாப் பதங்களும் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகின்றன என்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டது. அப்படியிருக்க இவ்விடத்தில் அஸத்தென்னும் பதத்தினால் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதென்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு

* ப்ருஹதாரண்யகம்-3-4-7.

1 தைத்திரீயம், முதல் அனுவாகம்.

2 சாரீரகஸூத்ரம் - 1 - 4 - 14. ஆகாசாதிஷு-ஆகாசமுதலிய பதங்களோடு கூடிய வாக்யம் முதலியவைகளில், காரணத்வேந - லோகங்களுக்குக் காரணமாக யதாவ்யபதிஷ்டோக்தே:-முன்பு சொல்லியபடி ப்ரம்மத்தையே சொல்லியிருக்கிற படியினால் (லோகங்களுக்குக் காரணம் ப்ரம்மம் தான்).

மாவின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறதில்லை. 'இது முன்பு அஸத்தாகவே இருந்தது' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யத்தில் காரணதசையோடு கூடிய பரப்ரம்மமே சொல்லப்படுகிறது. பேர் ரூபம் முதலிய இவைகளால் பிரிக்கத்தகாத ஸூக்ஷ்மங்களாகிய சேதனாசேதன வஸ்துக்களைச் சரீரமாகவுடைய பரப்ரம்மமே காரணாவஸ்தையையுடைய தாகையினால் ஶரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளின் ஸ்வரூபங்களும் காரணதசையில் அஸத் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. அப்படியிருந்தபோதிலும் ஜீவாத்மாவிற்கு அந்தக்காரணதசையும் கர்மத்தினாலுண்டானதாகையி னால் பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸத், அஸத், என்னும் பதங் களினால் சொல்லத்தகாதது. 12

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑌿𑌰𑍋𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌮𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ॥ 13

ப - ரை] 𑌤𑌤𑍍 - அந்த பரிசுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபம், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌂 - எல்லா விடங்களிலும் கை, கால்கள் இவைகளையுடையது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑌿𑌰𑍋𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 - எல்லாவிடங்களிலும் கண், தலை, முகம் இவைகளை யுடையது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍 - எல்லா விடங்களிலும் காதையுடையது, 𑌲𑍋𑌕𑍇 - இந்த லோகத்தில், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லா வஸ் துக்களையும், 𑌆𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 - வ்யாபித்துக்கொண்டு, 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - இருக்கிறது.

ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'இது முன்பு' என்றாரம்பித்து. ஸத், அஸ த், என்னும் பதங்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேதனாசேதன வஸ் துக்களின் வழியாகவல்லவோ ப்ரயோகிக்கப்படுகின்றன ஆகையினால் வழியாக இருக்கிற ஜீவாத்மாவினிடத்திலும் அந்தப் பதங்களினால் சொ ல்லத் தகுந்தவனாயிருக்கை ஏற்பட்டது என்று தாத்பர்யம். அப்படி யாகில் பரிசுத்தமான தசையிலும் கார்யதசையிலுமிருக்கிற பேர் ரூபம் இவைகளாலுண்டான பிரிவில்லையாகையினால் அஸத்தென்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்படலாமே? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொ ல்லுகிறார்—'அப்படியிருந்தபோதிலும்' என்றாரம்பித்து. கர்மங்களினா லுண்டான இரண்டுவித தசைகளும் இல்லை என்று தடுப்பதிலதற்குத் தாத்பர்யம் என்று கருத்து. 12

தா] ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஶரீரமில்லாததாகையினாலும், அவயவங் களில்லாததாகையினாலும், இந்த்ரியங்களில்லாத தாகையினாலும், கை கால்களுக்கு ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. மேலும் இது முன்பு விஶ்வரூபத் தில் சொல்லிய அநேகங்கைகளையுடைத்தாயிருக்கையைச் சொல்லு

பா] அந்தப் பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் எல்லாவிடங்களிலும் கைகள் கால்கள் இவைகளினுடைய கார்யங்களைச் செய்ய சக்தியுள்ளது. அப்படியே எல்லாவிடங்களிலும் கண் முதலியவைகளின் கார்யங்களைச்செய்யக்கூடியது. * 'கைகள் கால்களில்லாதவனு யிருந்தபோதிலும் வேகமாய் ஓடுகிறன், (மற்ற வஸ்துக்களை) பிடிக்கிறன், கண்ணில்லாதிருந்த

கிறதுமல்ல, ஜீவாத்மாவைப்பற்றிச் சொல்லுகிற ஸந்தர்ப்பமென்று ஸ்தாபித்திருப்பதினல். ஆகையினலேயே ஜீவாத்மாவின் கர்மங்களால் அடையப்பட்டதும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினல் அடையப்பட்டதுகளுமாகிய கை முதலியவைகளோடு ப்ரபஞ்சத்தை ஶரீரமாகவுடைய பரமாத்விற்கு ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது, என்றிவை முதலிய கல்பனைகளும் நிராகரிக்கப்பட்டன. மேலும் எல்லாவிடத்திலும் என்று சொன்னதும் பொருந்தாது. ஆகையினல் எல்லாவிடங்களிலும் கைகைளையும் கால்களையுமுடையது என்பது முதலியது எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'அந்தப் பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம்' என்றாரம்பித்து. பரிசுத்தமான ஆத்மாவிற்கு கை முதலியவைகளில்லாமலிருந்தபோதிலும், 'பாணி' முதலிய பதங்களினல் லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிற கைமுதலியவைகளின் சக்தியுண்டென்பதில் ஶ்ருதியை ப்ரமணமாகக் காட்டுவதற்காக பரமாத்மாவிற்கு கை முதலியவைகளில்லாமலிருந்த போதிலும் அவைகளின் ஶக்தியுண்டென்பதை முதலில் நிரூபிக்கிறார்—'கைகள கால்களில்லாதவனுயிருந்தபோதிலும்' என்றாரம்பித்து. கைகள் கால்களில்லாதவனென்பது கர்மேந்த்ரியங்களின் கூட்டமில்லையென்று மறுக்கப்படுகிறது என்று குறிப்பதற்காக. 'கண்ணில்லாதவன் காதில்லாதவன்' என்பது ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களின் கூட்டமில்லை யென்று மறுக்கப்படுகிறது என்பதற்காக. இப்படியாகில் பரமாத்மாவிற்கு அஸாதாரணமான ஸ்வபாவத்தை அல்பமான ஶக்தியையுடைய ஜீவாத்மாவினிடத்தில் எப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—பரிசுத்தனுகிய' என்றாரம்பித்து.முக்தியையடைந்திருக்கும் தசையில் ப்ரம்மத்தின் குணங்களோடு முண்டாகிறபடியினல் சுருக்கமில்லாத ஜ்ஞானத்தின் ஶக்தியினல் இவையெல்லாம் பொருந்தும் என்று தாத்பர்யம். ஸமம் என்கிற ஶ்ருதிக்கு சுருக்கி அர்த்தஞ் சொல்லக் காரணமில்லாமையினல் விஶேஷித்துச் சொல்லாமலிருந்தபோதிலும் எல்லாவிடங்களிலும் கைகால்களை யுடையவனுகையிருக்கை முதலியது ஸித்தமாகவே ஏற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்

* ஶ்வேதாஶ்வதரம் - 3-19.

வனா யிருந்தபோதிலும் பார்க்கிறான், அவன் காதில்லாதவனாயிருந்தபோதிலும் கேட்கிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் பரமாத்மாவை கை,கால்கள் இவைகளில்லாம லிருந்தபோதிலும் எல்லாவிடங்களிலும் கை,கால்களின் கார்யங்களைச்செய்கிறானென்பது சொல்லப்படுகிறது பரிசுத்தமாகிய ஜீவாத்மாவிற்கும் அவனோடு ஸமமாயிருக்கை உண்டாகையினால் எல்லாவிடங்களிலும் கை,கால்கள் முதலியவைகளின் கார்யங்களைச் செய்யக்கூடியவனா யிருக்கை உண்டாகிறது என்பதும் ஶ்ருதியிலேற்பட்டதே. † 'வித்வானாக இருப்பவன்அப்பொழுது புண்ணிய பாபங்களை நீக்கிவிட்டு ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமில்லாதவனாய் மிகுந்த ஸாம்யத்தை யடைகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்ய மிருக்கிறதல்லவா. ‡ 'ஜ்ஞாநமாஶ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா:' என்றல்லவோ மேலே சொல்லப்படப்போகிறது. இந்த லோகத்தில் எங்கெந்த வஸ்துக்களின் கூட்டங்களிருக்கிறதோ அவைகளெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் இடம் முதலியவைகளாலுண்டான

திலால் 'ஏற்பட்டதே' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஸமமாகயிருக்கையுண்டாகிறது என்று சொன்னமாத்திரத்தினால் எல்லா ஆகாரங்களினாலும் ஸமமாக விருக்கை ஶ்ருதியில் எப்படி யேற்பட்டது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்–'வித்வானாக இருப்பவன்' என்றாரம்பித்து. இந்தமிகுந்த ஸாம்யமாவது லோகங்களின் வ்யாபாரத்தைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் பற்றியது என்று ஶாரீரக ஸூத்ரத்தில் நான்காவது அத்யாயம் நாலாவது பாதத்தில் விசாரிக்கப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். அந்த ஶ்ருதியினர்த்தம் இந்தக் கீதையிலும் மேலே உபதேஶிக்கப்படப்போகிறது. அதை இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறது யுக்தம் என்று சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞாநம்' என்றாரம்பித்து. 'திஷ்டதி (இருக்கிறது)' என்கிற விடத்தில் வ்யாபித்திருப்பதற்கு ஒருகாலத்திலும் குறைவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது கர்மங்களால் சுற்றப்பட்ட ஜ்ஞானத்தையுடையவனாயும் அணுவாயுமிருக்கிற ஜீவாத்மாவிற்கு எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கை எப்படிப் பொருந்தும், என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'பரிசுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபம்' என்றாரம்பித்து. இந்த வ்யாபித்திருக்கை தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் வழியாக என்று ஶாரீரக ஸூத்ரத்தில் 1 'ப்ரதீபவதாவேஶஸ்ததா ஹி தர்ஶயதி' என்றாரம்பித்து நிரூபிக்கப்பட்டது, ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அணுவென்றே சொல்லப்பட்டிருப்

---

† முண்டகம் - 3-1-3.

‡ பகவத்கீதை - 14-2.

1 சாரீரகஸூத்ரம் - 4-4-15.

அளவில்லாததாகையினுல் எல்லாவிடத்திலு மிருக்கிறதென்றர்த்தம். 13

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍁𑌣𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 |
𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍃𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃 𑌚 || 14

ப - ரை' 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍁𑌣𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 - எல்லா இந்த்ரியங்களினுடைய வ்யாபாரத்தினுல் ப்ரகாஶத்தையுடையது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 - (ஸ்வபாவத்தில்) எல்லா இந்த்ரியங்களுமில்லாதது, - 𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 - (ஸ்வபாவத்தில்) தேஹங்களோடு ஸம்பந்தமில்லாதது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍃𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 - எல்லா தேஹங்களையும் தரிக்ககூடியது, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌂 - (ஸ்வபாவத்தில்) ஸத்வம் முதலிய குணங்களில்லாதது, 𑌗𑍁𑌣𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃 𑌚-ஸத்வம் முதலிய குணங்களை யனுபவிக்கிறது. 14

பா] எல்லா இந்த்ரியங்களின் குணங்களினுல் ப்ரகாஶத்தை யுடையது. இந்த்ரியங்களின் குணங்களாவது இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்கள் அதாவது இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களினுல் விஷயங்களையறி

பதினுலும், விகாரமற்றதென்று ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதினுலும், ஸ்வரூபத்தில் விகாரமுண்டென்பது பொருந்தாதாகையினுலும். 13

தா] *இந்த்ரியங்களல்லவோ காரணங்கள் இந்த்ரியங்களின் குணங்கள் காரணங்களல்லவே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிருர்*—'இந்த்ரியங்களின் குணங்களாவது இந்த்ரியங்களின்வ்யாபாரங்கள்' *என்று. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களினுல் எப்படி ப்ரகாஶமுண்டாகும். விஷயங்களின் ப்ரகாசத்தைச் சொல்லுவதாயிருந்தபோதிலும் பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லிக் கொண்டுவரும் பொழுது இந்த்ரியங்களினுல் உண்டாகிற ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுவதெப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிருர்*—'அதாவது' *என்ருரம்பித்து. ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் இந்த்ரியங்களின் குணங்களால் ப்ரகாசிக்கிறது என்றிவை முதலிய மற்றவர்கள் சொன்ன அர்த்தங்களை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிருர்*—'இந்த்ரியங்களின் குணங்களினுல்' *என்ருரம்பித்து. யோக்யதை பரிசுத்தமான தசையிலுமுண்டு என்று தாத்பர்யம். இத்தால் இந்த்ரியங்களினுடைய வ்யாபாரங்களினுல் வ்யாபரிக்கிறதுபோல அறியத்தக்கது, என்று சங்கராசாரியர், க்ரந்தத்திலில்லாமல் கல்பனை செய்திருப்பது நிராகரிக்கப்பட்டது. ஒரு ஸமயத்தில் இந்த்ரியங்களையுடையதாக விருக்கிற ஜீவாத்மாவிற்கு எல்லா இந்த்ரியங்களுமில்லாதது என்பது எப்ப*

யக்கூடிய ஶக்தியையுடையது என்றர்த்தம். ஸ்வபாவத்தில் எல்லா இந்த்ரியங்களு மில்லாதது அதாவது இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங் களில்லாமலே தானாகவே எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடியது என் றர்த்தம் ஸ்வபாவத்தில் தேவன் முதலிய ஶரீரங்களோடு ஸம்பந்தமில்லா தது. தேவன் முதலிய எல்லா ஶரீரங்களையும் தரிக்கக்கூடிய சக்தியை யுடையது § 'அவன் ஒருவிதமாக ஆகிறான், மூன்று விதமாக ஆகிறான்,' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளிருக்கிறபடியினால் அப்

டிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகி றார்—'ஸ்வபாவத்தில்' என்று. இந்த்ரியங்களில்லை யென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அதினாலுண்டாகக்கூடிய ஜ்ஞானமுமில்லாமையினால் மற்ற வர்கள் சொன்னதைப்போல மோக்ஷத்தில் கல்லைப்போ லிருக்கிறது என்றேற்படுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்தை முன்புசொன்னதைக்கொண் டு பரிகரிக்கிறார்—'அதாவது இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களில்லாமலே' என்றாரம்பித்து. முக்தியையடைந்தவனுக்கும் எல்லா லோகத்திற்கும் ஆதாரமாக விருக்கையில்லாமையினாலும், க்ரமமாக எல்லா ஜாதிகளை யுமுடைய சரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பது மில்லாமையினாலும், அவைகளை தரிக்கக்கூடிய ஶக்தி இங்கே சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வபா வத்தில் அவைகளோடு ஸம்பந்தமில்லாமை 'அஸக்தம்' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஸ்வபாவத்தில் தேவன் முதலிய' என்றாரம்பித்து. எல்லாவித ஶரீரங்களையும் தரிக்கக்கூடிய ஶக்தியையுடையவனாக யிருப்பதையும் பரிசுத்த தசையில் உண்டா கிற கார்யத்தைக்கொண்டு நிரூபிக்கிறார்—'அவன் ஒருவிதமாகஆகிறான்' என்றாரம்பித்து. ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் பேதத்தை அடையாதாகை யினாலும், ஸாப்பிடுவது முதலியவைகளை ஶ்ருதி சொல்லியிருப்பதினா லும், ஶரீரங்களின் வழியாகவே 'மூன்றுவிதமாக ஆகிறான்' என்பது முதலியது சொல்லியிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். இத்தால் 'ஸர்வ ப்ருத்' என்பதற்கு எல்லாவித ப்ரமங்களுக்கும் ஆதாரமாகவிருக்கைஎன் று அர்த்தம் சொன்னவன் நிராகரிக்கப்பட்டான். 'நிர்குணம்' என்கிற விடத்தில் ஸத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு ஆதாரமல்லஎன்று தடுக்கப் படவில்லை, பரிசுத்தமில்லாத தசையிலும் அதற்கு ப்ரஸ்தாவ மில்லா மையினாலும் 'குணபோக்த்ரு'என்கிறதற்கு அது எதிர்நடையாக இல் லாமையினாலும். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் கர்மங்களைக் காரணமாக வுடைய ப்ரக்ருதியின் குணங்களைப்பற்றிய அனுபவம் இல்லை என்று

§ சாந்தோக்யம் - 7-26-2.

படியே ஸ்வபாவத்தில் ஸத்வம் முதலிய குணங்களில்லாதது. ஸத்வம் முதலிய குணங்களையனுபவிக்கும் சக்தியை யுடையது. 14

𑌬𑌹𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌚𑌰𑌂 𑌚𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍂𑌰𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑍍 ॥ 15

ப-ரை] 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 - பஞ்சபூதங்களினுடைய, 𑌬𑌹𑌿𑌃-வெளியிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 - உள்ளேயும்(இருக்கிறது), 𑌅𑌚𑌰𑌂 - (ஸ்வபாவத்தில்) சலிக்காதது, 𑌚𑌰𑌮𑍇𑌵 - (தேஹத்தோடிருக்கும்போழுது) சலிக்கிறது; 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - ஸூக்ஷ்மமாகவிருக்கிறபடியினால், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, 𑌅𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 - அறிபத்தகாதது, 𑌦𑍂𑌰𑌸𑍍𑌥𑌂𑌚 - தூரத்திலுமிருக்கிறது, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇𑌚- ஸமீபத்திலுமிருக்கிறது.

பா] ப்ருதிவீ முதலிய பஞ்சபூதங்களை விட்டுவிட்டு ஶரீரமில்லாமல் வெளியில் இருக்கிறது. ¶ 'ஸாப்பிட்டுக்கொண்டும், ஸ்த்ரீகளோடு விளையாடி

சொல்லுகிறதே அல்லாமல் நிர்விசேஷம் என்கிறவார்த்தைக்கிடமே இல்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸ்வபாவத்தில் ஸத்வம் முதலிய' என்றாரம்பித்து. 'ஸ்வபாவத்தில்' என்பதினால்'𑌗𑍁𑌣𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃' என்று சொல்லியிருப்பதோடு விரோதத்தைப் பரிகரித்திருக்கிறது. 'அனுபவிக்கும் ஶக்தியையுடையது' என்கிற விடத்திலும் முன்போலவே அபிப்ராயம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது. அதாவது குணங்களை யனுபவிப்பதோ கர்மமாகிற காரணத்தினாலுண்டானது. அதில்லாமையோ ஸ்வபாவத்திலிருக்கிறது. அனுபவிக்கும் ஶக்தி மாத்திரம் எப்பொழுது மிருக்கிறது ஆகையினால் விரோதமில்லை என்று. 14

தா] ஶரீரத்தோடு கூடியிருக்கும் தஶையிலல்லவோ பஞ்சபூதங்களுக்குள்ளே யிருக்கிறது ஆகையினால் முக்தியடைந்தவனுக்குச் ஶரீரமில்லாமையினால் பஞ்சபூதங்களுக்கு வெளியி லிருக்கிறதென்பது உசிதம். அவைகளுக்குள்ளே யிருப்பதென்பது எப்படிப்பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ஸாப்பிட்டுக் கொண்டும்' என்றாரம்பித்து. இந்தச் ஶரீரத்தோடு கூடயிருப்பது கர்மத்தினாலேற்பட்டதல்ல, 1 'தன்னுடைய ரூபத்தோடுசேருகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் சொல்லியபடி ப்ரகாசமாகிய தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை உடையவனுக்கு இது சொல்லி யிருக்கிறபடியினால்.

¶ *சாந்தோக்யம்* - 8-12-3.
1 *சாந்தோக்யம்* - 8-12-2.

க்கொண்டும், இருக்கிறது' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவை களிலேற்பட்ட தன்னிஷ்டப்படி நடக்கிற வ்யாபாரங்களைச்செய்யும் போழுது அந்தச் ஶரீரங்களுக்குள்ளேயு மிருக்கிறது. ஸ்வபாவத்தில் சலிக்காதது. தேஹத்தோடிருக்கும்போழுது சலிக்கிறது. இப்படி எல்லாச் ஶக்திகளையுடையதாயும் எல்லாவற்றையு மறிந்துகொள்ளக்கூடியதாயு

அவன் புண்யபாபங்களை விட்டவனானாயினும் 1 'கர்மங்களுக்கு வசப்படாதவனாகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் இருக்கிறபடியினாலும். இவையெல்லாவற்றையு மபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'தன்னிஷ்டப்படி நடக்கிற வ்யாபாரங்களை' என்று சொல்லப்பட்டது. 2 'அவன் பிதாக்களின் கும்பலை ஆசைப்படுகிறானேயானால்' என்றும், 3 'தன்னிஷ்டப்ரகாரம் அனுபவித்துக்கொண்டும் தன்னிஷ்டப்பிரகாரம் ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டும் இந்த லோகங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று மர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்கள், 'முதலியவைகளில்' என்பதால் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஸ்வரூபத்தில் விகாரங்களில்லாதவனாகிய ஆத்மாவிற்கு மூன்றுவிதமாக ஆகுதல் முதலியதும், ஸாப்பிடுதல் முதலியதும், பிதாக்களின் ஸமூகம் முதலியதும், ஶரீரங்களையடையாமல் பொருந்ாதல்லவா. ஶரீரமாவது, ப்ரக்ருதியைச் சேர்ந்தவைகளாகவாவது, ப்ரக்ருதியைச் சேராதவைகளாகவாவதிருக்கிற பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையே; ஆகையினால் பஞ்சபூதங்களுக்குள்ளே இருக்கிறதென்பதும் ஸித்தித்துவிடுகிறதென்றபிப்ராயம். 'சராசரம்', 'சரம்', என்பவைகளுக்கு ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கிறதென்றர்த்தஞ்சொல்லில் பரிசுத்தமான அவஸ்தையில் அவைகள் பொருந்தாது. ஆகையினால் 'பஹிரந்தஃ' என்று கீழ்ச்சொல்லிய ஶரீரத்தோடு கூட இருத்தலும், ஶரீரமில்லாமலிருத்தலுமே அவைகளுக்குக் காரணம் என்று காட்டுகிறார்—'ஸ்வபாவத்தில்' என்றாரம்பித்து. கால, முதலியவைகளால் நடப்பதும் அதில்லாமையுமிங்கே சொல்லப்படுகின்றன. ஒருநாளு மறியப்படாமையினால் அப்படிப்பட்ட வஸ்துவே யில்லை என்கிற ஆக்ஷேபத்தை பரிகரிப்பதற்காக—'ஸூக்ஷ்மத்வாத் ததவிஜ்ஞேயம்' என்று சொல்லப்படுகிறது 'நான்' என்று எப்பொழுதுமறியப்படுகிற ஆத்மா 'அறியக்கூடாதது' என்பது எந்த ஆகாரத்தினால்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'இப்படி எல்லாச் ஶக்திகளையுடையதாயும்' என்றாரம்பித்து. 'தத்' என்னும் பதத்தினால் குறிக்கப்படும்

1 சாந்தோக்யம - 7-25-2.

2 சாந்தோக்யம் - 8-2-1. 3 தைத்திரீயம், ப்ருகுவல்லி, 10-வது அனுவாகம்

மிருக்கிற அந்த ஆத்மவஸ்து இந்தச் ஶரீரத்திலிருந்துகொண்டிருந்தபோதிலும் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகையினால் தேஹத்தைவிட வேறாக ஸம்ஸாரிகளால் அறியக்கூடாதது. அமாநித்வம் முதலிய கீழ்ச்சொல்லிய குணங்களில்லாதவர்களும், அதற்கு விரோதமான குணங்களையுடையவர்களுமாகிய புருஷர்களுக்குத் தன்னுடையதேஹத்திலேயிருந்துகொண்டிருந்த

அர்த்தம் இது. அது அறியக்கூடியதுதான் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக, தூரத்திலிருப்பது முதலிய தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கைக்கு வேறுகாரணமில்லை என்றுசொல்லுவதற்காக— இந்தச் ஶரீரத்திலிருந்துகொண்டிருந்தபோதிலும்' என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ருதிவீ முதலிய பூதங்களைப்பார்க்கிலும் ஸூக்ஷ்மங்களாகிய காற்று முதலியவைகளும் தனித்தறியப்படுகின்றன. ஆகையினாலவைகளை விலக்குவதற்காக 'மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகையினால்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'நான் அறிகிறேன்' என்று ஆத்மா அறியப்பட்டபோதிலும் தனித்தறிய முடியாது என்பது இங்கு 'அவிஜ்ஞேயம்' என்று சொல்லப்படுகிறது என்று 'வி' என்னும் உபஸர்க்கத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற பதத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது என்று காட்டுவதற்காக 'தேஹத்தைவிட வேறாக' என்று சொல்லப்பட்டது. வேறாக எப்பொழுதும் எல்லாராலு மறியப்படாமலிருந்தால்முயல்க் கொம்பு முதலியவைகளைப்போல வஸ்துவே இல்லையென்றேற்பட்டுவிடும்; மேலும் யோகாப்யாஸத்தை விதித்ததும் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும்; என்று ஆக்ஷேபம்வரில 'ஸம்ஸாரிகளால்' என்று சொல்லப்பட்டது. யோகிகளுக்கும் முக்தியை யடைந்தவர்களைப்போல இடைவிடாமலும், மிகவும் விசதமாகவும், அறியக்கூடாமையினால் 'ஸம்ஸாரிகளால்' என்றுமொத்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. அன்றிக்கே யோகம்செய்யாதவர்கள் இவ்விடத்தில் 'ஸம்ஸாரிகள்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறார்களாகவுமாம், யோகிகளுக்கு மோக்ஷம் ஸமீபத்தில் வரப்போகிறபடியினால் அவர்கள் முக்தர்களுக்குச் சமமானவர்களாகையினால். 'ஸர்வத்ராவஸ்திதோ தேஹே' என்பதினால் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படவில்லை, அது [1] 'ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்டதி' என்று முன்பே சொல்லப்பட்டபடியினால். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் ஸூக்ஷ்மமானபடியினால்ஸம்ஸாரிகளால்அறியத்தகாததாயிருக்கிற ஆத்மாவைப்பற்றி அவர்களாலேயே யறியவேண்டியதென்று விதித்திருப்பது எப்படிப்பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்தை விலக்குவதற்காக சில அதிகாரிகளுக்குச் சுலபமா யறியமுடியாதது என்பதையும், சில

1. பகவத்கீதை-13-13.

போதிலும் அதிக தூரத்திலிருக்கிறது. அப்படியே அமாநித்வம் முதலிய குணங்களை யுடையவர்களுக்கு அதுவே ஸமீபத்திலிருக்கிறது. 15

அவிபக்தம் ச பூதேஷு விபக்தமிவ ச ஸ்தி²தம் |
பூதப⁴ர்த்ரு ச தஜ்ஜ்ஞேயம் க்³ரஸிஷ்ணு ப்ரப⁴விஷ்ணு ச || 16

ப-ரை] தத் - அந்த ஆத்ம வஸ்துவானது, பூதேஷு - ப்ராணிகளிடங்களில் (இருந்தபோதிலும்), அவிபக்தம் - ஒரே ஆகாரத்துடன் கூடியதாயும், விபக்தமிவ-தனித்தனி ஆகாரங்களையுடையதுபோலவும், ஸ்தி²தம்-இருக்கிறது, பூதப⁴ர்த்ரு-பஞ்சபூதங்களைத் தரிக்கிறதாகவும், க்³ரஸிஷ்ணு-(அன்னம் முதலியவைகளை) ஸாப்பிடுகிறதாகவும், ப்ரப⁴விஷ்ணு - (அப்படி ஸாப்பிட்ட வஸ்துக்கள் வேறு விதமாகமாறி) வெளியில் வருவதற்குக் காரணமாகவும், ஜ்ஞேயம் - அறியத்தக்கது. 16

பா] தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ப்ராணிகளில் எல்லாவற்றிலுமிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவானது அறிபுந்தன்மையையுடைத்தா யிருக்கையாகிய ஒரே ஆகாரத்தையுடையதாகையினால் வ்யத்யாஸங்களில்லாமல் இருக்கிறது. தெரியாதவர்களுக்குத் தேவன் முதலிய ஆகாரத்தினால் 'இவன்தேவன்', 'இவன் மனுஷ்யன்' என்று பிரிவையுடையதைப்போல இருக்கிறது.

அதிகாரிகளுக்குச் சுலபமா யறிய முடியும் என்பதையும் சொல்லுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'அமாநித்வம்முதலிய' என்றாரம்பித்து. 15

ஸ்வரூபங்களில் அநேக பேதங்களையுடைய ஶரீரங்களில் பேதமில்லாததென்று சொல்லியிருப்பதினால் 1 'ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டி³தா: ஸமத³ர்ஶிந:' என்று கீழ்ச்சொல்லிய ஸமமாக இருந்தமேல இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தேவன் மனுஷ்யன்' என்றாரம்பித்து. 'அவிபக்தம்' என்பதற்கு ஸ்வரூபத்தில் தேவனாயிருக்கை முதலிய பேதங்களில்லாதது என்றர்த்தம். 'விபக்தமிவ' எனகிற விடத்தில் 'இவ' என்னும் பதத்தினால் ப்ரமிக்கிறவர்களின் ஜ்ஞானத்தில் தோன்றுகிற ஆகாரத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தெரியாதவர்களுக்கு' என்றாரம்பித்து. இப்படி ஜீவாத்மாவின் பரிசுத்தமான அவஸ்தை சொல்லப்பட்டது. இதில் 'பூதப⁴ர்த்ரு' என்பது முதலாக லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பது முதலிய வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காக, இந்த ஸந்தர்ப்பம் போக்தாவாகிய ஜீவாத்மாவின் வ்யத்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு

---

1 பகவத்கீதை 5-18.

'நான் தேவன்,' 'நான் மனுஷ்யன்', என்று தேஹத்தோடு ஒன்றாகச்சேர்ந்து அனுஸந்திக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அறிகிறவனாகையினால் தேஹத்தைவிடவேறு வஸ்துவாக அறியக்கூடியது என்று முதலிலேயே * 'ஶரீரம் க்ஷேத்ரமிதி' என்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இன்னும் சில ஸ்வபாவங்களாலும் அவ்விதமாக அறியக்கூடியது என்று சொல்லுகிறார்—'பூதபர்த்ரு' என்றாரம்பித்து. தேஹமாகச் சேர்ந்திருக்கிற ப்ரதிவீ முதலிய பூதங்களை எது தாங்குகிறதோ அது தன்னால் தாங்கப்படுகிற பூதங்களைவிட வேறுபட்டது என்று அறியத்தக்கது அதாவது வேறுவஸ்துவென்று அறியகூடிய தென்றர்த்தம். அப்படியே பஞ்சபூதங்களாலுண்டாகிய அன்னம் முதலியவைகளைச் சாப்பிடுகிறது. தன்னால் விழுங்கப்படுகிற பூதங்களைக் காட்டிலும் விழுங்குகிறவனாகையினால் வேறு வஸ்து வே

*முன்னே சொல்லியிருப்பதோடு புனருக்தியையும் பரிகரிக்கிறார்—'நான் தேவன்' என்றாரம்பித்து. முன்பு 'நான்' என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாக விருக்கை, அதற்கு அர்த்தமல்லாமலிருக்கை, அறியும் தன்மை யுடையதாயிருக்கை, அதில்லாததாயிருக்கை, முதலிய வ்யத்யாஸம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுதோவெனில் ஆதாரமாகவிருக்கை, அதனால் தரிக்கக்கூடியதா யிருக்கை, போக்தாவாக விருக்கை, அவனால் அனுபவிக்கத்தக்கதா யிருக்கை, அவனால் விகாரத்தை அடைவிக்கக்கூடியவனா யிருக்கை, அதன் விகாரத்திற்குக் காரணமாயிருக்கை, இவைகளால் வ்யத்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது என்றர்த்தம். இவ்விடத்தில் ஜீவாத்மாவினால் தரிக்கப்படுகிற வஸ்துவைச் சொல்லுகிற 'பூத' என்னும் பதம் அசேதனம் மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. அதிலும் ப்ரஸித்தியை யனுஸரித்து மஹாபூதங்களைச் சொல்லுவதாக யிருந்தபோதிலும் ஶரீரத்தைச்சொல்லிக்கொண்டுவரும் ஸந்தர்ப்பமாகையினால் அப்படிச் ஶரீரமாக மாறியிருக்கிறபூதங்களைச் சொல்லுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'தேஹமாகச் சேர்ந்திருக்கிற' என்றாரம்பித்து. 'ஜ்ஞேயம்' என்னும் பதம் 1 'ஜ்ஞேயம் யத்தத்ப்ரவக்ஷ்யாமி' என்றாரம்பித்திருந்தபோதிலும் மறுபடி இங்கே சொல்லப்படுகிறபடியினால் அங்கே சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைவிட வேறுபட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. தரிக்கிறவனாகயிருக்கை, தரிக்கத்தக்கதாக விருக்கை, இவைகளாலேற்பட்டதைச்

* பகவத்கீதை-13 1.

1 பகவத்கீதை-13-12.

ன்று அறியத்தக்கது. அப்படியே விழுங்கப்பட்டவைகளாயும் வேறு வித மான மாறுதல்களை யடைந்தவைகளாயுமிருக்கிற அன்னம் முதலியவை கள் வெளி வருவதற்குக்காரணம் அவைகளைவிட வேறு பட்டதென்று அறியக்கூடியதென்றர்த்தம். ப்ரேதஶரீரத்தில் அன்னம் முதலியவைகளை விழுங்குவதையும் மேல் சொல்லியபடி அவைகள் உண்டாவதையும் காணுமையினுல் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாகிற ஶரீரம் விழுங்கு

சொல்லுகிறார்—'வேறுபட்டது' என்று. 'அப்படியே விழுங்கப்பட்டவைகளாயும்' என்றிவை முதலிய வாக்யத்திற்கு இங்கு ஜீவாத்மா தேஹத்தைவிட வேறுபட்டவனென்று நிரூபிப்பதில் தாத்பர்யமானதினுல் இந்த அர்த்தமே உசிதமென்று கருத்து. வெளிவருவதாவது ரேதஸ்ஸாகவும், கர்ப்பம் முதலியவைகளாகவும் மாறுகிறது. 'வேறுவிதமான மாறுதல்களை' என்பதற்கு ரஸமாகவும், மலமாகவும், தாதுக்கள், முதலிய மாறுதல்களாகவும் என்றர்த்தம். ஶரீரத்திலேயே விழுங்குதல் முதலியது செய்யப்படுகிறதாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் இந்த்ரியம் ஶரீரம் இவைகளின் சேர்க்கையில்லாமல் அவயவங்களில்லாத ஆத்மாவிற்கு விழுங்குதல் முதலியது ஸம்பவிக்காது. ஆகையினுல் அவைகள் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவங்களாக எப்படிச் சொல்லப்படுகின்றன என்று ஆக்ஷேபம் வரில் கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தத்தையே ஆத்மாவில்லாவிடில் விழுங்குதல் முதலியதில்லை என்று உறுதிப்படுத்துகிறார்—'ப்ரேத ஶரீரத்தில்' என்றுரம்பித்து. இந்தச் ஶரீரம் ஶரீரமாகவிருக்கிறவாகாரத்தினுல் விழுங்குதல் முதலியவைகளுக்குக் காரணமா? அல்லது பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை என்பது மாத்திரத்தினுல் காரணமா? முதல் பக்ஷத்தில் ஶரீரமாக விருக்கை ஆத்மாவுடன் கூடியிருப்பதினுல் ஏற்பட்டதாகையினுல் விழுங்குதல் முதலியவைக்கு ஆத்மாவும் வேண்டியது தான் என்றேற்பட்டது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ப்ரேத ஶரீரம் முதலியவைகளில் அவைகள் காணப்படாமையினுல் அது பொருந்தாது. ப்ரேத ஶரீரத்திலும் சில விஶேஷங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனுலும் ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டு நடக்கிற விழுங்குதல், உள்ளே வைத்துக்கொள்ளுதல், முதலியதில்லாமையினுல் அவைகள் ஜீவாத்மாவை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. ஈஶ்வரனை அபேக்ஷிக்கிறதென்பதோ எல்லாவிடத்திலு முண்டாகையினுல் அதில் ஒரு விஶேஷமுமில்லை என்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் தரிப்பது, விழுங்குவது, முதலியது கயிறு முதலியவைகளில் பாம்பு முதலியவைகளை ப்ரமிப்பதுபோல என்று சொல்லுகிறவர்கள்

வதற்கும் அவைகள் உண்டாவதற்கும் காரணமல்லவென்று நிஶ்சயிக் கப்படுகிறது. 16

𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌗𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 17

ப-ரை' 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ஆத்மவஸ்துவானது, 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 - ப்ரகா ஶத்தையுடைய வஸ்துக்களுக்கும், 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 - ப்ரகாசத்தை உண்டு பண்ணுகிறது, 𑌤𑌮𑌸𑌃 - ப்ரக்ருதியைவிட, 𑌪𑌰𑌂 - மேலானதாக, 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - ஜ்ஞானஸ்வரூபமாக, 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂-அறி யத்தக்கது, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌗𑌮𑍍𑌯𑌂 - அமாநித்வம் முதலிய குணங்களினால் அடை யத்தக்கது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - எல்லா வஸ்துக்களினுடைய, 𑌹𑍃𑌦𑌿 - ஹ்ருத யத்தில், 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 - இருக்கிறது. 17

பா] விளக்கு, சூரியன், ரத்னம், முதலிய வஸ்துக்களுக்கும் இந்த ஆத் மாவே ப்ரகாசத்தை யுண்டு பண்ணுகிறது. அதாவது விளக்கு, சூரியன், முதலிய வஸ்துக்களையும் ஆத்மாவின் வெளிச்சமாகிய தர்மபூத ஜ்ஞான மே ப்ரகாசஞ்செய்கிறது. விளக்கு முதலியவைகளோவெனில் வஸ்துவும் இந்த்ரியங்களும் ஸம்பந்தப்படுவதற்குத் தடையாகிய இருட்டைப்போ

இருக்கிற வர்த்தத்தைவிட்டுவிட்டு இல்லாத அர்த்தத்தைக் கல்பிப்பதி னால் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். 16

தா] ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தின் ப்ரகாசமாகிய ஆத்ம ஸ்வரூபம் ரத்னம், முதலியவைகளுக்கு ப்ரகாசத்தை உண்டாக்குகிறதென்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்— ‘அதாவது விளக்கு, சூரியன்’ எனறாரமபித்து. விளக்கு முதலிய வஸ்துக்கள் எப்படி விஷயங்களில் பரவுகிற வெளிச்சத்தின் வழி யாக ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணுகின்றனவே யல்லாமல் ஸ்வரூபத் தினு லில்லையோ அதைப்போலவே இவ்விடத்திலும் வெளிச்சத் தின் ஸ்தானத்திலிருக்கிற ஜ்ஞானமென்றுபேருடைய தன் ஸ்வபாவத் தினால் ப்ரகாசம் செய்கிறது என்று தாத்பர்யம். ப்ரகாசம் செய்யக் கூடியவைகளாகிய வஸ்துக்களையும் என்பது ‘வஸ்துக்களையும்’ என் கிற இடத்தில் ‘உம்’மின் கருத்து. தங்களால் ப்ரகாசஞ்செய்யப்படுகிற குடம், முதலிய வஸ்துக்களைப்போலவே தங்களையும் ப்ரகாசஞ் செய் யக்கூடிய ஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாகிய ஜீவாத்மாவின் விஷயத்தில் அந்தச்சூரியன் முதலிய வஸ்துக்கள் என்று தாத்பர்யம். ‘வஸ்துவும் இந்த்ரியங்களும் ஸம்பந்தப்படுவதற்கு’ என்பதினால் இவ்விடத்தில் ப்ரத் யக்ஷமுண்டாவதற்குக் காரணமான ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது

க்குவதை மாத்திரம் செய்கின்றன. அவ்வளவு மாத்திரத்தினால் அவைகள் ப்ரகாசத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றன என்பது. 'தம:' என்னும்

அன்றிக்கே அந்த ஸம்பந்தத்தினாலுண்டான ப்ரகாசமாவது லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். ஏனெனில் இருட்டு, சுவர் முதலியவைகளைப்போல் இந்த்ரியங்களும் வஸ்துக்களும் ஸம்பந்தப்படுவதற்கு தடங்கலில்லை ஆகையினால். அப்படித் தடங்கலாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் இருட்டு நடுவிலிருக்கிற மனுஷ்யனுக்கு இருட்டை தாண்டிவெளிச்சத்தில் இருக்கிற வஸ்துக்கள் சுவருக்கு அப்புறம் இருக்கிற வஸ்துக்களைப்போல் ப்ரகாசிக்காமல் போகவேண்டி வருகிறபடியினால். இத்தால் விளக்கு முதலியவைகள் கண்களால் பார்க்கக்கூடிய வஸ்துக்களை மாத்திரம் ப்ரகாசம் செய்கிறபடியினால் ஜ்ஞானத்தைப்போல எல்லா வஸ்துக்களையும் ப்ரகாசஞ்செய்கிறதென்பதில்லை என்று காட்டப்பட்டது. 'அவ்வளவு மாத்திரத்தினால்' என்பதற்கு நேரில் ப்ரகாசத்தை யுண்டு பண்ணுகிறபடியினாலல்ல என்றர்த்தம். வெளிச்சத்தின் ஸமீபத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலும், அதிக ப்ரஸித்தியிருக்கிறபடியினாலும் 'தம:' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் இருட்டைச்சொல்லுகிறது என்கிற புத்தியை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'தம:' என்னும் பதம்' என்றாரம்பித்து. வெளிச்சமுடைய வஸ்துக்களையும் ப்ரகாசஞ் செய்கிறபடியினால் கைமுதிக ந்யாயத்தினாலேயே ஏற்பட்டதாகிய இருட்டை விட மேலானதென்பதைச்சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமில்லாமையினாலும், ப்ரக்ருதியைவிட மேலானதென்பது அவஶ்யம் சொல்லவேண்டியதாகையினாலும், 'தம:' என்னும் பதம் 1 'எவனுக்கு தமஸ்ஸு ஶரீரமோ' என்றும், 2 'தமஸ்ஸு இருந்தது, முதலில் இந்த வஸ்துக்களெல்லாம் தமஸ்ஸினால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது' என்றும், 3 'எப்பொழுது தமஸ்ஸு இருந்ததோ அப்பொழுது' என்றும், 4 'தமஸ்ஸு பகவானிடத்தில் ஒன்று சேருகிறது' என்றுமர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யங்களிலும், 5 'ஆஸீதிதம் தமோபூதம்' என்றிவைமுதலிய இடங்களிலும் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறதாக ஶ்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் அதிகமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் என்று தாத்பர்யம். 'பரம்' என்பதற்கு வேறானது என்றர்த்தம். அவைகளை யனுபவிக்கிறவனானபடியினால் முக்யமானது என்றாகவுமாம். முன்பும் அவை

---

1 ப்ரஹதாரண்யகம்-5-7-13. 2 யஜுர்வேதம்-அஷ்டகம் 2.
3 ஶ்வேதாஶ்வதரம்-4-18. 4 ஸுபாலோபநிஷத் - 2.
5 மனு ஸ்ம்ருதி-1-6. இதம் - இந்த லோகம், தமோபூதம்-தமஸ்ஸாக, ஆஸீத்- இருந்தது.

பதம் ஸூக்ஷ்மமாகிய அவஸ்தையையுடைய ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகி றது. அதாவது ப்ரக்ருதியைவிட மேலானது என்று சொல்லப்படுகிறது என்றர்த்தம். ஆகையினால் ஜ்ஞானம் ஒன்றையேஸ்வரூபமாகஉடையது என்றறியத்தக்கது. அதுவும் அமாநித்வம் முதலிய கீழ்ச்சொல்லிய ஜ்ஞா னத்தின் காரணங்களினால் அறியத்தக்கது. மனுஷ்யன் முதலிய எல்லா வஸ்துவினுடையவும் ஹ்ருதயத்தில் விசேஷமாக இருக்கிறது. 17

இதி க்ஷேத்ரம் ததா ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் சோக்தம் ஸமாஸத꞉।
மத்³ப⁴க்த ஏதத்³ விஜ்ஞாய மத்³பா⁴வாயோபபத்³யதே ॥ 18

யிரண்டும் மேலானதென்றும் தாழ்ந்ததென்றும்பிரிக்கப்பட்டதல்லவா. ‘சொல்லப்படுகிறது’ என்கிற இடத்தில் ‘நிர்கு³ணா꞉ ஸ்ருஷ்டிஹேதவ꞉’ என்றிவை முதலியவிடங்களில் என்று சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. இத்தால் ஜடவஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டது என்பது சொல்லப்படுகி றது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—‘ஆகையினால்’ என்று. முன்போலவே வெவ்வேறானஸ்வபாவங்களைத்தெரிந்துகொள்ளக்கூடும் என்பதில் ‘ஜ்ஞேயம்’ என்னும் பதத்திற்குத் தாத்பர்யம். அப்படிக்கில் லாவிடில் புனருக்திவருகிறபடியினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொ லுகிறார்—‘ஜ்ஞானம் ஒன்றையே’ என்றாரம்பித்து. ‘ஜ்ஞாநக³ம்யம்’ என் கிறவிடத்தில் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பொதுவாகிய அறியத்தக்கது என்பதை மாத்திரம் சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமில்லாமையினாலும், ‘ஜ்ஞேயம்’ என்பதோடு புனருக்திவருகிறபடியினாலும், ‘க³ம்யம்’ என்னும் பதம் அடையத்தகுந்தது என்னுமர்த்தத்தை சொல்லுவதென்று ப்ர ஸித்தமாகயிருப்பதினாலும், இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குப்பொருத்தமான தாத்பர்யத்தைச்சொல்லுகிறார்—‘அமாநித்வம் முதலிய’ என்றாரம்பித் து. ‘தத்த்வஜ்ஞாநம்’ என்கிறவிடத்தில் போல இவ்விடத்திலும் கார ணம் என்னுமர்த்தத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்—‘ஜ்ஞானத்தின் கார ணங்களினால்’ என்று. ‘மனுஷ்யன் முதலிய’ என்பதோடு ஶரீரங்களி னுடைய என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும். ‘விசேஷமாக இருக்கிறது’ ஆவது அவைகளாலுண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறவனாக யிருக்கை. அன்றிக்கே ஹ்ருதயத்தில்ஸ்வரூபத்தினாலேயேஇருக்கிறது. மற்ற அவயவங்களிலோவெனில் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தினால் என்பது விசேஷம். ‘இருக்கிறது’ என்கிற பதத்திற்கு முக்யமான அர்த்தம் பொருந்தாதாகையினால் அவ்விடத்தில் சேர்ந்திருப்பது மாத்திரம் அர் த்தம் என்று சொல்லப்பட்டது. எல்லாருடைய வீடுகளிலும் இதே நெல்லு என்று சொல்லுவதைப்போல ஜாதிஒன்றுஎன்கிற தாத்பர்யத் தினால் ‘எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலுமிருக்கிறது’ என்று சொல்லியிருக் கிறது. 17

ப - ரை] இதி - இவ்விதமாக. க்ஷேத்ரம் – ஶரீரமும், ததா - அப்படியே, ஜ்ஞாநம் – ஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமாகிய அமாநித்வம் முதலிய குணங்களும், ஜ்ஞேயம்ச - அவைகளாலறியக்கூடிய ஆத்மாவும், ஸமாஸத: - சுருக்கமாக, உக்தம் – சொல்லப்பட்டது, மத்பக்த: - என்னிடத்தில் பக்தி செய்துகொண்டவனாய், ஏதத் - இதை, விஜ்ஞாய - தெரிந்துகொண்டு, மத்பாவாய - என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை யடைவதற்கு, உபபத்யதே - தகுந்தவனாகிறான். 18

பா] இப்படி * 'மஹாபூதாந்யஹங்கார:' என்றாரம்பித்து † 'ஸம்காத: சேதநா த்ருதி:' என்கிற வரையில் ஶரீரத்தின் ஸ்வபாவம் சுருக்கமாய் சொல்லப்பட்டது. ‡ 'அமாநித்வம்' என்றாரம்பித்து § 'தத்வஜ்ஞாநார்த்த தர்சநம்' என்கிற வரையில் அறியத்தகுந்தவனாகிய ஜீவாத்மாவின் உண்மையையறிவதற்குக்காரணம்சொல்லப்பட்டது ‖ 'அநாதிமத்பரம்' என்றாரம்பித்து ¶ 'ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய விஷ்டிதம்' என்கிற வரையில் அறியத்தகுந்தவனாகிய ஜீவாத்மாவின் உண்மை சுருக்கமாகச்சொல்லப்பட்டது. என்னிடத்தில் பக்திசெய்துகொண்டிருப்பவனாய் இந்தச் ஶரீரத்தின்உண்மையையும், ஶரீரத்தைவிட வேறுபட்டவனாகிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யடைவதற்கு உபாயங்களாகிய குணங்களின் உண்மையையும். ஜீவாத்மாவின் உண்மையையுந் தெரிந்துகொண்டு என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அடையத் தகுந்தவனாகிறான். என்னுடைய ஸ்வபாவமா

தா] இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை உபஸம்ஹாரஞ் செய்துகொண்டு கீழ்ச்சொல்லியபடித்தெரிந்துகொள்வதின் ப்ரயோஜனத்தையும்சொல்லுகிறார்— இந்த ஶ்லோகத்தினால். கீழ் ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதைக் குறிக்கிற 'ஏதத்' என்னும் பதம், தனித்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணமில்லாமையினால் கீழ் ப்ரஸதாவிக்கப்பட்ட மூன்று அர்த்தங்களையும் சொல்லுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'ஶரீரத்தின் உண்மையையும்' என்றாரம்பித்து. 'மத்பாவாய' என்கிறவிடத்தில், 'ஸாம்யத்தை யடைகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளுக்கு விரோதமாக ஐக்யத்தையடைகிறான்என்றர்த்தம், என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்தாகச் சொல்லுகிறார்—'என்னுடைய ஸ்வபாவமாவது' என்றாரம்பித்து. எப்பொழுதும் ஏற்பட்டதாகிய ஜ்ஞானஸ்வரூபனாயிருக்கை முதலிய ஸ்வ

* பகவத்கீதை-13-5.
† பகவத்கீதை-13-6.
‡ பகவத்கீதை-13-7.
§ பகவத்கீதை-13-11.
‖ பகவத்கீதை-13-12. ¶ பகவத்கீதை-13-17.

வது ஸம்ஸாரமில்லாமலிருக்கை, அதாவது ஸம்ஸாரமில்லாமலிருக்கைக்குத் தருந்தவனுகிறான் என்றர்த்தம். 18

பா-அ] பிறகு மிகவும் வேறுபட்ட ஸ்வபாவங்களையுடைய தேஹம், ஜீவாத்மா, இவைகளினுடைய சேர்க்கை அனாதியென்பதும், சேர்ந்து கொண்டிருக்கிற இவை இரண்டினுடைய கார்யங்களின் வ்யத்யாஸமும், அப்படி இரண்டும் சேர்ந்திருப்பதற்குக் காரணமும் சொல்லப்படுகிறது —

ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்³த்⁴யநாதீ³ உபா⁴வபி |
விகாராம்ஶ்ச கு³ணாம்ஶ்சைவ வித்³தி⁴ ப்ரக்ருதிஸம்ப⁴வாந் ‖ 19

ப-ரை] ப்ரக்ருதிம் - ப்ரக்ருதியையும், புருஷம் சைவ - ஜீவாத்மாவையும், உபா⁴வபி - இவை இரண்டையும், அநாதீ³ - அநாதிகளாக, வித்³தி⁴ - அறி, விகாராம்ஶ்ச - ஆசை முதலிய விகாரங்களையும், கு³ணாம்ஶ்சைவ - அமாநித்வம் முதலிய குணங்களையும், ப்ரக்ருதிஸம்ப⁴வாந் - ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டானவைகளாக, வித்³தி⁴ - அறி. 19

பா] ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தவைகளாக இருக்கிற ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மா ஆகிய இரண்டையும் அநாதிகள் என்றறி. ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணங்களாகிய ஆசை, த்வேஷம், முதலிய விகாரங்களையும், மோக்ஷத்திற்குக் காரணங்களாகிய அமாநித்வம் முதலிய குணங்களையும், ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டானவைகளாக அறி. அதாவது ஜீவாத்மாவுடன் சேர்ந்து கோ

பாவங்களை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'ஸம்ஸாரமில்லாமலிருக்கை' என்று. 'உபபத்³யதே' என்கிற விடத்தில் ஜ்ஞாநத்தினால் உண்டாகிய யோக்யதை உண்டென்பதில் தாத்பர்யம் என்பது 'தருந்தவனுக' என்பதினால் காட்டப்பட்டது. 18

த்தா] பிறகு 1 'ஸம்யபெ⁴த³ா:' என்று ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், 'ப்ரக்ருதிம்புருஷம்' என்றாரம்பித்து, வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லுகிற ஸந்தர்ப்பத்திற்கு முந்தின க்ரந்தத்தின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார்—'பிறகு' என்றாரம்பித்து. 'அப்படி இரண்டும் சேர்ந்திருப்பதற்குக் காரணமும்' என்றதற்கு பரம்பரையாக அநாதியாக சேர்ந்துகொண்டிருப்பதற்குக் காரணமென்றர்த்தம். 'உபா⁴வநாதீ³' என்கிற விடத்தில் 'ப்ரக்ருதிம்புருஷம்ச' என்று ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிறதென்கிற அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற 'ச' என்பதனால் ஏற்பட்ட விஶேஷத்தைக் காட்டுகிறார்—'ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தவைகளாக இருக்கிற' என்று ஆகையினாலே த்வி

---

1 கீ. ஸ. ஶ்லோகம்-17.

ண்டே அநாதிகாலமாயிருக்கிற ஶரீரமாகமாறியிருக்கிற ப்ரக்ருதி, தன் விகா
ரங்களாகிய ஆசை, த்வேஷம், முதலியவைகளினால் ஜீவாத்மாவின் ஸம்
ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாகிறது. அதுவே, அமாநித்வம் முதலிய தன்

வசனமாக ப்ரயோகித்திருப்பதும் உசிதம். 'ப்ரக்ருதியையும் புருஷனை
யும்' என்கிற இடத்தில் த்வந்த்வம், தத்புருஷம், இந்த ஸமாஸங்களில்
கடைசியில் சொல்லுகிற பதத்தின் லிங்கமே வரவேண்டியது என்று
சொல்லி யிருக்கிறபடியினால் புல்லிங்கமாகவே இருக்கவேண்டும். அத
ற்கு விஶேஷணமாகையினால் 'உபௌ அநாதீ' என்கிற இடத்திலும்
அந்தப் புல்லிங்கமே சொல்லவேண்டியது. 1 'இச்சா த்வேஷ:' என்பது
முதலியவையாலும், 2 'அமாநித்வம்' என்பது முதலியவையாலும் சொல்
லப்பட்டவைகள் க்ரமமாக விகாரமென்னும் குணமென்னும் பதங்களி
னால் அனுவதிக்கப்படுகின்றன என்று காண்பிக்கிறார்—'ஸம்ஸாரபந்தத்
திற்குக் காரணமாகிய' என்றாரம்பித்து. 3 'தத்க்ஷேத்ரம் யத்விகாரி'
என்கிற இந்தஸந்தர்ப்பத்தின் ஆரம்பத்திலேயே 'விகாரி' என்னும்பதம்
ஶரீரத்தின் கார்யங்களை மாத்திரம் சொல்லுகிறது. அதுவே இவ்விட
த்திலும் ஜ்ஞாபகத்திற்கு வருகிறபடியினால் இவ்விடத்திலும் 'விகார'
என்னும் பதம் அவைகளையே சொல்லுகிறது. ஆகையினால் இந்த ஸந்
தர்ப்பத்தை அனுஸரித்து மஹான் முதலிய விகாரங்களைச் சொல்லு
கிறதென்பதில்லை. அத்தோடு சேர்ந்திருப்பதினால் 'குண' என்னும்
பதமும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களை சொல்லு
கிறதென்பது உசிதமாகையினால் ஸத்வம், முதலிய குணங்களைச் சொல்
லுகிறதென்பதும் உசிதமல்ல, என்று தாத்பர்யம். 'விகாரங்களையும்
குணங்களையும்' என்று வெவ்வேறாகச் சொல்லி யிருப்பதின் காரணத்
தைத் தெரிவிப்பதற்காக 'ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணங்களாகிய' என்
றும், 'மோக்ஷத்திற்கு காரணங்களாகிய' என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.
தள்ளத்தகுந்ததும் அங்கீகரிக்கத்தக்கதுமாகிய இரண்டுவிதமான
குணங்களின் வகுப்புக்களை உபதேசம் செய்திருப்பது தள்ளுவ
தற்காகவும் அங்கீகரிப்பதற்காகவு மாகையினால் ப்ரயோஜனத்
தோடு கூடியதே. அது ப்ரக்ருதியி லிருந்து உண்டானது என்று
உபதேசஞ் செய்திருப்பது எதற்காக என்றாக்ஷேபம் வரில் அதற்கு
ஸமாதானமாகச் சொல்லப்படுகிற தென்று நினைத்து அறியவேண்

---

1 பகவத்கீதை - 13 - 6.
2 பகவத்கீதை - 13 - 7.
3 பகவத்கீதை - 13 - 3.

னுடைய விகாரங்களினால் ஜீவாத்மாவிற்கு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமா
கிற தென்றர்த்தம். 19

கார்யகாரணகர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிருச்யதே |
புருஷ: ஸுகது:கானாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே ||

ப-ரை] கார்யகாரணகர்த்ருத்வே - ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், இவைகள் க்ரியைகளைச்செய்வதில், ப்ரக்ருதி: - ஶரீரம், ஹேது: - காரணமாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது, புருஷ: - ஜீவாத்மா, ஸுகது:கானாம் - ஸுகதுக்கங்களை, போக்த்ருத்வே - அநுபவிக்கிறவனாக இருப்பதில், ஹேது: - காரணமாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான். 20

பா] கார்யமாவது ஶரீரம். காரணங்களாவது மனஸ்ஸோடுகூடின ஜ்ஞா

டிய விஷயத்தைப்பற்றி, 'விஸி (அறி)' என்று அதிகமாகச் சொல்லி யிருப்பதின் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது ஜீவாத்மா வுடன்' என்றாரம்பித்து. ப்ரக்ருதிக்கே வெவ்வேறு ஆகாரங்களினால் தள்ளத்தகுந்ததா யிருக்கையும், அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததா யிருக்கையு முண்டு என்று தெரிவிப்பதற்காக அந்த ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டா னது என்றுபதேசஞ் செய்திருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். 'தன்னு டைய விகாரங்களினால்' என்று அமாநித்வம் முதலியவைகளை விகாரங் களாய்ச் சொல்லியிருப்பது 'ப்ரக்ருதிஸம்பவாந்' என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டானவைகளாக விருக்கை பொதுவானபடியி யினால் கோபலிவர்த்தந்யாத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக. 19

தா] பிறகு ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மா இவைகளின் சேர்க்கையினால் உண்டாகிய கார்யங்களின் வ்யத்யா ஸம் சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். 'கார்யமாவது ஶரீரம்' என்பதற்கு இந்த ஸந்தர்ப்பத்தினாலும் 'காரண' என்னும் பதத்தி னோடு சேர்ந்திருப்பதினாலும் இவ்விடத்தில் 'கார்ய' என்னும் பதம் ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதற்கு ஆதாரமாக இருக்கிற ஶரீரமென்று பேருடைய ஒருவித கார்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். [1]'இந்த்ரியாணி தஶைகம் ச' என்றுப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் 'காரண' என்னும் பதம், என்று சொல் லுகிறார்—'மனஸ்ஸோடுகூடின' என்றாரம்பித்து. இத்தால் கார்யமா வது பஞ்சபூதங்கள், ஐந்து தன்மாத்திரங்கள், ஆகப்பத்துவிதம். கார ணமாவது புத்தி, அஹங்காரம், முதலாகப் பதி மூன்றுவிதம். இவை

---

1 பகவத்கீதை - 13 - 5.

ஞேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும். இவைகள் கார்யத்தைச்செய்வதில் ஜீவாத்மாவினுல் அதிஷ்ட்டானஞ் செய்யப்பட்ட ப்ரக்ருதியே காரணம். அதாவது ஜீவாத்மாவினுல்அதிஷ்ட்டானஞ்செய்யப்பட்ட ஶரீரமாக மாறியிருக்கிற ப்ரக்ருதியை ஆதாரமாகவுடையவைகள் ஸுகதுக்கங்களை

களின் உத்பத்தியிலும் ஒவ்வொரு நிமிஷங்கள்தோறும் மாறுவதிலும் காரணம் மூல ப்ரக்ருதி என்றிவை முதலிய மற்ற வ்யாக்யானங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. 'கார்யகாரணகர்த்ருத்வே' என்று மற்றவர்கள் சொன்ன பாடம் ப்ரஸித்தி இல்லாததால் அநாதரிக்கப்பட்டது. 'கர்த்ரு' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ப்ரயத்னத்திற்கு இருப்பிடமென்பதைச் சொல்லுகிறதல்ல, அசேதனத்தில் அது ஸம்பவிக்காதாகையினுல். ஆகையினுல் அதற்குத் தக்கபடி வ்யாபாரத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கை சொல்லப்படுகிறது; என்று சொல்லுகிறுர்—'இவைகள கார்யத்தைச் செய்வதில்' என்று. புத்திபூர்வமாய் நடக்காத மனது காது முதலியனவைகளின் சில வ்யாபாரங்களில் புருஷனுடைய இச்சைக்கு வசப்பட்டிருத்தல் கிடையாது. அப்படியிருந்தபோதிலும் அவைகள் ஜீவாத்மாவிற்கு ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்டவைகளாகையினுல் போக்தாவாகிய ஜீவாத்மா ஸமீபத்தில் இருப்பதாகிய அந்தஜீவாத்மாவினுடைய அதிஷ்ட்டானம் வேண்டியது. பெரும்பாலும் ஜீவாத்மாவின் ப்ரயத்னத்திற்கு வசப்பட்டு நடப்பதுமுண்டு என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'அதாவது ஜீவாத்மாவினுல்' என்றுரம்பித்து. இவைகளுக்குத் தனித்தனியே பிரித்து வ்யாபாரத்தைச் சொல்லியிருப்பதினுல் 'ப்ரக்ருதியே' என்பதேற்பட்டது. ஜீவாத்மாவினுல அதிஷ்ட்டானஞ் செய்யப்பட்ட ப்ரக்ருதி என்பது யுக்தமல்ல. ப்ரளய தசையில் ஶரீரம், இந்த்ரியங்களில்லாத ஸம்ஸாரியாகிய ஜீவாத்மா தன்னுடைய இஷ்டத்தினுல் ப்ரக்ருதியை அதிஷ்ட்டானஞ் செய்வது ஸம்பவிக்காதாகையினுல் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறுர்—'ஶரீரமாக மாறியிருக்கிற' என்று. ஸுகதுக்கங்களின் அனுபவம், அவைகளுக்குக் காரணங்கள், இவைகளுக்கு இருப்பிடமாகயிருக்கையே காரணமாகயிருக்கை யென்று இவ்விடத்தில் பிரித்துச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் 'ப்ரக்ருதியை ஆதாரமாகவுடைய' என்பது முதலியது சொல்லியிருக்கிறது. ப்ரக்ருதியே கர்த்தாவாகவிருந்தால், [1]'கர்த்தாஶாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்' என்றிவை முதலிய ஸூத்ரங்களோடு விரோதம் வருமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்

---

1 ஶாரீரகஸூத்திரம் - 2 - 3 - 33.

யனுபவிப்பதற்குக் காரணமாகிய க்ரியைகள் என்றர்த்தம். ஜீவாத்மா விற்கு அதிஷ்ட்டாதாவாயிருக்கையே உண்டு அதைப்பற்றியே *'கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்' என்றிவை முதலியது சொல்லப்பட்டது. ஶரீரத்தை அதிஷ்ட்டானஞ் செய்வதாகிய ப்ரயத்தினத்திற்குக் காரணமாக இருக்கையே ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்ருத்வம். ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருக்கிற

சொல்லுகிறார்-'ஜீவாத்மாவிற்கு அதிஷ்ட்டாதாவாக யிருக்கையேஉண்டு' என்று. ஜீவாத்மாவிற்கு அதிஷ்ட்டாதாவாகயிருக்கைமாத்திரமே யுண்டானால் அப்பொழுது நேராக கர்த்ருத்வம் ப்ராக்ருதிக்கே, ஜீவாத்மாவிற்கு கர்த்ருத்வம் ஔபசாரிகமாக இருக்கவேண்டி வருமே, என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ஶரீரத்தை அதிஷ்ட்டானஞ் செய்வதாகிய' என்றாரம்பித்து. இதன் கருத்தாவது—ப்ரயத்னத்தால் உண்டாகிய அசங்குதல் முதலியவைகளுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கையாகிய கர்த்ருத்வம் ஜீவனுக்குண்டென்று ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட கர்த்ருத்வத்தில் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ரயோஜனமுண்டாக வேண்டியதாகையினால் என்றிவை முதலிய காரணங்கள் ஸரியானவைகளல்ல. மேலும் ஶரீரம் முதலியவைகளை வேலைகளைச் செய்விக்கக்கூடிய ப்ரயத்னதிற்கு இருப்பிடமாக இருப்பதில் கர்த்தா என்னும் பதம் ஔபசாரிகமுமல்ல, க்ருதி என்பதும், ப்ரயத்னம் என்பதும், ஒரே அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற பதங்களாகையினால் க்ருதிக்கிருப்பிடமாக யிருக்கையே கர்த்ருத்வமாகையினாலும். ஆகையினால் மற்ற அர்த்தங்களில் கர்த்தா என்பது ஔபசாரிகமென்று ஏற்பட்டது. அந்தந்த வஸ்துவுக்குத்தக்கபடி க்ரியைக்கு இருப்பிடமாக விருக்கையே கர்த்ருத்வம் என்று சொல்லப்படுகிறதேயானால் அப்பொழுதும் ஜீவாத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வம் முக்யமாகவே இருக்கிறது என்பது. ஜீவாத்மா ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறான் என்பது உசிதமல்ல, பரிசுத்தனான ஜீவனுக்கு ப்ரியம், அப்ரியம் இவை இரண்டுமில்லை என்று, ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். மோக்ஷத்தில் விசித்ரமான ஸுகம் அனுபவிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும் துக்கத்தின் ப்ரஸ்தாவமே இல்லையே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருக்கிற' என்று. 1 'ஶரீரத்தோடுகூட இருப்பவனுக்கு ப்ரியம், அப்ரியம் இவைகளுக்கு ஓய்வில்லை' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யமும் ஶ்ருதியில் சொலலப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். விஷயங்களாகவும், இந்த்ரியம் முதலியவைகளாகவும் மாறியிருக்கிற ப்ரக்ருதியும் ஸுகதுக்கங்களை யனுப

* ஶாரீரக ஸூத்ரம் - 2 - 3 - 33. 1 சாந்தோக்யம் - 8 - 12-1.

ஜீவாத்மா ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதற்குக்காரணம். அதாவது ஸுக துக்கங்களின் அனுபவத்திற்கு இருப்பிடம் என்றர்த்தம்.　　20

விப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அப்படியிருக்க ஜீவாத்மா தனித்து எப்படிச் சொல்லப்படுகிறான் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'அதாவது ஸுகதுக்கங்களின்' என்றாரம்பித்து. இத்தால் அந்தந்தக் காலங்களிலுண்டாகிறதும், தன்னிடத்தி லிருக்கிறதுமாகிய ஸுகதுக்கங்களை ப்ரத்யக்ஷமாக அனுபவிப்பதே போகம், என்று போகத்தின் லக்ஷணமும் காட்டப்பட்டது. இத்தால் விகாரங்க ளொன்றுமில்லாத ஜீவாத்மா ஸமீபத்திலிருப்பதினால் ப்ரக்ருதியே ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறது என்று சொல்லுகிற பக்ஷம் நிராகரிக்கப்பட்டது. அந்தப் பக்ஷத்தில் 1 'புருஷோऽஸ்தி போக்த்ருபாவாத்', 2 'புருஷஸ்ய தர்சநார்த்தம் கைவல்யார்த்தம் ததா ப்ரதாநஸ்ய' எனறிவை முதலிய தங்கள் க்ரந்தத்திற்கே விரோதம் வருகிறது. இந்த பக்ஷம் ஶாரீரக ஸூத்ரத்தில் 3 'ரசநாநுபபத்தேஶ்ச' என்றாரம்பித்து 4 'விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம்' என்கிற வரையிலுள்ள ஸூத்ரங்களினால் விஸ்தாரமாக நிராகரிக்கப்பட்டது. இந்தஶ்லோகத்திலும் ப்ரக்ருதிக்கே ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறதா யிருக்கை உண்டென்று சொல்லப்படுகிறதேயானால் அப்பொழுது கர்த்ருத்வத்திலும் போக்தாவாக விருக்கையிலும் ப்ரக்ருதியே காரணம் என்று சொல்லவேண்டி வரும். தனித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஏனெனில் , போக்தாவாக விருக்கையும் கர்த்ருத்வத்தில் சேர்ந்திருப்பதினாலும் ஶாஸ்த்ரத்தின் ப்ரயோஜனம் அதில்சொல்லிய கார்யத்தை அனுஷ்டானஞ்செய்தவனுக்கு உண்டாகும் என்று ந்யாயமிருப்பதினாலும். கர்த்ருத்வம் ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வபாவத்திலே ஏற்பட்டது அது ஸுகதுக்கங்களை யனுப

---

1 சாங்க்ய தத்வ கௌமுதீ - 17. போக்த்ருபாவாத்-போக்தாவாக இருக்கிற படியினால், புருஷ:-ஜீவாத்மா, அஸ்தி - இருக்கிறான்.

2 சாங்கய தத்வ கௌமுதீ - 21. புருஷஸ்ய - புருஷனுக்கு, தர்சனார்த்தம்-பார்ப்பதற்காகவும், ததா- அப்படியே, ப்ரதானஸ்ய - ப்ரக்ருதிக்கு, கைவல்யார்த்தம்- மோக்ஷத்திற்காகவும்.

3 ஶாரீரகஸூத்ரம் - 2-2-1. ரசநாநுபபத்தே:-லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது பொருந்தாதாகையினால் (ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகாது என்றுசேர்த்துக் கொள்ளவும்).

4 ஶாரீரக ஸூத்ரம்-2-2-9. விப்ரதிஷேதாச்ச-ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருப்பதினாலும், அஸமஞ்சஸம் (சாங்க்யர்களின் ஸித்தாந்தம்) பொருத்தமுடையதல்ல.

பா-அ] இப்படி ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்துகொண்டிருக்கிற ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மா இவைகளினுடைய கார்யங்களின் வ்யத்யாஸம் சொல்லப்பட்டது. ஸ்வபாவத்தில் தன்னை அனுபவிப்பதொன்றையே ஸுகமாகவுடைய ஜீவாத்மாவிற்கு விஷயங்களாலுண்டாகிய ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமாகயிருக்கையு முண்டு என்று சொல்லுகிறார்.—

புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந் ॥

விப்பதில் ஜீவாத்மா காரணம், என்று காட்டுவதற்காகப் பிரித்துச்சொல்லியிருக்கிறது என்பது உசிதமல்ல. ஜீவாத்மாவின் ஸம்பந்தமில்லாமல் கேவலமான ப்ரக்ருதிக்கு கர்த்ருத்வம் உண்டாகாது. அப்படி ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை. அப்படிக்கில்லாவிடில் பரிசுத்தமான கேவல ஜ்ஞானமுண்டானபிறகும் 1 'தேந நிவ்ருத்திப்ரஸவாமர்த்தவசாத் ஸப்தரூபவிநிவ்ருத்தாம்' என்று சொல்லப்பட்ட ஏழுவிதமாகிய நிவ்ருத்தி இல்லாமல்போகவேண்டிவரும் அப்படியாகில் முக்திதசையிலும் முன்போலவே ப்ரக்ருதி தன் வ்யாபாரங்களைச் செய்யவேண்டியதாகும். 2 'ஸங்காதபரார்த்தத்வாத் த்ரிகுணாதிவிபர்யயாததிஷ்டாநாத்। புருஷோஸ்தி போக்த்ருபாவாத் கைவல்யார்த்தம் ப்ரவ்ருத்தேஶ்ச' 3 'ஜநநமரணகரணாநாம் ப்ரதிநியமாதயுகபத்ப்ரவ்ருத்தேஶ்ச। புருஷபஹுத்வம் ஸித்தம் த்ரைகுண்யவிபர்யயாச்சைவ॥' என்று ஶரீரத்தை அதிஷ்டானஞ் செய்வதினாலும் தனித்தனிக் காலங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறபடியினாலும் ஜீவாத்மா உண்டென்றும், அந்த ஆத்மாக்கள் அநேகம் என்றும், சொல்லியிருப்பதற்கும் விரோதம் வரும். இந்தக்கீதையிலும் 'புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந்' என்று மேலே சொல்லியிருப்பதும் விரோதமாகும் என்று தாத்பர்யம். 20

---

1 தேந - அதினால், நிவ்ருத்திப்ரஸவாம் - நிவ்ருத்தியினாலுண்டாகிய, அர்த்தவசாத் - வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினால், ஸப்தரூபவிநிவ்ருத்தாம் - ஏழுவிதமான பிரிவுகளையுடைய

2 சாங்க்ய தத்வ கௌமுதீ - 17 சங்காதபரார்த்தத்வாத்- சிலவஸ்துக்களின் சேர்க்கையாகிய ஶரீரம் அயலானுக்காக ஏற்பட்டதினாலும், த்ரிகுணாதி விபர்யயாத்- ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களை யுடையவனல்லாமையினாலும், அதிஷ்டாநாத்-சரீரத்தை அதிஷ்டானஞ்செய்வதினாலும், போக்த்ருபாவாத்-போக்தாவாக இருப்பதினாலும், கைவல்யார்த்தம்-மோக்ஷத்திற்காக, ப்ரவ்ருத்தேஶ்ச-ப்ரவ்ருத்திக்கிறபடியினாலும், புருஷ:- ஜீவாத்மா, அஸ்தி இருக்கிறான்.

3 சாங்க்ய தத்வகௌமுதீ-18. ஜநநமரணகரணாநாம் - உத்பத்தி, மரணம், இவைகளின் காரணங்கள் இவைகள், ப்ரதிநியமாத் - தனித்தனியே ஏற்பட்டிருப்பதினாலும், அயுகபத் ப்ரவ்ருத்தேஶ்ச - தனித்தனியாக ப்ரவ்ருத்திக்கிறபடியினாலும், சத்ரைகுண்யவிபர்யயாச்ச-ப்ரக்ருதியைவிட வேறுபட்டதாகையினாலும், புருஷபஹுத்வம் - ஜீவாத்மாக்கள் அநேகம் என்பது, ஸித்தம்-ஏற்பட்டது.

ப - ரை] புருஷ: - ஜீவாத்மா, ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி - ஶரீரத்தில் இருந்துகொண்டே, ப்ரக்ருதிஜாந் - ஶரீரத்தினால் உண்டாகிய, குணாந் - ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் கார்யங்களாகிய ஸுக துக்கம் முதலியவைகளை, புங்க்தே - அனுபவிக்கிறான். *

பா] 'குண' என்னும் பதம் அந்தக் குணங்களின் கார்யங்களை ஔபசாரிகமாகச்சொல்லுகிறது. ஸ்வபாவத்தில் தன்னையனுபவிப்பதொன்றையே

தா] *கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தத்தில் ஒருபாகத்தில் ஆக்ஷேபம்உண்டாவதற்காகவும், கீழ்ச்சொல்லியதற்கும் மேல் சொல்லப்போகிறதற்கும் புனருக்தியைப் பரிகரிப்பதற்காகவும், கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தைத் தனியாக அனுவதிக்கிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. பரிசுத்தனாகியும் தன்னையனுபவிப்பதனால் உண்டானஸுகமொன்றுக்கே இருப்பிடமாயுமிருக்கிற ஜீவாத்மாவிற்கு விஷயங்களாலுண்டான வெளியிலிருக்கிற ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பது வாஸ்தவமாக இராது. பின்னை எப்படியெனில் ஸ்படிகமணியினிடத்தில் செம்பருத்திப் பூவினுடைய சிவப்பு நிறத்தை ஆரோபிப்பதைப்போல அதிகமான ஸம்பந்தத்தினால் ஆரோபிக்கப்பட்டதாகவே இருக்கவேண்டும் என்கிற ஆக்ஷேபம் 'புருஷ:' என்று ஆரம்பிக்கிற பாதி ஶ்லோகத்தினால் பரிகரிக்கப்படுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'ஸ்வபாவத்தில்' என்றாரம்பித்து ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் நேராக அனுபவிக்கக்கூடியவைகளல்ல, ஸுகம், துக்கம், அஜ்ஞானம், முதலிய கார்யங்களைக்கொண்டு ஊஹிக்கக்கூடியவைகளாகையினாலே இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாதாகையினால். ஸுகதுக்கங்களையனுபவிப்பதோவெனில் கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டது ஆகையினால் மேலே நிரூபிக்கவேண்டியது. அதுவும் 'ஹி' என்னும் பதத்தினால் காட்டப்பட்டது. இவ்விடத்திலோ வெனில் 'ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந் புங்க்தே' என்று குணங்களை யனுபவிக்கிறானென்பது எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்— 'குண' என்னும் பதம்' என்றாரம்பித்து. 'அந்தக் குணங்களின் கார்யங்களை' என்பது லக்ஷணை சொல்லுவதற்குக் காரணத்தைச்சொல்லியிருக்கிறது. 'குண' என்னும் பதமே ஸுகதுக்கங்களில் முக்யமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி யிருந்தபோதிலும் ப்ரக்ருதியிலுண்டான குணங்களென்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் ஔபசாரிகமென்பது உசிதந்தான். மேலும் அநேக இடங்களில் 'குண' என்னும் பதம் ஸத்வம், முதலிய குணங்களைப்பற்றியே ப்ரயோகிக்கப்படு*

கிறது உள்ளபடியே இருக்கிற ஆகாரம் இவ்விடத்தில் 'புருஷ:' என்னும் பதத்தினால் அனுவதிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'ஸ்வபாவத்தில்' என்றாரம்பித்து. 'ப்ரக்ருதிஸ்த:' என்னும் பதம் தன்

ஸுகம்ரகவுடைய ஜீவாத்மா ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்தவனும் ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தைக் காரணமாக உடைய ஸத்வம் முதலியகுணங்களின் கார்யங்களாகிய ஸுக துக்கம் முதலியவைகளை யனுபவிக்கிறன். *

பா - அ] ப்ரக்ருதியோடு சேருவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிருர்—

காரணம் குணஸங்கோஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு ‖ 21

ப -ரை] அஸ்ய-இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு, ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு-நல்லதும் கெட்டதுமாகிய ஜாதிகளில் பிறப்பதில், குணஸங்க: - குணங்களில் பற்றுதல், காரணம் - காரணம். 21

னுடைய ஸ்வபாவத்திலேயேஇருக்கிறன்என்னும் அர்த்தத்தைச்சொல்லுவதாக ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. ஆகையினுல் அதை விலக்குவதற்காக 'ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்தவனும்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'ப்ரக்ருதிஜாந்' என்பதினுல் ப்ரக்ருதியையாதாரமாக உடைத்தாயிருக்கை சொல்லப்படவில்லை, 'நான் ஸுகத்தையுடையவன்', 'நான் துக்கத்தையுடையவன்,' என்று தன்னிடத்திலிருப்பதாகவே அவைகள் தோன்றுகிறபடியினுல். அந்தக்கரணத்தின் விகாரங்களாகிய ஸுகம் முதலியவைகள் தன்னிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன என்னும் பக்ஷம் கீழ்ச்சொல்லிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாகையினுல். ஆகையினுல் ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருப்பதைக் காரணமாகவுடையவைகள் என்பதே சொல்லப்படுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தைக் காரணமாக உடைய' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'முதலிய' என்னும் பதத்தினுல் முன்னே சேர்த்துச் சொல்லப்பட்ட ஆசை, த்வேஷம், முதலியவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. அவைகளும் கர்மங்களின் பலமாகையினுல் அனுபவிக்கத் தக்கவைகளே. ஆத்மநேபதமாக இருப்பதினுலும், அர்த்தம் பொருந்தாதாகையினுலும், ரக்ஷிக்கிறது என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது யுக்தமல்ல. ஸாப்பிடுகிறது என்னும் அர்த்தமும் இவ்விடத்தில் உசிதமல்லாமையால் விடப்பட்டது. ஆகையினுல் இவ்விடத்தில் 'ஸுஙக்தே' என்பதினுல் கீழ்ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட அனுபவம் மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது. தன்னிடத்திலிருப்பதாயும் தத்காலத்தில் நடந்துகொண்டிருப்பதாயுமிருக்கிற ஸுகதுக்கங்களை நேராகக் கண்டறிவதே போகம் என்றல்லவோ அதற்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிருர்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'அனுபவிக்கிறன்' என்று. *

பா] முன்பிருந்த ப்ரக்ருதியின் மாறுதலாகிய தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ஜாதிகளில் இருந்துகொண்டிருந்த இந்த ஜீவாத்மா அந்தந்த ஜாதிகளினுலேற்பட்ட ஸத்வம்முதலியகுணங்களின் கார்யங்களாகிய ஸுகம் துக்கம்

தா] தன்னுடைய அனுபவம் ஒன்றுக்கே இருப்பிடமாகிய ஜீவாத்மா விஷயங்களாலுண்டாகிய ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதில் ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் காரணமென்று சொல்லப்பட்டது. பரிசுத்தனுகிய ஆத்மாவிற்கு அந்த ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமும் எப்படி உண்டானது என்கிற ஆக்ஷேபத்தை உடனே பரிகரிக்கிறார் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறார்—'ப்ரக்ருத்யோடு' என்றாரம்பித்து. விரையும் முளையும் போன்ற ந்யாயத்தினுல் பரம்பரையாக அனுதியாகையினுல் அந்யோந்யாஶ்ரய தோஷத்திற்கும், சக்ரகம் என்னும் தோஷத்திற்கும் பரிகார மேற்பட்டது. அநவஸ்த்தையும் இது விஷயத்தில் தோஷமல்ல. இந்தப் பரம்பரையில் முன்பிருந்த காரணங்கள் விசித்ரங்களாக இருப்பதினுல் மேல்வரும் கார்யங்கள் விசித்ரங்களென் றேற்பட்டது. குணங்களில் பற்றுதல், ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டதும் தடுக்கப்பட்டதுமாகிய காமங்களின் வழியாக அவைகளின் பலத்தை யனுபவிப்பதற்காக விசித்ரமான ஜன்மங்களுக்குக் காரணமாகையினுல் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரயோஜன முண்டு. 1 'திரும்பிவருகிறவர்கள் கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்களாக இருந்தார்களேயானுல் கெட்ட யோநியை அடைவார்கள். திரும்பிவருகிறவர்கள் நல்ல நடத்தை உள்ளவர்களாக இருந்தார்களேயானுல் நல்லயோனியை யடைவார்கள்' என்று நல்லதும் கெட்டதுமாகிய யோனியை யடைவது கர்மங்களினுல் உண்டாகிறது, என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிவாக்யத்திற்கு விரோதமில்லையென்று சொல்லுகிறார்—'முன்பிருந்த' என்றாரம்பித்து. ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் நேரில் பற்றுதல் உண்டாகக்கூடிய இடங்களென்பது பொருந்தாதாகையினுல் இவ்விடத்திலும் 'குண' என்னும் பதம் முன்போலவே ஔபசாரிகமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்பிராயத்தினுல் 'ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் கார்யங்களாகிய ஸுகம் துக்கம் முதலியவைகளில்' என்று சொல்லப்பட்டது. பற்றுதலாவது துக்கத்தில் ஸுகமென்கிற ப்ரமத்தால் உண்டாகும் பற்றுதல். துக்கத்திற்குக் காரணங்களாகிய ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவது முதலிய கார்யங்களில் அல்பஸுகத்தில் பற்றுதலாலல்லவோ ஆசைப்படுகிறன்.

---

1 சாந்தோக்யம் - 5-10-7.

முதலியவைகளில் பற்றுதலையடைந்தவனாய் அவைகளுக்கு ஸாதனங்களாகிய புண்ய பாப கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். ஆகையினால் அந்தப் புண்ய பாபங்களின்பலத்தை யனுபவிப்பதற்காக நல்லதாகவும் கெட்டதாகவு மிருக்கிற ஜாதிகளில் பிறக்கிறான். பிறகு மறுபடியும் கர்மங்களைச்

1'ப்ராஜ்ஞாநவதாம் பும்ஸாம் ப்ரஹாரோபி ஸௌகாயதே|' என்றும் சொன்னார்கள். எவன் எதை இச்சிக்கிறானோ அவனுக்கு அதிலாவது அதின் ஸாதனத்திலாவது இது நாம் செய்யவேண்டியது என்கிற புத்தி உண்டாகிறது." இப்படியிருக்க ஸௌகம் ஸ்வரூபத்தில் செய்ய முடியாதாகையினால் அதின் ஸாதனங்களிலேயே ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அவைகளுக்கு ஸாதனங்களாகிய' என்று சொல்லப்பட்டது. ஶ்ருதியிலும் 'அந்த ஜீவாத்மா எப்படி ஆசைப்பட்டவனாகிறானோ அப்படிப்பட்ட கார்யத்தையுடையவனாக ஆகிறான்' என்றர்த்த முள்ளவாக்யம் சொல்லப்படுகிறது. இருக்கிறது, இல்லாதது, என்றிவை முதலிய அர்த்தங்களைச் சொல்லில் பொருந்தாதாகையினாலும், 2 'திரும்பிவருகிற எவர்கள் நல்ல நடத்தையுள்ளவர்களோ அவர்கள் நல்ல யோனியை யடைவார்கள்—ப்ராம்மணயோனியையாவது, க்ஷத்திரிய யோனியையாவது, வைஶ்ய யோனியையாவது, அடைவார்கள். அப்படியல்லாமல் திரும்பி வருகிற எவர்கள் கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்களோ அவர்கள் கெட்ட யோனியை யடைவார்கள்—நாயின் யோனியையாவது, பன்றியின் யோனியையாவது, சண்டாளர்களின் யோனியையாவது (அடைவார்கள்)' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளை யனுஸரித்தும் நல்லதும் கெட்டதுமாகிய என்னும்பதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'நல்லதாகவும் கெட்டதாகவுமிருக்கிற ஜாதிகளில்' என்று சொன்னதினால் ஸத், அஸத், இவைகளின் ஜன்மங்களில் என்று மற்றவர்கள் வ்யாக்யானஞ்செய்தது நிராகரிக்கப்பட்டது. பன்மையாகச் சொல்லியிருப்பதினால் ஒரு ஜீவாத்மாவிற்கே பரம்பரையாக விசித்ரங்களாகவும் எண்ணிறந்தவைகளாயுமிருக்கிற நல்லதும் கெட்டதுமாகிய யோனிகளின் ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'மறுபடியும் கர்மங்களைச் செய்கிறான், மறுபடியும் பிறக்கிறான்' என்றிவை முதலியது சொல்லப்பட்டது. இப்படிப் பரம்பரையாக அனாதியாயிருப்பதைப்

---

1 ப்ராஜ்ஞாநவதாம்-ப்ரமமாகிய ஜ்ஞானத்தையுடைய, பும்ஸாம்-புருஷர்களுக்கு, ப்ரஹாரோபி-அடிப்பதும், ஸௌகாயதே-ஸௌகம் போலிருக்கிறது.

2 சாந்தோக்யம்-5-10-7.

செய்கிறான், மறுபடியும் பிறக்கிறான். எப்பொழுது அமாநித்வம், முதலிய ஆத்மாவை அடைவதற்குக் காரணங்களாகிய குணங்களை அடைகிறானோ அதுவரையில் ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறான். அதுதான் இங்கே 'காரணம் குணஸங்கோऽஸ்ய ஸத்ஸத்யோநிஜந்மஸு' என்றுசொல்லப்பட்டது. 21

உபத்ரஷ்டாநுமந்தா ச பர்தா போக்தா மஹேஶ்வர: ।
பரமாத்மேதி சாப்யுக்தோ தேஹேऽஸ்மிந் புருஷ: பர: ॥ 22

ப - ரை] அஸ்மிந் - இந்த, தேஹே - தேஹத்தில், பர: - மேலான, புருஷ: - ஜீவாத்மா, உபத்ரஷ்டா - பார்த்துக்கொண்டிருப்பவன், பர்தா - (ஶரீரத்தைத்) தாங்குகிறவன், போக்தா - (ஸுகதுக்கங்களை) அனுபவிக்கிறவன், மஹேஶ்வர: - (தேஹம், முதலியவைகளைக் குறித்து) ஈஶ்வரன், பரமாத்மேதி - பரமாத்மாவென்றும், உக்த: - சொல்லப்பட்டான். 22

பா] இந்தத் தேஹத்திலே இருக்கிற இந்த ஜீவாத்மா தேஹம் வேலை செய்

தா] போல மேலும் முடிவில்லாமல் பரம்பரையாகவே எப்பொழுதுமிருந்து கொண்டிருக்குமோ என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—'எப்பொழுது' என்றாரம்பித்து. ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருப்பதற்குக் குணங்களில் பற்றுதல் காரணம் என்றுசொல்லியிருக்கும்பொழுது தானாகவே காரணமில்லாமல்போனால் கார்யமுமுண்டாகாது என்கிற ந்யாயத்தினால் அமாநித்வம் முதலியவைகளால் குணங்களில் பற்றுதல் நிவ்ருத்தித்துவிடுவதினால் நல்லதும் கெட்டதுமாகிய ஜாதிகளில் ஜன்மங்களின் பரம்பரையும் ஓய்ந்துவிடும் என்று சொல்லபபட்டதாகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அது தான்'என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் நேராகச் சொல்லாமற் போனபோதிலும் குணங்களில் பற்றுதல் முன்பிருந்த தேஹங்களின் ஸம்பந்தத்தினாலுண்டானது என்பதும், கர்மங்களின் வழியாக ஜன்மங்களை யடைவதற்குக் காரணமென்பது முதலியதும் ஶ்ருதிகள், மற்ற ஸ்ம்ருதிகள், இவைகளை யனுஸரித்து அபிப்ராயத்தினால் சொல்லப்பட்டதென்று தாத்பர்யம். 21

நல்லதாயும் கெட்டதாயும் இருக்கிற ஜாதிகளில் பிறந்த பிறகு வரக்கூடிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். த்ரஷ்டாவாவது ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு அறிய வேண்டிய வஸ்துக்களை அறிகிறவன். உபத்ரஷ்டாவாவது உண்மையாகத்தான் ப்ரவ்ருத்திக்காமலே ப்ரவ்ருத்தி செய்பவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவன். அவனைப்போல் இருக்கிறபடியினால் இங்கும் 'உபத்ரஷ்டா' என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தேஹம் வேலை செய்வதற்குத் தகுந்த' என்றாரம்பித்து

வதற்குத் தகுந்த ஸங்கல்பம் முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு தேஹத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அப்படியே அனுமதி செய்கிறவனுமாகிறான். அப்படியே தேஹத்தைத் தாங்குகிறவனுமாகிறான். அப்படியே தேஹம் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதால் உண்டாகிய ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறவனாகவுமாகிறான். இப்படியே தேஹத்தை நியமிப்பதினாலும், தேஹத்தைத் தாங்குவதினாலும், தேஹத்திற்குச் சேஷியாயிருப்பதினாலும், தேஹம், இந்த்ரியம், மனஸ்ஸு, இவைகளைக் குறித்து ஈஶ்வரனாகிறான். அப்படியே மேலும் * 'ஶரீரம்யதவாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீஶ்வர:।

'முதலியவைகளை' என்பதினால் ப்ரேரணம் செய்கிறதும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. அன்றிக்கே ஏற்கனவே ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பவனை அதிலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறவன் அநுமந்தா என்னப்படுகிறான் என்கிற வ்யத்பாஸத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு 'முதலிய' என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாகவுமாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது, அநுமதி செய்கிறது, முதலியவைகளுக்கு இன்னாரை என்று சொல்லவேண்டிய தவஶ்யமாகையினால் ஆதாரமாக ஸமீபத்தில் இருக்கிற தேஹமே அதற்கும் ஸமாதானமாக அந்வயிக்கத்தக்கது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'தேஹத்தை' என்று சொல்லப்பட்டது. நியமனம் செய்பவனாகயிருக்கை, தரிப்பவனாகயிருக்கை, சேஷியாக யிருக்கை, இவைகள் ஶரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற ஆத்மாவிற்கு லக்ஷணங்கள் என்கிற பிரிவைக் காட்டுவதற்காக ப்ரவ்ருத்தியைப் பற்றிய பார்த்துக்கொண்டிருத்தலையும், அனுமதி செய்தலையும், ஒரே வாக்யத்தில் சேர்த்தெடுத்ததும், 'அப்படியே' என்று வாக்யத்தை வேறுபடுத்தினதும். '஭ர்தா' என்பதற்குத் தரிக்கிறவன் என்றர்த்தம். கீழ்ச் சொல்லிய காரணங்களினால் மஹேஶ்வரன் என்பதும் ஸமீபத்திலிருக்கிற தேஹம் முதலியவைகளைப்பற்றியதே என்று சொல்லுகிறார்—'இப்படித் தேஹத்தை நியமிப்பதினாலும்' என்றாரம்பித்து; தேஹத்தினாலுண்டாகிய ப்ரயோஜனங்களை யனுபவிக்கிறான் என்று சொன்னதினாலேயே தேஹம் அவனுடைய ப்ரயோஜனத்திற்கேற்பட்டதாகையினால் ஆத்மா சேஷீ என்பதுமேற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'தேஹத்திற்குச் சேஷியாயிருப்பதினாலும்' என்று. கர்மங்களுக்கு வசப்பட்ட உத்பத்தி மரணங்களையுடைய ஜீவாத்மாவினிடத்திலேயே 'ஈஶ்வர:' என்னும் பதம் சில விஷயங்களைப்பற்றியதாக ப்ரயோகித்திருப்பதைக் காட்டுகிறார்—'அப்படியே மேலும்' என்றாரம்பித்து. ஜீவாத்மாவினிடத்திலேயே அவன் தர்மபூத

---

* பகவத்கீதை-15-8.

[illegible] ॥’ என்று சொல்லப்படப்போகிறது. இந்தத்தேஹத்தில் தேஹம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ்ஸு, இவைகளைக் குறித்துப் பரமாத்மாவென்றும் சொல்லப்பட்டான். தேஹத்திலும் மனஸ்ஸிலும் ஆத்மாவென்னும்பதம் அடுத்த மேல் ஶ்லோகத்திலேயே † ‘த்யாநேநாத்மநி பஶ்யந்தி கேசிதாத்மாநமாத்மநா’ என்று ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. ‘அபி’ என்னும் பதத்தினால் மஹேஶ்வரன் என்

ஜ்ஞானத்தினால் வ்யாபித்துக்கொண்டிருப்பதினால் பரமாத்மா என்னும் பதம் ப்ரயோகித்திருப்பது பொருந்துவதற்காக ஸமீபத்திலிருக்கிற இந்தப்பதத்தினர்த்தத்தைச் சுருக்கிச்சொல்லுவதற்குக் காரணமாகிய பதங்களோடு அந்வயத்தைச் சொல்லுகிறார்—‘இந்தத் தேஹத்தில்’ என்று. நேரில் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாக விருந்தால் ‘தேஹேஸ்மிந்’ என்பது பொருந்தாது என்று தாத்பர்யம். ‘இவ்விடத்தில் தேஹம் இந்த்ரியங்கள், மனஸ்ஸு, இவைகளைக் குறித்து’ என்று மனஸ்ஸைத் தனித்தெடுத்தது அதனிடத்திலும் ஆத்மா என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று காட்டுவதற்காக. ‘பர:’ என்னும் பதத்தினால் விலக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லாமையினால் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்பது பொருந்தாது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—‘தேஹத்திலும் மனஸ்ஸிலும்’ என்றாரம்பித்து. இந்த ப்ரயோகம் வேறு க்ரந்தத்திலாவது வேறு இடத்திலாவது தேடவேண்டியதில்லை. இதே ஸந்தர்ப்பத்தில் ஒரு ஶ்லோகத்திற்கப்புறமிருக்கிறது. ஆகையினால் விலக்கவேண்டிய வஸ்து ஸமீபத்திலிருக்கிறது, அதை விலக்குவது மாத்திரத்திற்காக என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால்—‘அடுத்தமேல் ஶ்லோகத்திலேயே’ என்று சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மா என்னும் பதத்தைப்போல ‘மஹேஶ்வர:’ என்னும் பதமும் ஸமீபத்திலிருக்கிற இந்தப் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கிச் சொல்வதற்குக் காரணமாகிய பதங்களின் அர்த்தங்களைப்பற்றியதே என்பது ‘ச’ என்பதின் அர்த்தத்தைவிட வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ‘அபி’ என்னும் பதத்தினால் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘அபி’ என்னும் பதத்தினால்’ என்றாரம்பித்து. ‘உக்த: (சொல்லப்பட்டான்)’ என்பதினால் பரமாத்மாவல்லாத வஸ்துவினிடத்தில் சில வஸ்துக்களைபற்றியது இந்தப் பரமாத்மா முதலிய பதங்கள் என்று காட்டப்பட்டது. ‘புருஷ: பர:’ என்

---

† *பகவத்கீதை*-13-24.

றும் சொல்லப்பட்டான் என்றேற்படுகிறது. 'அநாதிமத்பரம்' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்ட அளவில்லாத ஜ்ஞானம், ஶக்தி, இவைகளையுடைய இந்த ஜீவாத்மா அநாதியாகிய ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தினலுண்டான குணங்களில் பற்றுதலால் இந்தத் தேஹம் மாத்திரத்திற்கு ஈஶ்வரனாகவும், தேஹம் மாத்திரத்திற்குப் பரமாத்மாவாகவும் ஆகிறான். 22

ய ஏவம் வேத்தி புருஷம் ப்ரக்ருதிம் ச குணை: ஸஹ ।
ஸர்வதா வர்த்தமாநோऽபி ந ஸ பூயோऽபிஜாயதே ॥ 23

ப - ரை] ய: - எவன், ஏவம் - இந்த, புருஷம் - ஜீவனையும், ப்ரக்ருதிம் ச - ப்ரக்ருதியையும், குணை: ஸஹ - ஸத்வம் முதலிய குணங்களோடு, வேத்தி - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், ஸர்வதா - எவ்விதமாக, வர்த்தமாநோऽபி - இருந்தபோதிலும், பூய: - மறுபடியும், நாபிஜாயதே - பிறக்கிறதில்லை. 23

பா] கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வபாவங்களையுடைய ஜீவாத்மாவையும் கீழ்ச்

னுமிடத்தில் 'பர:' என்னும் பதமும் முன்போலவே சில விஷயங்களைப்பற்றியது என்பதற்கு ஒத்தாசையையும், தேஹத்தைச் சொன்னதற்கும், சில விஷயங்களைப்பற்றி மஹேஶ்வரன் என்று சொல்லியிருப்பதற்குத் தாத்பர்யத்தையும், இந்த ஶ்லோகத்தில் அநுவதிக்கப்படும், விதிக்கப்படும் பாகங்கள், இவைகளின் பிரிவையும் மொத்த அர்த்தத்தையும் காட்டுகிறார்—'அநாதி' என்றாரம்பித்து. 'அநாதிமத்பரம்' 'என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்ட' என்பதினால் பரமன் என்பது இல்லை என்று சொல்லியிருக்கிறது. அளவில்லாத ஜ்ஞானம் ஶக்தி இவைகளையுடைய என்றேவெனில் மேன்மை மாத்திரம் உண்டென்பதைக் காட்டியிருக்கிறது. 'இந்த' என்பதினால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தின் நடுவிலிருக்கிற இந்த ஶ்லோகம் ஜீவாத்மாவைப்பற்றியதே, இந்த ஸந்தர்ப்பம் ஜீவாத்மாவைப் பற்றியதாகையினால் என்பது காட்டப்பட்டது. 'தேஹேऽஸ்மிந்' என்பதினால் முன்பு சொல்லிய காரணம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அநாதியாகிய ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தினலுண்டான' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. 22

பிறகு வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விதத்தைச் சொல்லுவதற்காக அதில் அதிக ப்ரீதியுண்டாவதற்காக அதின் ப்ரயோஜனம் முதலில் நிரூபிக்கப்படுகிறது-இந்தஶ்லோகத்தினால். 'ஏவம் (இந்த)' என்று சொல்லியிருப்பது முன்பு சொல்லப்பட்டவெவ்வேறான ஆகாரங்களைக் குறிக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'கீழ்ச்சொல்லிய'

சொல்லிய ஸ்வபாவங்களையுடைய ப்ரக்ருதியையும், மேலே சொல்லப்போகிற ஸ்வபாவங்களோடு கூடிய ஸத்வம் முதலிய குணங்களோடுகூட எவன் அறிகிறனோ; அதாவது உள்ளபடியான பகுத்தறிவிறைலறிகிறனோ, அவன் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய தேஹங்களில் மிகவும் கஷ்டப்பட்

என்று. ப்ரக்ருதியும் முன்பே சொல்லப்பட்டபடியினால் 'ஸஹ' என்று பதத்தை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டியதென்பது 'கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வபாவங்களையுடைய ப்ரக்ருதியையும்' என்பதினால் சொல்லப்பட்டது. ஸத்வம் முதலிய குணங்களையோவெனில் முன்பு பிரித்துக்காட்டியிருப்பது மாத்திரம். விஸ்தாரமாக நிரூபிப்பதோவெனில் பதினான்காவது அத்யாயத்தில் செய்யப்படுகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'மேலே சொல்லப்போகிற' என்று. ப்ரக்ருதியும் ஆத்மாவும் முக்யங்களாகையினாலும், குணங்கள் முக்யங்களல்லவாகையினாலும் 'குணங்களோடுகூட' என்று சொல்லப்பட்டது. ஜீவாத்மாவையும் ப்ரக்ருதியோடு சேர்த்துச்சொல்லியிருந்தபோதிலும் 'ஸஹ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் கீழும் மேலும் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதியின் குணங்களை மாத்திரம் சொல்லுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக—'ஸத்வம் முதலிய' என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரக்ருதியோடும் அதின் குணங்களோடும் சேர்த்து அறிவது பரிசுத்தமல்லாத ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானமாகுமே என்றுஆக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானமாக 'ஸஹ வேத்தி' என்பதினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது உள்ளபடியான' என்றாரம்பித்து. ஶாஸ்த்ரங்களை மீறி நடப்பதென்றர்த்தமோ?என்னும் ஸந்தேஹத்தைவிலக்குவதற்காக 'ஸர்வதா' என்பதினால்அநேக விதங்களாகிய தேஹங்களின் ஸம்பந்தத்தினாலேற்பட்டவைகளாயும் போகத்திற்கு விரோதிகளாயுமிருக்கிற விசித்ரங்களான க்லேசங்களின் ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால்சொல்லுகிறார்—'தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய' என்றாரம்பித்து. இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது—உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டவன் பலம் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிற கர்மங்களின் வசத்தினால் அப்பொழுது சில கஷ்டங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும் இதர மனுஷ்யர்களைப் போல அவனுக்குமேல் ஜன்மமுண்டென்று ஊஹிக்கமுடியாது—என்பது. 'ஸர்வதா' என்னும் பதத்தினால் கஷ்டப்படாமலிருப்பவர்கள்விஷயத்தில் கைமுதிகந்யாயம் காட்டப்பட்டது. [1] 'ந ஜாயதே ம்ரியதே' என்பதினாலேயே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு உத்பத்தி இல்லையென்று

---

1 பகவத்கீதை-2-20.

டுக் கொண்டிருந்தபோதிலும் மறுபடியும் ப்ரக்ருதியோடு சேரத்தகுந்தவனல்ல. அளவில்லாத ஜ்ஞானத்தையே லக்ஷணமாக உடையதாயும், கர்ம ஸம்பந்தங்களில்லாததாயுமிருக்கிற ஜீவாத்மாவை இந்தத் தேஹம் முடிகிற ஸமயத்திலேயே அடைகிறான் என்றர்த்தம். 23

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 |
𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 || 24

ப - ரை] 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍 - சிலர், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 - ஶரீரத்தில் (இருக்கிற), 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஜீவாத்மாவை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 — மனஸ்ஸினால், 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 - யோகத்தினால், 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - பார்க்கிறார்கள், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 - வேறுசிலர், 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 - ஜ்ஞானயோகத்தினால் (பார்க்கிறார்கள்), 𑌅𑌪𑌰𑍇 - மற்றும் சிலர், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 - கர்மயோகத்தினாலும் (பார்க்கிறார்கள்). 24

சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் அதற்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமையினால் '𑌭𑍂𑌯𑌃 (மறுபடியும்)' என்னும்பதம் அந்வயிக்காதாகையினால்[1] '𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁' என்று கீழ்ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட தேஹத்தோடு சேர்க்கையாகிய ஜன்மமே மறுக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'மறுபடியும் ப்ரக்ருதியோடு சேரத்தகுந்தவனல்ல' என்று. ப்ராயம் முதலியதசைகளில் தேஹம் நசித்தவனுக்கு அந்தத்தேஹத்திற்கு அடுத்த உடனே தேஹத்தோடு ஸம்பந்தமாகிய ஜன்மம் இல்லாமற்போனபோதிலும் மறுபடி தேஹத்தோடு ஸம்பந்தப்படுவதற்கு யோக்யதையிருக்கிறது. இவனுக்கோவெனில் ஜ்ஞானமாகிற நெருப்பினால் எல்லாக் கர்மங்களும் கொளுத்தப்பட்டபடியினால் அந்த யோக்யதையுமில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'தகுந்தவனல்ல' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படித் தகுந்தவனல்ல என்பதையே விவரித்துக்கொண்டு மறுபடி ஜன்மம் முதலியவைகளாகிய அநிஷ்டங்களின் நிவ்ருத்தியானது வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினால் இஷ்டத்தை அடைகிறவரையில் முடிவுபெறுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அளவில்லாத ஜ்ஞானத்தையே' என்றாரம்பித்து. அஜ்ஞானமும் கர்மங்களும் மிகுதியில்லாமல் நாசமடைந்ததினால் தேஹத்தோடு சேருவதற்கு யோக்யதையில்லை யல்லவா என்கிற அபிப்ராயத்தினால்—'அளவில்லாத ஜ்ஞானத்தையே லக்ஷணமாக உடையதாயும், கர்மஸம்பந்தங்களில்லாததாயுமிருக்கிற' என்கிற இரண்டு விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. '𑌭𑍂𑌯𑌃 (மறுபடியும்)' என்கிற பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'இந்தத் தேஹம் முடிகிற ஸமயத்திலேயே' என்று. 23

---

[1] பகவத்கீதை-13-21.

பா] யோகம் பூர்த்தியான சிலர் ஶரீரத்திலிருக்கிற ஜீவாத்மாவை மனதினால் யோகத்தினாலேபார்க்கிறார்கள். யோகம்பூர்த்தியாகாத இன்னுஞ்சிலர் ஜ்ஞானயோகத்தினால் மனதை யோகஞ்செய்யத் தகுந்ததாகச் செய்துகொண்டு ஜீவாத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். ஜ்ஞானயோகத்தி லதிகாரமில்லாதவர்களும், அதில் அதிகாரிகளாயிருந்தும் ஸுலபமான உபாயத்தில் ஆசையுடையவர்களும், ப்ரஸித்தமானவர்களுமாகிய வேறு சிலர் ஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிற கர்மயோகத்தினால் மனதிற்கு யோகம் செய்யத்தகுந்த யோக்யதையை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். 24

𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌮𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 ।
𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌤𑌿𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 ॥ 25

ப-ரை] 𑌏𑌵𑌂 - இவ்விதமாக, 𑌅𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 - தெரிந்துகொள்ளாத, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 - மற்றும் சிலரோவெனில், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - வேறு புருஷர்களிடத்திலிருந்து, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾-கேட்டுக்கொண்டு, 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇-உபாஸனம் செய்கிறார்கள், 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 - கேழ்ப்பதையே கதியாகவுடைய, 𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 - அவர்களும், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - ஸம்ஸாரத்தை, 𑌅𑌤𑌿𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 – தாண்டி விடுகிறார்கள். 25

தா] கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தத்தையே இரண்டு ஶ்லோகங்களால் விவரித்துக்கொண்டு ஆத்ம ஜ்ஞானத்தின்படிகளின் வ்யத்யாஸங்களைச் சொல்லுகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். ஆதாரமாகவும், விஷயமாகவும், காரணமாகவும், சொல்லியிருக்கிறபடியினால் இங்கு ஆத்மா என்னும் பதங்கள் மூன்றும் வெவ்வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினால அததற்குத் தகுந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறார்—'ஶரீரத்தில்' என்பது முதல். மேல்மேலே தாழ்ந்ததானபடிகளைச் சொல்லியிருக்கிற க்ரமத்தை யனுஸரித்து '𑌅𑌪𑌰𑍇' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ஜ்ஞான யோகத்தைவிட மேலானதாகிய நேரில் யோகமென்று பேருடையபடியைச் சொல்லுகிறது. 'யோகம் பூர்த்தியாகாத' என்பது முதலியவைகளால் படிகளின் வரிசைகளைக் காட்டியிருப்பது ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில் அவைகள் ஸ்வதந்த்ரங்களாகத் தனித்தனி உபாயங்கள் என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக. [1] '𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂' என்று முன்பு சொல்லியிருக்கிறதை யனுஸரித்து '𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨' என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானயோகத்தினால்' என்று. '𑌅𑌪𑌰𑍇' என்பதினால் முன்பு சொல்லப்பட்ட கர்மயோகத்தில் அதிகாரிகளின் வகுப்புக்கள் எல்லாம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானயோகத்தில் அதிகாரமில்லாதவர்களும்' என்றாரம்பித்து. 24

---

1 பகவத்கீதை-3-3.

பா] கர்மயோகம்முதலிய ஆத்மாவை ப்ரயத்க்ஷமாகப் பார்ப்பதற்கு உபாயங்களில் அதிகாரமில்லாத வேறு சிலர் உண்மையை யறிந்தவர்களாகிய வேறு ஜ்ஞானிகளிடத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டு கர்மயோகம்முதலியவைகளால் ஆத்மாவை உபாஸனஞ் செய்கிறார்கள். அவர்களும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதினால் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள், எவர்கள்கேழ்ப்பதிலேயே நிஷ்டையை யுடையவர்களோ. கேழ்ப்பதிலேயே நிஷ்டையுடைய இவர்களும் பாபங்களைப்போக்கடித்து க்ரமமாகக்கர்மயோ

தா] கர்மயோகம் முடிவுபெறுமலிருக்கிறவர்களாயும், மோக்ஷத்திலாசை யுடையவர்களாயுமிருக்கிறவர்களுடைய கர்மயோகத்தின் ஆரம்பதசை சொல்லப்படுகிறது. '𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁' என்கிறவிடத்திலிருக்கிற '𑌤𑍁' என்னும் பதத்தினாலும், '𑌏𑌵𑌮𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃' என்பதினாலும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பகுத்தறிபக்கூடிய சக்தி முதலியவைகளில்லாமையினால் கர்மயோகம் முதலியவைகளில் அதிகாரமில்லை யென்பது காட்டப்பட்டது. உபதேசஞ்செய்கிறவர்களைச் சொல்லுகிற '𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃' என்னும் பதத்தினால் 1 '𑌉𑌪𑌦𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃' என்று முன்பு சொல்லப்பட்டவர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'உண்மையை யறிந்தவர்களாகிய' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. '𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿' என்றாரம்பித்துக் கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பதிலும் சக்தியில்லாதவர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அவர்களும்' என்றாரம்பித்து. அன்றிக்கே இந்த வாக்யத்திற்கு முன் வாக்யத்தோடு அந்வயம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியது. '𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌶𑍍𑌚' என்று சேர்த்துக்கொண்டு வேறு வாக்யமாகச் சொல்லவேண்டியது. அதையே காட்டுகிறார்—'எவர்கள்'என்றாரம்பித்து என்றாகவுமாம். '𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃-கேழ்ப்பது, 𑌪𑌰𑌂—முக்யமான, 𑌅𑌯𑌨𑌂 - நிஷ்டை (எவர்களுக்கோ)' அவர்கள் ஶ்ருதிபராயணர்கள். '𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣'என்னும் பதம் கேட்டு உபாஸநஞ்செய்கிறவர்களைவிட இவர்கள் வேறுஎன்றுகாட்டுகிறது. அப்படிக்கில்லாவிடில் '𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾' என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறபடியினால் மறுபடியும் '𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃' என்னும் பதம் வ்யர்த்தமாகவேண்டிவரும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—கேழ்ப்பதிலேயே நிஷ்டையை யுடைய' என்று. இவ்விடத்தில் கேழ்ப்பதில் நிஷ்டைக்கு மிகவும் பரிசுத்தமாக இருக்கையாகிற மேன்மை சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'பாபங்களைப் போக்கடித்து'

---

1 பகவத்கீதை-4-34.

கம் முதலியவைகளை ஆரம்பித்து ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள். 'ஈவி' என்னும் பதத்தினால் முன்பு சொன்னதைவிட இது தாழ்ந்தபடி என்றேற்படுகிறது. 25

பா-அ] பிறகு ப்ரக்ருதியோடுசேர்ந்திருக்கிற ஆத்மாவின் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் மாதிரியைச்சொல்லுவதற்காக ஸ்த்தாவரமும் ஜங்கமமுமாகிய எல்லா ப்ராணிகளும் சேதநத்தினுடையவும் அசேதநத்தினுடையவும் சேர்க்கையினால் உண்டானதென்று சொல்லுகிறார்—

யாவத்ஸஂஜாயதெ கிஂசித்ஸத்த்வஂ ஸ்தாவரஜஂகமம் ।
க்ஷெத்ரக்ஷெத்ரஜ்ஞஸஂயொகாத்ததிவி ஭ரதர்ஷ஭ ॥ 26

ப - ரை] ஭ரதர்ஷ஭ - பரதவம்சத்தில் ஶ்ரேஷ்டனாகிய அர்ஜுந, ஸ்தாவர ஜஂகமம் - ஸ்த்தாவரமும் ஜங்கமமுமாகிய, கிஂசித்-எந்த, ஸத்த்வம் - ப்ராணி, யாவத் - எவ்வளவு, ஸஂஜாயதெ - உண்டாகிறதோ, தாவத் - அவ்வளவும், க்ஷெத்ர க்ஷெத்ரஜ்ஞ ஸஂயோகாத் - ஶரீரம், ஜீவாத்மா, இவைகளின் சேர்க்கையினால் (உண்டாகியதாக) வித்தி - அறி 25

என்று. 'க்ரமமாக' என்பதினால் கர்மயோகம் முதலியவைகளை விதித்திருப்பது வ்யர்த்தம் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிகாரம் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் தனியான உபாயத்தைச்சொல்லுவதாக ஏன் இருக்கக்கூடாது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'ஈவி' என்னும் பதம்' என்றாரம்பித்து. 'ஈவி' என்னும் பதத்தினால் மற்றவர்களைப்பற்றிக் கேழ்கவேண்டியதில்லை யென்பதும், இவர்கள் தாழ்ந்தபடியில் இருக்கிறவர்கள் என்பதும் காட்டப்பட்டது, என்று தாத்பர்யம். 25

இப்படி ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் சொல்லப்பட்டது. அதற்காக 'ஸமஂ ஸர்வெஷு' முதலிய ஶ்லோகங்களினால் ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மா இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் விதம் சொல்லப்படப்போகிறது. அதுவும் இரண்டும் தனித்தனியாக அறியப்படாமலிருக்கும்பொழுது உபதேசம் செய்யவேண்டியது, அப்படிக்கில்லாவிடில் ப்ரயோஜனமற்றதாய் விடுமாதலினால். அப்படித் தனியாக அறியப்படாமலிருப்பதும் தோஷமில்லாவிடில் உண்டாகாது. அந்தத் தோஷமாவது இவ்விடத்தில் ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பவனாக இருப்பதற்கும், அவைகளை யனுபவிப்பதற்கு இடமாகஇருப்பதற்கும், காரணமாகிய இவை இரண்டின் சேர்க்கையே. இது தான் 'யாவத்ஸஂஜாயதெ' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது, என்று ஸங்கதி சொல்லுகிறார்—'பிறகு' என்றாரம்பித்து. 'எல்லா' என்பதினால் யாவத்'

பா] எவ்வளவு ஸ்த்தாவரமாகவும் ஜங்கமமுமாகவுமிருக்கிற ப்ராணியுண்டாகிறதோ அவ்வளவும் ஶரீரம், ஜீவாத்மா, இவைகளின் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையினாலேயே உண்டாகிறது. அதாவது சேர்ந்தே உண்டாகிறது, ஒன்றுக்கொன்று பிரிந்து உண்டாகிறதில்லை என்றர்த்தம். 26

ஸமம் ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந்தம் பரமேஶ்வரம் ।
விநஶ்யத்ஸ்வவிநஶ்யந்தம் ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி ॥ 27

என்னும் பதம் இவ்விடத்தில முழுமையும் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. 'யாவத்' என்னும் பதம் 'யத்' என்னும பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக வ்யாக்யானஞ் செய்திருப்பது அது அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லாதாகையினாலும், அதிக ப்ரயோஜனமில்லாததாகையினாலும் யுக்தமல்ல என்று தாத்பர்யம். ஸத்வ என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ப்ராணிகளைச் சொல்லுகிறது. 1 'ஊர்வ்யாம் ஸ்தாவரா ஜங்கமா: ஸத்வேஷு ப்ரோக்தா: ...' என்று சொல்லியிருப்பதினால் மரம், புதர், கொடி, செடி, புல், முதலியவைகளிலும் ஜ்ஞானத்திற்குப் பரவுதல் இல்லாத மாத்திரத்தினால ஜயினர்களைச் சொல்லுவதைப்போல் கேவலம் அசேதனங்கள் அவைகள் என்கிற ஆக்ஷேபத்தை நிராகரிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் 'ஸ்தாவர' என்னும் பதம் ஸ்த்தாவரமா யிருக்கை, ஜங்கமமுமாயிருக்கை, இவைகள் பால்யம், யௌவனம், கிழத்தனம், முதலியவைகளைப்போலச் ஶரீரம் இருக்கும் வரையில் இருக்கக்கூடியவைகளல்ல என்று தெரிவிப்பதற்காக 'ஸ்த்தாவரமாகவும் ஜங்கமமுமாகவு மிருக்கிற' என்று சொல்லப்பட்டது, ஶரீரம், ஜீவாத்மா: இவைகளோடு கூட வேறு ஒருவஸ்து சேருகிறது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக—'ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையினால்' என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு விதிக்கப்படும் பாகத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக 'சேர்க்கையினாலேயே' என்று சொல்லப்பட்டது. தாய், தகப்பன் இவைகளினுடைய சேர்க்கையினால் புத்திரன் உண்டாவதைப்போல ஶரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளின் சேர்க்கையினால் வேறொரு ப்ராணி உண்டாகலாமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'அதாவது சேர்ந்தே' என்று. தனித்தனியே இருக்கிற லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான க்ஷேத்ரம், க்ஷேத்ரீ, இவர்களின் சேர்க்கையை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'பிரிந்து உண்டாகிறதில்லை' என்று. 'தத்வித்' என்கிற விடத்தில் 'தத்' என்னும் பதத்தினால் உத்பத்தியைச் சொல்லியிருக்கிறது. 26

---

1 அமரம்-3-வது காண்டம்.

ப-ரை] ஸர்வேஷு - எல்லா, பூதேஷு-ப்ராணிகளிடங்களில், பரமேஶ்வரம் - (தேஹம் முதலியவைகளுக்கு) ஈஶ்வரனாக, திஷ்டந்தம் - இருக்கிற, ஸமம் - ஸமனாக இருக்கிற, விநஶ்யத்ஸு - (இந்த ப்ராணிகள்) நாசமடையும்பொழுது, அவிநஶ்யந்தம் - நாசமடையாமலிருக்கிற ஜீவாத்மாவை, ய: — எவன், பஶ்யதி - பார்க்கிறானோ, ஸ:-அவன், பஶ்யதி- உண்மையாகப் பார்க்கிறான். 27

பா] இப்படி ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற எல்லா ப்ராணிகளுக்குள்

தா] பிறகு ஸமமாகயிருக்கை வ்யத்யாஸமுடையதாயிருக்கை, நியமிக்கிறவனாயிருக்கை நியமிக்கப்படக்கூடியவனாயிருக்கை, நித்யமாகவிருக்கை அநித்யமாகவிருக்கை, இவைகளால் சேதநாசேதனங்கள் இரண்டிற்கும் வ்யத்யாஸம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதென்பதைச்சொல்லி அதுவே உண்மையைப்பற்றிய நிஶ்சயமானதாகையினால் மேலான புருஷார்த்தத்திற்குக் காரணம் என்று ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தில். [1] 'க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்யோகாத்' என்கிற விடத்தில் சங்கராசார்யரால் சொல்லப்பட்டதாவது—ஆகாசம்போல் அவயவமில்லாததாகையினால் அவயவங்களின் சேர்க்கையாகிய ஸம்பந்தம் சரீரத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் ஸம்பவிக்காததாகையினாலும், ஒன்றுக்கொன்று காரணமாயும் கார்யமாயும் இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளாமையினாலேயே ஸமவாயம் என்கிற ஸம்பந்தமும் பொருந்தாதாகையினாலும், விஷயமாகவும் விஷயத்தையறிக்கூடியதாயுமிருக்கிற அந்தச் ஶரீரம் ஆத்மா இவைகளுக்கு ஒன்றின் ஸ்வபாவத்தை மற்றொன்றில் ப்ரமிப்பதே ஸம்பந்தம். அதை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய உண்மையான ஜ்ஞானம் 'ஸமம் ஸர்வேஷு' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது— என்று. இது தெரியாதவர்களின் வார்த்தை. அவயவமில்லாத வஸ்துவிற்கும் ஸம்யோகம் என்னும் ஸம்பந்தமுண்டு. பிரிந்திருக்கக்கூடிய வஸ்துக்களின் சேர்க்கை ஸம்யோகம் என்றல்லவோ அதற்கு லக்ஷணஞ் சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் அவயமில்லாத இரண்டு வஸ்துக்களுக்கும், அவயவங்களோடுகூடிய இரண்டு வஸ்துக்களுக்கும், ஒன்று அவயவமில்லாமலும் மற்றொன்று அவயவத்தோடுகூடியிருக்கும் இரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் ஸம்பவிக்கும். மேலும் அவர் மதத்தில் ப்ரமம் பொருந்ாதென்பவை முதலிய தோஷங்கள் விஸ்தாரமாய் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது. 'ஸர்வேஷு பூதேஷு' என்று தேவன்மனுஷ்யன் முதலிய வ்யத்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது. எப்படி மண் குடம், தங்கக்

---

1 பகவத்கீதை-13-26.

தேவன் முதலிய வ்யத்யாஸமுள்ள ஆகாரத்தையுடைய வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயும், அந்தந்த் தேஹங்களில் அந்தந்தத் தேஹங்களுக்கும், இந்த்ரியங்களுக்கும், மனஸ்ஸுக்களுக்கும், ஈஶ்வரனாக இரு

குடம்முதலியவைகளில் எடுத்து வைக்கப்பட்ட கங்காஜலத்திற்கு அந்தந்தக்குடத்தில்இருப்பதுமாத்திரமே தவிர தங்கமாகுகைமுதலியவ்யத்யாஸம் உண்கிறதில்லையோ அப்படியே ஆத்மாவிற்கும் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய தேஹங்களில் இருப்பது மாத்திரமே ஒழிய உப்பில் வைக்கப்பட்ட குச்சி முதலியவைகள் உப்பாவதைப்போல ஸ்வரூபத்திலேயே தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வ்யத்யாஸங்களுக்கு இருப்பிடமாகவிருக்கை இல்லை என்று 'திஷ்டந்தம்' என்பதின் அபிப்ராயம் என்று சொல்லுகிறார்—'தேவன் முதலிய வ்யத்யாஸ முள்ள' என்றாரம்பித்து. அன்றிக்கே 'ஸமம்' என்று சொல்லியிருப்பதினால் தானாகவே ஏற்பட்ட வ்யத்யாஸமில்லை யென்பதைச் சொல்லியிருக்கிறது இது. 'திஷ்டந்தம்' என்பதோவெனில் மேலே அந்வயித்துக்கொள்ள வேண்டியது. ஆகையினாலேயே 'ஈஶ்வரனாகயிருந்து கொண்டிருப்பவனும்' என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஈஶ்வரன் அல்லாதவனும் அல்ப ஶக்தியுடையவனுமிருக்கிற ஜீவாத்மாவிற்கு பரமேஶ்வரன் என்பது எப்படிப்பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமாக முன்போல சுருக்கிச் சொல்லவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்—'அந்தந்தத் தேஹங்களுக்கும்' என்றாரம்பித்து தேஹமே ஆத்மா என்றபிமானமுடையவர்கள் தேஹம் நசித்துப்போவதினால் ஆத்மாவிற்கே நாசமுண்டாகிறதென்று நினைக்கிறார்கள். புத்தியிலேயே தோன்றாத பரமாத்மாவிற்கு நாசமுண்டு என்று நினைக்கிறதில்லை ஆகையினால் 'அவிநஶ்யந்தம்' என்று கீழ்ப்ராஸ்தாவிக்கப்பட்ட நாசம் இல்லையென்று தடுக்கிற அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற பதத்தோடு சேர்ந்ததாகிய 'பரமேஶ்வரம்' என்னும்பதம் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாவையே சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். 'ஸமம்' என்னும் பதத்தினால் வெளியிலிருக்கிற தேவனாயிருக்கை முதலிய வ்யத்யாஸங்களில்லை என்பதுமாத்திரம் சொல்லப்படுகிறதில்லை. பின்னை எப்படியென்னில் [1] 'அநேகமான நிறங்களையுடைய பசுமாடுகளின் பால் எப்படி ஒரே வர்ணமுடையதாயிருக்கிறதோ அப்படியே ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகிய ஆத்மாவைப்பால்போலவும் தேஹத்தை மாடுகளைபோலவும் அறிகிறான்,' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதியை யநுஸரித்து ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபங்களில் ஒன்றுக்கொ

---

1 அம்ருதபிந்தோபநிஷத்.

ந்துகொண்டிருப்பவனையும், அறியுந்தன்மை யுடையவனுகையினுல் ஸம மான ஆகாரத்தையுடையவனையும், அந்தத்தேஹம் முதலியவைகள் நாச மடையும்பொழுது நாசத்தை யடையத்தகாத ஸ்வபாவங்களை யுடையவ னுகையினுல் நாசமடையாமலிருக்கிற ஆத்மாவை எவன் அறிகிருனே அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடியே அறிகிருன் எவன் தேவன் முதலிய வ்யத்யாஸமுள்ள ஆகாரங்களினுல் இத்தையும் வ்யத்யாஸமான ஆகார த்தை யுடையதாகவும், உத்பத்தி, நாசம், முதலியவைகளை உடையதாக வும் அறிகிருனே அவன் எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிருன் என்றபிப்ராயம். 27

ஸமம் பஶ்யந்ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதமீஶ்வரம் |
ந ஹிநஸ்த்யாத்மநாத்மாநம் ததோ யாதி பராம் கதிம் || 28

ப - ரை] ஸர்வத்ர - எல்லாத்தேஹங்களிலும், ஸமவஸ்திதம் - இருக்கிற, ஈஶ்வரம் - ஈஶ்வரனுகிய ஜீவாத்மாவை, ஸமம் - ஸமமானதாக, பஶ்யந்-

ன்று வ்யத்யாஸமில்லை யென்பதும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி ஸம மாக இருப்பதும் எப்படிப்பட்டதென்று ஆக்ஷேபம்வரில் 1'ஏதத்யோ வேத்தி' என்று ஆரம்பித்திருப்பதை யனுஸரித்துச் சொல்லுகிருர்— 'அறியுந்தன்மையுடையவனுகையினுல்' என்ருரம்பித்து. ஜ்ஞானஸ்வரூப மாக இருக்கை முதலியவைகளையும் குறிக்கிறது இது. 2 'யேநஸர்வ மிதம் ததம்' என்ருரம்பித்து விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட நாசத்தை யடையாதது என்பதின் காரணங்களை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிருர்—'நாச த்தையடையத்தகாத ஸ்வபாவங்களை யுடையவனுகையினுல்' என்று. 'யஃ பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி' என்கிற இரண்டு வாக்யங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினுல் வ்யர்த்தமானது, அநு வாதம் செய்வதும் விதிப்பதும் பொருந்தாது என்கிற ஆக்ஷேபங்களு க்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிருர்—'அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடியே' என்று. மற்றவர்களோ வெளில், சங்கை, மஞ்சள் நிறமுள்ளதாகப் பார்ப்பவர்களைப்போல வ்யத்யாஸமாகப் பார்க்கிறவர்களாகையினுல் பார்த்துக்கொண் டிருந்தபோதிலும் பார்க்கவில்லை என்று தாத்பர்யம். 'ஸ பஶ்யதி' என்று இவ்விடத்தில் ஸ்தோத்திரம் செய்தது மேலான புருஷார்த்தத்தை அடைவது முதலியவைகளைக் காரணமாகவுடையது. அப்படிக்கில்லாதவர்களை நிந்தித்திருப்பதும் இவ்விடத்திலேற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'எவன் தேவன் முதலிய' என்ருரம்பித்து. 27

1 பகவத்கீதை-13-1. 2 பகவத்கீதை-18-46.

பார்க்கிறவன், ஆத்மநா - மனதினால், ஆத்மாநம் - தன்னை, நஹிநஸ்தி - ஹிம்ஸை செய்கிறதில்லை அதாவது ரக்ஷிக்கிறான், தத꞉ - அதினால், பராம் - உயர்ந்த, கதிம் - கதியை, யாதி - அடைகிறான். 28

பா] தேவன்முதலிய ஶரீரங்கள் எல்லாவற்றிலும் அந்தந்தச் ஶரீரங்களுக்குச் சேஷியாகவும், அவைகளுக்காதாரமாகவும், அவைகளை நியமிக்கிறவனாகவு மிருக்கிற ஈஶ்வரனாகிய ஜீவாத்மாவை, தேவன் முதலிய வ்யத்யாஸமுள்ள ஆகாரங்க ளில்லாதவனாகவும் ஜ்ஞானம் ஒன்றையே

தா] கீழ்ச்சொல்லியதை நிரூபிக்கிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். 'ஹி' என்பது காரணத்தைக்காட்டுகிறது. கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸமம் என்று பார்ப்பதின் ப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது. 1 'ஸர்வத்ராவஸ்திதோதேஹே' என்று மேலே சொல்லப்போகிறதை யோசித்து 'ஸர்வத்ர' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'தேவன் முதலிய ஶரீரங்களில் எல்லாவற்றிலும்' என்று. 2 'பர்தா போக்தா மஹேஶ்வர꞉' என்று முன்சொல்லியிருப்பதை யனுஸரித்து 'ஸமவஸ்திதம்' என்கிறவிடத்தில் 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க்கத்தினால் ஏற்பட்ட விசேஷமான இருப்பைச் சொல்லுகிறார்—'அந்தந்தச் ஶரீரங்களுக்கு' என்றாரம்பித்து. ஆகையினாலல்லவோ 'ஸ்திதம்' என்பது பிரித்துச்சொல்லப்பட்டது. 'ஈஶ்வரம்' என்னும் பதத்தினாலும் சேஷியாக யிருக்கையு மேற்பட்டது. இந்த இடத்திலும் 'ஈஶ்வர꞉' என்னும் பதம் முன்பு சொல்லிய ந்யாயத்தினால் சிற்சில விஷயங்களைப் பற்றியதாக அறியவேண்டியது. தேஹமே ஆத்மா என்கிற அபிமானத்தினாலேற்பட்ட தேவன் முதலிய வ்யத்யாஸத்தை மறுப்பதற்காக இவ்விடத்தில் 'ஸமம்' என்னும் பதம் சொல்லப்படுகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'தேவன் முதலிய வ்யத்யாஸமுள்ள ஆகாரங்களில்லாதவனாகவும்' என்று. 'க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்யோகாத் தத்வித்தி பரதர்ஷப' என்றும், முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களை யோசித்து தேஹத்தோடு சேர்ந்திருப்பதினால் ஏற்பட்ட வ்யத்யாஸமில்லை என்பதுசொல்லப்படுகிறதுஎன்று. தாத்பர்யம். மூன்றாம் வேற்றுமையை யுடைய ஆத்மா என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் 'கரண' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற வேற்றுமையையுடைய தாகையினாலும், உசிதமாகையினாலும், மனதைச்சொல்

1 பகவத்கீதை-13-32.
2 பகவத்கீதை-13-22.

ஸ்வபாவமாக முறையறுகையினால் ஸமமாகவும் பார்க்கிறவன் மனஸ்ஸினால் ஜீவாத்மாவாகிய தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறான். அதாவது ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளுகிறான். அப்படிப்பட்ட அறிகிறவனாயிருக்கையினாலே எல்லா இடங்களிலும் ஸமமான ஆகாரத்தை உடையவனென்று பார்ப்பதினால் மேலான கதியை யடைகிறான். 'ஶ்ரூமதே' அடையப்படுகிறதென்று 'கதி' என்னப்படுகிறது. மேலானதாய் அடையக்கூடியதாகிய உள்ளபடியே இருக்கிற ஜீவாத்மாவை

லுகிறது. இரண்டாம்வேற்றுமையைமுடிவிலுடைய 'ஆத்மா' என்னும்பதமோவெனில் ஹிம்ஸைசெய்யப்படுவதாகிய அர்த்தத்தின்சக்தியினால்ஸம்ஸாரியாகிய ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது என்றுதெரிவிக்கிறார்—'மனஸ்ஸினால் ஜீவாத்மாவாகிய தன்னை' என்று. ஸமமென்று பார்க்கிறவன் ஹிம்ஸை செய்கிறவனல்ல என்கிறவிடத்தில் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படாததாயும், மறுக்கப்படாததாயுமிருக்கிற கர்மங்களைச் செய்பவனைப்போல ஆத்மாவை ஸமம்என்று பார்க்கிறவன் ஆத்மாவைத்தொந்திரவு செய்கிறதில்லை என்பது மாத்திரம் சொல்லப்படும். அது வ்யர்த்தம். மேலும் வ்யத்யாஸமுள்ளதென்று பார்க்கிறவனுடைய ஆத்மாவும் நித்யமாகையினால் ஹிம்ஸை செய்யத்தக்கதல்ல. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் 'நஹிநஸ்தி' என்பதினால் ஸமம் என்று பார்ப்பதினால் உண்டாக்கக்கூடிய புருஷனுக்கு இஷ்டமான பலமொன்று அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறான்' என்று. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தினாலும் மேலிருக்கும் மிகுதி வாக்யத்தினாலும் காப்பாற்றுவதையே விவரமாகச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது' என்றாரம்பித்து. 'ததஃ' என்னும்பதம் இவ்விடத்தில் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல. அநிஷ்டம் நிவ்ருத்திப்பதும் தானே ப்ரயோஜனமாகையினால் இஷ்டத்தை யடைவதற்குக்காரணம் என்று சொல்லியிருப்பது முசிதமல்லவாகையினால். ஆகையினால் இவையிரண்டிற்கும் காரணமாகிய ஸமமென்று பார்ப்பதே சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அப்படிப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. 'பராம்கதிம்' என்று அடையவேண்டிய ப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லியிருப்பதினால் போவது என்னும் அர்த்தத்தைச்சொல்லுவதாயிருந்தால் அது ஸித்திக்காதாகையினால் இவ்விடத்தில் உசிதமான வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்—'ஶ்ரூமதே' என்றாரம்பித்து. அத்தையே விவரிக்கிறார்—'உள்ளபடியே இருக்கிற' என்றாரம்பித்து. இந்த ஸந்தர்ப்பம் ஜீவாத்மாவைப்

அடைகிறான். தேவன் முதலிய ஆகாரங்களையுடைய தானையினால் எல் லாவிடங்களிலு மிருக்கிற ஆத்மா வ்யத்யாஸமுள்ளதென்று பார்க்கிறவன் ஆத்மாவை ஹிம்ஸித்துக்கொள்ளுகிறான். ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத் தின் நடுவில் தள்ளிவிடுகிறான். 28

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ।
𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 29

ப - ரை[1] 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 - கார்யங்களை, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 - எல்லாம், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 - ப்ரக்ருதியினாலேயே, 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 - செய்யப்படுகின்றனவாகவும், 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஜீவாத்மாவை, 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 - கர்த்தா வல்லாதவனாகவும், 𑌯𑌃 - எவன், 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறானோ, 𑌸𑌃-அவன், 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - (ஆத்மாவை உள்ளபடி) அறிகிறான். 29

பற்றியது என்று முன்பே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. '𑌪𑌰𑌮𑌗𑌤𑌿𑌃' என்னும் பதமும் 1 '𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌂' என்றி வை முதலிய விடங்களில் ஜீவாத்மாவினிடத்திலும் ப்ரயோகிக்கப்பட் டிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். ஆத்மாவினிடத்தில் வ்யத்யாஸத்தை அறிகிறவனே வெனில் தன்னுடைய ஆத்மாவை ஹிம்ஸிக்கிறான் என் பது, தனித்து ஒன்றை மறுத்தது மற்றவைகளுக்குண்டென்று தெரி விப்பதற்காக என்கிற ந்யாயத்தினாலேற்பட்டது, என்று சொல்லுகி றார்—'தேவன் முதலிய' என்றாரம்பித்து. நித்யமாகிய ஆத்மாவின் ஸ்வ ரூபம் வெட்டக்கூடாமை முதலியவைகளையே ஸ்வபாவமாக உடைய தென்று 2 '𑌕𑌂 𑌘𑌾𑌤𑌯𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌂' என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மா விற்கு இப்பொழுது சொல்லப்படுகிற ஹிம்ஸையாவது என்ன? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ஸம்ஸாரமாகிற' என்றார ம்பித்து. இந்தஶ்லோகத்தினாலும் ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளுக்குத் தங்கள் தங்கள் ஆகாரங்களைப் பார்ப்பதினால் ஸம்ஸாரத்திற்குக்காரண மாயிருக்கை, மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கை, இவைகளாலும் வ்யத்யாஸம் சொல்லப்பட்டதாகிறது என்றபிப்ராயம். 28

---

1 *பகவத்கீதை*-8-21.

2 *பகவத்கீதை*-2-21.

பா] எல்லாக் கர்மங்களையும் 'கார்யகாரணகர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ர க்ருதிருச்யதே' என்று முன்பு சொல்லியிருக்கிறபடி ப்ரக்ருதியினாலே செய்யப்படுகின்றனவென்று எவன் பார்க்கிறானோ; அப்படியே ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வபாவமாக உடையஜீவாத்மாவை கர்த்தாவல்லாதவனாக எவன் பார்க்கிறானோ, அப்படிப்பட்டவனுக்கு ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந் திருப்பதும், அதை அதிஷ்டானம் செய்வதும், அதினால் உண்டா கிய ஸுக துக்கங்களை யனுபவிப்பதும் கர்மமாகிய அஜ்ஞானத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டவைகள் என்றும் எவன் பார்க்கிறானோ; அவன் ஆத் மாவை உள்ளபடியே பார்க்கிறான். 29

யதா பூ⁴தப்ருத²க்³பா⁴வமேகஸ்த²மநுபஶ்யதி ।
தத ஏவ ச விஸ்தாரம் ப்³ரஹ்ம ஸம்பத்³யதே ததா³ ॥ 30

ப - ரை] யதா³ - எப்பொழுது- பூ⁴தப்ருத²க்³பா⁴வம் - ப்ராணிகளுக்குள் வ்யத்யாஸத்தை, ஏகஸ்த²ம் - ஒருவஸ்துவிலிருப்பதாக, அநுபஶ்யதி - பார்க்கிறானோ, தத ஏவ ச - அந்த வஸ்துவினாலேயே, விஸ்தாரம் - பரவு தலையும் (பார்க்கிறானோ), ததா³ - அப்பொழுது, ப்³ரஹ்ம - பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவை, ஸம்பத்³யதே - அடைகிறான். 30

தா] பிறகு நேரில் க்ரியைக்கு இருப்பிடமாக விருக்கை, அதில்லாமை, முதலிய ஸ்வபாவங்களினால் வ்யத்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இவ்விடத்தில் கர்மங்களாவது மடக்குதல், நீட்டுதல், முதலியவைகள் ப்ரக்ருதியினால் செய்யப்படுகிற கர்மங்களின் ஸ்வரூப த்தை மாத்திரம் பார்ப்பது வித்வான், வித்வானல்லாதவன், இவ்விரு வர்களுக்கும் பொது வித்வானுக்கோவெனில் ப்ரக்ருதியினால செய் யப்படுகிறதாகப் பார்ப்பது விசேஷம், என்று விதிக்கப்படுகிற பாகத்தை வ்யக்தமாய்ச் சொல்லுவதற்காக—'செய்யப்படுகின்றன வென்று' சொல்லப்பட்டது. கர்த்தாவல்லாமலிருக்கை ஆத்மா வென்னும் பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில் சொள்ளப்பட்ட பரிசுத்த ஸ்வ ரூபத்தில் உண்டென்று சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானம் ஒன்றையே' என் றாரம்பித்து. அப்படியாகில் ஶாஸ்த்ரங்களிற்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கை யும் அவைகளின் பலத்தை யனுபவிக்கையும் எப்படிப்பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'அப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவிற்கு' என்றாரம்பித்து. இவையெல்லாம் சக்கிரம்போல் சுழன்றுகொண் டிருக்கிற காரணங்களின் வரிசைகளைப் பொறுத்த வைகளாகையினால் ஒருவித தோஷமுமில்லை என்று தாத்பர்யம். 29

பா] தேவன் முதலிய எல்லா ப்ராணிகளும் ப்ரக்ருதி ஜீவன் ஆகிய இரண்டு வஸ்துக்களினுடைய சேர்க்கையாக விருக்க அவைகளுக்குள் தேவனுகயிருக்கை, மனுஷ்யனுகயிருக்கை, குள்ளமாகவிருக்கை, நீண்டிருக்கை, முதலிய வ்யத்யாஸங்கள் ஒரு வஸ்துவில் இருக்கிறதாகவும் அதாவது ப்ரக்ருதியிலிருக்கிறதாகவும் ஆத்மாவினிடத்தி லில்லாததாக

தா] பிறகு மாறுதல்களையடைகை, அவைகளை யடையாமலிருக்கை யாகிய வ்யத்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தில்.' வஙக' என்னும் பதத்தினுல் ஒன்றைத்தனித்துச் சொல்லுவதற்காக.'ஹூத' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் எள்ளும் எண்ணையும் போல ஒன்றோடொன்று கலந்திருக்கிற சேதனம் அசேதனம் இவைகளின் கும்பல்களைச் சொல்லுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'தேவன் முதலிய' என்ருரம்பித்து. 'வ்யூஹ்ராவ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ஜாதியும் குணங்களுமாகிய வ்யத்யாஸங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. அதெல்லாம் வேறு அவஸ்த்தையை அடைவது விகாரங்களில்லாத ஜீவனைவிட வ்யத்யாஸம். இதையே சொல்லுகிருர்—'தேவனுகயிருக்கை, மனுஷ்யனுகயிருக்கை' என்ருரம்பித்து. வஙக' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்றைத் தனித்துச் சொல்லுவதற்காக என்று சொல்லுகிருர்--'ஒரு வஸ்துவில் இருக்கிறதாவும்' என்று. அந்த ஒருவஸ்து எது என்னில் சொல்லுகிருர்—'அதாவது' என்ருரம்பித்து இவ்விடத்தில் ஜீவாத்மா 'வஙக' என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்படுகிருனேயாகுல் அப்பொழுது அந்த ஜீவாத்மாவிற்கே தேவன் முதலிய வ்யத்யாஸங்களிருப்பதாகப் பார்க்கவேண்டும், என்று சொல்லப்பட்டதாகும். அது 'ஸஙம வயஶ்ந்து' என்றிவை முதலிய ஆரம்பத்துடனும் 1 'வெஜ்ஞிதாஸஸெஶஷஹி நஃ' என்றிவை முதலிய மற்ற ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லியிருப்பதோடும் விரோதிக்கும் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'ஆத்மாவினிடத்தில் இல்லாததாகவும்' என்று. ஸத்தாக மாத்திரம் இருக்கிற ஒரு ப்ரம்மம் எல்லா வ்யத்யாஸங்களுக்கும் எல்லா மாறுதல்களுக்கும் ஆதாரமாகவிருக்கிறது என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது, என்று மற்றவர்கள் வ்யாக்யானஞ் செய்தது முன்னமேயே நிராகரிக்கப்பட்டது என்றுமபிப்ராயம். 2'ஆத்மாவே புத்ரனென்று பேருடையவனுய் ஆகிருய்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்ய முதலியவைகளில் ஆத்மாவிற்கு புத்திரன் முதலிய மாறுதல்கள் இருப்பதாகத்தோன்றுகிறதே அதுவும்,

---

1 பகவத்கீதை-5-18

2 கௌஷீதகி உபநிஷத்.

வும் எப்பொழுது பார்க்கிருனே,அந்த ப்ரக்ருதியினுலேயே மேன்மேலும் பிள்ளை, பேரன், முதலிய வ்யத்யாஸங்களின் பரவுதலையும் எப்பொழுது பார்க்கிருனே,அப்பொழுதே ப்ரம்மத்தை யடைகிருன். அதாவது எங்கும் நிறைந்ததாகவும், ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வபாவமாக உடைய ஜீவாத்மாவை அடைகிருன் என்றர்த்தம். 30

அநாதி³த்வாந்நிர்கு³ணத்வாத் பரமாத்மாயமவ்யய꞉ ।
ஶரீரஸ்தோ²(அ)பி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே ॥ 31

ப - ரை] கௌந்தேய-குந்தியின் பிள்ளையாகிய அர்ஜுந, அயம் - இந்த, பரமாத்மா - பரிசுத்தனை ஜீவாத்மா, ஶரீரஸ்தோ²(அ)பி - ஶரீரத்திலிருந்த

1 ‘ஶரீரத்தின் ஒவ்வொரு அவயவத்தினின்றும் உண்டாகிருய்’ என்றிவை முதலியவைகளை யோசித்துப்பார்ப்பவனுக்கு ப்ரக்ருதியாகிய பாகத்தில் இருப்பதாகவே தோன்றும் என்று சொல்லப்படுகிறது ‘தததவயவவிஸாரம்’ என்பதினுல். இதையே விவரிக்கிருர்—அந்த ப்ரக்ருதியினுலேயே’ என்றாரம்பித்து,ப்ரக்ருதியாகிய வஸ்து முதலில் தேவன் முதலிய விசித்ரங்களான மாறுதல்களை யடைவதிலும், அதின் மூலமாக ஸந்ததி என்றும் பேரையுடைய மாறுதல்களை யடைவதிலும், போக்தாவாகிய ஜீவாத்மா ஸுக துக்கங்களை யனுபவிப்பதற்காக அந்த ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருப்பது மாத்திரம் வேண்டியதேயல்லாமல் ஶரீரம் முதலியவைகளில் இருக்கிற விகாரங்களுக்கிருப்பிடமாக இருத்தல்வேண்டியதில்லை என்று ‘அந்த ப்ரக்ருதியினுலேயே’ என்பதின் அபிப்ராயம். ‘ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே’ என்கிற விடத்தில பரமாத்மாவாகுகை விருத்தமாகையினுலும், ஜீவாத்மாவாயிருக்கை எப்பொழுது மிருப்பதினுலும், 2 ‘பரமம் ஸாம்யமுபைதி’, 3 ‘மம ஸாதர்ம்யமாகதா꞉’ என்றிவை முதலியவைகளோடு ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினுலும், பரப்ரம்மத்தோடு ஸாம்யத்தை யடைவதே சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—‘எங்கும் நிறைந்ததாகவும்’ என்றாரம்பித்து. அன்றிக்கே தேஹம் ஆத்மா இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தை அறிந்த மாத்திரத்தினுல் நேரில் பரமாத்மாவை அடைவது ஸம்பவிக்காது என்று தாத்பர்யம். ‘ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே’ என்பதற்கு ப்ரம்மமாகிருன் என்றர்த்தம். அதில் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது—‘ஜீவாத்மாவை அடைகிருன்’ என்று. அன்றிக்கே ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் பதம் இரண்டாம் வேற்றுமையுடையது. ‘ஸம்பத்யதே’ என்பதற்கு அடைகிருன் என்றர்த்தமாகவுமாம். 30

1 மந்த்ரப்ரஶ்நம்.2-12-3. 2 முண்டகோபநிஷத் - 3-1-3.
3 பகவத்கீதை - 14-2.

போதிலும், அநாதித்வாத் - ஆதியில்லாதவனாகையினால், அவ்யய: - நாசமில்லாதவன், நிர்குணத்வாத் - ஸத்வம் முதலிய குணங்களில்லாமையினால், நகரோதி - கார்யங்களைச் செய்கிறதுமில்லை, நலிப்யதே- (தேஹத்தின் ஸ்வபாவங்களால்) சேரப்படுகிறதுமில்லை. 31

பா] தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட ஸ்வபாவங்களைக்கொண்டு நிரூபிக்கப் பட்டவனாகிய இந்த ஜீவாத்மா ஶரீரத்திலிருந்தபோதிலும் ஒன்றினாலு முண்டாக்கப்பட்டவனல்ல வாகையினால் நாசமுமில்லாதவன். ஸத்வம் முதலிய குணங்களில்லாமையினால் ஒன்றையும் செய்கிறதுமில்லை.

தா] ஆத்மாவிற்கு நித்யமாகவிருக்கை, மாறுதல்களை யடையாதவனாயிருக்கை முதலியவைகளினால் கீழ்ச்சொல்லிய தேஹத்தைவிட வ்யத்யாஸத்தை அதின் காரணங்களுடன் உறுதிப்படுத்துகிறார்—இந்தஶ்லோகத்தில். சில விஷயங்களைப்பற்றிப் பரமாத்மா என்பதைச்சொல்லுகிற இந்தப்பரமாத்மா என்னும் பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில்கொள்ளப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட' என்றாரம்பித்து. ஜ்ஞானத்தின் சுருக்கமாகிய நாசமும், தேஹத்தை ஏவுதல் முதலிய கர்த்ருத்வமும் உண்டென்று ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களிலேற்பட்டிருப்பதினால் நாசம் இல்லை என்பது முதலியது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்— 'ஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டவனாகிய' என்று. 'அநாதித்வாத்' என்பதினால் நாசமில்லாமைக்குக் காரணமாகிய உத்பத்தியில்லாமை சொல்லப்படுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'ஒன்றினாலும் உண்டாககப்பட்டவனல்ல ஆகையினால்' என்று. ஒன்றினால் உண்டாக்கப்பட்ட வஸ்துவல்லவோ நாசமடையத்தக்கது என்று பார்க்கப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். 'நிர்குணத்வாத்' என்று பொதுவாக ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்களில்லையென்று சொல்லியிருக்கிறது என்பதைப் பரிகரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'ஸத்வம் முதலிய' என்றாரம்பித்து. இப்படிக்காரணங்கள் இரண்டாகச் சொல்லியிருப்பதையும்அவைகளின் ஸாமர்த்யத்தையும் அனுஸரித்து அததற்குத்தகுந்தபடி கார்யங்களோடு அந்வயம் சொல்லப்பட்டது. லேபம் உண்டென்று ஸந்தேஹமுண்டாவதும், அதில்லை யென்று மறுப்பதும் ஸம்பவிக்கக்கூடிய விஷயங்களைப்பற்றியதே என்பதுஉசிதமாகையினால்1 'தத்ஸப்ததாது த்ரிமலம்

1 தத்-அந்த ஶரீரம்- ஶரீரமானது, ஸப்ததாது - ஏழுவிதமான தாதுக்களையுடையது, த்ரிமலம்-மூன்றுவிதமான மலங்களையுடையது, த்வியோநி-இரண்டுவித யோநிகளையுடையது, சதுர்விதாஹாரமயம் - நான்குவிதமான ஆகாரங்களினால் உண்டானது.

தேஹத்தின் ஸ்வபாவங்களால் பூசப்படுகிறதுமில்லை.　　31

பா - அ] ஸத்வம் முதலிய குணங்களில்லாதவனுகையினுல் ஒரு கார்ய மும் செய்கிறதில்லை என்பதிருந்தபோதிலும் தேஹத்துடன் எப்பொழுதும் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிற ஜீவன் தேஹத்தின் ஸ்வபாவத்தினுல் பூசப்படு கிறதில்லையென்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமா தானஞ் சொல்லுகிறுர்—

யதா² ஸர்வக³தம் ஸௌக்ஷ்ம்யாதா³காஶம் நோபலிப்யதே |
ஸர்வத்ராவஸ்தி²தோ தே³ஹே ததா²த்மா நோபலிப்யதே ‖ 32

அஸ்யோநிவதாவிஷ்யாஹாரரூபம் ஶரீரம்' என்று சொல்லப்பட்ட ஶரீ ரம், துணி, முதலியவைகளில் சேறு முதலியவைகளைப்போல தன்னுடை ய ஸம்பந்தத்தினுலேயே லேபத்தையுண்டாக்கக்கூடிய ஸ்வபாவத்தை யுடையதாகையினுல் 'ஶரீரஸ்தோऽபி' என்பதனுல் ஏற்பட்ட அர்த்தத் தைச்சொல்லுகிறுர்—'தேஹத்தின்ஸ்வபாவங்களால்' என்று.　　31

தா] 'ந கரோதி' என்று சொல்லப்பட்ட கர்த்தாவாகாமலிருக்கை முன் பும் மேலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஶரீரத்திலிருந்தபோதிலும் அதி ன் ஸ்வபாவங்களால் பூசப்படுகிறதில்லை என்கிறவிஷயத்தில் உப்புக்கும் பலில் போடப்பட்ட கட்டை முதலியவைகளைப்போலவே ஆகவேண் டியதென்கிற ஸந்தேஹம் அடுத்த ஶ்லோகத்தினுல் பரிகரிக்கப்படுகி றது என்று சொல்லுகிறுர்—'ஸத்வம் முதலிய' என்றாரம்பித்து. 1'ஸம் ஸர்க³ஜா தோ³ஷகு³ணா ப⁴வந்தி', 2 'ஶுஷ்கேணார்த்³ரம் த³ஹ்யதே மித்ர பா⁴வாத்' என்றல்லவோ ப்ரஸித்தமாக விருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். 3 'யம் ப்ராப்யாதிபவித்ராணி வஸ்த்ராண்யாப⁴ரணாநி ச | க்ஷணாத்³யாந்த்யஶுசித்வம் கிமந்யத³ஶுசிஸ்தத: ‖' என்று சொல்லியிருக்கிற ந்யாயத் தினுல் தேஹத்துடன் க்ஷணப்பொழுது ஸம்பந்தப்பட்டபோதிலும் துணி முதலியவைகள் அபரிசுத்தங்களாகின்றன. அநாதியாக அத்து

---

1 தோஷகுணு: - தோஷங்களும் குணங்களும், ஸம்ஸர்கஜா: - சேர்க்கை யினுலுண்டானவைகளாக, பவந்தி-ஆகின்றன.

2 சுஷ்கேன-உலர்ந்த விறகினுல், ஆர்த்ரம்-ஈரவிறகும், மித்ரபாவாத்-சேர்ந் திருப்பதினுல், தஹ்யதே-கொளுத்தப்படுகிறது.

3 யம்-எந்த ஶரீரத்தை, ப்ராப்ய அடைந்து, அதிபவித்ராணி, மிகவும் பரிசுத் தங்களான, வஸ்த்ராணி-துணிகளும், ஆபரணுநிச-ஆபரணங்களும், க்ஷணுத்-க்ஷண காலத்தில், அசுசித்வம் - அபரிசுத்தங்களா யிருக்கையை, யாந்தி-அடைகின்றன வோ, தத: - அந்த ஶரீரத்தைவிட, அசுசி: - அபரிசுத்தமானது, அந்யத்-வேறு, கிம்-எந்த வஸ்து.

ப - ரை] யதா - எப்படி, ஸர்வக³தம் - எல்லா வஸ்துக்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற, ஆகாஶம் - ஆகாசம், ஸௌக்ஷ்ம்யாத் – ஸூக்ஷ்மமாக விருக்கிறபடியினால், நோபலிப்யதே - (அந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்களினால்) பூசப்படுகிறதில்லையோ, ததா - அப்படியே, ஆத்மா - ஜீவாத்மா, ஸர்வத்ர - எல்லா, தே³ஹே - தேஹத்தில், அவஸ்தி²த꞉ - இருந்தபோதிலும், நோபலிப்யதே - (அவைகளின் ஸ்வபாவங்களால்) பூசப்படுகிறதில்லை. 32

பா] எப்படி ஆகாசம் எல்லா வஸ்துக்களோடும் சேர்ந்திருந்தபோதிலும் ஸூக்ஷ்மமாகையினால் எல்லா வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்களால் பூசப்படுவதில்லையோ அப்படியே ஜீவாத்மாவும் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகையினால் தேவன், மனுஷ்யன், முதலிய தேஹங்களிலிருந்த போதிலும்

டன் சேர்ந்திருக்கிற ஜீவாத்மாவைப்பற்றிக் கேழ்கவேண்டியதில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எப்போழுதும் சேர்ந்துகொண்டிருக்கிற' என்று. சேர்ந்திருக்கை சேர்ந்திருக்கிற ஒருவஸ்துவினிடத்தில் மற்றொரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தை புண்டுபண்ணுவதென்பது எல்லா இடத்திலும் ஸம்பவிக்கக்கூடியதல்ல என்று மேதாவத்தை நிரூபிப்பதற்காக 'யதா ஸர்வக³தம்' என்று அநுவாதம் செய்திருக்கிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'இருந்தபோதிலும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. எல்லா வஸ்துக்களோடும் சேர்ந்திருப்பதை அனுவாதம் செய்திருப்பது எல்லாத் தேஹத்திலும் இருப்பதினாலுண்டான ஆக்ஷேபத்தைக் கிளப்புகிறது என்று தாத்பர்யம். 'எல்லா வஸ்துக்களோடும் சேர்ந்திருந்தபோதிலும்' என்பதற்கு 'ஸர்வக³தம்' என்னும் பதத்தினால் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களான எண்ணிறந்த ஸ்வபாவங்களால் பூசப்படவேண்டிவரும் என்கிற ஆக்ஷேபமும் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். எப்படி ஆகாசம் மற்ற பூதங்களைவிட ஸூக்ஷ்மமானதோ அப்படியே ஆகாசத்தைவிட அதிக ஸூக்ஷ்மமானது இந்த ஆத்மா, என்று தெரிவிப்பதற்காக 'மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகையினால்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'அப்படியே' என்பதினால் பூசப்படாமலிருப்பதற்குக் காரணமும் சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். சில வஸ்துக்கள் சில வஸ்துக்களோடு சேர்ந்தபொழுது அவைகளின் ஸ்வபாவங்களால் பூசப்படாமலிருந்தபோதிலும் அதைவிட மற்ற வஸ்துக்களோடு சேர்ந்தபொழுது அவைகளின் ஸ்வபாவங்களால் பூசப்பட்டிருப்பதாகக் காணப்படுகின்றன. எப்படியெனில் பஞ்சு முதலியவைகளில் மை முதலியவைகள் சேர்ந்திருந்த

அந்தந்த் தேஹங்களின் ஸ்வபாவங்களினால் பூசப்படுகிறதில்லை. 32

𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌃 ।
𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥ 33

ப - ரை] 𑌯𑌥𑌾 - எப்படி, 𑌏𑌕𑌃 - ஒரு, 𑌰𑌵𑌿 - ஸூர்யன், 𑌇𑌮𑌂 - இந்த, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 - எல்லா, 𑌲𑍋𑌕𑌂 - லோகத்தையும், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 - ப்ரகாசம் செய்கிறானோ. 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌭𑌾𑌰𑌤 - பரதவம்சத்தில் பிறந்த அர்ஜுந, 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍀 - ஜீவாத்மா, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 - எல்லா, 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 - ஶரீரத்தையும், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 - ப்ரகாசம் செய்கிறான். 33

பா] எப்படி ஒரு ஸூர்யன் தன்னுடைய காந்தியினால் இந்த எல்லா லோகத்தையும் ப்ரகாசம் செய்கிறானோ அப்படியே ஶரீரத்தையும் ஜீவாத்மா

போதிலும் கருப்பு வர்ணம் முதலியவைகள் உண்டாவதில்லை. செம்பஞ்சுக்குழம்பில் நனைத்த மாத்திரத்தில் சிவப்பு நிறம் காணப்படுகிறது. அப்படியே இவ்விடத்திலும் ஸம்பவிக்கலாமே என்கிற ஆக்ஷேபத்தை விலக்குவதற்காக உபமானம் உபமேயம் இரண்டிலும் 'எல்லா' என்னும் பதம் சொல்லியிருக்கிறது. 32

தா] பிறகு இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் 1 '𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂' என்று அறியத்தகுந்ததாயிருக்கை, அறிகிறவனாகயிருக்கை, இவைகளால் நிரூபிக்கப்பட்டதாயும் அவயவங்களின் சேர்க்கையாயிருக்கை; அவைகளின் சேர்க்கையல்லாதிருக்கை, இவைகளால் ஏற்பட்ட அநேகமாயிருக்கை, ஒன்றாயிருக்கை, இவைகளால் தானே ஏற்பட்டதுமாகிய ஶரீரம் ஆத்மா இவைகளின் பேதத்தை உதாஹரணத்துடன் உறுதிப்படுத்துகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமும் தர்மபூதஜ்ஞானமும் ஒரே ஜாதியான வஸ்துக்களாயிருந்த போதிலும் இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தைக் காட்டுவதற்காக காந்தியை உதாஹரணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. '𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂' என்பதில் எல்லாச் ஶரீரங்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது என்று தோன்றுகிறது. அப்படியே மற்றவர்களும் வ்யாக்யானஞ் செய்தார்கள். ஸூர்யனை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியிருப்பதும் ஸூர்யனைப்போல ஆத்மா ஒருவன், அவன் ஒன்றோடும் ஸம்பந்தப்படாதவன் என்று தெரிவிப்பதற்காகவும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது யுக்தமல்ல, ஒவ்வொரு ஶரீரங்கள்தோறும் ஆத்மாக்கள் தனித்தனியாகையினால் ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் எல்லாச் ஶரீரங்களையும் ப்ரகாசம் செய்கிறானென்பதில்லாமையினாலும். ஆத்மாக்களின்

---

1 பகவத்கீதை-13-1.

இது என்னுடைய ஶரீரம், இப்படிப்பட்டது, என்று வெளியிலும், உள்ளிலும், உள்ளங்கால் முதல் தலைவரையிலும் தன்னுடைய ஜ்ஞானத்தினால் ப்ரகாசம் செய்கிறான். ஆகையினால் தன்னால் ப்ரகாசிக்கப்படுகிற லோகத்தைவிட ப்ரகாசம்செய்கிற ஸூர்யனைப்போல அறிகிறவனாகையினாலே தன்னால்,அறியப்படுகிற இந்தச் ஶரீரத்தைப் பார்க்கிலும் மிகவும் வேறுபட்டவன் இந்த கீழ்ச்சொல்லிய குணங்களோடு கூடிய ஜீவாத்மா என்றர்த்தம். 33

க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரேவமந்தரம் ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா |
பூதப்ரக்ருதிமோக்ஷஞ்ச யே விதுர்யாந்தி தே பரம் ‖ 34

ஸ்ரீகண்ணபிரான் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில்
பதிமூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:.

ப-ரை] ஏவம் - இப்படி, க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோ: - ஶரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளின், அந்தரம்—வ்யத்யாஸத்தையும், பூதப்ரக்ருதிமோ

ஜாதியைச்சொல்லுவதாயிருந்தால் ஸூர்யனை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—‘வெளியிலும், உள்ளிலும்’ என்றாரம்பித்து. வெளியில் தோல் முதலியவைகளையும் உள்ளில் மாம்ஸம் முதலியவைகளையும் என்றர்த்தம். ஒவ்வொரு ஶரீரத்திற்கும் அவயவங்கள் வெவ்வேறாகையினால் அவைகளும் அநேகவிதங்களாகையினாலே ஜீவாத்மாவைவிட அவைகளுக்கு வ்யத்யாஸத்தைக் காட்டுவதற்காகவும் அவயவங்களில் ஏதாவது ஒன்று அறிகிறவன் என்னும் ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகவும் ‘க்ருத்ஸ்நம் (எல்லா)’ என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யம். அநேகங்களான அவயவங்களின் சேர்க்கையாகிய ஶரீரத்தைவிட அவைகளெல்லாவற்றையும் அறிகிறவனாகத் தோன்றுகிற ஒருவனாகிய ஆத்மா வேறுபட்டவன் என்று நாம் தெரிந்து கொள்வதினாலேயே ஏற்பட்டது, என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. ப்ரகாசம் செய்கிறவனாயிருக்கையை மாத்திரம் சொல்லவந்ததல்ல இந்த உதாஹரணம். பின்னை எப்படியெனில் அதினால் உண்டான வ்யத்யாஸத்தையும் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘ஆகையினால் தன்னால் ப்ரகாசிக்கப்படுகிற’ என்றாரம்பித்து. கர்மமாகவும் கர்த்தாவாகவும் (எழுவாயாகவும் செயப்படு பொருளாகவும் இருப்பது முதலியவைகளால் இவ்விடத்தில் பேதம் வ்யக்தமாக இருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். 33

க்ஷம்வ - பஞ்சபூதங்களாக மாறியிருக்கிற, ப்ரக்ருதி - ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபடுவதற்குக் காரணமாகிய அமாநித்வம் முதலிய குணங்களையும், ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா - ஜ்ஞானமாகிற கண்ணினால், யே – எவர்கள், விது: - அறிந்தார்களோ, தே - அவர்கள், பரம் - பரிசுத்தமான ஆத்மாவை, யாந்தி - அடைகிறார்கள். 34

பா] கீழ்ச்சொல்லிய விதமாக ஶரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தை விவேக ஜ்ஞானம் என்று பேருடைய கண்ணினால் எவர்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ; பஞ்சபூதங்களாகிய ப்ரக்ருதி விடுவதற்குக் காரணமாகிய அமாநித்வம் முதலிய குணங்களை எவர்கள் தெரிந்துகொள்

தா] பிறகு இந்த அத்யாயத்திற்கு முக்யமான அர்த்தமாகிய விடத்தகுந்ததினுடையவும், அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததினுடையவும், அவைகளின் உபாயங்களினுடையவும் ஜ்ஞானத்திற்குப் பலம் சொல்லப்படுகிறது— இந்தஶ்லோகத்தினால். 'வரவம்' என்னும்பதத்தினால் அநுவதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'கீழ்ச்சொல்லியவிதமாக' என்று. அறிவில்லாமலிருக்கை, அறிகிறவனாயிருக்கை, தரிக்கத்தகுந்தாயிருக்கை, தரிக்கிறவனாயிருக்கை, சேஷமாயிருக்கை, சேஷியாகவிருக்கை, முதலிய விதங்களால் என்றர்த்தம். 1 'அந்தரமவகாஶாவயிவஸரியாநாஜுயி-ரெஹதாதெயொ-ஃ' என்று சொல்லியபடி அநேக அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிற 'அந்தர' என்னும் பதத்திற்கு இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'வ்யத்யாஸத்தை' என்று. 'ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா' என்கிறவிடத்தில் திவ்யஜ்ஞானம் முதலியவற்றின் ப்ரஸ்தாவத்தை விலக்குவதற்காக 'விவேக ஜ்ஞானம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட உபதேசத்தினால் அடையப்பட்ட ஜ்ஞானம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். ஜ்ஞானத்தைக் கண்ணாக நிரூபித்திருப்பது ஸாக்ஷாத்காரமாக விருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமானதினால் 'விவிச்யதே அநேந' (இத்தால் பிரித்துக் காட்டப்படுகிறது)' என்று 'விவேக' என்பது இவ்விடத்தில் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய ஸ்வபாவம். பஞ்சபூதங்களாகிய ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபடுதல் பூதப்ரக்ருதி மோக்ஷம். அன்றிக்கே பூதங்களாகிய ஜீவாத்மாக்களுக்கு ப்ரக்ருதியிலிருந்து மோக்ஷம் என்றாகவுமாம். பூதங்களுக்கு (ப்ராணிகளுக்கு) ப்ரக்ருதியாவது அவித்யை. அவ்யக்தம் என்று பேருடையது. அதற்கு மோக்ஷமாவது நாசத்தை அடைவிக்கிறது என்று சங்கராசார்யரால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் 2 'ஆதியுமில்

---

1 அமரம்-3 வது காண்டம்.

2 மந்திரிகோபநிஷத்.

ளுகிறார்களோ; அவர்கள் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து நீங்கின ஆத்மாவை யடைகிறார்கள். 'மோக்ஷ்யதே அநேந (இதினால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்)' என்று மோக்ஷம் என்பதற்கு அமாநித்வம் முதலிய கீழ்ச் சொல்லிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமான குணம் என்றர்த்தம். அதாவது ஶரீரம் ஆத்மா இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தைப்பற்றிய கீழ்ச்சொல்லிய ஜ்ஞானத்தினால் அவைகளின் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்துகொண்டு பஞ்ச பூதங்களாக மாறியிருக்கிற ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு உபாயமாகிய அமாநித்வம் முதலியவைகளையும் அறிந்துகொண்டு எவர்கள் அனுஷ்

லாமல், நாசமுமில்லாமலிருக்கிறது ப்ரக்ருதி' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளுக்கு விரோதமாயிருப்பதினால் நிராகரிக்கத் தக்கது. ஜீவாத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தின் பலத்தைச் சொல்லுகிறபடியினால் 'பரம்' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் பரிசுத்தனான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேன்மையாவது ஸம்ஸாரியாக விருந்த தன்னுடையதாகிய முன்தசையைப் பார்க்கிலும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து நீங்கின' என்று. இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் ஶரீரம் ஜீவாத்மா இவர்கள் முதலில் நிரூபிக்கப்பட்டார்கள். பரம்பரையாக பரிசுத்தமான ஆத்மாவை அடைவதற்குபாயமாக அமாநித்வம் முதலிய குணங்களின் கூட்டமும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் முடிவிலும் ஶரீரம் ஜீவாத்மா இவர்களோடு சேர்த்துச் சொல்லப்படுகிற பூத ப்ரக்ருதி மோக்ஷம் என்பதும் அந்தக் குணங்களின் கூட்டங்களாகவே இருக்க வேண்டியதவஶ்யம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'மோக்ஷ்யதே அநேந' என்றாரம்பித்து. இரட்டித்தல் லோபித்திருக்கிற 'ஸந்' என்னும் விகுதியை முடிவிலுடையபதத்திலாவது 'மோக்ஷ' என்னும் பதத்தை பகுதியாக வைத்துக்கொண்டு 'ணிஜ்' என்னும் விகுதியை முடிவிலுடைய 'மோக்ஷயதி' என்னும் பதத்தின் மேலாவது, 'மோக்ஷணே' என்கிற மற்றொரு தாதுவிலாவது, 'மோக்ஷ்யதே' என்று 'யக்' என்னும் விகுதியை ப்ரயோகித்திருக்கிறது. அந்தப் பக்ஷத்தில் 'மோக்ஷ' என்னும் பதம் [1] 'அகர்த்தரி ச காரகே ஸம்ஜ்ஞாயாம்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லியபடி கரணம் என்கிற அர்த்தத்தைச்* சொல்லுகிற 'கஞ்' என்னும் விகுதியை முடிவிலுடையது. அறியவேண்டியதாக கீழ்ச்சொல்லியவைகளில் ஏற்பட்ட அறியவேண்டியபாகத்தை விவரித்துக்கொண்டும். வாக்யத்தினர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவது மாத்

---

1 அஷ்டாத்யாயீ-3-3-19.

டிக்கிறுர்களோ அவர்கள் ஸம்ஸார பந்தத்தை விட்டவர்களாய் தன்னு டைய ரூபத்துடனிருக்கிற எங்கும் நிறைந்த ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வபாவமாக உடைய ஜீவாத்மாவை அடைகிறுர்கள் என்றர்த்தம். 34

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் என்னும் உடையவர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்யத்தில்

பதிமூன்றுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய நம:

எம்பெருமானர் திருவடிகளே சரணம்.

திரம் நேராக மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகாதாகையினுல் அது அனுஷ்டானத்திற்கங்கம் என்று தெரிவித்துக்கொண்டும், பூதப்ரக்ருதி மோக்ஷம் என்னும் பதத்தினுல் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைச் சொல்லி யிருக்கிறது 'யாந்தி பரம்' என்பதினுல் இஷ்டப் ப்ராப்தியைச் சொல்லியிருக்கிறது என்பதைக் காட்டிக்கொண்டும், சேர்ந்த மொத்த மான வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறுர்—'அதாவது ஶரீரம்' என்றாரம்பித்து. 34

ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச் செய்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில்

பதிமூன்றுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

தேஹஸ்வரூபமாத்மாப்திஹேதுராத்மவிஶோதநம் |
பந்தஹேதுர்விவேகஶ்ச த்ரயோதஶ உதீர்யதே || 17

ப-ரை] தேஹஸ்வரூபம்-தேஹத்தின் ஸ்வரூபமும், ஆத்மாப்திஹேதவ:- ஆத்மாவை அடைவதற்குக் காரணங்களும், ஆத்மவிஶோதநம் - ஆத்மாவை நிரூபிப்பதும், பந்தஹேது: - ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமும், விவேகஶ்ச - வ்யத்யாஸத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞாநமும், த்ரயோதஶே- பதிமூன்றாவது அத்யாயத்தில், உதீர்யதே – சொல்லப்படுகிறது 17

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

இவ்விடத்தில் பாஷ்யத்தில் அதில் இப்பொழுது பதிமூன்றாவது அத்யாயத்தில் தேஹம் ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வரூபமும், தேஹத்தின் உண்மையை நிரூபிப்பதும், தேஹத்தைவிட்டு நீங்கிய ஜீவாத்மாவை அடைவதற்கு உபாயமும், தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதும், அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவிற்கு அசேதனமாகிய ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தமுண்டானதற்குக் காரணமும், அதைவிட வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விதமும் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் தேஹத்தின் ஸ்வரூபம் என்பதினாலேயே தேஹம் ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வரூபமும் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. தேஹத்தின் உண்மையை நிரூபிப்பதும் என்கிற விடத்திலும் அப்படியே என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆத்மாவை யடைவதற்குக் காரணம் 1 'அமாநித்வம்' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாவை நிரூபிப்பது 2 'ஜ்ஞேயம் யத்தத் ப்ரவக்ஷ்யாமி' என்றாரம்பித்துச் செய்யப்பட்டது. ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமும் 3 'காரணம் குணஸங்கோஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு' என்று சொல்லப்பட்டது. 4 'த்யாநேநாத்மநி பஶ்யந்தி' என்றாரம்பித்து வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விதமும் அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி காட்டப்பட்டது.

1 பகவத்கீதை - 13-7. 2 பகவத்கீதை-13-12.
3 பகவத்கீதை-13-21. 4 பகவத்கீதை-13-24.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச்செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப்பாட்டு.

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஊனின்படியு முயிரின் பிரிவுமுயிர் பெறுவார்
ஞானம் பெறுவகையுஞ் ஞானமீன்ற வுயிர்ப்பயனும்
ஊனின்ற தற்கடியுமுயிர் வேறிடு முள்விரதும்
தேனின்ற பாதன் தெளிவித்தனன் சிலைப்பார்த்தனுக்கே. 14

பா-ரை] தேன் நின்ற - தேன் எப்பொழுதும் ஸ்த்திரமாகஇருக்கிற, பாதன் - திருவடிகளையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், சிலைப்பார்த்தனுக்கு - சிலையையுடைய பார்த்தனுக்கு,அதாவது வில்லைத்தரித்தவனாகிய அர்ஜுநனுக்கு, ஊனின் - ஶரீரத்தின், படியும் - ப்ரகாரத்தையும், உயிரின் - ஜீவாத்மாவின், பிரிவும் - வ்யத்யாஸத்தையும், உயிர் பெறுவார் - ஜீவாத்மாவை யடைகிறவர்கள், ஞானம் பெறுவகையும் - ஜ்ஞானத்தை யடையும் வகையும், அதாவது எந்த அமாநித்வம் முதலிய குணங்களினால் ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை யடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட குணங்களையும் என்றர்த்தம், ஞானம் - ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானம், ஈன்ற - உண்டாக்கின, உயிர்ப்பயனும் — ஜீவாத்மாவாகிற ப்ரயோஜனமும், அதாவது அந்த ஜ்ஞானங்களால் அடையக்கூடிய பலமாகிய பரிசுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபமும் என்றர்த்தம், ஊன் - ஶரீரம், நின்றதற்கு- இவனோடு சேர்ந்திருப்பதற்கு, அன்றிக்கே ஶரீரத்தில் இவன் உள்ளே ப்ரவேசித்திருப்பதற்கு என்றாகவுமாம், அடியும் - காரணத்தையும், உயிர்- ஜீவாத்மாவை,வேறிடும் - வேறாகத்தெரிந்து கொள்ளும், உள்விரதும்-அந்தரங்கங்களான உபாயங்களும், தெளிவித்தனன் - தெளியும்படி சொன்னான்.

'தேனின்ற' என்பதினால் அல்லாத புஷ்பங்களைக் காட்டிலும் திருவடிகளாகிற தாமரஸ புஷ்பங்களுக்கு மேன்மை சொல்லப்பட்டது. அல்லாத புஷ்பங்கள் ஒரே காலத்தில் சில தேன் துளிகளை உண்டாக்கு மதுபோக்கி அதிலேயே தேன் நிற்பதுமில்லை. பகவானினுடைய திருவடிகளிலேயென்றால் தேன் எப்பொழுதும் நிலைத்திருப்பதென்பது விசேஷம். இங்கு திருவடிகளின் போக்யதையையே தேனாக நிரூபித்ததாகவுமாம். இத்தால் 1 'தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேஶிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி| ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்தநிர்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே'

1 ஸ்தோத்ர ரத்நம்-27.

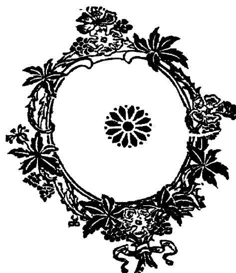
நக்ஷாகரம் ஹிவீக்ஷதே॥' என்கிறபடியே திருவடிகளின் போக்யதை நெஞ்சில் பட்டவாறே 1 'மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு' என்கிறபடியே மற்ற விஷயங்கள் தானே தூரத்தில் விலகிப்போம் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே 2 'வாத்யாஶதைஃ விஷயமாருதயா விவ்ருத்தைஃ வ்யாபந்நகர்மதபநவ்யஸநாபிதப்தம்। நித்யாவதாதவிஶ்ராந்திம் நிஜகுஞ்ஜவநே நிவேஶய பத்மாஸஹாய வத்ஸல ப்ரஸாதம்॥' என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே சப்தாதி விஷயங்களாகிற பெருங்காற்றிலடிபட்டு தன்னுடைய கர்மங்களாகிற வெய்யிலினால் தாபங்களை யடைந்தவனுக்கு அந்த ஸகல தாபங்களும் நீங்கும்படி யிருக்கிறது திருவடிகளின் போக்யதை என்றாகவுமாம். 3 அன்றிக்கே 'ப்ரணதஸுரகிரீடப்ராந்தமந்தாரமாலாவிகளிதமகரந்தஸ்நிக்தபாதாரவிந்த:' என்கிறபடியே 4 'வாழ்த்தியவாயராய் வானோர் மணிமகுடம் தாழ்த்த' அதில் சூட்டப்பட்ட புஷ்பங்களிலிருந்து பெருகிய தேன் ப்ரவாஹத்தினால் நனைக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடையவன் என்றாகவுமாம். இதை ப்ரபந்நஜன ஸந்தான கூடஸ்த்தரும் 5 'உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்' என்றாரிறே. 'பகவானுடைய உத்தமமான திருவடிகளில் தேனின் பெருக்கு உண்டாகிறது' என்று அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யமுமிருக்கிறது. 'சிலைப்பார்த்தனுக்கு' என்பதினால் முன்பு வில்லாளிகளுக்குள் மேன்மைபெற்றவனாயிருந்து 6 'விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம்' என்கிறபடியே வில்லைப்பொகட்டு நிற்கிறானாகையினாலே பரிஹாஸமாகச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே 7 'பாண்டவாநாம் தநஞ்ஜய:' என்கிற ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். 'ஊனின்படியும் உயிரின் பிரிவும்' என்பதினால் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் தேஹ ஸ்வரூபம் என்பது ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் குறிக்கிறது என்று தாமருளிச்செய்தபடியே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. மேலும் 'படியும்பிரிவும்' என்பதினால் அறியத்தக்கதாயிருக்கை, அறிகிறவனாயிருக்கையாகிய வ்யத்யாஸங்களைச் சொல்லி 8 'க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர்ஜ்ஞாநம்' என்று சொல்லியிருப்பதினால் ஒரு விதமான வ்யதயாஸம் கீழே சொல்லப்பட்டதுஎன்றேற்பட்டது. 'ஞானம் பெறுவகையும்' என்பதினால் 9 'அத்யாத்மஜ்ஞா

---

1 மூன்றாந்திருவந்தாதி-14.
2 தேவநாயக பஞ்சாசத்-49.
3 தேவநாயக பஞ்சாசத்-1.
4 மூன்றாந்திருவந்தாதி-96.
5 திருவாய்மொழி-1-5-5.
6 பகவத்கீதை-1-47.
7 பகவத்கீதை-11-37.
8 பகவத்கீதை-13-2.
9 பகவத்கீதை-13-11.

நதிதிவேஹாக்ஷம்' என்கிற விடத்தில் அமாநித்வம் முதலிய குணங்களை, ஜ்ஞானம் என்று சொல்லியிருப்பது அவைகள் ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாகையினால் என்று வ்யக்தமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. 'ஞானமீன்ற வுயிர்ப்பயனும்' என்பதினால் மூலத்தில் 'ஜ்ஞேயம்' என்று சொல்லியிருப்பது முதல் ஶ்லோகத்தில் சொல்லியபடி இந்த ஆத்மாவினால் அறியப்படுகிற ஶரீரமல்ல, அமாநித்வம் முதலிய குணங்களால் அடையக்கூடிய பரிசுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்பதும், 'ஜ்ஞேயம்' என்றாரம்பித்து பரப்ரஹ்மம் நிரூபிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறவர்களை நிராகரிப்பதற்காக உபாயத்தை நிரூபித்தபிறகு அதனால் அடையக்கூடிய ப்ரயோஜனத்தை நிரூபிக்கிறது என்கிற ஸங்கதியும் காட்டப்பட்டது. அப்படிச் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் இவ்விதமாக ஸங்கதியில்லை என்று தாத்பர்யம். 'ஊனின்றதற்கடியும்' என்பதினால் அநாதியாக இந்த ஶரீர ஸம்பந்தம் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமும் என்று அர்த்தமாகையினால் 1 'காரணம் குணஸங்கோஸ்ய' என்னும் ஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தபடி அமாநித்வம் முதலிய குணங்கள் உண்டாகும் வரையில் இந்த ஶரீர ஸம்பந்தம் தொடர்ந்து வருகிறது என்று தாத்பர்யம். 'உயிர் வேறிடுமுள்விரகும்' என்பதினால் முன்பு சுருக்கமாக ஆத்மாவின் வ்யத்யாஸம் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் மற்றும் சில வ்யத்யாஸங்கள் விபரமாக மேலே சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம்.

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1 பகவத்கீதை-13-21.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை.

பதிநான்காவது அத்யாயம்.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஶ்ரீமதே பாஷ்யகாராய நம:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

பா - அ] பதிமூன்ருவது அத்யாயத்தில் ஒன்ருேடொன்று சேர்ந்துகொண்டிருக்கிற ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளினுடைய ஸ்வரூபத்தின் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு பகவானிடத்தில் பக்தியினுல் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட அமாநித்வம் முதலிய குணங்களினுல் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிருன் என்று சொல்லப்பட்டது. அதில் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணம் முன்பு முன்பிருந்த ஸத்வம் முதலிய குணங்களாலுண்டாகிய ஸுகம் முதலியவைகளில் பற்றுதல் என்றும் * 'காரணம் குணஸங்கோऽஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு' என்பதினுல் சொல்லப்பட்டது. பிறகு இப்பொழுது அந்தக் குணங்கள் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக்காரணமாகும் விதமும், அந்தக் குணங்களை நிவ்ருத்திக்கும் விதமும் சொல்லப்படுகிறது—

ஶ்ரீபகவாநுவாச ||

ப - ரை] ஶ்ரீபகவாந் - ஸ்ரீபகவானுகிய கிருஷ்ணன், உவாச - சொன்னுர்.

பரம் பூய: ப்ரவக்ஷ்யாமி ஜ்ஞாநாநாம் ஜ்ஞாநமுத்தமம் |
யஜ்ஜ்ஞாத்வா முநய: ஸர்வே பராம் ஸித்திமிதோ கதா: || 1

ப - ரை] பரம் - (முன்பு சொல்லியதைவிட) வேருகிய, ஜ்ஞாநாநாம் — ஜ்ஞானங்களுக்குள், உத்தமம் - உயர்ந்ததாகிய, ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞானத்தை, பூய: - மறுபடியும், ப்ரவக்ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், யத் - எந்த ஜ்ஞானத்தை, ஜ்ஞாத்வா - தெரிந்துகொண்டு, ஸர்வே - எல்லா, முநய: - ரிஷிகளும், இத: - இவ்விடத்திலிருந்து, பராம் - மேலான, ஸித்திம் - ஸித்தியை, கதா: — அடைந்தார்களோ. 1

* பகவத்கீதை-13-21.

பா] முன்பு சொல்லியதைவிட வேறானதும், ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா,இவை களுக்குள்ளடங்கியதுமாகிய ஸத்வம் முதலிய குணங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞா

தா] முன் அத்யாயத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை நிரூபிக் கிறதாகிய இந்த அத்யாயத்திற்கு முன் அத்யாயத்தோடு ஸங்கதியைக் காட்டிக்கொண்டும், 1 'குணபந்தவிதா தேஷாம் கர்த்ருத்வம் தந்நிவர்தநம்। கதிஸ்த்ரயஸ்ய மூலத்வம் சதுர்தஶ உதீர்யதே' என்கிற ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தையும் வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார்—'பதிமூன்றாவது அத்யா யத்தில்' என்றாரம்பித்து. 2 'இதம் ஶரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே' என்றாரம்பித்து 3 'இதி க்ஷேத்ரம் ததா ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் சோக்தம் ஸமாஸத:। மத்பக்த ஏதத் விஜ்ஞாய மத்பாவாயோபபத்யதே॥' என்கிற வரையிலுள்ள ஶ்லோகங்களின் அபிப்ராயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு 'ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து கொண்டிருக்கிற' என்றாரம் பித்து 'ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது' என்கிற வரையிலும் சொல்லப்பட்டது. 'அந்தக்குணங்கள் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும் விதமும்' என்பதினால் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோ கத்தில் 'குணபந்தவிதா' என்பது வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. 'அந்தக்குணங்களை நிவ்ருத்திக்கும் விதமும்' என்பதினால் 'தந்நிவர்தநம்' என்பது வ்யாக்யானஞ்செய்யப்பட்டது. ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் சொ ல்லப்பட்ட குணங்களே கர்த்தா என்பதையும், மூன்றுகதிகளும் தன் னாலேயே கொடுக்கப்படுகிறது என்பதையும், பாஷ்யத்தில் சொல்லாம லொழிந்தது அவைகள் வேறு கார்யத்திற்காக அநுவாதம் செய்யப் பட்டதாகையினாலும், ப்ரஸ்தாவத்தின் மேல் ப்ரஸ்தாவமாய் வந்த தாகையினாலும் என்றறியவேண்டியது. 'பரம்' என்னும் பதம் உயர்ந் தது என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லில் 'உத்தமம்' என்னும் பதத்தோடு புனருக்திவரும். ஆகையினால் அதற்கு வேறுவிதமான வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார்—'முன்பு சொல்லியதை விட வேறானதும்' என்று. இப்படி யாகில் முன்பு சொன்னதையே மறுபடி சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லுகிற 'பூய: ப்ரவக்ஷ்யாமி' என்பது விரோதிக்குமே என்கிற ஆக்ஷேபத்தை விலக்குவதற்காக அதின் அபிப்ரா ராயத்திலிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளுக்குள்ளடங்கியதுமாகிய' என்று. ஸங்க்ரஹமாக முன்

1 கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்-18.

2 பகவத்கீதை-13-1.

3 பகவத்கீதை-13-18.

னத்தை மறுபடியும் சொல்லப்போகிறேன். அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளைப்பற்றிய ஜ்ஞானங்களெல்லாவற்றிலு முயர்ந்தது. எந்த ஜ்ஞானத்தை யறிந்துகொண்டு எல்லா ரிஷிகளும்அதையே த்யானம் செய்துகொண்டவர்களாய் ஸம்ஸார மண்டலத்தைவிட மேலாகிய ஸித்தியை யடைந்தார்களோ அதாவது பரிசுத்தமான ஸ்வரூபத்தை அடைவதாகிய ஸித்தியை அடைந்தார்களோ. 1

அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதையே விஸ்தாரமாக இந்த அத்யாயத்தில் மறுபடியும் சொல்லப்போகிறேன் என்றர்த்தமாகையினால் விரோதமில்லை என்று தாத்பர்யம். 'ஜ்ஞாநாநாமுத்தமம் ஜ்ஞாநம் பூய: ப்ரவக்ஷ்யாமி (ஜ்ஞானங்களுக்குள் உத்தமமாகிய ஜ்ஞானத்தை மறுபடியும் சொல்லப்போகிறேன்)' என்று அந்வயம் ஸம்பவித்தபோதிலும் அந்த ஜ்ஞானம் அவஶ்யமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது என்பதேற்படவேண்டியதற்காக ஜ்ஞானங்களுக்குள் உயர்ந்ததென்பதை வாக்யத்தை வேறாகப் பிரித்து இது விதிக்கப்படுகிறது என்றந்வயம் சொல்லுகிறார்—'அந்த ஜ்ஞானம்' என்றாரம்பித்து. 'ஜ்ஞாநாநாம்' என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருப்பதினால் எல்லா ஜ்ஞானங்களைவிட மேலானது என்றேற்பட்ட போதிலும் பகவானைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தைவிட மேலானதென்பது ஸம்பவிக்காதாகையினால் அதை விலக்குவதற்காக 'ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளைப் பற்றிய' என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஜ்ஞானத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் மாத்திரம் உயர்ந்த ஸித்திக்குக் காரணமென்பது ஸம்பவிக்காதாகையினாலும், அதை அப்யாஸம் செய்வதாகிய அனுஷ்டானம் இவ்விடத்தில் கிடைக்காமையினாலும் 'எல்லா ரிஷிகளும் அதையே த்யானம் செய்துகொண்டவர்களாய்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'இத:' என்பது கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானம் ஸித்திக்குக் காரணம் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லில் அந்தப் பதமில்லாமல் போனபோதிலும் இதைத் தெரிந்துகொண்டு ஸித்தியையடைகிறார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதினாலேயே அந்த ஜ்ஞானம் காரணமென்றேற்படுகிறபடியினாலும் பகவானிடத்தில் பக்தி ஒன்றினாலேயே யடையக்கூடியதாகிய பகவானை யடைவதாகிய ஸித்தி இந்த ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகாதாகையினாலே 'பராம் (மேலானது)', என்று சொல்லியிருப்பதற்கு எதைவிட என்று சொல்லவேண்டியது அவஶ்யமாகையினாலும் இந்தப் பதம் அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'ஸம்ஸார மண்டலத்தைவிட மேலாகிய' என்று. இந்த மேலான ஸித்தி எப்படிப்பட்டது என்னில் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்— 'அதாவது' என்றாரம்பித்து. 1

பா - அ] மறுபடியும் அந்த ஜ்ஞானத்தை ப்ரயோஜனத்தினால் விஶேஷித்துச் சொல்லுகிறார்—

𑌇𑌦𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌸𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨𑍋𑌪𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑍇 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 ॥　　2

ப - ரை] 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - ஜ்ஞானத்தை, 𑌉𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌮𑌮 - எனக்கு, 𑌸𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 - ஸமமாக விருக்கையை, 𑌆𑌗𑌤𑌾𑌃 அடைந்தவர்கள், 𑌸𑌰𑍍𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿 - ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும், 𑌨𑍋𑌪𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - பிறக்கிறதில்லை, 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑍇 - ப்ரளயகாலத்தில், 𑌨𑌵𑍍𑌯𑌥𑌨𑍍𑌤𑌿 - துக்கப்படுவதுமில்லை.　　2

பா] மேல் சொல்லப்போகிற இந்த ஜ்ஞானத்தை யடைந்து எனக்கு ஸமமாக விருக்கையை யடைந்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் தன்மையையடைவதில்லை. ஸம்ஹாரம் செய்யப்படும் தன்மையையும் அடைவதில்லை.　　2

பா - அ] பிறகு ப்ரக்ருதியைச்சேர்ந்த குணங்கள் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாகும் விதத்தைச்சொல்லுவதற்காக எல்லா ப்ராணிகளின் கூட்டமும் ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவைகளின் சேர்க்கையினால் உண்டானது

தா] புனருக்தி இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு மேல் ஶ்லோகத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'மறுபடியும்' என்றாரம்பித்து. இஷ்டத்தை யடைவது முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது அநிஷ்டம் நிவ்ருத்திப்பது இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் புனருக்தியில்லை என்று தாத்பர்யம். '𑌇𑌦𑌂' என்னும் பதம் கீழ்ச்சொல்லிய என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாயிருந்தால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருந்தாதாகையினால் வேறுவிதமாக அதற்கு வ்யாக்யானஞ்செய்கிறார்—'மேல் சொல்லப்போகிற' என்று. '𑌆𑌗𑌤𑌾𑌃' என்பதற்கு வந்தவர்கள் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகவிருந்தால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குச் சேராதாகையினால் அடைவது என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அடைந்தவர்களாய்' என்று. '𑌵𑍍𑌯𑌥𑌨𑍍𑌤𑌿' என்பது துக்கம் என்னும்அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாயிருந்தபோதிலும் உத்பத்தியோடு சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதினால் ஸம்ஹாரத்தைக் குறிக்கிறது என்பது உசிதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸம்ஹாரம் செய்யப்படும் தன்மையை' என்று.　　2

என்று * 'யாவத்ஸஞ்ஜாயதே' என்கிற ஸ்லோகத்தினால் சொல்லப்பட்டது. அது பகவானாகிய தன்னாலேயே செய்யப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—

மம யோநிர்மஹத்ப்ரஹ்ம தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்யஹம் |
ஸம்பவஸ்ஸர்வபூதாநாம் ததோ பவதி பாரத || 3

ப - ரை] யோநி: - லோகங்களுக்குக் காரணமாகிய, மம — எனக்குச் சேஷமாகிய, மஹத் - பெரிய, ப்ரஹ்ம - ப்ரக்ருதி எதுவோ, தஸ்மிந் - அதில், கர்ப்பம் - கர்ப்பத்தை, அஹம் - நான், ததாமி - வைக்கிறேன். தத: - அதினாலே, பாரத - பரதவம்சத்தில் பிறந்த அர்ஜுந, ஸர்வபூதாநாம் - எல்லா ப்ராணிகளினுடைய, ஸம்பவ: - உத்பத்தி, பவதி — உண்டாகிறது. 3

பா] எல்லா லோகங்களுக்கும் காரணமாயும், எனக்குச் சேஷமாயுமிருக்

தா] குணங்கள் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும் விதத்தையாவது அதை நிவ்ருத்திக்கிற விதத்தையாவது சொல்லாமையினால் 'மமயோநிர்மஹத்ப்ரஹ்ம' என்கிற ஸ்லோகம் இவ்விடத்தில் பொருந்தவில்லை என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிகரிப்பதற்காக அந்த ஸ்லோகத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'பிறகு ப்ரக்ருதியைச் சேர்ந்த' என்றாரம்பித்து. மேலே சொல்லப்போகிற குணங்கள் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகவிருப்பதும் தன்னாலே செய்யப்பட்டதென்று தெரிவிப்பதற்காக எல்லா ப்ராணிகளுடைய கூட்டமும் ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவர்களின் சேர்க்கையினா லுண்டானதாக விருக்கையும் என்னாலேயே செய்யப்பட்டதென்று இந்தஸ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். 'எல்லா லோகங்களுக்கும் காரணமாயும்' என்பதற்கு எனக்குக் காரணமாகிய என்று அந்வயம் சொல்லில் 1 'அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா | மத்த: பரதரம் நாந்யத்கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய||' என்றிவை முதலியவைகளோடு விரோதம் வரும். தனக்குக் காரணமாகிய வஸ்துவினிடத்தில் தான் கர்ப்பத்தை வைக்கிறேன் என்பதும் பொருந்தாது. 2 'தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத்யோநிரஹம் பீஜப்ரத: பிதா' என்று மேல் ஸ்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதற்கும்

பகவத்கீதை-13-26.
1 பகவத்கீதை-7-6.
2 பகவத்கீதை-14-4.

கிற பெரிதாகிய ப்ரக்ருதி எதுவோ அதில் நான் கர்ப்பத்தை வைக்கிறேன். † 'பூமிராபோऽநலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவ ச । அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா ॥' என்று சொல்லப்பட்ட அசேதனமாகிய ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம் முதலிய விகாரங்களுக்குக் காரணமாகையினால் 'மஹத்ப்ரஹ்ம' என்று சொல்லப்படுகிறது. ஶ்ருதியிலும் சில இடங்களில் 'எவன் எல்லாவற்றையுந் தெரிந்தவனோ, எவன் எல்லாவற்றையும் விஶேஷமாகப் பார்க்கிறானோ, எவனுடைய

விரோதம் வரும். ஆகையினால் 'தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்யஹம்' என்பது பொருந்துவதற்காக லோகங்களுக்குப் பிதாவாகவிருக்கிற தான் லோகங்களாகிற கர்ப்பத்தை வைப்பதற்குத்தகுந்த நேரில்விகாரத்தையடையக் கூடிய வஸ்து இவ்விடத்தில் 'யோநி' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப் படுகிறது என்று தாத்பர்யம். 'மம யோநி:' என்கிற இது 'பூமிராப:' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினால், அநுவாதம் என்று தெரிவிப்பதற்காக—'ப்ரக்ருதி எதுவோ அதில்' என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் லோகங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கிற பெரிதாகிய ப்ரம்மமென்னப்படுகிறது பரமாத்மாதான் என்று 'வாஸுதேவனே லோகத்திற்குக் காரணமாகிய வஸ்து' என்றும், 1 'ப்ராணிகளுக்குக் காரணமாகிய எந்த வஸ்துவை' என்றும், 2 'கர்த்தாவாயும், ஈஶ்வரனாயும், ப்ரம்மமாயும், லோகங்களுக்குக்காரணமாயுமிருக்கிற புருஷனை' என்று மர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்ய முதலியவைகளில் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பரமாத்மா என்னுடைய என்று தனியாக எப்படிச் சொல்லப்படுகிறான். 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதம் ப்ரக்ருதியைச்சொல்லுகிறதென்கிறதுமில்லை. 'மஹத்ப்ரஹ்ம' என்று 'மஹத்' என்கிற விஶேஷணம் அப்படிச்சொல்லுவதற்கு விரோதியாயிருக்கிறது. ஆகையினால் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமே 3 'ப்ரம்மமே ஆதாரமாகிய தன்பின்பாகம்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்திலே போலத் தனியாக உபசாரமாகச்சொல்லப்படுகிறதுஎன்று அந்வயித்துக்கொள்ளவேண்டியது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'பூமிராப:' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது—இரண்டு ஷட்கங்களிலும் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை விசதப்படுத்துவதற்காக வல்லவோ மூன்றாவது ஷட்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆகையி

---

† பகவத்கீதை-7-4.
1 முண்டகோபநிஷத்-1-1-6.
2 முண்டகோபநிஷத்-3-1-3.
3 தைத்திரீயம், ஆனந்தவல்லி.

தபஸ்ஸா ஜ்ஞானரூபமோ, அவனிடத்திலிருந்து பேர், ரூபம், இவைகளை யுடையதாயும் ஜீவர்களால் அனுபவிக்கக்கூடியதாயுமிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதி உண்டாகிறது' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் ப்ரக்ருதியும் ப்ரம்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ¶ 'இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்।

னால் 'ஸம்பவ:' என்றிவைமுதலியவிடங்களில் தனக்குச்சேஷமாக முன் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியே தன்னுடைய என்னும் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற வேற்றுமையிருக்கிறபடியினாலும், ப்ரக்ருதி என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற 'யோநி' என்னும் பதம்முதலியவைகளாலும், 'மஹத்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட சேதனமாகிய ப்ரக்ருதியை வைப்பதற்கு இடமாகையினாலும், ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்க இடமாக விருக்கிறதென்றேற்படுகிறபடியினாலும், இவ்விடத்திலும் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. 'ஏதத்யோநீநி' என்று 'யோநி' என்னும் பதமும் முன்பே அந்த ப்ரக்ருதியினிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப் பட்டது. அதுவும் மஹாபூதங்களுக்கும், அதற்குக்காரணமாகிய அஹங்காரத்திற்கும், அதற்கும் காரணமாகிய மஹத் என்னும் வஸ்துவிற்கும் காரணமாகையினால் அந்தந்தக் கார்யங்களைவிடப் பெரிதாகையினால் 'மஹத்ப்ரஹ்ம' என்பதும் உசிதந்தான். 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதமும் காரணமாகஇருக்கை, பெரிதாக இருக்கை, முதலியவைகளால் பரமாத்மாவிற்குச் சமானமாகையினால் பரமாத்மாவல்லாத ப்ரக்ருதியினிடத்திலும் ப்ரயோகித்திருப்பது உசிதந்தான். அப்படியே ஶ்ருதியில் ப்ரயோகமிருக்கிறது. ப்ரக்ருதி லோகங்களுக்குக் காரணம் என்று சொல்லியிருப்பதும் பரமாத்மா லோகங்களுக்குக் காரணமென்பதற்கு விருத்தமல்ல. மேலும் அநுகூலமே. ஏனெனில் விகாரங்களொன்றுமில்லாத அந்தப் பரமாத்மா ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருந்து கொண்டே லோகங்களுக்குக் காரணமாகையினால். ஆகையினாலல்லவோ முன்பும் [1]'ஏதத்யோநீநி பூதாநி ஸர்வாணீத்யுபதாரய' என்று சொல்லி உடனே [2] 'அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா' என்று சொல்லப்பட்டது என்பது. ப்ரஸித்தமாகிய கர்ப்பம் என்பது இவ்விடத்தில் பொருந்தாதாகையினால் கர்ப்பம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லத் தகுந்ததா யிருக்கை ஜீவாத்மாவிற்கு எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'இதஸ்த்வந்யாம்'

¶ பகவத்கீதை-7-5.
1 பகவத்கீதை-7-6.
2 பகவத்கீதை-13-26,

ஜீவபூதாம்' என்று சேதநங்களின் கும்பலாகிய எந்த மேலான ப்ரக்ருதி சொல்லப்பட்டதோ அது இவ்விடத்தில் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் காரணமாகையினால் 'மஹத்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட அசேதநமாயும் லோகங்களுக்குக் காரணமாயுமிருக்கிற பெரிய ப்ரக்ருதியில் சேதநங்களின் கும்பலாகிய கர்ப்பத்தை வைக்

என்றாரம்பித்து. 'மமயோநிஃ' என்பதினால் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட தனக்குச் சேஷமாகிய இரண்டுவித ப்ரக்ருதிகளைச் சொல்லுகிற முன்பு சொல்லிய வார்த்தையை யோசித்தும், மேல் சொல்லப்போகிற க்ரந்தத்தோடு பொருத்தமுண்டாவதற்காகவும் 'மஹத்' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் மேலான ப்ரக்ருதி என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களின் கும்பலைச்சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். 'மஹத்' என்று ஏகவசனமாக (ஒருமையாக)ச்சொல்லி யிருப்பது, கும்பல் ஒன்றென்பதைச்சொல்லுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'கும்பலாகிய' என்னும் பதம். சேர்ந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அப்படிப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. முன்பு 'யயேதம் தார்யதே ஜகத்' என்று சேதநமாகிய ப்ரக்ருதி ஆதாரமென்பதும் அசேதநம் இந்த ஜீவாத்மாவினால் தரிக்கப்படுகிறது என்பதும் சொல்லப்பட்டது இவ்விடத்திலோ வெனில் 'தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்யஹம்' என்று அதற்கு விரோதமாக எப்படிச்சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'அசேதநமாயும்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் அதற்கு வசப்பட்டிருக்கையில் முடிவுபெறுகிற ஆதாரமாக விருக்கையும் அதனால் தரிக்கப்படுகிறதாயிருக்கையும் சொல்லப்படவில்லை. பின்னை எப்படியெனில் ஒன்றென்று சொல்லுவதற்கு மாத்திரம் தகுந்த ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்குவதற்கு ப்ரயோஜனம் கர்மங்களுக்கு வசப்பட்ட புருஷர்களுக்கு அவரவர் கர்மங்களுக்குத் தகுந்த ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுப்பது, என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. இவ்விடத்தில் 'ததஃ' என்பது அப்புறம் என்பதைச்சொல்லுகிறதல்ல, ப்ரயோஜனமற்றதாகையினால் அப்புறம் உண்டாகிறதென்பதினால் காரணமாக இருக்கை ஏற்பட்டபோதிலும் அதை நேரில் சொல்லுவது யுக்தமாகையினால். ஆகையினால் 1 'க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்யோகாத்' என்று முன் அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட காரணமே, இவ்விடத்தில் ஸாங்க்யர்களினுடைய மதத்தை நிராகரிப்பதற்காகத் தனக்கு வசப்பட்டது என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது

---

1 பகவத்கீதை-13-26

கிறேன், அதாவது ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதற்கிடமாகிய அசேதன மாகிய ப்ரக்ருதியுடன் ஸுகதுக்கங்களையனுபவிக்கிறவர்களின் கூட்டமா கிய சேதனமாகிய ப்ரக்ருதிகளின் சேர்க்கையினால் ப்ரம்மா முதல் புழு வரையிலுள்ள எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் உற்பத்தி உண்டாகிறது. 3

பா - அ] கார்ய தசையையுடைய சேதனமும் அசேதனமுமாகிய ப்ரக்ருதி களின் சேர்க்கையும் என்னாலேயே செய்யப்பட்டது என்று சொல்லு கிறார்—

ஸர்வயோநிஷு கௌந்தேய மூர்த்தய ஸம்பவந்தி யா: |
தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத்யோநிரஹம் பீஜப்ரத: பிதா || 4

என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அப்படிப்பட்ட என்னு டைய ஸங்கல்பத்தினால் செய்யப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. ஆகையினா லேயே அது கார்யத்தைச் செய்கிறது என்பதும் உசிதம் என்று தாத் பர்யம். இவ்விடத்தில் 'ஸர்வயோநிஷு' என்பது மஹான் முதலிய தத்வங்களைச் சொல்லுகிறதல்ல, 'மூர்த்தி' என்னும் பதம் அவைகளி லேயே ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது என்பதில்லாமையினால். பஞ்ச மஹா பூதங்களைச் சொல்லுகிறதென்பதுமில்லை, ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் உண்டாவதற்குக்காரணமாகும் விதத்தைச்சொல்லுகிறதாகையி னால். அதுவும் மேலேசொல்லப்படுகிற ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாக இருக்கை எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகையினாலும், 1 'ப்ரஹ்மாத்யா: ஸகலா தேவா மநுஷ்யா: பஶவஸ்ததா | விஷ்ணுமாயா மஹாவர்த்தே ப்ரமந்தி தமஸாவ்ருதா:||', 2 'ப்ரஹ்மாத்யாஸ்ஸகலா தேவா மநுஷ்யா: பஶவஸ்ததா | விஷ்ணுமாயா மஹாவர்த்தமோஹாந்தமஸாவ்ருதா:||', 3 'ஹிரண்யகர்ப்பாதிஷு' என் றிவைமுதலிய ப்ரமாணங்களினாலும் ப்ரம்மா, ருத்ரன், முதலியவர்களு க்கும் ஸமானம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஸர்வ' என்னும் பதம் என்று காட்டுவதற்காக—'ப்ரம்மா முதல் புழுவரையிலுள்ள' என்று சொல்லப்பட்டது. 4 'தஸ்மிந் ஸர்வம் ஸ்ருஷ்டிரூபம் ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்ப பர்யந்த:' என்றிவை முதலிய விடங்களில் ப்ரம்மாவின் ஸங்கல்பமில்லா மலே ஸ்த்தாவரம் முதலியவைகள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று சொல் லியிருப்பதினால் ப்ரம்மாவைப்போல அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட புழு வரையிலுள்ள எல்லா ப்ராணிகளும் பரமாத்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டதுகள் என்பது ஸ்பஷ்டமாக யிருக்கிறது. 3

1 விஷ்ணுதர்மம்-164-23.
2 விஷ்ணுபுராணம்-5-30-17.
3 விஷ்ணுபுராணம்-6-‧‧-56.
4 விஷ்ணுபுராணம்-6-7-56

ப - ரை] கௌந்தேய - அர்ஜுந, ஸர்வயோநிஷு - எல்லா ஜாதிகளி லும், யா: - எந்த, மூர்த்தய: - வஸ்துக்கள், ஸம்பவந்தி - உண்டாகின் றனவோ, தாஸாம் - அவைகளுக்கு, மஹத் — பெரிதாகிய, ப்ரஹ்ம - ப்ர க்ருதி, யோநி: - காரணம், அஹம் — நான், பீஜப்ரத: - விரையைச் சேர்க்கிற, பிதா - தகப்பன். 4

பா] தேவன், கந்தர்வன், யக்ஷன், ராக்ஷஸன், மனுஷ்யன், பசு, ம்ரு கம், பக்ஷி, பாம்பு, முதலிய ஜாதிகளில் எல்லாவற்றிலும் எங்தேந்த வஸ் துக்கள் உண்டாகின்றனவோ அவைகளுக்குப் பெரிதாகிய ப்ரக்ருதி கார ணம். அதாவது என்னால் சேர்க்கப்பட்ட சேதனங்களின் கூட்டத்தை

தா] இப்படி கீழ் ஶ்லோகத்தினால் ப்ராக்ருதமாயும், நைமித்திகமாயுமிரு க்கிற ஸ்ருஷ்டிகள் தனக்கு வசப்பட்டதென்று சொல்லப்பட்டது. பிறகு நித்யமான ஸ்ருஷ்டியும் தன்னாலேயே செய்யப்பட்டதென்று சொல் லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால், என்று இந்த இரண்டு ஶ்லோ கங்களுக்கும் புனருக்தியென்னும் தோஷத்திற்குப் பரிகாரத்தை அபிப் ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'கார்யதசையையுடைய' என்றாரம்பித்து. அதாவது நித்யமான ஸ்ருஷ்டியையுடைய என்றர்த் தம். ப்ரம்மாவினால் உண்டாக்கப்படுகிற நான்குவிதமான ஸ்ருஷ்டிக் குப் பிறகும் ப்ரளயம் வரையில் அல்பமாகிய ஜந்துக்களிலும் எங் தெந்த ஸந்ததி உண்டாகிறதோ அதிலும் ஈஶ்வரன் தான் உதாஸீனனா யிருந்துகொண்டு மற்றவர்களைக்கொண்டு செய்விக்கிறதில்லை என்றபிப் ராயத்தினால் 'ஸர்வயோநிஷு' என்னும் பதம் என்கிற அபிப்ராயத் தினால் சொல்லுகிறார்—'தேவன் கந்தர்வன்' என்றாரம்பித்து. ப்ரமாணத் திலேற்பட்ட தனியான காரணமான வஸ்துக்கள் வேறுபட்டிருப்பதா கிற விசித்ரமாக விருக்கையும், ஸ்ருஷ்டிப்பவனாகிய தன்னுடைய விசித் ரமான சக்தியிருப்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக 'யா:' என்று ப்ரஸித்த மாக அநுவதிக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகி றார்—'எங்தேந்த வஸ்துக்கள்' என்று. 'ஸம்பவந்தி' என்கிறது ஸம்ப விக்கக்கூடியவைகளைச் சொல்லுகிறது என்பதை விலக்குவதற்காக வும், உபாதான காரணமும் கார்யமு மென்பதைத் தெரிவிப்பதற் காகவும் சொல்லுகிறார்—'உண்டாகின்றனவோ' என்று. நேரில் உபா தான காரண மில்லாமையினால் 'காரணம்' என்று சொல்லப்பட்டது. சேதனத்தின் சேர்க்கை இல்லாமற்போனாலும், பகவான் அதிஷ்டா னஞ் செய்யாமற்போனாலும் கேவலம் அசேதனம் மாத்திரம் காரண மென்பது பொருந்தாது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அதாவது என்னால் சேர்க்கப்பட்ட' என்றாரம்பித்து

யுடைய மஹான் முதல் பஞ்சபூதங்கள் வரையிலுள்ள அவஸ்த்தையை யுடைய ப்ரக்ருதி காரணம் என்றர்த்தம். நான் அந்தந்த வஸ்துக்களில் அவரவர்கள் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ஆத்மாக்களின் கூட்டத்தைச் சேர்க்கிறவன் என்றர்த்தம். 4

பா-அ] இப்படி ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் அதற்கு முன் பழைய கர்மத்தின் வசத்தினுலுண்டான அசேதனத்தின் ஸம்பந்தத்தினுல் தேவன் முதலிய ஜாதிகளில் பிறந்தவர்களுக்கு மறுபடி தேவன் முதலியவைகளாகப் பிறப்புண்டாவதற்குக் காரணத்தைச்சொல்லுகிருர்—

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌃 ।

𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥

ப - ரை] 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋-பாஹுபலமுள்ள அர்ஜுந, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌃 - ப்ரக்ருதியிண்டாகிய, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 - ஸத்வகுணம், 𑌰𑌜𑌃 - ரஜோகுணம், 𑌤𑌮𑌃 - தமோகுணம், 𑌇𑌤𑌿 - என்கிற, 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 - குணங்கள், 𑌦𑍇𑌹𑍇 - ஶரீரத்திலிருக்கிற, 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 - அழிவில்லாதவனுகிய, 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌂 - ஜீவாத்மாவை, 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 - கட்டுப்படுத்துகின்றன. 5

'𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁' என்று சொல்லப்பட்டதாயும் அநேக வஸ்துக்களைக்காரணமாகவுடையதென்றும் தோன்றுகிற கடைசி வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் ஒரு மூல ப்ரக்ருதி காரணமென்பதெப்படிப்பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிருர்—'மஹான்முதல் பஞ்சபூதங்கள் வரையிலுள்ள' *என்று இவ்விடத்தில் '𑌬𑍀𑌜' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் என்ன? தன்னைப்பிதாவென்று சொல்லிக்கொள்ளுவதற்குக்காரணமாகிய அவைகளை வைப்பதாவதென்ன? '𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌪𑍍𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾' என்பதினுல் ஸேஶ்வரஸாங்க்யன் சொல்லுவதைப்போல ப்ரக்ருதியே உபாதானகாரணமென்றும், ஈஶ்வரன் கேவலம் நிமித்தகாரணமென்றும் தோன்றுகிறது. அது ஶ்ருதிகளுக்கு விருத்தம். மேலும் ஒரே ஜாதியில் பொதுவாகிய ஒருதகப்பனரிடத்தில் பிறக்கிற ப்ராணிகள் விசித்திரமாக இருப்பது எந்தக்காரணத்தினுலுண்டானது என்கிற ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிருர்*—'அந்தந்த வஸ்துக்களில்' *என்று முன் ஶ்லோகத்தில் '𑌮𑌮 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮' என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியே இந்தஶ்லோகத்திலும் '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃' என்று சொல்லப்படுகிறது. முன் ஶ்லோகத்தில் '𑌗𑌰𑍍𑌭' என்னும் பதத்தின் ஸ்தானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற '𑌬𑍀𑌜' என்னும் பதமும் முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதாயும், ப்ராணிகளை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்குத் தகுந்ததாயுமிருக்கிற சேதனங்களின் கூட்டத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம்.* 4

பா] ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்களாயும், ப்ரகாசம் முதலிய கார்யங்களைக் கொண்டே நிரூபிக்கக்கூடியவைகளா

தா] நைமித்திகமான ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பிக்கும்பொழுது பழைய கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட அசேதனத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் ஜன்மம் உண்டாவது உசிதம். பழைய கர்மமும் அந்த ஜன்மத்தினாலேயே பலத்தைக்கொடுத்து விட்டது. அந்தக் கர்மத்தின்முடிவில் அதினாலுண்டான அந்தச் ஶரீரமும் நாசத்தையடைந்துவிடும். ஆத்மாவோ ஸ்வபாவத்தில் பரிசுத்தன். ஆகையினால் இந்த ஜீவன் நித்யமாகிய ஸ்ருஷ்டியில் எந்தக் காரணத்தினால் உட்படுத்தப்படுகிறான் என்றாக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானமாக குணங்கள் கட்டுகிறவிதத்தைச் சொல்லுகிற இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற் கவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. இப்படி என்பதற்கு ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும் சொல்லுகிற இரண்டு ஶ்லோகங்களில் சொல்லியபடி என்றர்த்தம். ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்கள் வஸ்துவை ஒருநாளும் விட்டுப்பிரிவதில்லை. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் 'ப்ரக்ருதியி லுண்டாகிய' என்று சொல்லியிருப்பது கார்யதசையில் வ்யத்யாஸத்தையுடையவைகளாக ப்ரகாசிக்கிற மாத்திரத்தைக்கொண்டு என்கிற அபிப்ராயத்தினால்சொல்லுகிறார்—'ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தோடுசேர்ந்த' என்று. வேறொருகாரணத்தினால் உண்டானவைகளல்ல என்றர்த்தம். கார்யதசையையுடைய ப்ரக்ருதியிலிருக்கிற சப்தம் முதலிய குணங்களைக் காட்டிலும் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகவிருக்கை எப்பொழுதும் சேர்ந்துகொண்டிருக்கை, முதலிய வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக 'இதி' என்னும் பதம். ஸத்வம் முதலியவைகளே ப்ரக்ருதியென்று சொல்லப்படுகிற வஸ்து, என்று சொல்லுகிற ஸாங்க்யர்களை நிராகரிக்கிறார்—'ஸ்வபாவ விசேஷங்களாயும்' என்று. அஸாதாரணமான தர்மங்கள் என்றர்த்தம். ஜீவாத்மாவிற்கே அஸாதாரணமாகவிருந்தபோதிலும் ஸுகதுக்கங்கள் காரணங்களாலுண்டானவைகள். ஸ்வபாவத்திலுண்டானவைகளாயிருந்தபோதிலும் த்ரவ்யமாயிருக்கை முதலியவைகள் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பொது. இவை இரண்டையும் விலக்குவதற்காக—'ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்களாயும்' என்கிற இரண்டு பதங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இத்தால் 'குணா:' என்றது பரிபாஷையாகச் சொல்லப்பட்ட பதம். ரூபம் முதலியவைகளைப்போல ஒரு த்ரவ்யத்தையாதாரமாகவுடையவைகள் என்றர்த்தமல்ல, என்பது முதலிய சங்கராசார்யரால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் நிராகரிக்கப்பட்டது. அவர்மதத்தில் 'குண' என்னும் பத

யும், ப்ரக்ருதியாக இருக்கும் தசையில் ப்ரகாசமில்லாமல் அதின் விகாரங்களாகிய மஹான் முதலிய வஸ்துக்களில் ப்ரகாசத்தை யடைந்தவைகளாயுமிருக்கிற, ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, என்கிற மூன்று குணங்களும் மஹான் முதல் பஞ்சபூதங்கள் வரையிலுள்ள வஸ்துக்களால்

த்திற்கு வேறொரு குணங்களிடத்தில் ப்ரஸித்தியுண்டென்பதே விருத்தம் என்பது தாத்பர்யம். ஶப்தம் முதலியவைகளைப்போல ஸத்வம் முதலிய பேருடைய குணங்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் காணப்படவில்லை. எப்பொழுது மிந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாத விஷயத்தில் அநுமானமும் ப்ரயோஜனமற்றது என்று பாஷ்யத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ப்ரமாணங்களினாலும் அறியப்படாத ப்ரக்ருதியின் குணங்களைப்பற்றி ஶாஸ்த்ரம் உபதேசஞ் செய்வதிலும் காக்கையின் பல் முதலியவைகளைச் சொல்லுவதைப்போல ப்ரயோஜனமொன்றும் தெரியவில்லை. ஆகையினால் தார்க்கிகர் முதலியவர்களைப்போல வேறு வஸ்துவைச் சொல்லுகிறதென்பதிவ்விடத்தில் உசிதம் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ப்ரகாசம் முதலிய' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது—ப்ரகாசம் ப்ரவ்ருத்தி, அஜ்ஞானங்களாகிய கார்யங்கள் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகின்றன. அதற்குக் காரண விஶேஷங்களும் கார்யங்களாகிய அவைகளைக்கொண்டே மொத்தமாக ஊஹிக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில் விஶேஷமாகிய காரணமில்லாமல் ஒருகார்யமுமுண்டாகாததாகையினால் அந்தக் காரணவிஶேஷமும் ஸத்வம் முதலியவைகள் என்பது ஶாஸ்த்ரத்தினாலேற்பட்டது. இது விஷயத்தில் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமற்றதென்பதுமில்லை. இந்த்ரியங்களுக்குத் தெரியாத விஷங்களின் சக்தி, மருந்துகளின் சக்தி, இவைகளை யுபதேசஞ் செய்திருப்பதைப்போலவே விடுவதற்காகவும் அங்கீகரிப்பதற்காகவும் ஏற்படுகிறபடியினால்—என்பது. கார்யங்களைக்கொண்டே நிரூபிக்கவேண்டியவைகளாக இருந்தால் ப்ரளயதசையில் ஸுகம் துக்கம் முதலிய கார்யங்களில்லாமையினால் ஸத்வம் முதலிய குணங்களில்லையென்றேற்படுமே. ஆகையினால் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்ததென்று சொல்லியிருப்பதெப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ப்ரக்ருதியாக இருக்கும் தசையில் ப்ரகாசமில்லாமல்' என்று. கார்யமுண்டாவதற்குக் காரணமாகிய ப்ரகாசம் அப்பொழுதில்லை என்று தாத்பர்யம். 'அதின் விகாரங்களாகிய' என்பது முதலிய வாக்யத்திற்கு மாறுதல்களினால் புஷ்பம் பழம் முதலியவைகளில் வாஸனை முதலியவைகள் ப்ரகாசிப்பதைப்போல என்று தாத்பர்யம். ப்ரக்ருதியினிடத்திலும் அதின் விகாரங்களிடத்திலு மிருக்கிற

உண்டாக்கப்பட்ட, தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய தேஹங்களோடு சேர்ந்தவனையும், ஸ்வபாவத்தில் அந்தக் குணங்களோடு சேருவதற்குத்தகாதவனையும், இந்தத் தேஹத்திலிருந்து கொண்டுமிருக்கிற ஜீவாத்மாவைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன அதாவது தேஹத்திலிருப்பதாகிய காரணத்தினல் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்றர்த்தம். 5

பா - அ] ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, என்கிற குணங்களின் ஆகாரத்தையும் அவைகள் கட்டுப்படுத்தும் விதத்தையும் சொல்லுகிருர்—

குணங்கள் ஸ்வபாவத்தில் விகாரங்களில்லாதவனுகையினல் குணங்களோடு சேருவதற்குத் தகாதவனுகிய ஜீவாத்மாவை எப்படிக் கட்டுப்படுத்துகின்றன? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் 'தேஹிநம்' என்னும் பதத்தினல் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிருர்— 'மஹான் முதல்' என்றாரம்பித்து 'அவ்யய' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் குணங்களின் சேர்க்கையினலுண்டாக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தின் சுருக்கமாகிய மாறுதலில்லையென்று சொல்லுகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினல் சொல்லுகிருர்—'ஸ்வபாவத்தில் அந்தக் குணங்களோடு' என்றாரம்பித்து. அப்படியிருந்தபோதிலும் 1 'ஶரீரஸ்தோऽபி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே' என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாவிற்கு ஸம்ஸார பந்தமாகிய லேபம் எப்படி உண்டாகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமாக மோக்ஷமுண்டாகிற வரையில் இடைவிடாமலிருக்கிற தேஹத்தோடு சேர்ந்திருப்பதே காரணம் என்பது,'தேஹே' என்பதினல் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது, என்று சொல்லுகிருர்— 'அதாவது தேஹத்திலிருப்பதாகிய' என்றாரம்பித்து. இத்தால் ஜீவாத்மாவைக்கட்டுப்படுத்துவதைப்போல இருக்கின்றன. அதாவது அந்த ஜீவாத்மாவை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு தங்கள் ஸ்வரூபத்தையடைகின்றன, என்று சங்கராசாரியர் அர்த்தம் சொல்லியது நிராகரிக்கப்பட்டது. இந்தக் குணங்களினலுண்டான பந்தம் கைகளின் பலத்தினல் நிவ்ருத்திசெய்ய முடியாதென்கிற அபிப்ராயத்தினல் 'மஹாபாஹோ' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 2 'தீர்கௌ புத்திமதோ பாஹூ யாப்யாம் ஹிம்ஸதி ஹிம்ஸித:' என்று தாத்பர்யம். எப்படி உன்னுடைய கைகளின் பலத்தினல் சத்ருக்களுக்குக் கட்டுண்டாகிறதோ அதைப்போல என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். 5

---

1 பகவத்கீதை - 13-31.

2 புத்திமத:-புத்தி யுடையவனுக்கு, பாஹூ - கைகள், தீர்கௌ - அதிக நீளமுள்ளவைகள், ஹிம்ஸித:- பீடிக்கப்பட்டவனைக்கொண்டு, யாப்யாம் - எந்தக் கைகளினல், ஹிம்ஸதி - பீடிக்கிருனே.

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌮𑌨𑌾𑌮𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑍁𑌖𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌨𑌘 ॥ 6

ப—ரை] 𑌅𑌨𑌘 - தோஷமில்லாத அர்ஜுந, 𑌤𑌤𑍍𑌰 - அவைகளுக்குள், 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 - ஸத்வகுணமானது, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - நிர்மலமாகையினால், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌂 - ப்ரகாசத்தை யுண்டாக்குகிறது, 𑌅𑌨𑌾𑌮𑌯𑌂 - ரோகமில்லாமைக்குக் காரணம், 𑌸𑍁𑌖𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 - ஸுகத்தில் ஆசையினாலும், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 - ஜ்ஞானத்திலாசையினாலும், 𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 - கட்டுப்படுத்துகிறது. 6

பா] அந்த ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸாகிய மூன்று குணங்களுக்குள் ஸத்வகுணத்தின் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது—நிர்மலமானதினால் ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமானது ப்ரகாசம்,ஸுகம்,இவைகளை,மறைக்கக்கூடிய ஸ்வபாவங்களில்லாமையே நிர்மலமாயிருக்கை. ப்ரகாசம், ஸுகம், இவைகளை உண்டுபண்ணுவதையே ஸ்வபாவமாகவுடையதாகையினால்

தா] 'தத்ர' என்பது முதல் மூன்று ச்லோகங்களுக்கு இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸங்கதி சொல்லுகிறார்—'ஸத்வம்' என்றாரம்பித்து. 'ஆகாரத்தையும்' என்பதற்கு அவைகளை நிரூபிக்கக்கூடிய ஸ்வபாவத்தையும் என்றர்த்தம் 'தத்ர' என்பது ஒன்றைத் தனித்துச் சொல்லுவதற்காக அவைகளின் கும்பலைக் குறித்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அந்த ஸத்வம்' என்றாரம்பித்து. நிர்மலங்களாகிய ஸ்படிகம் முதலியவைகள் மற்ற வஸ்துக்களை ப்ரகாசம் செய்கின்றன என்பது காணப்படவில்லையே என்கிற ஆக்ஷேபத்துற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ப்ரகாசம்' என்றாரம்பித்து. 'மல' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் தமோ குணத்தின் ஸ்வபாவமாகிய ப்ரகாசத்திற்கு விரோதமாகிய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது என்றர்த்தம். மேலே சொல்லப்போகிறதை யோசித்து இவ்விடத்தில் ஸுகத்தை எடுத்தது. மறைக்கக்கூடிய ஸ்வபாவங்கள் இல்லாத ஆகாசம், வாயு, முதலியவைகளுக்கும் மற்றொன்றை ப்ரகாசம் செய்யக்கூடிய தன்மை இல்லை என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ப்ரகாசம், ஸுகம், இவைகளை உண்டுபண்ணுவதையே' என்றாரம்பித்து. ஸத்வகுணத்தோடு கலந்த ரஜோகுணம் தமோகுணம் இவைகளும் ப்ரமமாகிய புத்திக்குக் காரணம் என்பதை மேலே சொல்லப்போகிறபடியினால் ஸத்வகுணமே ப்ரகாசத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதென்று இவ்விடத்தில் சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்

ப்ரகாசத்திற்கும் ஸுகத்திற்கும் காரணம் என்றர்த்தம். ப்ரகாசமாவது வஸ்துவின் உண்மையைப்பற்றிய ஜ்ஞானம். ரோகமாகிய கார்யத்தை யுடைத்தாகாத தாகையினால் அநாமயம் என்னப்படுகிறது. அதாவது ரோகமில்லாமைக்குக் காரணமென்றர்த்தம். இந்த ஸத்வமென்கிற பேரை யுடைய குணம் இந்த ஜீவாத்மாவை ஸுகத்தில் ஆசையினாலும் ஜ்ஞானத்தில் ஆசையினாலும் கட்டுப்படுத்துகிறது. அதாவது ஜீவாத்மாவிற்கு ஸுகத்தில் ஆசையையும் ஜ்ஞானத்தில் ஆசையையும் உண்டாக்கு

சொல்லுகிறார்—'ப்ரகாசமாவது' என்றாரம்பித்து. ரஜோகுணத்தினாலும் தமோகுணத்தினாலுமுண்டாகிற புத்திகளிலும் அந்தந்த ப்ரமங்களுக்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிப்பது ஸத்வகுணத்தின்பாகம் என்று தாத்பர்யம். ஸத்வகுணத்திற்கு ரோகமுண்டென்கிறப்ரஸ்தாவமேஇல்லாமையினால் அதில்லையென்றுமறுப்பது யுக்தமல்ல என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'ரோகமாகியகார்யத்தைஉடைத்தாகாததாகையினால்' என்று. இவ்விடத்தில் இத்துடன்சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற மற்றக்குணங்களில் அவைகளாலுண்டாக்கப்பட்ட கார்யமாகையினால் ரோகத்தின் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது. அது இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவத்திற்கு வர அது இல்லையென்று மறுக்கப்படுகிறதென்று தாத்பர்யம். ரோகமென்று பேருடைய கார்யமில்லை என்று சொல்லியிருப்பது, இவ்விடத்தில் அதின் ப்ரயோஜனத்தை யோசித்தால் அதற்கு விரோதமான கார்யம் உண்டென்று விதிப்பதில் தாத்பர்யத்தினால் என்று சொல்லுகிறார்—'அதாவது ரோகமில்லாமைக் குக்காரணம்' என்று. 'தந்நிவத்நாதி' என்று மேல் ஶ்லோகங்களில் சொல்லியிருப்பதுபோல இந்த ஶ்லோகத்திலும் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதினாலும் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாக விருக்கையைச் சொல்லுவதினாலும் வாக்யம் வெவ்வேறு என்று சொல்லுகிறார்—'இந்த ஸத்வமென்று பேரையுடைய குணம்' என்றாரம்பித்து. வேறொரு காரணத்தினாலேற்பட்ட ஸுகம்முதலியவைகளில் ஆசை காரணம் என்பது மாத்திரம் மூன்றாம் வேற்றுமையினால் சொல்லப்பட்டது. அது யுக்தமல்ல, அதற்கு வேறொரு காரணமும் சொல்லப்படாமையினால் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'அதாவது ஜீவாத்மாவிற்கு' என்றாரம்பித்து. ஸம்ஸாரபந்தமுண்டாவதற்கு நடுவில் நேரிடக்கூடிய வ்யாபாரம் இது என்பது மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். பந்தமாவது கர்மங்களின் பலங்களை யனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட தேஹத்தோடு சேர்க்கை. அது கர்மத்தினாலுண்டாகிறது. அது ஸுகம்முதலியவைகளில் ஆசையினாலுண்டாகிறது என்பது எப்படிப்

கிறது என்றர்த்தம். ஜ்ஞானத்திலும் ஸுகத்திலும் ஆசையுண்டானால் அவைகளுக் குபாயங்களாகிய லோகத்தில் ஏற்பட்ட கார்யங்களிலும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கார்யங்களிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். அதினால் அவைகளின் பலத்தை யனுபவிப்பதற்குக் காரணங்களாகிய ஜாதிகளில் பிறக்கிறான். ஆகையினால் ஸத்வ குணம் ஸுகத்திலும் ஜ்ஞானத்திலும் ஆசையை முன்னிட்டு ஜீவாத்மாவைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ஜ்ஞானம்,

---

பொருந்தும்என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குஸமாதானஞ்சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானத்திலும் ஸுகத்திலும் ஆசையுண்டானால்'என்றாரம்பித்து வேதத்தில் சொல்லியஉபாயங்களை அனுஷ்டானம்செய்வது ஜன்மாந்தரத்தையடைவதற்குக் காரணமாகிறது என்பது உசிதம். லோகத்திலேற்பட்ட உபாயத்தைச்செய்வதோவெனில் இந்தஜன்மத்திலேயே அனுபவிக்கக்கூடிய பலத்திற்குக்காரணமானாலும் ஆகலாம்,அல்லாமல் போனாலும்போகலாம், வேறு ஜன்மங்களுக்குக் காரணமாகாது, ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கு உதாஹரணமாக லோகத்திலேற்பட்டிருக்கிற கார்யத்தைச் சொல்லியிருப்பதென்பதும் ப்ரயோஜனமற்றது என்னில் இதற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறோம். இவ்விடத்தில் 'லௌகிக' என்னும் பதத்தினால் ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.அன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்ட கார்யங்கள் சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். ஹிம்ஸைமுதலிய கார்யங்கள் ஸுகத்திற்குக்காரணமென்று லோகத்திலேற்பட்டது.லோகத்தினாலேற்பட்டாத அந்தக் கார்யத்தின் சக்தியினால் மிகவும் பாபிஷ்டமாகிய ஜன்மம் முதலியவைகளை உண்டாக்குகிறது—என்று .ரஜோகுணத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்திலும் 1'அந்த க்ரியைகளும் புண்ய பாபரூபங்கள்என்று மேலே சொல்லப்போகிறார். ஸத்வகுணமே ப்ரகாசத்தையும் ஸுகத்தையும் தானே உண்டுபண்ணுவதாயிருந்தால் கிடைத்தவைகளான அவைகளில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கு ஆசை உண்டாகாதே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானம் 'ஸுகம்' இவைகளை உண்டாக்குகிறதும்' என்றாரம்பித்து. முளையும் விரையும் போலிருக்கிற ந்யாயத்தினால் மேலேமேலே அவைகளில் ஆசையையும் அப்படி ஆசைப்படப்பட்ட அந்த வஸ்துக்களையும் ஸத்வகுணம் உண்டாக்குகிறது என்றர்த்தம். 2 'நகாங்க்ஷே விஜயம்'

---

1 பகவத்கீதை-14-7 ஶ்லோகத்தின் பாஷ்யம்.

2 பகவத்கீதை-1-32.

ஸாக இவைகளை யுண்டாக்குகிறதும் மறுபடி அவைகளில் ஆசையை யுண்டாக்குகிறதும் ஸத்வ குணம் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 6

ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம் |
தந்நிபத்நாதி கௌந்தேய கர்மஸங்கேந தேஹிநம் || 7

ப - ரை] கௌந்தேய - அர்ஜுந, ரஜ: - ரஜோகுணத்தை, ராகாத்மகம் - ராகத்திற்குக் காரணமாகவும், த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம் - த்ருஷ்ணை. ஸங்கம், இவைகளுக்குத்பத்திஸ்தானமாகவும் வித்தி - அறி, தத் - அந்த ரஜோகுணம், தேஹிநம் - ஜீவாத்மாவை, கர்மஸங்கேந - காமங்களில் பற்றுதலினால், நிபத்நாதி - கட்டுப்படுத்துகிறது. 7

பா] ரஜோகுணம் ராகத்திற்குக் காரணம். ராகமாவது ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்கு ஒருவர்க்கொருவரிடத்தில் உண்டாகும் ஆசை. த்ருஷ்ணை, ஸங்கம்,

---

தா] என்பது முதலியவைகளைச் சொல்லுகிற உனக்கு ஒன்றிலும் ஸங்கமில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அநக' என்னும் பதம். 6

'ரஜஸோ லோப ஏவ ச' என்று மேலே சொல்லப்படப்போகிறது. ஆகையினாலும், 'ப்ரகாசகம்' என்றும், 'மோஹநம்' என்றும், கீழும்மேலும் சொல்லி யிருப்பதைப்போலவே 'ராகாத்மகம்' என்னுமிடத்திலும் ராகத்திற்குக்காரண மென்பதே சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ராகத்திற்குக் காரணம்' என்று காரணத்தையே கார்யமாக உபசாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ரஜ்யதே அநேந (இதினால் ஆசைப்படுகிறான்),' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் ராகத்திற்குக் காரணமென்பதே 'ராக' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம் என்று தாத்பர்யம். கூடச்சொல்லப்பட்டிருக்கிற 'த்ருஷ்ணா' முதலிய பதங்களுக்குப் புனருக்தியென்னும் தோஷத்தைப் பரிகரிப்பதற்காக 'ராக' என்னும் பதத்தை அதிகமான ப்ரயோகமிருப்பதை யனுஸரித்து சில விஷயங்களைப்பற்றியது என்று குறைத்துச் சொல்லுகிறார்—'ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்கு' என்றாரம்பித்து. த்ருஷ்ணை'ஸங்கம்' இவைகளிலிருந்து ரஜோகுண முண்டாகிறதென்று சொல்லுவது உசிதமல்ல. ரஜோகுணத்திலிருந்து அவைகள் உண்டாகிறதென்று சொல்லுவதோவெனில் ஸம்ஸாரபந்த முண்டாவதற்கு நடுவில் உண்டாகக்கூடிய வ்யாபாரத்தைத் தெரிவிப்பதனால் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதாகும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'த்ருஷ்ணை, ஸங்கம், இவைகளுக்கு' என்றாரம்பித்து. ஆத்மாவிற்கு ஸ்வபாவமாகிய இவைகளுக்கு ஆத்மாவல்லவோ உத்பத்தி ஸ்தானம்

இவைகளுக்குத்பத்திஸ்தானம். அதாவது இவைகளுக்குக் காரணமாகியது என்றர்த்தம். த்ருஷ்ணையாவது ஶப்தம்முதலிய விஷயங்களில்உண்டாகும் ஆசை. ஸங்கமாவது புத்ரன், மித்ரர்கள், பந்துக்கள் இவர்களோடு கூடுவதில் ஆசை. அப்படியே ஜீவாத்மாவை க்ரியைகளில் ஆசையை யுண்டாக்கி அதின் வழியாகக்கட்டுப்படுத்துகிறது. க்ரியைகளில்

என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'அதாவது இவைகளுக்குக் காரணமாகியது என்றர்த்தம்' என்று 1 'க்ஷுத்த்ருஷ்ணா வஶம்' என்றிவை முதலிய ப்ரயோகங்களிருக்கிறபடியினால் தாகம் மாத்திரம் அர்த்தம் என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'த்ருஷ்ணையாவது' என்றாரம்பித்து. இதுதொட்டு அறியக்கூடியதாகிய ஐந்து குணங்களையும் சொல்லியிருக்கிறது. 'புத்ரன்' என்பதுமுதலிய ம அபிமானத்தினாலுண்டாகியவஸ்துக்களைச்சொல்லுகிறது. 'விஷயத்ருஷ்ணா', 'விஷயவைத்ருஷ்ண்யம்' என்றிவை முதலிய ப்ரயோகங்களிருப்பதனால் 'த்ருஷ்ணா' என்பது இந்த்ரியங்கள் தொட்டறியக்கூடிய எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. ஸங்கமென்பதோ மிகுதியாயிருக்கிறபடியினாலும், ப்ரயோகங்களை யனுஸரித்தும், அபிமானமுண்டாகக்கூடிய விஷயங்களைப்பற்றியதுஎன்று தாத்பர்யம். ராகம் முதலியவைகளாலுண்டாகிய அந்தந்த விஷயங்களின் உபாயங்களில் பற்றுதல் இவ்விடத்தில் கர்மஸங்கம் என்னப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அப்படியே' என்றாரம்பித்து. ராகம் த்ருஷ்ணை, ஸங்கம், இவைகளும் மற்றோரிடத்தில் ஸுக விஶேஷங்களில் பற்றுதலென்றே சொல்லப்பட்டதுகள். ஜ்ஞானத்திலும் ஸுகத்திலும் ஆசையுண்டானால் அவைகளுக் குபாயங்களாகிய கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் என்று சொல்லியிருப்பதினாலேயே ஸத்வகுணத்தினாலும் கர்மங்களில் பற்றுதலுண்டாக்கப்படுகிறது என்றேற்படுகிறது. அப்படியிருக்க எப்படி வ்யத்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது? என்னில் இதற்கு ஸமாதானம்—ஸத்வ குணம் ஸுகத்தை முக்கியமாகச் செய்து அதற்காக மற்ற விஷயங்களில் பற்றுதலை யுண்டாக்குகிறது. 2 'ப்ரயோஜநேஷு ஸஜ்ஜந்தே ந விஶேஷேஷு பண்டிதா:' என்று சொல்லியிருப்பதைப்போல். ரஜோகுணமோவெனில் அந்தந்த வஸ்துக்களில் கார்யங்களின் ஸ்வரூபத்தையே முக்யமாக வைத்துக்கொ

---

1 பசி, தாகம், முதலியவைகளின் சாந்தி.

2 பண்டிதா: - பண்டிதர்கள், ப்ரயோஜநேஷு - ப்ரயோஜநங்களில், ஸஜ்ஜந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், விஶேஷேஷு-அதில் காரணங்களுடைய விஶேஷங்களில், ந - (ஆசைப்படுவது) இல்லை.

ஆசையினால் ஜீவாத்மா எந்தெந்த க்ரியைகளை ஆரம்பிக்கிறானோ அந்தந்த க்ரியைகள் புண்யபாபரூபமாகையினால் அதினின் பலத்தையனுபவிப்பதற்குக் காரணமாகிய ஜாதிகளில் உத்பத்திக்குக் காரணங்கள் ஆகின்றன. ஆகையினால் கர்மங்களில் ஆசையை யுண்டாக்கி அதின் வழியாக ரஜோ குணம் ஜீவாத்மாவைக்கட்டுப்படுத்துகிறது. ஆக இத்தால் ரஜோகுணம் ராகம், த்ருஷ்ணை, ஸங்கம், இவைகளுக்குக் காரணம். கர்மங்களில் பற்றுதலுண்டாவதற்குக் காரணம் என்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. 7

𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥ 8

ப-ரை] 𑌭𑌾𑌰𑌤 - அர்ஜுந, 𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 - தமோகுணத்தையோவெனில், 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌂 - அஜ்ஞானத்தினால் உண்டானதாகவும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌂 - எல்லாப்ராணிகளுக்கும், 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌂 - மோஹத்தையுண்டு பண்ணுவதாகவும், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 - அறி, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தத் தமோ குணமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦 - அஜாக்கிரதை, 𑌆𑌲𑌸𑍍𑌯 - சோம்பல், 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾 - தூக்கம், இவைகளினால், 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 - கட்டுப்படுத்துகிறது. 8

பா] ஜ்ஞானத்தைவிட வேறுபட்டது இவ்விடத்தில் அஜ்ஞானமென்று

தா] ண்டு அதினாலுண்டாகிய ஸுகம் அல்பமோ அதிகமோ என்கிற விஷயத்தை யோசிக்காமல் உதாஸீனமாக இருந்துவிடுகிறது. இதுவும் ராஜாவினுடைய அந்தப்புர ஸ்த்ரீகளினிடத்தில் ஆசை, கெட்ட குணமுடைய பிள்ளை முதலியவர்களை ஸம்ரக்ஷணம் செய்தல், வ்யர்த்தமான கார்யங்கள், முதலியவைகளில் வ்யக்தமாக விருக்கிறது—என்று. கர்மங்களில் ஸங்கம் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கு வழி என்பது எப்படி என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'க்ரியைகளில் ஆசையினால்' என்றாரம்பித்து. கர்மங்களில் ஆசையைப்போலவே ராகம் முதலியவைகளும் ஸம்ஸாரபந்த முண்டாவதற்குவழி என்று தெரிவிப்பதற்காக மொத்த அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—'ஆக இத்தால்' என்றாரம்பித்து. 'ஆக'என்பதற்கு ராகம் முதலியவைகள் ஸம்ஸாரபந்தமுண்டாக்குவதில் முடிவு பெறுகிறபடியினாலே ப்ரயோஜனத்தோடுகூடியவைகளாகையினால் என்றர்த்தம். 'இத்தால்' என்பதற்கு ஸத்வ குணம் தமோகுணம் இவைகளைவிட வேறுபட்டதான ஸ்வபாவத்தையுடையதென்று கீழ் நிரூபித்திருப்பதினால் என்றர்த்தம். 7

மிகவும் பரிகரிக்கவேண்டியது என்கிற வ்யத்யாஸத்தைக் காட்டுவதற்காக '𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁' என்கிற விடத்தில் '𑌤𑍁'என்னும் பதம். '𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨'

சொல்லப்படுகிறது. ஜ்ஞானமாவது வஸ்துவின் உண்மையைத்தெரிந்து கொள்ளுதல். அதைவிடவேறு பட்டதாவது அதற்கு விரோதமாகிய ஜ்ஞானம். தமோகுணம் வஸ்துவின் உண்மைக்கு விரோதமாகிய ஸ்வபாவத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திலுண்டானது. மோஹமாவது விரோதமாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல், விரோதமாக அறிவதற்குக் காரணம் என்றர்த்தம். அந்தத்தமோகுணம் அஜாக்கிரதை, சோம்பல், தூக்கம், இவைகளுக்குக் காரணமாகையினால் அவைகளின் வழியாக ஜீவாத்மாவைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அஜாக்கிரதையாவது செய்யவேண்டிய கார்யங்களைத் தவிர வேறு கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்குக்காரணமாகிய ஸாவதானமில்லாமை. சோம்பலாவது கர்மங்களை ஆரம்பிக்காமல் இருக்கிற

என்னும் பதம் புண்யபாபங்களாகிற கர்மங்களிலும், ஜ்ஞானமில்லாமை முதலியவைகளிலும் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறபடியினால் இங்கே அவைகளை விலக்குவதற்காக மோஹத்தை உண்டுபண்ணுவதற்குத் தகுந்த காரண விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானத்தை விட வேறுபட்டது' என்று. எல்லா ஜ்ஞானங்களைவிட வேறுபட்டதென்பதை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானமாவது' என்றாரம்பித்து. விரோதமாகிய ஜ்ஞானம் தமோகுணத்தை யுண்டாக்குவது பாபங்களின் அநுஷ்டானம் முதலியவைகளை முன்னிட்டு தமோகுணத்தினால் உண்டாக்கப்படுவதாக மேலே சொல்லப்போகிற உண்மையாகிய ஸ்வபாவத்திற்கு விரோதமான ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் இவ்விடத்தில் 'மோஹ' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'மோஹமாவது விரோதமாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல்' என்று 'மோஹ' என்னும் பதத்தின் மேலிருக்கிற விகுதி காரணம் என்பதை மாத்திரம் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'விரோதமாக அறிவதற்குக் காரணம் என்றர்த்தம்' என்று. 'ஸாவதானமில்லாமை' என்பது மாத்திரம் 'ப்ரமாத' என்னும் பதத்தின் அர்த்தம். 'செய்யவேண்டிய கார்யங்களை' என்பது முதல் அந்த அஜாக்கிரதை ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும் விதத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. செய்யத்தகாத கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி செய்வது பாபிஷ்டமான ஜன்மம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகிறது. இப்படியே அவஶ்யம் செய்யவேண்டிய கார்யங்களை ஆரம்பிக்காமலிருப்பதும் 1'அகுர்வந் விஹிதம் கர்ம நிந்திதம் ச ஸமாசரந்। ப்ரஸஜ்ஜம்ஶ்சேந்த்ரியா

---

1 விஹிதம் - ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட, கர்ம-கர்மத்தை, அகுர்வன்-செய்யாதவனும், நிந்திதம்-கெட்ட கார்யத்தை, ஸமாசரன் - செய்கிற மனிதனும், இந்த்ரியார்த்தேஷு-இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களில், ப்ரஸஜ்ஜம்ச-அதிக ஆசை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற, நர:-மனிதனும், ப்ராயஶ்சித்தீயதே - ப்ராயஶ்சித்தம் செய்யக்கூடியவனாகிறான்.

தாகிய ஸ்வபாவம், அதாவது அசங்காமலிருக்கை என்றர்த்தம். ஜீவாத்மா இந்த்ரியங்களைத் தன்தன் கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்நதினால் உண்டான ஶ்ரமத்தினால் எல்லா இந்த்ரியங்களையும் வ்யாபாரங்களைச் செய்விக்காமல் ஓய்ந்துவிடுவது தூக்கம் அதில் வெளி இந்த்ரியங்களை அதின் வ்யாபாரங்களைச் செய்விக்காமல் ஓய்ந்துவிடுவது ஸ்வப்னம். மனஸ்ஸையும் வ்யாபாரங்களைச் செய்விக்காமல் ஓய்ந்துவிடுவது ஸுஷுப்தி. 8

பா - அ] ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் ஸம்ஸாரபந்தத்தை யுண்டாக்குவதற்கு வழியாக இருப்பவைகளில் முக்யமானவைகளைச்சொல்லுகிறார்.—

ஸத்த்வம் ஸுகே² ஸஞ்ஜயதி ரஜ꞉ கர்மணி பா⁴ரத ।
ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய து தம꞉ ப்ரமாதே³ ஸஞ்ஜயத்யுத ॥ 9

ப - ரை] பா⁴ரத - அர்ஜுந, ஸத்த்வம் - ஸத்வகுணம், ஸுகே² - ஸுகத்தில், ஸஞ்ஜயதி - ஆசையையுண்டாக்குகிறது, ரஜ꞉ - ரஜோகுணம், கர்மணி - கர்மத்தில் (ஆசையையுண்டாக்குகிறது), தம꞉ - தமோகுணம், ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞானத்தை, ஆவ்ருத்ய - மறைத்துவிட்டு, ப்ரமாதே³ - அஜாக்கிரதையில், ஸஞ்ஜயதி உத - ஆசையையுண்டாக்குகிறது. 9

ர்தே²ஷு ப்ராயஶ்சித்தீயதே நர꞉॥' என்று ஸ்ம்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறார்கள் அல்லவா. 'ஸுக²ஸ்ய' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ப்ரயோஜனத்தையுடைய கார்யங்களிலும் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்கு விரோதமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அதாவது அசங்காமலிருக்கை' என்று. எப்பொழுதும் தமோகுணம் இருந்தபோதிலும் சில ஸமயங்களில் தூக்கத்தினாலுண்டாகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'இந்த்ரியங்களை' என்றாரம்பித்து. ஸ்வப்னத்தை இந்த சொல்லவில்லையே என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிகரிப்பதற்காக ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி இவை இரண்டும் தூக்கத்தின் உட்பிரிவுகள் என்று காட்டுகிறார்—'அதில்' என்றாரம்பித்து. தூக்கம் ஸம்ஸாரபந்தத்தை யுண்டாக்குவது ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை யனுஷ்டிப்பதற்கு விரோதியாகிய தூங்கத்தகாத காலத்தில் தூங்குவதினாலும், தூங்கக்கூடிய காலத்தில் தூங்காததினாலும் பாபிஷ்டங்களாகிய கனவுமுதலியவைகளினாலும் என்றறியவும் 1 'யுக்தஸ்வப்நாவபோ³த⁴ஸ்ய' என்று சொல்லப்பட்டது. 8

---

1 பகவத்கீதை-6-17.

பா] ஸத்வகுணம் ஸுகத்தில் ஆசையை முக்யமாகவுடையது. ரஜோ குணம் கர்மங்களில் ஆசையை முக்யமாகவுடையது. தமோகுணம் வஸ்துக்களின் உண்மையைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை மறைத்து விபரீதமான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாகையினால் செய்யவேண்டிய கார்யங்களுக்கு விரோதமான கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதில் ஆசையை முக்யமாகவுடையது. 9

பா - அ] தேஹமாக மாறியிருக்கிற ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபத்தைச்சேர்ந்தவைகள் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள். அவைகள் ஸ்வரூபத்தைச் சேர்ந்தவைகளாகையினாலேயே எப்போழுதுமிருக்கின்றனவாகையினால் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான கார்யத்தை ஏன் உண்டாக்குவதில்லை என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—

ரஜஸ்தமஶ்சாபிபூய ஸத்த்வம் பவதி பாரத |
ரஜஸ்ஸத்த்வம் தமஶ்சைவ தமஸ்ஸத்த்வம் ரஜஸ்ததா || 10

ப — ரை] *பாரத* - அர்ஜுந, *ரஜ:* - ரஜோகுணத்தையும், *தமஶ்ச* - தமோகுணத்தையும், *அபிபூய* - அடக்கிவிட்டு, *ஸத்த்வம்* — ஸத்வகுணம், *பவதி* - அதிகமாகிறது, *ரஜ:* - ரஜோகுணம், *ஸத்த்வம்* - ஸத்வகுணத்தையும், *தமஶ்சைவ* - தமோகுணத்தையும் (அடக்கிவிட்டு அதிகமாகிறது), *ததா* - அப்படியே, *தம:* - தமோகுணம், *ஸத்த்வம்* — ஸத்வகுணத்தையும், *ரஜ:* - ரஜோகுணத்தையும் (அடக்கிவிட்டு அதிகமாகிறது). 10

தா] '*ஸத்த்வம்ஸுகே*' என்கிற ஶ்லோகங்களைவிட அர்த்தத்தைப் பிரித்துக்காட்டுவதினால் புனருக்தி தோஷத்தைப் பரிகரிக்கிறார்—'ஸத்வம் முதலிய குணங்கள்' என்றாரம்பித்து. 'ஸத்வகுணம் ஸுகத்தில் ஆசையை முக்யமாகவுடையது' என்பதற்கு ஜ்ஞானத்தில் ஆசையும் ஸுகத்திற்காக என்று தாத்பர்யம். 'ரஜோகுணம் கர்மங்களில் ஆசையை முக்யமாகவுடையது' என்பது ராகம், த்ருஷ்ணை முதலியவைகளும் கர்மத்திலேயே முடிவுபெறுகின்றன என்று தாத்பர்யம். முழுமையும் ஜ்ஞானத்தை மறைத்துவிட்டால் ஸுஷுப்தியாய் விடுமாதலால் அஜ்ஞானத்தை என்கிற பேருடைய தசை உண்டாகாது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'வஸ்துவின் உண்மையைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தை மறைத்து' என்றாரம்பித்து. 9

பா] ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களும் ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைப் போறுத்தவைகள். அப்படியிருந்த போதிலும் அநாதி கர்ம வசத்தினாலும், தேஹத்திற்குப் புஷ்டியை யுண்டாக்குகிற ஆஹாரங்களில் வ்யத்யாஸத்தினாலும் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அதிகரித்தும் அடங்கியும் இருக்கின்றன. சில ஸமயத்தில் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் அடக்கி ஸத்வகுணம் அதிகமாக இருக்கிறது. அப்படியே தமோகுணத்தையும் ஸத்வகுணத்தையுமடக்கி ரஜோகுணம் சில ஸமயத்திலும், சிலஸமயத்தில் ரஜோகுணத்தை

தா] அடுத்த க்ரந்தம் பொருந்தவில்லை என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிகரிக்கிறார்—'தேஹமாக மாறியிருக்கிற' *என்றாரம்பித்து.* 'ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான' *என்பதற்கு உண்மையைப் பற்றிய ஜ்ஞானம், அதற்கு விரோதமாகிய அஜ்ஞானம், ஸுகத்திலாசை, துக்கத்திலாசை, முதலியவைகளை என்றர்த்தம். குணங்களுக்கு அதிகரிப்பதும் அடங்குவதும் ஒருவித ஏற்பாடு மில்லாமல் வரவேண்டியதாகுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிகரிப்பதற்காகப் பகவானுடைய அநுக்ரஹத்திற்கும் நிக்ரஹத்திற்கும் காரணமாகிய கர்மங்களுக்குப்பரிபாகம் வரவேண்டிய ஸமயங்கள் தனித்தனி ஆகையினால் அதற்குத்தக்கபடி குணங்களுக்கு அடக்கமும் அதிகரிப்பதும்பரம்பரையாகவருகிறதென்பது முசிதந்தானென்று சொல்லுகிறார்*—'அநாதி கர்ம வசத்தினாலும்' *என்றாரம்பித்து. எப்படி வாதபித்த கபங்களுக்கு அந்தந்த ஸ்வபாவமுடைய வஸ்துக்களினால் வ்ருத்தியுண்டாகிறதென்று 1 'வ்ருத்திஸ்ஸமாநை: ஸர்வேஷாம் விபரீதைர்விபர்யய:' என்று ஆயுர்வேதம் தெரிந்தவர்களே சொல்லுகிறார்களோ அப்படியே இவ்விடத்திலும் மேலே சொல்லப்போகிற ஸத்வகுணம்நிறைந்த ஆஹாரம் முதலியவைகளின் வ்யத்யாஸத்தினால் அந்தந்தக் குணங்கள் வ்ருத்தியடைகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்*—'தேஹத்திற்குப் புஷ்டியை யுண்டாக்குகிற ஆஹாரங்களில் வ்யத்யாஸத்தினாலும்' *என்று. 2 'பிறகு தேவதைகள் அதிகரித்தார்கள், அஸுரர்கள் தோல்வி யடைந்தார்கள்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்திலே போல 'பவதி' என்பது இவ்விடத்தில் அதிகமாகிறது என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்*— 'அதிகமாக இருக்கிறது'

---

1 *அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம்*-1-14. *ஸர்வேஷாம்-எல்லா தாதுக்களுக்கும், ஸமானை:-ஸமமான குணமுள்ள வஸ்துக்களினால், வ்ருத்தி:-வ்ருத்தி (உண்டாகிறது), விபரீதை:-விரோதமான குணமுள்ள வஸ்துக்களினால், விபர்யய:-நாசமுண்டாகிறது.*

2 *யஜுர்வேதம், 2-வது காண்டம்*-3-3-1.

யும் ஸத்வகுணத்தையுமடக்கித் தமோகுணமும் அதிகரித்திருக்கிறது. 10

பா-அ] அதையும் கார்யங்களைப் பார்த்தே அறியவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்—

ஸர்வத்வாரேஷு தேஹே஽ஸ்மிந் ப்ரகாஶ உபஜாயதே |
ஜ்ஞாநம் யதா ததா வித்யாத் விவ்ருத்தம் ஸத்வமித்யுத || 11

ப-ரை] அஸ்மிந் - இந்த, தேஹே - ஶரீரத்தில், ஸர்வத்வாரேஷு - எல்லா இந்த்ரியங்களிலும், ப்ரகாஶ:-ப்ரகாஶம் உண்டாவதில், யதா- எப்பொழுது, ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞானம், உபஜாயதே - உண்டாகிறதோ, ததா - அப்பொழுது, ஸத்வம் - ஸத்வகுணம், விவ்ருத்தம் - வ்ருத்தியடைந்தது, இதி - என்று, வித்யாத் - அறியவேண்டும். 11

பா] கண் முதலிய எல்லா இந்த்ரியங்களிலும் எப்பொழுது வஸ்துவின்

என்று. இந்த அதிகமாகவிருக்கையையும், அடங்கியிருப்பதையும் பற்றி உபதேசஞ்செய்திருப்பது ரஜோகுணம் தமோகுணம் அதிகமாகவிருக்கும்பொழுது அவைகளைப் பரிகரிக்க வேண்டுமென்பதற்காக. 10

அவைகள் எவ்விதமாக அறியப்பட்டுப் பரிகாரம் செய்யக்கூடியவைகள் என்று ஆக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானமென்று 'ஸர்வத்வாரேஷு' என்கிற மூன்று ஶ்லோகங்களுக்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்— 'அதையும்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் 'த்வார' என்னும் பதம் ஶரீரத்திலிருக்கும் ஒன்பது த்வாரங்களைச் சொல்லுகிறதல்ல, பதினொரு இந்த்ரியங்களையும் சொல்லுகிறதல்ல, அவைகளெல்லாம் ஜ்ஞானத்துடன் ஸம்பந்தப் பட்டவைகளல்லவாகையினால். ஆகையினால் ஜ்ஞானம் பரவுவதற்கு வழியாகிய மனதுடன்சேர்ந்து ஆறாகிய ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களின் கூட்டத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'கண் முதலிய' என்றாரம்பித்து. 'ப்ரகாஶ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் முதல் வேற்றுமையை யுடையதல்ல, 'ஜ்ஞாந' என்னும்பதத்துடன் புனருக்தி வருமாதலால். 'ப்ரகாஶ:' என்னும் பதத்திற்கு வ்யாக்யானம் ஜ்ஞானமென்னும் பதம் என்று சிலர் சொன்னதும் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. ஏழாவது வேற்றுமையையுடையதாகவிருந்தால் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனமாகிய வ்யவஹார யோக்யதையைச் சொல்லுகிறது என்றுவது, ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறதென்றுவது, 'ஜ்ஞாந' என்னும் பதத்தினால் மனதின் வ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது என்றுவது, அந்வயம் சொல்வது உசிதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'வஸ்துவின் உண்மை ப்ரகாசிப்பதில்'

உண்மை ப்ரகாசிப்பதில் ஜ்ஞான முண்டாகிறதோ அப்பொழுது அந்தத் தேஹத்தில் ஸத்வம் வ்ருத்தி யடைந்ததென்று அறியவேண்டும். 11

𑌲𑍋𑌭𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌶𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 ।

𑌰𑌜𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 ॥ 12

ப - ரை] 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭–பரதவம்சத்தில் சிறந்தவனான அர்ஜுந, 𑌲𑍋𑌭𑌃– ஆசை, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 - ப்ரவ்ருத்தி செய்வது, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 - கர்மங்களை, 𑌆𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 - ஆரம்பிப்பது, 𑌅𑌶𑌮𑌃 - இந்த்ரியங்கள் ஓயாமலிருத்தல், 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 - விஷயங்களில் ஆசை, 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 - இவைகள், 𑌰𑌜𑌸𑌿 - ரஜோகுணம், 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇 - வ்ருத்தியடைந்திருக்கும் பொழுது, 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன. 12

பா] 𑌲𑍋𑌭𑌃 - தன்னுடைய பொருளைக் கொடாமை, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 - ப்ரயோஜனங்களை உத்தேசிக்காமலே வ்யாபாரஞ் செய்யும் ஸ்வபாவம், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃-பலங்களுக் குபாயங்களாகிய கர்மங்களை யாரம்பித்தல், 𑌅𑌶𑌮𑌃 - இந்த்ரியங்களுக்கோய் வில்லாமை, 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾-விஷயங்களில் ஆசை,

---

என்று. இத்தால் ப்ரகாசம் என்பது வெளிச்சம்போல ஜ்ஞானம் என்பது கண்போல என்று சொல்லுகிறவர்கள் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். யோகியாகிய ஸௌபரி முதலிய ஒருவன் ஒரே ஸமயத்தில் அநேக தேஹங்களை யடைந்திருக்கும்பொழுது ஒவ்வொரு தேஹங்களிலும் குணங்கள் தனித்தனியாக வ்ருத்தியடைவது ஸம்பவிக்கலாம் என்று தெரிவிப்பதற்காகவும் ஒரே ஸமயத்தில் மஹாப்ரளயம்முதலிய ஸமயங்களிலேபோல எல்லாருக்கும் இவைகள் ஸமமாக இருக்கின்றன என்பதைப் பரிகரிப்பதற்காகவும் '𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇' என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'அப்பொழுது அந்தத் தேஹத்தில்' என்றாரம்பித்து. 11

'𑌲𑍋𑌭𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃' என்றாரம்பிக்கும் ஶ்லோகத்தில், '𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾' என்னும் பதத்திற்குப் புனருக்தியைப் பரிகரிப்பதற்காக ரூடி சக்தியினாலேற்பட்ட '𑌲𑍋𑌭' என்னும் பதத்தினர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்— 'தன்னுடைய பொருளைக்கொடாமை' என்று. '𑌆𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃' என்னும் பதம் ஒரு ப்ரயோஜனத்தில் உத்தேசத்தோடு ப்ரவ்ருத்தி செய்வதில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலும் '𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂' என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்திருப்பதின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலுமிது ஏற்பட்டது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் '𑌆𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃' என்னும் பதம் த்ருஷ்டத்திலும்

இவைகள் ரஜோகுணம் வ்ருத்தியடைந்திருக்கும் பொழுது உண்டாகின்றன. எப்பொழுது லோபம் முதலியவைகளிருக்கின்றனவோ அப்பொழுது ரஜோகுணம் வ்ருத்தியடைந்ததென்று அறியவேண்டுமென்றர்த்தம். 12

அப்ரகாஶோ(அ)ப்ரவ்ருத்திஶ்ச ப்ரமாதோ மோஹ ஏவ ச ।
தமஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே குருநந்தந ॥ 13

ப-ரை] குருநந்தந - குருவம்சத்தில் பிறந்தவனாகிய அர்ஜுந, அப்ரகாஶ꞉ – ப்ரகாசமில்லாமை, அப்ரவ்ருத்தி꞉ - ப்ரவ்ருத்திசெய்யாமை, ப்ரமாத꞉ - அஜாக்கிரதை, மோஹ ஏவ ச - மோஹம், ஏதாநி – இவைகள், தமஸி - தமோகுணம், விவ்ருத்தே - வ்ருத்தி யடைந்திருக்கும்பொழுது, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன. 13

பா] ஜ்ஞானம் உண்டாகாமை, ஒரு கார்யத்திலும் ப்ரவ்ருத்தி செய்யாமை, செய்யத்தகாத கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்குக் காரணமாகிய அஜாக்கிரதை, விபரீதமாகிய ஜ்ஞானம், இவைகள் தமோகுணம் வ்ருத்

அத்ருஷ்டத்திலும் உண்டாகிய பலங்களுக்கு ஸாதனங்களாகிய பயிரிடுதல், யஜ்ஞம், முதலியவைகளைச்சொல்லுகிறது. ஆகையினால் 'ப்ரவ்ருத்தி꞉' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் அதைவிட வேறுபட்ட புல்லைக்கிள்ளுவது அங்க சேஷ்டைகளைச் செய்வது முதலிய வீணான வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'ப்ரயோஜனங்களை உத்தேசிக்காமல்' என்றாரம்பித்து. இந்தக் கீழ் இரண்டு பதங்களோடு புனருக்தியைப்பரிகரிப்பதற்காக 'அஶம꞉' என்பதிவ்விடத்தில்ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்குக்காரணமாகிய இந்த்ரியங்களின் கொழுப்பு என்று சொல்லுகிறார்—'இந்த்ரியங்களுக் கோய்வில்லாமை' என்று. முன் ஶ்லோகத்தைப் போலவே இவ்விடத்திலும் குணங்கள் வ்ருத்தி யடைந்ததற்கு அடையாளத்தை உபதேசம் செய்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'எப்பொழுது' என்றாரம்பித்து. 12

'அப்ரகாஶ꞉' என்கிற ஶ்லோகத்தில் 'ப்ரமாத꞉' ஆவது தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய ஸமயத்திலும் தெரிந்துகொள்ளாமை. ஆகையினால் 'அப்ரகாஶம்', 'ப்ரமாதம்', இவை யிரண்டும்பொதுவாகவும் விசேஷமாகவுமிருக்கிறபடியினால் கோபலீவர்த்தந்யாயத்தையனுஸரித்துப்புனருக்தியில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானமுண்டாகாமை' என்று. முன்பு சொல்லப்பட்ட தூக்கம் முதலியவைகள் இவ்விடத்தில் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. 'அப்ரவ்ருத்தி꞉'

தியடைந்திருக்கும்பொழுது உண்டாகின்றன. இவைகளைக் கொண்டு தமோகுணம் வ்ருத்தி யடைந்திருக்கிறதென்றறியவேண்டும். 13

யதா ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ரலயம் யாதி தேஹப்ருத் |
ததோத்தமவிதாம் லோகாநமலாந் ப்ரதிபத்யதே || 14

ப - ரை] தேஹப்ருத் - ப்ராணி, ஸத்த்வே - ஸத்வகுணம், ப்ரவ்ருத்தே - வ்ருத்தியடைந்திருக்கும்பொழுது, ப்ரலயம் - மரணத்தை - யதா யாதி - அடைகிறனே யானல், ததா - அப்பொழுது, அமலாந் - நிர்மலங்களான, உத்தமவிதாம் - மேலான தத்வத்தை யறிந்தவர்களுடைய, லோகாந் - ஸமூஹங்களை, ப்ரதிபத்யதே - அடைகிறன். 14

பா] எப்பொழுது ஸத்வம் வ்ருத்தியடைந்திருக்கிறதோ அப்பொழுது ப்ராணியானவன் மரணத்தை யடைவானே யானல் மேலான தத்வத்தை யறிந்தவர்களுடைய அதாவது ஜீவாத்மாவின் உண்மையை யறிந்தவர்களுடைய அஜ்ஞானமில்லாத ஸமூஹங்களையடைகிறன் அதாவது ஸத்வகுணம் வ்ருத்தி யடைந்திருக்கும்பொழுது மரணமடைந்தவன் ஆத்மாவை யறிந்தவர்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்து ஆத்மாவின் உண்மையை யறிவதற்கு உபாயங்களாகிய புண்ய கர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறன் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 14

ஆவது முன்பு சொன்ன சோம்பேறித்தனம் என்று சொல்லுகிறர்— 'ஒரு கார்யத்திலும் ப்ரவ்ருத்தி செய்யாமை' என்று மோஹம், ப்ரமாதம் என்பதும் முன் சொல்லியவைகளே. 13

மரண காலத்தில் ரஜோகுணம் தமோகுணம் வ்ருத்தி யடைவதற்குக் காரணமாகியவைகளை முதலிலேயே பரிகரிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மரண காலத்தில் வ்ருத்தி யடைந்த ஸத்வம் முதலிய குணங்களுக்குத் தனித்தனியாகப் பலம் சொல்லப்படுகிறது—இந்த இரண்டு ஶ்லோகங்களால். தேஹத்தின் ப்ரளயத்தைஅபிப்ராயத்தில் வைத்துக் கொண்டு 'தேஹப்ருத்' என்னும் விசேஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினல் சொல்லுகிறர்—'மரணத்தை யடைவானே யானல்' என்று. *

[*இதற்கு மேல் ஐந்து ஶ்லோகங்களுக்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகை கிடைக்க வில்லை.*]

ரஜஸி ப்ரலயம் கத்வா கர்மஸங்கிஷு ஜாயதே |

ப - ரை] *ரஜஸி* - ரஜோகுணம் (வ்ருத்தியடைந்திருக்கும் பொழுது), *ப்ரலயம்* - மரணத்தை, *கத்வா* - அடைந்து, *கர்மஸங்கிஷு* - கர்மங்களில் ஆசையுடையவர்களிடத்தில், *ஜாயதே* - பிறக்கிறான்.

பா] ரஜோகுணம் வ்ருத்தியடைந்திருக்கும் பொழுது மரணத்தை யடைந்து பலங்களுக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களின் குலங்களில் பிறக்கிறான். அவைகளில் பிறந்து ஸ்வர்கம் முதலிய பலங்களுக்கு ஸாதனமாகிய கர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறான் என்றர்த்தம்.

ததா ப்ரலீநஸ்தமஸி மூடயோநிஷு ஜாயதே || 15

ப - ரை] *ததா* - அப்படியே, *தமஸி* - தமோகுணம் (வ்ருத்தியடைந்திருக்கும் பொழுது), *ப்ரலீந:* - மரணமடைந்தவன், *மூடயோநிஷு* – ஜ்ஞான மில்லாத ஜாதிகளில், *ஜாயதே*- பிறக்கிறான். 15

பா] அப்படியே தமோகுணம் வ்ருத்தியடைந்திருக்கும் பொழுது மரணமடைந்தவன் ஜ்ஞானமில்லாத ஜாதிகளில் அதாவது நாய்,பன்றி,முதலிய ஜாதிகளில் பிறக்கிறான். எவ்வித ப்ரயோஜனங்களையும் அடைய யோக்யதையில்லாதவனாக ஆகிறான் என்றர்த்தம். 15

கர்மண: ஸுக்ருதஸ்யாஹு: ஸாத்விகம் நிர்மலம் பலம் |
ரஜஸஸ்து பலம் து:கமஜ்ஞாநம் தமஸ: பலம் || 16

ப - ரை] *ஸுக்ருதஸ்ய* - ஸுக்ருதமாகிய, *கர்மண:* - கர்மத்திற்கு, *நிர்மலம்* - தோஷமில்லாத, *ஸாத்விகம்* - ஸத்வகுணம் மேலிட்ட, *பலம்* - ப்ரயோஜனம் (உண்டாகிறதென்று), *ஆஹு:* - சொன்னார்கள், *ரஜஸஸ்து* - ரஜோகுணத்திற்கோவெனில், *து:கம்* - துக்கமே, *பலம்* - ப்ரயோஜனம், *தமஸ:* - தமோகுணத்திற்கு, *அஜ்ஞாநம்*-அஜ்ஞானம், *பலம்* ப்ரயோஜனம். 16

பா] இப்படி ஸத்வகுணம் வ்ருத்தி யடைந்திருக்கும்பொழுது மரணத்தை யடைந்து ஆத்மாவையறிந்தவர்களின் குலத்தில் பிறந்தவனால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாயும், ப்ரயோஜனங்களில் ஆசையில்லாததாயும் என்னுடைய ஆராதனரூபமாயுமிருக்கிற கர்மத்தின் பலம் மறுபடியும் அதற்குமேலான ஸத்வகுணத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டதாயும் துக்கத்தின் ஸம்பந்தமே இல்லாததாயு மிருக்கிறதென்று ஸத்வகுணத்தின் பரிபாகத்தை யறிந்தவர்கள் சொன்னார்கள். மரணகாலத்தில் வ்ருத்தியடைந்த ரஜோகுணத்திற்கு ப்ரயோஜனம் பலங்களுககு ஸாதனமாகிய கர்மங்களில்ஆசையுடை

யவர்களுடைய குலத்தில் பிறப்பது, பலத்திலாசையை முன்னிட்டுக் கர்மங்களை யாரம்பிப்பது, அவைகளின் பலத்தை யனுபவிப்பதற்காக மறுபடியும் பிறப்பது, மறுபடியும் ரஜோகுணம் வ்ருத்தியடைவது, திரும்பவும் பலத்திலாசையை முன்னிட்டுக் கர்மங்களை யாரம்பிப்பது, இப்படிப்பட்ட வரிசையாகிய ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகிய துக்கங்கள் நிறைந்திருக்கிறது என்று அந்த ரஜோகுணத்தின் உண்மையை யறிந்தவர்கள் சொன்னார்கள். இப்படியே மரணகாலத்தில் வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற தமோகுணத்திற்கு ப்ரயோஜனம் அஜ்ஞானங்களின் பரம்பரையே. 16

பா - அ] அப்படிப்பட்ட அதிகமான ஸத்வகுணம் முதலியவைகளாலுண்டாக்கப்பட்ட நிர்மலமாக விருக்கிறது முதலிய பலம் எது என்னில் சொல்லுகிறார்—

ஸத்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச ।
ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோ(அ)ஜ்ஞாநமேவ ச ॥ 17

ப - ரை] ஸத்வாத் - ஸத்வகுணத்தினால், ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞானம், ஸஞ்ஜாயதே - உண்டாகிறது, ரஜஸ: — ரஜோகுணத்தினால், லோப: — ஆசை (உண்டாகிறது), தமஸ: - தமோகுணத்தினால், ப்ரமாதமோஹௌ - அஜாக்கிரதை, மோஹம், இவைகள், பவத: - உண்டாகின்றன, அஜ்ஞாநமேவ ச - அஜ்ஞானமும் உண்டாகிறது 17

பா] இப்படிப் பரம்பரையாய் உண்டாகிய அதிகமான ஸத்வகுணத்தினால் ஆத்மாவின் உண்மையை நேரில் பார்ப்பதாகிய ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது. அப்படியே வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற ரஜோகுணத்தினால் ஸ்வர்கம் முதலிய பலங்களிலாசை உண்டாகிறது. அப்படியே வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற தமோகுணத்தினால் அஜாக்கிரதையினாலுண்டாகிய கெட்ட கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகிறது அதினால் விபரீத ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது. அதினால் தமோகுணம் மிகவு மதிகமாகிறது. அதினால் ஜ்ஞானமில்லாமல் போய் விடுகிறது. 17

ஊர்த்வம் கச்சந்தி ஸத்வஸ்தா மத்யே திஷ்டந்தி ராஜஸா: ।
ஜகந்யகுணவ்ருத்திஸ்தா அதோ கச்சந்தி தாமஸா: ॥ 18

ப - ரை] ஸத்வஸ்தா: - ஸத்வகுணத்தில் நிஷ்டையுடையவர்கள், ஊர்த்வம்-மேலே, கச்சந்தி-போகிறார்கள், ராஜஸா:-ரஜோகுணம்மேலிட்டவர்கள், மத்யே-நடுவில், திஷ்டந்தி-நிற்கிறார்கள், ஜகந்யகுணவ்ருத்திஸ்தா: - தாழ்ந்த குணத்தினுடைய வ்யாபாரங்களில் நிஷ்டையுடைய, தாமஸா: - தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள், அத: - கீழே, கச்சந்தி-போகிறார்கள். 18

பா] இப்படிக்கீழ்ச்சொல்லிய விதமாக ஸத்வகுணத்தில் நிஷ்ட்டையுடையவர்கள் மேலே போகிறார்கள். அதாவது க்ரமமாக ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து மோக்ஷமடைகிறார்கள். ரஜோகுணம் ஸ்வர்கம் முதலிய பலங்களில் ஆசையையுண்டாக்குகிறபடியினால் ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள் பலங்களுக்கு ஸாதனமாகிய கர்மங்களைச் செய்து அவைகளின் பலங்களை யனுபவித்து மறுபடியும் பிறந்து அந்தக் கர்மங்களையே அனுஷ்ட்டிக்கிறார்கள், ஆகையினால் நடுவிலேயே நிற்கிறார்கள். மறுபடியும் திரும்பி வருகிறதாகையினால் அது துக்கம் நிறைந்ததே. தமோகுணம் மேலிட்டவர்களோ வெனில் மேல்மேலே தாழ்ந்ததமோகுணத்தின் வ்யாபாரங்களில் நிஷ்ட்டையுடையவர்களாய் கீழே போகிறார்கள். அதாவது சண்டாளர்களாகுகை, அதிலிருந்து பசுக்களாகவிருக்கை, அதிலிருந்து பூச்சி புழுவாகப்பிறக்கை, அதிலிருந்து ஸ்த்தாவரமாகுகை, அதிலிருந்து புல், பூண்டு, முதலியதாகுகை, அதிலுமிருந்து கல், உலர்ந்த கட்டை, ஓடுகள், முதலியவைகளாகுகை இவைகளை யடைகிறார்கள் என்றர்த்தம். 18

பா-அ] ஆஹார விசேஷங்களினாலும், ப்ரயோஜனங்களில் ஆசையில்லாமல் செய்கிற ஸுக்ருத கர்மங்களினாலும் பரம்பரையாக வ்ருத்திசெய்யப்பட்ட ஸத்வகுணத்தையுடையவர்கள் குணங்களைத் தாண்டிமேலே போகும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

நாந்யம் குணேப்யஃ கர்த்தாரம் யதா த்ரஷ்டாநுபஶ்யதி |
குணேப்யஶ்ச பரம் வேத்தி மத்பாவம் ஸோऽதிகச்சதி || 19

ப - ரை] யதா - எப்போழுது, த்ரஷ்டா - அறியுந்தன்மையுடைய ஜீவாத்மா, குணேப்யஃ - குணங்களைவிட, அந்யம் - வேறாகிய. கர்த்தாரம் - கர்த்தாவை, நாநுபஶ்யதி - பார்க்கிறதில்லையோ, குணேப்யஶ்ச - குணங்களைவிட, பரம் - வேறாகிய ஜீவாத்மாவையும், வேத்தி - அறிகிறானோ, ஸஃ - அவன், மத்பாவம் - என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை, அதிகச்சதி - அடைகிறான். 19

தா] 'ஊர்த்வம் கச்சந்தி ஸத்வஸ்தாஃ' என்று ஸத்வகுணத்தில் நிஷ்ட்டையுடையவனுக்கு மோக்ஷமுண்டென்று சொல்லப்படுகிறதேயானால் அடுத்த மேலே மூன்று குணங்களையுந் தாண்டினவனுக்கு மோக்ஷம் உண்டென்பதோடு விரோதிக்குமே என்றுக்ஷேபம் வரில் அதற்குஸமாதானமாக மேல் க்ரந்தத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'ஆஹார விசேஷங்களினாலும்' என்றாரம்பித்து. ஆஹார விசேஷம் முதலியவைகள் ஸத்வகுணம் வ்ருத்தியடைவதற்குக்காரணமென்பது முன்பின்

பா] இப்படி ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ஆஹாரத்தை உட்கொள்ளுவதினு லும்,பலங்களில் ஆசையில்லாமல் பகவானுடைய ஆராதனமாகிய கர்மங் களைச் செய்வதினுலும் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் எல்லா விதமாகவும் அடக்கி வ்ருத்தி யடைந்திருக்கிற ஸத்வகுணத்தையுடைய அறியுந்தன்மையுடைய இந்த ஜீவாத்மா எப்பொழுது குணங்களைவிட வேருகிய கர்த்தாவைப் பார்க்கிருனே அதாவது குணங்களே தங்களுக் குத் தகுந்த கார்யங்களில் கர்த்தாவாகின்றன என்று பார்க்கிருனே அப் படிக் கர்த்தாவாகிய குணங்களைவிட வேறுபட்ட ஜீவாத்மாவைக் கர்த்த

ஸந்தர்ப்பங்களினு லேற்பட்டது. ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகிய மூன்று குணங்களைத் தாண்டுவதும் அதிகமாக வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற ஸத்வ குணத்தினுல் மேலே போவதும் பொருத்தமுடையது என்று தாத் பாயம் 1 யஜ்ஞஶிஷ்டாஶி நஃ, 2 ஸ்ராகாரம்பஜ்ஞ தவஸா, 3 'ரஜ ஸ்ரோஷிதஷிய வக்ஷம் ஸ்வத் ஸாரத' என்று முன் சொல்லியிருப்ப வைகளை யனுஸரித்து இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்கு உசிதமான அர்த்தத் தைச் சொல்லுகிருர்—'இப்படி ஸத்வகுணம் மேலிட்ட' என்ருரம் பித்து. 'எல்லாவிதமாகவும்' என்பதற்கு மறுபடியும் உண்டாகாமல் என்றர்த்தம். 'நாந்யம் குணேப்ய: கர்தாரம்' என்றது குணங்களைத் தவிர வேறொன்றுக்குக் கர்த்ருத்வமில்லை யென்று சொல்லுகிறது. அதில் கர்த்தாவாகிய ஆத்மா குணங்களைவிட வேறு அல்ல என்று அர்த் தம் என்கிற புத்தி உண்டாகவேண்டாம் என்று சொல்லுகிருர்— 'அதாவது குணங்களே' என்ருரம்பித்து. ஜீவாத்மாவின் ஸ்வபாவமாகிய ப்ரயத்னத்திற்கிருப்பிடமா யிருக்கையாகிய கர்த்ருத்வத்தை விலக்குவ தற்காகச்சொல்லுகிருர்—'தங்களுக்குத்தகுந்த காாயங்களில்' என்று. ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் குணங்களை கர்த்தாவென்று தெரிந்துகொ ள்ளுவது ஆத்மாவையறியாதவர்களுக்கும் ஸம்பவிக்குமாதலால் அவர் களைவிட விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது 'குணேப்யஶ்ச' என்ருரம்பித் து. 'பரம்' என்பது கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஆகாரத்தினுல் என்று சுருக்கிச்சொல்லுவதற்காகச் சொல்லுகிருர்—கர்த்தாவாகிய குணங்களை விட' என்று. 'பரம்' என்று சொல்லியிருப்பதினுல் கர்த்தாவாகிய குணங்களைவிட மேலானது என்றர்த்தம் என்கிற புத்தியை விலக்குகிற து 'வேறுபட்ட' என்பது. குணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வெவ்வேருக விருப்பதைப்போலவே ஜீவாத்மாவும் குணங்களைவிட வேறுபட்டவ

1 பகவத்கீதை-3-13.
2 பகவத்கீதை-5-29.
3 பகவத்கீதை-14-10.

வல்லாதவனைகப்பார்க்கிறானோ அவன் என்னுடைய ஸ்வபாவம் எதுவோ அதை அடைகிறான். இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது ஸ்வபாவத்தில் பரிசுத்தமான ஸ்வபாவத்தையுடைய ஜீவாத்மாவிற்கு அநேக விதமான கர்மங்களில் கர்த்தாவாக இருக்கை முன்பு செய்த கர்மங்களாலுண்டாகிய குணங்களின் சேர்க்கையினாலுண்டானது. ஆத்மாவோ ஸ்வபாவத்

னாக விருந்தபோதிலும் கர்த்தாவாக விருக்கை விருத்தமல்லவே என்றாக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானமாகக் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸ்வபாவமில்லாமையே 'வேறுபட்ட' என்னும் பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'கர்த்தாவல்லாதவனாக' என்று. குணங்களை யாதாரமாகவுடைய ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு ஆதாரமல்லாதவனாகவும் ஸ்வபாவத்தில் அந்தக் குணங்களினால் ப்ரவ்ருத்திக்கத்தகாதவனாகவும் என்றர்த்தம். ஸ்வரூபம் ஒன்றென்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காக மேலே சொல்லப்போகிற க்ரந்தம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஜ்ஞாவ' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'என்னுடைய ஸ்வபாவம் எதுவோ' என்று. குணங்களை கர்த்தா என்கிற ஜ்ஞானம் இவ்விடத்தில் உபயோகமில்லாதது. ஆத்மா கர்த்தாவல்லாதவனென்பதேதா வெனில், 1 'கர்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்' என்றிவை முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தம் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது' என்றாரம்பித்து. புண்ய பாபங்களாகிய கர்மங்களிலும் லோகத்திலேற்பட்டகர்மங்களிலும் கர்த்தாவாகவிருக்கை ஜீவாத்மாவிற்கு ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டதல்லவே யொழிய ப்ரயத்தனத்திற்கிருப்பிடமாயிருக்கை ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டதில்லை யென்பதில்லை என்கிற அப்பிராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸ்வபாவத்தில்' என்றாரம்பித்து. இத்தால் ஶ்லோகத்தில் 'ஸ:' என்னும் பதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறது என்பது அபிப்ராயமல்ல என்று காட்டப்பட்டது. 'அநேகவிதமான கர்மங்களில்' என்பதற்கு ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகிய ஸாத்விகமாயும் ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமிருக்கிற கர்மங்களில் என்றர்த்தம். ஆத்மாவோ ஸ்வபாவத்தில் கர்த்தாவல்ல என்பது குணங்களினால் செய்யப்பட்ட மேல்சொன்ன கர்மங்களிலேயே, அப்படிச் சொல்லாவிடில் 2 'ஸாப்பிட்டுக்கொண்டும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளுக்கு விரோதம் வருகிறபடியினால். இவ்விடத்தில் 'ஜ்ஞாவ:' என்பதற்கு ஐக்

1 ஶாரீரகஸூத்ரம்-2-3-33.

2 சாந்தோக்யம்-8-12-3.

தில் கர்த்தாவல்ல. அளவில்லாத ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாக வுடையவன் என்றிப்படி ஜீவாத்மாவை எப்பொழுது பார்க்கிறானோ அப்பொழுது என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை யடைகிறான். 19

பா - அ] கர்த்தாவாகிய குணங்களைவிட வேறுபட்டவனாய் கர்த்தாவல் லாதவனாகிய ஜீவாத்மாவைப் பார்க்கிறவன் பகவானுடைய ஸ்வபாவத்

யம் அர்த்தமென்று தோன்றும். அது 1 'ஈஉஸாயஈக்ஷூஈாமதாஃ' என்று முன் சொல்லியிருப்பதற்கு விருத்தமாகும். ஶ்ருதியும் 2 'மேலான ஸாம்யத்தை யடைகிறான்' என்றல்லவோ சொல்லுகிறது. மற்றொரு ஶ்ருதியிலும் 3 'கௌதம, எப்படி சுத்தமான ஜலத்தில் மற்றொருசுத்த மானஜலம் விடப்பட்டதாய் அப்படியேயாய்விடுகிறதோ அவ்வித மாகவே ஆத்மஜ்ஞானமுடைய யோகியினுடைய ஆத்மா ஆகிறது' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யமும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் இர ண்டுவிதமான ஜலங்கள் சேர்ந்தபோதிலும் இரண்டினுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்றென்பது ஸம்பவிக்காதாகையினாலும், 'அப்படியே' என்கிற பதத் தின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் ஸமம் என்கிறதையே சொல்லுகிறது என் பது வ்யக்தமாக இருக்கிறது. வஸிஷ்ட ரிஷியும் ஜனகருக்கு 4 'வரெண வரயஈஉரா ஸஙெகூஷ ஸமெஈதுெவெ। விஶுஜ யஈஉரா ஶுஜெஙஙவஙவ ஸஙவஙஜிஈாநு ॥ விஈஙக்ஷபஈஉராஈஙக்ஷெஙஙஸமெஈ தூஹி தயாஙவெகஃ। விமொஜயமீஙணாமெவெவ விமொஜாதூ ஙவதூ ஷீ। விமெஈாகூீணாவிமெஈாகூீவ ஸமெஈ மெதூஹ தயா ஙவெகஃ। ஶுஙவி நாவ ஶுஙவிமெஶுவ ஙவதூஜீத தீஷீஈாநு। விஈஜாதூா ஙவமெகூஷ ஸமெஈதூ விஈஜாதூநா। கெவஜாதூா தயாமெவெவ கெவமெஜந ஸமெஈதூ மெவெ।ஸ்தஜுஶு ஸ்தமெஜுண ஸ்தஜுகூவஈவாஷுஙயாஃ ॥' என்று சொன்னார். 19

ஆக இப்படி அநேகம் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளுக்கு விருத் தமாகிய முக்தன் பகவானாகிறான் என்பது எப்படிச் சொல்லப்படுகி றது என்றாக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானமாக கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை 'கர்த்தாவாகிய' என்றாரம்பித்து அநுவாதஞ் செய்துகொ

1 பகவத்கீதை-14-2.

2 முண்டகோபநிஷத்-3-1-3.

3 கடோபநிஷத்-2-4-15.

4 பாரதம்—சாந்திபர்வம்-313-26-30. ஏஷ:- இந்த ஜீவாத்மா, பரேண-பரமாத் மாவுடன், ஸமேத்ய-சேர்ந்து, பரதர்மா-பரமாத்மாவின் ஸ்வபாவங்களை யுடையவ னாக, பவதி-ஆகிறான், சுத்தேந-அவித்யையில்லாத (பரமாத்வுடன் சேர்ந்து), விசுத்த தர்மா - அவித்யையில்லாமையை ஸ்வபாவமாகவுடையவனாகவும், புத்தேந-எல்

தை யடைகிறானென்று சொல்லப்பட்டது. அந்தப் பகவானுடைய ஸ்வ பாவமேப்படிப்பட்டது என்றாக்ஷேபம் வருகிறபடியினால் அதற்கு ஸமா தானஞ் சொல்லுகிறார்—

𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍇𑌤𑌾𑌨𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌦𑍇𑌹𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌜𑌰𑌾𑌦𑍁𑌃𑌖𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥ 20

ப - ரை] 𑌦𑍇𑌹𑍀 - தேஹத்தையுடைய ஜீவாத்மா, 𑌦𑍇𑌹𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍- தேஹத்திலுண்டாகிய, 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍 - இந்த, 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍 - மூன்று, 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍- குணங்களை. 𑌅𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯 - தாண்டி, 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌜𑌰𑌾𑌦𑍁𑌃𑌖𑍈𑌃—𑌜𑌨𑍍𑌮- பிறப்பு, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁 - மரணம், 𑌜𑌰𑌾 - கிழத்தனம் இவைகளாலுண்டாகிய, 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍈𑌃 – துக்கங்களினால், 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 - விடப்பட்டவனாய், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - மரணமில்லாத ஆத்மாவை, 𑌅𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 - அனுபவிக்கிறான். 20

ண்டு மேல் ஶ்லோகத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'அந்தப் பக வானுடைய ஸ்வபாவம்' என்றாரம்பித்து. '𑌦𑍇𑌹𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍' என் கிறவிடத்தில் தேஹம் உண்டாவதற்குக் காரணங்களாகிய என்று மற்ற வர் வ்யாக்யானஞ் செய்தது யுக்தமல்ல. [1] '𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌃' என்கிறவிடத்திலே போல இவ்விடத்திலும் ப்ரக்ருதியின் மாறுத லாகிய தேஹத்தை இருப்பிடமாக உடையவைகள் என்று சொல்லுவ

லாம் தெரிந்தவனாகிய(பகவானுடன்சேர்ந்து),ஸ:-அந்தஜீவாத்மா,புத்திமாந்-எல்லா விஷயங்களைப்பற்றிய அறிவையுடையவனாகவும், முக்தேன-ஸம்ஸாரபந்தமில்லாத பரமாத்மாவுடன், ஸமேத்ய-சேர்ந்து, ததா - அப்பொழுது, விமுக்ததர்மா-ஸம்ஸார பந்தமில்லாமையை ஸ்வபாவமாக உடையவனாகவும், பவேத்-ஆவான். விஶோக தர்மணா-துக்கமில்லாமையை ஸ்வபாவமாகவுடைய பகவானுடன்(சேர்ந்து),விஶோ காத்மா-துக்கமில்லாமையை ஸ்வபாவமாகவுடையவனாகவும், பவதி-ஆகிறான், விமோக்ஷிணா-பேரானந்தத்தையுடைய பகவானுடன், ஸமேத்ய-சேர்ந்து, ததா-அப் பொழுதே, விமோக்ஷீ-பேரானந்தத்தை யுடையவனாக,பவேத்-ஆவான். ஶுசினா-கர்ம ஸம்பந்தங்களில்லாத பகவானுடன் சேர்ந்து, ஶுசி:-கர்ம ஸம்பந்தங்க ளில்லாதவனாக வும், அமிததீப்திமாந்-அளவில்லாத ப்ரகாசத்தையுடையவனாகவும், பவதி-ஆகிறான், விமலாத்மனா-ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களில்லாத ஸ்வரூபத்தையுடைய பகவானுடன், ஸமேத்ய - சேர்ந்து, ஏஷ:-இந்த ஜீவன், விமலாத்மா-ஸத்வம் முதலிய குணங்களில்லாத ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாக, பவதி-ஆகிறான், கேவ லேன - ப்ராக்ருத ஶரீரமில்லாத பகவானுடன், ஸமேத்ய-சேர்ந்து, கேவலாத்மா- ப்ராக்ருத ஶரீரங்களில்லாதவனாக (ஆகிறான்), ஸ்வதந்த்ரேண.- கர்மங்களுக்கு வசப்படாத பகவானுடன் சேர்ந்து, ஸ்வதந்த்ரத்வம்-ஸ்வதந்த்ரனான பகவானுடைய ஸாம்யத்தை, அவாப்நுயாத் - அடைவான்.

1 பகவத்கீதை-14-5.

பா] இந்த ஜீவாத்மா தேஹமாக மாறியிருக்கிற ப்ரக்ருதியிலுண்டாகிய இந்த ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களையும் தாண்டி அவைகளைவிட வேறுபட்டவனாய் ஜ்ஞானமொன்றையே ஆகாரமாகவுடைய ஆத்மாவைப் பார்த்தவனாய் பிறப்பு, மரணம், கிழத்தனம் இவைகளாலுண்டான துக்கங்களால் விடப்பட்டவனாய் அழிவில்லாத ஆத்மாவையனுபவிக்கிறான். இதுதான் என்னுடைய ஸ்வபாவம் என்றர்த்தம். 20

பா - அ] பிறகு மூன்று குணங்களையுந் தாண்டியிருப்பவனுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய அனுஷ்டானங்களின் விதத்தையும் குணங்களைத் தாண்டுவதற்குக் காரணத்தையும் கேட்டுக்கொண்டு அர்ஜுனன் சொன்னான்—

அர்ஜுந உவாச ||

அர்ஜுநஃ—அர்ஜுனன், உவாச—சொன்னான்.

கைர்லிங்கைஸ்த்ரீந்குணாநேதாநதீதோ பவதி ப்ரபோ |
கிமாசாரஃ கதம் சைதாம்ஸ்த்ரீந்குணாநதிவர்ததே || 21

ப - ரை] ப்ரபோ - ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணா, ஏதாந் - இந்த, த்ரீந் குணாந் - மூன்று குணங்களையும், அதீதஃ—தாண்டியிருப்பவன், கைஃ - எந்த, லிங்கைஃ - அடையாளங்களோடு (கூடியவனாக), பவதி - ஆகிறான், கிமாசாரஃ - எவ்வித அனுஷ்டானத்தையுடையவன், கதம் - எப்படி, ஏதாந் - இந்த, த்ரீந் - மூன்று, குணாந் - குணங்களை, அதிவர்ததே — தாண்டுகிறான். 21

தே யுக்தமாகையினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— ‘தேஹமாக மாறியிருக்கிற’ என்றாரம்பித்து. மேலே சொல்லப்போகிற விதமாகக் குணங்களைத்தாண்டுவது பத்தனாகவிருக்கும் தசையிலேயே என்று சொல்லுகிறார்—‘மூன்று குணங்களையும்தாண்டி அவைகளைவிட வேறுபட்டவனாய்’ என்றாரம்பித்து. ‘ஜந்மம்ருத்யுஜராதுஃகைஃ’ என்பதற்கு அவைகளாலுண்டாகிய துக்கங்களினால் என்றர்த்தம். ஜன்மம் முதலியவைகளினாலும் அவைகளினாலுண்டாகிய துக்கங்களினாலும் என்றாகவுமாம். ‘மத்பாவம் ஸோऽதிகச்சதி’ என்றுகீழ்ச்சொல்லப்பட்டது தானே ‘விமுக்தோऽம்ருதமஶ்நுதே’ என்பதனால் விவரிக்கப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—‘ஆத்மாவையனுபவிக்கிறான்’ என்று. ‘இதுதான் என்னுடைய ஸ்வபாவம்’ என்கிறவிடத்தில் ‘இதுதான்’ என்பதற்கு ஶ்ருதிமுதலியவைகளுக்கு விருத்தமானதல்ல என்றர்த்தம். 20

பா] ஸத்வம் முதலிய இந்த மூன்று குணங்களையும் தாண்டியிருப்பவன் எந்த அடையாளங்களோடு கூடியவனாகவிருக்கிறான். இவன் எவ்விதமான அனுஷ்ட்டானத்தோடு கூடியவன். இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யறிவதற்கு அடையாளமாகிய அனுஷ்ட்டானம்எப்படிப்பட்டது என்றார்த்

தா] இவ்விடத்தில் தன்னுடைய தசையைநிரூபித்துக்கொள்ளுவதற்காகக்கேழ்க்கிற அர்ஜுனனுடையகேள்விக்குஅவதாரிகைசொல்லுகிறார்—'பிறகு' என்றாரம்பித்து. 'கைர்லிங்கை:', 'கிமாசார:' என்கிற இரண்டு பதங்களும் உள்ளே இருக்கிற ஸ்வபாவங்களையும், வெளியிலிருக்கும் ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறதாகையினால் ஒருவகுப்பைச்சேர்ந்ததென்பதையும், 'கதம்' என்பதுஉபாயத்தைப்பற்றியதனியானகேழ்வி என்பதையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்— 'ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய அனுஷ்ட்டானங்களின்விதத்தையும் குணங்களைத் தாண்டுவதற்குக் காரணத்தையும்' என்று. 'லிங்க' என்னும் பதம் வேஷம் முதலியவைகளிலும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியினால் அது 'ந லிங்கம் தர்மகாரணம்' என்று சொல்லியிருப்பதினாலே குணங்களைத் தாண்டியிருப்பவனுக்கு அடையாளமென்பது பொருந்தாதாகையினாலும் மனதிலிருக்கிற சாந்தி முதலிய அஸாதாரணமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'எந்த அடையாளங்களோடு' என்று. 'கிமாசார:' என்னும் பதத்திற்குஇவனுடைய ஆசாரம்எதுஎன்று பஹுவ்ரீஹி சொல்லவேண்டும் என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்— 'எவ்விதமான அனுஷ்ட்டானத்தோடு கூடியவன்'என்று. இவ்விடத்தில் 'ஆசார' என்னும்பதம் அஸாதாரணமான வெளியிலுண்டாகிய அடையாளங்களைச் சொல்லுகிறதுஎன்றுசொல்லுகிறார்—'இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை' என்றாரம்பித்து. தன்னால் அறியக்கூடியவைகளாகிய மனதில் இருக்கும் ஸ்வபாவங்களால் தன்னிடத்தில் குணங்களைத் தாண்டியிருப்பது தனக்கே தோன்றும், அப்படியிருந்த போதிலும் அயலாரிடங்களில் வெளியிலுண்டான அனுஷ்ட்டானங்களைக்கொண்டு அதைஊஹிக்கவேண்டுமாகையினால் அதற்காகத் தனித்துக்கேட்டிருக்கிறது,என்று தாத்பர்யம். 'கதம்' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில உபாயங்களின் விதத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது பதில் சொல்லுகிற வார்த்தையை யனுஸரித்து ஏற்படுகிறபடியினால், அது ஸம்பவிக்காது என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்பதையும், பலதசையைப்பற்றிச் சொல்லு

தம். எந்த உபாயத்தினுல் ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களையும் தாண்டுகிறுன். 21

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 - ஸ்ரீபகவனுகிய க்ருஷ்ணன், 𑌉𑌵𑌾𑌚 - சொன்னுர்.

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌮𑍋𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌚 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵 ।
𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 ॥ 22

ப - ரை] 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵 - அர்ஜுந, 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 - உண்டாயிருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚 - ப்ரகாசத்தையும், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 - ப்ரவ்ருத்தியையும், 𑌮𑍋𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌚 - அஜ்ஞானத்தையும் (ஆகிய இவைகளைக்குறித்து), 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 - த்வேஷம் செய்கிறதில்லை, 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 - இல்லாமலிருக்கிற மேற்கூறியவைகளை, 𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 - ஆசைப்படுகிறதில்லை. 22

பா] ஆத்மாவைத் தவிர வேறுகிய அநிஷ்டமாகிய வஸ்துக்கள் விஷயத்திலுண்டாகிய ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, இவைகளின் கார்யங்களாகிய ப்ரகாசம், ப்ரவ்ருத்தி, மோஹம், என்று பேருடையவைகளை எவன் த்வேஷிக்கிறதில்லையோ, அப்படியே ஆத்மாவைத் தவிர வேறுகிய இஷ்ட

கிறது என்பதையும் விலக்குகிறுர்—'எந்த உபாயத்தினுல்' என்றுரம்பித்து. 21

'ஆத்மாவைத் தவிர வேறுகிய' என்பது முதலியவைகளுக்குக் கருத்தாவது ஆத்மாவைத் தவிர வேறுகிய வஸ்துக்கள் இஷ்டங்கள் என்றும் அநிஷ்டங்கள் என்றும் இரண்டு விதம். அவைகளில் அநிஷ்ட வஸ்துக்களும் அவைகளின் காரணங்களும் உண்டாகும் பொழுது அவைகளில் த்வேஷமும், இஷ்டவஸ்துக்களும் அவைகளின் காரணங்களுமில்லாமலிருக்கும்பொழுது அவைகளில் ஆசையும், லோகத்திலேற்பட்டது. அவைகளில் அநிஷ்டமான ப்ரயோஜனங்களுக்கு ஸாதனங்களாக ஏற்பட்ட குணங்களின் கார்யங்களை எவன் த்வேஷிக்கிற தில்லையோ, இஷ்டமான ப்ரயோஜனங்களுக்கு ஸாதனமாக இருந்து கிடைக்காமற்போன அவைகளை மறுபடி ஆசைப்படுகிறதில்லையோ. ப்ரகாசம் அநிஷ்டத்திற்கு ஸாதனம் என்பது பயம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகிய வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் வ்யக்தமாயிருக்கிறது. இஷ்டத்திற்கு ஸாதனமென்பதும் ப்ரியமான விஷயங்களிலேற்பட்டிருக்கிறது. ப்ரவ்ருத்தியும் அபத்யம், மருந்து, முதலியவைகளைப்பற்றிய விஷயங்களில் அநிஷ்டம் இஷ்டங்களுக்கு ஸாதனமென்பது மேற்பட்டிருக்கிறது. மோஹமும் அநுகூல வஸ்துக்களில் ப்ரதிகூலமென்று புத்தி யுண்டாகும்

மான வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் இல்லாத மேற் கூறியவைகளைப் பற்றி ஆசைப்படுவதுமில்லையோ. 22

𑌉𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌵𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑍋 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑍋𑌽𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌙𑍍𑌗𑌤𑍇 ॥ 23

ப - ரை] 𑌯𑌃 - எவன், 𑌉𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌵𑌤𑍍 - உதாஸீநனைப்போல, 𑌆𑌸𑍀𑌨𑌃 - இருந்துகொண்டு, 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 - ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால், 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇 - அசைக்கப்படுகிறதில்லையோ, 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 - குணங்கள், 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 - (தன்னுடைய கார்யங்களில்) இருக்கின்றன, 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 - என்று நினைத்துக்கொண்டு, 𑌯𑌃 - எவன், 𑌅𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - பேசாமலிருக்கிறானோ, 𑌨𑍇𑌙𑍍𑌗𑌤𑍇 - தான் ஒன்றும் செய்கிறதில்லையோ. 23

பா] குணங்களைத்தவிர வேறாகிய ஆத்மாவைப் பார்ப்பதினாலுண்டாகிய த்ருப்தியினால் மற்ற விஷயங்களில் உதாஸீநனைப்போ லிருந்துகொண்டு ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் த்வேஷம் ஆசை இவைகளை முன்னிட்டு எவன் அசைக்கப்படுகிறதில்லையோ, குணங்கள் தங்கள் கார்யங்க

பொழுதும், ப்ரதிகூல வஸ்துக்களில் அநுகூலமென்று புத்தி யுண்டாகும் பொழுதும், அநிஷ்டம் இஷ்டம் இவைகளுக்கு ஸாதனமாகிறது என்பது த்வேஷம் ஆசை இவைகளை மறுப்பதற்கு அவைகளில் ப்ரஸ்தாவம் வேண்டுமே அதற்காக இஷ்டமென்றும் அநிஷ்டமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. 22

ஶரீரத்தோடுகூட இருப்பவன் இஷ்டம் அநிஷ்டம் இவைகளின் காரணம் சேர்ந்தபொழுது எப்படி விகாரங்களை யடையாமலிருப்பான் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம்—இந்த ஶ்லோகம். ஆத்மாவைத் தவிர வேறு விஷயங்களில் உதாஸீநனாயிருக்கை குணங்களின் கார்யங்களில் த்வேஷமும் ஆசையும் இல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம். 'அசைக்கப்படுகிறதில்லையோ' என்பதற்கு வெளி விஷயங்களில் கார்யங்களின் வழியாக ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கப்படுகிறதில்லையோ என்றர்த்தம். அசைக்கப்படாம லிருக்கையை விவரிப்பதற்காக 'த்வேஷம் ஆசை இவைகளை முன்னிட்டு' என்று அசங்குதலின் விதத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. 1 '𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇' என்று கீழ்ச்சொல்லியிருப்பதும் '𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇' என்பதும் ஒரே அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது என்பதைக் காட்டிக்கொண்டு அசைக்கப்படாம லிருப்பதின் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—'குணங்கள் தங்கள் கார்யங்களில்' என்றாரம்பித்து. '𑌇𑌤𑌿' என்று சொல்லியிருப்பது அநுஸந்தானஞ் செய்

1 பகவத்கீதை-3-28.

ளாகிய ப்ரகாசம் முதலியவைகளில் இருக்கின்றன என்று நினைத்துக் கொண்டு எவன் பேசாமலிருக்கிறானோ, அந்தக் குணங்களின் காரியங்களுக்குத் தக்கபடி தான் ஒன்றும் செய்கிறதில்லையோ. 23

ஸமது:கஸுக: ஸ்வஸ்த: ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந: |
துல்யப்ரியாப்ரியோ தீரஸ் துல்யநிந்தாத்மஸம்ஸ்துதி: || 24

மாநாபமாநயோஸ் துல்யஸ் துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ: |
ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ குணாதீத: ஸ உச்யதே || 25

ப-ரை] ஸமது:கஸுக:-துக்கம், ஸுகம், இவைகளில் ஸமமான மனதையுடையவன், ஸ்வஸ்த:- ஆத்மாவினிடத்திலேயே இருப்பவன், ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந:-ஓட்டாஞ்சல்லி, கல், தங்கம், இவைகளை ஸமமாக நினைப்பவன், துல்யப்ரியாப்ரிய: - இஷ்டம், அநிஷ்டம், இவைகளில் ஸமமான மனதையுடையவன், தீர: - தேஹாத்ம விவேகமுள்ளவன், துல்யநிந்தாத்மஸம்ஸ்துதி: - தன்னை நிந்திப்பதையும் ஸ்தோத்திரம் செய்வதையும் ஸமமாக நினைப்பவன், மாநாபமாநயோ:-பஹுமானம், அவமானம், இவைகளில், துல்ய: – ஸமமாக விருப்பவன், மித்ராரிபக்ஷயோ: - ஸ்நேகிதன், சத்ரு, இவர்கள் பக்ஷங்களில், துல்ய: - ஸமமாக விருப்பவன், ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ - எல்லாக் கர்மங்களின் ஆரம்பத்தை விட்டவன் (எவன் இப்படிப்பட்டவனோ), ஸ: – அவன், குணாதீத: - குணங்களைத் தாண்டினவனாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான். 24–25

யும் விதத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'நினைத்துக் கொண்டு' என்று. 'ஏவ' என்பதின் அபிப்ராயத்திலிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'பேசாமல்' என்று. 'அவதிஷ்டதி' என்கிற விடத்தில் 'அவதிஷ்டதே' என்று ஆத்மநேபதமாகச் சொல்லில் இந்த வ்ருத்தத்திற்குக்கெடுதல் வரும் என்று பயந்து ருஷியினால் பரஸ்மைபதமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். தங்கள் கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிற இந்தக் குணங்களினால் எனக்கு என்ன ஆக வேண்டியதென்று தாத்பர்யம். உதாஸீநனாயிருப்பதை விவரணம் செய்திருக்கிறது. 'நவிசால்யதே' என்பதினால் 'நேங்கதே' என்பது விவரிக்கப்பட்டது. அதையே சொல்லுகிறார்—'அந்தக் குணங்களின் கார்யங்களுக்குத் தக்கபடி' என்றாரம்பித்து. த்வேஷம் ஆசை இவைகளுக்குத் தக்கபடி ப்ரவ்ருத்திக்கிறதில்லை யென்றர்த்தம். 23

பா] ஸுகம், துக்கம், இவைகளில் ஸமமான மனதையுடையவனும், தன்னிடத்திலேயே இருப்பவனும், அதாவது தன்னுடைய ஆத்மா ஒன்றையே ப்ரியமாக உடையவனாகையினால் அதைத் தவிர வேறாகிய பிள்ளை முதலியவைகளின் பிறப்பு மரணம் முதலிய ஸுகதுக்கங்களில் ஸமமான மனதையுடையவன் என்றர்த்தம். ஆகையினாலேயே ஓட்டாஞ்சல்லி, கல், தங்கம், இவைகளை ஸமமாக நினைத்துக்கொண்டவனும், ஆகையினாலேயே இஷ்டமாயும் அநிஷ்டமாயுமிருக்கிற விஷயங்களை ஸமமாக நினைத்துக்கொண்டவனும், ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளின் பகுத்தறிவில் ஸாமர்த்யமுள்ளவனும், ஆகையினாலேயேஆத்மா

தா] ஸுக துக்கங்கள் இரண்டிலும் ஸமமாகவிருக்கை முதலியது முன்பே நன்றாக நிரூபிக்கப்பட்டது. 'ஸ்வஸ்த' என்னும் பதத்தினால் விகாரங்களில்லாமை, குணங்களை யனுஸரித்திராமை, முதலியவைகளை மாத்திரம் நிரூபிப்பதாய் இருந்தால் புனருக்தி வருகிறது. ஆத்மாவினிடத்தில் நிஷ்டையை யுடையவனாயிருக்கையைச் சொல்லுவதோவெனில் அநேக விதங்களாகிய ஸமமான மனதையுடையவனாயிருக்கையைச் சொல்லுவதற்குக் காரணமாக விருக்கையினால் உபயோகமுடையது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'தன்னிடத்திலேயே இருப்பவனும்' என்று. அதின் அபிப்ராயத்திலேற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது தன்னுடைய' என்றாரம்பித்து. ஸுகம், துக்கம், இஷ்டம், அநிஷ்டம், முதலிய பதங்கள் அநேகமாக ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக விருந்த போதிலும் லோகவ்யவஹாரத்தை யனுஸரித்துப் புனருக்தி பரிகரிக்கப்பட்டது. 'ஆகையினாலேயே' என்பதற்கு தன்னிடத்திலேயே இருந்துகொண்டிருப்பதினாலேயே என்றர்த்தம். இஷ்டங்கள் அநிஷ்டங்கள் நேர்ந்தபோதிலும் கலக்கத் தகாமலிருக்கை 'துல்யப்ரியாப்ரிய:' என்னும் பதத்தினாலேற்பட்டிருப்பதினால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிற விசேஷமான புத்தியை உடையவனாக விருக்கையாகிற 'தீர:' என்பதை நிந்தையிலும் ஸ்தோத்ரத்திலும் ஸமமாயிருப்பது முதலியவைகளுக்கு எப்படியானால் காரணமாகுமோ அப்படி நிரூபிக்கிறார்— 'ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா' என்றாரம்பித்து. 'தீர:' என்கிறவரையில் உள்ளே இருக்கும் அடையாளங்கள் சொல்லப்பட்டதுகள். பிறகு வெளியிலுண்டான நடவடிக்கைகளாகிற அடையாளங்களைப்பற்றிய கேழ்வைக்குப்பதில் சொல்லுகிறார், என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—' ஆகையினாலேயே ஆத்மாவினிடத்தில் ' என்றாரம்பித்து. 'ஸமீ உதாஸீ' என்பது முதலியது வெளியுடையாளங்களைச் சொல்லுகிறதென்று சிலர் சொல்லுகிறார்

வினிடத்தில் மனுஷ்யனுயிருப்பது முதலியதை அபிமானிப்பதினுல் செய்யப்பட்ட நல்ல குணம் கெட்ட குணம் இவைகளைக் காரணமாக வுடைய ஸ்தோத்திரம் நிந்தித்தல் இவைகள் தன்னிடத்தில் ஸம்பந்தப் பட்டவைகளல்ல என்று நினைத்துக்கொள்வதினுல் அவைகளில் ஸம மான மனதையுடையவனுயும், அதினுல் உண்டாகிய பஹுமானம் அவ மானங்களிலும் அதினுலேற்படுத்தப்பட்ட ஸ்நேகிதன் சத்துரு இவர்கள் பக்ஷ ங்களிலும் அவைகள் தன்னோடு ஸம்பந்தப்பட்டவைகளல்லவாகையி னுலேயே ஸமமான மனதை யுடையவனுயும், அப்படியே தேஹத்தோடு

கள். ஸ்தோத்திரம், நிந்தை, இவைகளாவது குணங்களையும் தோ ஷங்களையும் ப்ரகாசப்படுத்துவது. அதில் தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கு தேஹத்திலிருக்கிற அழகு குரூபியாயிரு க்கை, முதலிய குணங்களாலும் தோஷங்களாலும் ஸ்தோத்திரமும்நிந் தையும் ஏற்பட்டால் அயலாரைப்பற்றி ஸ்தோத்திரம்செய்வதையும்நிந் திப்பதையும் போல ப்ரீதி முதலியவைகள் உண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறுர்—'ஆத்மாவினிடத்தில்' என்றுரம்பித்து. 1 'மூர்க்கா: பூஜிதபூஜகா:' என்று சொல்லியிருக்கிற ந்யாயத்தினுல் லோகத் திலிருக்கிற மனுஷ்யர்கள் மற்றவர்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப் பட்டவனைக் கொண்டாடுகிறுர்கள். நிந்திக்கப்பட்டவனை அவமானஞ் செய்கிறுர்கள். பஹுமானம்: அவமானம் இவைகளின் விதங்களும் லோக நடவடிக்கைகளாலும் ஶாஸ்த்ரங்களாலுமேற்பட்டிருக்கின் றன. அதில் பஹுமானஞ் செய்கிறவர்கள் ஸ்நேகிதர்களாகிறுர் கள். அவமானம் செய்கிறவர்கள் சத்ருக்களாகிறுர்கள் என்று லோகத்தில் கண்டறிந்த க்ரமம் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறுர்—'அதினுலுண்டாகிய' என்றுரம்பித்து. வாயி னுல் சொல்லப்படுகிற ஸ்தோத்திரத்தையும் நிந்தையையும் தனித் துச் சொல்லியிருப்பதினுல் இவ்விடத்தில் 'மாந', 'அபமாந' என்னும் பதங்கள் மனதினுலும் ஶரீரத்தினுலும் செய்யப்பட்டவைகளைப்பற்றி யவை. ஸமமான புத்தியையுடைய குணங்களைத் தாண்டினவனுக் கும் அயலாருடைய புத்தியினுல் கல்பனை செய்யப்பட்ட ஸ்நேகிதன் சத்துரு இவர்களுடைய பக்ஷங்களிருக்கின்றன. 'ஆரப்யதே' என் கிற வ்யுத்பத்தியினுல் 'ஆரம்ப:' என்பது கர்மம், அதாவது செய்த தற்குப் பதில் செய்வது முதலியவை. மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிய கர்மங்களை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறுர்—'தேஹத்தோடு சேர்ந்

---

1 மஹாபாரதம், உத்யோக பர்வம்-33 - 62. மூர்க்கா:—மூடர்கள், பூஜிதபூஜ கா:-அயலாரால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களைப் பூஜிப்பவர்கள்.

சேர்ந்திருப்பதினால் உண்டாகிய எல்லா ஆரம்பங்களையும் விட்டவனும், எவன் இருக்கிறானோ அவன் குணங்களைத் தாண்டினவனென்று சொல்லப்படுகிறான். 24-25

பா-அ] பிறகு இப்படிப்பட்ட குணங்களைத் தாண்டுவதற்கு முக்யமான காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—

𑌮𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍇𑌵𑌤𑍇 ।
𑌸 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 ॥ 26

ப-ரை] 𑌯𑌃 - எவன், 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 - வேறொருவரிடத்திலும் செலுத்தாத, 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 - பக்தியோகத்தினாலும், 𑌸𑍇𑌵𑌤𑍇 - அடைகிறானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍 - இந்த, 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍 - குணங்களை, 𑌸𑌮𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯 - தாண்டி, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯 - ப்ரமத்திற்கு ஸமமான ஸ்வபாவத்தை யடைவதற்கு, 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 - தகுந்தவனாகிறான். 26

பா] * '𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டதாகிய ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தை அநுஸந்தானம்

திருப்பதினால் உண்டாகிய' என்று. ஸம்ஸாரத்திலுண்டான எல்லாக் கர்மங்களையும் விட்டவன் என்றர்த்தம். இதுதான் வெளியிலுண்டாகிய நடவடிக்கையாகிய அடையாளம். மனதில் இருக்கிற த்வேஷமில்லாமை முதலியவைகளாலும் வெளியிலிருக்கிற ஆரம்பங்களைவிட்டிருப்பது முதலியவைகளாலும் குணங்களைத் தாண்டினவன் நிரூபிக்கப்படுகிறான். அவைகளை குணங்களைத் தாண்டுவதற்குபாயங்கள் என்று மூன்றுவிதக் கேள்விகளும் பதில் சொல்லப்பட்டதாகிறது. 24—25

இவ்விடத்தில் '𑌮𑌾𑌂 𑌚' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் தனியாக வேறு உபாயத்தை விதித்திருக்கிறதோ என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'பிறகு' என்றாரம்பித்து. குணங்களைத் தாண்டுவதற்குக்காரணமாகியவைகளில் ப்ரதானங்களல்லாதவைகளைச் சொன்ன பிறகு என்றர்த்தம். ஆகையினாலல்லவோ 'முக்யமான காரணத்தைச்சொல்லுகிறார்' என்று சொல்லப்பட்டது. '𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂' என்பது முதலிய வாக்யத்திற்கு த்ருஷ்டமாக உபகாரம் செய்கிறவைகளுக்குத் தடங்கல்கள் அதிகமாகையினால் கேவலங்களாகிய அவைகள் கார்யங்களைச் செய்யாது என்று தாத்பர்யம். '𑌮𑌾𑌂' என்பதினால் வாஸனை வரையிலுள்ள அநாதியான தடங்கல்களை நீக்குவதற்குபயோகமாகிய

---

* *பகவத்கீதை* - 14-11.

செய்வது மாத்திரத்தினால் குணங்களைத் தாண்டுவது ஸித்திக்காது, அது அநாதிகாலமாய் உண்டாகிய அதற்கு விரோதமான வாஸனையினால் தடுக்கப்படக்கூடுமாகையினால். ஸத்ய ஸங்கல்பனும் மிகுந்த கருணையையுடையவனும், ஆஶ்ரிதர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யத்திற்கு ஸமுத்ரமாயுமிருக்கிற என்னை ஒரே நிஶ்சயத்துடன் கூடிய பக்தியோகத்தினாலும் எவன் ஆஶ்ரயிக்கிறானோ அவன் ஒருவராலும் தாண்டமுடியாத இந்த

குணங்களையுடையவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஸத்யஸங்கல்பனும்' என்றாரம்பித்து. 1 'பராபித்யாநாத்து திரோஹிதம் | ததோ ஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ' என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடியே பரமாத்மாவினுடைய, ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகிய ஸங்கல்பத்தைப் போலவே அதை நிவ்ருத்திக்கிற ஸங்கல்பமும் ஒன்றினாலும் தடுக்கப்படாதது என்று தாத்பர்யம். ஸத்ய ஸங்கல்பனாகவிருந்தபோதிலும் ஸமமாகையினால் உதாஸீநராயிருப்பனோ என்கிற. ஸந்தேஹத்தைப் பரிகரிப்பதற்காக 'மிகுந்த கருணையுடையவனும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. தோஷங்களையுடைய ஸம்ஸாரிகளிடத்தில் கருணைக்கிடமேது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'ஆஶ்ரிதர்களிடத்தில்' என்றாரம்பித்து. இப்படி நிக்ரஹம் செய்வதற்கும் அனுக்ரஹம் செய்வதற்கும் பொதுவாகிய ஸத்ய ஸங்கல்பனாகவிருக்கை அனுக்ரஹம் ஒன்றுக்கே காரணமாகுமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக கருணை வாத்ஸல்யம், ஆகிய இரண்டுகுணங்களும் சொல்லப்பட்டன. வ்யபிசாரமில்லாமையாவது இதர தேவதைகள் முதலியவைகளை விட்டுவிடுவது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஒரே நிஶ்சயத்துடன் கூடிய' என்று. பக்தியோகத்துடன் அதற்கங்கமாகிய முன்பு சொல்லப்பட்டவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காக 'ச' என்னும் பதம். அவைகளாலும் பரமாத்மாவே ஆராதிக்கப்படுகிறானல்லவா. 'ஏதாந் (இந்த)' என்பதினால் முன்பு சொல்லிய குணங்கள் பந்தத்தையுண்டாக்குகின்றன என்பது சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஒருவராலும் தாண்டமுடியாத' என்று. இத்தால் 2 'தைவீ ஹ்ய

---

1 ஶாரீரகஸூத்ரம் - 3 - 1 - 4. பராபித்யாநாத் - பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால், திரோஹிதம் - (இவனுடைய ஜ்ஞானம்) மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது ததः-பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே, அஸ்ய-இந்த ஜீவனுக்கு, பந்த விபர்யயௌ - ஸம்ஸாரபந்தமும், மோக்ஷமும் (உண்டாகின்றன.)

2 பகவத்கீதை - 7 - 14.

ஸத்வம் முதலிய குணங்களைத் தாண்டி ப்ரம்மமாவதற்குத் தகுந்தவனா கிறான். அதாவது ப்ரம்மத்தின் ஸ்வபாவத்தை யடையத் தகுந்தவனா கிறான். உள்ளபடியிருக்கிற விகாரங்களில்லாத மரணமில்லாத ஜீவாத் மாவை யடைகிறான் என்றர்த்தம். 26

ஷாமாணமீ’ என்பது முதலிய ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்டதும் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்பட்டது. ‘கல்பதே’ என்பதினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—‘ப்ரம்மத்தின் ஸ்வபா வத்தை யடையத் தகுந்தவனாகிறான்’ என்று. ஜீவாத்மாவிற்கு இங்கு சொல்லப்படுகிற ஸ்வபாவமாவது எது? அதையடையத்தகுந்தவனாகு கை எப்படிப்பட்டது? என்கிற ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—‘உள்ளபடியிருக்கிற’என்றாரம்பித்து. 1 ‘ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸந்நாத்மா’ என்றிவை முதலிய விடங்களிலே போல மரணமில்லாம லும் விகாரங்களில்லாமலுமிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களினால் ப்ரம் மத்திற்கு ஸமமாகவிருப்பதே ப்ருதி முதலியவைகளிலேற்பட்டது. அதுவே இவ்விடத்தில ப்ரம்மத்தின் ஸ்வபாவம் என்னப்படுகிறது. அந்தப் ப்ரம்மத்திறகுஸமமாகியஸ்வபாவமும் 2 ‘ஜந்மம்ருத்யுஜராது:கைர் விமுக்தோம்ருதமஶ்நுதே’ 3 ‘தேஹே தேஹிநமவ்யயம்’என்றிவை முதலியவைகளால் இந்த அத்யாயத்திலேயே சொல்லப்பட்டது. அடு த்த ஶ்லோகத்திலும் ‘அம்ருதஸ்யாவ்யயஸ்ய ச’ என்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். அங்கங்களோடு கூடிய ஒரே நிர்சயத்தோடு கூடிய பக்தியோகத்தினால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்ட நானே மோக்ஷத்தில் ஆசையையுடையவனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கி றேன் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 26

இப்படி மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறேனென்று ப்ரஸ்தாவம் வந்த பொழுதுஶாரீரகஸூத்ரத்தில் எப்படி 4 ‘பலமத உபபத்தே:’என்று பொதுவாக எல்லாப் பலங்களையும் அவனே கொடுக்கிறானென்பது எல்லாப் பலங்களும் அவனுக்கு வசப்பட்டதென்று தெரிவிப்பதற்காக நிருபிக்கப்பட்டதோ அப்படியே இவ்விடத்திலும் நடு ஷட்கத்தில்

---

1 *பகவத்கீதை* - 18 - 54.

2 *பகவத்கீதை* - 14 - 20.

3 *பகவத்கீதை* - 14 - 5.

4 *ஶாரீரகஸூத்ரம்*-3-2-37. *பலம்-எல்லாப்பலமும், அத: இந்தப் பகவா னிடத்திலிருந்து உண்டாகிறது, உபபத்தே: அப்படி யிருப்பதே பொருத்த முடையதாகையினால்.*

ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்டாஹமம்ருதஸ்யாவ்யயஸ்ய ச।
ஶாஶ்வதஸ்ய ச தர்மஸ்ய ஸுகஸ்யைகாந்திகஸ்ய ச॥ 27

ஸ்ரீ கண்ணபிரானருளிச்செய்த ஸ்ரீ பகவத்கீதையில்
பதினான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.
ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ப - ரை] அஹம் — நான். ஹி - எந்தக்காரணத்தினால், அம்ருதஸ்ய - மரணமில்லாத, அவ்யயஸ்ய - விகாரங்களில்லாத, ப்ரஹ்மண: — பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவிற்கும், ஶாஶ்வதஸ்ய - அழிவில்லாத, தர்மஸ்ய - தர்மங்களா லுண்டாகக்கூடிய ஐஶ்வர்யத்திற்கும், ஐகாந்திகஸ்ய - ஏகாந்திகளால் அடையக்கூடிய, ஸுகஸ்ய ச-மோக்ஷ ஸுகத்திற்கும், ப்ரதிஷ்டா - இருப்பிடமோ. 27

பா] 'ஹி' என்னும் பதம் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது. எந்தக் காரணத்தினால் நான் ஒரே நிஶ்சயத்தையுடைய பக்தியோகத்தினால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் மரணமில்லாமலும் விகாரங்களில்லாமலுமிருக்கிற

விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்ட மூன்றுவித பலங்களையும் நானே கொடுக்கிறேனென்பது கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பலத்திற்குத் தானே காரணம் என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஹி என்னும் பதம் காரணத்தைச் சோல்லுகிறது' என்று. இவ்விடத்தில் 'ப்ரஹ்மண:' என்னும்பதம் நேரில் பரமாத்மாவைச்சொல்லுகிறதல்ல, நான் ப்ரம்மத்திற்காதாரம் என்று தனித்துச் சொல்லியிருப்பதற்கு விரோதம் வருமாகையினால். ஜீவாத்மாவாகவும், போக்யமாகவும், இவைகளை நியமிப்பவனாகவும், மூன்றுவித பாகங்களாகிய ப்ரம்மத்திற்கு ஈஶ்வரனாகிய பாகம் தனியாகையினால் ஆதாரம் என்பதும் ஸரியல்ல, ஈஶ்வரனே ப்ரம்மமென்று ஸ்த்தாபித்திருப்பதினால். நிர்குணமாகிய ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபம் பேதங்களோடு கூடிய ப்ரம்மத்திற்கு ஆதாரம் என்றாவது, ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்காதாரம் என்றாவது,சொல்லுவதும் ஸரியல்ல, ஶ்ருதி முதலியவைகளுக்கு விரோதம் வருகிறபடியினாலும், அந்த மதங்களை முன்னமேயே நிராகரித்திருப்பதினாலும். ப்ராக்ருதி முதலியவைகளையும் சொல்லுகிறதல்ல, அப்படியாகில் கீழ் ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதற்குக் காரணமென்பது பொருந்தாதாகையினால். ஆகையினால் 'ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே' என்று ஜீவாத்மாவிற்கு பலதசை

பரிசுத்தமான ஆத்மாவிற்கு ஆதாரமோ, அப்படியே மேலான நித்யமாகிய ஐஶ்வர்யத்திற்கு * 'வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானிக்கு அடையக்கூடியதாகிய ஸுகத்திற்கும் (ஆதார

யில் வரப்போகிறதாகச் சொல்லப்பட்ட ரூபம் இவ்விடத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதத்தினால் உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ரூபத்திற்கு நான் ஆதாரம் என்றர்த்தம். இத் தாலேற்பட்டது என்னவெனில் மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனுக் குப் பரமாத்மாவிற்கு ஸமானமாகிய பரிசுத்தமான ஸ்வரூபத் தை அடைவதற்குக் காரணமாயும் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட தாயும், நித்யமாக இருப்பதாயும், தன்னால் செய்யக்கூடியதாயு மிருக்கிற வஸ்துக்களுக்குள் எது முக்யமான காரணம் என்று விசாரிக்கும்பொழுது அந்த விசாரம்முடியும் இடம் நானே என்று. அன்றிக்கே 'ப்ரதிஷ்டா' என்னும் பதம் ஆதாரத்தைச்சொல்லுகிறது. அப்படி ஆதாரமாக இருக்கையும் 1'கார்கியே, இந்தப் பரமாத்மாவின்நியமனத்தில் ஸூர்யன், சந்திரன், இவர்கள் தரிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தை யனுஸரித்து நியமிப்பதையும் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறதுஎன்று 2 'ஸாவஸ்ரஶாஸநாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தினால் சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமும் என்னொருவனாலேயே நியமிக்கக்கூடியதாகையினால் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ப்ரம்மமாகவிருக்கை என்னிடத்தில் பக்தி செய்வதொன்றினாலேயே யடையத்தக்கது என்றர்த்தம். 'ஶாஶ்வதஸ்ய யஶஸ்ய' என்பதினால் அந்தத் தர்மத்தின் பலங்கள் லக்ஷணையாகச்சொல்லப்படுகின்றன என்று சொல்லுகிறார்—'அப்படியே மேலான நித்யமான ஐஶ்வர்யத்திற்கும்' என்று. மேலானதாவது இந்த்ரன், ப்ரம்மா, முதலியவர்களுடைய ஸுகங்களைவிட மேல்பட்டிருப்பது என்றும், நித்யமாக விருப்பதாவது மற்றவர்களுடைய ஸுகங்களைவிட வெகுகால மிருக்கிறதுமாத்திரம்என்றுமறியவேண்டியது. 'வாஸுதேவஃ' என்றாரம்பித்த வாக்யத்தின் கருத்தாவது—ஏகாந்திகளால் அடையக்கூடிய ஸுகம் ஏகாந்திகளுடையதாகையினால் ஐகாந்திகம் என்று சொல்லப்படுகிறது—என்பது. 'சோல்லப்பட்ட' என்பது ஜ்ஞானிக்கு விஶேஷணம். இப்படி மோக்ஷத்திலும் ஸுகமுண்டென்று சொல்வி

* பகவத்கீதை - 7 - 19.

1 ப்ரஹதாரண்யகம்-5-8-2.

2 ஶாரீரக ஸூத்ரம்-2-3-10. ஸாச-அந்த த்தரிப்பதும், ப்ரஶாஸ நாத்-நியமிப்பதினாலே.

மோ) என்றர்த்தம் இவ்விடத்தில் 'ஶாஶ்வத தர்ம' என்னும் பதம் ஐஶ்வர்யத்திற்குபாயங்களாகிய தர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்படி யிருந்த போதிலும்முன்னும்பின்னுமிருக்கிறபதங்கள்ப்ரயோஜனங்களைச்சொல்லு

யிருப்பதினால் மோக்ஷம் கல்லைப்போல ஸுகதுக்கமொன்றுமில்லாமலிருக்கிறதுஎன்பது முதலியபக்ஷங்கள்நிராகரிக்கப்பட்டன. 1 'இச்சா த்வேஷ: ஸுகம் து:கம்' என்று கணக்கிட்டிருப்பதினால் ஸுகமெல்லாம் ஶரீரத்தின் கார்யம் என்று ப்ரமிக்க வேண்டியதில்லை, 2 'ஆனந்த ரூபியாகிய பகவானை அடைந்து இந்த ஜீவாத்மா ஆனந்தத்தையுடையவனாக ஆகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் ப்ரக்ருதியிலிருக்கிற ஸுகத்தைவிட வேறு ஸுகமுண்டென்று சொல்லியிருப்பதினால். ஆகையினாலேயே 3 'ஶரீரமில்லாமலிருப்பவனை ப்ரியம், அப்ரியம், இவை இரண்டும் தொடுவதில்லை' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யமும் துக்கத்தோடு கலந்த ஸுகமில்லையென்று சொல்லுகிறது என்று நினைக்கவேண்டியது. இவ்விடத்தில் 'ஶாஶ்வதஸ்ய தர்மஸ்ய' என்னும் பதங்களினால் மேலான ஐஶ்வர்யத்தை லக்ஷணையாகச் சொல்லுவது யுக்தமல்ல, ஏனெனில் முக்யமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதற்கு ஒருவிரோதமு மில்லாமையினால். 4 'நாராயண ஶாஶ்வததர்மகோப்தா' என்கிற இவை முதலிய விடங்களிலும் இது ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. 'ஶாஶ்வத' என்னும் விஶேஷணத்தினால் நிவ்ருத்தி தர்மம் சொல்லப்படுகிறதென்று தோன்றுகிறது. அதற்கு ப்ரளயம் முதலிய காலங்களிலும் பாஷண்டர்கள் முதலியவர்களால் ஹிம்ஸையுண்டாகும் பொழுதும் 5 'யதா யதா' என்று கீழேசொல்லியிருக்கிற க்ரமத்தினால் தானே காப்பாற்றுகிறபடியினால் அதற்குத் தான் ஆதாரமென்பதும் எல்லாவிடங்களிலும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'இவ்விடத்தில் ஶாஶ்வத தர்ம' என்னும் பதம்' என்றாரம்பித்து. 'ப்ரஹ்மணோ ஹி' என்பது பலத்தைச்சொல்லுகிறதென்பது கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்படியே 'ஸுகஸ்யைகாந்திகஸ்ய' என்பதும் நேரில் பகவானை யனுபவிப்பதாகிய ஸுகத்தைச்

---

1 பகவத்கீதை-13-6.

2 தைத்திரீயம்.

3 சாந்தோக்யம்-8-12-1.

4 பாரதம், மோக்ஷதர்மம்-343-5. நாராயணன், அழிவில்லாத தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறவன்.

5 பகவத்கீதை-4-7.

கின்றனவாகையினால் அத்தோடு சேர்ந்திருப்பதினால்இதுவும் ப்ரயோஜன த்தையே குறிக்கிறது. இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது முன்பு ‡ 'தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா। மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே' என்றாரம்பித்துக் குணங்களைத் தாண்டுவதும்அதை முன்னிட்டு வருகிற ஜீவாத்மாவையும் ஐஶ்வர்யங்களையும் பகவானையும் அடைவது • பகவானுடைய ப்ரபத்தி ஒன்றையே உபாயமாக உடையவைகள் என்று நிரூபிக்கப்பட்டபடியினால் ஒரே நிஶ்சயத்தோடு கூடிய பகவானுடைய ப்ர

சொல்லுகிறதென்பதும் ஸ்பஷ்டமாக விருக்கிறது. அல்பமாக விருக்கை முதலிய தோஷங்களையுடையவைகளாகிய ஜீவாத்மாவை அனுபவிப்பது ஐஶ்வர்யமிவைகளாலுண்டான ஸுகங்களை விலக்குவதற்காகவல்லவோ 'ஐகாந்திக' என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவை இரண்டிற்கும் நடுவில் சொல்லியிருப்பதினால் முதலில் சொல்லியிருப்பதுபோலவே பின்னுமிருக்கவேண்டு மென்கிற ந்யாயத்தினாலும் கீழே சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்யம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் அவைகளின் உபாயத்தைச் சொல்லுகிற பதத்தினால் லக்ஷணையாக அவைகளைச் சொல்லுவது யுக்தந்தான். ஆகையினாலேயே இந்தப் பதத்தினால் நிவ்ருத்தி தர்மமும் சொல்லப்படுகிறதில்லை. மோக்ஷ ஸுகத்திற்குபாயமாக அது தனித்து அநுஸந்தானஞ்செய்யத்தக்கதுஎன்று. இவ்விடத்தில் கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப்படாத ஐஶ்வர்யம் முதலியவைகளை ப்ரஸ்தாவித்தது எதற்காக? வேறொன்றை யாரம்பித்து மற்றொன்றை முடிப்பது யுக்தமல்லவே. ஐஶ்வர்யத்திற்குத் தான் ஆதாரமாக விருப்பது கீழ் ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதற் கெப்படிக் காரணமாகும்? கீழே ஏற்பட்ட அர்த்தமன்றோ காரணமாகச் சொல்லத்தக்கது. அப்படி யெங்கே ஏற்பட்டது? குணங்களைத்தாண்டாமல் பகவானிடத்தில் ஒரேநிஶ்சயத்தோடு கூடிய பக்தி எப்படிச் செய்யமுடியும்? பகவானிடத்தில் பக்தியினாலேயே குணங்களைத்தாண்டமுடியுமென்னில் அந்யோந்யாஶ்ரயம்வருகிறதே என்பவைமுதலிய ஆக்ஷேபம்வரில் அதற்குஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இத்தால்சொல்லப்பட்டதாவது'என்றாரம்பித்து. கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட எல்லாப் பலங்களும் தனக்குவசப்பட்டதென்பதை இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாபகப்படுத்தினதற்கு ப்ரயோஜனம் இப்பொழுது ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட குணங்களைத் தாண்டுவதை முன்னிட்டு வருகிற ப்ரம்மமாக ஆகுகையும் தனக்கு வசப்பட்டதென்பதை ஸ்தாபிப்பது. ஒரே நிஶ்சயத்துடன்கூடியபக்தியோகம் என்னும்பதம் இவ்விடத்தில்

‡ பகவத்கீதை - 7 - 14.

பத்தி ஒன்றையே உபாயமாக உடையது. குணங்களைத் தாண்டுவதும் அதைமுன்னிட்டு அடையக்கூடியப்ரம்மத்தின் ஸ்வபாவமும் என்பது. 27

ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜனர் என்கிற உடையவர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்தில்

பதினான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பக்தியோகத்திற் கங்கமாகிய ப்ரபத்தியையும் சொல்லுகிறது. ஆகையி னுல் முன் பின் ஸந்தர்ப்பங்கள் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று தாத்பர்யம். 27

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச்செய்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில்

பதினான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் — ஸ்லோகம் (க்ரந்த லிபி) | 18

ப - ரை] (க்ரந்தம்) - குணங்கள் ஸம்ஸாரபந்தத்தை யுண்டாக்கும் விதமும், (க்ரந்தம்) - அந்தக் குணங்களுக்கே, (க்ரந்தம்) - கர்த்ருத்வமுண்டென்பதும், (க்ரந்தம்) - அந்தக்குணங்களை நிவ்ருத்தி செய்வதும், (க்ரந்தம்) — மூன்று விதமான பலங்களும் தன்னையே காரணமாகவுடையது என்பதும், (க்ரந்தம்) - பதினான்காவது அத்யாயத்தில், (க்ரந்தம்) - சொல்லப்படுகிறது. 18

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிக னருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

இவ்விடத்தில் இந்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபித்துக்கொண்டு ஸங்கதியையும் சொல்லுகிற பாஷ்யத்தில், பதிமூன்றாவது அத்யாயத்தில், ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துகொண்டிருக்கிற ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளினுடைய ஸ்வரூபத்தின் உண்மையையறிந்துகொண்டு பகவானிடத்தில் பக்தியினால் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட அமாநித்வம் முதலிய குணங்களினால் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. அதில் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணம் முன் உண்டாகிய ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் கார்யங்களாகிய ஸுகம் முதலியவைகளில் பற்றுதல் என்பதும் 1 'காரணம் (க்ரந்தம்)' என்பதினால் சொல்லப்பட்டது. பிறகு இப்பொழுது அந்தக் குணங்கள் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாகும் விதமும், அந்தக் குணங்களை நிவ்ருத்தி செய்யும் விதமும் சொல்லப்படுகிறது, என்று சொல்லப்பட்டது. குணங்களே கர்த்தா என்பது முதலியவைகளை பாஷ்யத்தில் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டது முன் அத்யாயத்திலே போலவே அவைகள் முக்யமான அர்த்தமல்லவாகையினால் என்று நினைக்கவேண்டியது. ஸத்வகுணம் ஸுகத்திலும்

1 பகவத்கீதை-13-21.

ஜ்ஞானத்திலும் ஆசையை யுண்டாக்கிக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ரஜோ குணம் கர்மங்களில் ஆசையையுண்டாக்கிக் கட்டுப்படுத்துகிறது. தமோ குணம் அஜாக்கிரதை, சோம்பல், தூக்கம், முதலியவைகளால் கட்டுப்படுத்துகிறது என்று ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாகும் விதம் சொல்லப்பட்டது. அந்தக் குணங்களுக்கே கர்த்ருவத்ம் உண்டென்பதும் முன்பு சொல்லியபடி உசிதானுசிதங்களைப் பிரித்து நிரூபிப்பதினால் அந்தக் குணங்களுக்கே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதுவும் இந்த அத்யாயத்தில் 1 '𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂' என்று ஜ்ஞாபகப் படுத்தப்பட்டது. அந்தக் குணங்களை நிவ்ருத்தி செய்யும் விதமும் இவ்விடத்தில் 2 '𑌮𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍇𑌵𑌤𑍇 । 𑌸 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 ॥' என்பதினால் சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் '𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌕𑌵𑌲𑍈𑌕𑌾𑌂' என்பது 3 '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌹𑌂' என்றிந்த அத்யாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது ஆகையினாலேயே அந்தஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் முன்பு 4 '𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾 । 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥' என்றாரம்பித்துக் குணங்களைத்தாண்டுவதும், அதை முன்னிட்டுவரும் கைவல்யத்தை யடைவதும், ஐஶ்வர்யத்தை யடைவதும், பகவானையடைவதும், பகவானிடத்தில் ஶரணாகதியொன்றையே உபாயமாகவுடையது என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால் ஶ்ரீ நிஶ்சயத்தோடுகூடிய பகவானை ஆஶ்ரயிப்பதொன்றையே உபாயமாகவுடையது குணத்தைத் தாண்டுவதும் அதை முன்னிட்டுவரும் பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவை அனுபவிப்பதும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. 5 '𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்ட மூன்றுவித கதிகளையும் சொல்லுவதாக விருந்தால் ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லியிருக்கிற வரிசை க்ரமத்திற்கு விரோதம் வரும்.

பதினான்காவது அத்யாயம் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

ஸ்ரீ ராார்துப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1 பகவத்கீதை-14-12.
2 பகவத்கீதை-14-26.
3 பகவத்கீதை-14-27.
4 பகவத்கீதை-7-14.
5 பகவத்கீதை-14-18.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச்செய்த

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு.

திரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

முக்குணமே யுயிர்முற்றவுங் கட்டிடமூண்டமையும்
முக்குணமே யனைத்தும் வினைகோள்ள முயன்றமையும்
முக்குணமாயை கடத்தலு முக்கதிதன்னளிப்பும்
முக்குண மற்றபிரான் மோழிந்தான் முடியோன்றனக்கே. 16

ப - ரை] முக்குணம் - மூன்று குணங்களும், அற்ற - இல்லாதவனுகிய, பிரான் - உபகாரகனுகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், முடியோன்றனக்கு - அர்ஜுநனுக்கு, முக்குணமே - மூன்று குணங்களுமே, உயிர் - ஜீவாத்மாக்களை, முற்றவும்-முழுமையும், கட்டிட-ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிட, மூண்டமையும்-ப்ரவ்ருத்தித் திருக்கிறபடியையும், முக்குணமே - மூன்று குணங்களுமே, வினை - புண்யபாபங்களாகிற கர்மங்களை, அனைத்தும் - எல்லாவற்றையும், கோள்ள - அடைய, அதாவது தாங்கள் அதற்குக் கர்த்தாவாகவிருக்க, முயன்றமையும் - முயற்சி செய்திருப்பதையும், அன்றிக்கே முக்குணமே - மூன்று குணங்களுமே, அனைத்தும் - கீழ்ச்சோல்லிய ஜீவாத்மா எல்லாவற்றையும், வினை - புண்யபாபரூப கர்மங்கள், கோள்ள - அடைய, அதாவது ஜீவாத்மாவிற்கு புண்ய பாப ரூப கர்மங்களும், அவைகளின் பலங்களும் உண்டாகும்படி, முயன்றமையும் - முயற்சிசெய்திருப்பதையும், முக்குணமாயை - இந்த மூன்று குணங்களையுமுடையப்ரக்ருதியை, கடத்தலும் - தாண்டுவதும், முக்கதி - மூன்றுவிதமான கதிகளும், தன்னளிப்பும் - தன்னுல் கோடுக்கப்படுகிறது என்பதையும், மோழிந்தான்-சோன்னுன். 16

'மூண்டமையும்' என்பதினுல் ஜ்ஞானம், ஸுகம், ப்ரவ்ருத்தி, அஜாக்கிரதை, சோம்பல், தூக்கம், முதலியவைகளில் ஆசையையுண்டாக்கி மேன்மேலென ஸம்ஸாரபந்தமுண்டாவதற்குக் காரணமாகவிருக்கின்றன என்பது கருத்து. 'முற்றவும்' என்பதினுல் கீழ் 'ஸம்ஹவஸ்வபூதாநாம்' என்று சொல்லப்பட்ட எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் இந்தக் குணங்களாலுண்டாகும் பந்தம் ஸமம் என்று சொல்லப்பட்

டது. 'முக்குணமே யனைத்தும்' என்பதினால் 'நாந்யம் குணேப்ய: கர்த்தாரம்' என்பதின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. இதனால் எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் புண்ய பாப ரூப கர்மங்களும் அதின் பலங்களுமுண்டாவதற்கு இந்தக்குணங்களின் ஸம்பந்தமே முக்யமான காரணம் என்றேற்பட்டது. 'முக்குணமாயை கடத்தலும்' என்கிற விடத்தில் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் '[illegible]' என்று குணங்களை மாத்ரம் சொல்லியிருந்தபோதிலும் கீழ் 1 'மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே' என்று 'மாயா' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினால் இவ்விடத்தில் குணங்களைத் தாண்டுவதென்று சொல்லியிருப்பதினால் அவைகளுக்காதாரமான மாயையைத் தாண்டுவது மேற்பட்டது என்றபிப்ராயம். ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் 'மதி [illegible]' என்றிருப்பதினால் 'முக்கதிதன்னளிப்பும்' என்கிறபாடமே அதை யனுஸரித்தது. அப்படிக்கில்லாமல் 'தந்தளிப்பும்' என்று பாடமாகில் தன்னுடைய என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் இவ்விடத்தில் முக்யமான அர்த்தம்நானே எல்லாப் பலங்களுக்கும் காரணம் என்பது ஆகையினால் அது நேரில் பதத்தினாலேயே சொல்லப்படவேண்டும். ஆகையினால் 'தன்னளிப்பும்' என்பதே ஸ்வாரஸ்யமான பாடம் முக்கதியாவது இவ்விடத்தில் ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம் பகவத்ப்ராப்தி. கீழே 2 'ஊர்த்வம் கச்சந்தி' என்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுவிதமான கதியைச் சொல்லுவதாயிருந்தால் முக்குணமாயை கடத்தலுக்கு முந்திச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்திலும் இதே க்ரமம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால் இந்த அத்யாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட மூன்று கதிகளையே சொல்லியிருக்கிறதென்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையில் தம்மாலேயே வ்யாக்யானஞ்செய்யப்பட்டது. 'முக்குணமற்ற' என்றிவ்விடத்தில்பகவானுக்கு சுத்தஸத்வத்தின் ஸம்பந்தமிருந்தபோதிலும் ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, கலந்தஸத்வமில்லாமையினால் சொல்லப்பட்டது. அந்தசுத்தஸத்வமும் இந்த ப்ராக்ருதியைச் சேர்ந்த மூன்று குணங்களைவிட வேறுபட்டதென்று

1 பகவத்கீதை-7-14.

2 பகவத்கீதை-14-18

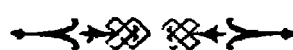
ஶாஸ்த்ரங்களிலேற்பட்டது. 'முடிபோன்தனக்கே' என்பதினால் தேவேந்திரன் தன்னுடைய கிரீடத்தை தலையில் வைத்து கிரீட என்று பட்டாபிஷேகஞ் செய்தது ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. அன்றிக்கே முடியையுடையவன் என்று தாத்பர்யம். அதாவது 1 'ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்றும், 2 'நம:ஸர்வஸாய' என்றும் சொல்லியிருக்கிறபடியே அநேக இடங்களில் நமஸ்காரம் செய்ததினால் அவனுடைய முடி நிலைபெற்றது என்றும், முடியென்று சொல்லத்தக்கதென்றும்தாத்பர்யம். அப்படிப்பகவானை ஸேவிக்காமல்போனால் 3 'ஸார: ஸாரங்கிரீட ஜுஷ்டமப்யுத்தமாங்கம் நநமேத்முகுந்தம்' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே கேவல சுமையாகவல்லவோ இருக்கும். அப்படியல்லாமல் 4 'ஶிரஸா தஸ்யாஸுபஞ்ஜாநமேச' என்கிறபடியே ஶ்லாகிக்கப்பட்ட முடியையுடையவனென் என்று தாத்பர்யமாகவுமாம்.

சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1 பகவத்கீதை-2-11.
2 பகவத்கீதை–11-40.
3 பாகவதம்.
4 பாகவதம்-10-வது ஸ்கந்தம்.

ஸ்ரீ பகவத் கீதை

பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

பா - அ] க்ஷேத்ராத்யாயம்என்று சொல்லப்படுகிறபதின்மூன்றாவது அத்யாயத்தில், க்ஷேத்ரமாகவும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகவுமிருக்கிற ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மா, இவைகளின் ஸ்வரூபங்களை நிரூபித்து பரிசுத்தனாயும் அளவில்லாத ஜ்ஞானமொன்றையே ஆகாரமாகவுடையவனாயு மிருக்கிற ஜீவாத்மாவிற்கு ப்ரக்ருதியைச்சேர்ந்த குணங்களில் பற்றுதல்களினுடைய பரம்பரையினால் உண்டாகிய தேவன் முதலிய ஆகாரங்களாக மாறியிருக்கிற ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் அநாதி என்று சொல்லப்பட்டது. அதற்குமேல் அத்யாயத்தில் ஜீவாத்மாவிற்குக் கார்யதசை காரணதசை இவைகளையுடைய ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் குணங்களில் பற்றுதலினால் உண்டாகியது பகவானாலேயே செய்யப்பட்டது என்று சொல்லிக் குணங்களில் பற்றுதலுண்டாகும் விதத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபித்துக் குணங்களில் பற்றுதல் நிவ்ருத்திப்பதை முன்னிட்டுஆத்மாவின் உண்மையையடைவதும் பகவானிடத்தில் பக்தியைக் காரணமாகவுடையது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது பக்திசெய்யப்படுகிற பகவான் க்ஷரமும்அக்ஷரமுமாகிய பத்த ஜீவன், முக்த ஜீவன், இவைகளை விபூதியாக உடைய

தா] இப்படிக் கீழ் இரண்டத்யாயங்களினால் முதல் ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளின் ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. அதில் இந்த ப்ரக்ருதி தன்னுடைய குணங்களுடன் எவனுக்கு வசப்பட்ட ஸ்வரூபம் முதலியவைகளையுடையதோ, ஜீவாத்மா எவனிடத்தில் அபராதம் செய்ததினால் கட்டப்பட்டிருக்கிறானோ, எவனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் மோக்ஷத்தை யடையப்போகிறான் என்று சொல்லப்பட்டதோ, அப்படிப்பட்ட நடு ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா நிரூபிக்கப்படுகிறான் என்று ஸங்கதியைச் சொல்லு

வன் என்பதையும், விபூதியாகிய க்ஷரம் அக்ஷரம் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டுவித ஜீவர்களைக் காட்டிலும் எல்லாக்கெட்ட குணங்களுக்கும் விரோதமாயும் கல்யாணகுணங்களுக்கேஇருப்பிடமாகவும்இருக்கிறபடியினாலே மிகவும் மேலானவனாகையினால் வேறு பட்டவனாகிய பகவான் புருஷோத்தமன் என்பதையும் சொல்லுவதற்கு ஆரம்பிக்கிறார். அதில் முதலில் பற்றுதலில்லாமையாகிற கத்தியினால் அறுக்கப்பட்ட ஸம்ஸார பந்தத்தையுடைய அக்ஷரம் என்னும் விபூதியைச் சொல்லுவதற்காக

கிறார்—'க்ஷேத்ராத்யயம் என்று சொல்லப்படுகிற' என்றாரம்பித்து, 'ஆரம்பிக்கிறார்' என்கிறவரையில். இத்தால் 1 'அசின்மிஶ்ராத்விஶுத்தாச்ச சேதநாத் புருஷோத்தம: । வ்யாபநாத்பரணாத் ஸ்வாம்யாத் அந்ய: பஞ்சதஶோதித: ॥' என்கிற ஸங்க்ரஹஶ்லோகமும் நினைக்கப்பட்டது. பதிமூன்றாவது அத்யாயத்திற்கு அங்கமாகப் பதிநான்காவது அத்யாயத்தைச் சொன்ன பிறகு அதின் கடைசியில் 2 'மாம் ச' என்பது முதல் இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் ஒரே நிஶ்சயத்தோடு கூடிய பக்தியினால் ஆஶ்ரயிக்கத்தகுந்தவனையும், பலங்களைக்கொடுக்கிறவனையுமிருக்கிற பரமாத்மா ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டான். பதினைந்தாவது அத்யாயத்தில் அவனுடைய மேன்மை நிரூபிக்கப்படுகிறதாகையினால் பதினான்காவது அத்யாயத்தோடு ஸங்கதி உண்டென்பது 'பக்தி செய்யப்படுகிற பகவான்' என்றாரம்பித்துக் காண்பிக்கப்பட்டது. இவைகளை விபூதியாகவுடையவன் என்பதை இவ்விடத்தில் நிரூபித்திருப்பது அவைகளைவிட வேறுபட்டவனென்று நிரூபிப்பதற்காக என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஆரம்பிக்கிறார்' என்று சொல்லப்பட்டது. கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பத்த ஜீவர்கள் முக்த ஜீவர்கள் இவர்களை விபூதியாகவுடையவன் என்பது இந்த அத்யாயத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஆகையினாலும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட இரண்டு அத்யாயங்களுடன் ஸங்கதி உண்டென்று அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. அதில் 'ஊர்த்வமூலம்' என்பது முதலிய இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்திலிருக்கிற க்ரந்தம் அந்வயமில்லாதது. அப்படி அந்வயமிருந்தபோதிலும் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட அர்த்தத்துடனும் மேல் ப்ரஸ்தாவிக்கப்போகிற அர்த்தத்துடனும் பொருத்தமில்லாதது என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிகரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'அதில் முதலில்' என்றாரம்பித்து. ஸுலபமாய்த் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காக ஶ்ருதியையனுஸரித்து அரசமரத்தின்

---

1 கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகம்-19.

2 பகவத்கீதை-14-26.

வெட்டத்தகுந்ததாகிய ஸம்ஸாரபந்தமாகப் பரவியிருக்கிற அசேதனவஸ்து வின் மாறுதலை அரசமரமாகக் கல்பனை செய்துகொண்டு பகவான் சொல்லுகிறார்—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚।

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 - ஸ்ரீ பகவானாகிய க்ருஷ்ணன், 𑌉𑌵𑌾𑌚 - சொன்னார்.

𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑌮𑌧𑌃𑌶𑌾𑌖𑌮𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 ।
𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌤𑍍 ॥ 1

ப - ரை] 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌂 - (எந்த) அரசமரத்தை, 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑌂 - மேல்பாகத்தில் வேரையுடையதாயும், 𑌅𑌧𑌃𑌶𑌾𑌖𑌂 - கீழ்பாகத்தில் கிளைகளையுடைய தாயும், 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 - அழிவில்லாததாகவும், 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑌃 - ஶ்ருதிகள் சொல்

ஆகாரத்தையுடையதாக இந்தக் கல்பனைசெய்திருக்கிறது. மேலான தத்வத்தை அறியவேண்டுமென்கிற ஆசைக்குக்காரணமாகிய வைராக்ய முண்டாவதற்காகவென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். எப்படியெனில் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விக்ருதியாகத்தெரிந்து கொண்டதினால் இதை விக்ரு தியாகவுடையவனுடைய மேன்மையும் நிரூபிப்பதற்குக் காரணமாகிற படியினால். மேலே பற்றுதலில்லாமையாகிற கத்தியினால் வெட்டத்தகு ந்ததென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினால் அப்படிப்பற்றுதலுண்டாவ தற்கு விஷயமாகிய ஸம்ஸாரமே இவ்விடத்தில் அரசமரத்தின் ரூப முடையதாகக் கல்பனை செய்யப்படுகிறது என்றேற்படுகிறது. அதில் லோகத்திலிருக்கிற அரசமரங்களைவிட விஜாதீயமானதென்று தெரிவிப்ப தற்காக ‘𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑌂’ முதலிய ஆஶ்சர்யங்களைக் காட்டியிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் மூலப்ரக்ருதியே அரச மரமாகக் கல்பனை செய்யப்படுகிறதென்று ஏன் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது? 1 ‘𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾 விஷயா 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌲𑌾𑌃’ என்பவை முதலியவை களும் அதைப்பற்றியிருந்தால் பொருத்தமுடையவைகளாக ஆகின் றனவே என்னில் அது உசிதமல்ல, நேரில் அதுபற்றுதலுண்டாகக் கூடிய விஷயமல்லவாகையினாலும், பற்றுதலில்லாமையாகிற கத்தியி னால் வெட்டத்தகுந்ததென்பதும் அந்த மூல ப்ரக்ருதிநாசமில்லாததா கையினால் அதில் முக்யமாகப் பொருந்தாதாகையினாலும். இதையே அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு ‘அசேதனவஸ்துவின் மாறுதலை’ என்றும் ‘எந்தஸம்ஸாரமாகிற’ என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த அர்

---

1 பகவத்கீதை-15-2.

விற்றேரு, [illegible] - எந்த அரசமரத்திற்கு, [illegible] - வேதங்கள், [illegible] - இலைகளோ, [illegible] - அப்படிப்பட்ட அரசமரத்தை, [illegible]-எவன், [illegible] - தெரிந்துகொள்ளுகிறுனே, [illegible] - அவன், [illegible] - வேதத்தைத் தெரிந்துகொண்டவன். 1

பா] எந்த ஸம்ஸாரமாகிற அரசமரத்தை மேல்பாகத்தில் வேருடையதாகவும் கீழ்பாகத்தில் கிளைகளையுடையதாகவும் * 'மேல்பாகத்தில் வேரு

த்தமே புராணத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. 4 '[illegible]' என்றிவை முதலியவைகளில் சொல்லப்படுகின்றன. சிலர் புருஷர்களுடைய ஒவ்வொரு ஶரீரத்திலேயே தலைமேல் நோக்கியிருக்கிறபடியினாலும் கைமுதலியவைகள் கீழ்முகமாக விருக்கிறபடியினாலும் '[illegible]' முதலியவைகளாகக் கல்பித்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இன்னும் சிலர்

---

* கடஶ்ருதி-6-1.

4 *நரஸிம்மபுராணம்-16,4, 5,6, 7, 11. அவ்யக்த மூலப்ரபவ: - அவ்யக்தமாகிற வேரிலிருந்து உண்டானதும், தஸ்யைவ-அந்த அவ்யக்தத்தினுடையவே, அனுக்ரஹோசசரித:-ஒத்தாசையினால் ஓங்கிவளர்ந்ததும், புத்திஸ்கந்தமய:-புத்திகளாகிற கிளைகள் நிறைந்ததும், இந்த்ரியாந்தரகோடர:-இந்த்ரியங்களின் த்வாரங்களாகிற பொந்துகளையுடையதாகவும், மஹாபூதவிசாகஶ்ச-பஞ்சபூதங்களாகிற பக்கக் கிளைகளையுடையதாகவும், விஷயை:-சப்தம் முதலிய விஷயங்களினால், பத்ரசாகவாந்-இலைகளையும் கிளைகளையுமுடையதாகவும், தர்மாதர்மஸுபுஷ்பஶ்ச-தர்மம், அதர்மங்களாகிற புஷ்பங்களை உடையதாகவும், ஸுகதுக்க பலோதய:-ஸுகம், துக்கம், இவைகளாகிற பழங்கள் உண்டாகக்கூடியதும், ஸர்வபூதாநாம்-எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், ஆஜீவ்ய:-அடையக்கூடியதுமாகிய, ஸநாதந:-அநாதியாகிய, ப்ரம்மவ்ருக்ஷ:-ப்ரக்ருதியாகிய வ்ருக்ஷம், தஸ்ய-அந்த, ப்ரம்மவ்ருக்ஷஸ்ய-ப்ரக்ருதியாகியமரத்திற்கு, ஏதத்-இந்த, ப்ரம்ம-ப்ரக்ருதியே, வனம்சைவ-காடும், ஏதத்-அப்படிப்பட்ட இந்தமரத்தை, ஜ்ஞானேன-ஜ்ஞானமாகிற, பரமாஸிநா-உயர்ந்த கத்தியினால், சித்வாச-வெட்டியும், பித்வாச-பிளந்தும், ததஶ்ச-அதினாலேயே, ஆத்மரதிம்-ஆத்மாவினிடத்திலாசையை, ப்ராப்ய-அடைந்து, யஸ்மாத்-எதிலிருந்து, புன:-மறுபடியும், நாவர்த்ததே-திரும்புகிறதில்லையோ (அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை யடைகிறான்.)*

டையதாகவும் கீழ்பாகத்தில் கிளைகளையுடையதாகவு மிருக்கிற இந்தஅரச மரம் அநாதியானது' என்றும், † 'மேல் பாகத்தில் வேரையுடையதும் கீழ் பாகத்தில் கிளைகளையுடையதுமாகிய மரத்தை எவன் இப்பொழுது தெரிந்துகொள்ளுகிறேன்' என்றுமர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்கள் சொல்லுகின்

வேறுவிதமாகவும் அதாவது இது வ்யஷ்டி க்ஷேத்ரம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு ஸமஷ்டிக்ஷேத்ரம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ப்ரம்மாண்டம் முழுமையும் ப்ரம்மாவிற்குச் ஶரீரம். அதுவே விராட்என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு ஸ்வர்க்கம் தலை, சந்திர ஸூர்யர்கள் கண்கள், திக்குக்கள் காது, ஆகாசம் நடுஶரீரம், பூமி கால்கள், இதில் 'ஊர்த்⁴வமூலமத⁴: ஶாக²மஶ்வத்த²ம்' என்பதைப் பொருத்தமாக்கிக்கொள்ளவும் என்று. ப்ராணிகளின் கூட்டம் அரசமரமாகச்சொல்லப்படுகிறது. அதற்குக் காரணமாகிய ப்ரம்மா மேலே இருக்கிறான் என்பது முதலியதும் சொல்லுகிறார்கள். 1 'அத⁴ஶ்சோர்த்⁴வம்' என்கிற ஶ்லோகத்திலே ப்ரக்ருதி முதல் பஞ்சபூதங்கள் வரையிலுள்ள எல்லாம் வ்ருக்ஷமாகக் கல்பனை செய்யப்படுகிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இம்படி எல்லா அர்த்தங்களிலும் ஸம்ஸாரம் விடத்தக்கது என்று நிரூபிப்பதில் தாத்பர்யம் என்று சொல்லவேண்டும். அதைவிட ஸம்ஸாரத்தையே நேரில் விருக்ஷமாகக் கல்பனை செய்ததென்பது மேலானது. 1 'அத⁴ஶ்சோர்த்⁴வம் ச' என்கிற ஶ்லோகத்திலும் 'தஸ்ய' என்று சொல்லியிருப்பதினால் முன் ஶ்லோகத்தினால் கல்பனை செய்யப்பட்ட வ்ருக்ஷமே சொல்லப்படுகிறதென்பது ஏற்படுகிறபடியினால் வேறு வ்ருக்ஷத்தைக்கல்பனை செய்கிறது என்பது யுக்தமல்ல. 2 'ந ரூபமஸ்ய' என்கிற ஶ்லோகத்திலும் அந்த வ்ருக்ஷமே சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் ஸம்ஸாரமாகிய ஒன்றையே வ்ருக்ஷமாகக் கல்பித்திருக்கிறது என்று பாஷ்யகாரரால் வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. இவ்விடத்தில் கர்த்தா இன்னாரென்று குறிக்காமல் 'ஆஹு: (சொன்னார்கள்)' என்று சொல்லியிருப்பது வாதிகள் சொன்னார்கள் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'ஶ்ருதிவாக்யங்கள்' என்று. மேல்பாகத்தில் வேரையுடையதாகவும் கீழ்பாகத்தில் கிளைகளையுடையதாகவுமிருக்கிற இந்த அரசமரம் அநாதியானது' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறதாக இவ்விடத்

† ஆரண்யகம்-1-11-5.

1 பகவத்கீதை-15-2.

2 பகவத்கீதை-15-3.

றனவோ; ஏழுலோகங்களுக்கும் மேலே இருக்கிற ப்ரம்மாவைக் காரணமாகவுடையதாகையினால் அது மேல்பாகத்தில் வேருடையது என்றது. பூமியில் வஸிக்கிற எல்லா மனுஷ்யன், பசு, ம்ருகங்கள், புழுக்கள், பக்ஷிகள், ஸ்த்தாவரங்கள், இவைகளைக் கடைசியாகவுடையதாகையினால் கீழ் பாகங்களில் கிளைகளையுடைய தென்றது. பற்றுதலில்லாமைக்குக் காரணமாகிய நல்ல ஜ்ஞானமுண்டாகிறவரையில் பரம்பரையாக வெட்டத்த

தில் எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது? இந்த என்று கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டதும் மேலே சொல்லப்போகிறதுமாகிய ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுவதல்லவோ உசிதம் என்னில் அது யுக்தமல்ல, ஜீவாத்மாவிற்கு ஸ்வரூபத்தில் மேல் பாகத்தில் வேரையுடைத்தாயிருக்கை முதலியவை ஸம்பவிக்காதாகையினால். மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவர்களுக்கு அந்த ஆத்மாவினிடத்தில் ஆசையிருக்கிறபடியினால் பற்றுதலில்லாமையாகிற கத்தியினால் வெட்டத்தகுந்தது என்று சொல்லியிருப்பதும் பொருந்தாதாகையினாலும். தேஹத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற ஆகாரத்தைக்கொண்டு அப்படிச் சொல்லில் பிரித்துப் பார்த்தால் தேஹமாகிற உபாதியினிடத்திலேயே இது அந்வயிக்கிறதாகையினாலும் என்று தாத்பர்யம். 'ச்வ: ந ஸ்தாஸ்யதி (நாளைக்கிருக்கப்போகிறதில்லை)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் 'அச்வத்த:' என்று சொல்லப்படுகிறது. வெட்டத்தகுந்ததாகையினால் வ்ருக்ஷம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதுதான் உதாஹரிக்கப்பட்ட இரண்டு ஸ்ருதிவாக்யங்களிலும் விசேஷித்தும் பொதுவாகவும் கல்பனை செய்திருப்பதற்குக்காரணம் 'ஊர்த்வமூலம்' என்பதை 'அச்வத்தம்' என்பதையும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிமாதிரியைக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'ஏழுலோகங்களுக்கும் மேலே இருக்கிற' என்றாரம்பித்து. 'பூமியில்' என்பது கீழே இருக்கிற எல்லாலோகங்களையும் குறிக்கிறது. 'அவ்யயம் (அழிவில்லாதது)' என்றும், வெட்டத்தகுந்ததென்றும் சொல்லியிருக்கிறது ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாக விருக்கிறதே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'பற்றுதலில்லாமைக்குக் காரணமாகிய' என்றாரம்பித்து. தத்வஜ்ஞானம் உண்டாவதற்கு முன்பும் நாசம் காணப்படுகிறபடியினால் அத்துடன் விரோதத்தைப் பரிகரிப்பதற்காகப் பரம்பரையாக என்று சொல்லியிருக்கிறது. எழுத்துக்களின் கணக்காகிய 'சந்தஸ் (விருத்தம்)' என்பதை விலக்குவதற்காகச்சொல்லுகிறார்—'சந்தாம்ஸி என்பது ஸ்ருதிகள்' என்று. இலைகளைப்போல ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்தின் உள்ளபடியான ஆகாரத்தை மறைத்துக்கொண்டு காப்பாற்றுகின்றன என்று தெரிவிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் 'சந்தாம்ஸி' என்னும் பதம் ஸம்ஸாரமாகிற வ்ருக்ஷத்

காதாகையினுல் அழிவில்லாதது என்றது. எந்த அரச மரத்திற்கு ஶ்ருதிகளை இலைகளாகச்சொன்னார்களோ; 'ஊர்த்வமூலம்' என்பது ஶ்ருதிகள் அதாவது * 'ஐஶ்வர்யத்தில்ஆசையுடையவன்வாயுதேவதையைக்குறித்து வெள்ளை நிறமுள்ள பசுவைக்கொண்டு யாகம் செய்யவேண்டும்' என்றும், † 'பிள்ளைகளில் ஆசையுடையவன் இந்த்ரன், அக்னி, இவ்விரண்டு தேவதைகளையும் குறித்துப் பதினொருகபாலங்களில் செய்யப்பட்ட புரோடாசங்களைக்கொண்டு யாகம் செய்யவேண்டும்' என்று மர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிகளை இலைகளாக நிரூபித்திருப்பதினால் 'ஊர்த்வமூலம்' என்னும் ப இவ்விடத்தில் 1 'வேதவாதரதா:' என்று இவை முதலிய இடங்களிலே போல தர்மம், அர்த்தம், காமமாகிய மூன்று புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுகிற பாகங்களைப்பற்றியது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அதாவது ஐஶ்வர்யத்தில்' என்றாரம்பித்து. இத்துடன் சேர்மலிருக்கிற வேதங்கள் இலைகளென்பதெப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஶ்ருதிவாக்யங்களில் சொல்லப்படுகிற' என்றாரம்பித்து. அப்படியிருந்தபோதிலும் வ்ருக்ஷங்களுக்கு அநேகம் அவயவங்களிருக்கும்பொழுது இலைகளாக நிரூபித்திருப்பதினால் என்ன விசேஷம்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் 'வ்ருத்தியடைகிறது' என்று சொல்லப்பட்டது. அதையே விவரிக்கிறார்—'இலைகளால்' என்றாரம்பித்து. 'தம்' என்பது கீழ்ச்சொல்லிய விதங்களோடு கூடிய வ்ருக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படிப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் எவன் ஸம்ஸாரமாகிற அரசமரத்தை யறிகிறானே அவன் வேதத்தைத்தெரிந்து கொண்டவன என்பது பொருந்ாது. ஏனெனில் ஸம்ஸாரமாகிறஅரசமரமேவேதங்களல்லவாகையினுல். அப்படியிருந்தாலல்லவோ இதைத் தெரிந்துகொண்டவன் வேதங்களைத் தெரிந்துகொண்டவன் என்றுசொல்லலாம். ஆகையினுலிவ்விடத்தில் 2 'குஹ்யஞ்ஞாத்ர்யு

* யஜுர்வேதம்-2-1-1. † யஜுர்வேதம்-2-1. 1 பகவத்கீதை 2-42.

2 மனுஸ்ம்ருதி-11-265. ஆத்யம்-எல்லா வேதங்களுக்கும் முதல்மையாகிய, த்ர்யக்ஷரம்-மூன்று அக்ஷரங்களையுடைய, ப்ரம்ம-வேதம் (எதுவோ), த்ரயீ-இந்த மூன்று வேதங்களும், யத்ர-எதனிடத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா-இருக்கிறதோ, ஸ:-அந்த, குஹ்ய:-ரஹஸ்யமாகிய, த்ரிவ்ருத்வேத:-மூன்றக்ஷரங்களின் சேர்க்கையாகிய ப்ரணவமாகிற வேதம், அந்ய:-வேறுபட்டது, தம்-அதை, ய:-எவன் வேத-தெரிந்துகொள்ளுகிறானே, ஸ:-அவன், வேதவித்-வேதத்தைத் தெரிந்துகொண்டவன்.

தி வாக்யங்களில்சொல்லப்படுகிற காம்ய கர்மங்களினால் இந்த ஸம்ஸாரமா கிற மரம் வ்ருத்தியடைகிறது. ஆகையினால் வேதங்களே இதற்கு இலை கள்.இலைகளாலல்லவோ மரம் வ்ருத்தியடைகிறது.எவன் இப்படிப்பட்ட அரசமரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அவன் வேதத்தையறிந்தவன். வேதம் ஸம்ஸாரமாகிற மரத்தை வெட்டுவதற்கு உபாயத்தைச் சொல்

க்ஷரம் ப்ரஹ்ம த்ரயீபத்ர ப்ரதிஷ்டிதா । ஸப்தமேஹ்யாந்யஸ்ரீவ்ருக்ஷ வேதோபஸ்ம் வேதஸம்வேதவித ॥' என்றிவை முதலிய இடங்களிலே

ால ப்ரணவத்தைச் சொல்லுகிறது என்பதாவது, க்ருதயுகத்தி

ாடாகிய ஏகாயன வேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்பதாவது யுக்தம்.

ரவத்தில் கடைசியாகிய அரைமாத்திரை எல்லாவற்றிற்கும் காரண

கிய பரமபுருஷனைத் தேவதையாகவுடையதென்று ஶ்ருதியில்சொல்லி

ருக்கிறபடியினால் 'உளஉ-ஐ-ஞ்ஸ' என்பது பொருத்தமுடையது.

ஏகாயன வேதத்திற்கும் அது வேதாந்தமாகையினாலும் எல்லாவேதங் களுக்கும் மூலமாகையினாலும் அப்படிச் சொல்லியிருப்பது பொருந் தும். இப்படிப் வேதங்களை இலைகளாக உடையது என்பது முதலி யதும் இவை இரண்டிற்கும் ஸாலபமாய்ச் சொல்லமுடியும் நரம்புகளி னால் இலைகள்போல ப்ரணவத்தினால் எல்லா வார்த்தைகளும் உள்ளே கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ஶ்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடியி னாலும், 1 'ஊஹதோ வேதவ்ருக்ஷஸ்ய ஊ-ஞ்ஸஷ-ஞ்தாஊஹாந்யம் । ஸந்தாஊஹாக்ஷாவே ஶாவாஸ-ஞ்தாஸ்ய: பரே ॥' என்று விசேஷ மான தர்மத்தைச் சொல்லுகிற பாகம் மூலமென்று சொல்லியிருக்கிற படியினாலும். ஆகையினால் அப்படிப்பட்ட விசேஷமான வேதங்களைத் தெரிந்து கொண்டவனை இவ்விடத்தில் வேதத்தைத் தெரிந்துகொண் டவனென்று ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறதே அல்லாமல் வேதமல் லாத ஏதாவதொன்றைத் தெரிந்துகொண்டவனையல்ல என்கிற ஆக்ஷே பத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'வேதம்' என்றாரம்பித்து இவ் விடத்தில் 'வேத' என்னும் பதம் மோக்ஷத்தைக் குறித்துச் சொல்லு கிற வேதபாகத்தைச்சொல்லுகிறது. இத்தால் என்ன ஏற்பட்டதெ னில் சொல்லுகிறார்—'வெட்டப்படுகிற' என்றாரம்பித்து. இதன் கருத்

1 மஹாந்-பெரியதாகிய, அயம்-இந்த ஏகாயன வேதமானது, மஹத:-பெரி தாகிய, வேதவ்ருக்ஷஸ்ய-வேதமாகிற மரத்திற்கு, மூலபூத:-வேராக இருக்கிறது, ருகாத்யா:-ருக்வேதம் முதலிய, தே-அந்த வேதங்கள், ஸ்கந்தபூதா:-பெருங்கிளைக ளாக விருக்கின்றன, அபரே-மற்ற பாகங்கள், ஶாகாபூதா:-பக்கக்கிளைகளாகவிருக் கின்றன.

லுகிறது. வெட்டப்படுகிற மரத்தின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளு வது வெட்டுவதற்கு உபாயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்குபயோகமுள் ளது. ஆகையினால் வேதத்தை அறிந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறது. 1

𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌖𑌾
𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌲𑌾𑌃 ।
𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁-
𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇 ॥ 2

ப - ரை] 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த மரத்தினுடைய, 𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 - ஸத்வம் முதலிய குணங்களால் வ்ருத்தியடைந்த, 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌲𑌾𑌃 - ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களைத் துளிர்களாகவுடைய, 𑌶𑌾𑌖𑌾𑌃 - கிளைகள், 𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚 - கீழும், 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌚 - மேலும் 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌾𑌃 - பரவியிருக்கின்றன, 𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚 -

---

தாவது பற்றுதலில்லாமையாகிற கத்தியினால் வெட்டத்தகுந்தது என்பது பொருந்தாதாகையினாலேயே ப்ரணவம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறதென்பது அயுக்தம் 1 '𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂' என்பதும் அவ்விடத்தில் பொருந்தாது. 2 '𑌶𑌬𑍍𑌦𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿' என்று சொல்லியிருப்பதைப்போல இதுவும் இருக்கட்டுமே என்னில் அதுவும் உசிதமல்ல, இது அதற்கு விருத்தமாக இருக்கிறபடியினால். அவ்விடத்தில் வேதத்தில் தேர்ச்சியடைந்தவன் பரப்ரம்மத்தை யடைகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்திலோவெனில் இந்த வ்ருக்ஷத்தை வெட்டிவிட்டு அதற்கப்புறம் பரப்ரம்மத்தைத் தேடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறதாகையினால். ஆகையினால் இதற்குவேறர்த்தம் செல்லுவது ஸம்பவிக்காதாகையினால் ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறதென்றேற்பட்டபிறகு இதைத் தெரிந்துகொண்டவனை வேதத்தைத்தெரிந்து கொண்டவனென்று ஸ்தோத்திரம் செய்திருப்பது இதைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தங்களை அறிவதற்குபயோகமுள்ளதாகையினாலேயே என்பது, '𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑌂' என்றிவை முதலியது நைமித்திக ஸ்ருஷ்டியை யனுஸரித்துச் சொல்லப்பட்டது. 1

---

1 பகவத்கீதை-15-4.

2 விஷ்ணு புராணம்-6-5-64. சப்தப்ரம்மணி-சப்தமாகிய ப்ரம்மத்தில் அதாவது வேதத்தில், நிஷ்ணாத:-சாமர்த்தியத்தையுடையவன், பரம் ப்ரம்ம-பரமாத்மாவை, அதிகச்சதி-அறிகிறான்.

கீழிலும், [illegible] - மனுஷ்யலோகத்தில், [illegible] - புண்யபாபகர்மங்களாகிற ஜீவாத்மாக்களைக் கட்டுப்படுத்துகிற, [illegible] - வேர்கள், [illegible] - பரவியிருக்கின்றன. 2

பா] மனுஷ்யன் முதலியவர்களாக கிளைகளாகவுடைய அந்த வ்ருக்ஷத்திற்கு அவரவர்கள் கர்மங்களாலுண்டாக்கப்பட்ட வேறு கீழிருக்கிற கிளைகளும் மறுபடியும் மனுஷ்யன், பசு, முதலியவைகளாகப் பரவுகின்றன. மேலும் கந்தர்வர், யக்ஷர், தேவர்கள், முதலியவைகளாகப் பரவுகின்றன அவைகள் ஸத்வம் முதலிய குணங்களால் வ்ருத்தியடைந்தவைகள். *ஶப்தம்*

தா] பிறகு நித்யஸ்ருஷ்டியையனுஸரித்துச் சொல்லப்படுகிறது.— இந்த ஶ்லோகத்தினால். 'வேறு' என்பது முன் சொல்லியிருப்பதோடு புனருக்தியைப் பரிகரிப்பதற்காகச் சொல்லியிருக்கிறது. 'மறுபடியும்' என்பது நித்ய ஸ்ருஷ்டியைக் காட்டியிருக்கிறது. கர்மலோகத்தைக் குறித்து மேலே உண்டாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் கந்தர்வன் முதலியவர்களைச் சொல்லுகிறது. ஆகையினாலே ப்ரம்மாவினுடைய லோகத்திலிருந்து கீழேயே கிளைகளையுடையதாக இருக்கிறபடியினால் முன்பு சொல்லிய '[illegible]' என்பதோடு விரோதமில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'கந்தர்வர், யக்ஷர' என்றாரம்பித்து. முன்பு சொல்லிய விதமாகக் குணங்கள் மேலே மேலே ஜன்மங்களுண்டாவதற்குக் காரணமாகையினால் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய கிளைகள் குணங்களால் வ்ருத்தியடைந்ததென்பது உசிதம். குணங்கள் இவ்விடத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகிய ஜலங்களின் ஸ்தானத்திலிருக்கிறது. அல்லது அடிக்கட்டை ஸ்தானத்திலிருக்கிறதாகவுமாம். இவ்விடத்தில் 'விஷய' என்னும் பதம் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பொதுவாகிய ஜ்ஞானம் முதலியவைகளுக்கு விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது என்பதை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'ஶப்தம் முதலிய' என்று. '[illegible]' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் பவழத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது ஸம்பவிக்காது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'துளிர்களாகவுடையவைகள்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. கிளைகளில் போக்யங்களாகத் துளிர்கள் உண்டாகின்றனவல்லவா. அதைப் போலவே கிளைகள் ஸ்தானத்திலிருக்கிற தேவன் முதலியவைகளில் போக்யங்களாக ஶப்தம் முதலியவைகள் உண்டாகிறபடியினால் அவைகள் துளிர்களின் ஸ்தானத்திலிருக்கின்றன. மேலே வேரையுடைய வ்ருக்ஷம் கீழே கிளைகளையுடையதென்பது வேரிருப்பதை யனுஸரித்து உசிதமானாலும் ஆகலாம், மறுபடியும் கீழும் மேலும் பரவியிருப்பதற்

முதலிய விஷயங்களைத் தளிர்களாகவுடையவைகள். அது எப்படி என்னில் சொல்லுகிறார். ப்ரம்மலோகத்தில் வேரையுடையதாயும் மனுஷ்யர்களை நுனியாகவுடையதாயு மிருக்கிற இந்த வ்ருக்ஷத்திற்குக் கீழ் மனுஷ்யலோகத்தில் வேர்கள் பரவியிருக்கின்றன. அவைகள் கர்மாநுபந்திகள். அதாவது கர்மங்களாகிற ஜீவாத்மாக்களைக்கட்டுகிற வேர்கள் கீழே மனுஷ்யலோகத்திலும் உண்டாகின்றன என்றர்த்தம். மனுஷ்யனாகவிருக்கும் தசையில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களினால் கீழே மனுஷ்யன், பசு,முதலியவைகளும் மேலே தேவன் முதலியவைகளும் உண்டாகின்றனவல்லவா. 2

குக் காரணமென்ன?என்கிற ஆக்ஷேபத்தை அபிப்ராயத்தில்வைத்துக் கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அது எப்படி என்னில் சொல்லுகிறார்' என்று. 'க்ஷயமூல-ம்ஸாகி' என்று நடுவில் முளைத்த வேர்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. அது எப்படி என்னில் மெத்தையின் நுனியில் முளைத்துக் கீழ்முகமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிற கொடிக்குப் பூமியில் ஸம்பந்தப்படுவதினால் வேருண்டாகி அதின் பக்கத்தில் மேல்நோக்கிக் கிளைகளுண்டாவதைப்போல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'ப்ரம்மலோகத்தில்' என்றாரம்பித்து. மனுஷ்யலோகத்தை யெடுத்தது அவ்விடத்தில் கர்மங்களைச் செய்யக்கூடிய அதிகாரம் பெரும்பாலுமிருக்கிறதென்று தெரிவிப்பதற்காக. ஸமானாதிகரண ஸமாஸம் சொல்லுவதே உசிதமாகையினாலும், கர்மங்களே எல்லாவிடத்திலும் வேராகவிருப்பது பொருத்தமுடையதாகையினாலும் அவைகளைச் சேர்ந்த குணங்களையாவது மற்றவைகளையாவது வேரென்று சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது என்பதை யபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்— 'அதாவது கர்மங்களாகிற' என்றாரம்பித்து. ஜீவாத்மாவைக் கட்டுகின்றனவாகையினால் 'கர்மாநுபந்தீநி' என்னப்படுகின்றன. அன்றிக்கே உறுதியாய் நடுவில் விட்டுப்போகாமலிருக்கின்றன என்றர்த்தம். ஆத்மாவைச்சேர்ந்த கர்மங்களை மனுஷ்யலோகத்திலிருக்கிற வேர்கள் என்று சொல்லியிருப்பதற்குக் காரணமென்ன என்றாக்ஷேபம்வரில் அதற்கு ஸமாதானமாக அது வேராக விருக்கும் விதத்தை நிரூபிக்கிறார்—'மனுஷ்யனாக விருக்கும் தசையில்' என்றாரம்பித்து. எப்படி மேலே கிளைகளையுடைய ஆலமரம் முதலியவைகளுக்கு அந்தக் கிளைகளின் நுனியில் விரையாகவோ, விழுதாகவோ, மூலம் உண்டாகிறதோ அதைப்போலவே கீழ்பாகத்தில் கிளைகளையுடைய இந்த வ்ருக்ஷத்திற்கும் உண்டாகலாமென்று தாத்பர்யம். 2

𑌨 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹 𑌤𑌥𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌚 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 । *

ப - ரை] 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்த வ்ருக்ஷத்தினுடைய, 𑌰𑍂𑌪𑌂 - ரூபமானது, 𑌤𑌥𑌾 - அப்படி, 𑌇𑌹 - இந்த மனுஷ்யலோகத்தில், 𑌨𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 - அறியப்படுகிறதில்லை, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 - நாசமும், 𑌨 - அறியப்படுகிறதில்லை, 𑌆𑌦𑌿𑌃 - காரணமும், 𑌨 - அறியப்படுகிறதில்லை, 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌚 - ஆதாரமும், 𑌨 - அறியப்படுகிறதில்லை. *

பா] இந்த வ்ருக்ஷம் ப்ரம்மாவையே காரணமாகவுடையதாகையினால் மேல்பாகத்தில் வேரையுடையது. அவரிடத்திலிருந்து உண்டான ஸந்ததிகளின் வரிசையாக மனுஷ்யர்களை நுனியில் கிளைகளாக வுடையதாகையினால் கீழ்பாகத்தில் கிளைகளையுடையது. மனுஷ்யனாயிருக்கும் தசையில் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் வேராகி நிற்க அவைகளினால் மறுபடியும் கீழும் மேலும் கிளைகள் பரவுகின்றன என்று எப்படி இந்த ரூபம் சொல்லப்பட்டதோ அப்படி ஸம்ஸாரிகளால் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறதில்லை.

தா] எல்லாருக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாகத்தெரிந்து கொள்ளப்பட்டதென்று எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஸம்ஸாரத்தில் '𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦' என்று சிலர் இதைத்தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள் என்று ஸ்தோத்திரம் செய்வது அநுசிதம் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இவ்விடத்தில் ரூபம் தெரிந்துகொள்ளப்படவில்லை என்று சொல்லியிருப்பதற்கு ரூபமேயில்லை என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்யமில்லை, கீழே ரூபம் சொல்லியிருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறபடியினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்-'இந்த வ்ருக்ஷத்திற்கு' என்று. எல்லோருக்கும் ஸம்ஸாரத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானமிருந்தபோதிலும் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆகாரத்தோடு கூடியதாக ஜ்ஞானமில்லை என்று '𑌤𑌥𑌾' என்னும் பதத்தினபிப்ராயம் என்பதை விவரிக்கிறார்—'ப்ரம்மாவையே காரணமாகவுடையதாகையினால்' என்றாரம்பித்து. 'ஸம்ஸாரிகளால்' என்பதற்கு மோக்ஷத்திற்குபயோகமான ஜ்ஞானமில்லாதவர்களினால் என்று தாத்பர்யம். ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ளேயே எவன் இப்படித்தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அவன் முக்தனுக்குத்துல்யன் என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். கூடஸ்தர்கள் தகப்பன் பிள்ளை முதலியவர்கள் ரூபமாக இந்த லோகத்திலும் வேர், கிளை, துளிர், முதலியவைகள் காணப்படுகிறதே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'நான்

நான் மனுஷ்யன், தேவதத்தன் பிள்ளை, யஜ்ஞ தத்தனுக்குத் தகப்பன், அதற்குத்தகுந்ததான வஸ்துக்களை யுடையவன் என்றிவ்வளவு மாத்திரம் தெரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. அப்படியே இதற்கு அந்தக்குணங்களாலுண்டான போகங்களில் ஆசையே காரணம் என்றும் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறதில்லை. அப்படியே இதற்கு ஆதாரம் ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில்

மனுஷ்யன்' என்றாரம்பித்து. அவர்களுக்கு விடத்தகுந்ததான ஸம்ஸாரத்தை க்ரஹிப்பதற்குப் போகமான ஜ்ஞானமிருக்கிறதேயொழிய அதைவிடுவதற்குத் தகுந்த ஜ்ஞானமில்லை என்று தாத்பர்யம். 'நாஷ:' என்றிவை முதலிய இடங்களிலும் 'தயா' என்னும் பதத்தைச்சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்—'அப்படியே இதற்கு' என்றாரம்பித்து. இத்தோடு சேர்த்துச்சொல்லப்பட்ட ஆசையில்லாமையாகிற கத்தியினால் வெட்டத்தகுந்தது என்பதை யனுஸரித்து 'ஈஜே' என்னும் பதத்திற்கர்த்தம் சொல்லுகிறார்—'நாசமும்' என்று. திரும்பி உண்டாகாமல் இதை நாசம் செய்வது இவ்விடத்தில் ஆசையில்லாமையால் உண்டாக்கப்பட்ட 'ஈஜே' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. அது ஸ்வரூபத்தினாலும் காரணத்தினாலும் அறியப்படவில்லை நித்யமான நாசம் மாத்திரம் ஸம்ஸாரிகளால் காணப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸத்வம் முதலிய குணங்களாலுண்டாகிற' என்றாரம்பித்து 'ஹாம' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துக்களைச்சொல்லுகிறது. ப்ரமாணங்களிலேற்பட்ட நாசம், ஆதி, ஆதாரம், இவைகளே இல்லை என்று மறுத்திருக்கிறது என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காக 'உஉஹ்யதே' என்னும்பதம் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. கர்ப்பம், முதலியவைகளாகிய நடுவிலுண்டாகிய காரணம் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிற படியினால் ப்ரதானமாகிய காரணம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'அந்தக்குணங்களாலுண்டான' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் 'ப்ரதிஷ்டா' என்னும் பதத்தினால் மற்றவர்கள் வ்யாக்யானஞ்செய்தபடி பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்பது யுக்தமல்ல, ஆசையில்லாதவர்களுக்கு ஆசையை வைக்கக்கூடிய விஷயமாகிய அந்தப் பரமாத்மாவை ஆசையில்லாமையாகிய கத்தியினால் வெட்டத்தகுந்த வ்ருக்ஷத்திற்கு ஆதாரமென்று சொல்லியிருப்பது உசிதமல்லவாகையினால். ஆகையினாலே ஆதியாகிய பற்றுதலுக்கும் காரணமாகிய கழணி முதலியவைகளின் ஸ்தானத்திலிருக்கிற அஜ்ஞானமே இவ்விடத்தில்உசிதமாகவிருக்கிறபடியினால் 'ப்ரதிஷ்டா' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஆத்மாவல்லாத' என்றாரம்பித்து.

இது ஆத்மா என்கிற அபிமானமாகிய அஜ்ஞானம் என்றுந்தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறதில்லை. '𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 (இதில் நிற்கிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் அஜ்ஞானமே இதற்கு 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 (ஆதாரம்) என்று சொல்லப்படுகிறது. *

> 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌰𑍂𑌢𑌮𑍂𑌲𑌮𑍍
> 𑌅𑌸𑌙𑍍𑌗𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌦𑍃𑌢𑍇𑌨 𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 ॥ 3
> 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂
> 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌗𑌤𑌾 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯𑌃 ।

ப - ரை] 𑌏𑌨𑌂 - இப்படிப்பட்ட, 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌰𑍂𑌢𑌮𑍂𑌲𑌂 - நன்றாகவும் அநேகவிதமாகவும் முளைத்திருக்கிற வேர்களையுடைய, 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌂 - அரசமரத்தை, 𑌦𑍃𑌢𑍇𑌨 - உறுதியாகிய, 𑌅𑌸𑌙𑍍𑌗𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 - ஆசையில்லாமையாகிய கத்தியினால், 𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 - வெட்டிவிட்டு, 𑌤𑌤𑌃 - அதினாலேயே, 𑌤𑌤𑍍- அந்த, 𑌪𑌦𑌂 - இடமானது, 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 - தேடத்தக்கது, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍- எந்த இடத்தில், 𑌗𑌤𑌾𑌃 - போனவர்கள், 𑌭𑍂𑌯𑌃 - மறுபடியும், 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 - திரும்புவதில்லையோ. *

பா] கீழ்ச்சொல்லிய விதமாகிய நன்றாகவும் அநேகவிதமாகவும் முளைத்

இத்தால் '𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾' நவு என்று வ்யாக்யானஞ்செய்ததும் நிராகரிக்கப்பட்டது. அஜ்ஞானத்தை '𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾' என்னும் பதம் எப்படிச் சொல்லுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது வேர் ஊன்றியிருக்கும் பூமியானது வ்ருக்ஷத்திற்கு ஆதாரம் கர்மங்களோ இந்த ஸம்ஸாரமாகிற வ்ருக்ஷத்திற்கு ஆதாரமென்று சொல்லப்பட்டது. அதுவும் 1 '𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮' என்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் அஜ்ஞானத்திலேயே இருக்கிறது, அந்த அஜ்ஞானத்தினாலேயே அவைகளை யனுஷ்டிக்கிறபடியினால். கர்மங்களுக்குக் காரணமாகிய மமகாரத்திற்கும் இந்த அஹங்காரமே கிழங்கு ஆகையினால் அதுவே இவ்விடத்தில் ஸம்ஸாரமாகிற வ்ருக்ஷத்திற்கு ஆதாரம் என்பது *

'𑌏𑌨𑌂' என்று ஆசை வைக்க இடமாகிய ப்ரக்ருதி விசித்ரம் என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—'கீழ்ச்சொல்லிய விதமாகிய' என்று. நன்றாக விருக்கையாவது உறுதியான வாஸனையாகிய

---

1 *விஷ்ணுபுராணம் - 2 - 13 - 70. கர்ம - கர்மமானது, அவித்யா ஸஞ்சிதம் - அஜ்ஞானத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டது.*

திருக்கிற வேர்களையுடைய இந்த அரச மரத்தை நல்ல ஜ்ஞானத்தினுல் உண்டாகிய உறுதியாகிய ஸத்வம், முதலிய குணங்களாலுண்டான போகங்களில் ஆசையில்லாமை என்று பேருடைய கத்தியிலுல் வெட்டிவிட்டு அந்த விஷயங்களில் ஆசையில்லாமையாகிற காரணத்திலுலேயே அப்படிப்பட்ட இடத்தைத் தேடவேண்டும். எந்த இடத்தில் போனவர்கள் மறுபடியும் திரும்புவதில்லையோ.

பா - அ] அநாதிகாலமாயுண்டாகிய ஸத்வம் முதலிய குணங்களாலுண்டான போகங்களில் ஆசையும், அதிலுல் உண்டாகிய விபரீத ஜ்ஞானமும் எப்படி நிவ்ருத்தியடையும் என்னில் சொல்லுகிருர்—

தமேவ சாத்யம் புருஷம் * ப்ரபத்யே
யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ ‖ 4

வேரூன்றிப்போயிருப்பதிலுல் மற்றவைகளால் வெட்டமுடியாமலிருக்கை. அநேகவிதங்களாக இருக்கைபாவது ப்ராயஶ்சித்தம், முதலியவைகளிலுல் கர்மமென்று பேருடைய ஒவ்வொரு வேரையும் வெட்டினுலும் அநாதி காலமாக மனது, வாக்கு, காயம், இவைகளிலுல் தெரிந்துகொண்டும்தெரியாமலும், ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதாயும், மறுக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற கர்மங்கள் அநேகவிதமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கை. ஆசையில்லாமையும் சில ஸமயத்தில் அந்தந்த ஸமயங்களிலுண்டாகிய வ்யாதி முதலிய கஷ்டங்களிலுலுமுண்டாகிறது. அது உறுதியானதல்ல. ஆகையிலுல் 'நல்ல ஜ்ஞானத்திலுலுண்டாகிய' என்று சொல்லப்பட்டது. விஷயங்களைவிடும் ஸமயத்திலேபோல ஆத்மாவைத்தேடும் ஸமயத்திலும் இந்த ஆசையில்லாமை தொடர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிவிப்பதற்காக 'தத:' என்னும் பதம். ஆகையிலுலேயே 'தத:பதம்' என்று 'பதம்' என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு வ்யாக்யானஞ் செய்திருப்பது யுக்தமல்ல என்கிற அபிப்ராயத்திலுல் சொல்லுகிருர்—'அந்த விஷயங்களில் ஆசையில்லாமையாகிற காரணத்திலுலேயே' என்று. 1 'ஆத்மாவைத் தேடவேண்டும்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளைக் குறிப்பதற்காகச் சொல்லுகிருர்—'தேடவேண்டும்' என்று. இவ்விடத்தில் 'நிவர்தந்தி' என்று பரஸ்மை பதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது விருத்தத்தை அனுஸரித்து வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதைப் போலச் சொல்லியிருக்கிறது என்றபிப்ராயம்.

---

* ப்ரபத்யேயத: என்று பாடாந்தரம்.

1 ஜாபாலோபநிஷத் - 6.

ப-ரை] ஆத்3யம் - எல்லாவற்றிற்கும் முதல் காரணமாகிய, தம் - அந்த, புருஷமேவ - பரம புருஷனையே, ப்ரபத்3யேத் - ஶரணமாக அடையவேண்டும், யத: - எந்தப் பரம புருஷனிடத்திலிருந்து, ப்ரவ்ருத்தி: - இந்தப் போகங்களில் ஆசையாகிற ப்ரவ்ருத்தி, புராணீ - அநாதியாக, ப்ரஸ்ருதா - உண்டானதோ. 4

பா] இந்த அஜ்ஞானம் முதலியவைகள் நிவ்ருத்திப்பதற்காக எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாகிய* 'மயாத்4யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம்', † 'அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப4வோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்ததே', ‡ 'மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித3ஸ்தி த4நஞ்ஜய' என்றிவை முதலிய இடங்களில் சொல்லப்பட்ட அந்தப் பரம புருஷனையே ஶரணமாக அடையவேண்டும். எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனாகிய எவனிடத்திலிருந்து இந்த ஸத்வம், முதலிய குணங்களாலுண்டாகிய போகங்களில் ஆசையாகிற ப்ரவ்ருத்தி அநாதியாக உண்டாயிற்றோ; இதுவும் என்னால் முன்னாலேயே ¶ 'தை3வீ ஹ்யேஷா கு3ணமயீ மம மாயா து3ரத்யயா। மாமேவ யே ப்ரபத்3யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே' என்று சொல்லப்பட்டது 'ப்ரபத்3யே யத: ப்ரவ்ருத்தி:' என்றும் பாடமுண்டு. அப்பொழுது அந்த ஆதியான பரம

தா] உறுதியாகிய ஆசையில்லாமையாகிய கத்தி கிடைத்தாலல்லவோ அதினால் இது வெட்டமுடியும். அதுவே ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிடைக்கக்கூடியதல்லவே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமாக மேல் க்ரந்தத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'அநாதிகாலமா யுண்டாகிய' என்றாரம்பித்து. 1 'நிர்மாநமோஹா:' என்றிவை முதலிய மேல் க்ரந்தங்களை நினைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அஜ்ஞானம் முதலியவைகள் நிவ்ருத்திப்பதற்காக' என்று. 'ஆத்3யம்' என்பது முன்பு சொல்லப்பட்டது என்று 'தம்' என்னும் பதத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'மயா' என்றாரம்பித்து. எவனுடைய உத்திரவை மீறி நடந்ததினால் ஸம்ஸாரபந்தம் உண்டானதோ அவனே ப்ரீதியை யடைவிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஏவ' என்பது. இத்தை விவரமாகச் சொல்லுகிற 'யத: ப்ரவ்ருத்தி:' என்கிற வாக்யம் மஹான் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியை மாத்திரம் சொல்லுகிறது என்பதை விலக்குவதற்காக ப்ரபத்தியைச் சொல்லும் வாக்யத்தில் முன்பு சொல்லியிருப்பதை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார்—'இதுவும் என்னால் முன்னாலேயே' என்றாரம்

* பகவத்கீதை-9-10. † பகவத்கீதை-10-8.
‡ பகவத்கீதை-7-7. ¶ பகவத்கீதை-7-14. 1 பகவத்கீதை-5-5.

புருஷனை, ப்ரபத்ய - ஶரணமாகவடைந்து, யத꞉ - அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்திப்பது முதலிய இந்த எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய, ப்ரவ்ருத்தி꞉- வ்யாபாரம், புராணீ - அநாதியாக, ப்ரஸ்ருதா - உண்டானது. முன்பிருந்த மோக்ஷத்திலாசையுடையவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி 'புராணீ' என்னப்படுகிறது. அதாவது முன்பிருந்தவர்களாகிய மோக்ஷத்திலாசையுடையவர்கள் என்னையே ஶரணமாகவடைந்து ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களானார்கள் என்றர்த்தம். 4

பித்து. 1 'தேஷாமேவாநுகம்பார்தம்', 2 'மச்சித்த꞉ ஸர்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத்தரிஷ்யஸி', 3 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' என்றிவை முதலியதும் இங்கே நினைத்துக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்விடத்தில் 'ப்ரஸ்ருதா' முதலிய பதங்களினால் இது ஸத்யமென்றே ஏற்படுகிறபடியினால் மற்றவர்கள் இந்த்ரஜாலம்போல் என்று உதாஹரணம் சொல்லியிருப்பது ஶப்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினாலும் மறுக்கப்பட்டது. வேதத்தைப்போலவே ருஷிகளும் ப்ரயோகிக்கலாமென்று அனுமதி செய்யப்பட்டிருப்பதினால் 'ப்ரபத்யேத்' என்று பரஸ்மைபதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் தன்னாலங்கீகரிக்கப்பட்ட பாடாந்தரத்தையும் அதற்கு வேறு அர்த்தத்தையும்சொல்லுகிறார்—'ப்ரபத்யே யத꞉'என்றாரம்பித்து.'ப்ரபத்யே' என்று உத்தம புருஷனாயிருந்தால் வாக்யம் அந்வயிக்கவில்லை. ஆகையினால் 'ப்ரபத்ய, யத꞉' என்று பதத்தைப் பிரித்தார். இப்படிச் சொல்லில் ஆக்ஷேபத்திற்கு நேராகப்பதிலாகும், என்று தாத்பர்யம். 'யத꞉' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிற எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்திப்பது முதலிய எல்லாவற்றிற்கும்' என்று. ஜீவாத்மாவின் வ்யாபாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதற்காக 'காரணமாகிய' என்று சொல்லப்பட்டது. 'யத꞉' என்கிற விடத்தில் ஆரும் வேற்றுமையினால் சொல்லப்பட்ட மொத்தமாகிய ஸம்பந்தம் இவ்விடத்தில் கார்யமாயும் காரணமாயுமிருக்கையாகிற விஶேஷத்தில் முடிவுபெறுகிறது என்று தாத்பர்யம். 'ப்ரஸ்ருதா புராணீ' என்பதினால் சிஷ்டர்களின் ஆசாரத்தைக்காட்டியிருக்கிறதென்பது அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'முன்பிருந்த' என்றாரம்பித்து. அத்தையே விவரிக்கிறார்—'முன்பிருந்தவர்களாகிய' என்றாரம்பித்து. 4

---

1 பகவத்கீதை–10-11. 2 பகவத்கீதை-18-58.
3 பகவத்கீதை-18-66.

𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍋𑌹𑌾 𑌜𑌿𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑌦𑍋𑌷𑌾
𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃।
𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑍈𑌃
𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 𑌪𑌦𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍॥ 5

ப - ரை] 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍋𑌹𑌾𑌃 - தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அஜ்ஞானமில்லாத வர்களாய், 𑌜𑌿𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑌦𑍋𑌷𑌾𑌃 - ஸுக துக்கங்களில் ஆசையாகிற தோஷத்தை ஜயித்தவர்களாய், 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 - ஆத்மாவைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் எப்பொழுது மிருப்பவர்களாய், 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 - அதைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களில் ஆசை நிவ்ருத்தித்தவர்களாய், 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑍈𑌃- ஸுகமென்றும் துக்கமென்றும் பேருடைய, 𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍈𑌃- இரட்டைகளினால், 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 - விடப்பட்டவர்களாயும், 𑌅𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 - அஜ்ஞானமில்லாதவர்களாயும் (இருப்பவர்கள்), 𑌤𑌤𑍍 அந்த, 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 - அழிவில்லாத, 𑌪𑌦𑌂 - ஸ்தானத்தை, 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 - அடைகிறார்கள். 5

பா]இப்படி என்னைச் ஶரணமாகஅடைந்து ஆத்மா வல்லாத தேஹத்தில் இதுவே ஆத்மா என்கிற அபிமானமாகிற அஜ்ஞானமில்லாதவர்களாயும், குணங்களாலுண்டாகிற போகங்களில் ஆசையென்று பேருடைய தோஷங்களை ஜயித்தவர்களாயும், ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் எதுவோ

தா] இதே அர்த்தத்தைப்பற்றி '𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍋𑌹𑌾' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்படுகிற மேல் வாக்யமும் '𑌯𑌤𑌃' என்று கீழ்ச்சொல்லியதை விவரிக்கிறதாகையினால் மிகவும் பொருத்தமுடையது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் வஸ்துவின் ஸாமர்த்தியத்தினால் ஆசையைநிவ்ருத்திப்பதற்குக்காரணம் '𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍋𑌹𑌾𑌃' என்றது,என்று நினைத்து அதற்கனுகுணமாகவ்யாக்யானஞ்செய்கிறார்—'ஆத்மாவல்லாத' என்றாரம்பித்து.'𑌅𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃'என்று தனித்துச்சொல்லியிருப்பதினால்,மாநம்,மோஹம்,இவைகளில்லாதவர்களாய்என்று வ்யாக்யானஞ்செய்ததுயுக்தமல்லவென்று தாத்பர்யம். ஆத்மாவினிடத்தில் ஆசையைவிலக்குவதற்காக 'குணங்களாலுண்டாகிற' என்கிற விஶேஷணம் சொல்லியிருக்கிறது. '𑌜𑌿𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑌦𑍋𑌷𑌾𑌃' என்பதின் ப்ரயோஜனம் '𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃' என்பது. அதுவும் 1 '𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂' என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. அதையே சொல்லுகிறார்—'ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் எதுவோ' என்றாரம்பித்து.

1 பகவத்கீதை 13-11.

அது அத்யாத்மம் என்னப்படுகிறது, அதாவது ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞான த்தில் எப்பொழுது மிருப்பவர்களாயும், அதைத் தவிர மற்றவஸ்துக்களில் ஆசை நிவ்ருத்தித்தவர்களாயும், ஸுகம் துக்கமென்று பேருடைய இரட் டைகளால் விடப்பட்டவர்களாயும், ஆத்மா, ஆத்மாவல்லாத வஸ்துக்கள் இவைகளின் ஸ்வபாவங்களைத் தெரிந்துகொண்டவர்களாயு மிருப்பவர்

யோகம் செய்யும்போது இடைவிடாமலும் அதைவிட்டு எழுந்திருந்த பொழுது அதிகமாகவும் ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திலேயே நித் யமாக இருக்கை சொல்லப்படுகிறது. மிகவும் ஸுகமாகிய ஆத்மா வைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திலேயே எப்பொழுது மிருப்பதினால் அதைத் தவிர வேறு விஷயங்களில் ஆசை நிவ்ருத்தித்து விடுகிறது. 'விநிவ்ரு த்தகாமா:' என்பது இவ்விடத்தில் விசேஷமாக நிவ்ருத்தியடைந்த காமங்களையுடையவர்களாயிருக்கை. அதாவது விஷயங்கள் ஸமீபத்தி லிருந்தபோதிலும் அவைகளை உபேக்ஷை செய்துகொண்டிருக்கை. ஸங்கம், காமம், இவை இரண்டுகளும் ஒன்று காரணமாகவும், மற்றொ ன்று கார்யமாகவுமிருக்கின்றன என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட் டிருப்பதினால் புனருக்தி யென்னும் தோஷமில்லை. 'ஸுகது:கஸம் ஜ்ஞை:' என்பதற்கு அனுகூலமாயும், ப்ரதிகூலமாயுமிருக்கிற ஸ்வபா வங்களையுடைய என்றர்த்தம். இது உபாயதசையைச் சொல்லுகிறதாக இருந்தால் இந்த இரட்டைகளைப்பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. பலதசையைச் சொல்லுகிறதாக இருந்தால் துக்கம் முழுவதும் நிவ்ருத்தித்து விடுகிறது என்று சொல்லுகிறது. 1 'த்ரிபி ர்குணமயைர்பாவைரேபி: ஸர்வமிதம் ஜகத் । மோஹிதம்' என்று சொல்லப்பட்ட மாயையைத்தாண்டிவிட்டதினால் இவ்விடத்தில் 'அமூடா:' என்று சொல்லப்படுகிறது. அதுவும், தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமமில்லாமை 'நிர்மாநமோஹா:' என்பதினாலேயே சொல்லப்பட்ட படியினால் அதைத் தவிர வேறாகிய ஆத்மாவையும் ஆத்மாவல்லாத விஷ யங்களையும் பற்றிய ப்ரமங்களொன்றுமில்லை என்று சொல்லுகிறது, என் கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஆத்மா, ஆத்மாவல்லாத வஸ்து க்கள்' என்றாரம்பித்து. அன்றிக்கே அஜ்ஞானங்களிற்குக் காரணமில்லை யென்பதைக் குறிக்கிறது இவ்விடத்தில் 'அமூடா:' என்னும் பதம். ஒன்றுக்கொன்று வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய அஸாதாரண மான ஸ்வபாவங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுவதினாலல்லவோ ஆத்மாவும் ஆத்மாவல்லாத வஸ்துக்களும் ஒன்றென்கிற ப்ரமம் நிவ்ருத்தி செய்

1 பகவத்கீதை-7-13.

கள் அழிவில்லாத அந்த ஸ்தானத்தை அடைகிறார்கள். அதாவது அள
வில்லாத ஜ்ஞானத்தை ஸ்வபாவமாகவுடைய ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி
யே அடைகிறார்கள். என்னைச் ஶரணமாக அடைந்தவர்களுக்கு என்னு
டைய அனுக்ரஹத்தினாலேயே இந்த எல்லா வ்யாபாரங்களும் ஸுலப
மாய்ச் செய்யக்கூடியவைகளாயும் ஸித்தி பர்யந்தங்களாகவுமாகின்றன
என்றர்த்தம். 5

யத்தக்கது என்று தாத்பர்யம். ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தில் விகாரங்க
ளில்லாததாகையினால் இவ்விடத்தில் வ்யயமாவது ஜ்ஞானத்தின் சுருங்
குதலும் பரவுதலும். அதில்லையென்று மறுத்ததினால் ஏற்பட்ட அர்
த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது அளவில்லாத ஜ்ஞானத்தை' என்
றாரம்பித்து. 'பத்³யதே (அடையப்படுகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியி
னால் 'பத³ம்' என்னப்படுகிறது. 1 'ப்ராபணீயஸ்ததை²வாத்மா ப்ரக்ஷீ
ணாஶேஷ பா⁴வநா:' என்று பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மா
வைப்போலவே அடையத்தகுந்தவனாகையினால் 'பத³ம்' என்னப்படு
கிறான். இவ்விடத்தில் பரமாத்மாவே 'பத³ம்' என்னும் பதத்தினால்
சொல்லப்படுகிறானென்பதில்லை, அடுத்த ஶ்லோகத்தில் அதையே 'தத்'
என்னும் பதத்தினாலெடுத்து 'யத் க³தா' என்று வேறாகச் சொல்லியிருப்
பதினால். 'பத³' என்னும் பதமும், 'க³தா' என்னும் பதமும் திவ்யமான
ஸ்தானத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது உசிதமல்ல, 'பரிமார்கி³தவ்யம்'
என்று அதைத் தேடவேண்டுமென்று விதித்திருப்பது பொருந்தா
தாகையினால். அது ப்ரயோஜனமாகையினால் இருக்கிறதென்று அறிய
வேண்டியது மாத்திரமேயொழிய ஆத்மாவைப்போல த்யானம் வரை
யில் தேடக்கூடியதென்பதில்லை. 'க³தா' என்று சொல்லப்பட்ட
வஸ்துவிற்கே ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் தசை 'மமைவாம்ஶ:' என்றாரம்
பித்துச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிக்கில்லாவிடில் பரமபதமாகிற ஸ்தா
னத்தை நிரூபித்த பிறகு 2 'மமைவாம்ஶ:' என்று பத்த தசையை
யுடைய ஜீவாத்மாவைச் சொல்லியிருப்பது பொருத்தமுடையதல்ல
வென்று தாத்பர்யம். கீழ்ச் சொல்லிய ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிகாரமாக
'தமேவ' என்றாரம்பித்து இதுவரையிலுள்ள க்ரந்தத்திற்கு மொத்த
தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—'என்னைச் ஶரணமாக அடைந்தவர்
களுக்கு' என்றாரம்பித்து. 5

---

1 விஷ்ணுபுராணம்-6-7-96. ததைவ- அப்படியே, ப்ரக்ஷீணாஶேஷபாவநா:- மூன்றுவித பாவனைகளுமில்லாத, ஆத்மா-ஜீவாத்மாவானவன், ப்ராபணீய:-அடையத்தக்கவன். 2 பகவத்கீதை-15-7.

𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌸𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌶𑌶𑌾𑌙𑍍𑌕𑍋 𑌨 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌃 ।
𑌯𑌦𑍍𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌮𑌮 ॥　　6

ப - ரை] 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ஜீவாத்மாவாகிற ஜ்யோதிஸ்ஸை, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 - ஸூர்யன், 𑌨 𑌭𑌾𑌸𑌯𑌤𑍇 - ப்ரகாசம் செய்கிறதில்லை, 𑌶𑌶𑌾𑌙𑍍𑌕𑌃 - சந்திரனும், 𑌨 - (ப்ரகாசம் செய்கிறது) இல்லை, 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌃 - அக்னியும் 𑌨 - (ப்ரகாசம் செய்கிறது) இல்லை, 𑌯𑌤𑍍 - எந்த இடத்தை, 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 - அடைந்து, 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 - திரும்புகிறதில்லையோ, 𑌤𑌤𑍍 - அப்படிப்பட்ட, 𑌪𑌰𑌮𑌂 - உயர்ந்ததாகிய, 𑌧𑌾𑌮 - ஜ்யோதிஸ்ஸானது, 𑌮𑌮 - என்னுடையது, அதாவது எனக்குச்சேஷபூதம்.　　6

பா] அந்த ஆத்மாவாகிற ஜ்யோதிஸ்ஸை ஸூர்யனும் ப்ரகாசம் செய்கிறதில்லை, சந்திரனும் ப்ரகாசம் செய்கிறதில்லை, அக்னியும் ப்ரகாசம் செய்கிறதில்லை. ஜ்ஞானமல்லவோ எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசம் செய்கிறது. வெளியிலிருக்கிற வெளிச்சங்கள் விஷயங்களோடு இந்த்ரியங்கள் ஸம்பந்

தா] ப்ரகாசம் செய்யக்கூடியவைகளாகிய மற்ற வஸ்துக்களை அபேக்ஷிக்கவேண்டியதில்லை என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக '𑌤𑌤𑍍' என்னும் பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அந்த ஆத்மாவாகிற' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது '𑌤𑌤𑍍' என்னும் பதம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டதைச் சொல்லுகிறதென்பது ஸ்வராஸ்யமுடையதாகையினால் '𑌪𑌦𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍' என்று கீழ் பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், மேல்ஶ்லோகத்திலும் '𑌮𑌮𑍈𑌵𑌾𑌂𑌶𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌃' என்று அதையே சொல்லப்போகிறபடியினாலும், ஶ்ருதியில் ஏற்பட்டிருக்கிற ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்பதைச் சொல்லுகிற '𑌧𑌾𑌮' என்னும் பதத்தை இவ்விடத்தில் ப்ரயோகித்திருப்பதினாலும், இந்த ஶ்லோகம் ஜீவாத்மாவைப்பற்றியதே என்பது. ஸூர்யன் முதலியவைகளால் ப்ரகாசம் செய்யக்கூடாமலிருக்கையை அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவமில்லாமையினால் என்று ஸ்தாபிக்கிறார்—'ஜ்ஞானமல்லவோ' என்றாரம்பித்து. 'எல்லாவற்றையும்' என்பதற்கு ப்ரகாசம் செய்யத்தகுந்த எல்லா வஸ்துக்களையும் அவைகளை ப்ரகாசம் செய்கிறவைகளாக நினைக்கப்படுகிற ஸூர்யன் முதலிய வெளிச்சங்களுக்கும் என்று தாத்பர்யம். ஜ்ஞானம் எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசம் செய்வதாயிருந்தால் அப்பொழுது வெளி வஸ்துக்கள் விஷயத்திலும் ஸூர்யன் முதலியவைகளை ஏன் அபேக்ஷிக்க வேண்டும்? அப்படிக்கில்லாவிடில் ஸூர்யன் முதலியவைகளைப்பற்றி ப்ரகாசம் செய்கிறவைகள் என்கிற வ்யவஹாரம் எப்படி

தப்படுவதற்குத் தடையாகிய இருட்டைப்போக்கடித்துக்கொண்டு அதின் வழியாக உபகாரம் செய்கின்றன. இந்த ஆத்மாவை ப்ரகாசம் செய்யக் கூடியது யோகம். அதற்குத்தடையாகியது அநாதியாகிய கர்மம். அதை நிவ்ருத்திசெய்யக்கூடிய உபாயமும் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பகவானிடத்தில் ஶரணாகதியைக் காரணமாகவுடையஆசையில்லாமை முதலியது எதை

உண்டாகிறது? என்கிற ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'வெளியிலிருக்கிற' என்றாரம்பித்து. 'ஸம்பந்தப்படுவதற்குத்தடையாகிய' என்பது ப்ரத்யக்ஷமுண்டாவதற்குக் காரணங்களின் நடுவில் சேர்க்கப்பட்ட விஶேஷமான ஸம்பந்தங்களைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. ஏனெனில் சுவர் முதலியவைகளைப்போல் இருட்டு தடங்கலில்லையல்லவா, நடுவில் இருட்டோடு கூடிய வெளிச்சத்திலிருக்கிற வஸ்துக்கள் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படுகிறபடியினால். இப்படி எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசம் செய்கிற ஆத்மாவாகிற ஜ்யோதிஸ்ஸு தானே ஏன் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை? வேறு எதினால் ப்ரகாசம் செய்யக்கூடியது? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'இந்த ஆத்மாவை' என்றாரம்பித்து ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கிற வஸ்துவையும் உள்ளபடியிருக்கிற எல்லா ஆகாரங்களுடன் அறிவதில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு யோகமே உபாயம் என்று தாத்பர்யம். ப்ரகாசம் செய்யக்கூடிய மற்ற வஸ்துக்கள் இதை ப்ரகாசம் செய்யாது என்று மறுப்பதினால் இது அறியக் கூடியதில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபமும்இதினால் பரிகரிக்கப்பட்டது. ஒரு விஶேஷத்தைப்பற்றி அது இல்லை என்று சொல்லியிருப்பது மற்றவைகள் உண்டென்று காட்டுகிறது என்று தாத்பர்யம். அந்த யோகமும் எல்லாருக்கும் ஏன் ஸித்திப்பதில்லை? இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'அதற்குத்தடையாகிய' என்றாரம்பித்து. ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகிய கர்மம் யோகமுண்டாவதற்குத்தடை என்றர்த்தம். அப்படியாகில்ஒருவருக்கும் அந்த யோகம் ஸித்திக்காதே என்றாக்ஷேபம்வரில் கீழ்ப்ரஸ்தாவித்த அர்த்தத்தைக்கொண்டு பரிகரிக்கிறார்—அதைநிவ்ருத்திசெய்யக்கூடிய உபாயமும்'என்றாரம்பித்து.'மகவா' என்பதற்குஅடைந்து என்றர்த்தம். 'யாமி' என்னும்பதம்இவ்விடத்தில் முன்போல கிரமிக்குமிடம் என்னும் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறதல்ல. பின்னை எப்படி என்னில் ஸூர்யன் முதலிய வெளிச்சங்களை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை என்று சொல்லியிருப்பதினாலே ஸ்வரூபம் ப்ரகாசமாகியதென்றேற்பட்டிருக்கிறபடியினால் ஜ்யோதிஸ்ஸு என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகையினாலேயே என்னுடைய உயர்ந்த ஜ்யோதிஸ்ஸு என்று அந்வயம் சொல்வது முசிதமல்ல. என்னுடையது என்று

அடைந்து மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஜ்யோதிஸ்ஸு என்னுடையது. அதாவது எனக்கு விபூதியாகிய என்னுடைய அம்சம் என்றர்த்தம். ஸூர்யன் முதலியவைகளையும் ப்ரகாசம் செய்யக்

ஸம்பந்தத்தை விதிப்பதோவெனில் முக்ததசையில் மிருந்த ஸாம்யத்தை யடைகிறனென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினால் ஸ்வாதந்த்ர்யம் உண்டாகிவிடுகிறதோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் பரிகரிப்பதினால் ப்ரயோஜனமுடையது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்-'உயர்ந்த ஜ்யோதிஸ்ஸு என்னுடையது' என்று 1'மமைவாம்ம:'என்று மேலே சொல்லப்போகிறதற்கும் காரணம் இவ்விடத்தில் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்று தெரிவித்துக்கொண்டு ஆறாம் வேற்றுமையினால் சொல்லப்பட்டப் பொதுவாகிய ஸம்பந்தத்தை ஒரு விமேஷத்திலே சுருக்கிச் சொல்லுகிறார்—'என்னுடைய விபூதியாகிய' என்று. விபூதியாக இருக்கையாவது ஒரு க்ரஹஸ்தனுக்கு வீடு முதலியவைகளைப்போல அல்ல. பின்னை எப்படியெனில் விட்டுப் பிரியக்கூடாத விமேஷணமாகிய அம்மமாக விருப்பதினால் என்று சொல்லுகிறார்— 'என்னுடைய அம்மம்' என்று. இதின் கருத்தாவது அவயவங்களில்லாத ஒன்றாகிய ஸ்வரூபத்தில் அம்மம் என்று சொல்லியிருக்கிறதல்ல, ஏனெனில் அம்மமென்பது ஒருவஸ்துவில்ஒருபாகமாகையினால், 'அம்ம' 'அம்மீ' என்பது பேதத்தைக் குறிக்கிறதாயினால். அப்படிக்கில்லாவிடில் ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் அம்மமாவது எது? அம்மியாவது எது? அதுவே அதினுடைய அம்மம் என்று ப்ரமித்தவனும் சொல்லமாட்டான். பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஒரு வஸ்துவிற்கு ஸம்பவிக்காது,ஒன்றுக்கொன்று விரோதம், எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் விரோதம், முதலியவைகள் வருகிறபடியினால். 2 'இந்தப் பரமாத்மாவிற்கு எல்லா ப்ராணிகளும் கால்பாகம்' என்றும், 3 'அவனுக்கு அவயவங்களாகிய வஸ்துக்களினால் இந்த எல்லா லோகமும் நிறைந்திருக்கிறது' என்றும், 4 'எப்படி நெருப்பினிடத்திலிருந்து சின்னப்பொறிகள் எங்கும் பரவுகின்றனவோ அப்படியே இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் பரவுகின்றன' என்றும் அர்த்தமுள்ள அம்மமாகவிருக்கையாவது எல்லாம் சேர்ந்த வஸ்துவினிடத்தில் விமேஷண

1 பகவத்கீதை-15-7.
2 புருஷஸூக்தம்-1-2-1.
3 ம்வேதாம்வதரம்-4-10.
4 ப்ரஹதாரண்யகம்-4-1-20.

கூடியதாகையினால் அதுமேலானதென்பது. ஸூர்யன், முதலிய வெளிச்சங்கள் ஜ்ஞானமாகிற வெளிச்சத்தை ப்ரகாசம் செய்யக்கூடியவைகளல்ல. ஜ்ஞானமேயல்லவோ எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசம் செய்கிறது.

𑌮𑌮𑍈𑌵𑌾𑌂𑌶𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ।
𑌮𑌨𑌃𑌷𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 ॥ 7

யாகிய ஒரு பாகமாகையினால் என்று 1 '𑌅𑌂𑌶𑍋 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍' என்கிற அதிகரணத்திலும், 2 '𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌃' என்கிற ஸூத்திரத்திலும், ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற தாகையினால் அநேக வஸ்துக்கள் ஒரு காரணத்தினால் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும்பொழுது அதில் பிரித்துச்சொல்லப்படுகிற ஒருபாகம் அம்ஶமென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே துணி, தான்யராசி, முதலியவைகளிலும். இதுவும் விசேஷணங்களாகவும் விசேஷ்யங்களாகவுமிருக்கிற வஸ்துக்களிலும் இரண்டும் சேர்ந்த வஸ்து ஒன்றாயிருந்தபோதிலும் விசேஷணமாகிய அம்ஶம் என்பது முதலிய வ்யவஹாரங்களிலும் துல்யம். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் மிகவும் வெவ்வேறாகிய ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களுக்குள் ஒன்று விபூதியாகவும் மற்றொன்று விபூதியையுடையவனாகவுமிருப்பதினால் சேர்ந்த ஒரு வஸ்துவாகையினால் அதில் விசேஷணமாகிய ஜீவாத்மா பிரித்துச்சொல்லப்படும்பொழுது ப்ரதானமாகிய பரமாத்மாவைக்குறித்து அம்ஶமென்று சொல்லப்படுகிறான் என்பது. இவ்விடத்தில் தடங்கலில்லாத மேன்மையையுடைய பரமாத்மாவைத் தவிர வேறாகிய ஜீவாத்மாவைப்பற்றிய '𑌮𑌮' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு விசேஷணமாகவிருக்கிற '𑌅𑌂𑌶𑌃' என்பது ஸமீபத்தில் சொல்லப்படுகிற வெளிச்சங்களைக்குறித்து ஆகையினால் அதினாலேற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஸூர்யன் முதலியவைகளையும்' என்றாரம்பித்து.

---

1 ஶாரீரகஸூத்ரம்-2-3-42-அம்ஶாதிகரணம்.

2 ஶாரீரகஸூத்ரம்-2-3-45-(ஜீவாத்மா பகவானுடைய அம்ஶமாயிருந்தபோதிலும்) பர:-பரமாத்மா, நைவம்-இந்த ஜீவாத்மாவின் ஸ்வபாவமுடையவனல்ல, (எப்படியென்னில்) ப்ரகாசிதிவத்-ஸூர்யன் முதலிய வஸ்துக்களின் ப்ரகாஶம் முதலியவைகளைப்போல அம்சமாகையினால் அதாவது ப்ரகாசங்கள் எப்படி ஸூர்யனுடைய அம்ஶமோ அப்படி ஜீவாத்மா பரமாத்வினுடைய அம்ஶம். ஆகையினால் ஜீவர்களுக்குண்டான தோஷம் இவனுக்குண்டாகாது என்று தாத்பர்யம்.

ப - ரை] ஜீவலோகே - ஜீவர்களின் கூட்டங்களில், மமைவ - என்னுடைய, அம்ஶ: - பாகமானது, ஸநாதந: - அநாதியாக விருந்துகொண்டு ஜீவபூத: - பத்த ஜீவர்களாகி, ப்ரக்ருதிஸ்தாநி - ப்ரக்ருதியிலிருக்கிற, மந:ஷஷ்டாநி - மனஸ்ஸை ஆறுவதாக உடைய, அதாவது மனதுடன் சேர்ந்து ஆறுகிய, இந்த்ரியாணி - இந்த்ரியங்களை, கர்ஷதி - இழுக்கிறது.

பா] இப்படிக் கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வரூபத்தையுடையதாயும், அநாதியாயும், எனக்கு அம்ஶமாயுமிருக்கிற சிலபாகம் அநாதியான கர்மமாகிய அவித்யையினால் சுற்றப்பட்டதாய் பத்த ஜீவனாகி இந்த ஜீவலோகத்திலிருந்துகொண்டு தேவன் மனுஷ்யன், முதலிய ப்ரக்ருதியின் மாறுதல்களாகிய ஶரீரங்களிலிருக்கிற மனஸ்ஸுடன் சேர்ந்த ஆறு இந்த்ரியங்களை இழுக்கிறது. சிலது முன் சொல்லிய வழியினால் அவித்யையிலிருந்து விடுபட்டதாய் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துடன் நிற்கிறது. பத்தஜீவனோ வெனில் மிகவும் சுருக்கத்தையடைந்த ஜ்ஞானம், ஐஶ்வர்யம், இவைகளை யுடையதாய்க்கொண்டு கர்மங்களா லடையப்பட்ட ப்ரக்ருதியின் மாறுதல்களாகிய ஶரீரங்களிலிருக்கிற மனஸ்ஸுடன் ஆறுகிய இந்த்ரியங்களுக்கு ஈஶ்வரனாகி அவைகளைத்தங்கள் தங்கள் கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி இங்குமங்குமிழுக்கிறது. 7

ஶரீரம் யதவாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீஶ்வர: |
க்ருஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர்கந்தாநிவாஶயாத் || 8

ப - ரை] ஈஶ்வர: - அந்த இந்த்ரியங்களுக்கு நியந்தாவாகிய ஜீவாத்மா, யத் - எந்த, ஶரீரம் - தேஹத்தை, அவாப்நோதி - அடைகிறானோ, யத் - எந்த ஶரீரத்திலிருந்து, உத்க்ராமதி - வெளியில் புறப்படுகிறானோ

தா] இப்படி எல்லா ஜீவர்களும் உமக்கு விபூதியாகையினால் உம்முடைய ஒருபாகமாகவே இருந்தால் அப்பொழுது நித்யஸூரிகளின் கும்பல்களைப்போலப் பேதமில்லாமல் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பரிசுத்தமான ஸ்வரூபத்தை யடைவது ஏன் உண்டாகக்கூடாது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமாக பத்தர்களும் தன்னுடைய விபூதி தான் என்று அநுவாதம் செய்துகொண்டு பத்தர், முக்தர் முதலிய ஏற்பாட்டுக்குக் காரணம் 'மமைவாம்ஶ:' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப் படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படிக் கீழ்ச் சொல்லிய ஸ்வரூபத்தையுடைய' என்றாரம்பித்து. * * *

[7—வது ஶ்லோகத்திற்கு இதற்குமேலும், 8—வது, 9-வது ஶ்லோகங்களுக்கும் தாத்பர்ய சந்த்ரிகை கிடைக்கவில்லை.]

(அவைகளில்), வாயு: - காற்றானது, ஆஶயாத் - இருப்பிடங்களிலிருந்து, கந்தாந் இவ-வாஸனைகளைப்போல, ஏதாநி - இந்த இந்த்ரியங்களை, க்ருஹீத்வா - பிடித்துக்கொண்டு, ஸம்யாதி - போகிறான். 8

பா] எந்தச் ஶரீரத்தையடைகிறானோ, எந்தச் ஶரீரத்திலிருந்து வெளியில் புறப்படுகிறானோ, அவைகளில் இந்த்ரியங்களுக்கு யஜமானனாகிய இந்த ஜீவாத்மா இந்த்ரியங்களை பஞ்சபூதங்களின் ஸூக்ஷ்மமான பாகங்களோடுகூட எடுத்துக்கொண்டுபோகிறான். எப்படிக் காற்று, புஷ்பம், சந்தனம், கஸ்தூரி முதலிய வாஸனைகளின் இருப்பிடங்களிலிருந்து அந்த வஸ்துக்களின் ஸூக்ஷ்மமான பாகங்களோடுகூட வாஸனைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வேறிடத்திற்குப் போகிறதோ அதைப்போல என்றர்த்தம். 8

பா - அ] அந்த இந்த்ரியங்கள் எவை என்னில் சொல்லுகிறார்—

ஶ்ரோத்ரம் சக்ஷு: ஸ்பர்ஶநம் ச ரஸநம் க்ராணமேவ ச ।
அதிஷ்டாய மநஶ்சாயம் விஷயாநுபஸேவதே ॥ 9

ப - ரை] அயம் - இந்த ஜீவாத்மா, ஶ்ரோத்ரம் - காதையும், சக்ஷு:- கண்ணையும், ஸ்பர்ஶநம் ச - தோலையும், ரஸநம் - நாக்கையும், க்ராணமேவ ச - மூக்கையும், மந: - மனஸ்ஸையும், அதிஷ்டாய - அதிஷ்டானம் செய்துகொண்டு, விஷயாந் - அவைகளின் விஷயங்களை, உபஸேவதே - அனுபவிக்கிறான். 9

பா] மனதுடன் சேர்ந்து ஆறாகிய இந்த இந்த்ரியங்களை அதிஷ்டானம் செய்துகொண்டு அதாவது தங்கள் தங்கள் விஷயங்களை க்ரஹிப்பதற்குத் தக்கவைகளாகச் செய்துகொண்டு அந்தந்த ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களை யனுபவிக்கிறான். 9

உத்க்ராமந்தம் ஸ்திதம் வாபி புஞ்ஜாநம் வா குணாந்விதம் ।
விமூடா நாநுபஶ்யந்தி பஶ்யந்தி ஜ்ஞாநசக்ஷுஷ: ॥ 10

ப - ரை] குணாந்விதம் - ஸத்வம் முதலிய குணங்களையுடைய ஶரீரங்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற, உத்க்ராமந்தம் - ஶரீரங்களிலிருந்து வெளிப் புறப்படுகிற, ஸ்திதம் வாபி - அந்தச் ஶரீரங்களுக்குள்ளிருக்கிற, புஞ்ஜாநம் வா - (ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களை) அனுபவிக்கிற (இந்த ஜீவாத்மாவை), விமூடா: - மூடர்கள், நாநுபஶ்யந்தி - அறிகிறதில்லை, ஜ்ஞாநசக்ஷுஷ: - ஜ்ஞானத்தைக் கண்ணாகவுடையவர்கள், பஶ்யந்தி - பார்க்கிறார்கள். 10

பா] இப்படி ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதியின் மாறுதலாகிய மனுஷ்யனயிருக்கை முதலிய அமைப்புகளையுடைய ஶரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற அந்தச் ஶரீரத்திலிருந்து வெளிப்புறப்படுகிறவனையும் அந்தச் ஶரீரத்திற்குள் இருப்பவனையும், குணங்கள் நிறைந்த ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களை யனுபவிக்கிறவனையு மிருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவை ஒரு ஸமயத்திலும் ப்ரக்ருதியின் மாறுதலாகிய மனுஷ்யன் முதலியஶரீரங்களைவிட வேறுபட்டவனாகவும், ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனாகவும் மூடர்கள் பார்க்கிறதில்லை. மூடர்களாவது மனுஷ்யன் முதலிய ஶரீரத்தையே ஆத்மாவென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். ஶரீரம், ஆத்மா, இவைகளின் வ்யத்யாஸங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானமுடையவர்கள்

தா] கர்மங்களின் கூட்டங்களினால் கட்டப்பட்ட ஜீவாத்மா ஶரீரமாகிய ஜயிலிலேயே இருப்பதும் அதிலிருந்து வெளிக்கிளம்புவதும் உள் நுழைவதும் முதலிய கஷ்டங்களும் அதில் இருப்பன் விஷங்கலந்த தேன்போல மிகவு மல்பங்களாகிய விஷயங்களை யனுபவிப்பதும் சொல்லப்பட்டது. பிறகு அதற்குமேல் இவைகளுக்குக் காரணமாகிய ஆத்மாபஹாரமாகிற திருட்டுத்தனத்தை ப்ரஸ்தாவித்து இந்த ஆத்மா எல்லாராலும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியது. அப்படியிருக்க அறியப் படவில்லை என்பதையும் பரிகரிக்கிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால் 'ஶரணாகதம்' என்பது மற்றவைகளுக்குக் காரணம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் முதலில் அதற்கு வ்யாக்யானஞ்செய்கிறார். வெளிப்புறப்படுவது முதலியவைகளைச் சொல்லியிருப்பது எல்லா அவஸ்தைகளையும் குறிக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஒரு ஸமயத்திலும்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'அஹம் (நான்)' என்று எல்லாருக்கும் தங்கள் தங்கள் ஆத்மா எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்க விஷயங்களை அனுபவிப்பது முதலியதும் தங்கள் தங்களாத்மாவிற்குத்தெரிந்து கொண்டிருக்க சிலர் பார்க்கிறதில்லை என்று எப்படிச்சொல்லப்படுகிறது? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'மனுஷ்யன் முதலிய ஶரீரங்களைவிட வேறுபட்டவனாகவும்' என்றாரம்பித்து. ப்ரக்ருதியின் மாறுதலாகிய மனுஷ்யனாகவிருக்கைமுதலிய அமைப்புகளையுடைய ஶரீரத்தைக்காட்டிலும் என்றர்த்தம். 'ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாகவுடையவன்' என்று சொல்லியிருப்பது எல்லா வ்யத்யாஸங்களையும் குறிப்பதற்காக. 'விமூடா நாநுபஶ்யந்தி' என்று பகவானுடைய மிகுந்த கருணையோடு கூடியவார்த்தை. உள்ளபடியிருக்கிற ஆத்மாவை அறியாமைக்குக் காரணமாகிய மூடர்களாக இருக்கையும் அந்த ஆத்மாவைப்பற்றியதே என்று சொல்லுகிறார்—'மனுஷ்யன் முதலிய ஶரீரத்தை' என்றாரம்பித்து. நித்யமாக இருக்கை, ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக

எல்லா அவஸ்த்தைகளையுமுடைய இந்த ஜீவாத்மாவை ஶரீரத்தைவிட வேறுபட்ட ஆகாரத்தையுடையவனாகவே பார்க்கிறார்கள். 10

𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ॥

ப-ரை] 𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑌃 - ப்ரயத்தினம் செய்கிற, 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 — யோகிகள், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 - ஶரீரத்தில், 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 - இருக்கிற, 𑌏𑌨𑌂 - இந்த ஜீவாத்மாவை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - பார்க்கிறார்கள், 𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 - ப்ரயத்தினம் செய்துகொண்டிருந்தபோதிலும், 𑌅𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 - பரிசுத்தமான மனதையுடையவர்களாயும், 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 - (ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குத் தகுந்த) மனதில்லாதவர்களாயுமிருப்பவர்கள், 𑌏𑌨𑌂 - இந்த ஆத்மாவை, 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - பார்க்கிறதில்லை. 11

பா] என்னிடத்தில் ஶரணாகதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கர்மயோகம் முதலியவைகளில் ப்ரயத்தினம் செய்பவர்களாய் அவைகளினால் பரிசுத்தமான மனதையுடைய யோகிகள் யோகமாகிற கண்ணினால் ஶரீரத்திலிருந்தபோதிலும் ஶரீரத்தைவிட வேறுபட்டவனாகவும், தன்னுடைய ஸ்வபாவமாகிய ரூபத்துடன் கூட இருப்பவனாயுமிருக்கிற இந்த ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். அப்படி என்னிடத்தில் ஶரணாகதியைச் செய்யாதவர்களாய், ஆசையினாலேயே பரிசுத்தம் செய்யப்படாத மனதையுடையவர்க

இருக்கை, முதலியவைகளால் வ்யத்யாஸம் உண்டென்று தெரிவிப்பதற்காக 'ஶரீரத்தைவிட வேறுபட்ட ஆகாரத்தை யுடையவனாகவே' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 10

தா] *கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே காரணத்துடன் நிரூபிக்கப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால், 'யதந்தோயோகிந:' என்பதினால் முன்பு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'என்னிடத்தில் ஶரணாகதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு' என்றாரம்பித்து. 'ஆத்மநி' என்னும்பதம் இவ்விடத்தில் வேறர்த்தத்தைச் சொல்லுவது பொருந்தாதாகையினால் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஶரீரத்தைச்சொல்லுகிறது. அப்படியிருந்தால் ஆத்மாவைப்பாராமலிருப்பதற்குக் காரணமும் அனுவதிக்கப்பட்டதாகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஶரீரத்திலிருந்தபோதிலும்' என்று. ப்ரயத்தினம் செய்பவர்களுக்கு மனது பரிசுத்தம் செய்யப்படவில்லை என்பது எப்படிப்பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'என்னிடத்தில் ஶரணாகதியைச் செய்யாதவர்களாய்' என்று. இவ்விடத்தில் மனஸ்ஸு பரிசுத்தம் செய்யப்படா*

ளாய், ஆகையினாலேயே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குத்தகுந்த ஶக்தியை யுடைய மனதில்லாமலு மிருப்பவர்கள் இந்த ஆத்மாவைப் பார்க்கிற தில்லை. 11

பா-அ] இப்படி ஸூர்யன், சந்திரன், அக்னி, இவைகளாகிய இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களோடு ஸம்பந்தப்படுவதற்குத் தடங்கலான இருட்டைப் போக்கடித்துக்கொண்டு அதின் வழியாக இந்த்ரியங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்கிறபடியினால் ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாகிய வெளிச்சத்தையுடைய வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாசம் செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானமாகிற வெளிச்சத்யுடைய ஜீவாத்மா முக்திதசையையுடையதும் பந்தஜீவனாகிய தசையையுடையதும்பகவானுடையவிபூதியென்று, * 'தஸ்ய ஶோபநமம்', † 'பிஸெயெஸாஸோஸ ஜீவலொகே', ‡ 'ஜீவஜாதஸ்ய நாதநக:' என்பவைகளினால் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அசேதனத்தின் மாறுதல்களாயும், ஸூர்யன் முதலிய வெளிச்சத்தையுடைய வஸ்துக்களினுடையதாயுமிருக்கிற ப்ரகாசமும் பகவானுடைய விபூதி என்று சொல்லுகிறார்—

யதாதித்யகதம் தேஜோ ஜகத்பாஸயதேऽகிலம் ।
யச்சந்த்ரமஸி யச்சாக்நௌ தத்தேஜோ வித்தி மாமகம் ॥ 12

மையாவது பகவானைச் ஶரணமாக அடையாமை என்று தாத்பர்யம். மனது இருந்தபோதிலும் அது ப்ரக்ருத கார்யத்திற்கு உபயோகப் படாமையினால் அது இல்லாததற்கு ஸமமென்பது 'அசேதஸ:' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஆத்மா வைப் பார்ப்பதற்குத்தகுந்த' என்றாரம்பித்து. 11

தா] *'யதாதித்யகதம் தேஜ:' என்பவை முதலியவைகளுக்கு முன் பின் ஸந்தர்ப்பங்களோடு ஸங்கதியில்லை என்பதைப் பரிகரிப்பதற்காகவும், ஸுகமாகத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சேர்த்துச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. ஆத்மாவாகிற ஜ்யோதிஸ்ஸு தன்னுடைய விபூதி என்று சொன்ன பிறகு அதை ப்ரகாசம் செய்யச் சக்தியில்லாதவைகளாகையினால் விலக்கக்கூடியவைகளாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதியைச்சேர்ந்த ப்ரகாசங்களும் தனக்கு விபூதிதான் என்று சொல்லியிருப்பது உசிதந்தான் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது வேறு வஸ்துக்களின் ப்ரகாசம் மற்றொருவனுடையதாக எப்படியாகும். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் ஸூர்யன் முதலியவர்களும் தானும் ஒன்*

---

* பகவத்கீதை-5-6. † பகவத்கீதை-5-7.

‡ பகவத்கீதை-5-7.

ப - ரை] ஆதித்ய கதம் - ஸூர்யனிடத்திலிருக்கிற, யத்—எந்த, தேஜ:- ப்ரகாசமானது, அகிலம் - எல்லா, ஜகத் - லோகத்தை, பாஸயதே - ப்ரகாசம் செய்கிறதோ, யத் - எந்த ப்ரகாசமானது, சந்த்ரமஸி - சந்திர னிடத்திலிருக்கிறதோ, யத் – எந்த ப்ரகாசமானது, அக்நௌ - அக்னியிட த்திலிருக்கிறதோ, தத் - அந்த, தேஜ: - ப்ரகாசத்தை, மாமகம் - என்னு டையதாக, வித்தி - அறி. 12

பா] எல்லா லோகங்களையும் ப்ரகாசம் செய்கிற இந்த ஸூர்யன் முதலிய வர்களுடைய ப்ரகாசம் எதுவோ அது என்னுடைய ப்ரகாசம். அவரவர் களால் ஆராதிக்கப்பட்ட என்னால் அவரவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தென்று அறி. 12

றென் றேற்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல் லுகிறார்— அவரவர்களால்' என்றாரம்பித்து. 1 'எந்தப் பகவானால் தேஜஸ்ஸினால் வ்ருத்தி செய்யப்பட்டவனாய் ஸூர்யன் வெப்பத் தைத்தருகிறானோ' என்றும், 'ஸூர்யன் எந்தப் பகவானுடைய ப்ரகாசத்தை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறானோ' என்றும், 2 'அவ்விடத்தில் ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை' என்றாரம்பித்து 'அவ னுடைய ப்ரகாசத்தினால் இவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கின்றன' என்கிற வரையிலும்அர்த்தமுள்ளஶ்ருதிவாக்யங்களிருக்கின்றனவல்லவா. ஆகை யினால் எல்லாம் ஸ்வபாவத்தில் பகவானுக்குச்சேஷமாகஇருந்துகொண் டு அவரவர்களின் கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி அந்தப் பகவானுடைய ஸங் கல்பத்தினால் சிலகாலம் மற்றவர்களுக்குச் சேஷமாக இருக்கும் தன் மையையுமடைகிறது. என்ற தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் 'தேஜ:' என் னும் பதத்தினால் ஜ்ஞானமாகிற ப்ரகாசம் சொல்லப்படுகிறது என்பது 'ஜகத் பாஸயதேऽகிலம்' என்பதோடு பொருந்தாது. ஸூர்யனிடத் தில் இருக்கிற ஜ்ஞானம் நமக்குக் குடம் முதலியவைகளை ப்ரகாசம் செய்கிறதில்லையல்லவா. எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் ஜ்ஞானம் ஸம மாக இருந்தபோதிலும் ஸூர்யன் முதலிய வஸ்துக்களில் ஸத்வகுணம் அதிகமாக இருப்பதினால் கண்ணாடி முதலியவைகளிடத்தில் போல் அதிகமாக ப்ரகாசிக்கிறது என்பதும் ந்யாயமல்ல, அவர்கள் மதத்தில் ஜ்ஞானம் மற்றொன்றினால் ப்ரகாசம் செய்யக்கூடியதல்லவாகையினால். ஆகையினால் ப்ரகாசங்களுக்கு மற்றொன்றை ப்ரகாசம் செய்யக்கூடிய ஶக்தி தன்னுடையதென்றே சொல்லப்பட்டது. 12

---

1 காடகம்-3-9.

2 கடவல்லி-2-5-15.

பா - அ] எல்லா ப்ராணிகளையும் தரிக்கிற பூமியினுடைய அப்படித் தாங்குகிற ஶக்தியும் என்னுடையது என்று சொல்லுகிறார்—

காமாவிஶ்ய ச பூதாநி தாரயாம்யஹமோஜஸா |
புஷ்ணாமி சௌஷதீஸ்ஸர்வாஸ்ஸோமோ பூத்வா ரஸாத்மக: ‖ 13

ப-,ரை] அஹம் - நான், காம் - பூமியை, ஆவிஶ்ய - நுழைந்துகொண்டு, ஓஜஸா - ஸாமர்த்தியத்தினால், பூதாநி - ப்ராணிகளை, தாரயாமி - தாங்குகிறேன், ரஸாத்மக: - அம்ருதமயமான ரஸம் நிறைந்த, ஸோம: - சந்திரனாக, பூத்வா - ஆகி, ஸர்வா: - எல்லா, ஓஷதீ: - செடிகளையும், புஷ்ணாமி - வ்ருத்திசெய்கிறேன். 13

பா] நான் பூமியில் நுழைந்து எல்லா ப்ராணிகளையும் ஒருவராலும் தடுக்கப்படாத என் ஸாமர்த்தியத்தினால் தாங்குகிறேன். அப்படியே நான் அம்

தா] இப்படி மற்றெல்லாவஸ்துக்களினுடையவும் அந்தந்த விஶேஷமான கார்யங்களை உண்டாக்கக்கூடிய ஶக்தி என்னுடையதென்று பூமி, சந்திரன், ஜாடராக்னி இவைகளினுடைய தாங்குவது, வ்ருத்திசெய்து ஜீரணம் செய்வது முதலிய ஶக்திகளைக்கொண்டு குறித்துக்காட்டப்படுகிறது. அப்படிக்கில்லாவிடில் தன்னுடைய ஶக்தியை மாத்திரம் சொல்லுவதாக இருந்தால் கீழ் ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதோடு பொருந்தாதாகையினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எல்லா ப்ராணிகளையும்' என்றாரம்பித்து. 'எல்லா' என்பதற்கு ஸ்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயுமிருக்கிற என்றர்த்தம் மற்ற வஸ்துக்கள் கீழே விழாமல் தடுக்கக்கூடிய ஸம்பந்தத்தினால் வஸ்துக்களைத் தாங்குகின்றன. ஆகையினால் அதை விலக்குவதற்காக 'ஓஜஸா' என்று தனக்கு அஸாதாரணமான ஶக்தியைச்சொல்லியிருக்கிறது. அப்படிக்கில்லாவிடில் பூமிக்குத் தாங்கும் ஶக்தியும் தடுக்கப்படும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஒருவராலும் தடுக்கப்படாத' என்றாரம்பித்து. ஶ்ருதியிலும் 1 'எந்தப்பகவானால் உக்ரமாகிய ஆகாஶமும் பூமியும் உறுதியாகவிருக்கின்றனவோ' என்றும், 2 'அவன் பூமியையும் இந்தஆகாசத்தையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றும், 3 'எவனால் இவை யிரண்டும் தாங்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, விஷ்ணுவினால் தாங்கப்பட்ட பூமியே' என்றும் 4 'ஓ! கார்கியே, இந்த அக்ஷரத்தின் நியமனத்தில்

1 யஜுர்வேதம், 4-வது காண்டம்-2-8-5.
2 யஜுர்வேதம், 4-வது காண்டம்-2-8-2.
3 ஆரணம்-2-8-2.
4 ப்ரஹதாரண்யகம்-5-8-9.

ருத ரஸம் நிறைந்த சந்திரனாக ஆகி எல்லாச் செடிகளையும் வ்ருத்தி செய்கிறேன். 13

அஹம் வைஶ்வாநரோ பூத்வா ப்ராணிநாம் தேஹமாஶ்ரித꞉ |
ப்ராணாபாநஸமாயுக்த꞉ பசாம்யந்நம் சதுர்விதம் || 14

ப-ரை] அஹம் - நான், வைஶ்வாநர꞉- ஜாடராக்னியாக(வயிற்றிற்குள்ளிருக்கும் நெருப்பாக), பூத்வா - ஆகி, ப்ராணிநாம்-ப்ராணிகளினுடைய, தேஹம் - ஶரீரத்தை, ஆஶ்ரித꞉ - அடைந்தவனாய்க் கொண்டு, ப்ராணாபாநஸமாயுக்த꞉ - ப்ராணவாயு, அபானவாயு இவைகளோடு கூடினவனாய்க் கொண்டும், சதுர்விதம் - நான்கு விதமான, அந்நம் - ஆஹாரத்தை, பசாமி - பக்குவம் செய்கிறேன். 14

பா] நான் ஜாடராக்னியாகி எல்லா ப்ராணிகளினுடைய தேஹத்தை யடைந்தவனாய் அவர்களால் போஜனம் செய்யப்பட்ட கடிக்கக்கூடிய

ஆகாசம், பூமி, இவைகள் தாங்கப்பட்டு நிற்கின்றன’ என்று அர்த்தமுள்ள வாக்யங்கள் சொல்லபபடுகின்றன. சந்திரனாகவிருக்கை இவ்விடத்தில் ‘ரஸாத்மக꞉’ என்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. அதினால் செடிகளை வ்ருத்தி செய்வதற்கு வழி சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘அம்ருத ரஸம் நிறைந்த சந்திரனாக ஆகி’ என்று. இவ்விடத்தில் விஶேஷணத்தின் ஶக்தியினால் அந்த அம்ருதமயமான ரஸங்களைக்கொண்டு வ்ருத்தி செய்கிறேன் என்று சொல்லப்படுகிறது. 13

‘ஜாடராக்கினியாகி’ என்பதற்கு 1 ‘கோஷ்டேக்நிர்புக்தம் ருச்சதி’ என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டதென்று தாத்பர்யம். ‘இந்த ஆஹாரம் கடிக்கக்கூடியதென்றும் விழுங்கக்கூடியதென்றும், மெல்லக்கூடியதென்றும் மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டது’ என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் மூன்றுவிதம் என்று சொல்லியிருக்கிற படியினால் நான்கு விதம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—‘கடிக்கக்கூடியவை’ என்றாரம்பித்து. வேறுசிலஇடங்களில்வெவ்வேறுகாரங்களால் சுருக்கிமூன்றுவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறதுஎன்று தாத்பர்யம். 2 ‘அபாநப்ராணயோர்மத்யே ப்ராணாபாந

---

1 கோஷ்டே - வயிற்றிற்குள்ளிருக்கிற, அக்னி:-அக்னியானது, புக்தம் - போஜனம் செய்யப்பட்டதை, ருச்சதி-அடைகிறான்.

2 அபானன் ப்ராணன் இவைகளின் நடுவிலிருந்துகொண்டு அந்த ப்ராணாபானவாயுக்களுடன் கூடியதாய் ஸமானவாயுவுடன் கூடியதாயும் ஜடராக்னி நன்றாகப் பக்குவம் செய்கிறது.

வை, உறியக்கூடியவை, நக்கக்கூடியவை குடிக்கக்கூடியவைகளாகிய நான்குவித ஆஹாரத்தையும் ப்ராணன் அபானனென்கிற வாயுவின் வ்யாபாரங்களோடு கூடினவனாய்ப் பக்குவம் செய்கிறேன். 14

பா-அ இவ்விடத்தில் பரமாத்மாவிற்கு விபூதிகளாகிய சந்திரன் ஜாடராக்னி இவர்கள் '𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾' '𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾' என்று பகவானுடன் சேர்த்துச்சொல்லப்பட்டார்கள். அவர்களையும் மற்றெல்லா ப்ராணிகளின் கூட்டத்தையும் பரமாத்மாவோடு ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்.—

> 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋
> 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌚 ।
> 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋
> 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍇𑌵 𑌚𑌾𑌹𑌮𑍍 ॥ 15

ப - ரை] 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 -எல்லாப்ராணிகளினுடையவும், 𑌹𑍃𑌦𑌿 - ஹ்ருதயத்தில், 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 - இருக்கிறேன், 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 - என்னிடத்திலிருந்து, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 - நினைப்பதும், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - அறிவதும், 𑌅𑌪𑍋𑌹𑌨𑌂 - மறப்பதும் அல்லது ஊஹிப்பதும் (உண்டாகிறது), 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 - எல்லா, 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 - வேதங்களாலும், 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 - நானே, 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 - அறியத்தக்கவன், 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍 - வேதங்களில் சொல்லிய கர்மங்களின் பலத்தைக் கொடுப்பவனும், 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌤𑍍 - வேதத்தைத்தெரிந்து கொண்டவனும், 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 - நானே. 15

𑌸𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌚𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌃 ॥' என்றிவை முதலிய இடங்களில் உள்ளே இருக்கிற காற்றுக்களின் வ்யாபாரங்களினால் வ்ருத்தி செய்யப்பட்ட அக்னி பக்குவம் செய்யச் சக்தியுள்ளதாகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ப்ராணன், அபானன்' என்றாரம்பித்து. ஒருகாற்றே ஶரீரத்தில் அநேகவிதமான வ்யாபாரங்களையுடையது என்பது 1 '𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍋𑌵𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇' என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் 2 'ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன், என்கிற இவையெல்லாம் ப்ராணவாயுதான்,' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. 14

---

1 *ஶாரீரகஸூத்ரம்* - 2-4-11. *மநோத்-மனதைப் போலவே (ஒரு ப்ராணயுவே), பஞ்சவ்ருத்தி:-ஐந்துவிதமான வ்ருத்திகளை யுடையதாக, வ்யபதிஶ்யதே-சொல்லப்படுகிறது.* 2 *ப்ரஹதாரண்யகம்*-1-5-3.

பா] அந்தச் சந்திரன், அக்னி, இவர்களுக்கும், மற்றெல்லா ப்ராணிகளின் கூட்டத்திற்கும், எல்லா வ்யாபாரங்களைச் செய்வதற்கும், செய்யாமல் நிவ்ருத்திப்பதற்கும், காரணமாகிய ஜ்ஞானம் உண்டாகும் இடமாகிய ஹ்ருதயத்தில் அவை எல்லாவற்றையும் என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் நியமனம் செய்துகொண்டு அவைகளுக்கு ஆத்மாவாக நான் இருக்கிறேன். அப்படியே ஶ்ருதிகளிலும் * 'உள்ளே நுழைந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிற எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகிய' என்றும் † 'எவன் ப்ரதிவியில் இருந்துகொண்டு' என்றும், ‡ 'எவன் ஆத்மாவின் உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமிக்கிறானோ' என்றும், ¶ 'தாமரை மொக்கைப்போலிருக்கிற ஹ்ருதயம் தலைகீழாகத்தொங்குகிறது' என்றும், § 'ப்ரம்மபுரமென்று சொல்லப்பட்ட இந்தச் ஶரீரத்தில் ஸூக்ஷ்மமாகிய தாமரைப் பூவைப்போல எந்த இடமிருக்கிறதோ' என்றும் அர்த்தமுள்ளவாக்யங்களில்

தா] 'ஸர்வஸ்ய சாஹம்' என்கிற ஶ்லோகத்திற்கு ஸங்கதி இல்லை என்பதைப் பரிஹரிப்பதற்காகக் கீழ் ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ஸங்கதி சொல்லுகிறார்—'இவ்விடத்தில்' என்றாரம்பித்து. 'ச' என்பது கீழ்ச் சொல்லியதை சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச் சொல்லிய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அந்தச் சந்திரன்' என்றாரம்பித்து. 'ஸர்வஸ்ய' என்பதற்கு 'ஹ்ருதி' என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்திருப்பதினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'எல்லா ப்ராணிகளின் கூட்டத்திற்கும்' என்று. 'ஹ்ருதி' என்று சொல்லியிருப்பதின் ப்ரயோஜனத்தைக் காட்டுவதற்காக அந்த ஹ்ருதயத்தின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறார்— 'எல்லா வ்யாபாரங்களைச் செய்வதற்கும்' என்றாரம்பித்து. ஆகாசத்தைப்போல உள்ளே நுழைந்திருப்பதை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்— 'ஆத்மாவாக' என்று. ஆத்மாவாகவிருப்பதை நிரூபிப்பதற்காக 'அவை எல்லாவற்றையும் என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் நியமனம் செய்துகொண்டு' என்று சொல்லப்பட்டது. 'அப்படியே' என்பதற்கு நியமிப்பதற்காக உள்ளே நுழைந்திருப்பதினால் இவனை ஆத்மாவாகவே

---

* *யஜுர்வேதம், ஆரண்யகம்*-3-11-2.

† *ப்ருஹதாரண்யம்*-5-7-3.

‡ *ப்ருஹதாரண்யகம்*-5-7-22.

¶ *தைத்திரியம், நாராயணம்*-11.

§ *சாந்தோக்யம்*-8-1-1.

சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்ம்ருதிகளும் * 'ஶாஸ்தா விஷ்ணுரஶேஷஸ்ய ஜகதோ யோ ஜகந்மய:', † 'ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம்', ‡ 'யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித:' என்றிவை முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையினாலே என்னிடத்திலிருந்தே எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் நினைவுஉண்டாகிறது நினைவாவது முன்னால் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றியதாயும், அந்த அனுபவித்தினாலுண்டாகிய ஸம்ஸ்காரம் மாத்திரத்தினால்உண்டாகியஜ்ஞானம். அறிவாவது இந்த்ரியங்கள், காரணங்கள், ஶாஸ்த்ரம், யோகம், இவைக

சொல்லுகின்றன என்றர்த்தம். முதல் பாதத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் இரண்டாவது பாதத்தில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. 'என்னிடத்திலிருந்தே...உண்டாகிறது' என்பது தானாகவே ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. வேதத்தின் அர்த்தங்களை விசதப்படுத்துகிற ஸ்ம்ருதி என்னும் க்ரந்தம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'நினைவு' என்று. வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களைப்பற்றி நினைவு இல்லை என்கிற மதத்தை நிராகரிப்பதற்காக 'முன்னால் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயத்தைப் பற்றியதாயும்' என்று சொல்லப்பட்டது. நேற்றுப் பார்த்தவனிவன்தான் என்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தை விலக்குவதற்காக 'ஸம்ஸ்காரம் மாத்திரத்தினால்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. கோபலீவர்த ந்யாயத்தை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதத்திற்கு வ்யாக்யானஞ் சொல்லுகிறார்—'இந்த்ரியங்கள்' என்றாரம்பித்து. 'அபோஹிததோஷ: (நிவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட தோஷங்களையுடையவன்)' என்றிவை முதலிய ப்ரயோகங்களையனுஸரித்து 'அபோஹநம்' என்னும் பதம நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது என்பதையும், அந்த நிவ்ருத்தி எதினுடையது என்

* *விஷ்ணுபுராணம்-1-17-20. அஶேஷஸ்ய-எல்லா, ஜகத:-லோகத்திற்கும் விஷ்ணு:-விஷ்ணு, ஶாஸ்தா-நியமிக்கிறவன். ய:-எவன், ஜகன்மய:-லோகத்தை ஶரீரமாக வுடையவனோ.*

† *மனுஸ்ம்ருதி-12-122. ஸர்வேஷாம்-எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், ப்ரஶாஸிதாரம்-நியமிக்கிறவனாகஇருக்கிற, அணீயஸாம்-ஸூக்ஷ்மமாகிய வஸ்துக்களுக்குள் அணீயாம்ஸம் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகிய.*

‡ *மனுஸ்ம்ருதி-7-92-யம் நியமிப்பவனையும், வைவஸ்வத:-ஸூர்யமண்டலத்திலிருப்பவனையும், ராஜா-ஜனங்களைத்திருப்தி செய்விக்கிறவனையுமிருக்கிற, ய:-எந்த, ஏஷ:-இந்தப் பகவான், தவ-உன்னுடைய, ஹ்ருதி-ஹ்ருதயத்தில், ஸ்தித:-இருக்கிறானோ.*

ளாலுண்டாகிய வஸ்துக்களைப்பற்றிய நிஶ்சயம். அதுவும் என்னலேயே உண்டாகிறது. 'அபோஹநம்' (மறப்பது) ஆவது ஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தியடைவது. அன்றிக்கே ஊஹிப்பதாகவுமாம். ஊஹமாவது இந்த ப்ரமாணம் இவ்விதமாக உண்டாகக்கூடியது என்று ப்ரமாணம் உண்டாகக்கூடிய யோக்யதையைப்பற்றியகாரணம் முதலியவைகளைநிரூபிப்பதினல் உண்டாகிய அந்தந்தப்ரமாணங்களுக்கு ஒத்தாசையாயிருக்கிற ஜ்ஞானம். அதுவும் என்னலேயே உண்டாகிறது. ஆகையினுல் அக்னி, ஸூர்யன், வாயு, சந்திரன், இந்திரன், முதலியவர்கள் என்னையே அந்தர்யாமியாகவுடையவைகளாகையினாலே என்னையே ஆத்மாவாக உடையவைகளாகையினுல் அவைகளைச்சொல்லுகிற எல்லா வேதங்களினுலும் தேவன் மனுஷ்யன்முதலிய பதங்களினுல் ஜீவாத்மாவைப்போல நானே

பதை அபேக்ஷிக்கிறபடியினுல் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தினுடையது என்பதையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தியடைவது' என்று. முன்பு [1] 'அபபரீ வர்ஜநே' என்பதை யனுஸரித்து 'அப' என்னும் உபஸர்க்கம் நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. இப்பொழுது அதைச் சொல்லாமல் [2] 'அத்யாஹாரஸ்தர்க ஊஹ:' என்கிற அமரத்தை யனுஸரித்து ஜ்ஞானம் என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணமாகிய ஜ்ஞானங்களுக்கு ஒத்தாசையாகிய யுக்தியைச் சொல்லுகிறதென்பது உசிதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார்—'அன்றிக்கே ஊஹிப்பதாகவுமாம்' என்று. 'ஊஹநம்' என்னும் பதம் 'ஊஹம்' என்னும் வஸ்துவைச் சொல்லுகிற 'ல்யுட்' என்னும் விகுதியையுடையது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறார்—'ஊஹமாவது' என்று. 'இவ்விதமாக உண்டாகக்கூடியது' என்பதற்கு கண்ணுலுண்டாகக்கூடிய ஜ்ஞானம், ரூபத்தையுடைய வஸ்து, ரூபம், அந்தரூபத்துடன் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்திருக்கக்கூடிய வஸ்து இவைகளாகிற கண்ணேடு ஸம்பந்தமுடைய விஷயங்களைப்பற்றி உண்டாகக்கூடியது என்றிவை முதலாக ப்ரமாணங்கள் உண்டாகத் தகுந்த விஷயங்களைப் பற்றியது என்றர்த்தம். 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட:' என்று கீழே சொல்லப்பட்ட, எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கை 'வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:' என்கிற விடத்திலும் காரணம் என்றுசொல்லுகிறார்—'ஆகையினுல்' என்றாரம்பித்து. 'எல்லா வேதங்களினுலும் ...

---

1 அஷ்டாத்யாயீ-1-4-88.

2 நாமலிங்காநு சாஸனம், 1-வது காண்டம், புத்திவர்க்கம்.

அறியத்தக்கவன். இந்திரனைக்குறித்து யாகம் செய்யவேண்டும், வருண னைக்குறித்து யாகம்செய்யவேண்டும், என்றர்த்தமுள்ளவேதவாக்யங்களு க்கு முடிவாவது பலங்கள். அந்த எல்லா வேதங்களும் பதத்திலேயே

நானே அறியத்தக்கவன்' என்பதற்கு 1 'அறியத்தகுந்த வஸ்துக்களுக் குள் உயர்ந்ததாகிய நாராயணனை' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தி லும் 2 'வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்' என்கிற விடத்திலும் சொல்லப்பட்ட முக்யமான அறியத்தக்கவஸ்து நானே என்றர்த்தம். ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிற பதங்களினால் ஆத்மாவே முக்யமாக அறியத்தக்கது என் பதற்கு உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்— 'தேவன், மனுஷ்யன். முதலிய பதங்களினால்' என்றாரம்பித்து. 3 'வாசிகை꞉ பக்ஷிம்ருகதாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம் ; ஶரீரஜை꞉ கர்மதோஷைர்யாதி ஸ்தாவரதாம் நர꞉ ॥' என்றிவை முதலிய வேறுவிதமாக அர்த்தம் சொல்லக்கூடாத ப்ரயோகங்களிருப்பதினால் மனுஷ்யன் முதலிய பதங்கள் ஆத்மாவரை யிலும் சொல்லுகின்றன என்பது முசிதந்தான் என்று தாத்பர்யம். 'வேதாந்த' என்னும் பதம் உபநிஷத்தைச் சொல்லுகிறதா யிருந்தா லும் வேதங்களின் முடிவைச்சொல்லுவதாக விருந்தாலும் இந்த ஸந் தர்ப்பத்தில் பொருத்தமில்லாததினால் 'அந்த' என்னும் பதம் கடைசி யைச்சொல்லுகிறது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு வ்யாக்யா னஞ் செய்கிறார்—'இந்திரனைக்குறித்து' என்றாரம்பித்து. 'என்றர்த்த முள்ள வேதவாக்யங்களாவது' 4 'இந்திரனைக்குறித்து அமாவாஸ்யை யில் தயிரை ஹோமம் செய்யவேண்டும்' என்றும், 'இந்திரனைக்குறி த்து அமாவாஸ்யையில் பாலை ஹோமம் செய்யவேண்டும்' என்றும், 5 'வருணனைக்குறித்து அவ்வளவு நாலு கபாலங்களில் செய்யப்பட்ட புரோடாசங்களை ஹோமம் செய்யவேண்டும்' என்றுமர்த்தமுள்ள வாக்யங்கள் என்று தாத்பர்யம். 'அந்த' என்னும் பதம் பலங்களைச் சொல்லுகிறதென்பதெப்படிப்பொருந்தும்? என்றாக்ஷேபம் வருகிற படியினால் அதை நிரூபிக்கிறார்—'அந்த எல்லா வேதங்களும்' என்றாரம்

---

1 புருஷஸூக்தம். 2 ஜிதந்தேஸ் தோத்திரம்-வசஸாம்-வார்த்தைகளுக்கு, உத்தமம்-உயர்ந்த, வாச்யம் அர்த்தமாகிய

3 மனுஸ்ம்ருதி-12-9. வாசிகை꞉-வாயினாலுண்டாகிய, கர்மதோஷை꞉-கர்மங் களின் தோஷங்களினால், நர꞉-மனுஷ்யன், பக்ஷிம்ருகதாம்-பக்ஷியாகவும் ம்ருகமாக வும் இருப்பதையும், மானஸை꞉-மனதினாலுண்டாகிய கர்மதோஷங்களினால், அந்த் யஜாதிதாம்-சண்டாள ஜாதியை யுடையவனாகவிருக்கையும், ஶரீரஜை꞉-ஶரீரத்தில் உண்டாகிய கர்மதோஷங்களினால், ஸ்தாவரதாம் - ஸ்தாவரமா யிருக்கையையும், யாதி-அடைகிறான். 4 யஜுர்வேதம். 2-வது காண்டம்-5-4-1.

5 யஜுர்வேதம். 2-வது காண்டம்-3-12-1.

அல்லவோ முடிவுபெறுகின்றன. ஆகையினால் ‘வேதாந்தக்ருத்’ என்பவன் பலத்தைச்செய்பவன். அதாவது வேதங்களில் சொல்லிய பலங்களைக் கொடுப்பவனும் நானே என்றர்த்தம். அதுவும் முன்னமேயே * ‘யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி’ என்றாரம்பித்து † ‘லபதே ச தத: காமாந்மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந்’ என்கிறவரையிலும், ‡ ‘அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச’ என்றும்சொல்லப் பட்டது. வேதத்தைத் தெரிந்துகொண்டவனும் நானே. அதாவது இவ் விதமாக வேதம் என்னைச் சொல்லுகிறதென்று தெரிந்துகொண்டவன் நானே. இதற்கு வேறாக எவன் வேதத்திற்கர்த்தம் சொல்லுகிறானோ அவ ன் வேதத்தைத்தெரிந்து கொண்டவனல்ல என்றபிப்ராயம். 15

பித்து. 1 ‘அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச’ என்கிறவிடத்திலேபோல ‘[illegible]’ என்பதினாலேற்பட்ட எல்லாக் கர்மங்களினாலும் தானே ஆராதிக்கப்படுகிறான் என்பதைச்சொன்ன பிறகு அவைகளின் பலத்தைக்கொடுக்கிறான் என்று சொல்லியிருப்பது முன் சொல்லியிருப்பவைகளோடுபொருத்த முடையது என்று தெரிவித்துக்கொண்டு ஏற்பட்ட அர்த்தத்தை இத் தையே சொல்லுகிற ப்ரமாணத்துடன் சேர்த்துச்சொல்லுகிறார்— ‘அதாவது வேதங்களில் சொல்லிய பலங்களை’ என்றாரம்பித்து. ‘ஏவ’ என்பது இப்பொழுதிருக்கிறவிடத்திலேயே அந்வயிப்பதாயிருந்தால் பகவான் வேதத்தைத்தெரிந்து கொள்ளாதவரல்ல என்னும் அர்த்தத் தத்தைத் சொல்லுகிறதாகும். அது உசிதமல்ல பகவான் வேதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவரென்றாக்ஷேபமேஉசிதமல்ல வாகையினால், ஆகை யினால்அந்த‘ஏவ’என்பது‘அஹம்’ என்பதோடு அந்வயிக்கிறது என்று. சொல்லுகிறார்—‘வேதத்தைத்தெரிந்து கொண்டவனும் நானே’ என்று 2 ‘யே ச வேதவிதோ விப்ரா:’ என்பதினால் பகவானைத் தவிர மற்றவர் களும் வேதத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்களென்றேற்படுகிறபடியி னால் ‘நானே’ என்பதினால் மற்றவர்களல்லவென்று மறுத்திருப்பது எப்படிப்பொருந்தும்? என்றாக்ஷேபம் வருகிறபடியினால் அதின் அபி ப்ராயத்தைச்சொல்லுகிறார்—‘அதாவது இவ்விதமாக’என்று ஆரம்பித்து.

---

* பகவத்கீதை-7-21. † பகவத்கீதை-7-22.

‡ பகவத்கீதை-9-24. 1 பகவத்கீதை-9-24.

2 பாரதம் - ஆரண்யபர்வம்-86-26. யே-எந்த, விப்ரா: - ப்ராம்மணர்கள் - வேதவித:-வேதத்தைத் தெரிந்தவர்களோ.

பா-அ] ஆகையினால் என்னிடத்திலிருந்தே எல்லா வேதங்களுக்கும் ஸாரமாகிய அர்த்தத்தைக் கேள்—

த்³வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஶ்சாக்ஷர ஏவ ச ।
க்ஷர: ஸர்வாணி பூ⁴தானி கூடஸ்தோ²(அ)க்ஷர உச்யதே ॥ 16

ப-ரை] லோகே - இந்த லோகத்தில், க்ஷர: - க்ஷரன் என்றும், அக்ஷர ஏவ ச - அக்ஷரன் என்றும், இமௌ - இந்த, த்³வௌ - இரண்டுவிதமான, புருஷௌ - புருஷர்கள் (ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள்), க்ஷர: - க்ஷரன் ஆவது, ஸர்வாணி - எல்லா, பூ⁴தானி - ப்ராணிகளும், கூடஸ்த²: - பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவானவன், அக்ஷர: - அக்ஷரன் என்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான். 16

பா] க்ஷரன் என்றும் அக்ஷரம் என்றும் இரண்டுவிதமாகிய இந்தப் புருஷர்கள் இந்தலோகத்தில் ப்ரஸித்தர்களாக இருக்கிறார்கள். அதில் க்ஷரன் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட புருஷன் பத்த ஜீவனென்னும் பதத்தினால் சொல்லத்தகுந்தவர்களாயும், ப்ரம்மா முதல் புழுவரையிலுள்

தா] எல்லாவேதங்களுக்கும் ஸாரமாகிய புருஷோத்தமனுடைய உண்மையை நிரூபித்திருப்பதைக் கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தத்தோடு சேர்த்து அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து 'லோகே' என்னும் பதம் 'லோக்யதே அநேந(இதினால் மற்ற வஸ்து அறியப்படுகிறது)' என்னும் வ்யுத்பத்தியினால் ப்ரமாணங்களைச்சொல்லுகிறது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'ப்ரதித:' என்று மேலேசொல்லப்போகிறதை இவ்விடத்தில் வசனத்தை மாத்திரம் மாற்றிச் சேர்த்துக்கொண்டு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—'லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக விருக்கிறார்கள்' என்று. ப்ரமாணமும் 1 'பிறப்பில்லாத ஒருவன் இந்த ப்ரக்ருதியினிடத்தில் ப்ரீதி செய்துகொண்டு இத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறான். பிறப்பில்லாத மற்றொருவன் தன்னாலனுபவிக்கப்பட்ட போகங்களையுடைய இந்த ப்ரக்ருதியை விட்டுவிடுகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவை என்று இங்கு அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. புருஷன் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மா ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலை யுடையதென்பது பொருந்தாதாகையினால் ஶரீரத்தின் வழியாக அது சொல்லப்படுகிறது, என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு மூன்றாவது பாதத்திற்கு வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார்—'அதில் க்ஷரன் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட' என்

1 தைத்திரீயம் 2-வது ப்ரஶ்னம்.

ளவர்களாயும் மாறுவதையே ஸ்வபாவமாகவுமுடைய அசேதனங்களுடன் சேர்ந்தவர்களாயுமிருக்கிற எல்லா ப்ராணிகளும். இவ்விடத்தில் அசேதனத்துடன் சேர்ந்திருப்பதாகிய ஒரு காரணத்தினால் ‘க்ஷர:’ என்று ஏக வசனமாக (ஒருமையாக)ச் சொல்லியிருக்கிறது. அக்ஷரமென்னும் ஶப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவன் அசேதனங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதவனாகவும், தன்னுடைய ரூபத்தோடு கூடினவனுமிருக்கிற முக்தனாகிய ஆத்மா. அவன் அசேதனங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதவனாகையினால் அசேதனங்களின் மாறுதல்களாகிய ப்ரம்மா முதலிய ஶரீரங்களுக்கு அஸாதாரணமானவனல்ல. ஆகையினால் கூடஸ்தன் என்று சொல்லப்படுகிறான். இவ்விடத்திலும் ஏகவசனமாகச் சொல்லியிருப்பது அசேதனங்களின் ஸம்பந்தமில்

றாரம்பித்து. ‘க்ஷர:’ என்பதினால் ஒன்றென்று சொல்லியிருப்பதினால் ‘ஸர்வாணி பூதானி’ என்பதினால் அநேகமென்று சொல்லியிருப்பது உபாதியினாலேற்பட்டது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—‘இவ்விடத்தில்’ என்றாரம்பித்து. பத்த ஜீவர்களுக்கு ஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லாமல் போனால் எல்லாருடைய ஸுகம் துக்கம் முதலியவைகளை எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதாகும் என்று தாத்பர்யம். ‘கூடஸ்த’ என்னும் பதம் அநேக ஸந்ததிகளுக்கு மூல புருஷனாக இருக்கிறவனிடத்தில் ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவன் இவ்விடத்தில் பரமாத்மாவல்ல, ‘உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:’ என்று அவனைப்பற்றித் தனியாகச் சொல்லப்போகிறபடியினால். ‘ப்ரம்மா முதலியவர்களுமல்ல, அவர்கள் தேஹத்துடன் ஸம்பந்தமுள்ளவர்களாகையினால் க்ஷர என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட படியினால். முக்தியடைந்த ஆத்மாவுமல்ல, இந்தப் பதத்திற்கவனைச் சொல்லக்கூடிய ஶக்தி இல்லாமையினால், என்கிற ஆக்ஷேபம் வருகிறபடியினால் அந்த முக்தாத்மாவினிடத்தில் இந்தப் பதத்திற்குக் காரணப் பெயராகச் சொல்லக்கூடிய ஶக்தி இருக்கிறது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு இது முக்தாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—‘அசேதனங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதவனாகவும்’ என்றாரம்பித்து. காரணப்பெயராகச் சொல்லக்கூடிய ஶக்தியை நிரூபிக்கிறார்—‘அவன்’ என்றாரம்பித்து ‘ப்ரம்மா முதலிய ஶரீரங்களுக்கு’ என்பதற்கு ப்ரம்மா முதலிய ஶரீரங்களின் ஸம்பந்தத்தினாலேற்பட்ட விசித்ரங்களாகிய ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்க உரிமையான ஆகாரத்தை யுடையவனல்ல என்றர்த்தம். இத்தால் 1 ‘தன்னுடைய ரூபத்துடன் சேருகிறான்’ என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட சுருக்க

1 சாந்தோக்யம்-8-12-2.

லாமையாகிற ஒரு காரணத்தினுல். இதற்கு முன்பு அநாதியாகிய காலத்தில் முக்தியடைந்தவனொருவன் தானல்ல வாகையினுல். அப்படியே * 'பஹவோ ஜ்ஞாநதபஸா பூதா மத்பாவமாகதா:'என்றும், † 'ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யதந்தி ச' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: |
யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஶ்வர: ||　　17

ப - ரை] பரமாத்மேதி - பரமாத்மாவென்று, உதாஹ்ருத: - சொல்லப்பட்ட, உத்தம: - உயர்ந்தவனுகிய, புருஷ: - புருஷனே வெனில், அந்ய: - இவைகளைவிட வேறுபட்டவன், அவ்யய: - மாறுதலில்லாத, ஈஶ்வர: - எல்லாவற்றையும் நியமிப்பவனுயும் இருக்கிற, ய: - எவன், லோகத்ரயம் - மூன்றுவிதமான வஸ்துக்களையும், ஆவிஶ்ய - உள்ளே நுழைந்து, பிபர்த்தி - தரிக்கிருனே.　　17

பா] உத்தமனுகிய புருஷனேவெனில் க்ஷரம் அக்ஷரம் என்னும் பதங்களினுல் சொல்லப்பட்ட பத்த ஜீவர்கள், முக்த ஜீவர்கள், இவர்களை விட வேறுபட்டவன். எல்லா ஶ்ருதிகளிலும் பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்

மில்லாத ஜ்ஞானமொன்றையே ஸ்வபாவமாகவுடையவன் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. இப்படியாகில் 'கூடவத் திஷ்டதி (சிகரம்போலிருக்கிறான்)' என்று 'கூடஸ்த:' என்னப்படுகிறான் என்று வ்யுத்பத்தியும் காட்டப்பட்டது. எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகிய ஆகாரத்தையுடையவனுக இருக்கையே இவ்விடத்தில் சிகரம்போலிருக்கிறதென்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்திலும் ஏக வசனமாகச் சொல்லியிருப்பது ஒரு காரணத்தினுல் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதைக் காரணமாகவுடையது என்று சொல்லுகிருர்—'இவ்விடத்திலும்' என்ருரம்பித்து. கீழ்ச்சொன்ன ஆர்த்தத்தில் காரணத்தைக்காட்ட வேண்டுமென்கிற அபிப்ராயத்தினுல் முக்தியடைந்த ஆத்மாக்கள் அநேகர்கள் என்பதை ப்ரமாணத்துடன் நிரூபிக்கிருர்—'இதற்கு முன்பு' என்ருரம்பித்து.　　16

தா] இதுவரையில் சொல்லப்படாமையினுல் 'அந்ய:' என்பது விதிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு அதற்கு யாரைவிட என்று சொல்லவேண்டியிருப்பதினுல் கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட க்ஷர, அக்ஷர, என்கிற புருஷர்களை அத்துடன் அந்வயிக்கிருர்கள் என்றும் சொல்லுகிருர்—'உத்தமனுகிய புருஷனேவெனில்' என்ருரம்பித்து. 'பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:' என்பது விதிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுவது ஸம்ப

---

* பகவத்கீதை-4-10.　　† பகவத்கீதை-14-2.

டவன். பரமாத்மாவென்று சொன்னதினாலேயே இந்த உத்தமனாகிய புருஷன் பத்தனும் முக்தனுமிருக்கிற ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்றறியப்படுகிறது எப்படியெனில் சொல்லுகிறார்—'லோகத்ரயம்' என்று. 'லோக்யதே (பார்க்கப்படுகின்றன)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் லோகா: அவைகள் மூன்றாவது அசேதனமும், அத்துடன் சேர்ந்த ஜீவாத்மாவும், முக்தனான ஜீவாத்மாவும், என்கிற ப்ரமாணங்களாலறியத்தகுந்த இந்த மூன்று வஸ்துக்களையும் எவன் ஆத்மாவாக உள்ளே நுழைந்து தரிக்கிறானோ அவன் தன்னால் வ்யாபிக்கத் தகுந்ததாயும், தரி

விக்காததாகையினால் அந்யன் என்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது அது என்று சொல்லுகிறார்—'எல்லா ஸ்ருதிகளிலும்' என்றாரம்பித்து. 1 'அந்தச் சிகையின்நடுவில் பரமாத்மா இருக்கிறான்' என்றும், 1 'நாராயணன் பரனாகிய ஆத்மா' என்றுமர்த்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்யங்களில் என்றர்த்தம். பரமாத்மாவென்று சொல்லியிருக்கிறதற்குக் காரணத்தை நிரூபிக்கிறது என்று மேல் பாதிக்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'எப்படி யென்னில்' என்று. 'லோக' என்னும் பதம் ப்ரஸித்தமான லோகத்தைச் சொல்லுவதாயிருந்தால் 'லோகத்ரயம்' என்பது பூ:, புவ:, ஸுவ:, என்கிற லோகங்களையாவது, ஸ்வர்க்கலோகம், மனுஷ்யலோகம்,பாதாளலோகம், என்கிற லோகங்களையாவது சொல்லுகிறதாகும். அப்படியாகில் அவைகளுக்குள் வ்யாபித்திருப்பதும், அவைகளைத் தரிப்பதும் எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் அந்தராத்மா என்கிற தாத்பர்யத்தையுடைய பரமாத்மாஎன்பதை நிரூபிக்கக்காரணமாகாததாகையினாலே க்ஷர, அக்ஷர என்கிற எல்லா வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டவன் என்பதற்கு ஸாதகமாகாது. க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்றுசொல்லப்படுகிற மூன்றுலோகங்களைச் சொல்லுவதாயிருந்தாலும் அவைகளிலிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களில் லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அதைவிடக் காரணப்பெயர் என்று ஒப்புக்கொள்ளுவதே மேலானது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார்—'லோக்யதே' என்றாரம்பித்து. கண்ணுக்குத்தெரியாத பத்த முக்த ஜீவர்களைப்பற்றி 'லோக்யதே (பார்க்கப்படுகின்றன)' என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபம் வருகிறபடியினால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ப்ரமாணங்களாலறியத்தகுந்த்' என்று. 'ய:' என்பது 2 'ஜனங்களை உள்ளேநுழைந்து நியமிக்கிறவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா' என்றும், 3 'எல்லாவற்றையும் தரிக்கக்கூடிய சக்தி

1 புருஷஸூக்தம். 2 யஜுர்வேதம்-ஆரண்யகம்-3-11

3 யஜுர்வேதம்-ஆரண்யகம்-3-14.

க்கத் தகுந்ததாயுமிருக்கிற வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டவன். இத்தாலும் கீழ்ச்சொல்லிய மூன்றுவித வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டவன். எந்தக் காரணத்தினால் அவன் மாறுதல்களில்லாதவனோ, எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறவனோ, மாறுதலடையாமலிருப்பதையேஸ்வபாவமாகவுடையவன் மாறுதல்களையடைவதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய அசேதனங்களைவிடவும், அந்த அசேதனங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதினால் அதையனுஸரித்திருக்

யுள்ளவனாயிருந்துகொண்டு தன்னாலேயேதான் தாங்கப்பட்டவனாயிருந்துகொண்டு அவைகளைத் தரிக்கிறான்’ என்று மர்த்தமுள்ள ச்ருதிவாக்யம் முதலியவைகள் இவ்விடத்தில் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டன. ‘அவன்’ என்பதற்கு பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட அவன் என்றர்த்தம். யஃ’ என்பது அந்தப் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறபடியினாலும் இங்கே சொல்லியிருக்கும் விசேஷணங்கள் தனித்தனியாக அவன் வேறுபட்டவன் என்பதை ஸாதிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளவைகள். வஸ்துவின் ஸ்திதி மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறதென்னில் இவ்விடத்தில் அனுவஸ்யகத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதாகும். ஒரு பதத்தினாலேயே வஸ்துவின் ஸ்திதிசொல்லப்பட்டிருக்கும் பொழுது மற்றப் பதங்கள் வ்யர்த்தமென்றேற்படும், என்றிவைகளை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—‘இத்தாலும்’ என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் வ்யாபரித்திருப்பது, தரிப்பது, நியமிப்பது, இவைகளைச் செய்கிறவனாயும் இவைகள் அந்தக் கார்யங்களுக்கு விஷயங்களாகவுமிருப்பதினால் வேறுபட்டவன் என்பதை ஸ்தாபிக்கக்கூடியவைகள். மாறுதலில்லாமலிருப்பதோவெனில் நேரிலேயே ஸ்வபாவம் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருக்கிறபடியினால் வேறுபட்டவன் என்பதை ஸ்தாபிக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—‘மாறுதலையடையாமலிருப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவன்’ என்றாரம்பித்து. இப்படி உள்பிரிவுகளின் வ்யத்யாஸத்தைமேலேயும் 1 ‘மாறுதலையடையாமலிருப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனாகையினாலும் வ்யாபரிப்பது தரிப்பது, நியமிப்பது, முதலியவைகளையுடையவனாகையினாலும்’ என்று காட்டப்போகிறார். ‘அசேதனங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதினால் அதை யனுஸரித்திருக்கிற’ என்பதற்கு அதினாலுண்டாகிய பிறப்பு, மரணம் முதலிய கஷ்டங்களையுடைய என்றர்த்தம். அதைப் போலவே ஜ்ஞானத்தின் சுருக்கம், பரவுதல், முதலிய விகாரங்களை உடைய என்றாகவுமாம். ‘தகுந்தவன்’ ஆகையாவது மற்ற ஓத்தாசைக்

---

1 பகவத்கீதை-15-19-வது ஶ்லோகத்தின் பாஷ்யம்.

கிற சேதனர்களைவிடவும், அந்த அசேதனங்களோடு சேருவதற்குத்தகுந்த வருகையினாலே முன்பு சேர்ந்திருந்த முக்தனாகிய ஜீவனைவிடவும் வேறுபட்டவன். அப்படியே இந்த மூன்றுவித வஸ்துக்களையும் நியமிக்கிறவன்

காரணங்கள் சேர்ந்தால் கார்யமுண்டாகக்கூடிய ஸ்வபாவத்தையுடையதாயிருக்கை. ஒத்தாசைக் காரணங்களில்லாமையினாலே கார்யங்களுண்டாகமலிருப்பதாகவுமாம். அது முக்தாத்மாவுக்கும் உண்டு. ஆகையினால் ஸ்வபாவங்களின் விரோதம் அவ்விடத்திலும் ஸமானம் என்று சொல்லுகிறார்—'அசேதனங்களோடு' என்றாரம்பித்து. முக்தனுக்கும் எப்பொழுதும் தனக்கு மாறுதலில்லை என்பது கிடையாது என்று தாத்பர்யம். 'ஈஶ்வர:' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் உபயோகமில்லாத பேரை மாத்திரம் சொல்லுகிறதல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அப்படியே இந்த மூன்றுவித வஸ்துக்களையும்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் ஆத்மாவின் லக்ஷணத்திற்குள்ளடங்கிய உள்ளே நுழைந்திருப்பது, தரிப்பது, நியமிப்பது, இவைகளைச்சொல்லியிருக்கும்பொழுது தனக்காகவே இவைகளைத்தரிப்பதினாலே சேஷியாக இருக்கையுமேற்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ஸங்க்ரஹஶ்லோகத்தில் 'ஸ்வாம்யாத்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியாகில் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் நியமிக்கிறவனாகயிருக்கையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. இப்படியே மாறுதல்களை யடையாமலிருப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனா இருக்கை, வ்யாபித்திருக்கை, தரித்துக்கொண்டிருக்கை, ஸ்வாமியாக இருக்கை, இவை முதலியவைகளால் என்று மேல் அத்யாயம் பாஷ்யத்தினவதாரிகையிலும்பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது. அன்றிக்கே கேவலம் நியமிப்பதைமாத்திரமுடையவர்களிடங்களில் 'ஈஶ்வர:' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்படாமையினால் யஜமானனாயிருக்கையோடு சேர்ந்திருக்கிற நியமனம் செய்வதைப்பற்றி ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் 'ஈஶ்வர:' என்னும் பதத்தினாலேயே ஶேஷியாகவிருப்பதும் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் இவ்விடத்தில் 'ய:' என்று அனுவாதம் செய்திருப்பதில் 1 'மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம்' என்றிவை முதலிய புரோவாதத்தை யோசிக்கும்பொழுது அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் 2 '[illegible]' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்படுகிற சேஷியாகவிருக்கையும் இவ்விடத்தில் இழுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. 3 'இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு யஜமானனாகவும் தனக்குத்தான் ஈஶ்வரனுமிருக்கிற'

---

1 பகவத்கீதை-7-7.

2 பகவத்கீதை-7-1. 3 புருஷ ஸூக்தம்.

தன்னால் நியமிக்கப்படுகிற அந்த வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டவன். 17

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌤𑍀𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 |
𑌅𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 || 18

ப - ரை] 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - எந்தக் காரணத்தினால், 𑌅𑌹𑌮𑍍 - நான், 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍍 - பத்த ஜீவர்களை, 𑌅𑌤𑍀𑌤𑌃 - தாண்டியிருப்பவனே, அதாவது பத்தஜீவர்களை விட மேலானவனோ, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌦𑌪𑌿 - முக்த ஜீவர்களைக் காட்டிலும், 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 - உயர்ந்தவனோ, 𑌅𑌤𑌃 - ஆகையினால், 𑌲𑍋𑌕𑍇 - ஸ்ம்ருதிகளிலும், 𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌚 - வேதத்திலும், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 - புருஷோத்தமன் என்று, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌃 - ப்ரஸித்தியடைந்தவன். 18

பா] எந்தக் காரணத்தினால் இப்படிக் கீழ்ச் சொல்லிய ஸ்வபாவங்களினால் நான் பத்தஜீவர்களைவிட மேல்பட்டவனோ, முக்தஜீவர்களைக்

என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்திலிருக்கிற '[illegible]' என்னும் பதத்தின் ஸ்த்தானத்தில் இவ்விடத்தில் '[illegible]' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். 17

தா] இப்படிக் கீழே ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதாகிய தானிவைகளை விட வேறானவனென்பது ஶ்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் ப்ரஸித்தமாகிய தாதுவின் அர்த்தத்தையுடைய பெயரினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதுவேமறுபடியும் அப்படிப்பட்டதாயும் [1] '𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃' என்று அநுவாதஞ் செய்திருப்பதினால் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்பட்டதாயுமிருக்கிறமற்றொரு பெயரினாலும்உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இத்தால் முன் ஶ்லோகத்தில் மற்றொருவனைச் சொல்லுவதைப் போலச் சொல்லியிருப்பதும் தன்னைப்பற்றியதே என்றும் காட்டப்பட்டது. இவ்விடத்தில் எந்தக் காரணத்தினால் இது நெருப்பையுடையதோ ஆகையினாலேயே புகையையும் உடையது என்றிவை முதலியவைகளைப்போல ஸாதிக்கப்படுகிறதுதானே ஸாதநத்தைக் குறித்துக் காரணமாகையினால் ஹேதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது அந்த ஸாத்யம் அதின் காரணங்களுடன் கூட இந்தப் பெயருக்குக் காரணம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எந்தக் காரணத்தினால்' என்றாரம்பித்து. '𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌤𑍀𑌤𑌃' என்பதினால் அவைகளின் ஸ்வபாவங்களினுடைய வாஸனை கூட இவனிடத்தில் ஒட்டாது என்பது சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்திலும் '𑌕𑍍𑌷𑌰' என்னும் பதம் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட இந்தப்பதத்தின் அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறபடியினால் ப்ராக்ருதியைச்

---

1 பகவத்கீதை-15-17. 2 பகவத்கீதை-15-16.

காட்டிலும் கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களினாலேயே மிகவும் உயர்ந்தவன். ஆகையினால் நான் லோகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமனென்று ப்ரஸித்தியடைந்தவனாகிறேன். வேதங்களின் அர்த்தங்களைத் தெரிந்து

சொல்லுகிறதல்ல என்று சொல்லுகிறார்—'பத்தஜீவர்களைவிட' என்று. 'க்ஷர' என்னும் பதம் ப்ரக்ருதி, ஈச்வரன், முதலிய இடங்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறபடியினால் அவைகளை விலக்குவதற்காக 'க்ஷேத்ரக்ஞாக்ஷர:' என்று கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'முக்த ஜீவர்களைக்காட்டிலும்' என்று. இத்தால் 'அபி சோத்தம:' என்னும் பதத்திற்கு நிர்வசனமும் காட்டப்பட்டது. 'கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களினாலேயே' என்பதற்கு 1 'ஷஷ்டீ ஹேது ப்ரயோகே' என்று சொல்லியிருப்பது ப்ரயோஜனமாகிய ஹேதுவைப்பற்றியதாகவே அதிக ப்ரயோகமிருப்பதினால் மூன்றாம் வேற்றுமையாகச் சொல்லியிருப்பதற்கு ஒருவித தோஷமில்லை என்று தாத்பர்யம். 'உத்தம:' என்னும் பதத்தில் பகுதி விகுதிகளைப் பிரித்து அவைகளால் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'மிகவும் உயர்ந்தவன்' என்று. முக்தன் பத்தனைவிட உயர்ந்தவன். அவனைவிட இந்தப் பரமாத்மா எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாக இருப்பது முதலிய கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களினால் மிகவும்உயர்ந்தவன். 'ப்ரதித:' என்னும் பதத்தினால் கேவலம் தான் மாத்திரம் ப்ரஸித்தியடைந்தானென்று சொல்லுவது கீழ்ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதோடு பொருந்தாததாகையினால் விசேஷணங்களோடு கூடின ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிற இது விசேஷணங்களிலேயே அந்வயிக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அதோஸ்மி' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் 'லோகே' என்னும் பதம் ப்ரஸித்தமான லோகங்களைச் சொல்லுகிறதல்ல, ஜனங்களைச்சொல்லுகிறதுமல்ல, அவைகளில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிற அர்த்தம் இங்கே சொல்லுவதற்கு ப்ரமாணமாக விருக்கை ஸம்பவிக்காதாகையினால், காவ்யம், முதலியவைகளில் ப்ரயோகித்திருப்பதைச் சொல்லுகிறதுமல்ல, அதிலும் அதிகஸ்வாரஸ்யமில்லாமையினால். ஆகையினால் வேதத்தோடு சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பதினால், அதை யனுஸரித்த ஸ்ம்ருதிகளைச் சொல்லியிருக்கிறது இது. அவ்விடத்திலும் 'லோக்யதே வேதார்த்த: அநேந (வேதங்களின் அர்த்தம் இதினால் அறியப்படுகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் ஸ்ம்ருதிசொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'வேதங்களின் அர்த்தங்களை'

1 அஷ்டாத்யாயி-2-3-26. ஹேதுப்ரயோகே-காரணத்தைச்சொல்லுகிற பொழுது, ஷஷ்டீ-ஆறாம்வேற்றுமை வரும்.

கொள்ளுவதற்குக் காரணமாகையினால் இவ்விடத்தில் 'லோகே' என்பதினால் ஸ்ம்ருதி சொல்லப்படுகிறது. அதாவது ஶ்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் என்றர்த்தம். ஶ்ருதியில் * 'மேலான ஜ்யோதிஸ்ஸை அடைந்து தன்னுடைய ரூபத்துடன் சேருகிறான். அவன் உத்தமனாகிய புருஷன்'

என்றாரம்பித்து.—'அதாவது ஶ்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும்' என்பதற்குக் கருத்தாவது 'ஶ்ரூயதே நித்யம் (எப்பொழுதும் கேழ்க்கப்படுகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினாலல்லவோ ஶ்ருதியென்னப்படுகிறது. ஆகையினால் சொன்னவனின் தோஷம் என்கிற ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமையினாலும், நடுவில விட்டுப்போகாமல் பரம்பரையாக வருகிறபடியினாலும், அதில் சொல்லப்பட்டது முழுமையும் ப்ரமாணமே. ஸ்ம்ருதியும் கொஞ்சம் தெரிந்தவர்களினால் அறியக்கூடாத எல்லாச்சாகைகளிலும் ஒரே விதமாகச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைச்சேர்த்து விசதப்படுத்துவதாகையினால் ப்ரமாணமே. ஆகையினால் அதினால் வேதங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவது யுக்தம் தான் என்பது. 'மேலான ஜ்யோதிஸ்ஸை' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் முக்தியையடைந்தவனால் அடையத்தகுந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லையில்லாத ப்ரகாசத்தையுடைய புருஷனை இவ்விடத்தில் 'அவன் உத்தமனாகிய புருஷன்' என்றெடுத்து விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறான். அதின் அர்த்தத்தை விசதப்படுத்துவதற்காகவே 1 'உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:' என்று அதைப்போலவே பிரித்துப் பதங்களின் ப்ரயோகமிங்கே காட்டப்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'மேலான' என்றிவை முதலிய அர்த்தமுள்ள இந்த ஶ்ருதிவாக்யத்தை இங்கு எடுத்திருக்கிறது. இவ்விடத்தில் 'அதோ(ऽ)ஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:' என்று சொல்லப்பட்ட சேர்ந்த ப்ரயோகத்தைக் காட்டுவதற்காக 'ஸம்ஸாரவதாரம் புருஷோத்தமம் விஷ்ணும்' என்கிற ஸ்ம்ருதியை எடுத்திருக்கிறது. இவ்விடத்தில் 'விஷ்ணோ:' என்று பேரைச் சொல்லியிருந்தபோதிலும் 'புருஷோத்தமம்' என்கிற விசேஷணத்தின் அர்த்தத்தையே அது சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யமாகையினால் இந்த 'புருஷோத்தம' என்னும் பதம் யோகரூடமாக (காரணப்பெயராயும் இடுகுறிப்பெயராயும்) ஏற்பட்டது. இத்தால் 2 'ரூட்யா ததா புருஷோத்தம

---

* சாந்தோக்யம்-8-12-2.

1 பகவத்கீதை-15-17.

2 ரூட்யா- இடுகுறியாக, புருஷோத்தம:-புருஷோத்தமனென்கிற பதத்தினால் சொல்லப்பட்டவனாக, அஸ்து காமம்-இருந்தாலுமிருக்கலாம்.

என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் முதலியவைகளிலும், ஸ்ம்ருதியிலும் † 'புரு

ஷோத்தமஸ்ய' என்று பிதற்றுகிற வேதபாஹ்யன் நிராகரிக்கப்பட்டான். காரணப்பொருளாக அர்த்தம் சொல்லும்பக்ஷத்தில் இது வ்யாகரணத்தை யனுஸரித்ததாக எப்படியாகும்? ஏனெனில் இது ஸமாநாதிகரண ஸமாஸமல்ல. 1 'ஸந்மஹத்பரமோத்தமோத்க்ருஷ்டா: பூஜ்யமாநை:' என்று சொல்லியிருப்பதினால் முதல் வேற்றுமையாகச் சொல்லப்பட்ட 'உத்தம' என்னும் பதம் முக்யமல்லவாகையினால் முதலில் சொல்லவேண்டியதாகும். வ்யதிகரண ஸமாஸமுமல்ல, ஏனெனில் 'உத்தம: புருஷ இவ (புருஷனைப்போல உயர்ந்தவன்)' என்று உபமித ஸமாஸம்பொருந்ததாகையினாலும், இதன் அர்த்தத்தைச்சொல்லுவதாக உதாஹரிக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதியிலும் வ்யதிகரணஸமாஸம் காணப்படாமையினாலும். இது ஷஷ்டீ ஸமாஸமுமல்ல, 'நிர்தாரணம் (தனித்தெடுத்திருக்கிறது)' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ஷஷ்டீவிபக்தியாகவிருந்தால் அதற்கு ஸமாஸம்வாராது என்று மறுத்திருக்கிறபடியினால். மற்ற எந்தவிதமான ஸமாஸமும் இவ்விடத்தில் ஸம்பவிக்காது? என்னில இது உசிதமல்ல, ஷஷ்டீஸமாஸமே இங்கு யுக்தமாகையினால் எப்படியெனில் நாமிவ்விடத்தில் 'நிர்தாரணம்' என்னும் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறதென்று சொல்லவில்லை அல்லவா, புத்ரன் முதலிய பதங்களைப்போல எவனுக்கு என்று மற்றொரு ஸம்பந்தியை எதிர்பார்க்கிற பதமல்லவோ இது. உயர்ந்திருக்கை தாழ்ந்தவைகளைக் குறித்தல்லவோ. இதுவும் கீழ்ச் சொல்லிய காரணங்களினால் 'மிகவும் உயர்ந்தவன்' என்பதினால் காட்டப்பட்டது. ஜாதி, குணம், முதலியவைகளைச்சொல்லுகிற மற்றொரு ஸம்பந்தியை எதிர்பாராதபதங்களிலல்லவோ 'நிர்தாரணம்' என்னும் அர்த்தத்தில்ஷஷ்டீவரும், பொதுவாக ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறதாக விதிக்கப்பட்ட 'ஷஷ்டீ (ஆறும் வேற்றுமை)' அந்தந்தத் தன்னால் எதிர்பார்க்கப்படுகிற மற்றொரு ஸம்பந்திகளைச் சொல்லுகிறபதங்களின் சேர்க்கைக்குத் தக்கபடி அந்தந்தஸம்பந்த விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படியே யல்லவோ 'நாமோத்தம:' முதலிய பதங்கள் வ்யாகரணத்தை ஒட்டினவென்று வ்யாக்யானஞ்செய்யப்பட்டது. இந்தப் பக்ஷத்தில் 2 'உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:', 'க்ஷராதீதோஹம்', 'அக்ஷராதபி

† விஷ்ணுபுராணம்-5-17-33-புருஷோத்தமஸ்ய-புருஷோத்தமனுகிய, அஜஸ்ய-பிறப்பில்லாதவனுகிய, விஷ்ணோ:-விஷ்ணுவினுடைய, அநாதிமத்யாந்தம்-நடுவு, அந்தம், இல்லாத, அம்ஸாவதாரம:-அம்ஸாவதாரமாகிய.

1 அஷ்டாத்யாயீ-2-1-61. ஸந்,முதலிய பதங்கள் மற்றப்பதங்களுக்கு முன்பேவரும். 2 பகவத்கீதை-15-17.

ஶாவதாஶ்ச புருஷோத்தமஸ்ய ஹ்ருதாதி ப்ராஜ்ஞஸ்ய விஶேஷண:’ என்றிவை முதலிய இடங்களிலும் என்று தாத்பர்யம். 18

ஷோத்தம:’ என்று சொல்லியிருப்பது அதினாலேற்பட்ட அர்த்தத்தை சொல்லியிருப்பது மாத்திரமே ஒழிய ஸமாஸங்களின் இரண்டு பாகங்களைச் சொல்லியிருக்கிறதல்ல. இப்படியே ‘அவன் உத்தமனாகிய புருஷன்’ என்கிற ஶ்ருதிவாக்யத்தை உதாஹரித்திருக்கிறதும். சிலர் பஞ்சமீஸமாஸமாக வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார்கள். ‘உத்த’ என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்திருக்கும்பொழுது பஞ்சமீஸமாஸம் விதிக்கப் படவில்லையே என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல. எப்படி 1 ‘யஸ்மாதயிகம்’ என்றிவை முதலியஸூத்ரத்திலேயே ப்ரயோக மிருப்பதினால் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாமலிருந்ததும் ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறதோ அப்படியே ‘க்ஷராதவிஶோத்தம:’ என்றிவை முதலிய ப்ரயோக மிருப்பதினாலேயே அதையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது உசிதமாகையினால். இதுவும் ‘முக்தஜீவர்களைக்காட்டிலும்’ என்றாரம்பித்து ‘மிகவும் உயர்ந்தவன்’ என்கிற வரையிலும் சொல்லியிருக்கிறதினால் காட்டப்பட்டது. ஸூத்ரத்தைப்பிரித்துக்கொள்ளுவதினால் பஞ்சமீ விபக்தி (ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு) ‘உத்த’ முதலிய பதங்களோடு ஸமாஸமும் விதிக்கப்பட்டது தான். இப்படியே ஸப்தமீ ஸமாஸமாக விருந்த போதிலும் தோஷமில்லை, ஶௌண்ட முதலிய கணங்களில் சொல்லப்படாமலிருந்தபோதிலும் அவ்விடத்திலும் ஸூத்ரத்தைப்பிரித்துக் கொள்ளுவது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியினாலே அது பொருந்துமாகையினால். இவையெல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டவர்களாகிய மஹாகவிகளினாலும் இந்தப்பதம் கீழ்ச்சொல்லிய ஸமாஸங்களையுடையதாகவே ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. அப்படியே வ்யாக்யானமுஞ் செய்யப் படுகிறது. அப்படியே ஆதிகாவ்யமாகிற ராமாயணத்தில் 2 ‘நசதேன விநா நித்ராம் லபதே புருஷோத்தம:’ என்று சொல்லப்பட்டது. இவை எல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பகவானாகிய யாமுனாசார்யராலும் (ஆளவந்தாராலும்) ஸ்தோத்திரத்தில் 3 ‘க:புண்டரீகநயந: புருஷோத்தம:க:’ என்று சொல்லப்பட்டது. 18

---

1 அஷ்டாத்யாயி-2-3-9.

2 ராமாயணம் பாலகாண்டம்-18-29. புருஷோத்தம:-புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீராமன், தேநவிநா-அந்த லக்ஷ்மணனைவிட்டு, நித்ராம்-தூக்கத்தை, நலபதே-அடைகிறதில்லை. 3 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம்-12. க:-எவன், புண்டரீகநயந:-தாமரைப்புஷ்பங்களைப்போன்ற கண்களையுடையவன், க:-எவன், புருஷோத்தம:-புருஷோத்தமன்.

யோ மாமேவமஸம்மூடோ ஜாநாதி புருஷோத்தமம் ||
ஸ ஸர்வவித் பஜதி மாம் ஸர்வபாவேந பாரத || 19

ப - ரை] பாரத - அர்ஜுந, யஃ - எவன், ஏவம் - இந்த மாதிரி, புருஷோத்தமம் - புருஷோத்தமனுகிய, மாம் - என்னை, அஸம்மூடஃ - அஜ்ஞானமில்லாதவனாய், ஜாநாதி - அறிகிறானே, ஸஃ - அவன், ஸர்வவித்- எல்லாவற்றையு மறிந்தவன், ஸர்வபாவேந - எல்லா அபிப்ராயங்களினுலும், மாம் - என்னைக் குறித்து, பஜதி – பக்தி செய்கிறான். 19

பா] எவன் கீழ்ச் சொல்லிய விதத்தினுல் புருஷோத்தமனுகிய என்னை அஜ்ஞானமில்லாதவனாய்த் தெரிந்துகொள்ளுகிறானே; க்ஷரம், அக்ஷரம், என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் நாசத்தை யடைவதையே ஸ்வபாவமாக வுடையவனல்லாமையினுலும் வ்யாபரிக்கிறது, தரிப்பது,

---

தா] இப்படி 'புருஷோத்தம' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் சொன்னது அப்படி த்யானம் செய்வதற்காக என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு இப்படிப் புருஷோத்தமனென்று தெரிந்து கொள்ளுவதை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினுல். புருஷோத்தமனை அறிகிறானே என்றர்த்தம் சொல்லில் 'அஸம்மூடஃ' என்னும் பதம் வ்யர்த்தம். ஆகையினுல் 'புருஷோத்தமனுகிய என்னை' என்று வஸ்துவின் ஸ்திதியைக்குறித்துக்காட்டி இவ்விஷயத்தில் உள்ளபடி யறிந்து கொள்ளுவது 'அஸம்மூடஃ' என்பதினுல் சொல்லப்படுகிறது. இதையே சொல்லுகிறார்—'எவன் கீழ்ச்சொல்லிய' என்றாரம்பித்து. ஒன்று சேர்த்து ப்ரமிக்கிறதில்லாமை 'அஸம்மூடஃ' என்னப்படுகிறது. அதுவும் கீழ்ச்சொல்லிய விதங்களினுல் வேறு பட்டவனென்று தெரிந்து கொள்ளுவதினுல் என்று சொல்லுகிறார்—'க்ஷரம் அக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. இப்படி 'அஸம்மூடஃ' என்னும் பதத்தினுல் மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவர்கள் ஒன்று என்று தெரிந்து கொள்ளுவது ப்ரமம்என்பதும், ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளுடைய பேதம் உண்மை யென்பதும் சொல்லப்பட்டது. 'ஸர்வவித்' என்கிறவிடத்தில் 'புருஷோத்தமஃ' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதினுல் பதினெட்டு வித்யாஸ்தானம்முதலியவைகளைப்பற்றிய ஜ்ஞானம்ஸித்திக்காதாகையினுலும் இவ்விடத்திலும் அவஶ்யமில்லாத மயிர், புழு,முதலியவைகளின் கணக்கைத்தெரிந்து கொள்ளுவதினுல் ஸ்தோத்திரம் செய்வது ஸம்பவிக்காதாகையினுலும், அது 'பஜதி மாம் ஸர்வபாவேந' என்கிற விஷயத்தில் ப்ரயோஜன மற்றதாகையினுலும் பக்தியை யனுஷ்டிப்பதற்குப

நியமிப்பது, முதலியவைகளினாலும் வேறுபட்டவனாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ; அவன் என்னை யடைவதற்குபாயமாக எதைதை அறியவேண்டியதோ அவை எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். என்னை யடைவதற்குபாயங்களாக என்னை அடைவதின் விதங்கள் எவை சொல்லப்பட்டதுகளோ அந்த எல்லாவற்றினாலும் என்னை அடைகிறான். என்னைப்பற்றிய எல்லா ஜ்ஞானங்களினாலும் எனக்கு எவ்வித ப்ரீதி உண்டா

யோகமாகிய ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சுருக்கிச்சொல்லுகிறார்—'என்னை அடைவதற்குபாயமாக' என்றாரம்பித்து 'பஜதி' என்பதற்கு அடங்கியிருக்கிற 'ஸர்வபாவேந' என்னும் பதம் பக்தியின் உள்பிரிவாக முன்பு நிரூபிக்கப்பட்ட திருநாமங்களைச் சொல்லுவது, கைங்கர்யங்களைச்செய்வது, முதலிய எல்லா விதங்களையும் சொல்லுகிறது. 1 'வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்' என்றிவை முதலிய இடங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதைப் பார்க்கிலும் இந்த அர்த்தமே ஸ்தோத்திரம் செய்வதற்கு அதிக உபயோகமுள்ளதாகையினால் இவ்விடத்தில் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'என்னை யடைவதற் குபாயங்களாக என்னை யடைவதின் விதங்கள்' என்று 'பாவ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் க்ரியையைச் சொல்லுகிறதாகவாவது வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறதாகவாவது இருந்துகொண்டு பக்தி செய்வதின் விதங்களாகிய விசேஷங்களைக் குறிக்கிறது. இவ்விடத்தில் தத்வங்களையும் ஹிதங்களையும் தெரிந்துகொள்ளுவதும், ஹிதங்களை யனுஷ்டிப்பதும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ரயோஜனங்களாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதில் புருஷோத்தமன் என்று தெரிந்துகொள்ளுவது மாத்திரம் பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், இவைகளின் குணங்கள், வ்யாபாரங்கள், முதலிய எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொள்ளுவதாகவும், எல்லாவிதப் பக்தி செய்வதாகவும் ஆகாது ஸ்வரூபங்கள் வெவ்வேறாகையினால். இல்லாமலிருந்தபோதிலும் ஆரோபித்துக்கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்திருப்பது என்பதும் உசிதமல்ல, அது அவ்வளவு உறுதியில்லாமையினாலும் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகையினாலும். காரணமாகவும், கார்யமாகவுமிருக்கை என்று இவ்விடத்தில்சொல்லப்படுகிறது என்பது முசிதமல்ல,'ஏதத்புத்த்வா [illegible] ஸ்யாத்' என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதோடு புனருக்தி வருகிறபடியினால். ஆகையினால் இந்த ஶ்லோகம் ப்ரயோஜனமற்றது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'என்னைப்பற்றிய எல்லா ஜ்ஞானங்களினாலும்'என்றாரம்பித்து. புருஷோத்தமன் என்று தெரிந்துகொள்ளுவது மாத்திரத்தினால் பகவானுக்கு

---

1 பகவத்கீதை-7-20.

கிறதோ, எல்லா விதமாக என்னை ஆஶ்ரயிப்பதினாலும் எந்த ப்ரீதி உண்டாகிறதோ, இரண்டுவிதமான அவ்வித ப்ரீதி இந்த ஜ்ஞானத்தினால் எனக்குண்டாகிறது, என்று இந்தப் புருஷோத்தமனென்று தெரிந்துகொள்ளுவதைக்கொண்டாடுகிறார். 19

இதி குஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரமிதமுக்தம் மயாऽநக |
ஏதத்புத்த்வா புத்திமாந்ஸ்யாத்க்ருதக்ருத்யஶ்ச பாரத || 20

ஸ்ரீ கண்ணபிரானருளிச் செய்த ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில்
பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.
ஶ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ப — ரை] அநக - தோஷமில்லாதவனாகிய, பாரத - பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனாகிய அர்ஜுந, இதி - என்று, குஹ்யதமம் - மிகவும் ரஹஸ்யமாகிய, இதம் - இந்த, ஶாஸ்த்ரம் - ஶாஸ்த்ரமானது, உக்தம் - சொல்லப்பட்டது, ஏதத் - இதை, புத்த்வா - தெரிந்துகொண்டு, புத்திமாந் - புத்தியை யுடையவனாகவும், க்ருதக்ருத்ய: - செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்தவனாகவும், ஸ்யாத் - ஆவான். 20

பா] இவ்விதமாக நான் புருஷோத்தமன் என்பதை நிரூபிக்கிறதாகிய எல்லா ரஹஸ்யங்களுக்கும் உயர்ந்த ரஹஸ்யமாகிய இந்த ஶாஸ்த்ரம்

எல்லாவிதமான ப்ரீதி உண்டாவதாக இருந்தால் பக்தி முதலியவைகளை யனுஷ்டானம் செய்யவேண்டுமென்று விதித்திருப்பது வ்யர்த்தமாகுமென்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'என்று இந்த' என்றாரம்பித்து. எல்லா ஜ்ஞானங்களுக்கும் இதுவே முதல் காரணம். பலம் ஸமமாகையினால் எல்லாந் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டதென்றும், க்ருத க்ருத்யனென்றும் சொல்லியிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். 'என்று இந்த' என்றாரம்பித்து மேல் ஶ்லோகத்திற்கு அவதாரிகையாகவுமாம். 19

ரஹஸ்யமாகையினால் மறைக்கத்தகுந்ததென்பதையும், உண்மையானது என்பதையும், இதன் பலம் விஶேஷமானதென்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு முடிக்கிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இதுவே கீதையாகிற ஶாஸ்த்ரத்தின் முடிவு என்று சொல்லுகிறவர்களை நிராகரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'புருஷோத்தமன் என்பதை நிரூபிக்கிறதாகிய' என்று. பதினைந்தாவது அத்யாயத்தின் என்றர்த்தம். 'அநக' என்று அழைத்திருப்பது இவன் அதிகாரி என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக

நீ தோஷமில்லாதவனாகையினால் மிகவும் ததந்தவன் என்று நினைத்து என்னால் உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. இதைத்தெரிந்துகொண்டால் என்னை யடையவேண்டுமென்று ஆசையையுடையவனால் எவ்விதமான புத்தி

என்று சொல்லுகிறார்—'தோஷமில்லாதவனாகையினால்' என்றாரம்பித்து. இப்படியே '[illegible]' என்றழைத்திருப்பதும் பிறப்பினாலேயே அதிகாரி என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. '[illegible] (இந்த)' என்பதற்கு இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறவனும் கேட்கிறவனும் நல்லவன் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே மற்றெல்லா ஶாஸ்த்ரங்களைவிட மிகவும் உயர்ந்ததாகிய என்றர்த்தமாகவுமாம். இதுவும் பெரியோர்களால் 1 '[illegible]' என்று சொல்லப்பட்டது. '[illegible] (என்றால்)' என்பதற்கு சொல்லவேண்டிய தத்வங்களைத் தெரிந்தவனாயும், உன்னுடைய அதிகாரத்தை யறிந்தவனாயும், உனக்கு ஸிநேகிதனாயும் இருக்கும் என்னால் என்றர்த்தம். முன்பு சொல்லப்பட்ட ஶாஸ்த்ரத்தை அனுவதிக்கிறது என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'உனக்குச் சொல்லப்பட்டது' என்று. 2 '[illegible]', 3 '[illegible]', 4 '[illegible]' என்றிவை முதலியவைகளினால் மற்ற ஜ்ஞானங்கள் அஜ்ஞானத்திற்கு ஸமமென்று சொல்லியிருக்கிற படியினால் இவ்விடத்தில் 'புத்தி என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—' என்னை யடையவேண்டுமென்று' என்றாரம்பித்து. '[illegible]' என்னும் பதமும் மோக்ஷத்திலாசை யுடையவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கார்யங்களைப்பற்றியது. அதையே 5 '[illegible]

1 முதல் ஷட்கம்74-ம்பக்கம் 1-வது-புட்நோட்டைப்பார்க்க.

2 விஷ்ணுபுராணம்-1-19-41. ஸா-அது, வித்யா-வித்யை, யா-எது, விமுக்தயே-மோக்ஷத்திற்குக்காரணமாகிறதோ அந்யா-மற்ற-வித்யா-வித்தையானது, சில்பனைபுணம்-சித்ர வேலையின் ஸாமர்த்தியம்போல.

3 விஷ்ணுபுராணம்-6-5-87. தத்- அந்தப்பரமாத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானமே, ஜ்ஞானம்-அறிவு, அத:-அந்யத்-இதைவிடவேறானது, அஜ்ஞானம்-அஜ்ஞானமாக, உக்தம் சொல்லப்பட்டது.

4 பகவத்கீதை-13-11.

5 விஷ்ணுபுராணம்-1-19-14. தத்-அதுவே, கர்ம-கர்மம், யத்-எது, நபந்தாய-ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாவதில்லையோ. அபாரம்-மற்ற, கர்ம கர்மமானது, ஆயாஸாய-ஶ்ரமத்திற்குக்காரணம்.

ஸம்பாதிக்கத்தகுந்ததோ அவை எல்லாம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகும். எது அவனால் செய்யவேண்டியதோ அதெல்லாம் செய்யப்பட்டதாகும். இந்த ஶ்லோகத்தினால் கீழ்ச்சொல்லிய ஶாஸ்த்ரங்களினால் உண்டாக்கப் கப்பட்ட புருஷோத்தமன் என்பதைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே இவை எல்லா வற்றையும் செய்கிறது, ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானமல்ல என்று சொல்லப் படுகிறது. 20

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் என்னும் உடையவர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்யத்தில்

பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ உவெத ஹமவதெ ஹாஷ்யகாராய நமஃ

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸம்ஸாரய' என்றிவை முதலியவிடங்களில் சொல்லியிருக்கிற படியினாலும் மற்றவைகளை 'ஆபாஸாபாஸம்' என்று நிந்தித் திருக்கிறபடியினாலும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகி றார்—'எது அவனால் செய்யவேண்டியதோ' என்று. கீழ்ப்ரஸ்தா விக்கப்பட்ட அர்த்தமும் அதைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் இவ்விடத் தில் ஸ்தோத்திரம் செய்யவேண்டியது. இவ்விடத்தில் ஶாஸ்த்ரத் தைச் சொல்லியிருப்பதினால் என்ன ப்ரயோஜனம். அப்படியாகில் முன் ஶ்லோகத்தோடு புனருக்தி வருகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இந்த ஶ்லோகத்தினால்' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது-அர்த்தத்துடன் ஶாஸ்த்ரத்தை அறிவது 'ஸ ஸர்வவித்' என்றநுவதிக்கப்படுகிறது. ஆகையினால் அர்த்த ஜ்ஞானத் தைச் சொல்லுவதிலேயே தாத்பர்யம். அதில் ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பது ஶாஸ்த்ரம்மாத்திரத்தினால்உண்டாக்கப்படுகிறஜ்ஞா னமும் பலத்தோடு கூடியது என்பதற்காக. 'ஸர்வவித்' என்பதும் 'புத்திமாந்' என்பதும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது ஆகையினால் புனருக்தியில்லை. ஓ அர்ஜுந, இதைத்தெரிந்துகொண்டு நீயும் க்ருதக்ருத்யனாக ஆய்விடு என்றும் தாத்பர்யம். 20

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில்

பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ உவெத நிமொகு உஹா தெஶிகாய நமஃ

ஸ்ரீ ஆளவந்தாரருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

அசித்ஸம்மிஶ்ராத் விஶுத்தாச்ச சேதநாத் புருஷோத்தம: |
வ்யாபநாத் பரணாத் ஸ்வாம்யாத் அந்ய: பஞ்சதஶோதித: || 19

ப-ரை] அசித்ஸம்மிஶ்ராத் - அசேதனங்களோடு சேர்ந்துமிருக்கிற, விஶுத்தாச்ச - பரிசுத்தனாயுமிருக்கிற, சேதநாத்-ஜீவாத்மாவைவிட, புருஷோத்தம: பரமாத்மா, வ்யாபநாத் - வ்யாபித்திருப்பதினாலும், பரணாத் - தரிப்பதினாலும், ஸ்வாம்யாத்-யஜமானனாக இருக்கையினாலும், அந்ய:- வேறுபட்டவனாக, பஞ்சதஶோதித: – பதினைந்தாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டான். 19

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரக்ஷை.

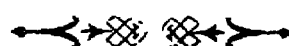
இவ்விடத்தில் 'அசித்ஸம்மிஶ்ராத் விஶுத்தாச்ச' என்பதினால் தெரிவிக்கக் கூடிய ஸங்கதியை விவரித்துக்கொண்டும், இது க்ஷரம், அக்ஷரம், என்கிற பதங்களுக்கு வ்யாக்யானமென்பதையும் பாஷ்யத்தில் 1 'க்ஷேத்ராத்யாயம் என்று சொல்லப்படுகிற பதிமூன்றாவது அத்யாயத்தில் க்ஷேத்ரமும், க்ஷேத்ரஜ்ஞனுமாகிய ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவர்களின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துப் பரிசுத்தனாயும் அளவில்லாத ஜ்ஞானமொன்றையே ஸ்வபாவமாக உடையவனாயுமிருக்கிற ஜீவாத்மாவிற்கு ப்ரக்ருதியிலுண்டான குணங்களில் ஆசையினுடைய பரம்பரையால் உண்டான தேவன், முதலிய ஆகாரங்களையுடையதாக மாறியிருக்கிற ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் அநாதி என்று சொல்லப்பட்டது. அடுத்த அத்யாயத்தில் ஜீவாத்மாவிற்குக் கார்யதசை, காரணதசை, இவ்விரண்டு தசைகளையுமுடைய ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் குணங்களில்ஆசையினால் உண்டாகியது. அதுவும் பகவானாலேயே செய்யப்பட்டது என்று சொல்லிக்குணங்களில் ஆசையுண்டாகும் விதத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபித்து அந்தக்குணங்களில் ஆசை நிவ்ருத்திப்பதை முன்னிட்டு ஆத்மாவின் உண்மையை அடைவதும் பகவானிடத்தில் பக்தியினால் உண்டாகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அப்படிப் பக்தி செய்யப்படுகிற பகவான் க்ஷரம், அக்ஷரம்,என்று சொல்லப்படுகிற பத்தஜீவன்

1 கீதாபாஷ்யம்-15-வது அத்யாயத்தின் அவதாரிகை.

முக்த ஜீவன், இவர்களை விபூதியாகவுடையவன் என்பதையும் விபூதியாகிய க்ஷரம், அக்ஷரம், என்கிற இருவகையாகிய ஜீவாத்மாக்களைவிட எல்லாக் கெட்டகுணங்களுக்கும் விரோதமாயும் கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகையினாலே மிகவும் உயர்ந்தவனாகையினால் வேறுபட்டவனாகிய பகவான் புருஷோத்தமன் என்பதையும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்' என்னுமளவாக வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் வ்யாபித்திருப்பது, தரிப்பது, யஜமானனாக இருப்பது இவைகள் [1] '𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌯 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃' என்று சொல்லப்பட்டதுகள். இப்படி முக்யமாகச் சேதனம், அசேதனம், ஈஶ்வரன், ஆகிய மூன்று தத்வங்களையும்பற்றிய நிருபணம் முறையே மூன்று அத்யாயங்களினால் செய்யப்பட்டது என்றறிய வேண்டியது.

பதினைந்தாவது அத்யாயம் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1 பகவத்கீதை-15-17.

மூவெட்டிலு மதில் மோஹமடைந்த வுயிர்களிலும்
நாவெட்டெழுத்தோடு நல்வீடு நண்ணின நம்பரிலும்
மேவெட்டு வண்குண விண்ணோர்களிலும் விசயனுக்குத்
தாவிட்டுலகளந்தான் றன்னை வேறென்று சாற்றினனே. 16

ப - ரை] தாவிட்டு-தாண்டி, தாவு - தாண்டுதல், அதை, இட்டு-செய்து, அன்றிக்கே,தா என்கிற சப்தத்தை, இட்டு-சொல்லி யாசகம்செய்து,உலகு-லோகங்களை, அளந்தான்-அளந்தவனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்,மூவெட்டிலும்-இருபத்திநான்கு தத்வங்களாகிய ப்ரக்ருதியிலும், அதில் – அவைகளின் நடுவே, மோஹம் - மயக்கத்தை, அடைந்த-அடைந்தவர்களாகிய, உயிர் களிலும் - பத்தஜீவர்களைக் காட்டிலும், நாவெட்டெழுத்தோடு—நா-நாக்கிலிருக்கிற, எட்டெழுத்தோடு - அஷ்டாக்ஷரத்தோடு, நல்வீடு - நல்லதாகிய மோக்ஷத்தை, நண்ணின - அடைந்தவராகிய, நம்பரிலும் - விஶ்வாஸத்தையுடையவர்களிலும், அதாவது பக்திமான்களிலும்,மேவெட்டு வண்குண—மேவு-நித்யமாக இருக்கிற, எட்டு-எட்டுவிதங்களான, வண் - விலக்ஷணங்களான, குண - குணங்களையுடைய, விண்ணோர்களிலும்-நித்ய ஸூரிகளைப் பார்க்கிலும், தன்னை—புருஷோத்தமனாகிய தன்னை, வேறு - வேறுபட்டவன் என்று, விசயனுக்கு அர்ஜுநனுக்கு, சாற்றினன் - சொன்னான். 16

'தாவிட்டுலகளந்தான்' என்பதினால் ஶ்ருதிகளில் சொல்லியபடி லோகங்களை அளந்து தன்னதாக்கிக்கொண்டமை சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் 1 'உண்டுமுமிழ்ந்துங் கடந்து மிடந்துங் கிடந்துநின்றுங் கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்து மணங் கூடியுங் கண்டாவாற்றாற்றன தேயுலகென நின்றான் தன்னை' என்கிறபடியே எல்லா லோகங்களுக்கும் தானே யஜமானனென்பது சொல்லப்பட்டது. தானிரப்பாளனாகி என்பதினால் 2 'உவந்தவுள்ளத்தனாய்' என்கிறபடியே தேவதைகள், அஸுரர்கள், மற்றெல்லா ப்ராணி வர்க்கங்கள், எல்லா வற்றிலும்,

1 திருவாய்மொழி-4-5-10. 2 அமலனாதிப்பிரான்-2.

பொதுவாகத் திருவுள்ள முகந்திருக்கிறபடியினால் மஹாபலி சக்ரவர்த்தியைத் தலையறுத்து ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்ளவில்லை. ஆகையினால் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பவனும் ஸ்வாமியும் தானே என்றேற்படுவதினாலும் அதினாலேயே திருமேனியில் ஏகதேசமாகிய திருவடியோகமெங்கும் வ்யாபரித்திருந்ததினாலும் 1 'வ்யாபநாதூரணாச் ஸ்வாம்யாச்' என்கிற மூன்றும் மேற்பட்டது. மேலும் உலகளந்தவ்ருத்தாந்தத்தினால் ப்ரம்மாமுதலிய மற்றெல்லாச் சேதனர்களை விடத்தான் புருஷோத்தமன் என்பது 2 'குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர்பெய்து மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக் கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக்கழுவினான் அண்டத்தான்சேவடியையாங்கு' என்கிறபடியே ப்ரம்மா திருவடி விளக்குவதினாலும், ருத்ரன் ஸ்ரீ பாததீர்த்த ஸேவை செய்ததினாலு மேற்படுகிறது என்றும் திருவுள்ளம். ஆகையினாலேயே 3 'ஓங்கியுளகளந்த வுத்தமன்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. 'மூவெட்டினும்' என்பதினால் இருபத்து நாலு தத்வங்களாய்ப் பிரிந்திருக்கிற ப்ரக்ருதி சொல்லப்படுகிறது. ஶரீரத்தில் இருபத்தி நாலு தத்துவங்களில் ஐந்து தன்மாத்திரங்களில்லாமற்போன போதிலும் அவைகளின் கார்யங்கள் இருக்கிறபடியினால் அவைகளெல்லாம் ஶரீரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே 4 'மஹாபூதாந்யஹங்காரோ புத்திரவ்யக்தமேவச। இந்த்ரியாணிதஶைகஞ்ச பஞ்சசேந்த்ரியகோசரா:' என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்ச பூதங்கள் ஐந்து, ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், பதினொரு இந்த்ரியங்கள், அந்த இந்த்ரியங்களாலறியப்படுகிற ஶப்தம் முதலியவைகள் ஐந்து, ஆக இருபத்தி நாலும் சொல்லப் படுகிறதாகவுமாம். அப்படியே கீதாபாஷ்யத்தில் இந்த இருபத்தி நாலு தத்துவங்களையும் எடுத்து 'க்ஷேத்ராரம்பகாணி தத்வாநி (என்றிவைகள் ஶரீரத்தை யடைந்திருக்கும் வஸ்துக்கள்)' என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. அதில் மோஹமாவது ஶரீரத்தில் ஆத்மாவென்கிற மோஹமும், ஶப்தம் முதலியவைகளில் இவைகளை போகயம் என்கிற மோஹமும் 'அடைந்த' என்பதினால் 5 'காரணம் குணஸங்கோஸ்ய' என்று சொல்லப்பட்டபடியே அநாதிகர்மத்தினாலுண்டாகிய குணங்களில் பற்றுதலினால் நடுவில்உண்ணதே யொழிய இவைகள் ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டதல்ல என்றேற் பட்

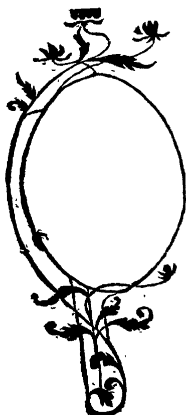
1 தார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகம்-19.
2 ...ன்காம் திருவந்தாதி-9. 3 ஆண்டாள் திருப்பாவை-3.
4 ...கவத்கீதை-13-5. 5 பகவத்கீதை-13-21.

டது. இத்தால் 1 'க்ஷர: ஸர்வாணி பூ⁴தாநி' என்கிற விடத்திலும், 'ஜக³தீ³ஶ்வரா:' என்கிற ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்திலும் அசேதனங்களும் அவைகளோடு சேர்ந்திருக்கிற பத்த ஜீவர்களும் சேர்த்துச் சொல்லப் படுகிறார்கள் என்பது 'மூவெட்டிலும்' என்றிங்கு தனித்தெடுத்திருப் பதினால் ஏற்பட்டது. 'நாவெட்டெழுத்தொடு' என்பதினால் 2 'ஸக்ருந்நாராயணஶப்³தோ³ச்சாரம்', 3 'வாயினால் நமோநாரணா வென்று' 4 'ஆக்ருஶ்ய ஸ்வர்க³வாஸ', இத்யாதிகளில் படியே திருவஷ்டாக்ஷ ரத்தை உச்சரிப்பது மாத்திரம் மோக்ஷபர்யந்தமாகும் என்ற தாத்பர் யம். அன்றிக்கே நா - நாக்கிலிருக்கிற, வெட்டெழுத்தொடு - வெட்டக் கூடிய எழுத்தோடு, அதாவது தன்னுடன் ஸம்பந்தத்தை அறுக்கிற 'நம:' என்கிற எழுத்தொடு என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். இத்தால் அந்த 'நம:' என்பதினால் 5 'நமஸா ஆத்மநிக்ஷேபம் தாப்யாம் நிவே த³நம்' என்கிறபடியே ப்ரபத்தி சொல்லப்படுகிற தாத்பர்யம். அது அங்கமாகவுமாம், ஸ்வதந்த்ரமாகவுமாம். ஆகையினால் பக்தி, ப்ரபத்தி, இரண்டும் இங்கே சொல்லப்பட்டன. 'நல்வீடு' என்பதினால் கைவல் யம் விலக்கப்பட்டது. இது 'விமுச்ஸ்தாக' என்கிற இடத்தில் 'வி' என் னுமுபஸர்க்கத்திலும் ஸித்தம். 'நம்பரிலும்' என்பதினால் பகவானி டத்தில் பக்தியுடையவர்கள், அதாவது பரிபூர்ண பகவதனுபவத்தினு லுண்டாக்கப் பட்ட கைங்கர்ய பர்யந்தமான ப்ரீதியை யுடையவர்கள். அன்றிக்கே 'நம்பர்' ப்ரீதி செய்யத்தக்கவர் என்றாய் பகவானால் 6 'ஸ ச மம ப்ரிய:' என்கிற படியே ப்ரீதி செய்யத் தகுந்தவர்கள் என்றர் த்தமாகவுமாம். 'மேவெட்டு வண்குணம்' என்பதற்கு முக்தர்களைப் போல் சில காலம் ப்ராகாசியாம லிருந்து பிறகு ப்ராகாசத்தை யடையா மல் எப்பொழுதும் ப்ராகாசத்தை யடைந்த அபஹத பாப்மத்வம், முத லிய எட்டு குணங்களை யுடையவர்கள் என்றர்த்தம். 'விண்ணோர்கள்' என்பதினால் பரமபதத்தையே தங்களுக்கு நிரூபகமாக வுடையவர்கள். அதாவது பகவான் 'வானிளவரசாய்', பரம பதத்திற்குத் தாங்களே கடகர்களாய் பகவானையும் நியமிக்கக் கூடியவர்களான மேன்மை சொ லப்படுகிறது. 7 'வல்லர் வானமாளவே' என்றும், 'வானவர் நாடெ ன்றும்' இறே சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் 'விமுச்ஸ்தாஶ்' என்கிற விட த்திலிருக்கிற 'ச காரம்' நித்ய ஸூரிகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளுகி

1 பகவத்கீதை-15-16.
2 ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம்.
3 பெரியாழ்வார் திருமொழி-4-5-1.
4 விஷ்ணுபுராணம்.
5 பாஞ்சாரத்ரஸம்ஹிதை.
6 பகவத்கீதை-7-17.
7 திருச்சந்தவிருத்தம்.

றது. 'கூடஸ்த:' என்னும் பதமும் முக்தர்களையும் நித்யர்களையும் சொல்லுகிறதென்று வ்யாக்யாதமாயிற்று. அன்றிக்கே 1 'அக்ஷராதபி சோத்தம:' என்கிற இடத்தில் முக்தர்களைவிட உத்க்ருஷ்டர்கள் நித்யஸூரிகள். அவர்களைவிட உத்க்ருஷ்டதமன் பகவான் என்பதினால் நித்யஸூரிகளைவிட மேற்பட்டவன் என்பதும் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. 'விசயனுக்கு' என்பதினால் 'அநக, பாரத' என்று சொல்லப்பட்ட அதிகாரபூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. 16

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1 பகவத்கீதை-15-18.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை.

பதினாறாவது அத்யாயம்.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

பா—அ] கீழ் மூன்றத்யாயங்களினால் ஒன்று சேர்ந்தும் பிரிந்து மிருக்கிற ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, இவைகளின் உண்மையும், அவைகள் சேருவதற்கும், பிரிவதற்கும், ஸத்வம், முதலிய குணங்களில் ஆசையும், அதில்லாமையும், காரணமென்பதும், எல்லாவிதமாகவும் இருந்துகொண்டிருக்கிற ப்ரக்ருதி,ஜீவாத்மா,இவைகள் பகவானுக்கு விபூதிகள்என்பதும்,இவைகளை விபூதியாகவுடைய பகவான் விபூதிகளாகிய அசேதன வஸ்துந்

தா] மூன்றாவது ஷட்கத்திற்கு மும்மூன்று அத்யாயங்களுள்ள இரண்டு பாகம் உண்டாயிருக்கும் விதம் முன்பே நம்மால் விவரிக்கப்பட்டது. அதில் மூன்றத்யாயங்களுள்ள பிரிவைக் காட்டிக் கொண்டு கீழ் மூன்றத்யாயங்களோடு ஸங்கதியுடையதென்று பதினாறாவது அத்யாயத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுவதற்காக மூன்று தத்துவங்களையும் நிரூபித்திருக்கிற பதிமூன்று முதல் மூன்று அத்யாயங்களின் அர்த்தத்தை க்ரமமாக அநுவாதம் செய்கிறார்—'கீழ் மூன்றத்யாயங்களினால்' என்றாரம்பித்து. 1 'இதி குஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரம்' என்று முன் அத்யாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகத்தில், ஶாஸ்த்ரம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டது. 'அநக, பாரத' என்னும் பதங்களினால் அதில் அதிகாரி குறிக்கப்பட்டான். அவனே 2 'மாஶுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி பாண்டவ' என்று மேலே சொல்லப்படுகிறான். அவ்விடத்தில் கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தங்களைப் பற்றிய நிஶ்சயம் ஶாஸ்த்ரங்களினால் உண்டாக வேண்டியதாகையினால் புருஷன் ஶாஸ்த்ரங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டியதென்பது இப்பொழுது சொல்ல வேண்டியது. அதுவும் 3 'தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணந்தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ । ஜ்ஞாத்வாஶா

---

1 பகவத்கீதை - 15 - 20. 2 பகவத்கீதை - 16 - 5. 3 பகவத்கீதை-16-24.

களைப்பார்க்கிலும் பத்தன், முக்தன், என்கிற இரண்டு தசைகளையுடைய சேதன வஸ்துக்களைப்பார்க்கிலும், மாறுதல்களை யடையாத ஸ்வபாவத்தை உடையவனாகையினாலும் இவைகளை வ்யாபித்திருப்பதினாலும், இவைகளைத் தரிப்பதினாலும் இவைகளுக்கு யஜமானனாகையினாலும், இவைகளைவிட வேறு வஸ்துவாகையினால் புருஷோத்தமன் என்று அவனுடைய உண்மையான ஸ்வபாவமும் சொல்லப்பட்டது. பிறகு கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட எல்லாஅர்த்தங்களையும்உறுதிப்படுத்துவதற்காகஶாஸ்த்ரங்களுக்குக் கீழ்படிந்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதற்காக ஶாஸ்த்ரத்திற்குக் கீழ்படிந்திருப்பவர் அதற்கு விரோதமாக இருப்பவர்களாகிய

ஶாஸ்த்ர[illegible] ॥’ என்றிந்த அத்யாயத்தின் கடைசியில் சொல்லப்படுகிறது. அதற்காக முன் அத்யாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகத்தில் குறிக்கப்பட்ட அதிகாரி விஶேஷங்களைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்காக இந்த அத்யாயத்தின் முதலில் தேவர்கள், அஸுரர்கள், இவர்களின் பிரிவைச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அபிப்ராயத்தினாலேயே ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் [1] ‘தைவாஸுரவிபாகோக்திபூர்விகா ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா । தத்த்வாநுஷ்டாநவிஜ்ஞாநஸ்தேம்நே ஷோடஶ உச்யதே ॥’ என்று சொல்லப்பட்டது. இவை எல்லாவற்றையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—‘பிறகு’ என்றாரம்பித்து. ‘கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களையும்’ என்றது மேலே சொல்லப்போகிற அனுஷ்டானங்களைப் பற்றிய பகுத்தறிவையும் குறிக்கிறது. கீழ்ச் சொல்லிய அர்த்தத்தின் ஒரு பாகத்தை நிரூபிக்கிறதாகையினால் அதைத் தனித்துச் சொல்லவில்லை யாகவுமாம். ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில்சொல்லப்பட்ட அனுஷ்டானமும் இந்தப்பதத்தினால் உள்ளடக்கிச் சொல்லப்பட்டது. விடத்தகுந்தது, அங்கீகரிக்கத்தகுந்தது, இவைகளின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லி யிருப்பது விடவேண்டியவைகளை விடுவதற்காகவும், அங்கீகரிக்க வேண்டியவைகளை அங்கீகரிக்கிற தற்காகவும். ஆகையினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—‘ஶாஸ்த்ரங்களுக்குக் கீழ் படிந்து நடக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவதற்காக’ என்று. ஶாஸ்த்ரங்களுக்குக் கீழ்படிந்து நடக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதற்காக தேவர்கள் அஸுரர்கள், இவர்களின் பிரிவைச் சொல்லி யிருப்பது எந்த விஷயத்தில் உபகாரம் செய்கிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—‘ஶாஸ்த்ரத்திற்குக் கீழ் படிந்திருப்பவன்’ என்றாரம்பித்து. பகவானுடைய உத்தரவல்லவோ ஶாஸ்த்ரம். அதை யனுஸரிக்கிற தேவதைகள் அவனால் அனுக்

1 கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகம் - 20.

தேவர்கள், அஸுரர்கள், இவர்களின் ஸ்ருஷ்டியின் பிரிவை பகவான் சொல்லுகிறார்—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 - ஸ்ரீபகவானாகிய க்ருஷ்ணன், 𑌉𑌵𑌾𑌚 - சொன்னார்.

𑌅𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 ।
𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌪 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌂 ॥ 1
𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑍈𑌶𑍁𑌨𑌂 ।
𑌦𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌲𑍋𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌦𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌰𑍀𑌰𑌚𑌾𑌪𑌲𑌂 ॥ 2
𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑍋 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌾 ।
𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥ 3

ப - ரை] 𑌭𑌾𑌰𑌤 - அர்ஜுந, 𑌅𑌭𑌯𑌂 - பயமில்லாமை, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 — ஸத்வகுணத்தின் சுத்தி, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 - ஜ்ஞானயோகத்தில் நிலையாக விருக்கை, 𑌦𑌾𑌨𑌂 - கொடுப்பது, 𑌦𑌮𑌃 - மனதையடக்குதல், 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 - யாகம், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 - வேதமோதுதல், 𑌤𑌪𑌃 - தபஸ்ஸு, 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌂 - கபடமில்லாமை, 𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 - ஹிம்ஸைசெய்யாமை, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - உண்மை, 𑌅𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 - கோபமில்லாமை, 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 - விட்டுவிடுதல், 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 - வெளியிந்த்ரியங்களை யடக்குதல், 𑌅𑌪𑍈𑌶𑍁𑌨𑌂- கோழ்ச்சொல்லாமை, 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 - ப்ராணிகளிடங்களில், 𑌦𑌯𑌾 - கருணை, 𑌅𑌲𑍋𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 — விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை, 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌦𑌵𑌂-ம்ருதுவான ஸ்வபாவம், 𑌹𑍍𑌰𑍀𑌃 - கெட்டகார்யங்களைச் செய்வதில் வெட்கம், 𑌅𑌚𑌾𑌪𑌲𑌂 - இந்த்ரியங்கள் சலிக்காமை, 𑌤𑍇𑌜𑌃 - மற்றவர்களால் அவமானம் செய்யமுடியாமை, 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾—பொறுமை, 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 - தைர்யம், 𑌶𑍌𑌚𑌂 - பரிசுத்தி, 𑌅𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑌃 - த்ரோகம் செய்யாமை, 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌾- அதிக கர்வமில்லாமை (இவைகள்), 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌂 - தேவதைகளினுடைய, 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 - ஸம்பத்தை, 𑌅𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 - உத்தேசித்துப்பிறந்தவனுக்கு, 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - உண்டாகின்றன. 1-3

ரக்ஷிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகையினால் அப்படியேயிருக்க வேண்டும். அவனுடைய உத்திரவை மீறி நடக்கிற அஸுரர்கள் அவனால் நிக்ரஹிக்கப் படுகிறார்கள். ஆகையினால் அப்படி யிருக்கக் கூடாது என்று தாத்பர்யம். ஸ்வபாவத்திலேயே விரோதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிவிப்பதற்காக மேலே சொல்லப் போகிற ஸ்ருஷ்டி யென்னும்பதத்தை இங்கே சொல்லியிருக்கிறது. பிரிவாவது இவ்விடத்தில்குணங்கள்க்ரியைகள்

பா] இஷ்ட வஸ்துக்கள் பிரிவதும், அநிஷ்ட வஸ்துக்கள் சேருவதுமாகிய துக்கத்திற்குக் காரணத்தைப் பார்ப்பதினால் உண்டாகிய துக்கம் பயம், அதில்லாமைஅபயம். ஸத்த்வஸம்ஶுத்தி:-மனது ரஜோ குணம், தமோகுணம், இவைகளோடு ஸம்பந்தப்படாமை. ஜ்ஞாநயோகவ்யவஸ்திதி:-ப்ரக்ருதியை விட்டுப்பிரிந்திருக்கிற ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை பகுத்தறிவதில் நிஷ்டையுடையவனாயிருக்கை. தாநம் - ந்யாயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட

முதலிய மேலே சொல்லப்போகிறவைகளினால் [1] ‘ யயா ஸ்வப்நம் பயம் ஶோகம்’ என்று மேலே சொல்லுகிறபடியினால் தமோகுணத்தின் ஸ்வபாவமல்லவோ பயம். அது ஸத்வ குணம் மேலிட்டவனாகிய தேவஸ்ருஷ்டியில் பிறந்தவனுக்கு உண்டாகாது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ‘அபயம்’ என்பதை நிரூபிப்பதற்காக அதற்கு எதிர் நடையாகிய பயத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார்—‘இஷ்ட வஸ்துக்கள்’ என்றாரம்பித்து. இது ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. பயத்தின் லக்ஷணமல்ல. வரப்போகிற துக்கத்திற்குக்காரணத்தைப் பார்ப்பதினாலுண்டான துக்கமே பயம். ‘ ஸத்த்வஸம்ஶுத்தி:’ என்கிற இடத்தில் ஸத்வகுணத்திற்கு ஆதாரமாகிய மனது இவ்விடத்தில் ஸத்வம் என்னப்படுகிறது. அதற்கு ஸம்ஶுத்தியாவது நல்லபரிசுத்தி, அதாவது எல்லாத் தோஷங்களும் நிவ்ருத்தித்தல். அதில் கிழங்காகிய ரஜோகுணம், தமோகுணம், நிவ்ருத்திப்பதினால் காமம், ராகம், அஸூயை, வஞ்சனை, முதலிய எல்லாத்தோஷங்களும் நிவ்ருத்தித்து விடுகின்றன, என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக் கொண்டு சொல்லுகிறார்—‘ரஜோகுணம், தமோகுணம், இவைகளோடு’ என்றாரம்பித்து. ‘ ஜ்ஞாநயோக ’ என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் கர்மயோகம் முதலியவைகளை விலக்குவதற்காக வல்ல, அவைகளும் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களால் அனுஷ்டிக்கத் தக்கவைகளாகையினால் ஆகையினால் கர்மயோகம், ஜ்ஞான யோகம், பக்தியோகம், இவைகளுக்குப் பொதுவாயும், ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டதாயுமிருக்கிற பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவின் பகுத்தறிவு இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘ப்ரக்ருதியை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிற’ என்றாரம்பித்து. ஜ்ஞானமே இவ்விடத்தில் உபாயமாகையினால் யோகம் என்றுசொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகிய எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருத்தல் ஜ்ஞான யோகமாகவுமாம். ‘ந்யாயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட’ என்பது முதலியது தானத்திற்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற ஸ்வரூபத்தைக் காட்டியிருக்கிறது. இப்படி இல்லாமல் செய்வது ராஜஸம் என்றும், தாமஸ

---

1 பகவத்கீதை - 18 - 35

பொருளை நல்லபாத்திரத்தில் கொடுப்பது. தம:-மனதிற்குண்டானவிஷயங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஸ்வபாவத்தை நிவ்ருத்தி செய்ய அப்யாஸம் செய்தல். யஜ்ஞ:-பலத்திலாசையில்லாமல் பகவானுடைய ஆராதனமாக மஹாயஜ்ஞம் முதலியவைகளை அனுஷ்டானம்செய்தல். ஸ்வாத்யாய: – எல்லா விபூதிகளையுமுடைய பகவானையும், அவனையாராதனம் செய்யும் விதத்

ஸம் என்றும் சொல்லப்போகிறபடியினால், இதுவும் தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்திற்குத்தக்கபடி என்று நினைத்துக்கொள்ளுவது. 'தம:' ஆவது அடக்குதல், அதுவும் மனதைப்பற்றியது. மற்ற ஸந்தர்ப்பங்களிலேற்பட்டிருக்கிறகெட்டவழியிலிருந்து திருப்புதல், என்று சொல்லுகிறார்—'மனதின்' என்றாரம்பித்து. வெளியிந்த்ரியங்களை யடக்குவதை 'ஶாந்தி:' என்று மேலே சொல்லப்போகிறார். இத்தால் சிலர் இந்தப் பதங்களுக்குமாறி அர்த்தங்களைச் சொல்லியிருப்பது நிராகரிக்கப்பட்டது. 1 'யஜந்தே நாமயஜ்ஞைஸ்தே தம்பேநாவிதிபூர்வகம்' என்று அஸுரர்களின் யஜ்ஞங்களைப்பற்றி மேலே சொல்லப்போகிற படியினால் இங்கு மோக்ஷத்தைச் சொல்லும் ஸந்தர்ப்பத்தில் சொல்லப்படுகிற ஸாத்விகமாகிய யஜ்ஞத்தின் விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்—'பலத்தில் ஆசையில்லாமல்' என்றாரம்பித்து. நித்யங்கள், நைமித்திகங்கள், எல்லாவற்றையும் குறிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் 'யஜ்ஞ' என்னும் பதம் சொல்லியிருக்கிறது என்று நினைத்து 'முதலியவைகளை' என்று சொல்லப்பட்டது. தாழ்ந்த தேவதைகளைப்பற்றியதாயும் அல்பங்களான ப்ரயோஜனங்களையுடைய காம்ய கர்மங்களை விதிக்கிறதாயுமிருக்கிற வேதபாகம் 'யாவாநர்த்த உதபாநே' என்றுசொல்லியிருக்கிற ந்யாயத்தினால் மோக்ஷத்திலாசையுடையவர்களால் அப்யாஸம் செய்யத்தக்கதல்லவே என்றுபேக்ஷித்துக்கொண்டு அதிலும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தினாலேற்பட்டதாகிய இதரங்களான மூன்று புருஷார்த்தங்களை ஆசைப்படுகிறவர்களால் செய்யப்படுகிற வேதாப்யாஸத்தைவிட வ்யத்யாஸத்தைச்சொல்லுகிறார்—'எல்லா விபூதிகளையுமுடைய' என்றாரம்பித்து. 2 'எல்லா வேதங்களும் எந்தப் பகவானுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகின்றனவோ' என்றும், 3 'எல்லா வேதங்களும் எந்தப் பகவானிடத்தில் ஒன்று சேருகின்றனவோ' என்று மர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் சொல்லியிருக்கிற விதமாக அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டு அத்யயனம் செய்கிறவனுக்கு உபநிஷத்தை அத்யயனம் செய்யவேண்

---

1 பகவத்கீதை - 16 - 17

2 கடவல்லீ - 12 - 15

3 யஜுர்வேதம், ஆரண்யகம் - 3 - 11 - 1

தையும் சொல்லுகிறது எல்லாவேதமும் என்று அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டு வேதாப்யாஸம் செய்வதில் நிஷ்டையுடையவனாயிருக்கை. தபஃ-க்ருச்ரம், சாந்த்ராயணம், த்வாதசி உபவாஸம், முதலியவைகளாயும்,

---

டும் என்கிற விதிக்குள்ளடங்கினதாகிய எல்லாம் ப்ரணவம், அஷ்டாக்ஷரம், ஷடக்ஷரம், த்வாதசாக்ஷரம், நிஷத், உபநிஷத், இவைகளை அப்யாஸம் செய்வதைப்போலவே என்றபிப்ராயம். இத்தால் 1 'மற்றவார்த்தைகளை விட்டு விடுங்கள்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் விதித்திருப்பதும் இதைத் தவிர மற்றவைகளைச் சொல்லுகிறதென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதுவுமல்லாமல் 1 'ப்ரணவத்தைக்கொண்டே ஆத்மாவை த்யானம் செய்யவேண்டும்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யமிருப்பதினால் த்யானம் செய்யும் பொழுது ப்ரணவமே அங்கீகரிக்கத் தக்கது. என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்யமாகவுமாம். 'ஸ்வேந அத்யயதே' (தன்னால் அத்யயனம் செய்யப்படுகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் 'ஸ்வாத்யாய:' என்பது, தன்னுடைய சாகைகள். அப்படியிருந்தபோதிலும் 2 'நஹ்யேகம் ஶ்ருதிஶிஷ்யதே' என்று ந்யாயமிருக்கிறபடியினாலும், எல்லாச் சாகைகளிலும் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லியிருக்கிற அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமாகையினாலும், ஜபம் செய்ய வேண்டுமென்று விதித்திருப்பது எல்லாச் சாகைகளுக்கும் பொதுவாகையினாலும் 'வேதாப்யாஸம் செய்வதில்' என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டது. ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபடி போகங்களைச் சுருக்கிக் கொள்ளுதல் தபஸ்ஸு என்று லக்ஷணம் ஏற்பட்டிருப்பதினால் அதின் விஶேஷங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார்—'க்ருச்ரம்' என்றாரம்பித்து. 3 'ஏகபக்தேந நக்தேந ததைவாயாசிதேந ச। உபவாஸேந தாநேந ந அத்வாதஶிகோ பவேத்॥' என்றிவை முதலிய விடங்களில் விதிக்கப்பட்ட த்வாதசியில் பகவானை யாராதிப்பதற்காக ஏகாதசியில் உபவாஸ மிருத்தல் 'த்வாதசிஉபவாஸம்' என்று சொல்லப்பட்டது. அன்றிக்கே திதிகளில் செய்யவேண்டிய வ்ரதங்களுக்குள் த்வாதசிஉபவாஸமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'முதலிய' என்பதினால் மூன்று கா

---

1 முண்டகோபநிஷத் - 2 - 56.

2 ஒரு வஸ்துவைக் குறித்து ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப் படுகிறதில்லை.

3 அத்ரி ஸ்ம்ருதி - 1 - 1 - 24. ஏகபுக்தேந - ஒரு தரம் ஸாப்பிடுவதையுடைய, நக்தேந - ராத்திரியிலும், ததைவ - அப்படியே, அயாசிதேனச - யாசிக்காம லிருப்பதினாலும், உபவாஸேந - உபவாஸத்தினாலும், தானேன - கொடுப்பதினாலும், கிர்த்வாதசிக:—த்வாதசி வ்ரதத்தை யனுஷ்டிக்காதவனாக, நபவேத் - இருக்கக் கூடாது. அதாவது இவைகளில் ஏதாவதொன்றைக்கொண்டு த்வாதசி வ்ரதத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தாத்பர்யம்.

பகவானை ப்ரீதிசெய்விக்கக்கூடியகர்மங்களில்யோக்யதையையுண்டுபண்ணக்கூடியவைகளாயுமிருக்கிற கார்யத்தைச் செய்தல். ஆர்ஜவம்-மனஸ்ஸு, வாக்கு, ஶரீரம், இவைகள் அயலார் விஷயங்களில் ஒரே விதமாக இருக்கை. அஹிம்ஸா-அயலாரைப்பீடிப்பதை விட்டுவிடுதல். ஸத்யம்-தான்பார்த்த விஷயத்தைப்பார்த்ததுபோலவும் ப்ராணிகளுக்கு ஹிதமாகவும் வார்த்தை சொல்லுதல். அக்ரோதஃ-அயலாருக்குப் பீடையைக் கொடுக்கக்கூடியதாகிய மனதின் விகாரமில்லாமை. த்யாகஃ-தன்னுடைய நன்மைக்கு விரோதமாகிய வஸ்துக்களை விட்டு விடுதல்.

ணங்களினாலும் செய்யக் கூடியதாயும், மேலே சொல்லப்போகிறவைகளாயு மிருக்கிற எல்லாத் தபஸ்ஸையும் சேர்த்துச் சொல்லி யிருக்கிறது. ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்களாலும் தமோகுணம் மேலிட்டவர்களாலும் அனுஷ்டிக்கத் தக்க பலத்திற்காகச் செய்கிற தபஸ்ஸை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'பகவானை ப்ரீதி செய்விக்கக் கூடிய' என்றாரம்பித்து. தபஸ்ஸினால் சுத்தியையடைந்தவனுக் கல்லவோ ஆராதனம் முதலியவைகளில் அதிகார முண்டு. இவ்விடத்தில் மற்றவர்களுக்கும் மூன்று கரணங்களும் தன் விஷயத்தில் ஒரே ரூபமாக இருக்கிறதாகையினால் அதைவிலக்குவதற்காகச்சொல்லுகிறார்—'அயலார் விஷயங்களில்' என்று. கபடம் ஏற்படு மிடத்திலே யல்லவோ அதில்லை என்று சொல்ல வேண்டு மென்று தாத்பர்யம். 'அயலாரைப் பீடிப்பதை விட்டு விடுதல்' என்பது தன்னுடைய பீடையையும் குறிக்கிறது, மூடர்கள் தன்னை ஹிம்ஸித்துக் கொள்ளுவதும்அயலாரைத்தொந்தரவு செய்யவே ண்டு மென்கிற அபிப்ராயத்தினா லல்லவா என்று தாத்பர்யம். பார்த்ததைப் போல வார்த்தை சொல்லுவதினாலேயே இவன் உண்மை சொன்னவனாகிறான். ஆனாலும் 1 'ஸத்யம் பூதஹிதம் ப்ரோக்தம்' என்று விதித்திருப்பதினால் 'ப்ராணிகளுக்கு ஹிதமாகவும்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'அயலாருக்குப் பீடையைக் கொடுக்கக் கூடியதாகிய' என்பதும் முன் போலவே அறிய வேண்டியது. ஸ்வபாவத்தினாலும், ப்ரயோஜனத்தினாலும், ஶாஸ்த்ரங்களினாலு மேற்பட்டதாகிய தூக்கம், சாப்பிடுதல், மஹாயஜ்ஞம், முதலியவைகள், தண்டம், கமண்டலு, முதலியவைகளை விடுவது ஸம்பவிக்காதாகையினால் சில விசேஷங்களைப் பற்றியது என்று சொல்லுகிறார்—'தன்னுடைய நன்மைக்கு விரோதமாகிய' என்று 'த்யாக' என்னும் பதத்தினால் மனஸ்ஸை யடக்குவது சொல்லப்பட்டபடியினால் 2 'ஶாந்தியுடையவனும் தாந்தியுடையவனும்' என்

---

1 ப்ராணிகளுக்கு ஹிதமானவார்த்தை ஸத்யமென்று சொல்லப்படுகிறது.

2 ப்ருஹதாரண்யகம் - 6 - 4-22.

ஶாந்தி: – இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களில் ஆசைப்படுவதைத்தடுக்க அப்யாஸம் செய்தல். அபைஶுநம் - அயலாருக்குப் பீடையையுண்டாக்கக்கூடிய வார்த்தையை அயலாரிடம் சொல்லாமை. தயா பூதேஷு - எல்லாப்ராணிகள் விஷயங்களிலும் அவைகள் படும் துக்கத்தைப்பொறுக்காமை. அலோலுப்த்வம் - விஷயங்களில் ஆசையில்

றர்த்த முள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளிலே போல இவ்விடத்தில் 'ஶாந்தி' வெளி இந்த்ரியங்களைப் பற்றியது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இந்த்ரியங்கள்' என்றாரம்பித்து. 'அக்ரோத:' 'அஹிம்ஸா' முதலிய பதங்களுக்குப் போல எதிர் நடையாகிய குணத்தை நிரூபித்து அதின் வழியாக 'அபைஶுநம்' என்பதற்கு வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார்— 'அயலாருக்குப் பீடையை' என்றாரம்பித்து. 'தயா' என்பதினாலேயே ப்ராணிகளைப் பற்றியதென்பது ஏற்பட்டிருக்கும்பொழுது மறுபடியும் அதை பன்மையாகச் சொல்லியிருப்பது சத்துருக்கள் சிநேகிதர்கள் முதலிய எல்லா ப்ராணிகளையும் பற்றியிருக்க வேண்டுமென்கிற அபிப்ராயத்தினால். அப்படியே கௌதமரினால் 1 'தயா ஸர்வேஷு பூதேஷு க்ஷாந்திரநஸூயா । ஶௌசமநாயாஸோ மங்கலமகார்ப்பண்யமஸ்ப்ருஹா ॥' என்று சொல்லப்பட்டது. வேறு இடத்திலும் 2 'ஸர்வபூததயா புஷ்பம்' என்றிவை முதலியதும் சொல்லப்பட்டது. இதையே சொல்லுகிறார்—'எல்லா ப்ராணிகள் விஷயங்களிலும்' என்றாரம்பித்து. 3 'தாபத்ரயேணாபிஹதம் யதேததகிலம் ஜகத் । ததா ஶோச்யேஷு பூதேஷு காருண்யம் நகரோதி க: ॥' என்றல்லவோ கருணையென்று பேருடைய மனதின் அலங்காரத்தை யுடைய ப்ரஹ்லாதன் சொன்னார். 'துக்கத்தைப் பொறுக்காமை

1 கௌதம தர்மம் - 7 - 10 - ஸர்வேஷு பூதேஷு - எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும், தயா - தயை, க்ஷாந்தி. - பொறுமை, அநஸூயா-பொறாமை யில்லாமை, ஶௌசம் - பரிசுத்தி, அநாயாஸ: - ஶ்ரமமில்லாமை, மங்களம் - மங்களமான கார்யங்களைச் செய்கை, அகார்ப்பண்யம் - தைந்ய மில்லாமை, அஸ்ப்ருஹா- ஆசை யில்லாமை.

2 பாத்ம புராணம்—பாதாள காண்டம்-7 - 3 - 57-ஸர்வபூததயா - எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் தயை, புஷ்பம்-(பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பிக்கக் கூடிய) புஷ்பம்.

3 விஷ்ணுபுராணம்-1-17-70. யத்-எந்தக்காரணத்தினால், ஏதத் - இந்த, அகிலம்-எல்லா, ஜகத்-லோகமும், தாபத்ரயேண-மூன்று விததாபங்களினால், அபிஹதம்-அடிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, ததா-அப்பொழுது, ஶோச்யேஷு - துக்கிக்கக் கூடியதாகிய, பூதேஷு-ப்ராணிகளிடங்களில், க:-எவன், கருணம்-தயையை, நகரோதி-செய்வதில்லை.

லாமை அலோலுப்த்வம் என்றும் பாடமாகவுமாம். மார்தவம் - கடினமான ஸ்வபாவமில்லாமை, அதாவது ஸாதுவாகிய ஜனங்கள் சேருவதற்குத் தகுந்த ஸ்வபாவமுடையவனுயிருக்கை. ஹ்ரீ: — செய்யத்தகாத கார்யத்தைச் செய்வதில் வெட்கம். அசாபலம் - ஆசைப்படக்கூடிய

யாவது' துக்கத்தைப் போக்கடிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை என்றர்த்தம். 'லுபஂ' என்னும் தாது 'யங்', 'லுக்', என்னும் விகுதியை உடையதாய் அதின் பேரில் 'க்விப்' என்னும் விகுதியைச் சேர்த்த பொழுது 'லோலுப்' என்று பதமேற்படுகிறது. 'ஸு' என்னும் விகுதியைச் சேர்த்தால் 'லோலுப:' என்னு பதமாகிறது. இதை ப்ரகாசப் படுத்துகிறார்—'அலோலுப்த்வம்' என்றாரம்பித்து. 'லுப் விமோஹநே' என்கிற தாதுவின் பேரில் 'யங்லுக்' என்னும் விகுதியைச் சேர்த்து 'லோலுப்' என்றாய் அதில் 'த்வ' என்னும் விகுதியைச் சேர்த்து ருஷியின் ப்ரயோகமானதையினால் குறைத்தல் வந்தது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அலோலுப்த்வம் என்றும் பாடமாகவுமாம்' என்று. தகாத விஷயங்களில் ஆசை இவ்விடத்தில்தடுக்கப் படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினல் சொல்லுகிறார்— 'விஷயங்களில்' என்றாரம்பித்து. முக்கியமாகிய ம்ருதுவாக இருக்கை இவ்விடத்தில் பொருந்தாதாகையினல் முதலில் பேசுவது, ஸௌமுகமாக இருப்பது, முதலியவைகளால் ப்ரகாசப் படுத்தக்கூடிய ஔபசாரிகமாகிய ம்ருதுவாயிருக்கை சொல்லப் படுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'கடினமான ஸ்வபாவ மில்லாமை' என்று. கடினமான வஸ்து மற்றவைகள் ப்ரவேசிப்பதற்குத் தகாதவைகளல்லவா. அதைப் போலவே இவ்விடத்திலும் கர்வத்தை யுடையவன், ஆகையினல் அதில்லாமையைச் சொல்லுகிறது என்று ப்ரயோஜனத்தைக்கொண்டும் ருதுவாயிருக்கையை ப்ரகாசப் படுத்துகிறார்—'அதாவது ஸாதுவாகிய ஜனங்கள்' என்றாரம்பித்து. அவமானம் செய்யப்பட்டிருக்கை முதலியது யோகத்திற்கு உபகாரம் செய்யக்கூடியதாகையினல் அதனல் உண்டாகிற வெட்கம் ஸாத்விகர்களுக்குயுக்தமல்ல. ஆகையினல் உபயோகமாகிய வெட்கத்தைச்சொல்லுகிறார்—'செய்யத் தகாத கார்யத்தைச் செய்வதில்' என்றாரம்பித்து. ப்ரஸித்தங்களாகிய உயர்ந்த குலத்தில் பிறப்பு, வித்யை, நன்னடக்கை, இவைகளையுடைய பெரியோர்கள் அயலார் கெட்டகார்யங்களைச் செய்த பொழுதும் கூட வெட்கப்படுகிறார்கள். ஆகையினல் தங்களைப்பற்றிக் கேழ்கவே வேண்டியதில்லை என்று தாத்பர்யம். 'அலோலுப்த்வம்', 'அசாபலம்', இவை

விஷயம் ஸமீபத்திலிருக்கும்போழுது அதில் சஞ்சலிக்காமை. தேஜ:- கெட்ட ஜனங்களினுல் அவமானம் செய்யமுடியாமை. க்ஷமா - அயலாரினுலுண்டாகிய பீடையையனுபவித்துக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவர்களிடங்களில் அதைப்பற்றி மனதிற்த விகாரமில்லாமலிருக்கை. த்ருதி:- பெரிய ஆபத்து வந்த போழுதும் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்ய

இரண்டிற்கும் புனருக்தியில்லாமைக்காகச்சொல்லுகிறுர்—'ஆசைப்படக்கூடிய விஷயம்' என்றாரம்பித்து. இத்தால் விளையாட்டு,பரிஹாஸம், வேட்டை, சொக்கட்டான், இவை முதலியவைகளில் அதிக ஆசையில்லாமையும் காட்டப்பட்டது. பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றுகிய தேஜஸ்ஸை சொல்லாத 'தேஜ:' என்னும் பதம் அயலாரை அவமானம் செய்யக்கூடிய ஸக்தியைப் பற்றியாவது ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. ஆகையினுல் இவ்விடத்தில் அயலாரை அவமானம் செய்யக்கூடிய ஸக்தியோடு சேர்ந்ததாகிய அயலாரால் அவமானம் செய்யக்கூடாமை சொல்லப்படுகிறது. அதுவும் கெட்ட ஜனங்களுக்கு இடம் கொடுக்கிற நைச்யம் முதலியவைகள் இல்லாமையினுல் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'கெட்ட ஜனங்களினுல்' என்றாரம்பித்து. 'அத்ரோஹ:' என்பதைவிட 'க்ஷமா' என்பதின் வ்யத்யாஸத்தைக்காட்டுகிறுர்—'அயலாரினுலுண்டாகிய' என்றாரம்பித்து. குற்றமில்லாதவர்களிடத்தில் விகாரமில்லாமை உதாஸீனனுக இருப்பது மாத்திரமேயொழிய பொறுமையல்ல. குற்றமில்லாதவர்களிடத்திலும் கோபம் உண்டாகிறதென்று 1 'ப்ராஹ்மணா கணிகா வைத்யா ஸாரமேயாஶ்ச குக்குடா:। த்ருஷ்ட்வைவ குப்யந்தி நஜாநே தத்ர காரணம்॥' என்று சொல்லப்படுகிறது என்றபிப்ராயம். 'அவர்களிடங்களில் அதைப்பற்றி' என்பதற்கு அந்த அயலார்கள் பீடையையனுபவிப்பதைக்குறித்து என்றர்த்தம். பயம்,சாபல்யம், இவைகளில்லாமை முன்பே தனித்துச்சொல்லப்பட்டபடியினுல் பெரிய ஆபத்து வந்திருந்த போதிலும் ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய கர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்யவேண்டுமென்கிற உறுதியை நழுவ விடாமல் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதாகிய ஸத்வகுணத்தினுல் உண்டாகிய தைர்யம் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'பெரிய ஆபத்து வந்த போழுதும்'

---

1 *ப்ராம்மணு:-ப்ராம்மணர்கள், கணிகா:-தாஸிகள், வைத்யா:-வைத்தியர்கள், ஸாரமேயா:-நாய்கள், குக்குடா:-கோழிகள் (இவைகள்), த்ருஷ்டமாத்ரேண-பார்த்த மாத்திரத்தினுல், குப்யந்தி-கோபித்துக்கொள்ளுகின்றன, தத்ர-அந்த விஷயத்தில், காரணம்-காரணத்தை, நஜாநே-நான் அறியவில்லை,*

வேண்டுமென்கிற நிஶ்சயத்துடனிருக்கை. ஶௌசம்-வெளி இந்த்ரியங்கள், மனது, இவைகளுக்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபடி நல்ல கர்மங்களைச் செய்ய யோக்யதை. அத்ரோஹ: - அயலார் விஷயங்களில் நிர்ப்பந்தம் செய்யாமை—அதாவது அயலார் விஷயங்களில் அவர்கள் தங்களிஷ்டப்ர

என்றாரம்பித்து. 1 ‘மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்தவ்யோ பகவாந் ஹரி:’ என்று சொல்லப்பட்ட ஸாபலமாய்ச் செய்யக்கூடியதாயும் முக்யமாயுமிருக்கிற கார்யத்தை விடாமையினால் மற்ற செய்யவேண்டிய கார்யமும் செய்யப்பட்டதாகவே ஆய்விடும் என்று தாத்பர்யம். ஸத்வ குணத்தினாலுண்டான தைர்யத்தைப்பற்றி 2 ‘த்ருத்யா யயா தாரயதே மன: ப்ராணேந்த்ரிய க்ரியா: । யோகேநாவ்யபிசாரிண்யா த்ருதி: ஸா பார்த்த ஸாத்த்விகீ ॥’ என்று மேலே சொல்லப்போகிறார். ‘யோகேநாவ்யபிசாரிண்யா’ என்பதற்கு வேறொரு ப்ரயோஜனங்களில் ஆசையில்லாமல் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய பகவானைப்பற்றிய உபாஸனையென்கிற ப்ரயோஜனத்தினால் என்றர்த்தம். ஶரீரம், வாக்கு, மனது, இவைகள், அபரிசுத்தர்களான புருஷர்களைத் தொடுவதினாலும், அபரிசுத்தமான வஸ்துக்கள் முதலியவைகளை உபயோகிப்பதினாலும் கெடுக்கப்பட்ட ஸத்வ குணத்தையுடையவைகளாய் அந்தந்தக் கார்யங்களில் யோக்யதையற்றவைகள் ஆகின்றனவென்று ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்லாமை இவ்விடத்தில் ‘ஶௌசம்’ என்று சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘வெளி இந்த்ரியங்கள், மனது’ என்றாரம்பித்து. ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேற்பட்ட கை, கால், முதலிய இந்த்ரியங்கள் ஶக்தியையுடையவைகளாக இருக்கையாகிய யோக்யதையை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—‘ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபடி’ என்று. அஹிம்ஸை கீழே சொல்லப்பட்டபடியினால் அத்ரோஹத்திற்கு அதை விட வ்யத்யாஸத்தைக்காட்டுவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—‘அயலார்விஷயங்களில் நிர்ப்பந்தம் செய்யாமை’ என்று. பலமில்லாதவர்கள் பலிஷ்டனாகிய மனிதனால் ஸ்வாதீனப்படுத்தப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு தங்களிஷ்டப்படி நடக்கவொட்டாமல் தடுக்கப்படுகிறார்கள். அதுதான் நிர்ப்பந்தம். அது செய்யாமை இவ்விடத்தில அர்த்தம் என்று சொல்லுகிறார்—‘அதாவது’ என்றாரம்பித்து. தனக்குத் தன்னிஷ்டப்படி நடக்காமலிருப்பதே தாயோகத்திற்கு உபகாரம் செய்கிறதாகையினால் அது தபஸ்ஸில் சேர்ந்தது. ஆகையினால் ‘அயலார் விஷயங்களில்’ என்று சொல்லப்பட்டது.

---

1 பாரதம்-ஸபாபர்வம்-90-42. மஹதி-பெரிய, ஆபதி - ஆபத்து, ஸம்ப்ராப்தே-வந்திருக்கும பொழுது, பகவான்-பகவானாகிய, ஹரி:-விஷ்ணு, ஸ்மர்த்தவ்ய: நினைக்கத்தகுந்தவர். 2 பகவத்கீதை-18-33.

காரம் இருப்பதற்குத் தடங்கல் செய்யாமை. அதிமாநிதா - கர்வப்படத்தகாத இடங்களில் கர்வப்படுதல் நாதிமாநிதா, அதில்லாமை. இந்தக் குணங்கள் தேவதைகளினுடைய ஸம்பத்தைக்குறித்துப் பிறந்தவனுக்குண்டாகின்றன. தேவதைகளினுடைய ஸம்பத்து 'தைவீ' என்னப் படுகிறது. தேவதைகள் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையையனுஸரிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள். அவர்களினுடைய ஸம்பத்தாவது பகவானு

கர்வமென்று பேருடைய அபிமானம் பொதுவாகவே இருக்கக் கூடாதென்று தடுக்கவேண்டியது இஷ்டந்தான். அப்படியிருந்தபோதிலும் வம்ஸம், வீர்யம், ஸாஸ்த்ரங்களின் அறிவு, இவைகளுக்குத்தக்கபடி இந்தக்கர்வம் கொஞ்சம் உண்டானால் பொறுத்துக்கொண்டாலும் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். அப்படியில்லாமல் உண்டானால் அது அஸுரர்களுடைய ஸ்வபாவமாக மேலே சொல்லப்போகிறபடியினால் இங்கே ப்ரஸ்தாவிப்பதற்கே தகுந்ததல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் உபஸர்க்கத்தோடே கூடிய கர்வத்தைத் தடுத்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'கர்வப்படத்தகாதஇடங்களில்' என்றாரம்பித்து. 'தைவீஸம்பத்' என்று சொல்லில் தேவதைகளின் ஐஸ்வர்யம் அர்த்தமென்று தோன்றுகிறது. அது இவ்விடத்தில் அந்வயிக்காது ஆகையினால், அபிப்ராயத்திலிருக்கும்அர்த்தத்தைச்சொல்லுவதற்காக அந்தப்பதத்தின் வ்யுத்பத்தியைச் சொல்லுகிறார்—'தேவதைகளினுடைய ஸம்பத்து' என்று. [1] 'ஸத்வம் தைவகுணம் வித்யாதிதராநாஸுரான் குணான்' என்று பிரித்திருப்பதினாலும், [2] 'ஸத்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே ஸத்வகுணம் அனுஷ்டானம் வரையிலாகிய ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாகையினாலும், ஸத்வகுணம் மேலிட்டிருப்பதினாலேயே பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறி நடக்கிறதில்லை. அதையே முதலில் சொல்லுகிறார்—'தேவதைகள் பகவானுடைய ஆஜ்ஞை' என்றாரம்பித்து. அவர்களுக்கு அதுவே ஸம்பத்தாக நினைக்கப்படுகிறது. எப்படி என்னில் விவேகமில்லாதவர்களுக்குப் போக்ய வஸ்துக்களும் அவைகளை யனுபவிக்க ஸாமக்ரிகளும் நிறைந்திருப்பதைப் போலவே தேவதைகளுக்குப் பகவானுடைய உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது ப்ரியமாக இருப்பதினாலும், மேலான புருஷார்த்தத்திற்குக் காரணமாகையினாலும், என்று சொல்லுகிறார்—

---

1 *ஸத்வம்-ஸத்வகுணத்தை, தேவகுணம்- தேவதைகளின் குணங்களாகவும், இதரான்-மற்றவைகளை, ஆஸுரான்-அஸுரர்களுடையதாகிய, குணான்-குணங்களாகவும், வித்யாத்-அறியவேண்டும்.* 2 பகவத்கீதை - 14 - 17

டைய ஆஜ்ஞையை அநுஸரித்து நடப்பது. அதைக் குறித்துப் பிறக்கை யாவது அதை நிறைவேற்றப் பிறந்தவனுக்கு உண்டாகின்றன என்றர்த்தம். 1—3

தம்போ தர்போ(அ)திமாநஸ்ச க்ரோத: பாருஷ்யமேவ ச |
அஜ்ஞாநம் சாபிஜாதஸ்ய பார்த்த ஸம்பதமாஸுரீம் || 4

ப - ரை] பார்த்த - அர்ஜுந, தம்ப: - டம்பமும், தர்ப:-கொழுப்பும், அதிமாந: - அதிக கர்வமும், க்ரோத:- கோபமும், பாருஷ்யமேவ- க்ரூரமான ஸ்வபாவமும், அஜ்ஞாநம் - அஜ்ஞானமும், ஆஸுரீம் - அஸுரர்களுடையதான, ஸம்பதம் - ஸம்பத்தை, அபிஜாதஸ்ய - உத்தேசித்துப் பிறந்தவனுக்கு (பவந்தி - உண்டாகின்றன). 4

'அவர்களினுடையஸம்பத்தாவது' என்று. 1 'மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த தைவீம் ப்ரக்ருதிமாஸ்ரிதா: | பஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம்' என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது. வேறிடத்திலும் 2 'விஷ்ணுபக்திபரோ தைவ:' என்றும்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஜாதஸ்ய' என்கிற இடத்தில்தாதுவிற்குக்கர்மா இல்லையேயாகிலும் 'பததி' என்பது முதலியதைப்போலஉபஸர்க்கம் சேர்ந்திருப்பதினால்இரண்டாம் வேற்றுமையோடு அந்வயம் உண்டென்று சொல்லுகிறார்—'அதைக்குறித்து' என்று. அதைக் குறித்துப் பிறக்கையாவது அதை உத்தேசித்துப்பிறக்கை. எப்படியானால் தேவதைகளினுடைய ஸம்பத்துண்டாகுமோ அப்படிப் பிறந்தவன் என்றர்த்தம். இப்படிப்பட்ட குணங்களை யுடையவனுக்கு இப்படிப்பட்ட ஸம்பத்துக்கள் அவஸ்யம் நேரிடக்கூடியது என்பது இங்கு உத்தேசிக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே 3 'ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந்மதுஸூதந: | ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ்ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக:' என்றுசொல்லப்படுகிறது. இதையே சொல்லுகிறார்—'அதை நிறைவேற்றப்பிறந்தவனுக்கு' என்று., 1-3

---

1 பகவத்கீதை - 9 - 13.

2 விஷ்ணு தர்மம் - 109 - 74. பகவானிடத்தில் பக்தி செய்கிறவன் தேவ ஸ்வபாவமுடையவன்.

3. பாரதம் - சாந்திபர்வம் - மோக்ஷதர்மம் - 377 - 75 - ஜாயமானம் - பிறக்கிற, யம் - எந்த, புருஷம் - புருஷனை, மதுஸூதந: - பகவான், பஸ்யேத் - கடாக்ஷிப்பனோ, ஸ:-அவன்,ஸாத்விக:-ஸத்வகுணம் மேலிட்டவனாக, விஜ்ஞேய:- அறியத்தக்கவன், ஸவை - அவனே, மோக்ஷார்த்த சிந்தக:-மோக்ஷமாகிற ப்ரயோஜனத்தை எண்ணுகிறவன்.

பா] ஈஹா: - தர்மத்தை யனுஷ்ட்டிக்கிறவனென்று ப்ரஸித்தியை ஸம்பாதிப்பதற்காகக் கர்மங்களை யனுஷ்ட்டித்தல். ஹர்ஷ: - செய்யத்தகுந்தது, செய்யத்தகாதது, இவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளாமைக்குக் காரணமாகிய விஷயங்களை அனுபவிப்பதினால் உண்டான ஸந்தோஷம். அதிமாந: - தன்னுடைய வித்யை, குலம், இவைகளுக்குத்தகாததான அபிமானம். த்ரோஹ: — அயலானுடைய பீடைக்குக்காரணமாகிய மனதின் விகாரம். பாருஷ்யம் - ஸாதுக்களுக்குப் பயத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய ஸ்வபாவம்.

தா] ‘ஈஹாஹர்ஷௌ’ என்கிற ஶ்லோகத்திலும் ‘ஹவதி’ என்பது சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. ‘தர்மத்தை யனுஷ்டிக்கிறவனென்று ப்ரஸித்தியை ஸம்பாதிப்பதற்காக’ என்பதற்குப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை அனுஸரிக்கவேண்டும் என்கிற புத்தியினாலல்ல என்றர்த்தம். ‘செய்யத்தகுந்தது, செய்யத்தகாதது;இவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளாமைக்குக்காரணமாகிய’ என்பதற்கு ஶாஸ்த்ரத்தை மீறி நடப்பதற்குக்காரணமாகிய என்று தாத்பர்யம். ‘அதிமாந:’ என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற கர்வமாகிய அபிமானத்தைவிட ‘ஹர்ஷ:’ என்பதற்கு வ்யத்யாஸத்தைச்சொல்லுகிறார்—‘விஷயங்களை அனுபவிப்பதினால் உண்டான’ என்று. இத்தால் ஆசார்யன், பகவான், இவர்களை ஸேவித்ததினால் உண்டாகிய ஸந்தோஷம் விலக்கப்படுகிறது. செய்யத்தகாத இடத்தில் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டதே இவ்விடத்தில் ‘தன்னுடைய வித்யை,குலம், இவைகளுக்குத்தகாததான’என்பதினால் விவரிக்கப்பட்டது. வித்யையும், குலத்தையும் எடுத்திருப்பது வயது முதலியவைகளையும் குறிக்கிறது, 1 ‘வயஸ: கர்மணோऽர்த்தஸ்ய ஶ்ருதஸ்யாபிஜநஸ்ய ச। வேஷவாக்வ்ருத்திஸாரூப்யமாசரந்விசரேதிஹ॥’ என்பதை மீறி நடப்பது இங்கே அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. வேதபாஹ்யரிடங்களிலும்,குத்ருஷ்டிகளிடங்களிலும், திருடர் முதலியவர்களிடங்களிலும், வார்த்தை க்ரூரமாயிருப்பதும் சிக்ஷை க்ரூரமாயிருப்பதும் அதிக தோஷமல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— ‘ஸாதுக்களுக்கு’ என்றாரம்பித்து. ஆகையினாலேயே ஸாதுக்கள் நீக்கிவிடுவதினால் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விலக்காக இருப்பதும் உண்டாய்விடும் என்றர்த்தம். ஸரியான காலங்களில் தூக்கம் முதலியவைகளாயும்,

---

1 மனுஸ்ம்ருதி-4-18-வயஸ:-வயதுக்கும், கர்மண:- கர்மத்திற்கும், அர்த்தஸ்ய-பணத்திற்கும், ஶ்ருதஸ்ய-வித்யைக்கும், அபிஜனஸ்யச-ஜாதிக்கும், வேஷவாக்வ்ருத்திஸாரூப்ய- வேஷம், வார்த்தை, அனுஷ்டானம், இவைகளின் ஒற்றுமையை, ஆசரன்-செய்துகொண்டு, இஹ-இந்தலோகத்தில், விசரேத்-இருக்கவேண்டும்.

ஜ்ஞாநம் - உயர்ந்த தத்துவம், தாழ்ந்த தத்துவம்,செய்யத்தகுந்த காரியம், செய்யத்தகாதகாரியம்,இவைகளைப்பகுத்தறியாமை. இந்த ஸ்வபாவங்கள் அஸுரர்களுடையதாகிய ஸம்பத்தை உத்தேசித்துப்பிறந்தவனுக்கு உண்டாகின்றன. அஸுரர்களாவது பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறி நடக்கும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள். 4

உபயோகமல்லாத விஷயங்களைப்பற்றியதாயுமிருக்கிற அஜ்ஞானம் அஸுரர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஸமானம். அப்படியிருப்பதினால் தோஷமுமில்லை. ஆகையினால் அதை விலக்குகிறார்—'உயர்ந்த தத்துவம், தாழ்ந்த தத்துவம்' என்றாரம்பித்து. இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞானத்தைக்காரணமாகவுடையதுமற்ற ஆகமங்களில் உயர்ந்த தத்துவம் தாழ்ந்த தத்துவம். இவைகளை மாறுடிச்சொல்லியிருப்பது வேதங்களுக்கு விருத்தமான ஆசாரங்களை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதும். முன்பு சொல்லப்பட்ட சிலகுணங்களில்லையென்று சொல்லியிருப்பது மற்றவைகளையுங்குறிப்பதற்காக. 'ச' என்பதினால் அவைகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறதாகவுமாம் அஸுரர்களினுடையதாகிய ஸம்பத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை' என்றாரம்பித்து அவர்களைப்பற்றி 1 "யஸ்ய ப்ரஜாநம் ஜாயமாநம் ப்ரஹ்மா ருத்ரோ பஶ்யதி ரஜஸா தமஸா சைவ மாநஸம் ஸமபிப்லுதம் ॥" என்றும், 2 'விபரீதஸ்ததா ஸுர:' என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஜாபதி வாக்யத்திலும் தேஹமே ஆத்மா என்கிற அபிமானம் முதலியவைகளைக் காரணமாகவுடைய தர்மார்த்த காம மாத்திரத்தில் நிஷ்டையைப் பற்றி 3 'இது அஸுரர்களினுடைய உபநிஷத்து' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் 'ஸம்பதம்' என்னும் பதம் பகவானுடைய உத்திரவை மீறி நடப்பதில் ஆசையுடையவர்களுடைய அபிப்ராயத்தினாலாவது, அவர்கள் அப்படித் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தினாலாவது, 'ஸம்பத்யதே (உண்டாகிறது)' என்கிற அர்த்தத்தை மாத்திரம் சொல்லுகிறதாகவாவது, வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. 4

---

1 *பாரதம்-சாந்திபர்வம்-மோக்ஷதர்மம்* - 357-71 *ஜாயமானம்-பிறக்கிற, வனம்-இந்தப் புருஷனை, ப்ரம்மா- ப்ரஹ்மாவாவது, அதவா - இல்லாவிட்டால், ருத்ர:- ருத்திரனாவது, பச்யதி- பார்க்கிறானேயானால், ரஜஸா-ரஜோகுணத்தினாலும், தமஸா சைவ-தமோகுணத்தினாலும், மாநஸம் - மனது, ஸமபிப்லுதம்-வ்யாபரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.*

2 *விஷ்ணு தர்மம்* - 109-74-*ததா - அப்படி, விபரீத:-விபரீதமான ஸ்வபாவமுள்ளவன், அஸுர: - அஸுரஸ்வபாவமுடையவன்.*

3 *சாந்தோக்யம்* - 8 - 5.

𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀 𑌮𑌤𑌾 ।

ப-ரை] 𑌦𑍈𑌵𑍀 - தேவதைகளினுடையதாகிய, 𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍 - ஸம்பத்தானது, 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 - மோக்ஷத்திற்கு (காரணமாகிறது), 𑌆𑌸𑍁𑌰𑍀 - அஸுரர்களுடைய (ஸம்பத்து). 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 - ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாகிறது என்று, 𑌮𑌤𑌾 - எண்ணப்பட்டது.

பா] என்னுடைய உத்திரவை அனுஸரிப்பதாகிய ஸம்பத்து ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவதற்குக் காரணமாகிறது. க்ரமமாக என்னை அடைவதற்குக் காரணமாகிறது என்றர்த்தம். என்னுடைய உத்திரவை மீறி நடப்பதாகிய ஸம்பத்துத் தாழ்ந்த கதியையடைவதற்குக்காரணமாகிறது என்றர்த்தம்

பா-அ] இதைக்கேட்டுத் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை இன்னதென்று நிஶ்சயமாகத் தெரிந்து கொள்ளாமையினால் மிகவும் பயந்திருக்கிற அர்ஜுநனைக்குறித்து இவ்விதமாகச் சொல்லுகிறார்—

𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵 ॥ 5

ப-ரை] 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵 - பாண்டுவின் பிள்ளையாகிய அர்ஜுந, 𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃 - துக்கப்படாதே, 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌮𑍍 - தேவதைகளினுடையதாகிய, 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌮𑍍 - ஸம்பத்தை, 𑌅𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌃 - உத்தேசித்துப் பிறந்தவனாக, 𑌅𑌸𑌿 - ஆகிறாய். 5

தா] தேவதைகளினுடைய ஸ்வபாவம், அஸுரர்களினுடைய ஸ்வபாவம், இவைகளில் ப்ரீதியையும் பயத்தையும் உண்டு பண்ணுவதற்காக 1 '𑌊𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃' என்றிவை முதலியவைகளால் சொல்லப்பட்டதே இவ்விடத்தில் சுருக்கமாக ஜ்ஞாபகப்படுத்தப் படுகிறது—இந்தப் பாதி ஶ்லோகத்தினால். '𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷' இஷ்டத்தை அடைகிறவரையில் முடிவு பெறுகிறது என்று சொல்லுவதற்காக எல்லா அநிஷ்டங்களும் நிவ்ருத்தி யடைவதாகிய இந்தப் பதத்தின் முக்யமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு' என்று. இதுவே நேரில் காரணமென்று சொல்லில் த்யானம் வரையிலும் விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்தமாய்விடும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'க்ரமமாக' என்றாரம்பித்து. ஜீவாத்மாவை நேரில் பார்ப்பது முதலியவைகளின் வழியாக என்றர்த்தமாகவுமாம். '𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃' என்பதற்கு எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரபந்தம் என்றர்த்தம். அவ்விடத்தில் 1 '𑌅𑌧𑍋 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿' என்று கீழ்ச்சொல்லியதை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார்—'தாழ்ந்த கதியை' என்றாரம்பித்து.

1 பகவத்கீதை - 14 - 18.

பா] துக்கப்படாதே, நீ தேவதைகளினுடையதாகியஸம்பத்தைக்குறித்துப்பிறந்தவனாகிறாய் பாண்டவ, தர்மிஷ்டர்களில் முதன்மையான பாண்டுவின் பிள்ளையல்லவோ, நீ என்றபிப்ராயம். 5

தா] இவ்விடத்தில் 'ஶோசஃ' என்று சொல்லியிருப்பது இந்த ஶாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட துக்கப்படத்தகாத பீஷ்மர், முதலியவர்களைப்பற்றிய துக்கத்தை மறுப்பதற்காகவல்ல, அது அநேகவிதமாகப்பரிஹரிக்கப்பட்டபடியினாலும், 'ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி' என்பதனால் அதற்குப் பரிகாரம் ஸம்பவிக்காதாகையினாலும். ஆகையினால் 'நிவாஸாயாஸாமீதா' என்று சொல்லியிருக்கும்பொழுது ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஏற்பாடுகளை மீறி நடக்காமலிருந்தபோதிலும் தன்னிடத்தில் 1 'ஸ்திரோ நிகூடாஹங்கார:' என்று சொல்லியிருக்கிறபடி தீரோதாத்த நாயகனுடைய குணமாகிய மறைந்துகொண்டிருக்கிற அஹங்காரத்தையுடையவனாயிருக்கை தன்னுடைய மனஸ்ஸாக்ஷிகமாய்த் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறபடியினால் அவ்வளவு மாத்திரத்தைக்கொண்டு தன்னிடத்தில் அஸுர ஸ்வபாவமுடையவனாக இருக்கையைப்பற்றி ஸந்தேஹப்பட்டுக் கொண்டவனாயும், இரண்டுவித ஸம்பத்துக்களையும் விவரமாகக்கேட்டவனாயும், தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி இன்னதென்று நிஶ்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ளாமையினால் மறுபடியும் அபாரமாகிய ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தில் முழுகுவதிலிருந்து பயத்தினால் துக்கப்படுகிற அர்ஜுனனுக்கு நீ தேவதைகளின் ஸ்வபாவத்தையுடையவன் என்று தெரிவிப்பதினால் அவனுடைய துக்கத்தைப் போக்குகிறார், என்று சொல்லுகிறார்—'இதைக்கேட்டு' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்திலும் இடமில்லாத இடத்தில் துக்கத்தை நீயே வரவழைத்துக் கொள்ளுகிறாய் என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'துக்கப்படாதே' என்று. தேவதைகளின் ஸ்வபாவமுடையவர்களாயும், தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பதில் சிறந்தவர்களாயும் இருப்பவர்களுக்கு அஸுரஸ்வபாவமுடைய பிள்ளைகள் பிறக்கமாட்டார்களல்லவா என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'பாண்டவ' என்னும் பதத்தினால் அழைத்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தர்மிஷ்டர்களில் முதன்மையான' என்றாரம்பித்து 5

1 தசரூபகம் - 2-1-ஸ்திர: - தைர்யமுள்ளவனும், நிகூடாஹங்கார:- மறைந்துகொண்ட அஹங்காரத்தையுடையவனாகவும்.

த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேऽஸ்மிந்
தைவ ஆஸுர ஏவ ச।
தைவோ விஸ்தரஶ: ப்ரோக்த
ஆஸுரம் பார்த² மே ஶ்ருணு॥ 6

ப-ரை] பார்த²-அர்ஜுந, அஸ்மிந்-இந்த, லோகே-லோகத்தில், தைவ:-தேவதைகளின் ஸ்வபாமுடையதென்றும், ஆஸுர ஏவ ச-அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடையதென்றும், பூதஸர்கௌ - ப்ராணிகளின் ஸ்ருஷ்டியானது, த்வௌ - இருவகைப்பட்டது, தைவ:-தேவஸ்வபாவமுடைய ஸ்ருஷ்டி, விஸ்தரஶ: - விஸ்தாரமாக, ப்ரோக்த: - சொல்லப்பட்டது, ஆஸுரம் - அஸுரர்களினுடையஸ்வபாவமுடைய ஸ்ருஷ்டியை, மே - என்னிடமிருந்து, ஶ்ருணு - கேள். 6

பா] இந்தக் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கக்கூடிய லோகத்தில் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிற ப்ராணிகளின் ஸ்ருஷ்டி இருவகைப்பட்டது, தேவதைகளின் ஸ்வபாவமுடையதென்றும், அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடையதென்றும்.

தா] ஸ்வரூபம் முதலியவைகளினால் எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ஸமமாக இருக்க தேவதைகளின் ஸ்வபாவமுடையதென்றும், அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடையதென்றும், பிரிவு எதைக்காரணமாக உடையது என்கிற ஆக்ஷேபத்தை அதில் விசேஷணங்களோடு கூட அனுவாதம் செய்வதினால் பரிகரித்துக்கொண்டு மிகவும் விட வேண்டியதென்று தெரிவிப்பதற்காகக் கீழ் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்ட அஸுர ஸ்வபாவமுடையவர்களின் நடவடிக்கையைப்பற்றிய விஸ்தாரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—இந்தஶ்லோகத்தினால். 'இந்த . லோகத்தில்' என்பது மற்ற லோகங்களை விலக்குவதற்காக அல்ல, எல்லா லோகங்களிலும் தேவஸ்வபாவமுடையவன், அஸுரஸ்வபாவமுடையவன் என்கிற பிரிவு ஏற்பட்டிருப்பதனால். ஒரு அர்த்தமுமில்லாமல் இடத்தை மாத்திரம் குறித்திருக்கிறது என்பதும் யுக்தமல்ல. ஆகையினால் லோகத்தில் தெரிந்து கொள்ளுவதினால் மேற்பட்ட ஆகாரத்தினால் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவைகளையும் தடுக்கப்பட்டவைகளையும் அனுஷ்டிப்பதைத் தெரிவிப்பது இவ்விடத்தில் தாத்பர்யம் என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கிற ப்ராணிகளின்' என்று கர்மலோகத்தை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'அஸ்மிந் (இந்த)' என்கிற விசேஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 1 'ஸர்க: ஸ்வபாவநிர்மோக்ஷ

1 நாமலிங்காநுஶாஸநம்.

'ஸர்க:' ஆவது உத்பத்தி. அநாதியான புண்ய பாபங்களாகிய கர்மவசத்தி னால் பகவானுடைய உத்தரவை அனுஸரிப்பதற்கும், அதற்கு விரோதம் செய்வதற்கும் உத்பத்தியாகும் போழுதே பிரிக்கப்பட்டு ப்ராணிகள் உண் டாகின்றன என்றர்த்தம். அதில் தேவதைகளின் ஸ்வபாவமுடைய ஸ்ருஷ்டி விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. அதாவது என்னுடைய ஆஜ்ஞையை அனுஸரித்து நடக்கும் ஸ்வபாவமுடைய தேவதைக

க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ' என்று அநேக அர்த்தங்களைச் சொல் லுகிற அந்த 'ஸர்க:' என்னும் பதத்திற்கு அபிப்ராயத்திலிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதற்காக அந்த தாது ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களின் வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'ஸர்க:' ஆவது உத்பத்தி' என்று. உத்பத்தியில் தேவஸ்வபாவமுடை யது, அஸுரஸ்வபாவமுடையது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்றாக்ஷேபம் வரில் 'லோகேஸ்மிந்' என்பதினாலும், 'ஸர்க' என்னும் பதத்தினாலும் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சேர்த் துச் சொல்லுகிறார்—'அநாதியான' என்றாரம்பித்து. தேவதைகளினு டையவும், அஸுரர்களினுடையவும் ஸம்பத்திற்காக ஏற்பட்டபடியி னால் உத்பத்தியிலும் தேவஸ்வபாவமுடையது, அஸுரஸ்வபாவமு டையது. என்று சொல்லியிருக்கிறது என்றர்த்தம். 'ஸர்க' என் னும் பதம் ஸ்வபாவம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என் பதும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது என்பதும், அப்ரஸித்தமாகையினால் அவைகளை அனாதரித்து விட்டு ப்ரஸித்த மாகிய ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுவதாகவே வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட் டது. தேவதைகளின் ஸ்ருஷ்டி விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது என்று சொன்ன இடத்தில் தேவதைகளினுடைய வம்சங்களின் சரித் திரம் சொல்லப்பட்டது என்றர்த்தம் என்று தோன்றுகிறது. அப் படிச் செய்யப்படவில்லை. மேலும் 1'ப்ரஜஹாதி யதா காமாந்', 2 'தைவ மேவாபரே யஜ்ஞம்', 3'ஜ்ஞாநேந து ததஜ்ஞாநம்', 4'மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த' என்றிவை முதலியவைகளால் கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், இவைகளில நிஷ்டையையுடைய புருஷர்கள் சொல்லப் பட்டார்கள். அப்படியிருந்தபோதிலும் அவர்களால் செய்யவேண் டிய கர்மங்களை விவரிப்பதில்லையே தாத்பர்யம். ஆகையினால் இவ்வி டத்தில் தேவதைகளின் ஸ்வபாவத்தையுடைய ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றி

---

1 பகவத்கீதை - 2 - 55. 2 பகவத்கீதை - 4 - 25.
3 பகவத்கீதை - 5 - 16. 4 பகவத்கீதை - 9 - 13.

ளின் ஸ்வபாவமுடைய ப்ராணிகளின் உத்பத்தி எந்த அனுஷ்டானத்தைச் செய்வதற்காகவோ அப்படிப்பட்ட கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகமாகிற அனுஷ்டானம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடைய ப்ராணிகளின் ஸ்ருஷ்டி எந்த அனுஷ்டானத்தைச் செய்வதற்காகவோ, அந்த அனுஷ்டானத்தை என்னிடமிருந்து கேள். 6

ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச ஜநா ந விதுராஸுரா: |
ந ஶௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே || 7

ப-ரை] ஆஸுரா: - அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடைய, ஜநா: - ஜனங்கள், ப்ரவ்ருத்திம் - ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தையும், நிவ்ருத்திஞ்ச - நிவ்ருத்தி தர்மத்தையும், நவிது: - அறிகிறதில்லை, தேஷு - அவர்களிடத்தில், ஶௌசம் - பரிசுத்தியானது, ந - இல்லை, ஆசார: - அனுஷ்டானமும், ந - இல்லை, ஸத்யம் - உண்மையும், நவித்யதே - இல்லை. 7

விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது என்று சொல்லியிருப்பது அவைகளின் கார்யங்களை முன்னிட்டு என்கிற அபிப்ராயத்தினால்—'எந்த அனுஷ்டானத்தைச் செய்வதற்காகவோ' என்றிவை முதலியது சொல்லப்பட்டது. 'அபயம் ஸத்வ ஸம்ஶுத்தி:' என்பது முதலியதோ முன்பு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டதைச் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் கர்மயோகம் முதலியவைகளை எடுத்து 'ஆஸுரம் ஸர்க்கம் (அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடைய ப்ராணிகளின் ஸ்ருஷ்டியை)' என்கிற இடத்திலும் மேலே சொல்லப்போகிறதை அனுஸரித்து இப்படியே தாத்பர்யம் என்று சொல்லுகிறார்—'அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடைய' என்றாரம்பித்து. 'ஆஸுரம் மே ஶ்ருணு' என்று சொன்ன இடத்தில் 'மே' என்கிற ஆறாம் வேற்றுமை கர்த்தாவைச் சொல்லுகிறது. அதாவது என்னால் செய்யப்பட்ட அவ்விதமான ஸ்ருஷ்டியைக் கேள் என்றர்த்தம் என்று ப்ரமம் உண்டாகும். அதைவிட 'ஶ்ருணு' என்பதற்கு அவஶ்யம் வேண்டியதாகிய மிகவும் ஆப்தனாயிருக்கையைச் சொல்லுவதே உசிதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'என்னிடமிருந்து' என்று. அங்கீகரிக்கத்தகுந்த வஸ்து அறியப்படாவிட்டால் எப்படி அங்கீகரிக்க முடியாதோ அப்படியே விடத்தகுந்த வஸ்துவும் அறியப்படாவிட்டால் விட முடியாது. ஆகையினால் ஸாவதானனாக இரு என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஶ்ருணு (கேள்)' என்று சொல்லப்பட்டது. 6

பா] ஐஶ்வர்யத்திற்கு ஸாதனமாயும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாயுமிருக்கிற வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மத்தை அஸுர ஸ்வபாவமுடையவர்கள் அறிவதில்லை. ஶாஸ்த்ரங்களி லேற்பட்டதாயும் வெளியிலும் மனதிலுமிருக்கிற வேதத்தில்சொல்லிய கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கக்கூடிய

தா] இவ்விடத்தில் 'ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்தி' என்னும் பதங்கள் லோகத்திலேற்பட்ட கார்யங்களைப்பற்றியதல்ல, அஸுர ஸ்வபாவமுள்ளவர்களுக்கே இஷ்டத்தையடைவதற்கும், அநிஷ்டத்தைப் பரிஹரிப்பதற்கும், லோகத்தி லேற்பட்டதாகிய கெட்டவழியில் ப்ரவ்ருத்திப்பதும், நல்லவழியிலிருந்து நிவ்ருத்திப்பதும், ஏற்பட்டிருக்கிறபடியினால் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவைகளையும் நிஷேதிக்கப்பட்டவைகளையும் மாத்திரம் பற்றியதல்ல, தன்னிஷ்டத்தின லேற்பட்டதும், ஶாஸ்த்ரங்களினலேற்பட்டதையும் பற்றியதுமல்ல, 'நஶௌசம் நாபிசாசார:' என்றிவை முதலியவைகளுக்குப் புனருக்தி வருகிறபடியினால். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனுக்கு அவஶ்யம் செய்யவேண்டியதாகிய ப்ரவ்ருத்தி தர்மம், நிவ்ருத்தி தர்மம், இவைகளைப் பற்றிய விவேகமில்லை என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்யம் என்று சொல்லுகிறார்—'ஐஶ்வர்யத்திற்கு ஸாதனமாயும்' என்றாரம்பித்து. அப்படிப்பட்ட தர்மங்கள் [1]'ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணம் தர்மம் ப்ரஜாபதி ரதாப்ரவீத்। நிவ்ருத்தி லக்ஷணம் தர்மம் ருஷிர் நாராயணோப்ரவீத்॥' என்று சொல்லப்பட்டது 'நவிது:' என்கிற இடத்தில் 'நலப்த்வேஷு விஷ்யதே' என்கிற இடத்திலே போல அதைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் மாத்திரம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறதில்லை. பின்னை எப்படி என்னில் அநேகம் தடவை நிரூபித்துச் சொன்ன போதிலும் தமோகுணம் மேலிட்டிருப்பதினால் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமை சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அறிவதில்லை' என்று. முன்பு க்ருத்யங்களைச் செய்யக் கூடிய யோக்யதை என்று சொல்லப்பட்டதே இவ்விடத்தில் 'வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை' என்று விவரிக்கப்பட்டது. வெளியின் பரிசுத்தி, அசுத்தமான வஸ்துக்களோடு பழகுவது முதலியவைகளினலும் அவஶ்யமாகச் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்யாமையினலும் இல்லை. மனதில் சுத்தியோ

---

1 பாரதம் - சாந்திபர்வம், மோக்ஷதர்மம் - 219-2. ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணம்-ப்ரவ்ருத்தி என்றுபேருடைய, தர்மம் - தர்மத்தை, ப்ரஜாபதி:-ப்ரம்மா, அத-பிறகு அப்ரவீத் - சொன்னர், நிவ்ருத்தி லக்ஷணம்-நிவ்ருத்தி என்று பேருடைய, தர்மம் தர்மத்தை, நாராயண: - நாராயணனென்கிற, ருஷி: - ருஷி அப்ரவீத்-சொன்னர்

யோக்யதையும் அஸுர ஸ்வபாவமுடையவர்களிடத்தில் இல்லை. அந்த வெளியிலும் மனதிலும் இருக்கிற ஶுத்தி எவ்விதமான ஸந்த்யா வந்தனம் முதலிய அனுஷ்ட்டானத்தினால் உண்டாகிறதோ அவ்வித அனுஷ்ட்டானமும் அவர்களிடத்தில் இல்லை. அப்படியே * 'ஸந்த்யாஹீநோ ஶுசிர் நித்யமநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு' என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே தானறிந்தபடி ப்ராணிகளுக்கு ஹிதமாகப்பேசுவதும் அவர்களிடத்தில் இல்லை. 7

பா-அ] மேலும்—

அஸத்யமப்ரதிஷ்ட்டம் தே ஜகதாஹுரநீஶ்வரம் |
அபரஸ்பரஸம்பூதம் கிமந்யத்காமஹைதுகம் || 8

ப-ரை] தே - அந்த அஸுர ஸ்வபாவமுடையவர்கள், ஏதத் - இந்த, ஜகத் - லோகத்தை, அஸத்யம் — பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையதல்ல என்றும், அப்ரதிஷ்ட்டம் - பரமாத்மாவை ஆதாரமாக உடையதல்ல என்றும், அநீஶ்வரம் - பரமாத்மாவினால் நியமிக்கப்படுகிறதல்ல என்றும், ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், அபரஸ்பரஸம்பூதம் - ஸ்த்ரீபுருஷர் ஒருவர்க்கொருவர் சேராமல் உண்டாகிய, அந்யத்—வேறுவித வஸ்து, கிம்- எது (ஆகையினால்), காமஹைதுகம்—காமத்தையே காரணமாகவுடையதென்றும் (சொல்லுகிறார்கள்). 8

ஆத்மகுணமில்லாமையினால் இல்லை. 'ந ஶௌசம் நாபி சாசார:' என்று க்ரமமாகக் கார்யமும் காரணமும் இல்லை யென்று சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அந்த' என்றாரம்பித்து ஸந்த்யா வந்தனம் முதலிய வர்ணாஶ்ரமதர்மத்திற்கு 1 'ப்ராஜாபத்யம் ப்ராஹ்மணாநாம்' என்றிவை முதலிய வசனங்களினால் வேறு பலம் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி யிருக்க அது பரிசுத்திக்குக் காரணம் என்று எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'அப்படியே' என்றாரம்பித்து. ஸந்த்யா வந்தனம் செய்யாதவன் சுத்தியில்லாதவன் என்று சொல்லி யிருப்பதினால் ஸந்த்யா வந்தனம் செய்வது சுத்திக்குக் காரணமென்று இவ்விடத்தில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இது நித்யங்களாகிய மற்றக் கர்மங்களை விட்டதினாலும் உண்டென்றறியவும். 'தானறிந்தபடி' என்றாரம்பித்த வாக்யத்திற்கு மோசம் செய்வதிலேயே ஆசையுள்ளவனாகையினால் தானறிந்தபடி பேசுவதில்லை, ஹிம்ஸை செய்வதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனாகையினால் ஹிதமாகப் பேசுவதில்லை என்று தாத்பர்யம். 7

* தக்ஷஸ்ம்ருதி-2-22. ஸந்த்யாஹீந: - ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யாதவன், நித்யம் - எப்பொழுதும் அஶுசி: சுத்தியில்லாதவன், ஸர்வகர்மஸு - எல்லாக் கர்மங்களிலும், அநர்ஹ: - யோக்யதை இல்லாதவன்.

1 விஷ்ணுபுராணம்-1-6-37. ப்ராஹ்மணாநாம் - ப்ராஹ்மணர்களுக்கு, ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரஜாபதியின் லோகம் (உண்டாகிறது).

தா] இப்படி உண்மையைச் சொல்லாதது மாத்திரமல்ல, பின்னை எப்படி என்னில் அதற்கு விரோதமாகச் சொல்லுவதுமுண்டு என்று சொல்லுகிறார்—'மேலும்' என்று. இவ்விடத்தில் 'அஸத்யம்' என்னும் பதம் பொய்யென்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல, அது லோகத்தில் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கும், தன்னுடைய வார்த்தைக்கும் விரோதம் முதலிய தூஷணங்களால் முன்னே நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதானாலும், மிகவும் ஸ்தூலமாகையினால் ஐச்வர்யத்தை உண்மையாகவும் ஸ்திரமாகவும் நினைத்துக்கொண்டு அதினாலுண்டாகிய ஆக்ரஹத்தையுடைய அஸுரர்கள் லோகம் பொய் என்கிற கபடயுக்திகளால் வஞ்சனை செய்யத்தகுந்தவர்களென்பது ஸம்பவிக்காதாகையினாலும். எப்படி நாம் பொய்க்கு ஸமானமோ அப்படி இந்த எல்லா லோகமும் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்று வ்யாக்யானஞ் செய்திருப்பதும் யுக்தமல்ல, 'ஜகத்' என்னும் பதம் ஜீவாத்மாக்களை மாத்திரம் சொல்லுகிறது என்பதில்லாமையினால். இங்கே மறுத்திருப்பதும் முன்பு சொல்லிய ஆகாரத்திற்கு விரோதத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினாலும், 'அப்ரதிஷ்டம் அநீச்வரம்' என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய அர்த்தங்களை இல்லையென்று மறுப்பதைச் சொல்லியிருப்பதினாலும், அஸுரர்கள் சாஸ்த்ரத்தில் த்வேஷம் செய்வதையே ஸ்வபாவமாக வுடையவர்களாகையினாலும். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் சாஸ்த்ரத்தில் லேற்பட்ட அர்த்தத்தை மறுப்பதையே இந்தப் பதம் சொல்லுகிறது. அதுவும் 'ஸத்யம்' என்பது ப்ரம்மமே என்று 1 'ஸத்யமாயும், ஜ்ஞானமாயும், அளவில்லாததாயுமிருக்கிறது ப்ரம்மம்' என்றர்த்தமுள்ள ச்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. சாந்தோக்யத்திலும் சேதனா சேதன வஸ்துக்களை நியமிக்கிற படியினால் ப்ரம்மத்திற்கு ஸத்யம் என்பது பெயர் என்று 'அப்படிப்பட்ட இந்த ப்ரம்மத்திற்கு ஸத்யம் என்று பெயர். 2 இது 'ஸத்' 'தி' 'யம்' என்று மூன்று அக்ஷரங்கள். 'ஸத்' என்று சொல்லப்படுகிறது விகாரமில்லாத ஜீவாத்மா. 'தி' என்பது மாறுதல்களையடையும் ஸ்வபாவமுடைய அசேதனம். 'யம்' என்கிற இது இவ்விரண்டு வஸ்துக்களையும் நியமனம் செய்கிறான் என்றது எதினால் இவ்விரண்டு வஸ்துக்களையும் நியமிக்கிறானோ ஆகையினால் 'யம்' என்னப்படுகிறது. தினந்தோறும் இப்படித் தெரிந்துகொள்ளுகிறவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையடைகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தினால் நிர்வசனம் பண்ணப்பட்டது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில கபிலர், குரு, குமாரிலர், ஜினன், புத்தன், சார்வாகன் முதலியவர்களின் மதத்தை அனுஸரித்தவர்களைப் போல லோகம் ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாக வுடையதல்ல என்று சொல்லு

1 தைத்திரீயம், ஆனந்தவல்லி-1-1.　　2 சாந்தோக்யம்-8-3-4.

பா] இந்த லோகம் ஸத்யமென்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற பர ப்ரம்மத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிறபடியினால் ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாக வுடையது என்று அவர்கள் சொல்லுகிறதில்லை. அப்படியே பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் இருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறதில்லை ஆதிசேஷனாகிய ரூப

கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'ஸத்யம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற' என்றாரம்பித்து. 'அப்ரதிஷ்டம்' என்னும் பதத்தினாலும் எல்லா லோகங்களுக்கும் விரோதம் வருகிறது முதலிய தோஷங்களினால் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஏற்பட்ட, நிலை நின்றிருப்பதை மறுப்பது ஸம்பவிக்காதாகையினால் ஶாஸ்த்ரங்களில் ஆதாரம் என்று சொல்லப்பட்ட எல்லா வஸ்துக்களையும் மறுக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'அப்படியே' என்றாரம்பித்து. அத்தையே உதாஹரணத்தைக் கொண்டு விவரிக்கிறார்— 'ஆதிசேஷனாகிய ரூபத்தையுடைய' என்றாரம்பித்து. இத்தால் 'ப்ரதிஷ்டா' என்னும் பதம் தர்மம், அதர்மம், இவைகளை மாத்திரம் சொல்லுகிறது என்று வ்யாக்யானஞ் செய்தது நிராகரிக்கப்பட்டது 'எல்லா லோகங்களையும் தாங்குகிறது' என்பதற்கு ஸ்வரூபத்தினாலும், கார்யத்தினாலும், என்று தாத்பர்யம். ஆதிகூர்மம், ஆதிசேஷன், திக்கஜங்கள், முதலியவைகளால் பூமி தாங்கப்படுகிறது என்று ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும்பொழுது யுக்தி வாதிகளினால் 1 'தரித்ர்யா தர்த்தாऽந்ய: கச்சிதஸ்தி சேத் தஸ்யாபரஸ்தஸ்ய பரஸ்ததோऽந்ய: । ஏவம் ஹி தேஷாமநவஸ்திதி: ஸ்யாத் ததோ ஹி தர்த்ர்யா புவ ஏவ ஶக்தி: ॥' என்று சொல்லப்படுகிறது. காற்றின் வேகத்தினால் பூமி சுழலுகிறது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஜைனர்கள் பாரமுள்ளதாகையினால் பூமி எப்பொழுதும் கீழே விழுந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். 'அநீஶ்வரம்' என்னும் பதமும் விக்ரஹங்கள், அரசர்கள், முதலிய லோகத்தில் கண்டறியப்பட்ட ஈஶ்வரர்களை மறுப்பதைச் சொல்லுகிறதல்ல அவர்கள் அவைகளை மறுக்கவில்லையாகையினால். அப்படியே அவர்கள் மதத்தை லோக வ்யவஹாரத்தினால் ஏற்பட்ட ராஜா முதலியவர்களை ஈஶ்வரன் என்று சார்வாகர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்று அனுவாதஞ் செய்திருக்கிறார்கள். ப்ரம்மமே இல்லை என்று மறுப்ப

---

1 *தரித்ர்யா:-பூமிக்கு, தர்த்தா-தரிக்கிறவன், அந்ய:-வேறு, கச்சித்-ஒருவன், அஸ்தி - இருக்கிறானேயானால், தஸ்ய-அதற்கு, அபர:-மற்றொருவன், தஸ்ய-அதற்கும், பர:-வேறொருவன், தத:-அதைவிட, அந்ய:-வேறொருவன், ஏவம்-இப்படி, தேஷாம் அவர்களுக்கு, அநவஸ்திதி:-அநவஸ்தை, ஸ்யாத் உண்டாகும், தத:-ஆகையினால், தர்த்ர்யா:-தாங்குகிற, புவ ஏவ பூமிக்கே, சக்தி:-சக்தி.*

த்தையுடைய பரமாத்மாவினால் தரிக்கப்பட்ட பூமியல்லவோ எல்லா லோகங்களையும் தாங்குகிறது. அப்படியே * 'தேநேயம் நாகவர்யேண ஶிரஸா வித்ருதா மஹீ । பிபர்தி மாலாம் லோகாநாம் ஸதேவாஸுரமாநுஷாம்॥'' என்று சொல்லப்பட்டது. ஸத்யஸங்கல்பனையும், பரப்ரம்மமாயும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈஶ்வரனையுமிருக்கிற என்னால் நியமிக்கப்படு

தையும் சொல்லுகிறதல்ல, அஸத்யம் என்பதோடு புனருக்தி வருமாகையினால். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் வ்யுக்பக்தியை யனுஸரித்து ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நியமிக்கிறவன் இல்லை என்று மறுப்பதில் தாத்பர்யம் என்று சொல்லுகிறார்—'ஸத்ய ஸங்கல்பனையும்' என்றாரம்பித்து. அபக்ஷாக்தம் முதலியவைகளைப்போல அசேதனங்களின்ஸ்வபாவத்தினால் ஜீவன், ஜீவனல்லாத வஸ்துக்கள், இவை இரண்டின் சேர்க்கையே இந்த லோகம், இதற்கு ஈஶ்வரனில்லை என்று ஜைனர் முதலியவர்களின் கொள்கையை அனுஸரிக்கு தர்மம் முதலியவைகளின் மாத்திரத்தினாலாவது 1 'லோமேஶ்வர ஸம்ஜ்ஞோ'ந்யோ க்வசிதேவ ஶரீரவ்ஸ்தித' என்பதைப்போல என்னையே ஈஶ்வரனாக அபிமானித்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் உத்திரவினாலாவது இடம், காலம், இவைகளால் அளவிடப்பட்ட அநேகம் ஈஶ்வரர்களின் பரம்பரையினாலாவது, லோகங்களின் வ்யாபாரங்கள் நடக்கின்றன என்றல்லவோ அவர்களின் மதம் என்று தாத்பர்யம். 'என்னால் நியமிக்கப்படுகிறது' என்பதற்கு எவர்கள் என்னைத் தவிர வேறு ப்ரம்மா, ருத்ரன், முதலியவர்களைப் பரமேஶ்வரனாகக்கல்பிக்கிறார்களோ அவர்களும் ஆஸுரஸ்வபாவமுடையவர்கள் தான் என்று தாத்பர்யம். பகவானைத் தவிர வேறு சில ஈஶ்வரர்கள் நியமிக்கிறவர்களாக காணப்படுகிறார்கள், ஶ்ருதியிலும் சொல்லப்படுகிறார்கள். அப்படியிருக்கப் பகவானே எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறானென்பது எப்படிப்பொருந்தும்?என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஈஶாவாஸ்யம்' என்றாரம்பித்து. நியமிக்கிறவர்களா

---

* விஷ்ணுபுராணம் - 2 - 5 - 27. அயம் - இந்த, மஹீ - பூமி, தேந - அந்த, நாகவர்யேண - பாம்புகளுக்குள் ஶ்ரேஷ்டனை ஆதிசேஷனால், ஶிரஸா - தலையினால், வித்ருதா-தரிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு, தேவாஸுரமானுஷம்-தேவதைகள், அஸுரர்கள், மனுஷ்யர்கள், இவர்களோடுகூடிய,லோகானாம் - லோகங்களினுடைய, மாலாம் - வரிசையை, பிபர்த்தி - தரிக்கிறது.

1 விஷ்ணு புராணம். அஜ்ஞ - மூடனே - மயி - நான், அவஸ்திதே - இருக்கும் பொழுது, பரமேஶ்வராஸம்ஜ்ஞ:-பரமேஶ்வரனென்று பேருடைய, அந்ய:- வேறொருவன், கிம் - இருக்கிறானா-

கிறது என்றும் சொல்லுகிறதில்லை. † 'அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே' என்றல்லவோ முன்னால் சொல்லப்பட்டது. மேலும் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்—ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்பந்தத்தினால் இந்த மனுஷ்யன், பசு முதலியவைகள்

கிய மற்றவர்களினுடைய நியமிப்பதாகிய வ்யாபாரமும் பகவானுக்கு வசப்பட்டது. அப்படியே 1 'கர்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்' என்றாரம்பித்து 2 'பராத்து தச்ச்ருதே:' என்கிற வரையில் ஸூத்ரங்களில் சொல்லப்பட்டது. இப்படி மூன்று வாக்யங்களினால் இந்த லோகத்தின் உத்பத்தி, ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி, இவைகள் பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டதென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. அதில் லோகங்களின் உத்பத்தி ப்ரம்மத்தினால் உண்டாகிறதில்லை என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதை வேறு காரணத்தினால் ஏற்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு இவ்விதமாக நிரூபிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்—'மேலும் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்' என்றாரம்பித்து 'அபரஸ்பரஸம்பூதம்' என்றது முன் வாக்யத்தோடு ஒரே வாக்யமாயந்வயிக்கிறதல்ல, 'கிமந்யத்' முதலியது அந்வயிக்காதாகையினாலும், அப்படி அந்வயம் சொல்லுவதாக இருந்தால் கஷ்டப்பட்டுச் சொல்ல வேண்டுமாகையினாலும், அப்படிச் சொன்னாலும் அது பொருந்தாதாகையினாலும். இதுவே இவர்கள் ஆஸுரஸ்வபாவமுடையவர்கள் என்பதில் போதுமான காரணம், வேறென்ன சொல்ல வேண்டியது என்று கல்பிப்பது அநேகபதங்களைச்சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டியது, முதலிய தோஷங்களையுடையது 'மேலும் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்' என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருப்பதோவெனில் அந்தப் பதங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால்சொல்லப்பட்டதல்ல, 3 'ஏதாம் த்ருஷ்டிம்' என்று மேலே சொல்லியிருப்பதினாலேயே அது ஏற்படுகிற படியினால். ஆகையினால் 'காமஹைதுகம்' என்பதை நிரூபிப்பதற்காக 'அபரஸ்பரஸம்பூதம்' என்றிவை முதலியது சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய' என்றாரம்பித்து எப்பொழுதும் உத்பத்தியாகிற கார்யம் இடைவிடாமல் உண்டாகிறபடியினால் ஒன்று காரணம் மற்றொன்று கார்யம்

---

† பகவத்கீதை-10-8.

1 ஶாரீரக ஸூத்ரம் - 2 - 3 - 33.

2 ஶாரீரக ஸூத்ரம் - 2 - 3 - 40.

3 பகவத்கீதை - 16 - 9.

உண்டானதாகக் காணப்படுகிறது. இப்படிக்கல்லாதது வேறேது காணப்படுகிறது. ஒன்றும் காணப்படவில்லை என்றர்த்தம். ஆகையினால் இந்த எல்லா லோகமும் காமத்தையே காரணமாகவுடையது என்று சொல்லுகிறார்கள். 8

என்பதில்லாமல் என்று மற்றவர்கள் வ்யாக்யானஞ் செய்திருப்பதும் மிகவும் அனுசிதம், ப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தை விட்டுவிடுவதினாலும், 'காமஹைதுகம்' என்பது பொருந்தாததாகையினாலும், என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படிக்கில்லாதது வேறு எது காணப்படுகிறது' என்று. ஸ்திரீ புருஷர்களின் ஸம்பந்தமில்லாமலே புழுக்கள், ஸ்தாவரங்கள், இவைகளின் உத்பத்தி காணப்படுகிறது. அப்படியிருந்த போதிலும் ஈஶ்வரனை மாத்திரம் காரணமாக வுடைய தேவதை முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டி காணப்படவில்லை. நம்மால் பார்க்கப்படுகிற அபோஹ்ய வஸ்துவை யோவெனில் யோக்யமானவஸ்துவைப்போலவே கண்ணுக்குத் தெரிவதினால் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அதிலும் எந்தக் காரண மிருந்தால் அவைகள் உண்டாகிறதோ, எதில்லாவிடில் அவைகள் உண்டாகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட அந்தந்த ஸாமக்ரிகள் மாத்திரத்தினால் அந்தந்தக் கார்யங்கள் ஸம்பவிக்கும்பொழுது கர்த்தாவாக ஈஶ்வரனைக் கல்பிக்கிறதினாலாவது, வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறான் என்று ஒப்புக்கொள்ளுவதினாலாவது, என்ன ப்ரயோஜனம் என்று தாத்பர்யம். 'கிமந்யத்காமஹைதுகம்' என்று மற்றவர்கள் சொன்னபாடம் அப்ரஸித்தமாகையினால் அதை அநாதரவு செய்திருக்கிறது என்று ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக 'கிமந்யத்' என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொண்டு அது இல்லை என்று மறுப்பதைச் சொல்லுகிற தென்று ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்—'ஒன்றும் காணப்படவில்லை என்றர்த்தம்' என்று. 'ஆகையினால்' என்பதற்கு இதிருந்தால் கார்யமுண்டாகிறது, இதில்லாவிடில் கார்யமுண்டாகிறதில்லை என்கிற யுக்தியின் பலத்தினால் என்றர்த்தம். 'காமஹைதுகம்' என்பது நம்மால் பார்க்கப்படுகிற காரணங்களை எல்லாம் குறிக்கிறது காமத்தினிடத்தில் அதிக ப்ரீதியினால் அதைச்சொல்லியிருக்கிறது. எப்படி பாஷண்டர்களின் ஆகமங்களும் அந்தந்தப் புருஷர்களாலுண்டாக்கப்பட்டன என்று அந்தந்த ஆகமங்களினாலும், அப்பொழுது நேரில் பார்த்திருந்ததைக்காரணமாகவுடைய உபதேசத்தின் பரம்பரையினாலும் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறதோ, எப்படி பழைய பட்டணங்களின் சரித்திரம் முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றனவோ, அப்படி ஒவ்வொரு கல்பங்களிலும் உண்டாகிய ஈஶ்வரனாகிய சில்பியினுடைய லோகங்களாகிய பட்டணத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிற சரித்திரம் ஸம்பவிக்கக்கூடியதாயிருந்தபோதிலும் உக்ரமான மருந்துக்கு ஸமானமாகிய ஶாஸ்த்ரங்களில் த்வேஷத்தினால் அதை அபலாபம் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 8

𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌲𑍍𑌪𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃 |
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌗𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌯 𑌜𑌗𑌤𑍋𑌽𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 || 9

ப - ரை] 𑌏𑌤𑌾𑌂 - இந்த, 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 - ஜ்ஞானத்தை, 𑌅𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 - பார்க்கப்படாத ஆத்மாக்களை யுடையவர்களாய், 𑌅𑌲𑍍𑌪𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃 - அல்பமான புத்தியையுடையவர்களாய், 𑌉𑌗𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃 - க்ரூரமான கார்யங்களைச் செய்பவர்களாயும், 𑌅𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 — பாபிகளாயும், 𑌜𑌗𑌤𑌃 - லோகத்தின், 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌯 - நாசத்திற்குக் காரணமாக, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஆகிறார்கள். 9

பா] இந்த ஜ்ஞானத்தையடைந்து தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாவைப் பாராதவர்களாய் குடம் முதலியவைகளைப்போல் அறியப்படுகிற வஸ்துவாகிய தேஹத்தில், அறிகிறவனாகையினால் அந்தத் தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாதெரிந்து கொள்ளப்படுகிறான் என்று பகுத்தறிய சக்தி

தா] 'இந்த ஜ்ஞானத்தை' என்பதற்கு இப்படி விபரீதமான ஜ்ஞானத்தை என்றர்த்தம். '𑌅𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯' என்பதற்கு ஆதரமாக அடைந்திருக்கை முகலிய அர்த்தம் தோன்றும், அவைகளை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்— 'அடைந்து' என்று. நித்யமாகிய ஆத்மாவிற்கு நாசமில்லையாகையினால் '𑌨𑌶' என்னும் தாது தெரியாமையைச் சொல்லும் என்கிறபடியே தெரியாமையாகிய அர்த்தம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தேஹத்தைவிட' என்றாரம்பித்து. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கிற ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் தேஹமென்கிற ப்ரமத்திற்கு ஆதாரமாக எப்பொழுதும் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறபடியினால் 'தேஹத்தைவிடவேறுபட்ட' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படி ஆத்மாவைப் பாராமலிருப்பதற்குக் காரணமாகிய அல்ப புத்தியுடையவனாயிருக்கை இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறதாகையினால் புனருக்தியில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'குடம் முதலியவைகளைப் போல' என்றாரம்பித்து. அன்றிக்கே பசு, ம்ருகம், முதலியவைகளைப் போலக் கர்ம வசத்தினால் தேஹத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொள்ளாமை தானாகவே உண்டானது என்று முன் சொல்லப்பட்டது. '𑌅𑌲𑍍𑌪𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃' என்பதினாலேயோவெனில் அதைப் பரிஹரிக்கச் சக்தியில்லாமை சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். இப்படி உயர்ந்தவனாயும் தாழ்ந்தவனாயுமிருக்கிற ஆத்மாக்களைப் பற்றிய விபரீதஜ்ஞானம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு '𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌗𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃' என்றாரம்பித்து அதன் ப்ரயோஜனம் சொல்லப்படுகிறது. '𑌉𑌗𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃' என்கிற இடத்தில் உக்ரமான வ்ரதம் முதலிய

யில்லாதவர்களாய், எல்லா ப்ராணிகளையும் ஹிம்ஸை செய்கிறவர்களாய் லோகத்தின் நாசத்திற்குக் காரணமாகிறார்கள். 9

𑌕𑌾𑌮𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍂𑌰𑌂 𑌦𑌮𑍍𑌭𑌮𑌾𑌨𑌮𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 10

ப-ரை] 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍂𑌰𑌂 - பூர்த்தி செய்யமுடியாத, 𑌕𑌾𑌮𑌂 - காமத்தை, 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 - அஜ்ஞானத்தினால், 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌾𑌨𑍍 - கெட்டவழியாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களை, 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 - அங்கீகரித்துக்கொண்டு, 𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 - அபரிசுத்தங்களான வ்ரதங்களை யுடைத்தானவர்களாய்க்கொண்டு, 𑌦𑌮𑍍𑌭𑌮𑌾𑌨𑌮𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃-டம்பம் அஹங்காரம், கர்வம், இவைகளையுடையவர்களாய்க் கொண்டு, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 - ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். 10

பா] அடையக்கூடாத விஷயங்களைப்பற்றிய காமத்தை யடைந்து அத்

வைகள் சொல்லப்படுகிற தென்று தோன்றும், அதை விலக்குவதற்காகச்சொல்லுகிறார்—'எல்லா ப்ராணிகளையும் ஹிம்ஸைசெய்கிறவர்களாய்' என்று. '𑌉𑌗𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃' என்பதற்குத் தன்னோடு சேர்ந்தவர்களுக்கும்பாபத்தை உண்டாக்கக் கூடியவர்களாய் என்றர்த்தம். 'லோகத்தின் நாசத்திற்கு' என்பதற்கு [1] '𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌮𑍇𑌷 𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌮𑌧𑍁𑌕𑍍', [2] '𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌥', என்றிவை முதலியவைகளால் சொல்லப்பட்ட பகவானாலுண்டாகிய லோகத்தை வ்ருத்தி செய்யக்கூடிய தர்மங்களின் மர்யாதையை மீறிநடக்கிறார்கள். அவர்களை யனுஸரிக்கிற மற்ற மூடர்களும் அவர்களின் ஆகாரம், உபதேசம், முதலியவைகளில் நம்பிக்கையினால் த்ரிவர்க்கம், மோக்ஷமாகிய வ்ருத்தியை யடையாத எல்லா லோகத்திற்கும் மூன்றுவிதமான தாபங்களாலடிபடுவதாகிய நாசத்திற்குக் காரணமாகிறார்கள் என்றர்த்தம். 9

தா] காமமல்லவோ லோகத்திற்குக் காரணமாகக் கீழே சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் அதுவே அவர்களுக்கு அடையவேண்டியதாக அபிமானிக்கப்பட்டது. அதை அடைவதற்கு அங்கங்களாகிய டம்பம், அஹங்காரம், முதலிய அபரிசுத்தமான வ்ரதம் வரையிலுள்ளவைகள் இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. அடையத்தகாத விஷயங்களைப்பற்றியிருக்கை '𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍂𑌰'மாக இருப்பதற்குக்காரணம். அன்றிக்கே விஷயங்களையடைவதல்லவோ காமத்திற்குப்பூர்த்தி, ஆகையினால் 'அடையத்தகாத விஷயங்களைப்பற்றி'யிருக்கையே பூர்த்திசெய்ய

1 பகவத்கீதை - 3 - 10 2 பகவத்கீதை - 3 - 11

தை ஸாதிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசையினுல் அஜ்ஞானத்தினுல் அந்யாயமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத வ்ரதங்களையுடையவர்களாய் டம்பம், அஹங்கா

முடியாமலிருக்கை என்றுகவுமாம். 'ஆஶ்ரித்ய (அடைந்து)' என்பதற்கு ப்ரயோஜனமாக நினைத்து என்றர்த்தம். இந்த அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'அத்தை ஸாதிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையினுல்' என்று. விபரீதமான கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்குக் காரணமாகிய செய்பத்தகுந்தகார்யம், செய்யத்தகாத கார்யம் இவைகளைப்பற்றிய பகுத்தறிவில்லாமை இவ்விடத்தில் 'மோஹ' என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறுர்—'அஜ்ஞானத்தினுல்' என்று. 'அஸத்க்ரஹணம் யேஷாம் (எவைகளின் ஸம்பாத்யம் கெட்டதோ அவைகள்)' 'அஸத்க்ராஹா:' என்று சொல்லப்படுகின்றன. தர்மத்தில் நிலையுள்ளவர்களல்லவோ ந்யாயமாய் ஸம்பாதிக்கிறுர்கள். காமத்தில் ஊற்றமுடையவர்களோ வெனில் திருட்டு முதலியவைகளினுல் அதற்கு வேண்டிய ஸாமக்ரிகளை ஸம்பாதிக்கிறுர்கள் என்று சொல்லுகிறுர்—'அந்யாயமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களை' என்று. [1] 'ஈஹந்தே காமபோகார்த்தமந்யாயேநார்த்தஸஞ்சயாந்' என்று மேலே சொல்லியிருப்பது இதையே விவரித்திருக்கிறது. ஆகையினுலேயே கெடுதலான ஆக்ரஹங்களை என்று வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது உசிதமல்ல. 'க்ருஹீத்வா (ஸம்பாதித்து)' என்பதற்கு அப்பொழுதே அதை உபயோகப்படுத்துகிறதைச் சொல்லுகிறதினுலாவது, அப்பொழுதே தன்னுடையதென்று அபிமானத்தைச் சொல்லுகிறதினுலாவது புனருக்தி பரிஹரிக்கப்படுகிறது. பாஷண்டிகளினுடைய ஆகமம் முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்ட வ்ரதங்கள் மனிதனுக்குப் பார்ப்பதற்கும் தொடுவதற்கும் தகாதவனுயிருக்கைக்குக் காரணங்களாக இருப்பதினுல் தாங்களே அபரிசுத்தங்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத' என்றுரம்பித்து. தர்மத்தில் எண்ணமில்லாமலிருந்தபோதிலும் தமோகுணம்மேலிட்டவர்களாய் விஷத்தைப்போக்கடிப்பது, கல்லைப்பிளக்கும்படி செய்வது, ஸூர்யனை ஸ்தம்பனம் செய்வது, ப்ரதிமைகளைப்பேசும்படி செய்வது, முதலிய மோசம் செய்யக்கூடிய உபாயங்களினுல் வசப்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு வேதங்களில் சொல்லாத வ்ரதங்களில் ஸம்பந்த முண்டாகிறது. அன்றிக்கே பராக்ரமம் அஹங்காரம் முதலியவைகளினுலுண்டான ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமான ஸங்கல்பம் இவ்விடத்தில்

1 பகவத்கீதை - 16 - 12

ரம், கர்வம், இவைகளையுடையவர்களாய்க் கொண்டு ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். 10

சிந்தாமபரிமேயாஞ்ச ப்ரளயாந்தாமுபாச்ரிதா: |
காமோபபோகபரமா ஏதாவதிதி நிச்சிதா: || 11

ப-ரை] ப்ரளயாந்தாம் - ப்ரளயகாலம் வரையில் ஸாதிக்கக்கூடியவைகளாகிய, அபரிமேயாம் - அளவில்லாத, சிந்தாம் - எண்ணத்தை, உபாச்ரிதா: - அடைந்தவர்களாய், காமோபபோகபரமா: - காமத்தை அனுபவிப்பதையே முக்யமான புருஷார்த்தமென்று எண்ணிக்கொண்டவர்களாய், ஏதாவத்-இவ்வளவுதான், இதி-என்று, நிச்சிதா: - நிச்சயமுள்ளவர்களாயும். 11

பா] இன்றைக்கோ நாளைக்கோ மரணத்தையடையப் போகிறவர்கள்

'வ்ரத' என்னும் பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட வ்ரதங்களிலும் பகவானுக்கு ஆராதனமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்பதைத் தெரியாதவர்கள் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி அனுஷ்டிக்காமையினால் அவைகளும் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத வ்ரதங்களே. டம்பம், அஹங்காரம் முதலியவைகள் ஏற்கனவே வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டன. 'கர்வம்' ஆவது இவ்விடத்தில் பணம், ஜாதி, வித்யை, முதலியவைகளைக் காரணமாக உடையதாய் அவனவனிஷ்டப்படிக்குச் செய்வதற்குக் காரணமாகிய கீழ்ப்படியாமை. 10

தா] இப்படி ப்ரவ்ருத்தி செய்கிறவர்களுக்கு மேல்மேலே உண்டாகக்கூடிய மனதின் காரியங்கள் சொல்லப்படுகின்றன—இந்த ஶ்லோகத்தினால். செய்யக்கூடாத விஷயத்தைப்பற்றி வீணான ஶ்ரமப்படுகிறார்கள் என்று தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'இன்றைக்கோ நாளைக்கோ' என்றாரம்பித்து 'அபரிமேயாம்' என்பதினால் எண்ணிறந்த விஷயங்களைப்பற்றியதாகையினால் அளவில்லாத கிளைகளையுடையது என்பது சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அளவில்லாததாயும்' என்று. 'ப்ரளயாந்தாம்' என்கிற இடத்தில் மரணம் அடையும் வரையிலும் என்று சொல்லியிருப்பது அவ்வளவு ஸ்வாரஸ்யமுள்ளதல்ல. அளவில்லாத காலத்தினால் ஸாதிக்கக்கூடிய கார்யத்தை அல்பகாலத்தில் ஸாதிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்கள் என்பதோவெனில் அவர்களுடைய அதிகமான அஜ்ஞானத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியினால் ப்ரயோஜனத்தோடுகூடியது 'ப்ரளய' என்னும் பதமும்மிகவும் ப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது உசிதம். எண்ணுகிற

அளவில்லாததாயும், மஹா ப்ரளயகால பர்யந்தம் செய்து ஸாதிக்கக் கூடிய விஷயத்தைப்பற்றியதாயுமிருக்கிற சிந்தையை யடைந்தவர்களாயும், அப்படியே காமங்களை யனுபவிப்பதையே மேலான புருஷார்த்தமென்று எண்ணிக்கொண்டவர்களாயும், இதைவிட மேலான புருஷார்த்தம் இல்லை என்கிற நிஶ்சயத்தையுடையவர்களாயும் 11

𑌆𑌶𑌾𑌪𑌾𑌶𑌶𑌤𑍈𑌰𑍍𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 ।
𑌈𑌹𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌞𑍍𑌚𑌯𑌾𑌨𑍍 ॥ 12

ப — ரை] 𑌆𑌶𑌾𑌪𑌾𑌶𑌶𑌤𑍈𑌃 - ஆசையாகிற அநேகம் கயிறுகளினுல், 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 - கட்டுப்பட்டவர்களாயும், 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 - காமம், கோபம், இவைகளையே முக்யமாய் உடையவர்களாயும், 𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 - காமங்களையனுபவிப்பதற்காக, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 - அந்யாயத்தினுல், 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌸𑌞𑍍𑌚𑌯𑌾𑌨𑍍 - பணங்களின் கூட்டங்களைக் குறித்து, 𑌈𑌹𑌨𑍍𑌤𑍇 - ப்ரவ்ருத்திக்கிறுர்கள். 12

பா] ஆசையென்று பேருடைய அநேகம் கயிறுகளால் கட்டப்பட்டவர்க

புருஷர்கள் ப்ரளயம் வரையில் இருக்கிறதில்லையாகையினுல் அவர்களின் எண்ணம் ப்ரளயகாலவரையிலிருக்கிறதென்பதும் யுக்தமல்ல, என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'மஹா ப்ரளயகாலம் பர்யந்தம்' என்றுரம்பித்து. கணக்கில்லாத எண்ணப்பட்ட விஷயங்களுக்குள் ஒவ்வொன்றை ஸாதிக்க முடியாதென்று தாத்பர்யம். ப்ரயோஜனமாக நினைக்கப்பட்டவைகளுக்குள் காமங்களை யனுபவிப்பதே எவர்களுக்கு முக்யமானதோ அவர்கள் '𑌕𑌾𑌮𑍋𑌪𑌭𑍋𑌗𑌪𑌰𑌮𑌾𑌃' என்னப்படுகிறுர்கள். இதையே சொல்லுகிறுர்—'காமங்களை யனுபவிப்பதையே' என்றுரம்பித்து. ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம், இவைகளை விலக்குவதற்காக '𑌏𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍' என்னும் பதம் என்று சொல்லுகிறுர்—'இதைவிட மேலான'என்றுரம்பித்து. 'நிஶ்சயத்தையுடையவர்களாய்' என்பதற்கு இவ்விடத்தில் '𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌃' என்னும் பதம் '𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃' என்பதைப்போல கர்த்தாவைச் சொல்லுகிற '𑌤' என்னும் விகுதியையுடையது என்று தாத்பர்யம். 11

தா] கீழே '𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂'என்று சொன்னது செய்யவேண்டிய கார்யங்களைப் பற்றியது, ஆசையோவெனில் பலங்களைப்பற்றியது. ஆசைகளின் விஷயங்கள் கணக்கில்லாதவைகளாகையினுல் அவைகளைப்பற்றிய ஆசைகளும் அநேகம் பிரிவுகளை உடையவைகளாயிருக்கின்றன. '𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃' என்கிற இடத்தில் கோபம் முக்யமாக அடையவேண்

ளாயும், காமக்ரோதங்களிலேயே நிஷ்டையை யுடையவர்களாயும், காமங்களை யனுபவிப்பதற்காக அந்யாயத்தினால் பணங்களின் கும்பலைக் குறித்து ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். 12

இதமத்ய மயா லப்தமிமம் ப்ராப்ஸ்யே மநோரதம் |
இதமஸ்தீதமபி மே பவிஷ்யதி புநர்தநம் || 13

ப - ரை] இதம் - இது, மயா — என்னால், அத்ய - இப்பொழுது, லப்தம் - அடையப்பட்டது, இமம் - இந்த, மநோரதம் - இஷ்டத்தை, ப்ராப்ஸ்யே - அடையப்போகிறேன், இதம் - இந்த, தநம் - பணம், அஸ்தி - இருக்கிறது, இதமபி - இந்தப் பணமும், மே - எனக்கு, புந:— மறுபடியும், பவிஷ்யதி - உண்டாகப்போகிறது. 13

டியதாக அவர்களால் நினைக்கப்படாமையினால் காமக்ரோதம் இவைகளில் ஊற்றமுடையவர்களாயிருப்பது மாத்திரம் இங்கே சொல்லப் படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'காமக்ரோதங்களிலேயே நிஷ்டையுடையவர்களாய்' *என்று. 'பராயண' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ஆதாரம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. காமமே கெடுக்கப் பட்டதாய்க்கொண்டு கோபமாய் மாறுகிறது என்று முன்னே விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருப்பதை ஜ்ஞாபகப்படுத்துவதில் தாத்பர்யமாகையினால் புனருக்தியில்லை.* 'காமங்களை யனுபவிப்பதற்காக' *என்பதற்கு விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்காக என்றர்த்தம். அதாவது மேலானபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய பரமாத்மாவின் ஆராதனத்திற்காக எது செய்யவேண்டியதோ அதுவே அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும், மிகவும் அல்பமாயும், க்ஷணிகமாயுமிருக்கிற ஆபாஸஸுகத்திற்குக்காரணமாயிற்றே இது என்ன ஆஶ்சர்யம்? என்று தாத்பர்யம்* 'அந்யாயத்தினால்' *என்பதற்கு யஜ்ஞம், முதலியவைகளைப் போல ந்யாயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளினால் காமங்களை யனுபவிப்பது ஸம்பவிக்காதல்லவா என்று தாத்பர்யம். இரண்டாம் வேற்றுமை அந்வயிக்கும் விதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—*'குறித்து' *என்று. 'ஈஹந்தே' என்பதும், 'ப்ரவர்த்தந்தே' என்பதும் இவ்விடத்தில் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அதில் ப்ரவ்ருத்தியினால் ஸம்பாதிக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறதாகையினால் இரண்டாம் வேற்றுமை அந்வயிக்கிறது என்று தாத்பர்யம்.* 12

பா] இந்தப்பூமி, புத்திரன், முதலிய எல்லாம் என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேயே அடையப்பட்டது. அத்ருஷ்டம் முதலியவைகளினாலில்லை. இந்த இஷ்டத்தை நானே அடையப்போகிறேன். அத்ருஷ்டம் முதலியவைகளோடு கூடினவனாயில்லை என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேயே அடையப்பட்ட இந்தப் பணம் எனக்கிருக்கிறது. இந்தப்பணமும் மறுபடியும் எனக்கு என் ஸாமர்த்தியத்தினாலேயே உண்டாகப் போகிறது. 13

அஸௌ மயா ஹத: ஶத்ருர் ஹநிஷ்யே சாபராநபி| *

ப-ரை] அஸௌ - இந்த, ஶத்ரு: - சத்துரு, மயா - என்னால், ஹத: - கொல்லப்பட்டான், அபராநபி - மற்றவர்களையும், ஹநிஷ்யே - கொல்லப்போகிறேன். *

தா] இப்படி '[illegible]' என்றிவை முதலியவைகளால் காமங்களையனுபவிப்பதே மேலான புருஷார்த்தம் என்று நினைத்து அதற்காக அர்த்தமாகிற புருஷார்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது பிறகு அதில் ப்ரவ்ருத்தித்தவனுக்கு வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞாவஸ்த்தையையுடைய யோகியைப்போல அடையப்பட்டதையும், அடையப்படாததையும், செய்யப்பட்டதையும், செய்யப்படாததையும், பற்றிய நிரூபணம் சொல்லப்படுகிறது — இந்த ஶ்லோகத்தினால். இத்தால் முன்பு சொல்லப்பட்ட எண்ணங்களில் விஷயங்கள் கணக்கில்லாதவென்பதும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. மேலே சொல்லப்போகிற பணத்தைத் தவிர மற்றதைச் சொல்லுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'பூமி, புத்ரன்' என்னும் பதங்கள் சொல்லப்பட்டன. ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களுக்கு உண்டாகக்கூடிய ஈஶ்வரனுக்கு வசப்பட்ட செய்த கார்யத்தையும், செய்யப்படாத கார்யத்தையும், பற்றிய நிரூபணத்தை விலக்குவதற்காக அஹங்காரத்தோடு கூடியிருப்பதினாலும் இப்படிப்பட்ட எண்ணம் ப்ரமம் என்பது 'மயா' என்பதினால் காட்டப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார் — 'என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேயே' என்று. 'ச' என்பதின் அபிப்ராயத்திலிருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் — 'அத்ருஷ்டம் முதலியவைகளினால் இல்லை' என்று. இப்படியே உத்தம புருஷனைச் சொல்லியிருப்பதினால் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட 'அஹம்' என்னும் பதத்திற்கு வ்யாக்யானமாகிய 'நானே' என்றிவை முதலிய இடங்களிலும் அபிப்ராயம் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது. 'அபராநபி' என்றிவை முதலியவைகளால் எண்ணத்தின் விஷயங்கள் அநேகம் என்பது காட்டப்படுகிறது. 13

பா] பலசாலியாகிய என்னால் இந்தச்சத்துரு, கோல்லப்பட்டான். மற்றச்சத்துருக்களையும் சூரனையும் வீரனையுமிருக்கிற நான் கோல்லப்போகிறேன். இவ்விடத்தில் அல்ப புத்தியுடையவர்களாயும் துர்பலர்களாயுமிருக்கிற மற்றவர்களால் கல்பனை செய்யப்பட்ட அத்ருஷ்டம் முதலிய ஒத்தாசையினால் என்ன ப்ரயோஜனம்.

தா] இப்படி இஷ்டத்தை அடைவதில் அவர்கள் அபிப்ராயம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு அநிஷ்டத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதைப்பற்றிய அபிப்ராயம் சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இவ்விடத்தில் 'மயா (என்னால்)' என்பது சத்துருவைக் கொல்லுவதற்குபயோகங்களாகிய குணங்களையுடையவன் நான் என்கிற அபிமானத்தைக் காட்டுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'பலசாலியாகிய' என்று. சூரனாவது புலி முதலியவைகளைப்போல எதிரியின்பலத்தை த்ருணமாக நினைத்து பயமில்லாமல் ப்ரவேசிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவன், 1 'ஶூரஶ்ச க்ருதஹஸ்தஶ்ச மூர்க்கஶ்ச ஜய:' என்று சூரனைப் பயந்தவனுக்கு எதிர்நடையாகச் சொல்லியிருப்பதினால். வீரனாவது இவ்விடத்தில் பராக்கிரமம் செய்யும் பொழுது வாட்டம் முதலிய விகாரங்களில்லாதவன், புத்திமான்களாகிய அனேகம் புருஷர்களால் ப்ரவ்ருத்தி செய்யப்படுகிற அத்ருஷ்டத்தை அநாதரவு செய்துவிட்டுத் தன்னுடைய ஸாமர்த்தியம் மாத்திரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதற்குக் காரணமென்ன? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்—'இவ்விடத்தில் அல்ப புத்தியுடையவர்களாயும்' என்று. இதின் கருத்தாவது—பணம்முதலியவைகளை க்ரஹித்துக் கொள்ளுவதில் ஆசையையுடையவர்களினால் தங்கள் அபிப்ராயங்களை மறைத்துச் செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்களைக்கொண்டு வஞ்சனை செய்யப்பட்டவர்களாய் தானம், யஜ்ஞம், முதலியவைகளில் ப்ரவ்ருத்திசெய்து கையில் கிடைத்திருக்கும் பொருளையும் செலவழித்து ஏழைகளாகிறார்கள்-என்பது. 'துர்பலர்களாயும்' என்பதற்கு அதிகப்பலசாலியாக இருப்பவனை வஞ்சனைசெய்ய முடியாது, 2 'நபேதஸாத்யா பலதர்ப்பிதா ஜநா:' என்று சொல்லியிருப்பதினால், என்று தாத்பர்யம். 'கல்பனை செய்யப்பட்ட' என்பதற்கு 'லௌகாயதம் (எல்லா ஜனங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால் லோகங்களில் பரவி இருக்கிறது)' என்னும் பதத்தினால் தாத்பர்யமாகக் கொள்ளப்படுகிற ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டறியப்பட்ட இவை இருந்தால் கார்யமுண்டாகிறது இவை இல்லாவிட்டால் கார்யமுண்டாகிறதில்லை என்கிற யுக்திபாகிற ப்ரமாணத்தினால் ஏற்படாத என்றர்த்தம்.

---

1. சூரனையும், பயந்தவனையும், கவியாகவும், மூடனைகவுமிருக்கிற. 2 ராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - 41-3-பலதர்ப்பிதா:-பலத்தினால் கொழுப்படைந்த, ஜநா: - ஜனங்கள், நபேத ஸாத்யா: - மித்ரபேதத்தினால் ஸாதிக்கத்தக்கவர்களல்ல.

பா-அ] ஆகவே—

ஈஶ்வரோஹமஹம் போகீ ஸித்தோஹம் பலவான் ஸுகீ||

ப - ரை] அஹம் - நான், ஈஶ்வர: – எல்லாவற்றையும் நியமிப்பவன், அஹம் - நான், போகீ - போகங்களையனுபவிக்கிறவன், அஹம் - நான், ஸித்த:—ஸித்தியடைந்தவன், பலவான் - பலசாலி, ஸுகீ - ஸுகத்தை யுடையவன். 14

பா] நான் ஸ்வாதீனன், மற்றவைகளையும் நானே நியமிக்கிறவன், நான் ஸ்வபாவத்தினலேயே போகங்களையுடையவன், அத்ருஷ்டம்முதலியவை களாலல்ல, நான் ஸ்வபாவத்தினலேயே ஸித்தியடைந்தவன், அத்ருஷ் டம் முதலிய மற்றொரு காரணத்தினலல்ல, அப்படியே ஸ்வபாவத்தின

தா] இப்படி இஷ்டத்தை அடைவதும் அநிஷ்டத்தைப் பரிஹரிப்பதும் தன்னுடைய ஸாமர்த்தியம் மாத்திரத்தினல் உண்டாகிறது என்கிற ப்ரமம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு தன்னுடைய ஸாமர்த்தியம் முதலி யவைகளிலும் அவைகளுக்குக் காரணமாகிய அத்ருஷ்டம் முதலியவை கள் வேண்டியதில்லை என்கிற ப்ரமம் சொல்லப்படுகிறது 'ஈஶ்வரோ ஹம்' என்றாரம்பித்து, என்று சொல்லுகிருர்—'ஆகவே' என்று. ஸர் வேஶ்வரனைப்போல மற்றொருவனல் தான் நியமிக்கப்படுகிறுன் என்ப தில்லை என்பதுவும் இவ்விடத்தில் 'ஈஶ்வர:' என்னும் பதத்தினல் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிருர்—'நான் ஸ்வாதீனன்' என்று. தன்னைத்தவிர மற்றெல்லா வஸ்துக்களையும் நியமிக்கிறவன் என்கிற அபிமானமும் இவ்விடத்தில் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்று சொல்லுகிருர்—'மற்றவைகளையும்' என்று. உன்னுடைய தோள் களில் ஸகல பூமண்டலமும் இருக்கிறது நீயல்லவோ மற்றெல்லாவஸ் துக்களையும் நியமிக்கிறவன் என்றொருவன் தன்னைக் குறித்துச்சொன் னல்தான் அப்படிப்பட்டவன் என்கிற அபிமானத்தினலேயே அல் லவோ அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ப்ரீதி முதலியது உண்டாகிறது. முன்னும் பின்னும் சொல்லியிருப்பதை அனுஸரித்து 'போகீ' என் பது போகங்களை யனுபவிக்கக்கூடிய ஸாமர்த்தியத்தைச் சொல்லு கிறது. அதில் தர்மம் முதலியவைகளின் ஸ்வபாவத்தினல் அப்படியா னவனல்ல என்பது 'அஹம்' என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லுகிருர்—'ஸ்வபாவத்தினலேயே' என்று 'ஸித்தியடைந்தவன்' என்பதற்கு ஜ்ஞானம் முதலிய மேன்மைகளையுடையவன் என்றர்த் தம். அல்லது இஷ்டங்களெல்லாம் ஸித்தமாக இருப்பவன் என்றுகவு மாம். 'ஸுகத்தையுடையவன்' என்பதற்கு பிள்ளை பிறப்பது முதலிய

லேயே பலமுடையவன், ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஸுகத்தையுடையவன். 14

ஆட்யோऽபிஜநவாநஸ்மி கோऽந்யோऽஸ்தி ஸத்ருஶோ மயா |
யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்ய இத்யஜ்ஞாநவிமோஹிதா: || 15

ப - ரை] ஆட்ய: - பணக்காரனாகவும், அபிஜநவாந் - நல்ல ஜாதியையுடையவனாகவும், அஸ்மி - ஆகிறேன், அந்ய: - வேறு, க: - எவன், மயா - என்னோடு, ஸத்ருஶ: — ஸமமானவன், அஸ்தி - இருக்கிறான், யக்ஷ்யே — யாகம் செய்யப்போகிறேன், தாஸ்யாமி - தானம் செய்யப்போகிறேன், மோதிஷ்யே - ஸந்தோஷப்படப்போகிறேன், இதி - என்று, அஜ்ஞாநவிமோஹிதா: — அஜ்ஞானத்தினால் மயக்கப்பட்டவர்களாய் (எண்ணுகிறார்கள்). 15

பா] நான் ஸ்வபாவத்தினாலேயே பணக்காரனாக இருக்கிறேன். இந்த லோகத்தில் எனக்கு ஸமமாகிய வேறொருவன் தன்னுடைய ஸாமர்த்தி

ஸுகங்களை யனுபவிக்கிறவன் என்றர்த்தம். 'போகீ, ஸுகீ' என்னும் பதங்கள் ஒன்று காரணத்தையும் மற்றொன்று ப்ரயோஜனத்தையும் சொல்லுகிறபடியினாலாவது அவைகளுக்குப் புனருக்தியைப் பரிஹரித்துக் கொள்ளவேண்டியது. ஈச்வரனாயிருக்கை முதலாக நல்ல ஜாதி வரையிலுள்ள இவை எல்லாம், அனுபவித்து மிகுதியான கர்மங்களினாலுண்டாகிறது என்பது முன்னமேயே ச்ருதிகளையும் ஸ்ம்ருதிகளையும் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. 14

'இந்தலோகத்தில்' என்பதற்கு வேறு லோகம் இல்லை என்றல்லவோ அவர்கள் அபிப்ராயம் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே 'அஸ்மி' என்னும் பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட எல்லாக்காலங்களிலும் தனக்கு ஸமமானவன் இல்லை என்கிற தாத்பர்யத்தினால் 'இந்த லோகத்தில்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது லோகம் உள்ள வரையில் தேடினாலும் என்று தாத்பர்யம். கீழேசொல்லப்பட்ட 'வனவ' என்பவைகளினால் தனித்தனியே ஒவ்வொரு குணங்களினாலும் தனக்கு ஸமமானவன் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேயே' என்றாரம்பித்து எனக்கு ஸமமானவன் எவன் என்றிவ்வளவு சொன்னால் போதுமானதாயிருக்க, அந்ய: (வேறொருவன்)' என்னும் பதம் வேறொருவனாயிருக்கையே அஸாமர்த்தியத்திற்குக் காரணம் என்று தெரிவிப்பதற்காக. அன்

யத்தினுலேயே அடையப்பட்ட எல்லா ஸம்பத்துக்களையு முடையவன் எவனிருக்கிருன். நான் தானுகவே யஜ்ஞம் செய்யப்போகிறேன், தானம் செய்யப்போகிறேன், ஸந்தோஷப்படப்போகிறேன். பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தை எதிர்பாராமல் தன்னுலேயே யாகம், தானம், முதலிய வை செய்யமுடியும் என்றிப்படி அஜ்ஞானத்தினுல் மயக்கப்பட்டவர்க ளாய் எண்ணுகிருர்கள். 15

அநேகசித்தவிப்ராந்தா மோஹஜாலஸமாவ்ருதா: |
ப்ரஸக்தா: காமபோகேஷு பதந்தி நரகே(அ)ஶுசௌ || 16

ப - ரை] அநேகசித்தவிப்ராந்தா: - அநேகவிதமான நினைவுகளினுல் ப்ரமத்தையடைந்தவர்களாயும், மோஹஜாலஸமாவ்ருதா: - அஜ்ஞானங் களின் கூட்டங்களினுல் மறைக்கப்பட்டவர்களாயும், காமபோகே ஷு-காமங்களை யனுபவிப்பதில், ப்ரஸக்தா: - அதிக ஆசையை யுடை யவர்களாயும், அஶுசௌ அபரிசுத்தமான, நரகே-நரகத்தில், பதந்தி- விழுகிருர்கள். 16

றிக்கே என்னைவிட வேருனவன் எனக்கு ஸமமானவனுக இல்லை, நானே எனக்கு ஸமமானவன். 1 'ராமராவணயோர் யுத்தம் ராமராவணயோரிவ' என்பதைப்போல என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். 'யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி (யாகம் செய்யப்போகிறன், தானம் செய்யப்போகிறேன்)' என்கிறஇது ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களைப்பரிஹாஸம்செய்வதில்மாத்திரம் முடிவு பெறுகிற டம்பத்தினுலேயே. 'ஓம்தத்ஸதிதி நிர்தேஶ:' என்றல்ல வோ மேலே சொல்லப்படுகிறது. 'ஸந்தோஷப்படப்போகிறேன்' என் பது ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண் டல்ல. பின்னை எப்படி யென்னில் யாகம் செய்தவன் என்பது முதலிய வைகளைக் காரணமாகவுடைய பெரியவன் என்கிற பேர் கிடைப்பதி னுல். 'யாகம் செய்யப்போகிறேன்' என்றிவை முதலிய எண்ணத்திலும் இந்த ஸங்கற்பத்தினுலேற்பட்ட அஹங்காரமாகிற தோஷத்தோடு சேர்ந்திருப்பதைக்காட்டுகிருர்—'பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தை எதிர் பாராமல்' என்று. இப்படி 'அஜ்ஞானத்தினுல் மயக்கப்பட்டவர்களாய்' என்பதே போதுமானது. 'எண்ணுகிருர்கள்' என்பது விசதமாகத் தெரியவேண்டியதற்காச் சொல்லப்பட்டது. 15

1. ராமாயணம் - யுத்த காண்டம்-110-24. ராமன் ராவணன் இவர்களு டைய சண்டை அவர்களுடைய சண்டையைப் போலிருக்கிறது. அதாவது அத ற்கு ஸமமாக வேறென்றுமில்லை என்றர்த்தம்.

பா] அத்ருஷ்டம், ஈஶ்வரன், முதலிய ஒத்தாசைக் காரணங்களில்லாமல் தன்னாலேயே எல்லாம் செய்யமுடியும் என்று நினைத்துக்கொண்டு இப்படிச் செய்வோம், அப்படிச் செய்வோம் மற்றொன்றையும் செய்வோம் என்று அநேகவிதமான எண்ணங்களினால் ப்ரமத்தையடைந்தவர்களாய், இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞானங்களின் கூட்டத்தினால் மறைக்கப்பட்டவர்களாய், காமபோகங்களில் அதிக ஆசை யுடையவர்களாய் இருக்கும்

தா] பகவானிடத்தில் வைக்கப்பட்ட பாரத்தையுடையவர்களல்லவோ அநேகமாக நிஶ்சயத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு அவர்களைவிட வ்யத்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்—'தன்னாலேயே எல்லாம்' என்றாரம்பித்து. சிந்தை என்கிற வ்யாபாரத்தை யுடைய மனது சித்தம் என்னப்படுகிறது. அதின் ப்ரவ்ருத்திகள் அநேகமானபடியால் அதையே அநேகம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதையே விவரிக்கிறார்—'இப்படிச் செய்வோம்' என்றாரம்பித்து. 'விப்ராந்தா:' என்பதற்கு அலைக்கழிக்கப்பட்டவர்களாய் என்றர்த்தம். அன்றிக்கே 'விப்ராந்தி' என்பது விபரீதஜ்ஞானம். 'மோஹம்' ஆவது அஜ்ஞானம். அதுவுமன்றிக்கே 1'அந்யதா சிந்திதம் கார்யம் தைவேந க்ருதமந்யதா' என்கிற ந்யாயத்தினால் இவர்கள் எண்ணுவதே ப்ரமம் என்று சொல்லுகிறார்—'இப்படிப்பட்ட' என்று. 2 'ந ஜாது காம: காமாநாமுபபோகேந ஶாம்யதி। ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்ததே॥' என்று சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கத்தினால் காட்டப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அதிக ஆசையுள்ளவர்களாய்' என்று. 3 'இதம் க்ருதமிதம் கார்யமிதமந்யத் க்ருதாக்ருதம்। ஏவமீஹாஸமாயுக்தம் க்ருதாந்த: குருதே வஶே॥' என்று சொல்லப்பட்ட அர்த்

1. *அந்யதா-வேறுவிதமாக, சிந்திதம் - யோசனை செய்யப்பட்ட, கார்யம்-கார்யமானது, தைவேந - தைவத்தினால், அந்யதா - வேறாக, க்ருதம் - செய்யப்பட்டது.*

2. *விஷ்ணுபுராணம்-4-10-23. காம:-ஆசையானது, காமானாம் - ஆசைப்படப்பட்ட வஸ்துக்களின், உபபோகேந - அநுபவிப்பதினால், நசாம்யதி-சாந்தியை அடைகிறதில்லை. ஹவிஷா-ஹவிஸ்ஸினால், க்ருஷ்ணவர்த்மேவ-நெருப்பைப்போல, பூயஏவ-மறுபடியும், அபிவர்த்ததே-வ்ருத்தியடைகிறது.*

3. *இதம் - இது, க்ருதம் - செய்யப்பட்டது, இதம் - இது, கார்யம் - இனி செய்யத்தக்கது, அந்யத்-வேறாகிய, இதம் - இது, க்ருதாக்ருதம்-சிலபாகம் செய்யப்பட்டு சிலபாகம் செய்யப்படாமலிருக்கிறது, ஏவம்-இப்படி, ஈஹாஸமாயுக்தம்-எண்ணத்தோடு கூடியிருப்பவனை, க்ருதாந்த:—யமன், வஶே-தன் ஸ்வாதீனத்தில், குருதே-செய்கிறான்.*

பொழுது நடுவில் மரணத்தை யடைந்தவர்களாய் அபரிசுத்தமான நரகத்தில் விழுகிறார்கள். 16

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌾 𑌧𑌨𑌮𑌾𑌨𑌮𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 ।

𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌮𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌂𑌭𑍇𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 ॥ 17

ப - ரை] 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 தன்னாலேயே புகழ்ந்துகொள்ளப் பட்டவர்களாயும், 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌾𑌃—ஒரு கார்யத்தையும் செய்யாதவர்களாயும், 𑌧𑌨𑌮𑌾𑌨𑌮𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃-பணத்தினாலும் மற்றவைகளின் அபிமானத்தினாலுமுண்டாகிய மதத்தையுடையவர்களாயுமிருக்கிற, 𑌤𑍇 - அவர்கள், 𑌦𑌂𑌭𑍇𑌨 - டம்பத்தினால், 𑌅𑌵𑌿𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 - ஶாஸ்த்ரத்தில் விதித்திருக்கிற விதமாக அல்லாமல், 𑌨𑌾𑌮𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌃—பெயரையே ப்ரயோஜனமாக உடைய யாகங்களினால், 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 - யாகம் செய்கிறார்கள். 17

பா] தன்னாலேயே ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டவர்களாய் அதாவது தாங்களே தங்களைக் கொண்டாடிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றர்த்தம், தன்னை எல்லாம் நிறைந்தவர்களாக நினைத்துக்கொண்டவர்களாய், ஒரு கார்யத்

தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'நடுவில் மரணத்தையடைந்தவர்களாய்' என்று. அபரிசுத்தமாகிய காமபோகத்தில் அதிக ஆசையுடையவர்களுக்கு அப்படிப்பட்டதாகிய பலமே உண்டாகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் '𑌅𑌶𑍁𑌚𑍌' என்கிற விஶேஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அபரிசுத்தமாயிருக்கையாவது மலம், மூத்ரம், ரக்தம், மாம்ஸம் முதலிய இவைகள் நிறைந்திருக்கை. 16

'𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃' என்கிற இடத்தில் வேறொருவர் இவர்களை ஸ்தோத்திரம் செய்வதற்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமையினால் '[illegible]' என்பதைப்போல தன்னாலேயே என்பது தொக்கியிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—'தன்னாலேயே ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டவர்களாய்' என்று. ஆத்மஶ்லாகை முதலிய தோஷத்தை ப்ரகாசம் செய்வதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது தாங்களே' என்றாரம்பித்து. அயலார்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும் பெரியோர்கள் வெட்கப்படுகிறார்கள் அல்லவோ. '𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌾𑌃' என்பதற்குக் காரணம் 'தன்னை எல்லாம் நிறைந்தவர்களாக நினைத்துக்கொண்டவர்களாய்' என்றது. 'ஒருகார்யம் செய்யாதவர்களாய்' என்றது பதத்தின் அர்த்தம் 'ஒரு கார்யதத்தையும்' என்பதற்கு ஆசார்யனை ஸேவிப்பது முதலிய காரியங்களையும் என்றர்த்தம். பணம் முதலிய இந்த லோகத்திற்குரிய ஸம்பத்துக்கள் சேர்ந்திருப்பதினா லுண்டாகிய மதத்தினால் அதிருஷ்டத்தில் தனக்குண்டாகிய குறைவை மறந்து விடுகிறான் என்று

தையும் செய்யாதவர்களாயும், எப்படியெனில் பணத்தினலும்,.வித்யை, ஜாதி இவைகளின் அபிமானத்தினலும் உண்டாக்கப்பட்ட மதத்தோடு கூடினவர்களாய் பேரையே ப்ரயோஜனமாகவுடைய அதாவது யாகம் செய்கிறவன் என்கிற பேர் மாத்திரத்தை ப்ரயோஜனமாகவுடைய யஜ்ஞங்களால் யாகம் செய்கிறார்கள். அதுவும் டம்பமாகிற காரணத்தினல். அதாவது தான் யாகம் செய்கிறவன் என்கிற ப்ரஸித்தியடைவதற்காக

சொல்லுவதற்காகப் பரலோகத்திற்கு வேண்டிய கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்காமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்— 'எப்படி' என்று. 1 'வித்யாமதோ தநமதஸ்த்ருதீயோऽபிஜநோமத:' என்று ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதினலும், இவ்விடத்தில் தனத்தைச் சொல்லியிருப்பதினலும் அத்துடன் சேர்த்துச் சொல்லப்படுகிற மதத்திற்குக் காரணமாகிய மானம், வித்யை,ஜாதி, முதலிய வைகளைப் பற்றியதே என்று சொல்லுகிறார்—'வித்யை, ஜாதி, இவைகளின் அபிமானத்தினலும்' என்று. நாமத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற யஜ்ஞங்கள் நாமயஜ்ஞங்கள். சேர்ந்திருக்கையாவது இவ்விடத்தில் தர்மம் முதலிய ப்ரயோஜனங்களை விலக்குவதற்காக ப்ரயோஜனமாகவும் அதற்குக் காரணமாகவுமிருக்கையினல் என்கிற அபிப்ராயத்தினல் சொல்லுகிறார்—'பேரையே ப்ரயோஜனமாகவுடைய' என்று. கீர்த்தி முதலியவைகளிலும் 'நாம' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினல் அவைகளில் ஆசை 'டம்பேந' என்பதினலேயே ஏற்பட்டிருப்பதினலும், பேரில் அதிக ப்ரஸித்தி இருப்பதினலும், பரிஹாஸம் செய்யவேண்டியதற்காகச் சொல்லவேண்டியது உசிதமாயிருக்கையினலும் 'யாகம்செய்கிறவன் என்கிற பேர் மாத்திரத்தை' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையினலேயே யஜ்ஞம் என்கிற பேர் மாத்திரமே ஒழிய அவைகள் வாஸ்தவத்தில் யஜ்ஞங்களல்ல என்று வ்யாக்யானஞ் செய்திருப்பதும் அவ்வளவு ப்ரயோஜன முள்ளதல்ல என்று காட்டப்பட்டது, 'அவிதிபூர்வகம்' என்று சொல்லியிருப்பதினலேயே இந்த அர்த்தம் ஏற்பட்டபடியினலும். 'அதுவும் டம்பமாகிற காரணத்தினல்' என்பதினல் ஒருவித பலத்தில் ஆசைகாரணமென்று சொல்லியிருக்கிறது. 'அதாவது' என்றாரம்பித்து விஷயத்தினலும் பலத்தினலும் அதை விவரித்திருக்கிறது. விதியாவது இவ்விடத்தில் விதிக்கிற வாக்

---

1. மஹாபாரதம், உத்யோக பர்வம் 34-46 வித்யாமத:-வித்யையினல் உண்டான கர்வம், தனமத:-பணத்தினல் உண்டான கர்வம், த்ருதீய:-மூன்றாவது, அபிஜன: மத:-ஜாதியினலுண்டான கர்வம்.

ஶாஸ்த்ரங்களில் விதித்திருக்கிறபடியல்லாமல் யாகம் செய்கிறார்கள். 17

பா-அ] அவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாய் யாகம் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்— 18

𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑌰𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌕𑌾𑌃 ॥ 18

ப-ரை] 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌂 - அஹங்காரத்தையும், 𑌬𑌲𑌂 - பலத்தையும், 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌂 - கர்வத்தையும், 𑌕𑌾𑌮𑌂 - காமத்தையும், 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂 - கோபத்தையும், 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 - அடைந்தவர்களாய்க்கொண்டு, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑌰𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 - தன்னுடையவும் அயலாருடையதுமாகிய தேஹங்களில்(இருக்கிற), 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑌃-த்வேஷம் செய்துகொண்டும், 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌕𑌾𑌃 - பொறாமையுள்ளவர்களாய்க் கொண்டும் (செய்கிறார்கள்). 18

பா] வேறொருவரையும் எதிர்பாராமல் நானே எல்லாவற்றையும் செய்கிறேன் என்கிற அஹங்காரத்தை யடைந்தவர்களாயும், அப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்வதில் என்னுடைய பலமே போதுமானது என்று பலத்

யம். அதில சொல்லியவிதங்களை விட்டுவிடுவது இவ்விடத்தில், '𑌅𑌵𑌿𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂' என்பது என்று சொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரங்களில் விதித்திருக்கிறபடியல்லாமல்' என்று. 17

புனருக்தி முதலிய தோஷங்களைப் பரிகரிப்பதற்காக அடுத்த ஶ்லோகம் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களால் செய்யப்படுகிற யாகங்களுக்கு அங்கங்களாகிய குணங்களுக்கு விரோதமான குணங்களைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாய்' என்றாரம்பித்து. பகவானே எல்லாவற்றையும் செய்விக்கிறான் என்பதை விலக்குகிறது அஹங்காரம் என்பது. எதைப்பரிஹரிப்பதற்காக ஸ்ம்ருதிகளால் 1 '𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌃𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌂𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍 ॥' என்று சொல்லப்படுகிறதோ. பலத்தையுடையவனாயிருக்கைமாத்திரம் தோஷமில்லாமலிருந்தபோதிலும் 2 '𑌸𑌹𑌸𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨' என்றிவை முதலிய

---

1. அஹங்காரம்-அஹங்காரத்தை, ஆஶ்ரித்ய அடைந்து, யஜ்ஞதானதப க்ரியா:-யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு, முதலிய க்ரியைகளை, குர்வந் - செய்துகொண்டு, தத்பலம் அவைகளின் பலத்தை, ஆப்நோதி-அடைகிறனேயானால் தத்-அது, புனராவர்த்தநம்-திரும்புதலையுடையது.

2. ஸாத்விகத்யாகத்திற்கு மந்திரம். இதற்குப் பலமந்த்ரம் என்று பெயர்.

தையும், ஆகையினால் எனக்கு ஸமமானவன் வேறொருவருமில்லை என்கிற கர்வத்தையும், இப்படிப்பட்ட என்னுடைய ஆசை மாத்திரத்தினால் எல்லாம் உண்டாகப்போகிறது என்று காமத்தையும், எனக்கு எவர்கள் அநிஷ்டத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்களெல்லாரையும் கொல்லப்போகிறேன் என்கிறகோபத்தையும், இப்படி இவைகளை யடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு தன்னுடைய தேஹத்திலும் அபராருடைய தேஹங்களிலுமிருக்கிறவனையும், எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறவனையும், புருஷோத்தமனையு

வைகளுக்கு விரோதமாகத் தன்னுடைய பலமே போதுமென்று அநுஸந்தானம் செய்வது இங்கே சொல்லப்படுகிறது. இவ்விரண்டையும் காரணமாகவுடைய அஹங்காரமாவது எல்லாரையும் அவமானம் செய்வதற்குக்காரணமாயும், பூஜிக்கத்தகுந்தவர்களைப் பூஜிப்பதற்கு விரோதியுமாகிய ஸ்வபாவம். பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தினாலேயே இஷ்டங்களை யடைவதும் அநிஷ்டங்களைத் தடுப்பதும் என்பதற்கு விரோதமானவைகள் காமக்ரோதங்கள் என்கிற க்ரமத்தை யநுஸரித்து டாம்பிகர்கள் செய்யும் யாகங்களுக்கு அங்கங்களாகிய குணங்களின்வரிசையை விவரிக்கிறார்—'வேறொருவரையும் எதிர்பாராமல்' என்றாரம்பித்து. 'ஸம்ச்ரிதா:' என்பதற்கு நன்றாக அடைந்தவர்களாய், அதாவது வேறொன்றையும் எதிர்பாராத காரணங்கள் என்று அபிமானித்தவர்களாய் என்றர்த்தம். இவ்விடத்தில் 'ஆத்மபரதேஹேஷு (அபராருடைய தேஹங்களில்)' என்று சொன்னது யஜ்ஞத்திற்கு அநுகூலராயும் விரோதிகளாயுமிருக்கிற ருத்விக்குக்கள் திருடர்கள் முதலியவர்களை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு. ஏழாம் வேற்றுமையினால் இருக்கிற என்பது ஏற்பட்டது. அதுவும் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்வதற்காக என்பது ஸ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளைக்கொண்டு முன்பு விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டது. அவர்கள் எண்ணுவதற்கு விரோதமான ஆகாரத்தை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார்—'எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறவனையும்' என்று. நன்மையில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்வதே பொறாமைக்குக் காரணமாயிற்று என்று தாத்பர்யம். 'புருஷோத்தமனையும்' என்பதற்கு எவனுடைய மேன்மையை அறிந்த மாத்திரத்தினால் க்ருதக்ருத்யனாகிறனென்று கீழே சொல்லப்பட்டதோ, மிகவும் உபகாரியாகிய அவனே இவர்களுக்கு த்வேஷம் செய்வதற்கும் பொறாமை செய்வதற்கும் இடமானான் என்று தாத்பர்யம். எல்லாவற்றையும்ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்வது முதலிய குணங்களைச் சொல்லியிருப்பது குணங்களைத் தோஷமாக நிரூபிப்பதாகிய பொறாமையின் லக்ஷணத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக. புருஷோத்தமன் என்று சொல்லும் ஸந்தர்ப்பத்தில் நினைவு

மிருக்கிற என்னைக்குறித்துப் பொறாமையுடையவர்களாயும், கெட்டயுக்தி களால் நான் இருப்பதைப்பற்றித் தோஷத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு என்னைப் பொறுக்காதவர்களாயும், அஹங்காரம் முதலியவைகளை அடை

முதலியவைகளை உண்டாக்குவதற்காகவல்லவோ 1 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட:' என்று சொல்லப்பட்டது. அதுவே இவ்விடத்தில் 'மாமாத்மபரதேஹேஷு' என்பதினால் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது என்றும் தாத்பர்யம். 'த்விஷந்த:, அப்யஸூயகா:' என்கிற பதங்கள் முன்பின்னாகமாறி ஒன்று காரணமாகவும் ஒன்று கார்யமாகவும் அந்வயிக்கிறது என்கிற க்ரமத்தையும், 'யஜந்தே' என்கிற பதத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு வாக்யத்தை முடித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதையும் சொல்லுகிறார்—'கெட்டயுக்திகளால்' என்றாரம்பித்து. பகவானுக்குக் கீழடங்கினவன் என்னில் கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டவன் என்பது எப்படி? பலங்கள் கர்மத்தினாலுண்டாவதாயிருந்தால் ஈஶ்வரனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? என்றிவை முதலியவைகள் 'கெட்ட யுக்திகள். பொறாமையில்லாமைக்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிற வ்யாஜத்தினால் பொறாமையின் லக்ஷணத்தையும் ப்ருஹஸ்பதி 2 'ந குணாந் குணிநோ ஹந்தி ஸ்தௌதி மந்தகுணாநபி । நாந்யதோஷேஷு ரமதே ஸாநஸூயா ப்ரகீர்த்திதா ॥' என்று சொன்னார். பொறுக்காமையாகிற லக்ஷணத்தினால் த்வேஷத்தையும் விவரிக்கிறார்— 'என்னைப் பொறுக்காதவர்களாயும்' என்று. பொறுக்காதவர்களாயிருக்கையாவது அவனுடைய உத்திரவிற்கு மீறி நடக்கிறவரையிலும் என்று எண்ணிக்கொள்ளவும். இதுவும் தன்னுடைய வம்ஶத்தில் பிறந்தவர்களும் அபரிசுத்தமான நரகத்தில் விழுவதற்குக் காரணம். அப்படியே 3 'மஜ்ஜந்தி பிதரஸ்தஸ்ய நரகே ஶாஶ்வதீஸ்ஸமா: । யோ த்விஷ்யாத் விபுதஶ்ரேஷ்டம் தேவம் நாராயணம் ஹரிம் ॥' என்று சொல்லப்படு

---

1. பகவத்கீதை - 15 - 15.

2. அத்ரிஸ்ம்ருதி - 1 - 34. குணின:—குணத்தை யுடையவர்களின், குணாந் - குணங்களை, நஹந்தி - மறைக்கிறதில்லை, மந்தகுணாநபி - அல்பகுணங்களையுடையவர்களையும், ஸ்தௌதி—ஸ்தோத்திரம் செய்கிறான், அந்யதோஷேஷு- அயலாருடையதோஷங்களில், ந ரமதே - த்ருப்தியடைகிறதில்லை, ஸா-அது, அநஸூயா — பொறாமையில்லாமையென்று, ப்ரகீர்த்திதா - சொல்லப்பட்டது.

3. பாரதம் - சாந்திர்வம் - மோக்ஷதர்மம் - 355-6-ய: - எவன், விபுதஶ்ரேஷ்டம் - தேவதைகளுக்குள் உயர்ந்தவனாகிய, நாராயணம் ஹரிம் தேவம் -

ந் து யாகம் முதலிய எல்லா க்ரியைகளையும் செய்கிறார்கள் என்றர்த்தம். 18

தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு || 19

ப - ரை] த்விஷத:-என்னை த்வேஷம் செய்கிற, க்ரூராந் - க்ரூரஸ்வபாவமுடைய, நராதமாந்-மனிதர்களுக்குள் அதமர்களாகிய, அஶுபாந் பாபிகளாகிய, தாந் - அவர்களை, அஹம் - நான், ஸம்ஸாரேஷு - ஸம்ஸாரங்களில், ஆஸுரீஷு - அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடைய, யோநிஷ்வேவ - ஜாதிகளிலேயே, அஜஸ்ரம் - எப்போழுதும், க்ஷிபாமி - தள்ளுகிறேன். 19

பா] இப்படி என்னை எவர்கள் த்வேஷிக்கிறார்களோ அவர்களையும், க்ரூரமான ஸ்வபாவமுடையவர்களையும், நராதமர்களையும், அஶுபமானவர்களையும், நான் எப்போழுதும் பிறப்பு, கிழத்தனம், மரணம், முதலியவைக

கிறது. இப்படியே 1 'யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேஶவம் | ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதிஸ்ஸம்ஸர்கிணாமபி ||' என்றிவை முதலியதும் இவ்விடத்தில் நினைக்கத்தக்கது. 'நாமயஜ்ஞை:' என்பது மற்ற க்ரியைகளையும் குறிக்கிறது என்பதைச் சொல்லுகிறார்—'யாகம் முதலிய' என்றாரம்பித்து. 18

தா] இப்படி த்வேஷம் முதலியவைகளை முன்னிட்டுச் செய்யும் யாகம் முதலியவைகளுக்கும் அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி விரோதமான பலங்களைக் கொடுப்பவனும் நானே என்று சொல்லப்படுகிறது—'தாநஹம்' என்றாரம்பித்து இரண்டு ஶ்லோகங்களினால். பக்ஷபாதம், தயையில்லாமை, முதலியவைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காகத் 'தாந்(அந்த)' என்று அநுவாதம் செய்திருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படி என்னை எவர்கள்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் நான்கு விஶேஷணங்களினாலும் 2 'ந மாம் துஷ்க்ருதிந:' என்கிற

நாராயணனாகிய தேவதையை, த்விஷ்யாத்-த்வேஷம் செய்வானோ, தஸ்ய-அவனுடைய, பிதர:—பித்ருக்கள், நரகே-நரகத்தில், ஶாஶ்வதீஸ்ஸமா:-அநேகம் ஆயிரம் வருஷங்கள், மஜ்ஜந்தி - முழுகுகிறார்கள்.

1. பாரதம் - சாந்திபர்வம்-மோக்ஷதர்மம் - 336 - 366-யே-எவர்கள், மஹாத்மாநம் - மஹாத்மாவாகிய பகவானைக் குறித்து, த்விஷந்தி - த்வேஷம் செய்கிறார்களோ, கேசவம்-ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை, நஸ்மரந்திச - நினைப்பதில்லையோ, தேஷாம் - அவர்களுக்கும், ஸம்ஸர்கிணாமபி - அவர்களோடு சேர்ந்தவர்களுக்கும், புண்ய தீர்த்தேஷு - புண்ய தீர்த்தங்களில், கதி:—நல்லகதியானது, ந-இல்லை.

2. பகவத்கீதை—7-15

ளாகச் சுழன்றுகொண்டிருக்கிற இவைகளின் பரம்பரைகளில் அதிலும் ஆஸுரஸ்வபாவமுடைய ஜாதிகளிலேயே தள்ளுகிறேன். அதாவது எனக்கனுகூலமாக நடப்பதற்கு விரோதமாகிய ஜாதிகளிலே தள்ளுகிறேன். அந்தந்த ஜன்மங்களையடைவதற்குத் தகுந்ததாகிய கார்யங்களில்

ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட நான்குவித பாபிகளும் சொல்லப்படுகிறார்கள் என்று நினைத்து அதற்கு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதாவது 'நராதமாந்' என்னும் பதம் அந்த ஸ்லோகத்திலிருப்பதே இந்த ஸ்லோகத்திலுமிருக்கிறது. 'ஆஸுரம்பாவமாச்ரிதா:' என்பது 'த்விஷத:' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது என்பது முன்னமேயே வ்யாக்யானஞ்செய்யப்பட்டது. இப்படியே 'க்ரூராந், அசுபாந்' என்னும் பதங்களும் அதற்குத்தகுந்தபடி 'துஷ்க்ருதிந:, மூடா:' என்கிற பதங்களின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. இவ்விடத்தில் பிரிக்காமல் அந்வயம் சொன்னது அஸுரஸ்வபாவமுடைய கும்பல் ஒன்றாகையினால். பிறப்பு முதலியக்ரமங்களின் சுழல்களில் இடைவிடாமல் ஒரேவிதமாகச் சுழன்று வருகிறபடியினால் 'ஸம்ஸாரம்' என்று அந்தச் சக்கிரம் சொல்லப்படுகிறது. 'ஸம்ஸாரதி அஸ்மிந் புருஷ:' (புருஷன் இதில் ஒரேமாதிரியாகச்சுழன்று கொண்டு வருகிறான்)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் ஆதாரம் என்னும் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற 'கஞ்' என்னும் விகுதியை முடிவில் உடையது 'ஸம்ஸார' என்னும் பதம். அதில் அதுபகுவசனமாக (பன்மையாக)ச் சொல்லியிருப்பது அப்படிச் சக்கிரங்களின் சுழல்கள் அநேகவிதமாகையினால் என்று சொல்லுகிறார்—'பிறப்பு' என்றாரம்பித்து. 'ஸம்ஸார' என்னும் பதம் நல்ல ஜன்மம் கெட்ட ஜன்மம் இவைகளுக்குப் பொதுவாகையினால் அது விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'அதிலும்' என்றாரம்பித்து. 1'சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோ(அ)பிஜாயதே' என்று இவை முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்ட பகவானைப் பற்றிய யோகம் செய்வதற்கு அநுகூலமாகிய ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ஜன்மத்தை விலக்குவதற்காகத்தமோகுணம் மேலிட்டிருக்கை 'ஆஸுரீஷ்வ' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அதாவது எனக்கனுகூலமாக' என்றாரம்பித்து. இப்படிப்பட்ட விரோதமாகிய ஜன்மா தேவதை முதலாகிய நான்குவித வகுப்புகளிலும் கண்டறியத்தக்கது என்று தாத்பர்யம். 2 'எவனை இந்தப் பகவான் கீழே கொண்டு போகவே

---

1. பகவத்கீதை - 6 - 42. 2. கௌஷீதகி - 3 - 9.

ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்குக் காரணங்களாகிய க்ரூரங்களான புத்தியில் நானே சேர்க்கிறேன் என்றர்த்தம் 19

𑌆𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 ।
𑌮𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌤𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌧𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥ 20

ப - ரை] 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 - அர்ஜுந, 𑌆𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 - அஸுரர்களுடையதான, 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 – ஜாதியை, 𑌆𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃-அடைந்தவர்களாய், 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 - ஒவ்வொரு ஜன்மங்கள்தோறும், 𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃-விபரீதஜ்ஞானத்தை யுடையவர்களாய், 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 - அறியாமலே, 𑌤𑌤𑌃-அந்த ஜன்மத்தைக் காட்டிலும், 𑌅𑌧𑌮𑌾𑌂 – தாழ்ந்த, 𑌗𑌤𑌿𑌂 - கதியை, 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿- அடைகிறார்கள். 20

பா] எனக்கனுகூலமாக நடப்பதற்கு விரோதமான ஜன்மத்தை யடைந்தவர்களாய், மறுபடியும் ஒவ்வொரு ஜன்மங்களிலும் என்னைப்பற்றி விபரீதமான ஜ்ஞானத்தை யுடையவர்களாய், எல்லாவற்றிற்கும் ஈஶ்வரனு

ண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறானோ அவனை இந்தப் பகவானே கெட்ட கர்மத்தைச் செய்விக்கிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளை யனுஸரித்து 'க்ஷிபாமி' என்று சொல்லியிருப்பதற்கு வழியைச்சொல்லுகிறார்—'அந்தந்தஜன்மங்களை'என்றாரம்பித்து. பாபங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குக் காரணமாகிய க்ரூரமான புத்தி முதலியவைகளைக்கொடுப்பதும் பழையதாகிய த்வேஷம் முதலியவைகளின் பலங்களாகையினால் பகவானுக்குப்பக்ஷபாதம், தயை யில்லாமை, முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகாது. 19

தா] மேல்மேலே தாழ்ந்து போவதின் வரிசை சொல்லப்படுகிறது— இந்த ஶ்லோகத்தினால். '𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃' என்னும் பதத்தினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'என்னைப்பற்றி' என்றாரம்பித்து. அன்றிக்கே விபரீத ஜ்ஞானமே இவ்விடத்தில் மோஹம். அதுவும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்போகிற அர்த்தத்திற்கு அநுகுணமாயிருப்பதினால் தன்னைப்பற்றி யென்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களுக்கும் பரமாத்மாவை அடைவது அநேக ஜன்மங்களில் உண்டான ஸுக்ருதங்களின் ஸித்தியினால் உண்டாக்கக்கூடியதாகையினால், தமோகுணம் மேலிட்டவர்களிடங்களில அதைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவமே வருவதும் அது இல்லை யென்று மறுப்பதும் உசிதமில்லையாகையினால் அப்படிப் பகவானை யடைவதற்கு முதல்படியாகிய ஶாஸ்த்ரங்களாலுண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தை யடைவதே ஶாஸ்த்ரங்

ஸிய பகவானுகிய வாஸுதேவன் இருக்கிறுன் என்கிற ஜ்ஞானத்தை யடையாமலே அந்தந்த ஜன்மங்களிலிருந்து தாழ்ந்த கதியை அடைகிறுர்கள். 20

பா - அ] ஆத்மாவின் நாசமாகிய இந்த அஸுரர்களின் ஸ்வபாவத்திற்கு மூலகாரணத்தைச் சொல்லுகிறுர்—

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாஶநமாத்மந꞉ |
காம꞉ க்ரோதஸ்ததா லோபஸ்தஸ்மாதேதத்த்ரயம் த்யஜேத் ‖ 21

ப - ரை.] காம꞉-காமம், க்ரோத꞉-கோபம், ததா - அப்படி, லோப꞉- லோபம் என்கிற, த்ரிவிதம் – மூன்று விதமான, இதம் - இது, ஆத்மந꞉- ஆத்மாவிற்கு, நாஶநம் - நாசத்தையுண்டுபண்ணுகிறதாகிய, நரகஸ்ய- நரகத்தினுடைய, த்வாரம் - வழி, தஸ்மாத் – ஆகையினுல், ஏதத் - இந்த, த்ரயம் - மூன்றையும், த்யஜேத் - விடவேண்டும். 21

பா] இந்த அஸுரஸ்வபாவமாகிற நரகத்திற்கு இந்த மூன்றும் வழி. அது ஆத்மாவிற்கு நாசத்தை உண்டாக்கக்கூடியது.காமம், க்ரோதம்,லோபம்,

---

களுக்குச் கீழ்படியாத அஸுரஸ்வபாவமுடையவர்களிடத்தில் மறுக்கப்படுகிறது. அதில் ஶாஸ்த்ரங்களால் உண்டாகிய ஜ்ஞானம் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காகச் சொல்லுகிறுர்—'எல்லாவற்றிற்குமீஶ்வரனுகிய' என்றுரம்பித்து. 'தாழ்ந்த' என்பது எதைவிட என்று உயர்ந்ததாகிய ஒன்றை எதிர் பார்க்கிறபடியினுல் அதைச் சொல்லக்கூடிய ஶக்தியை யுடையதாய் ஸமீபத்திலிருக்கிற 'தத꞉' என்னும் பதம் காரணத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது உசிதமல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'அந்தந்த ஜன்மங்களிலிருந்து' என்று. 20

தா] அவஶ்யமாகப் பரிஹரிக்கவேண்டியது சுருக்கிச்சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் அடுத்த ஶ்லோகத்திற்கு ஸங்கதி சொல்லுகிறுர்—'ஆத்மாவின் நாசமாகிய' என்றுரம்பித்து. ஆத்மாவிற்கு நாசமாவது உள்ளபடி இருக்கிற ஆத்மாவை அறியாமையே. அதுவே அஸுரர்களின் ஸ்வபாவம் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'ஆத்மாவின் நாசமாகிய அஸுரர்களின் ஸ்வபாவத்திற்கு'என்று. வேரைவெட்டி விடுவதினுல் அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமெல்லாம் வெட்டப்பட்டதாக ஆய்விடும் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'மூலகாரணத்தை' என்று. 'அஸுரஸ்வபாவமாகிற நரகத்திற்கு' என்பதற்கு இதைவிட மேல்பட்டதாகிய வேறு நரகம் எது என்று தாத்பர்யம். அஸுரர்களின் ஸ்வபாவத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகவல்லவோ இந்த

இவை மூன்றின் ஸ்வரூபம் முன்பே விவரமாகச் சொல்லப்பட்டது. வழி யென்பதற்குக்காரணம் என்றர்த்தம். ஆகையினால் காமக்ரோத லோபங்கள் அதிக பயங்கரமாகிய நரகத்திற்குக் காரணமாகையினால் இவை மூன்றையும் தூரத்திலேயே விட்டுவிட வேண்டும். 21

ஏதைர்விமுக்த꞉ கௌந்தேய தமோத்வாரைஸ்த்ரிபிர்நர꞉ ।
ஆசரத்யாத்மந꞉ ஶ்ரேயஸ்ததோ யாதி பராம் கதிம் ॥ 22

ப – ரை] கௌந்தேய - அர்ஜுந, ஏதை꞉-இந்த, தமோத்வாரை꞉-விபரீதஜ்ஞானத்திற்குக் காரணங்களாகிய, த்ரிபி꞉ - மூன்றுகளினாலும், விமுக்த꞉-விடப்பட்ட, நர꞉-மனுஷ்யன், ஆத்மந꞉-தனக்கு, ஶ்ரேய꞉ - நன்மையை, ஆசரதி - செய்கிறான், தத꞉-அதினாலே, பராம் - உயர்ந்த, கதிம் - கதியை, யாதி - அடைகிறான். 22

அதின் மூலகாரணத்தைப்பற்றிய உபதேசம் என்றுவது, 'தமோத்வாரை꞉' என்று மேலே சொல்லப்போகிறதோடு சேர்ந்து ஓரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்பதாவது தாத்பர்யம். 'ஆத்மாவிற்கு நாசத்தையுண்டாக்கக்கூடியது' என்பதற்கு 1 'அவன் இல்லாதவனாகவே ஆகிறான் எவன் பரமாத்மாவை அறியவில்லையோ' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம்முதலியவைகளில் சொல்லியிருக்கும் க்ரமத்தினால்என்று தாத்பர்யம். நுழைவதற்குக்காரணமல்லவோ த்வாரம். அதினாலும் அதையடைவதற்குக்காரணமென்றுஇங்கேசொல்லப்படுகிறதுஎன்கிற அபிப்ராயத்தினால் அப்படி உபசாரமாகச் சொல்லியிருப்பதற்கு க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறார்—'காரணம் என்றர்த்தம்' என்று. 'ஆத்மநாஶநம்' என்பதற்கு நுழையும் பொழுதே நாசத்தையடைகிறான் என்று தாத்பர்யம். விடத்தகுந்த வஸ்துவின் தோஷத்தைச் சொல்லியிருப்பது விடவேண்டுமென்று விதித்திருப்பதற்கு உபகாரம் செய்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. ரௌரவம்முதலிய நரகம்,பாபம் நசிப்பதற்குக்காரணம். அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமாகிய இந்த நகரமோவெனில் பாபங்களை ஸம்பாதிப்பதற்குக் காரணமாகையினால் மிகவும் பயங்கரம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அதிக பயங்கரமாகிய' என்றாரம்பித்து.அஸுரர்களின் ஸ்வபாவங்கள் எல்லாம்விட வேண்டியதாயிருந்தபோதிலும் சில விஶேஷங்களை எடுத்துத் தனித்துவிட வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பது இது மிகவும் பரிஹரிக்கத்தகுந்தது என்று தெரிவிப்பதற்காக, என்று சொல்லுகிறார்—'தூரத்திலேயே விட்டுவிடவேண்டும்' என்று. 21

---

1. தைத்திரீயம் - ஆனந்தவல்லி - 6 - 1.

பா.] இந்தக் காமம், க்ரோதம், லோபங்களாகிய என்னைப்பற்றிய விபரீத ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணங்களினால் விடப்பட்ட மனுஷ்யன் தனக்கு நன்மையைச் செய்துகொள்ளுகிறான், அதாவது என்னைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை யடைந்தவனாய் எனக்கு அனுகூலமாக நடப்பதில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். அதினால் உயர்ந்த கதியாகிய என்னையே அடைகிறான். 22

பா - அ] ஶாஸ்த்ரத்தை அநாதரவு செய்வது இப்படிப்பட்ட நரகத்திற்கு முக்யமான காரணம் என்று சொல்லுகிறார்—

தா] விடத்தகுந்த வஸ்துவினுடைய தோஷத்தைச் சொன்னதினாலேயே அதைவிடவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டது. அப்படி விடுவதின் பலங்களின் வரிசை இப்பொழுது இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. 'என்னைப்பற்றிய விபரீத ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணங்களினால்' என்றது தமோகுணத்தின் பலத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது அன்றிக்கே 'தமஃ' என்னும் பதமே இவ்விடத்தில் லக்ஷணையாக அவைகளைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். தமோகுணத்தின் வழிகளினால் விடப்பட்டிருப்பதினால் தமோகுணத்தினாலும் விடப்படுகிறான். நன்மையைச் செய்துகொள்ளுவதும் தத்வஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டு என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'என்னைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை யடைந்து' என்று. 'நன்மையைச் செய்துகொள்ளுகிறான்' என்பதினால் முன்பு சொல்லப்பட்ட பகவானிடத்தில் த்வேஷம் முதலியவைகள் நிவ்ருத்தித்தல் சொல்லப்படுகிறது. 'ஶ்ரேயஃ' என்பதற்கு நன்மை என்றர்த்தம். அதுவும் சுருக்கமாகப் பகவானுக்கனுகூலமாக நடப்பது அதற்குள்ளடங்கியதாகையினால் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லாம் ஏற்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எனக்கனுகூலமாக நடப்பதில்' என்று. 'ததஃ' என்பதற்குத் தனக்கு நன்மையைச் செய்து கொள்ளுகிற காரணத்தினாலேயே என்றர்த்தம். 'ஶாஶ்வதாமெவ்வ' என்றிவை முதலியவைகளை யோசித்து இவ்விடத்தில் 'பராம்கதிம்' என்று சொல்லப்படுகிறது அடையவேண்டிய ப்ரயோஜனங்களில் கடைசியாகிய பரமபுருஷனை என்று சொல்லுகிறார்—'உயர்ந்த கதியாகிய என்னையே' என்று. 22

அஸுரர்களின் ஸ்வபாவங்களில் மூலகாரணமாயிருப்பதினால் முக்யமாக இருக்கிற மூன்று சொல்லப்பட்டன. அவைகளைவிடவும் மிகவும் முக்யமாய் பரிஹரிக்கத்தகுந்த காரணம் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரத்தை அநாதரவு செய்வது' என்றாரம்பித்து. எல்லா அவஸ்த்தைகளையுமுடைய எல்லாப் புருஷர்களுக்கும்நன்மையை உபதேசிப்பதினால் 'ஶாஸ்த்ர' என்னும் பத

𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌧𑌿𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑌤𑌃 ।
𑌨 𑌸 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌨 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥ 23

ப - ரை] 𑌯𑌃 - எவன், 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌧𑌿𑌮𑍍 - வேதமாகிய என்னுடைய உத்திரவை, 𑌉𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 - விட்டுவிட்டு, 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑌤𑌃 - தன்னுடைய இஷ்டப்படி, 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 - இருக்கிறானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 - பரலோகத்தின் ஸித்தியை, 𑌨 𑌅𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - அடைவதில்லை, 𑌸𑍁𑌖𑌂 - ஸுகத்தையும், 𑌨 - (அடைவது) இல்லை, 𑌪𑌰𑌾𑌂 - உயர்ந்த, 𑌗𑌤𑌿𑌂 - கதியையும், 23
𑌨 – (அடைவது) இல்லை.

பா.) ஶாஸ்த்ரமாவது வேதங்கள். விதியாவது உத்திரவு. வேதமென்று பேருடைய என்னுடைய உத்திரவை விட்டுவிட்டு எவன் தன்னுடைய இஷ்டத்திற்கு அனுகுணமான வழியிலிருக்கிறானோ அவன் பரலோகத்திலுண்டாகிய ஒருவித ஸித்தியையும் அடைகிறதில்லை. ஒருவித ஸுகத்-

---

ம் வேதங்களிலேயே முதலில் ஏற்பட்டது. அத்துடன் சேர்ந்திருப்பதினால் மற்றவைகளில் ஏற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரமாவது வேதங்கள்' என்று. விதிக்கிற வாக்யங்கள் '𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்டபடியினால் அதினுடைய வ்யாபாரம் விதியென்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'விதியாவது உத்திரவு' என்று. ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'வேதமென்று பேருடைய என்னுடைய உத்திரவை' என்று ஶாஸ்த்ரமாகிய விதி என்று ஸமாநாதிகரண ஸமாஸம் சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். 'என்னுடைய உத்திரவு' என்பதினால் 1'𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍈𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾' என்றிவை முதலியவைகளை ஜ்ஞாபகப்படுத்தியிருக்கிறது. இத்தால் 'லிங்' முதலிய ப்ரத்யயங்களுக்கு வேறுவிதமாக அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறவர்கள் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். 'லிங்' முதலிய ப்ரத்யயங்கள் நியமிக்கிறவனுடைய அபிப்ராயத்தைத் தாத்பர்யத்தினாலாவது நேரில் ஶக்தியினாலாவது ப்ரகாசப்படுத்துகின்றன. ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமாகிய 'காமகார' என்பது ஶாஸ்த்ரங்களில் விகல்பங்களாகச் சொல்லப்பட்டவைகளைப் பற்றியதல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'தன்னுடைய இஷ்டத்திற்கு அனுகுணமான வழியிலிருக்கிறானோ' என்று 2 '𑌅𑌥 𑌕𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂', 3 '𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌷

---

1. விஷ்ணு தர்மம் - 76 - 31. ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இவைகள் என்னுடைய உத்திரவுகளே.
2. பகவத்கீதை - 3 - 36.　　3. பகவத்கீதை - 3 - 37.

தையும் அடைகிறதில்லை. உயர்ந்த கதியை எவ்விதமாக அடைவான் என்றர்த்தம். 23

தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ।
ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம கர்துமிஹார்ஹஸி॥ 24

ஸ்ரீ கண்ணபிரானருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில்

பதினாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஷிக்ருஷ்யாவஹ:' என்றிவை முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்டகாமத்தினால் ஏவப்பட்டவனாய் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 1'யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டய:। ஸர்வாஸ்தா: நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா:' என்றிவை முதலியவைகளை நினைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அவன் பரலோகத்திலுண்டாகிய' என்றாரம்பித்து. பரலோகத்தில் ஸுகத்திற்குக் காரணமாகிய உபாயத்தின் ஸித்தியை என்றர்த்தம். 'ஸுகத்தை' என்பதற்கு ஸ்வர்க்கம் முதலிய ஸுகத்தை என்றர்த்தம். அன்றிக்கே 'பரலோகத்தில் உண்டாகிய ஸித்தி' என்பது ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸுகம் என்பது இந்த லோகத்தில் உண்டான ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகையினாலேயே 'ஒருவித' என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டது. இந்த லோகத்திலும் ஸுகம் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதினால் உண்டாகிய பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹத்தினாலேயே. ஆகையினால் 2 'அநாராதிதகோவிந்தா யே நரா து:க்கபாகிந:' என்று சொல்லப்படுகிறது. கைமுதிக ந்யாயத்தைக் காட்டுவதற்காக இவ்விடத்தில் மற்ற ஸுகங்களையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—'உயர்ந்த கதியைஎவ்விதமாய் அடைவான்' என்று

---

1. மனு ஸ்ம்ருதி - 12-95. யா:-எந்த, ஸ்ம்ருதய:- ஸ்ம்ருதிகள், வேதபாஹ்யா:—வேதத்தை யனுஸரித்தவைகளல்லவோ, யாஶ்ச காஶ்ச-எவைகள், குத்ருஷ்டய:—வேதங்களில் கெட்ட ஜ்ஞானத்தைக் காரணமாக உடையவைகளோ, ஸர்வா:—எல்லா, தா:-அவைகள், ப்ரேத்ய - லோகாந்தரத்தில் (பரலோகத்தில்), நிஷ்பலா:-ப்ரயோஜன மற்றவைகள், ஹி - எந்தக் காரணத்தினால், தா:-அவைகள், தமோநிஷ்டா:-தமோகுணத்தில் நிஷ்டையுடையவைகள என்று, ஸ்ம்ருதா:-எண்ணப்பட்டவைகளோ.

2. விஷ்ணு தர்மம் - 19-13. யே - எந்த, நரா:-மனிதர்கள், அநாராதிதகோவிந்தா:-பகவானை ஆராதனம் செய்யாதவர்களாய், துக்கபாகின:—துக்கத்தையே அடைந்திருக்கிறார்களோ

ப - ரை] தஸ்மாத் - ஆகையினால், தே - உனக்கு, கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ-செய்யத்தகுந்தது, செய்யத்தகாதது, இவைகளின் ஏற்பாட்டில், ஶாஸ்த்ரம் - ஶாஸ்த்ரமே, ப்ரமாணம் — ப்ரமாணம், ஶாஸ்த்ரவிதானோக்தம் - ஶாஸ்த்ரவிதிகளில் சொல்லப்பட்ட, கர்ம - கர்மங்களை, ஜ்ஞாத்வா-தெரிந்துகொண்டு, இஹ - இந்த லோகத்தில், கர்தும் - செய்வதற்கு, அர்ஹஸி - தகுந்தவனாகிறாய். 24

பா] ஆகையினால் அங்கீகரிக்கத்தகுந்தது, விடத்தகுந்தது, என்றேற்படுத்துவதில் ஶாஸ்த்ரந்தான் உனக்கு ப்ரமாணம். தர்ம ஶாஸ்த்ரம், இதிஹாஸம், புராணம், இவை முதலியவைகளால் விவரிக்கப்பட்ட வேதங்கள் எவ்

தா] இந்த அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் இதற்காக என்ற பிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு உபதேசம் செய்யப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இவ்விடத்தில் 'கார்ய, அகார்ய' என்னும் பதங்கள் உண்டாக்கத் தகுந்தது, உண்டாக்கத் தகாதது, முதலிய அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறதென்பது பொருந்தாது என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது, விடத்தகுந்தது' என்றாரம்பித்து. அநுஷ்டானத்தில் ஶாஸ்த்ரம், தத்துவத்தில் ஶாஸ்த்ரம், இவை யிரண்டும் அஸுரர்களின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால் இவ்விடத்தில் அதில்லாமலிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் 'கார்ய', 'அகார்ய', என்னும் பதங்கள் தத்துவம், தத்துவமல்லாதது, இவைகளையும் குறிப்பதற்காக என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது' என்றிவை முதலிய பொதுவான பதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கீகரிப்பதாவது இவ்விடத்தில் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி மனதினால் ஒப்புக்கொள்ளுதல் 'ஶாஸ்த்ரம்' என்பது யுக்தமல்ல, 1 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸ்ஸதாசார:' என்றிவை முதலியவைகளுக்கு விரோதம் வருகிறபடியினால் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'தர்ம ஶாஸ்த்ரம்' என்றாரம்பித்து. 'முதலியவைகள்' என்னும் பதத்தினால் ஆசாரமும் சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகிறது. 2 'யஜந்த்யவிதிபூர்வகம்', 3 'கதாகதம் காமகாமா லபந்தே', என்றிவை முதலியவைகளை விலக்குவதற்காக 'ஜ்ஞாத்வா' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது,

---

1. யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி - 1 - 1. வேதங்கள் ஸ்ம்ருதிகள், பெரியோர்களின் அனுஷ்டானம் (இவைகள் ப்ரமாணங்கள்).

2. பகவத்கீதை-9-23. 3. பகவத்கீதை-9-21.

விதமான புருஷோத்தமனென்று பேருடைய மேலான தத்துவத்தையும், அவனுடைய ப்ரீதிக்குக்காரணமாயும், அவனையடைவதற்குபாயமுமாகிய கர்மத்தையும் தெரியப்படுத்துகின்றனவோ அவ்விதமான ஶாஸ்த்ரவிதிகளில் சொல்லப்பட்டதத்துவத்தையும் கர்மத்தையும்உள்ளபடியேகுறை

என்று சொல்லுகிறார்—'எவ்விதமான' என்றாரம்பித்து. எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களும் நேராகவாவது பரம்பரையாகவாவது எல்லாக்கர்மங்களையும் பரமாத்மாவின் ஆராதனங்களாகவே விதிக்கின்றன. அதில் அந்தத்தத்துவம், நன்மை இவைகளுக்குள் 1 'வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:' என்று சொல்லப்பட்ட மேலான தத்துவத்தை முன்பு சொல்லப்பட்டபெயரைக்கொண்டு ஞாபகப்படுத்துகிறார்—'புருஷோத்தமனென்று பேருடைய'என்று. 'அவனை அடைவதற்குபாயமுமாகிய'என்பதற்கு பலம், ஸங்கம்,முதலியவைகளை விட்டு அநுஷ்டிக்கப்படுகிற எல்லாக் கர்மங்களும் பரமாத்மாவை அடைவதற்குபாயங்கள் என்பதே அவைகளுக்கு ஸ்வபாவம் என்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் 'தெரியப்படுத்துகின்றனவோ' என்பதினால் தெரிந்து கொள்ளப்படாத விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்துவதாகிற 'வ்யாக' என்னும் பதத்தின் அர்த்தமும் விவரிக்கப்பட்டது. ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபடிக் கல்லாமல் கர்மங்களைச் செய்யக் கூடாது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'கர்துமர்ஹஸி' என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்திலும் அநுஷ்டானம் செய்வது, தத்துவத்தை அறிந்துகொள்ளுவது,இவைகளுக்குப் பொதுவான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அங்கீகரிக்கத் தகுந்தவனாகிறாய்' என்று. 'அர்ஹஸி'என்பதை யனுஸரித்து 'நீ'என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதுவும்தேவதைகளினுடையஸம்பத்தைக்குறித்துப்பிறந்த அர்ஜுநனுக்கு இப்படி அங்கீகரிப்பதற்கு அதிகமான யோக்யதை இருக்கிறதென்று தெரிவிப்பதற்காக. இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது—ஸத்வகுணம் மேலிட்ட உன்னால் வஞ்சனை செய்யும் புருஷர்களுடைய அதிக ஸாமர்த்தியத்தினால் ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்விக்கப் பட்ட புத்தியை மயக்கக் கூடிய ஆபாஸ ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கும் விதத்தை யனுஸரிப்பதினால் நித்யமாயும் பகவானுடைய உத்திரவுமாகிய வேதங்களென்று பேருடைய ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஸாரார்த்தமாகிய அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி கர்மயோகம், பக்தியோகமாகிற பகவானை ஆராதிக்கிற மேலான தர்மத்திலிருந்து சலிக்கக்கூடாது. எப்பொழுதும் அதுவே அங்கீகரிக்

---

1. பகவத்கீதை - 15 - 15.

வு மிக்ருதிகளில்லாமல் தெரிந்துகொண்டு செய்ய நீ யோக்யனாகிறாய், அதையே அங்கீகரிக்கத்தகுந்தவனாகிறாய். 24

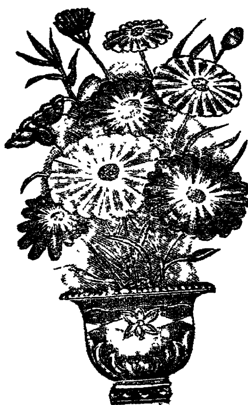
பகவத் ராமானுஜன் என்னும் உடையவர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீமத் கீதாபாஷ்யத்தில்
பதினாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.
ஸ்ரீ உபெ து ஹ௯வபெ து ஹாஷ்யகாராய நமஃ
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

கத்தகுந்தது—என்பது. 'இஹ (இவ்விடத்தில்)' என்று சொல்லியிருப்பது கர்மங்களைச்செய்ய அதிகாரத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பூமியைக் காட்டுவதற்காக. அன்றிகே கர்மங்களுக்குக்கீழ்படிந்திருக்கும் தசையையுடையவனென்று தெரிவிப்பதற்காகவுமாம். 24

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீமந் நிகமாந்த
மஹாதேசிகனருளிச்செய்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில்
பதினாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.
ஸ்ரீ உபெ து நிமாத்த மஹா தெஶிகாய நமஃ.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

தைவாஸுரவிபாகோக்தி பூர்விகா ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா |
தத்த்வாநுஷ்டாநவிஜ்ஞாந ஸ்தேம்நே ஷோடஶ உச்யதே || 20

ப - ரை] தைவாஸுரவிபாகோக்திபூர்விகா - தேவதைகள், அஸுரர்கள், இவர்களின் பிரிவை நிரூபிப்பதை முன்னிட்டு, ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா - ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது, தத்த்வாநுஷ்டாநவிஜ்ஞாநஸ்தேம்நே - உண்மையான கர்மங்களைப்பற்றியும், உண்மையான வஸ்துக்களைப்பற்றியவும், அனுஷ்டானம் செய்வது, அறிவது, இவைகளின் உறுதிக்காக, ஷோடஶே - பதினாறுவது அத்யாயத்தில், உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. 20

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச் செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

இந்த ஶ்லோகத்தில் முன்பு சொல்லப்பட்டவைகளும் இனி சொல்லப்போகிறவைகளுமான எல்லா அர்த்தங்களையும் ஸ்தாபிக்கிறதாகிய பதினாறுவது அத்யாயத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது. இந்த அபிப்ராயத்தினால் 1 'பிறகு கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களையும் உறுதிப்படுத்துவதற்காக ஶாஸ்த்ரங்களுக்குக் கீழ்படிந்திருக்கவேண்டுமென்பதைச் சொல்லுவதற்காக ஶாஸ்த்ரத்திற்கு வசப்பட்டவர்களும் அதற்கு விரோதிகளுமாகிய தேவர்கள் அஸுரர்கள் இவர்களின் ஸ்ருஷ்டிகளின் பிரிவை பகவான்சொல்லுகிறார்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையினாலேயே பதினேழாவது அத்யாயத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லும்பொழுதும் 'தேவதைகள் அஸுரர்கள், இவர்களின் பிரிவைச்சொல்லிக்கொண்டு அதின் வழியாக அடையவேண்டியதாகிய தத்துவத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் அதையடைவதற்குபாயத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் வேதம் ஒன்றையே காரணமாகவுடைத்து என்று சொல்லப்பட்டது' என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதும்

---

1 16-வது அத்யாயத்தின் பாஷ்ய அவதாரிகை.

1 ‘தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ। ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ரவிதாநோக்தம் கர்ம கர்துமிஹார்ஹஸி ॥’ என்கிற இந்த அத்யாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகத்தினுல் சொல்லப்பட்டது.

பதினாறுவது அத்யாயம் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

ஸ்ரீர்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1 பகவத்கீதை-16-24.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகனருளிச் செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஆணைமறுதவர் தேவரல்லா வழக்கோரசுரர்
கோணை மறுத குணச் செல்வ நீ குறிக்கோண் மறையை
பேணிப தத்துவமும் பிணியற்ற கிரிசைகளும்
காணிதனால் விசயாவென்று கண்ணனியம்பினனே. 17

ப - ரை] கண்ணன் - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், ஆணை - ஆஜ்ஞையை, மறுதவர் - மீறி நடக்காதவர்கள், தேவர் - தேவதைகளின் ஸ்வபாவமுடையவர்கள், அல்லா - அப்படிக்கல்லாத, வழக்கோர் — வழக்குப் பேசுகிறவர்கள், அதாவது விரோதமாகப் பேசுகிறவர்கள், அசுரர் - அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடையவர்கள், கோணை — வக்கர ஸ்வபாவத்தினால், மறுத - பகவதாஜ்ஞையை மறுக்காத, குண - குணங்களாகிற, செல்வ - ஸம்பத்தை யுடைய, நீ - நீ, மறையை - வேதத்தை, குறிக்கோள் - ஸாவதானமாக அங்கீகரி, அன்றிக்கே குறி - ப்ரமாணமாக, கோள் - அங்கீகரி, பேணிய - பேணக் கூடியதான, அதாவது ஆதரவுடன் அங்கீகரிக்கக்கூடிய, அல்லது பேணிய - பெரியோர்களால் ஆதரவுடன் அங்கீகரிக்கப் பட்ட, தத்துவமும் - தத்துவத்தையும், பிணி-வ்யாதி அதாவது துக்கம், அற்ற - இல்லாதவையான, கிரிசைகளும் - க்ரியைகளையும், கர்மானுஷ்ட்டானங்களையும் என்றபடி, விசயா அர்ஜுந, இதனால் — இந்த வேதத்தினால், காண் - விசதமாகத் தெரிந்து கொள், என்று - என்று, இயம்பினன் - சொன்னான். 17

பதினாறுவது அத்யாய ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்—இந்தப் பாட்டினால். ‘அல்லா வழக்கோர்’ என்பதினால் அல்லாத வழக்குப் பேசுகிறவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் ஶாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிற தத்துவ ஸ்திதிகளுக்கு விரோதமாக 1 ‘அஸத்யம் அப்ரதிஷ்டந்தே’ என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டபடி இல்லாததைப் பேசுகிறவர்கள் என்றர்த்தம். 1 ‘ஆஸுரா:’ என்று சொல்லி யிருக்கிறபடியினால் வழக்குப் பேசுகிறவர்கள் என்ற

1. *பகவத்கீதை* - 16 - 8,

ருளிச் செய்யப்பட்டது. வாசிகமான வ்யவஹாரத்தைச் சொன்னதி
னுல் மனதிலும் அவர்களுடைய எண்ணம் தத்துவஸ்திதிக்கு விரோத
மான தென்பதேற்பட்டது. 'கோணமாறுத குணச் செல்வ' என்பதி
னுல் 1 'அபயம் ஸத்வஸம்சுத்தி:' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்ட
குணங்களாகிய தெய்வ ஸம்பத்தையுடைய நீ என்று சொல்லப்பட்டது.
இத்தால் 2 'மாஶுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி பாண்டவ' என்
பதின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. 'குறிக்கொள் மறையை' என்ப
தினுல் 3 'தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே' என்கிறபடியே ப்ராஸ்த்ரத்தை
யே கர்த்தவ்யா கர்த்தவ்யங்களைப் பற்றிய பகுத்தறிவிற்கு ப்ரமாண
மாக அங்கீகரி என்று தாத்பர்யம். 'மேலும் 'குறிக்கொள் மறையை'
என்பதினுல் ஸாவதானமாக அங்கீகரி என்று சொல்லப்படுகிறது.
இதனுல் "ஸ்வாத்யாய' என்கிற இடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்
செய்திருக்கிறபடியே எல்லா வேதங்களும் பகவானுடைய ஆராதனைத்
தையும், அவனுடைய விபூதிகளையும், அவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணு
திகளையும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்கிற எண்ணத்துடன் அத்யயனம்
செய்யவேண்டுமென்பதும் சொல்லப்பட்டது. 'பேணிய தத்துவமும்'
என்பதினுல் முன்னோர்களாகிய ஸாத்விகர்களினுல் '[illegible]'
என்று ப்ரீதியுடன் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தத்துவமும் என்று சொல்லப்
பட்டது. அன்றிக்கே பகவானுலேயே 4 'ஸர்வவித்பஜதி மாம்' என்றும்
5 'இதி குஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரம்' என்றும் கொண்டாடப்பட்ட புருஷோத்
தம தத்துவத்தையும் என்றர்த்தமாகவுமாம். 'பிணிபற்ற கிரிசைக
ளும்' என்பதினுல் பகவானுடைய ஆராதனங்களாகையினுலே ஸ்நேகி
தர்களின் உபசாரங்களைப்போல ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானதினுல் அனு
ஷ்டிக்கும்பொழுது ஸுகரூபமாயும், காம்ய கர்மங்களைப்போல
துக்க மிஸ்ரங்களான பலங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய தல்லாமல் பரம
புருஷார்த்தத்திற்குக் காரண மாகையினுலும் துக்க ஸம்பந்தமில்லாத
ஸாத்விகத்யாகத்தை முன்னிட்டுப் பகவதாராதன ரூபமாய் அனுஷ்
டிக்கப்படுகிற க்ரியைகளும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவை இரண்டி
னுைம் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹாரக்ஷையில் தாமருளிச்செய்திருக்கிறபடியே
முன்னும்பின்னும் சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களும் இந்த அத்யா

1. பகவத்கீதை-16-1
2. பகவத்கீதை - 16 - 5
3. பகவத்கீதை - 16 - 24
4. பகவத்கீதை - 15 - 19
5. பகவத்கீதை - 15 - 20

யத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது என்று கருத்து. 'காணிதனால்' என்பதற்கு 1 'ஜ்ஞாநவான்யவ்யாநொ நாஜ்ஞ:' என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே அறியவேண்டும் என்று தாத்பர்யம். இத்தால் 'காயேநமநஸா வாசா' என்கிற இடத்தில் கர்மங்களை மாத்திரம் சொல்லியிருந்தபோதிலும் தத்துவங்களையும் உபலக்ஷிக்கிறது என்பதும், 2 'தத்வாநுஷ்டாந விஜ்ஞாநஸாதநம்' என்கிற இடத்தில் 'அநுஷ்டாந' என்பதோடு கர்மானுஷ்டானங்கள் என்று சேர்த்துக்கொண்டு கர்மங்களினுடைய அனுஷ்டானம், தத்துவங்களினுடைய விஜ்ஞானம், என்று அர்த்தம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதென்பதும் காட்டப்பட்டது. இவ்விடத்தில் 'காண்' என்பதற்குத் தத்துவங்களை அறியென்றும், க்ரியைகளைக்காணுவது அப்படி அனுஷ்டிப்பதற்காகையினால் கண்டறிந்து அனுஷ்டி என்றும் தாத்பர்யம். 'விசயா' என்பதினால் இப்படித் தத்துவஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக் கேவலம் பகவதாராதனரூபமாகிய வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களில் ஒன்றாகிய யுத்தம் என்கிற தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பாயேயானால் வெளி சத்துருக்களை ஜயிப்பதைப் போல 3 'ஒன்று சொல்லி ஒருத்தனில் நிற்கிலாத ஓரைவர் வன் கயவரைஎன்று யான் வெல்கிற்ப னுன்திருவருளில்லையேல்' என்கிறபடியே ஆந்தர சத்துருக்களாய் என்னுடைய ஸகாயமில்லாமல் ஜயிக்க முடியாத பஞ்சேந்த்ரியங்களையும் ஜயித்து விடுவாய் என்று தாத்பர்யம். 'கண்ணன்' என்பதினால் 4 'ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந் மதுஸூதந:' என்கிறபடியே ஸத்வகுணத்தைத் தரக்கூடிய திருக்கண்களையுடையவன் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே 5 'கண்ணன் கண்ணல்லது இல்லையோர் கண்ணே' என்கிறபடியே எல்லாலோகத்திற்கும் ஸ்வாமியாயும், கதியுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்றுதாத்பர்யம் இத்தால் ஆராத்யனும், பலப்ரதனும், ப்ராப்யனுமாகிய பகவான்தானே இந்தவழியால் என்னை ஆராதனம் செய்து என்னுடையஅனுக்ரஹத்தினால் என்னை அடையலாம் என்று தன்னுடைய ஸ்வாமித்வமாகிற ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டுக் காருண்யத்தினால் அருளிச் செய்தான் என்று தாத்பர்யம்.

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1. பகவத்கீதை - 16 - 24
2. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகம் - 20
3. திருவாய்மொழி - 7 - 1 - 7
4. திருவாய்மொழி - 2 - 2 - 1
5. 259-ம் பக்கம்—3-ம் புட்நோட்டைப் பார்க்க.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை.

பதினேழாவது அத்யாயம்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ஸதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

பா - அ] தேவதைகள், அஸுரர்கள், இவர்களின் பிரிவைச் சொல்லிக் கொண்டு அதின் வழியாக அடையவேண்டியதாகிய தத்துவத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் வேதமொன்றையே காரணமாக உடையது என்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அஸுரர்களின் ஸ்வபாவத்தைச்சேர்ந்ததாகையினால் ப்ரயோஜன மற்றது என்பதும், சாஸ்த்ரங்களினால் விதிக்கப்பட்ட கர்மமும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதமென்பதும் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட

தா] கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்திற்கு ஒத்தாசை என்று பதினேழாவது அத்யாயத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுவதற்காக கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறார்—'தேவதைகள்' என்றாரம்பித்து. கீழ் ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதையே மற்றொரு வழியாக விவரமாகச் சொல்லுகிறதென்று ஸங்கதி சொல்லுகிறார்— 'இப்பொழுது' என்றாரம்பித்து. விடத்தகுந்தது, அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது, இவைகளின் ஏற்பாடு சாஸ்த்ரம் ஒன்றையே காரணமாகவுடையது என்று சொன்னதின் பிறகு என்றர்த்தம். 1 'அசாஸ்த்ரமாஸுரம் க்ருத்ஸ்நம் சாஸ்த்ரீயம் குணத: ப்ருதக் । லக்ஷணம் சாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய த்ரிதா ஸப்தஶோதிதம் ॥', என்கிற ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தை விவரிக்கிறார்— சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் பொதுவாகவும், விசேஷித்தும் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தங்களைப் பிரித்துக் காட்டுவது இந்த அத்யாயத்திற்குப் பொதுவான அர்த்தம் 'ஸப்தஶோதிதம்' என்று ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பது கீழ் மூன்று வாக்யங்களிலும் தனித்தனியே அந்வயிக்கிறது. அன்றிக்கே

---

1. கீதார்த்த ஸங்க்ரஸ்லோகம் - 21

கர்மங்களுக்கு லக்ஷணமும் சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத கர்மம் ப்ரயோஜன மற்றதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவனாகிய அர்ஜுநன் ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாததாயும் ஶ்ரத்தையுடன் செய்யப்பட்டதாயு மிருக்கிற யாகம் முதலியவற்றில் ஸத்வ குணம் முதலிய காரணங்களினால் உண்டாகிய பலங்களின் வ்யத்யாஸத்தை அறியவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் கேட்கிறான்—

அர்ஜுந உவாச ||

அர்ஜுந: - அர்ஜுனன், உவாச - சொன்னான்.

யே ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ஶ்ரத்தயாந்விதா: |
தேஷாம் நிஷ்டா து கா க்ருஷ்ண ஸத்த்வமாஹோ ரஜஸ்தம: || 1

ப-ரை] க்ருஷ்ண - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணா, யே - எவர்கள், ஶாஸ்த்ரவிதிம் - ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட விதியை, உத்ஸ்ருஜ்ய - விட்டு, ஶ்ரத்தயா - ஶ்ரத்தையுடன், அந்விதா: - கூடினவர்களாய், யஜந்தே - யாகம் செய்கிறார்களோ, தேஷாம் - அவர்களுக்கு, நிஷ்டா - நிஷ்டையானது, கா - எது, ஸத்த்வம் - ஸத்வகுணமா? ஆஹோ - அதில்லாமல், ரஜ: - ரஜோ குணமா? தம: – தமோகுணமா? 1

ஏதத் ஸர்வம் (இவை எல்லாம்)' என்று சேர்த்துக் கொண்டு 'ஸப்ததஶோதிதம் (பதினேழாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டது)' என்று எல்லாவற்றையும் சேர்த்து அந்வயம் சொல்லிக்கொள்ளவுமாம். 1 'ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ரவிதாநோக்தம்' என்று சொன்ன பிறகு 'யே ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய' என்கிற கேள்வி எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'அதில்' என்றாரம்பித்து. 'ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத கர்மம் ப்ரயோஜன மற்றதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவனாகிய' என்பதற்குக் கருத்தாவது—புத்திமான்களுக்கு ஸ்வபாவத்திலேயே ப்ரயோஜனத்திலாவது அதின் உபாயத்திலாவது அறிய வேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாகும். ஆகையினால் ஸத்வம் முதலிய நிஷ்டைகளின் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆசை அதினால் உண்டாகிற பல விஶேஷங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக; ப்ரயோஜனமற்றது என்று தெரிந்து கொண்டால் அதில் விஶேஷங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென்கிற ஆசை உண்டாகாது. ஆகையினால் லோகத்தில் ஏற்பட்ட பயிரிடுதல்,

1. பகவத்கீதை - 16 - 24

பா] ஶாஸ்த்ரவிதியை விட்டு ஶ்ரத்தையுடன் கூடியவர்களாய் எவர்கள் யாகம் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு நிஷ்டை எது? ஸத்வகுணமா?

வைத்தியம் செய்தல் முதலியவைகளும் புத்திமான்களால் ப்ரவ்ருத்தி செய்யப்பட்டவைகளாயும், ப்ரயோஜனத்தோடு கூடினவைகளாயும் காணப்படுகின்றன. அப்படிக்கில்லாவிடில் ஶாஸ்த்ரமும் ப்ரமாணமல்லாமல் போய்விட வேண்டி வரும். லோகத்தில் ஏற்படாத கர்மங்களிலும் ஆசாரங்களினுலேற்பட்ட தர்மங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அவைகள் ஒருவிதபலமும் இல்லாதவைகளாக இருக்கமாட்டா, அதில் புத்திமான்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கமாட்டார்களாகையினுல். ஶ்ரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கும்பொழுது அங்கம் குறைவு பட்டதினுல் பலம் இல்லையென்பதும் ஸம்பவிக்காது, எண்ணிறந்த புத்திமான்களாகிய ஜனங்களால் அனேகப் பணச் செலவு, தேஹஶ்ரமம், இவைகளினுல் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறவைகளாயும் த்ருஷ்ட பலங்களில்லாதவைகளாயுமிருக்கிற கர்மங்களில் அத்ருஷ்ட பலத்தைத்தவிர வேறுகதியில்லை. ஆகையினுல்ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைவிட இந்தக் கர்மங்களுக்குஏதாவதொருவ்யத்யாஸம்சொல்லப்படுகிறதேயானுல் அப்பொழுது ஸத்வம்,முதலிய குணங்களின் வ்யத்யாஸத்தினுலேற்பட்டபலங்களின் தாரதம்யம் மாத்திரந்தானிருக்கவேண்டும். ஆகையினுல் 1 '𑌯𑌶𑍍𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑌤𑌃 । 𑌨𑌸𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌨𑌪𑌰𑌾𑌂𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ।' என்று முன்பு சொன்னதும் அநேகமாக அதிகமான ஸுகமில்லை என்கிற தாத்பர்யத்தினுல். அன்றிக்கே '𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑌤𑌃' என்கிற விஶேஷணம் ஶ்ரத்தையோடு கூடினவனைவிலக்குவதற்காக ஆகவுமாம், என்று கெட்ட உபதேசம். வேதத்திற்குப் புறம்பான ஆகமங்கள், தன்னுடைய ஊஹம், பெரியோர்களின் வ்யவஹாரம், இவைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்தக்கர்மங்களில் இதுதர்மம் என்கிற எண்ணத்தினுலுண்டாகிய ஶ்ரத்தை முதலியவைகளினுல் இது ப்ரயோஜன மற்றதென்பதை நிவ்ருத்தி செய்யவேண்டியது உசிதம் என்பது அர்ஜுனனுடைய அபிப்ராயம்—என்பது. ஶ்ரத்தையோடு சேர்ந்த கார்யம் பலத்தோடு கூடியது என்று ஸந்தேஹம் வரவேண்டியதற்காகக் கர்த்தாவிற்கு விஶேஷணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற '𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃' என்பது அந்தக் கார்யங்களுக்கு விஶேஷணமாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. 'யாகம்' என்பது இவ்விடத்தில் தானம் முதலியவைகளையும் குறிப்பதற்காக. தேவதையின் பூஜை என்பது

---

1. பகவத்கீதை - 16 - 23.

அல்லது ரஜோகுணமா? அல்லது தமோகுணமா? நிஷ்டை யென்பது ஸ்திதி, அதாவது 'அஸ்யாம் திஷ்டதி (இதில் நிற்கப்படுகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் ஸத்வம் முதலியவைகளே நிஷ்டை என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது அவர்களுக்கு ஸத்வகுணத்தில் இருப்பா அல்லது ரஜோகுணத்திலா, அல்லது தமோகுணத்திலா என்றர்த்தம். 1

பா – அ] இப்படிக் கேழ்க்கப்பட்டவராய் பகவான் ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்

போதுவாகையினால் எல்லாம் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறதாகவுமாம். இவ்விடத்தில் 'க்ருஷ்ண' என்னும்பதத்தினால் 1 'க்ருஷிர்பூவாசக: ஶப்தோ ணஶ்ச நிர்வ்ருதிவாசக: !' என்கிறபடியே எல்லாருடைய இஷ்டம் ஸித்திப்பதற்குபயோகமாகிய அர்த்தத்தை அபிப்ராயமாகக் கொண்டிருக்கிறது 'து' என்னும் பதத்தினால் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிற நிஷ்டையைவிடவும், தன்னிஷ்டப்படி அனுஷ்டிக்கிற கர்மத்தைவிடவும் வ்யத்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது. 'கா' என்பதை 'கிம்' என்று மாற்றிக்கொண்டு மூன்றிடத்திலும் திருப்பிக்கொள்ள வேண்டியது. 'ஆஹோ' என்னும் பதத்தையாவது மூன்று இடங்களிலும் திருப்பி வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்— 'ஸத்வகுணமா?' என்றாரம்பித்து. நாசம் முதலிய அர்த்தங்களை விலக்குவதற்காகவும், ஸத்வம் முதலிய பதங்களோடுசேர்த்துச்சொல்லுவது பொருந்துவதற்காகவும், 'அதிகரணம் (இருப்பிடம்)' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக இதின் அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கூடிய மற்றொரு பதத்தினால் வ்யாக்யானம் செய்கிறார்—'நிஷ்டை என்பது ஸ்திதி' என்று. அவர்களுக்கு நிஷ்டை எது? என்று கேழ்க்கப்பட்ட அர்த்தமே ஸத்வம் என்றாரம்பித்து விஶேஷித்துச்சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்— 'அதாவது அவர்களுக்கு' என்றாரம்பித்து. 1

ஶ்ரத்தை எத்தனை விதங்களென்று கேழ்க்காம லிருந்தபோதிலும் அதைச் சொல்லுவது பொருந்தாது என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு ஶ்ரத்தை மூன்று விதமென்று சொல்லியிருப்பதற்கு ப்ரயோஜனத்தையும் சொல்லுகிறார்—'இப்படிக் கேழ்க்கப்பட்டவராய்' என்றாரம்பித்து. முன்பு உபதேசம் செய்ததிற்கு விரோதமாய்

---

1. பாரதம் - உத்தியோகபர்வம்- 69 - 5. க்ருஷி:-க்ருஷி என்னும் பதம், வாசக:-பூமியைச சொல்லுகிற, ஶப்த: - பதம், ண: என்பது, நிர்வ்ருதிவாசக:-ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது.

கப்படாத ஶ்ரத்தையும் அதை முன்னிட்டுச் செய்யும் யாகம், முதலிய வைகளும் ப்ரயோஜனமற்றது என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் முதலியவைகளே ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்று விதம் என்று நிரூபிப்பதற்காக ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட ஶ்ரத்தை மூன்றுவிதமென்று முதலில் சொல்லுகிறார்—

॥ ஶ்ரீ ஹமவாநுவாச ॥

ஶ்ரீஹமவாநு – பகவானாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், உவாச - சொன்னார்.

த்ரிவிதா ஹவதி ஶ்ரத்தா தேஹிநாம் ஸா ஸ்வஹாவஜா ।
ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ஶ்ருணு ॥ 2

ப-ரை] தேஹிநாம் - ப்ராணிகளினுடைய, ஶ்ரத்தா - ஶ்ரத்தையானது, ஸாத்விகீ - ஸாத்விகீ என்றும், ராஜஸீ - ராஜஸீ என்றும், தாமஸீ சேதி – தாமஸீ என்றும், த்ரிவிதா - மூன்று விதமாக, ஹவதி- ஆகிறது, ஸா - அது, ஸ்வஹாவஜா - ஸ்வபாவத்தில் உண்டானது, தாம் - அந்த ஶ்ரத்தையை, ஶ்ருணு - கேள். 2

கேழ்க்கப்பட்டவர் என்றர்த்தம். 'மனதில் வைத்துக்கொண்டு' என்பதற்கு க்ரமமாக நேரில் ஸமாதானத்தைச் சொல்லுவதற்காக என்றர்த்தம். இந்தக் கேழ்வை மிகவும் அநாதரிக்கக் கூடியது என்று தெரிவிப்பதற்காக உடனே நேரில் ஸமாதானம் சொல்லவில்லை என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். 'ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதம்' என்பதற்குக் குணங்களின் பேதங்களினால் ஏற்பட்ட பலங்களின் பேதங்களையுடையது என்பதை என்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் ஶ்ரத்தையோடு கூடியிருப்பதினால் ஸாத்விகம் என்பதும் ஶாஸ்த்ரத்தை மீறி இருப்பதினால் தாமஸம் என்பதும் ஸங்கேதமாய்ப்பட்டது. அதில் ஶ்ரத்தையோடு கூடியிருத்தல் பலத்திற்குக் காரணமாவதற்காக உபயோகமுள்ளது அது ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய கர்மங்களிலே தான். அதிலும் ஶ்ரத்தை ஒரே ஸ்வபாவத்தையுடையதல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்யங்களில் ஶ்ரத்தையே மூன்றுவிதம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இத்தால் பரிஸங்க்யாயத்தினால் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படாதவைகளில் பலங்களின் வ்யத்யாஸங்களினாலேற்பட்ட மூன்றுவிதமென்பது நிராகரிக்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் ஶ்ரத்தை வெவ்வேறுகையினால் ஸத்வம் முதலிய நிஷ்டைகள் வெவ்வேறு என்பதேற்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. 'தேஹிநாம்' என்பதினால் அந்தந்தத் தேஹங்களுக்குத்

பா] எல்லா ப்ராணிகளினுடைய ஸ்ரத்தை மூன்று விதமாகிறது. அது வும் ஸ்வபாவத்தினால் உண்டானது. ஸ்வபாவமாவது தனக்கு அஸாதாரணமான ஸ்வபாவம். அதாவது பழைய வாஸனையினால்உண்டாகிற அந்தந்தக் கர்மங்களில் ஆசை. எந்தக் கர்மத்தில் ஆசை யுண்டாகிறதோ அதிலேயே ஸ்ரத்தையுண்டாகிறது. ஸ்ரத்தையாவது இந்தக் கர்மம் நம்மு

தகுந்த அதிகாரிகள் வெவ்வேறென்பது சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எல்லா' என்று. 'எல்லா' என்பதற்கு ப்ரம்மா முதலிய என்றர்த்தம். 'ப்ராணிகளினுடைய' என்பதற்கு ஸத்வம்முதலிய குணங்கள் நிறைந்தஅந்தந்தத்தேஹங்களுக்குத் தக்கபடி என்று தாத்பர்யம். ஸாஸ்த்ரங்களும், அதில் ஆசையை யுண்டு பண்ணக்கூடிய அர்த்தவாதம் முதலியவைகளும் பொதுவாகஇருக்கப் புருஷர்களின் வ்யத்யாஸம் எப்படி ஏற்படுகிறது என்றாக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானமாக 'ஸாஸ்வாவஜா' என்றபித்த வாக்யம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அதுவும்' என்றாரம்பித்து. கார்யங்கள் அஸாதாரணங்கள் என்று தெரிவிப்பதற்காக அதின் காரணங்கள் அஸாதாரணங்கள் என்பது சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஸ்வபாவமாவது' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் ஸ்வபாவமாவது எது? அது அஸாதாரணமாக இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'பழைய வாஸனையினால்' என்றாரம்பித்து. 'ஸாவ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் விஸேஷமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஸ்வஸாவ' என்னும் பதம் அநேக அர்த்தங்களைச் சொல்லக்கூடியதாயிருக்க ஆசை என்று இவ்விடத்தில் எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'எந்தக் கர்மத்தில் ஆசையுண்டாகிறதோ' என்றாரம்பித்து. ஆசையும், ஸ்ரத்தையும், காரணமாயும், கார்யமாயுமிருக்கிற தென்பது ஆசையில்லாவிட்டால் ஸ்ரத்தையில்லை. ஆசையுண்டானால் ஸ்ரத்தையுண்டாகிறதாகையினால் ஸித்தித்தது என்றர்த்தம். ஆசையைவிட வேறு பட்டதாய் அதினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஸ்ரத்தையாவது எது? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—ஸ்ரத்தையாவது' என்றாரம்பித்து. 1 'ஸ்ருஹாவிஸ்வாஸகாங்க்ஷைபொ:' என்று த்வரையில் முடிவு பெறுகிற விஸ்வாஸத்திலும் 'ஸ்ருஹா' என்னும் பதம் நிகண்டுவில் சொல்லப்படுகிறது. 2 'காமம், ஸங்கல்பம், ஸந்தேஹம், ஸ்ரத்தை, அஸ்ரத்தை,

---

1. நிகண்டு. 2. ப்ருஹதாரண்யகம் - 3 - 5-3

டைய இஷ்டத்தை ஸாதிக்கு மென்கிற நம்பிக்கையுடன் அந்தக் கர்மத்தில் த்வரை, வாஸனை, ருசி, ச்ரத்தை, இவை யெல்லாம் ஸத்வம், முதலிய குணங்களுடன் சேர்க்கையினால் உண்டாகிய ஆத்மாவின் ஸ்வபாவங்கள். ஆத்மாவின் ஸ்வபாவங்களாகிய அந்த வாஸனை முதலியவைகளுக்குக் காரணங்கள் தேஹம், இந்த்ரியம், மனது, விஷயங்கள், இவைகளிலிருக்கிற ஸ்வபாவங்களாயும், கார்யங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கக் கூடியவைகளாயு மிருக்கிற ஸத்வம், முதலிய குணங்கள் ஸத்வம்,

---

தைர்யம், அதைர்யம், வெட்கம், புத்தி, பயம், இவை எல்லாம் மனதே' என்றர்த்தமுள்ள ச்ருதி வாக்ய மிருக்கிறபடியினால் மனதின் ஸ்வபாவங்களாயும். ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தப்படாதவைகளுமான ச்ரத்தை முதலியவைகள் குணங்களினால் உண்டானவைகளாகையினால் குணங்களின் ஸ்வபாவங்கள் என்பது ஸம்பவித்த போதிலும் இவ்விடத்தில் 'ஸ்வ' என்னும் பதத்தினாலும், 'தேஹிநாம்' என்னும் பதத்தினாலும் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவினிடத்தில் அந்த ச்ரத்தைகள் உண்டாகின்றன என்று சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'வாஸனை, ருசி' என்றாரம்பித்து. பரிசுத்தமான ஸ்வபாவத்தை யுடைய ஆத்மாவிற்கே கர்மங்களினா லுண்டாகிற ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்தசரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கையைக் காரணமாகவுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் மாறுதல்கள் இவைகள் என்று தாத்பர்யம். ச்ரத்தைகளில் ஸாத்விகம் முதலிய பெயர்களை ஏற்படுத்துவதற்காக ஸத்வம், முதலிய குணங்களில்லாத ஆத்மாவிற்கு ஸத்வம், முதலிய குணங்களைக் காரணமாக வுடைய வாஸனை, முதலியவைகளின் ஸம்பந்தம் எப்படி உண்டாகிறது? என்கிற ஆக்ஷேபத்தை விலக்குவதற்காகவும், 'தேஹிநாம்' என்கிற பதத்தினால் குறிக்கப்பட்ட விதமாக குணங்களின் ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்பட்டதென்பதை விவரிக்கிறார்—'ஆத்மாவின் ஸ்வபாவங்களாகிய' என்றாரம்பித்து. ஔஷதம், முதலியவைகளோடு கூடிய நெருப்பின் சேர்க்கையினால் சில வஸ்துக்களில் பாகத்தினால் குணங்கள் எப்படி உண்டாக்கப்படுகின்றனவோ அப்படியே இவ்விடத்திலும் என்று தாத்பர்யம் அந்தந்தக் கார்யங்களுக்குக் காரணங்களாக சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிற ஸத்வம் முதலிய குணங்களை நமக்குத் தெரியாமையினால் நிராகரிப்பது யுக்தமல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'கார்யங்களைக்கொண்டு' என்றாரம்பித்து. இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாதவைகளாயும், நம்மால் அனுபவிக்கப்படாதவைகளுமாகிய குணங்கள் வாஸனைக்குக் காரணங்கள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற

முதலிய குணங்களோடு கூடிய தேஹம், முதலியவைகளை அனுபவிப்பதினால் உண்டாகிய கர்மங்கள் என்றர்த்தம். ஆகையினால் இந்த ஶ்ரத்தை ஸாத்விகீ, ராஜஸீ, தாமஸீ, என்று மூன்று விதம். அப்படிப்பட்ட இந்த ஶ்ரத்தையைக் கேள். அதாவது அந்த ஶ்ரத்தை எவ்வித ஸ்வபாவங்களையுடையதோ அந்த ஸ்வபாவத்தைக் கேள் என்றர்த்தம். 2

ஸத்த்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ஶ்ரத்தா பவதி பாரத ।
ஶ்ரத்தாமயோऽயம் புருஷோ யோ யச்ச்ரத்த: ஸ ஏவ ஸ: ॥ 3

ப - ரை] பாரத-அர்ஜுந, ஸர்வஸ்ய-எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், ஸத்த்வாநுரூபா - மனதிற்றுத்தகுந்தபடி, ஶ்ரத்தா - ஶ்ரத்தை, பவதி-உண்டாகிறது, அயம் - இந்த, புருஷ: - ஜீவன், ஶ்ரத்தாமய: - ஶ்ரத்தையின் மாறுதலாக இருப்பவன், ய: — எந்தப் புருஷன், யச்ச்ரத்த:- எவ்வித ஶ்ரத்தையை யுடையவனோ, ஸ: - அவன், ஸ ஏவ - அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவனாகவே ஆகிறான். 3

பா] ஸத்வமாவது மனது. எல்லாப் புருஷனுக்கும் மனதிற்றுத்தகுந்

ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்— 'ஸத்வம் முதலிய குணங்களோடு கூடிய' என்றாரம்பித்து. முக்கியகாரணத்தை எதிர்பார்த்து ஶ்ரத்தைக்கு ஸாத்விகம் முதலிய வெவ்வேறு பேர்கள் உண்டாகின்றன என்று சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. ஸாத்விகம், முதலாக மூன்றுவித மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் பொழுது மறுபடியும் 'ஶ்ருணு' (கேள்) என்று ஏன் சொல்லப்படுகிறது? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'அதாவது அந்த ஶ்ரத்தை' என்றாரம்பித்து. ஸ்வரூபமும் மொத்தமாக மூன்றுவித மென்பதும் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட படியினால் தெரிந்துகொள்ளப்படாத ஸ்வபாவ விசேஷங்களைப் பற்றி 'ஶ்ருணு (கேள்)' என்று சொல்லப்பட்டது.

'ஸத்த்வாநுரூபா' என்கிற இடத்தில் ஸத்வகுணம் சொல்லப்படுகிறதில்லை, எல்லாப் புருஷனுடையவும் ஶ்ரத்தை ஸத்வகுணத்தினால் உண்டாவதாயிருந்தால் ராஜஸம் தாமஸம் என்னும் ஶ்ரத்தைகளைப் பிரித்திருப்பது பொருந்தாதாகையினால். ஒத்தாசைக் காரணமாக எல்லா ஶ்ரத்தைகளிலும் ஸத்வ குணம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதென்னில் அதுவும் உசிதமல்ல, ரஜோகுணமும், தமோகுணமும் அப்படியே யாகையினால் மூன்று குணங்களும் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்தாசையாக இருந்துகொண்டேயல்லவோ வாத பித்த கபங்களைப்போல எல்லா

ததபடி ஸ்ரத்தையுண்டாகிறது. அதாவது மனது எப்படிப்பட்ட குணத்தையுடையதோ அப்படிப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றிய ஸ்ரத்தையே உண்டாகிறது. 'ஸத்வ' என்னும் பதம் முன்பு சொலப்பட்ட தேஹம் இந்த்ரியம், முதலியவைகளையும் குறிப்பதற்காக. இந்தப் புருஷன் ஸ்ரத்தையின் மாறுதலாக இருக்கிறான். எந்தப் புருஷன் எப்படிப்பட்ட ஸ்ரத்தையோடு கூடினவனோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரத்தையின் மாறுதலாக இருக்

கார்யங்களையும் உண்டாக்குகின்றன. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் எல்லா ஸ்ரத்தைகளுக்கும் பொதுவான காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸத்வம் மூன்று குணங்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற மனது தான் என்று சொல்லுகிறார்—'ஸத்வமாவது மனது' என்று. மனதிற்குத்தக்கபடி என்பதை விவரிக்கிறார்—'அதாவது மனது' என்றாரம்பித்து. எந்த விஷயத்தில் ஆசைக்குக்காரணமாகிய வாஸனையை வ்ருத்தி பண்ணக்கூடிய ஸத்வம் முதலிய குணங்களோடு கூடியிருக்கிறதோ என்றர்த்தம். முன்பு 'தேஹீநாம் ஸாஸ்வபாவஜா' என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் மனதைக்காரணமாகவுடையதென்று சொல்லப்படுகிறது. இவை இரண்டும் விகல்பமாக ஏற்பட்டதல்ல, வஸ்துவில் விகல்பம் பொருந்தாததாகையினால். புருஷர்கள் வெவ்வேறாகையினால். விகல்பமாகச் சொல்லப்பட்டது என்பதும் பொருந்தாது, 'ஸமுச்சயம்' என்று சொல்லியிருப்பதினால். இவை இரண்டும் சேர்ந்து காரணம் என்பதும் பொருந்தாது, தனித்தனி காரணமென்றேற்படுகிறபடியினால். என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஸத்வ என்னும் பதம்' என்றாரம்பித்து. ஸாமக்ரிகளில் சேர்ந்த வஸ்துக்களில் அந்தந்த இடங்களில் ஒவ்வொன்றைச் சொல்லியிருப்பது அனுசிதமல்ல என்று தாத்பர்யம். 'ஸஹஜாஸ்தாபஃ' என்கிற இடத்தில் இருக்கிற 'தபஃ' என்னும் விக்ருதி ப்ரக்ருதியின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக இருந்தால் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகையினாலும், நிறைந்தவன் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக இருந்தபோதிலும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ப்ரயோஜனமில்லையாகையினாலும், ஸ்ரத்தையின் பலத்தோடு கூடியவன் என்கிற தாத்பர்யத்தை வைத்துக்கொண்டு மாறுதல் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்— 'ஸ்ரத்தையின் மாறுதலாக இருக்கிறான்' என்று. இப்படிப் பொதுவாக ஸ்ரத்தையினாலுண்டாகிற பலத்தையடையக் கூடியவன் என்பது சொல்லப்பட்டது. அதில் 'யஜந்தே ஸாத்விகா தேவாந்' என்றாரம்பித்த வாக்யத்தினால் விசேஷமான ஸ்ரத்தையுடையவனுக்கு விசேஷ பலம் சொல்லப்படுகிறது

கிறான். அதாவது புண்ய கர்மங்களைப்பற்றிய ஶ்ரத்தையோடு கூடினவனாயிருந்தால் புண்யகர்மங்களின் பலங்களோடு கூடினவனாகிறான். ஆகையினால் பலத்தையடைவது ஶ்ரத்தையையே ப்ரதான காரணமாகவுடையது என்று சொல்லப்பட்டது. 3

பா-அ] இத்தையே விவரிக்கிறார்—

யஜந்தே ஸாத்த்விகா தேவாந் யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸா: |
ப்ரேதாந் பூதகணாம்ஶ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா: || 4

ப-ரை] ஸாத்த்விகா: - ஸத்வகுணம்மேலிட்டவர்கள், தேவாந் - தேவதைகளை, யஜந்தே - ஆராதனம் செய்கிறார்கள், ராஜஸா: - ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள், யக்ஷரக்ஷாம்ஸி - யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் (ஆராதனம் செய்கிறார்கள்), அந்யே - வேறு, தாமஸா: - தமோகுணம் மேலிட்ட, ஜநா: - ஜனங்கள், ப்ரேதாந் – பிணங்களையும், பூதகணாம்ஶ் - பூதங்களின் கூட்டங்களையும், யஜந்தே - ஆராதனம் செய்கிறார்கள். 4

என்று சொல்லுகிறார்—'அதாவது புண்ய கர்மங்களை' என்றாரம்பித்து. வேறான ஶ்ரத்தையின் ஸ்வபாவங்கள் இதற்கில்லை என்று தெரியப்படுத்துவதற்காக 'யச்ச்ரத்த:' என்னும் பதத்திற்கு 'எப்படிப்பட்ட' என்று ஸ்வபாவத்தைச்சொல்லுகிறபதத்தினால் வ்யாக்யானஞ்செய்யப்பட்டது. 'ஆபோ வை ச்ருதம்' என்றிவை முதலியவைகளைப்போல கார்யமாயும் காரணமாயுமிருக்கிறது என்கிற தாத்பர்யத்தினால் 'ஸ ஏவ ஸ:' என்று ஆரோபித்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அவன் அப்படிப்பட்ட ஶ்ரத்தையின்மாறுதலாகஇருக்கிறான்' என்று. இத்தால் 'ஸ ஏவ ஸ:' (அவனே அவன்)' என்கிற இடத்தில் உத்தேசிக்கப்படுகிறதற்கும் விதிக்கப்படுகிறதற்கும் பேதமில்லாமையினால் புனருக்தி வருகிறது, என்னும் ஆக்ஷேபமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஜீவாத்மா நித்யமாகையினாலும், தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் பரவுதல் முதலியது இந்த்ரியங்களின் வழியாக ஏற்பட்டிருப்பதினாலும், தேஹம் முதலியவை அசேதனத்தின் மாறுதல்களாகையினாலும், ஶ்ரத்தையின் மாறுதல் என்று சொல்லியிருப்பது எந்த அம்ஶத்தைக் குறித்து? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்—'புண்ய கர்மங்களைப் பற்றிய' என்று. பலங்களின் பேதத்தை அறியவேண்டும் என்கிற ஆசையினாலல்லவோ இவ்விடத்தில் கேள்வை உண்டாயிருக்கிறதென்று தாத்பர்யம். 5

பா] ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்கள் ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ஶ்ரத்தை யோடு கூடினவர்களாய்த் தேவதைகளை ஆராதனஞ் செய்கிறார்கள். துக்கத்தோடு ஸம்பந்தப்படாத உயர்ந்த ஸுகத்திற்குக் காரணமாகிய தேவதைகளைக்குறித்து ஆராதனத்தைப்பற்றிய ஶ்ரத்தையானது ஸாத்விகம் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள் யக்ஷகளையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஆராதனம் செய்கிறார்கள். மற்றவர்களாகிய தமோகுணம் மேலிட்ட ஜனங்கள் ப்ரேதங்களையும் பூத கணங்களையும் ஆராதனம் செய்கிறார்கள். துக்கத்தோடு கலந்த அல்பஸுகத்தையுண்டு பண்ணுகிறது ரஜோகுணம் மேலிட்ட ஶ்ரத்தை, துக்கம் நிறைந்த மிகவும் அல்பஸுகத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது தமோகுணம்மேலிட்ட ஶ்ரத்தை என்றர்த்தம். 4

தா] ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஶ்ரத்தையினுடைய ஸாத்விகம் முதலிய பிரிவுகள் ஸாத்விக, ராஜஸ, தாமஸ ஶ்ரத்தைகளைச் செய்யக் கூடிய விஷயங்களைக் கொண்டு அடுத்த ஶ்லோகத்தில் நிரூபிக்கப் படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இத்தையே விவரிக்கிறார்' என்று. 'இத்தையே' என்பதற்குப் பல விசேஷங்கள் ஶ்ரத்தையின் விசேஷங்களைக் காரணமாக வுடையது என்பதை என்றர்த்தம். புருஷனுக்கு ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் வ்ருத்தி யடைந்தவைகளாய் தங்களுக்குத் தகுந்த விஷயங்களில் ஶ்ரத்தையை யுண்டுபண்ணுகின்றன என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்கள்' என்றாரம்பித்து. எல்லா வஸ்துக்களும் மூன்று குணங்களையுமுடையவைகளா யிருக்க ஒரு குணத்தைக் கொண்டு விசேஷமாகச் சொல்லி யிருப்பது அந்தக்குணம் நிறைந்திருப்பதினால். 'அதில் ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ஶ்ரத்தையில்' என்பது புருஷர்கள் ஸத்வ குணம் மேலிட்டவர்கள் என்று சொல்லி யிருப்பதினால் ஏற்பட்ட காரணத்தைச் சொல்லி யிருக்கிறது. ஶ்ரத்தையே இங்கு குறிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் 'தாமஸா' என்று சொல்லப்பட்ட ஶ்ரத்தையின் ஸ்வபாவத்தை நிரூபிப்பதில் தாத்பர்யம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'துக்கத்தோடு ஸம்பந்தப்படாத' என்றாரம்பித்து. ஆராதிக்கப்படுகிற தேவதைகளுடன் ஸாயுஜ்யத்தை யடைவதல்லவோ ஆராதிக்கிறவர்களுக்குப் பலம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'துக்கத்தோடு ஸம்பந்தப்படாத' என்றிவை முதலியது சொல்லியிருக்கிறது. இப்படியே மேலும் கண்டுகொள்ளுவது. தமோகுணம் மேலிட்டவர்களுக்கு மற்றவர்களை விட மிகவும் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக 'ஜநா:' என்னும் பதம். பூதங்களின் கூட்டமாவது ருத்ரனின் பார்ஷத கணங்கள்,

பா - அ] இப்படி ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டவைகளாயும் ஶ்ரத்தையோடு கூடியவைகளாயு மிருக்கிற யாகம் முதலியவைகளில் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினுல் பல விஶேஷ முண்டாகிறது. ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படாத தபஸ்ஸு, யாகம், முதலியவைகளில் என்னுடைய உத்திரவிற்கு விரோதமாக இருப்பதினுல் ஒருவிதமான அல்பஸுகமும் இல்லை, அநிஷ்டமே உண்டாகிறது என்று மனதில் நினைக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை ப்ரகாசம் செய்து கொண்டு சொல்லுகிருர்—

𑌅𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌤𑌪𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 ।
𑌦𑌮𑍍𑌭𑌾𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌰𑌾𑌗𑌬𑌲𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥ 5

𑌕𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ।
𑌮𑌾𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌨𑍍 ॥ 6

ப - ரை] 𑌯𑍇-எந்த, 𑌜𑌨𑌾𑌃 - ஜனங்கள், 𑌅𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂- ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாத, 𑌘𑍋𑌰𑌂 - அதிகக்ரூரமான, 𑌤𑌪𑌃 - தபஸ்ஸை, 𑌦𑌮𑍍𑌭𑌾𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 — டம்பம், அஹங்காரம், இவைகளோடு கூடினவர்களாயும், 𑌕𑌾𑌮𑌰𑌾𑌗𑌬𑌲𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 - காமம், ராகம், பலம், இவைகளோடு கூடினவர்களாயும், 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 - புத்தியில்லாதவர்களாயும், 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌥𑌂 - தேஹத்திலிருக்கிற, 𑌭𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 - பஞ்சபூதங்களின் கூட்டத்தை, 𑌕𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 - கஷ்டப்படுத்திக்கோண்டு, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌥𑌂 - ஶரீரத்திற்குளேயிருக்கிற, 𑌮𑌾𑌂𑌚𑍈𑌵 - என்னுடைய அம்ஶமாகிய ஜீவாத்மாவையும், 𑌕𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 - கஷ்டப்படுத்திக்கோண்டு, 𑌤𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - செய்கிருர்களோ, 𑌤𑌾𑌨𑍍 — அவர்களை, 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌨𑍍 - அஸுரர்களின் நிஶ்சயத்தை யுடையவர்சளாக, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 — அறி. 5-6

தா] இப்படித்தாத்பர்யத்தினுல் கேழ்வைக்குப்பதில் சொல்லப்பட்டது. பிறகு நேரிலேயே சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'இப்படி' என்ருரம்பித்து. 1 '𑌨𑌵𑌿𑌦𑌿𑌂' என்ருரம்பித்து முன் சொல்லியிருப்பதை ஜ்ஞாபகப்படுத்துவதற்காக 'ஒருவிதமான அல்பஸுகமுமில்லை' என்று சொல்லப்பட்டது. 'அநிஷ்டம் உண்டாகிறது' என்பதினுல் முன்பு நரகத்தில் விழுகிருர்கள் என்று சொல்லியிருப்பது ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. கேழ்வையிலிருக்கிற ஶ்ரத்தையோடு கூடியவர்களாய் என்பதை அனுவாதம் செய்வதில் தாத்பர்யத்தினுல் ஶ்ரத்தையினுலுண்டாக்கப்படுகிற அதிக ஶ்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது '𑌘𑍋𑌰' என்னும் பதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லு

1. பகவத்கீதை - 16 - 23

பா] ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாதமிகவும் க்ரூரமாகியதபஸ்ஸையும் எவர்கள் செய்கிறார்களோ. இது மற்றவைகளையும், குறிப்பதற்காக. ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாத மிகவும் ஶ்ரமத்துடன் செய்யக்கூடிய யாகம், முதலியவைகளையும் எவர்கள்செய்கிறார்களோ, டம்பம், அஹங்காரம் காமம் ராகம் பலம், இவைகளோடு கூடினவர்களாயும் ஶரீரத்திலிருக்கிற ப்ரதிவீ முதலிய கூட்டத்தைக் கஷ்டப்படுத்திக்கொண்டும், ஶரீரத்திற்குள்ளேயிருக்கிற என்னுடைய அம்ஶமாகிய ஜீவாத்மாவையும் கஷ்டப்படுத்திக்கொண்டும்

கிறார்—'மிகவும் க்ரூரமாகிய' என்று. 'யஜந்தே ஸாத்த்விகா:' என்று யாகத்தைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கும்பொழுது தபஸ்ஸைச் செய்கிறார்கள் என்று தபஸ்ஸைப்பற்றிப் பதில் சொன்னது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இது மற்றவைகளையும்குறிப்பதற்காக' என்று. அப்படிச் சேர்த்துச் சொல்லக்கூடிய ஆகாரத்தைக் காட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத' என்றாரம்பித்து. வேதபாஹ்யர்களுடைய ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டதும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும் அதிகாரமில்லாதவர்களால் இடம், காலம், த்ரவ்யம் க்ரியைகள், முதலிய. நியமங்களை அலக்ஷியம் செய்து ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடியல்லாமல் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதும், இங்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாதவை. பயங்கரம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற 'கோர' என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்— 'மிகவும் ஶ்ரமத்துடன்' என்றாரம்பித்து. 'யாகம், முதலியவைகளை' என்பதினால் கேள்வியில் யாகத்தைச் சொல்லியிருப்பதும் மற்றவைகளைக் குறிப்பதற்காக என்று தெரிவிக்கப் பட்டது. ஆகையினாலல்லவோ கேள்வியும் பதிலும் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றியதாகும் ஶாஸ்த்ரங்களினால் உத்திரவு செய்யப்படாதவைகளைப் பற்றி உத்திரவு செய்கிற வேறு வஸ்து சொல்லப்படுகிறது—'டம்பம், அஹங்காரம்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் பலம், காமம் ராகம் இவைகளோடு கூடியிருக்கிறபடியினால் ஸத்வகுணம் மேலிட்டதல்ல, 1 'பலம்பலவதாம்சாஹம் காமராகவிவர்ஜிதம்' என்றல்லவோ முன்பு சொல்லப்பட்டது. பரலோகத்தில் நரகம் மாத்திரமில்லை, பின்னை எதுவென்னில் இந்தலோகத்திலும் ஶரீரத்திற்குக்கஷ்டமும் உண்டாகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஶரீரத்திலிருக்கிற' என்றாரம்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறது 2 'அந்தர்யாமியாக அழிவில்

---

1. பகவத்கீதை - 13 - 11
2. ப்ருஹதாரண்யகம் - 5 - 1 - 3

கள் தபஸ்ஸு செய்கிறார்களோ, யாகம், முதலியவைகளையும் செய்கிறார்களோ, அவர்களை அஸுரர்களின் நிச்சயத்தையுடையவர்களாக அறி- அஸுரர்கள் என்னுடைய உத்திரவிற்கு விரோதமாகச் செய்கிறபடியினால் அவர்களுக்கு அல்பஸுகத்தின்ஸம்பந்தமும் இல்லை பின்னை எத்தே

லாமலுமிருக்கிற' என்றும், 1 'வேறாகிறவனாகிய பரமாத்மா கர்ம பலன்களையனுபவிக்காமல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றும் அர்த்தமுள்ள ச்ருதிவாக்யங்களிருக்கிறபடியினாலும், 2 'ந ஸ்தாநதோபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி' என்றிவை முதலிய ப்ரமாணங்களிருப்பதினாலும் பரமாத்மாவிற்கு ஸ்வரூபத்திலாவது ஸ்வபாவத்திலாவது கஷ்டம் ஸம்பவிக்காதாகையினாலும், அப்படி ஸம்பவிப்பதாயிருந்தால் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுகிற உபவாஸம் முதலியவைகளாலும் கஷ்டம் ஸம்பவிக்கக் கூடுமாகையினாலும், சரீரத்தைக் கஷ்டப்படுத்துவதினால் அந்தச் சரீரத்தையுடைய ஜீவாத்மாவிற்கு ஜ்ஞானம், ஸுகம், முதலியவைகள் சுருக்கத்தையடைவதாகிய கஷ்டம், ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, லோகாநுபவம், இவைகளிலேற்பட்டிருப்பதினாலும், 'சரீரஸ்தம்' என்பதினால் சரீரத்திற்குள்ளடங்கிய ஜீவாத்மா என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறபடியினாலும், 3 'க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்தி', 4 'மமைவாம்ச:' என்று முன் சொல்லிய விதமாக எல்லாவற்றையும் சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவிற்கு விசேஷணமான அம்சமாகிய ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் 'மாம்' என்னும் பதம் என்று சொல்லுகிறார்— 'என்னுடைய அம்சமாகிய ஜீவாத்மாவையும்' என்று. எனக்குச் சரீரமாகிய ஜீவனைக் கஷ்டப்படுத்துவது என்னைக் கஷ்டப்படுத்துவதற்கு ஸமானம் என்று அதிக தோஷத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக இப்படி உபசாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. சாஸ்த்ரத்தை மீறி நடப்பதினால் ஆத்மாவைப் பீடித்துக் கொள்ளுகிறதாகிய பாபமும் இவர்களுக்குண்டாகிறது என்றபிப்ராயம். யஜ்ஞமாவது தேவதையைப் பற்றிய ஆராதனமாகையினால் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிய விதமாக இல்லாமற் போனபோதிலும் அதிகக் குறைவில்லை தபஸ்ஸோவெனில் ஸ்வபாவத்திலே

---

1. முண்டகோபநிஷத் - 3 - 1 - 1

2. சாரீரகஸூத்ரம் - 3 - 2 - 11 - பரஸ்ய - பரமாத்மாவிற்கு, ஸ்தாநதோபி- இடத்தினாலும், ந-(தோஷங்கள் உண்டாகிறது), இல்லை, ஹி - எந்தக் காரணத்தினால் அந்தப் பரமாத்மா, ஸர்வத்ர — எல்லா இடங்களிலும், உபய லிங்கம் - இரண்டுவித ஸ்வபாவமுடையதோ.

3. பகவத்கீதை - 13 - 2

4. பகவத்கீதை - 15 - 7

ன்னில் அநிஷ்டங்களின் கும்பல்களில் விழுகிறார்கள் என்று 'பதந்தி நரகேऽஶுசௌ' என்பதினால் முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. 5-6

பா - அ] பிறகு கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டதாகிய ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம், முதலியவைகளில் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால்

பேத எல்லாவற்றையும் கஷ்டப்படுத்துவதாகையினால் சொல்லிய விதமாக இல்லாவிடில் ஒரு தேவதைக்கு ப்ரீதியைக் கொடுக்கக்கூடியதாக ஆகாது என்று சில குயுக்திகளைச் சொல்லுகிறவர்கள் மீதிருப்பதை நிராகரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'யாகம், முதலியவைகளையும்' என்று. எவர்களுக்கு அஸுரர்களினுடையதாகிய நிஶ்சயம் இருக்கிறதோ அவர்கள் 'ஆஸுரநிஶ்சயா:'. அதில் அஸுரர்களினுடைய என்பது அவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தை மாத்திரம் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அஸுரர்களின்' என்றாரம்பித்து. அதினால்கொள்ளப்பட்ட நிஶ்சயத்தின் விசேஷத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'அஸுரர்கள்' என்றாரம்பித்து அஸுரர்களின் நிஶ்சயத்தையுடையவர்கள் என்று சொன்னது முன்பு சொல்லப்பட்ட அநிஷ்டத்தில் முடிவு பெறுகிறதென்று தெரிவிப்பதற்காக என்று சொல்லுகிறார்— 'என்னுடைய உத்திரவிற்கு' என்றாரம்பித்து. அஸுரர்களினுடைய நிஶ்சயத்தையுடையவர்கள் என்றிவ்வளவு சொன்னதினால் இந்த அர்த்தம் எப்படி ஏற்படும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'முன்னமேயே' என்றாரம்பித்து. 5-6

இப்படி அஶாஸ்த்ரீயமான கர்மங்களிற்குப் பலமில்லை என்கிறதில் தாத்பர்யத்தினாலும் நேரிலும் சொல்லப்பட்ட பிறகு ஆஹாரம், முதலியவைகள் மூன்றுவிதம் என்று சொல்லியிருப்பது கேட்கப்படாத அர்த்தத்தைப் பற்றி உபந்யாஸம் செய்ததாக ஆகுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'பிறகு' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது—ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாத கார்யங்களில் ஸத்வம் முதலிய நிஷ்டைகளைக் காரணமாகவுடைய பலங்களின் பேதம் கேட்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கார்யங்களிலேயே இது என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்தில் ஶ்ரத்தைக்கும், அதைச் செய்கிறவர்களுக்கும், ஶ்ரத்தை வைக்கக்கூடிய கார்யங்களுக்கும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் பிரிவு சொல்லப்பட்டது. அதைக்கேட்டதினாலேயே இதற்கு ஸமானங்களாகிய எல்லா வஸ்துக்களையும்பற்றி அறியவேண்டுமென்கிற ஆசை அர்ஜுனனுக்கு உண்டாகிறது, ஆகை

வ்யத்யாஸத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கிறார். அதில் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் வ்ருத்தியடைவது ஆஹாரத்தைக் காரணமாகவுடையதாகை யினால் ஆஹாரம் மூன்றுவிதமென்பது முதலில் சொல்லப்படுகிறது. * 'ஸௌம்யனே! மனது ஆஹாரத்தின் பரிபாகமானதல்லவா' என்றும், † 'ஆஹாரம் சுத்தமாயிருந்தால் ஸத்வகுணத்திற்கு சுத்தி யுண்டாகிறது' என்று மர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அல்லவா—

ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவிதோ பவதி ப்ரிய: ।
யஜ்ஞஸ்தபஸ்ததா தானம் தேஷாம் பேதமிமம் ஶ்ருணு ॥ 7

ப - ரை] ஸர்வஸ்ய - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், த்ரிவித: - மூன்று விதமான, ஆஹார: - ஆஹாரம், ப்ரிய: - இஷ்டமாக, பவதி - ஆகிறது. ததா - அப்படியே, யஜ்ஞ: - யாகமும், தப: - தபஸ்ஸும், தானம் - தானமும், (மூன்றுவிதமானது), தேஷாம் - அவைகளினுடைய, இமம் - இந்த, பேதம் - வ்யத்யாஸத்தை, ஶ்ருணு - கேள். 7

யினால் அவைகளின் பேதத்தை உபந்யாஸம் செய்திருக்கிறது—என்பது. 'விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கிறார்' என்பதினால் புனருக்தி வருகிறதே என்கிற ஆக்ஷேபமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. யஜ்ஞம், தபஸ்ஸு, முதலிய ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுகிற கார்யங்கள் இருக்கத் தன்னிச்சையினால் செய்யக்கூடியதாகிய ஆஹாரத்தைப்பற்றி முதலில் உபதேசம் செய்திருப்பது எந்த அபிப்ராயத்தினால் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'அதில்' என்றாரம்பித்து. 1 'ஸமைர் வ்ருத்தி: ஸர்வேஷாம் விபரீதைர் விபர்யய:' என்று ஆயுர்வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிற ந்யாயத்தை அனுஸரித்து வ்ருத்தி செய்யக்கூடிய வஸ்துக்களின் குணங்களுக்குத் தக்கபடி மனது முதலியவைகளுக்கு ஸத்வம் முதலியவைகள் வ்ருத்தியடைகின்றன என்பது ஶ்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஸௌம்யனே' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆஹாரத்திற்கும் ஸத்வகுணத்திற்கும் சுத்தியாவது இவ்விடத்தில் ரஜோகுணம் தமோகுணம் இல்லாமை. 'ஸர்வ' என்னும் பதம் முன் சொல்லப்பட்ட ஶ்ரத்தை வைக்கக்கூடிய தேவதை முதலியவைகளின் பேதங்களைப்போல

* சாந்தோக்யம் - 3 - 5 - 4. † சாந்தோக்யம் - 7 - 26 - 2

1 *அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் - ஸர்வேஷாம் - எல்லா தாதுக்களுக்கும், ஸமை: - ஸமமான குணமுள்ள வஸ்துக்களினால், வ்ருத்தி: வ்ருத்தியும், விபரீதை: - விபரீதமான குணமுடைய வஸ்துக்களினால், விபர்யய: - குறைவும் உண்டாகிறது.*

பா] எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதினால் மூன்றுவிதமாகிய ஆஹாரம் இஷ்டமாக இருக்கிறது. அப்படியே யஜ்ஞமும் மூன்றுவிதம். அப்படியே தபஸ்ஸும், தானமும். அந்த ஆஹாரம், யஜ்ஞம், தபஸ்ஸு, தானம், இவைகளுக்கு ஸத்வம், முதலிய குணங்களின் பிரிவினால் மேலே சொல்லப்படுகிற பேதத்தைக் கேள். 7

ஆயுஸ்ஸத்வபலாரோக்ய ஸுக ப்ரீதி விவர்த்தநா: ।
ரஸ்யா: ஸ்நிக்தா: ஸ்திரா ஹ்ருத்யா ஆஹாரா: ஸாத்விகப்ரியா: ॥

ப - ரை] ஆயுஸ்ஸத்வ பலாரோக்ய ஸுக ப்ரீதி விவர்த்தநா:—ஆயு:-ஆயுஸ்ஸு, ஸத்வம்—ஜ்ஞானம், பலம்-பலம், ஆரோக்யம் - ரோகமில்லாமை, ஸுகம் — ஸுகம், ப்ரீதி - ஸந்தோஷம், இவைகளை, விவர்த்தநா: - வ்ருத்திசெய்யக் கூடியவைகளாயும், ரஸ்யா: - ருசியுள்ளவைகளாயும், ஸ்நிக்தா: - மழமழப்புள்ளவைகளாயும், ஸ்திரா: - உறுதியானவைகளாயும் ஹ்ருத்யா: - ரமணீயங்களுமாயிருக்கிற, ஆஹாரா: - ஆஹாரங்கள், ஸாத்விகப்ரியா: - ஸத்வகுணம் மேலிட்ட புருஷர்களுக்கு ப்ரியமானவைகள். 8

வே ஸாத்விகம், முதலிய பேதங்கள் இதிலும் உண்டு என்று தெரிவிப்பதற்காக.] 'வைராக்யஸம்வதாவிபுபம்' என்று முன்பு சொல்லப்பட்ட நான்குவிதமாய் இருப்பதோடு விரோதம் வராமைக்காக நான்குவிதமாகிய அந்த ஆஹாரத்திலும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களாலுண்டாகிய மூன்றுவிதமான பிரிவு இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸத்வம், முதலிய குணங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதினால்' என்று. மூன்றுவிதம் என்று பொதுவாகப் பிரித்திருந்தபோதிலும் விசேஷமாக மேலே சொல்லப்போகிறதை எதிர்பார்த்து இங்கே இப்படி அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் பிரிவினால் மேலே சொல்லப்படுகிற' என்று. மேலே சொல்லப்போகிறது மிகவும் ஸமீபத்திலிருப்பதினால் நிகழ்காலமாகச் சொல்லியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'சொல்லப்படுகிற' என்று. ஸத்வம், முதலிய குணங்கள், தன்னோடு சேர்ந்திருக்கும் வஸ்துக்களை அனுபவிப்பதினால் உண்டாக்கப்பட்ட வாஸனைகளின் வழியாகத் தங்களுக்குத் தகுந்த விஷயங்களில் ஆசையையுண்டாக்குகிறபடியினால் அந்தந்த ஆஹாரங்கள் அந்தந்தக் குணங்களையுடையவர்களுக்கு ப்ரியங்களாகின்றன. 7

---

1. பகவத்கீதை - 15 - 14.

பா] ஸத்வ குணத்தோடு கூடினவனுக்கு ஸத்வ குணம் நிறைந்த ஆஹாரங்கள் ப்ரியங்களாகின்றன. ஸத்வ குணம் நிறைந்த ஆஹாரங்கள் ஆயுஸ்ஸை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியவைகள். மறுபடியும் ஸத்வத்தை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியவைகள். ஸத்வமாவது மனது. மனதினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் இவ்விடத்தில் ‘ஸுகம்’ என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. ‡ ‘ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்’ என்கிறபடியே ஸத்வகுணம்

தா] ஆயுஸ்ஸை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாயிருக்கை முதலிய ஆஹாரத்தின் சில குணங்கள் ஆயுர்வேதத்தினால் அறியத்தக்கவைகள். சில குணங்கள் ஶாஸ்த்ரம் வேண்டியதில்லாமல் ப்ரத்யக்ஷத்திலே ஏற்பட்டவைகள். முன்பே ஸத்வகுணம் வ்ருத்தியடைந்திருப்பதினாலல்லவோ ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ஆஹாரத்தில் ஆசையுண்டாகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—‘மறுபடியும்’ என்று. ஆயுஸ்ஸு எல்லா ப்ரயோஜனங்களையும் ஸம்பாதிப்பதற்கு உபயோகமுள்ளதாகையினால் அதை முதலில் சொல்லியிருக்கிறது. ஸத்வகுணமோவெனில் விஶேஷமாக மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுறவனுக்கு வேண்டியதாகையினால் அதற்கப்புறம் சொல்லியிருக்கிறது. 1 ‘ஆஹாரம் சுத்தமாயிருந்தால் ஸத்வதிற்கு சுத்தியுண்டாகிறது. ஸத்வம் சுத்தமாக இருந்தால் இடைவிடாத த்யானம் உண்டாகிறது’ என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விசதப்படுத்துவதற்காகச் சொல்லியிருப்பதினால் இங்கு ஆஹாரத்தினாலுண்டாகிய ஸத்வகுணத்தின் வ்ருத்தியாவது ஜ்ஞானம்வரையில் முடிவுபெறுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ‘ஸுகம்’ என்னும் பதம் ஜ்ஞானத்தை உபசாரமாகச் சொல்லுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக அதின் காரணத்தைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—‘ஸத்வமாவது மனது’ என்று. 2 ‘ஊர்வ்யாஸ்ஸு வ்யவஸாயேஷு ஸத்வே ஹ்ரீஸ்தைஜஸேஷு’ என்று ஒருவித ஜ்ஞானத்திலும் ஸத்வம் என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—‘மனதினால் உண்டாக்கப்படுகிற’ என்றாரம்பித்து. ‘இவ்விடத்தில்’ என்பதற்கு மேல் சொல்லிய ஶ்ருதியினர்த்தத்தை விசதப்படுத்தும் ஸமயத்தில் என்றர்த்தம். அந்தந்த வஸ்துக்களிலிருக்கிற ரஸம் முதலியவைகள் ஶரீரத்திலிருக்கும் தாதுக்களை வ்ருத்தி செய்கிறபடியினால் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற அந்தந்த வஸ்துக்களையும் எப்படி அவ்விதமாகவே சொல்லப்படுகிறதோ அப்படியே இவ்விடத்திலும் ஸத்வகுணம் ஜ்ஞான வ்ருத்தியடைவதற்

---

‡ பகவத்கீதை - 14 - 17

1 சாந்தோக்யம் - 7 - 26 - 2   2 நாமலிங்காநுஶாஸநம்.

ஜ்ஞானம் வ்ருத்தியடைவதற்குக் காரணமாகையினால் ஸத்வகுணம் நிறைந்த ஆஹாரமும் ஜ்ஞானம் வ்ருத்தியடைவதற்குக் காரணம். அப்படியே பலம், ஆரோக்யம், இவைகளையும் வ்ருத்தி செய்யக்கூடியவைகள். அப்படியே ஜீர்ணமாகும் காலத்தில் தானாகவே ஸுகத்தை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியவைகள். அப்படியே ப்ரீதிக்குக் காரணங்களாகிய கர்மங்களை

குக் காரணமாகையினால் அதற்கு ஆதாரமாகிய ஆஹாரமாயிருக்கும் வஸ்துவையும் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸத்வா ஸம்ஜாபகே ஆஹாரம்' என்றாரம்பித்து. பலம், ஆரோக்யம், இவைகளையும், ஸுகம், ப்ரீதி, இவைகளையும், சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது இவைகள் இரண்டும் சேர்ந்து உண்டாகிறபடியினால் ஒன்றுக்கொன்று பிரிவதில்லை என்கிற தாத்பர்யத்தினால், என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அப்படியே பலம், ஆரோக்யம்' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. பலமாவது இவ்விடத்தில் ப்ராணவாயு, ஜாடராக்னி, இவைகளின் வ்ருத்தி. ஆரோக்யமாவது தாதுக்கள் ஸமமாக இருப்பது. கர்மங்களின் தோஷத்தினாலும் அக்னி, தாதுக்கள், இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தினாலுமல்லவோ ரோகங்கள் உண்டாகின்றன. அந்த ஆஹாரம் ருசியாயிருக்கையாலும் அழகான ரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலும், தத்காலத்தில் ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்பது ஏற்பட்டபடியினால் அக்கோரபு புனருக்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காக 'ஸுகத்தை வ்ருத்திசெய்யக்கூடியவைகள்' என்பதற்கு 'ஜீர்ணமாகும் ஸமயத்தில்' என்னும் விசேஷணம் சொல்லப்பட்டது. 'ப்ரீதியை வ்ருத்திசெய்விக்கக்கூடியவைகள்' என்பதை விட வ்யத்யாஸத்தைக்காட்டுவதற்காக 'தானாகவே' என்பதினால் வேறொன்றின் வழியாக அல்ல என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி மபக்கம் முதலியவைகளுக்குக்காரணங்களாகிய வஸ்துக்கள் ஸாப்பிடப் பட்டதுகளாய்க் கொண்டு லோகத்திற்குப் பயம், முதலியவைகளை உண்டாக்கக்கூடிய கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்து அதின் வழியாகப் புருஷனுக்கு அப்ரீதியை வ்ருத்திசெய்கின்றனவோ அப்படியே ஸத்வகுணத்திற்குக் காரணமாகிய ஆஹாரங்களும் மங்களகரங்களாயும், லோகங்களுக் குபகாரங்களாயும், பரலோகம் முதலியவைகளுக்குக் காரணங்களாயு மிருக்கிற கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்து அதின் வழியாக ப்ரீதியை உண்டு பண்ணுகின்றன என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ப்ரீதிக்குக் காரணங்களாகிய கர்மங்களை' என்றாரம்பித்து. 'கட்வ' என்றிவை முதலியவைகளினால் மற்ற ரஸங்கள் ஸாத்விகங்களல்ல என்று சொல்லப்போகிறபடியி

ஆரம்பிப்பதை முன்னிட்டு அதின் வழியாக ப்ரீதியை வ்ருத்தி செய்விக்கக்கூடியவைகள். ரஸ்யா:—மதுர ரஸத்தையுடையவைகள். ஸ்நிக்தா: - மழமழப்பை உடையவைகள். ஸ்திரா: - உறுதியான மாறுதலை யுடைய

னாலும், 'ரஸ' என்னும் பதம் அதிகமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதை அநுஸரித்துப் இவ்விடத்தில் ரஸ' என்னும் பதம் விஶேஷமான ரஸத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'மதுர ரஸத்தையுடையவைகள்' என்று. இத்தால் 'ரஸ' என்னும் பதத்தின் பேரிலிருக்கும் விக்ருதி ஸம்பந்தம் மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டது. 'ரஸ்யந்தே (இச்சிக்கப் படுகின்றன)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினாலாவது 'ரஸ்யா:' என்னப்படுகின்றன. அதில் மதுர ரஸத்தை யுடையவைகள் என்று காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. மதுர ரஸமல்லவோ மற்ற ரஸங்களை விடச் ஶரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு விஶேஷமான காரணமாகிறது. அப்படியே பாஹடனால் 1 'ரஸாஸ்ஸ்வாத்வம்லலவண திக்தோஷண கஷாயகா: ஷட்த்ரவ்யமாஶ்ரிதாஸ்தே ச யதாபூர்வம் பலாவஹா: ॥' என்று சொல்லப்பட்டது. வ்யாதியில்லாமல் இருப்பவனுக்கு மதுர ரஸம் நிறைந்ததாகிய ஆஹாரம் வேண்டும் என்றும் 2 'ஷட்ரஸாந் ஸ்நேஹஸம்ருத்தாந் அநதித்ருத விலம்பிதம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. ரஸாயனம் முதலிய கல்பங்களிலும் மதுர ரஸம் ஒன்றே விதிக்கப்படுகிறது. இப்படியே மழமழப்பை உடைய ஆஹாரமும், க்ரூரமாயிருக்கைக்கு விரோதமானது. ஆகையினால் க்ரூரமான காற்றினால் ஶரீரம் சிதறிப் போகாமல் தடுக்கிறது என்று ஆயுர் வேதத்தைக் கொண்டறியப்பட்டது. ஸாப்பிடப்படுகிற ஆஹாரத்தில் ஸ்வரூபம் ஸ்திரமாக இருப்பதென்பது ஸம்பவிக்காதாகையினாலும், அது குணமல்லவாகையினாலும், ஶரீரமென்று பேருடைய சேர்க்கை ஸ்திரமாயிருப்பதற்குக் காரணமாகிய ரஸங்கள், ரக்தம், மாம்ஸம், உயிர்த் தண்ணி, எலும்பு, சீழ், சுக்கிலம், என்று பேருடைய ஏழு தாதுக்களாகிற இந்த ஆஹாரத்தின் மாறுதலும் பலம் முதலிய இதனால் உண்டாக்கப்படுகிற ப்ரயோஜனமும் வெகு காலம் இருக்கிறதாகிய ஸ்திரமாயிருக்கை சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'உறுதியான மாறுதல்களை

---

1 அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் - ரஸங்களாவன - மதுர ரஸம், புளிப்பு, உப்பு, கசப்பு, காரம், துவர்ப்பு, ஆக ஆறு இவைகள் வஸ்துக்களை அடைந்திருக்கின்றன இவைகள் முன்பு சொல்லி யிருக்கிறவைகள் பின்பு சொல்லி யிருக்கிறவைகளை விட பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகள்.

2 மேல் சொல்லிய ஆறு ரஸங்களையும் மதுரரஸம்மேலிட்டவைகளா அதிக வேகமில்லாமலும் அதிகஸாவகாச மில்லாமலும் ஸாப்பிட வேண்டும்.

வைகள். ஹ்ருத்யா: - அழகான ரூபத்தை யுடையவைகள். இப்படிப் பட்ட ஸத்வகுணம் நிறைந்த ஆஹாரங்கள் ஸத்வகுணம் மேலிட்டிருக்கிற புருஷனுக்கு ப்ரியங்கள். 8

கட்வம்லலவணாத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ண ரூக்ஷ விதாஹிந: |
ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா து:கஶோகாமய ப்ரதா: || 9

ப - ரை] கட்வ - காரமாயும், அம்ல - புளிப்பாயும், லவண - உப்பதிகரித்ததாயும், அத்யுஷ்ண - அதிக உஷ்ணத்தை யுடையதாயும், தீக்ஷ்ண - க்ரூரமாயும், ரூக்ஷ - உலர்த்தக்கூடியதாயும், விதாஹிந: - தாபத்தையுண்டாக்கக்கூடியதாயு மிருக்கிற, து:கஶோகாமயப்ரதா: - துக்கம், ஶோகம், ரோகம், இவைகளைக் கொடுக்கிற, ஆஹாரா: - ஆஹாரங்கள், ராஜஸஸ்ய — ரஜோகுணம் மேலிட்டவனுக்கு, இஷ்டா: - இஷ்டமானவைகள். 9

பா] கடுவாயும், அம்லமாயும், லவணமாயும், அத்யுஷ்ணமாயும், அதி தீக்ஷ்ணமாயும், ரூக்ஷங்களாயும், விதாஹிகளாயு மிருக்கிற என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது. கட்வ - காரமான ரஸமுடையவைகள்,

---

யுடையவைகள்' என்று. உபயோகப் படுத்துவதற்கு முந்திய அநுவருக்கக் கூடியதான அமைப்புகளையுடைய வஸ்துக்கள் விலக்கப்பட்டபடியினால் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே ப்ரீதியை உண்டாக்கக் கூடியதாயிருக்கை இவ்விடத்தில் 'ஹ்ருத்யா:' என்னப்படுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்— 'அழகான ரூபத்தை யுடையவைகள்' என்று. எந்த ஆஹாரங்கள் விஷயத்தில் தர்ம ஶாஸ்த்ரங்களும், ஆயுர்வேதமும், இவை இரண்டும் ஒரே அபிப்ராயத்தோடு பொருந்துகின்றனவோ அவை எல்லாவற்றையும் இது குறிக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படிப்பட்ட' என்று. இதனால் 'யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய' என்று முன்னே சொன்னது விவரிக்கப்பட்டது 8

'கட்வ' என்னும் பதம் 'த்ரிகடுகம்' முதலியவைகளிலும், 'அம்ல' என்னும் பதம் புளி முதலியவைகளிலும் அதிகமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினால் இவ்விடத்தில் அவைகளை மாத்திரம் சொல்லுகிறதென்பதை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'காரமான ரஸமுடையவைகள், புளிப்பு ரஸமுடையவைகள்' என்று. ஸத்வகுணம் மேலிட்டவனுக்கும் வ்ரதம் முதலிய காலங்களைத் தவிர மற்றக் காலங்களில் ருசி மாத்திரத்திற்காக உப்பு சேர்த்துக்கொள்ள அநுமதி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், உப்பு ஸ்வரூபத்தினால் ஆஹாரமல்லவாகையினாலும்,

அம்ல - புளிப்பு ரஸமுடையவைகள், லவண - உப்புமேலிட்டவைகள், அத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ண - அதிகக் குளிர்ச்சி, அதிக க்ரூரமாயிருக்கை, முதலியவைகளினால் உபயோகப்படுத்தக் கூடாதவைகள், தேஹத்தை உலர்த்தக்கூடியவைகள் ரூக்ஷங்கள், தேஹத்திற்குத் தாபத்தை உண்டாக்குகிறவைகள் விதாஹிகள், இப்படிப்பட்ட ஆஹாரங்கள் ரஜோகுணம் மேலிட்டவ

நேரில் ப்ரத்யக்ஷமாய் உப்பைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவது பசுவின் மாம்ஸத்திற்கு ஸமமாகையினாலே ஸ்பஷ்டமாக ஶாஸ்த்ரத்தில் தடுக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், இவைகளைத்தவிர மற்றதைப்பற்றி 'லவண' என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'உப்புமேலிட்டவைகள்' என்று 1'ஸ்நிக்தோஷ்ணம் லகு போஜநம்' என்று ஸமீசீனமாகிய போஜனம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதினால் 'அத்யுஷ்ண' என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. 'கடு' முதலியவைகளை எரிக்கக் கூடிய என்றர்த்தம் என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காக இவ்விடத்தில் விக்ரஹத்தைக் காட்டியிருக்கிறது. க்ரூரமாக இருக்கிற மிளகு முதலியவைகளைப்பற்றியும் அந்தந்தவஸ்துக்களில் ருசி உண்டாவதற்காக ஸ்வல்பமாக அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால் அவ்விடத்திலும் 'அதி' என்னும் உபஸர்க்கத்திற்கு அந்வயம் உண்டென்று காட்டப்பட்டது. உஷ்ணமாயிருப்பது தனித்துச் சொல்லப்பட்டபடியினால் இவ்விடத்தில் 'தீக்ஷ்ண' என்னும் பதம் அதைச் சொல்லுகிறதல்ல. சீக்கிரம் வேலை செய்யக் கூடிய மிளகு முதலியவைகளைப் பற்றி ஆயுர்வேதத்தில் தீக்ஷ்ணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் உபயோகப்படுத்தின க்ஷணம் முதல் விரோதமாகிய வஸ்துக்கள் தீக்ஷ்ணங்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் உதாஹரணம் காட்டுகிறார்—'அதிகக் குளிர்ச்சி' என்றாரம்பித்து. மழமழப்புக்கு எதிர் நடையான குணமாகிய 'ரூக்ஷம்' என்பது சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தேஹத்தை உலர்த்தக் கூடியவைகள்' என்று. இத்தால் வாதத்திற்குக் கோபத்தை உண்டு பண்ணக் கூடியவைகள் என்றேற்பட்டது. இவ்விடத்தில் 'விதாஹி' என்னும் பதத்தில் ப்ரக்ருதி விக்ருதிகளின் தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்—'தாபத்தை உண்டாக்குகிறவைகள்' என்று. பித்தத்தை வ்ருத்தி செய்யக் கூடியவைகள் என்றர்த்தம். 'இப்படிப்பட்ட' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் முன்போலவே. 2 'த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம்' என்பது முதலாக முன் சொல்லப்பட்டதை

---

1 அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம். ஸ்நிக்தம்-மழமழப்புள்ளதாயும், உஷ்ணம்-சுட்டுக் கொண்டிருக்கும், போஜனம் - ஆஹாரம். 2 பகவத்கீதை - 14 - 7

னுக்கு இஷ்டமானவைகள். அவைகள் ரஜோகுணம் மேலிட்டவைக ளாகையினால் துக்கம், ஶோகம், ரோகம், இவைகளை வ்ருத்தி செய்யக் கூடியவைகள். ரஜோகுணத்தையும் வ்ருத்தி செய்யக்கூடியவைகள். 9

𑌯𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌗𑌤𑌰𑌸𑌂 𑌪𑍂𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 |
𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 || 10

ப - ரை] 𑌯𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌂 - அதிக நாழி கழித்தது, 𑌗𑌤𑌰𑌸𑌂-ஸ்வபாவமாகிய ரஸம் மாறினது, 𑌪𑍂𑌤𑌿 - துர்க்கந்தமுடையது, 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌷𑌿𑌤𑌂 - அதிக காலம் கழித்ததினால் ரஸம் மாறினது, 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌪𑌿 — எச்சிலாகியது, 𑌅𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌂 - யஜ்ஞத்தில் உபயோகப்படுத்தாதது, 𑌯𑌤𑍍 - எதுவோ (அப்படிப் பட்ட), 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌂 - ஆஹாரமானது, 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 - தமோகுணம் மே லிட்டவர்களுக்கு ப்ரியமானது. 10

பா] 𑌯𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌂 - வேதநாழிகையாக இருந்தது, 𑌗𑌤𑌰𑌸𑌂 - ஸ்வபாவத்

ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார்— 'ரஜோகுணம் மேலிட்டவைகளாகையினால்' என்றாரம்பித்து. காரமுள்ளவைகள் முதலிய ஆஹாரங்கள் துக்கம், முதலியவைகளுக்குக் காரணமென்பது அநேகமாய் இந்த லோகத்தில் அவைகளால் கஷ்டமுண்டாகிறது, அவைகளில்லாவிட்டால் கஷ்ட முண்டாகிறதில்லை என்பதைக் கொண்டறியத் தக்கது. ஆயுர்வேதத் திலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. துக்கத்தைக் கொடுப்பதென்பதோ தாதுக் களுக்கு வ்யத்யாஸத்தை உண்டு பண்ணி அதின் வழியாக. ஶோகத் தைக் கொடுப்பதென்பதோ வெனில் அதைப் பராமர்சிப்பதினால் உண் டாகிய பஶ்சாத்தாபம் முதலியவைகளினால். ரோகமும் காலக்ரமத்தி னால் உண்டாகிறது. இந்த லோகத்திலே மாத்திரம் துக்கம் முதலிய வைகளுக்குக் காரணம் என்பது மாத்திரமில்லை. பின்னை எப்படி என் னில் பரம்பரையாகப் பரலோகத்திலும், இதர தேஹங்களிலும் என் கிற அபிப்ராயத்தினால் ஸத்வத்தை வ்ருத்தி செய்கிற ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ஆஹாரத்தில் சொல்லியிருக்கிற ந்யாயத்தினாலேற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ரஜோகுணத்தையும் வ்ருத்தி செய்யக் கூடியவைகள்' என்று. 9

ஸாத்விகாஹாரம், ராஜஸாஹாரம், இவைகளைப்பற்றிக் குணம், அவைகளின் கார்யங்கள், இவைகளைச் சொல்லியிருந்தபோதிலும் தாமஸமான ஆஹாரத்தில் குணம் மாத்திரத்தைச் சொல்லியிருப்பது அதிக வ்யத்யாஸமில்லாமல் ராஜஸமான ஆஹாரத்தின் கார்யத்தையே இதுவும் உடையதாகையினால். எல்லா ஆஹாரங்களிலும் ஒரு யாமம்

தில் ஏற்பட்ட ரஸத்தைவிட்டது. பூதி—துர்க்கந்தமுடையது, பர்யுஷிதம் - காலம் தாண்டினதினால் வேறு ரஸத்தையடைந்தது, உச்சிஷ்டம்-

---

கழிப்பது மாத்திரத்தினால் தோஷமில்லையாகையினால் அந்தந்த வஸ்துக்களில் எவ்வளவு காலம் கழிவதினால் தோஷமுண்டாகுமோ அவ்வளவு காலம் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘வெகு நாழிகையாக இருந்தது’ என்று. யாமமாவது உயர்ந்த பாகம், அதாவது நெய்யைவிட மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகிய மண்டம் (ஏடு) என்பதைப் போல என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் ஸாராம்ஸமில்லாதது என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. இதுவும் வெகுகாலம் இருந்தது என்பதினால் ஏற்பட்டது. ஜலமயங்களாயும் ப்ரதிவிபின் மாறுதலாயுமிருக்கிற ஆஹாரங்களில் அந்தந்தப் பாகங்களின் வ்யத்யாஸங்களினால் ஒரு ரஸமும் இல்லாமலிருப்பது எப்பொழுதும் ஸம்பவிக்காதாகையினால் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிற ரஸத்தைவிட்டு வேறு ரஸத்தை யடைந்திருப்பது இவ்விடத்தில் ‘கதரஸம்’ என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘ஸ்வபாவத்தில் ஏற்பட்ட ரஸத்தைவிட்டது’ என்று. இத்தால் ‘கதரஸம்’ என்பதினாலேயே ஸாராம்ஸம் நீங்கியது என்று சொல்லப்பட்டபடியினால் ‘யாதயாமம்’ என்பது அல்ப பக்குவமானது என்று வ்யாக்யானஞ் செய்ததும் நிராகரிக்கப்பட்டது. ‘பூதி’ என்னும் பதம் ஸாத்விகமல்லாதவைகள் என்று பாஞ்சராத்ரம், முதலிய ஸாஸ்த்ரங்களிலேற்பட்டதாகிய கஞ்சா முதலிய வஸ்துக்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும் இவ்விடத்தில் வஸ்துக்களை விசேஷித்துச் சொல்லுகிற ஸந்தர்ப்பமில்லாமையினாலும், குணங்களைக்கொண்டு எல்லா ஆஹாரங்களையும் குறிக்கும் ஸந்தர்ப்பமாகையினாலும் இவ்விடத்தில் ‘பூதி’ என்னும் பதத்தினால் விடத்தகுந்தது என்று லோகத்திலும் ஸாஸ்த்ரத்திலும் ஏற்பட்ட குணம் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘துர்க்கந்த முடையது’ என்று. காலம் தாண்டியிருப்பது மாத்திரம் ‘யாதயாமம்’ என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்டபடியினாலும், ரஸத்தை விட்டிருப்பது ‘கதரஸம்’ என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்டபடியினாலும், எந்த வஸ்துக்களில் காலம் தாண்டுவது மாத்திரத்தினால் தோஷமுண்டாகிறதில்லையோ, பால் முதலியவைகளில் புரைகுத்துவது முதலியவைகளினால் வேறு ரஸம் உண்டாகிறதோ, அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களில் காலம் கழித்தது மாத்திரத்தினால் வேறு ரஸம் உண்டாயிருப்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘காலம் தாண்டினதினால் வேறு ரஸத்

குரு முதலியவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் ஸாப்பிட்ட மிகுதி, ஸ்வேயம்-
யஜ்ஞத்திற்குத் தகாதது, அதாவது யஜ்ஞம் செய்து அதில் மீதியாகாதது

தை யடைந்தது' என்று. இது விடத்தருந்த மற்றெல்லா விகாரங்களை
யும் குறிக்கிறது. ஆகையினாலேயே பாகம் செய்யப்பட்டவைகளாயும்,
ஒருவித மாறுதல்களுமில்லாமலிருந்தபோதிலும் ஒரு ராத்திரி கழித்த
ஜலம் முதலியவைகளை விட்டுவிடுகிறார்கள். இத்தால் இவ்விடத்தில்
'யாதயாமம்' என்னும் பதம் வேறு ரஸத்தை யடையாமல் காலம்கழித்
தது மாத்திரத்தினால் தோஷத்தை யடைந்த வஸ்துவைப் பற்றியது
என்று காட்டப்பட்டது. சில எச்சில்களைப்பற்றி ஶாஸ்த்ரத்தில் அனு
மதி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், ஆசார்யனுடைய எச்சில் பாப
விமோசனத்திற்கு ப்ராயஶ்சித்தமாகையினாலும், பரிசுத்தமென்றெடுத்
திருப்பதினாலும் அதைத் தவிர மற்றவைகளைப் பற்றியது 'உச்சிஷ்ட'
என்னும் பதம் என்று சொல்லுகிறார் — 'குரு, முதலியவர்களைத்
தவிர' என்றாரம்பித்து முதலிய, என்னும் பதத்தினால், பிதா, முதல்
தமையன், பத்னிக்குப் பர்த்தா, இவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகி
றார்கள். 'அதிதி பிள்ளையைப் பெறவேண்டுமென்று ஆசையுடையவ
ளாய்த் தேவதைகளின் பொருட்டு ப்ரம்மோதனத்தைப் பாகம் செய்
தாள். அவளுக்கு மீதியைக் கொடுத்தார்கள். அதை அவள் ஸாப்பிட்
டாள். அவள் கர்ப்பத்தைத் தரித்தாள்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்
யம், முதலியவைகளில் எச்சிலை ஸாப்பிட்டது சொல்லப்படுகிறது.
அது ப்ரம்மோதனத்தை விதிக்கவந்த தாகையாயினால் எச்சிலை ஸாப்
பிட வேண்டும் என்று விதிப்பதில் தாத்பர்யமல்ல. ஸாப்பிட்டு மீதியா
யும், பாகம் செய்த பாத்திரத்தி லிருக்கிற அன்னத்தைச் சொல்லுவ
தாக இருந்தால் ஒருவித விரோதமுமில்லை. இதற்கு முன் ஓரிடத்தி
லும் சொல்லப்படாத தாகையினால் இங்கு விதிக்கப்படுகிறது என்று
ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் அதிதியும் ஸாத்யர்கள் என்கிற தேவதை
கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களையும்பற்றி மாத்திரமேயொழிய அதி
னால் இப்பொழுதிருக்கும் நமக்கு அப்படிப் பட்ட அனுஷ்டானம்
வருவதற்கு ந்யாயமில்லை. அப்படி வருவதாயிருந்த போதிலும் அந்த
ப்ரம்மோதனம் என்கிற கர்மத்தில் மாத்திரம் அது ஏற்பட்டது. ஆகை
யினால் இவ்விடத்தில் விதியுமில்லை, அதைக் கல்பிக்க இடமுமில்லை.
ஆகையினால் நமக்கு அந்த ந்யாயம் வராது. முன் ஜன்மத்தில் நடந்த
கதையை நினைத்துக்கொள்ளக்கூடிய ஸாமர்த்தியமுடைய பகவானாகிய
நாரதரால் முன்பு தான் ஶூத்திர ஜன்மத்தை அடைந்திருந்த பொழுது

என்றர்த்தம். இப்படிப்பட்ட தமோகுணம் நிறைந்த ஆஹாரம் தமோ

அனுஷ்டித்ததைப்பற்றி 1 'உச்சிஷ்டலேபாநநுமோதிதோ த்விஜை: ஸக்ருத்ஸ்ம புஞ்ஜே ததபாஸ்தகில்பிஷ:' என்றிவை முதலியது சொல்லப் பட்டதே என்னில் அதுவும் அந்த ஜன்மத்தில் நாரதர் அந்த ருஷிகளு க்குச் சிஷ்யனாகிய சூத்திரன் ஆகையினால் அப்படிப்பட்டவர்களிடங்க ளில் அந்த அனுஷ்டானம் வரலாமே ஒழியமற்வர்களிடத்தில் இல்லை. இப்படியாகையினால் மற்ற வாக்யங்களும் விரோதிக்கிறதில்லை. வசன ங்களுக்கு விரோதம் வரும்பொழுது லிங்கத்தைப் பார்த்தது மாத்திர த்தினால் அனுஷ்டானத்தைக் கல்பிக்கக் கூடாது. ஆசார்யனுடைய பிள்ளை முதலியவர்களி னுடையவும் எச்சிலை ஸாப்பிடக் கூடாது என் று 2 'உச்சிஷ்டாஶநவர்ஜம் ஆசார்யவதாசார்யபுத்ரே வ்ருத்தி:' என் றாரம்பித்து மறுக்கப்படுகிறது. மற்றவர்களைப் பற்றிக்கேழ்க வேண் டியதில்லை. பாகவதனுக்கோ வெனில் ஆசார்யனைத் தவிர மற்றெல்லாரு டைய எச்சிலை ஸாப்பிட்டபோதிலும் உக்ரமான ப்ராயஶ்சித்தங்கள் விதி க்கப்படுகின்றன. அப்படியே ஸநத்குமாரீய ஸம்ஹிதையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிற தென்று ஆகம ப்ராமாண்யத்தில் பகவானாகிய யாமுனா சார்யரால் 3 'நிர்மால்யம் பக்ஷயித்வைவ முச்சிஷ்டமகுரோரபி। மாஸம் பயோவ்ரதோ பூத்வா ஜபேதஷ்டாக்ஷரம் ஸதா॥ ப்ரஹ்மகூர்ச்சம் தத: பீத்வா' என்றிவை முதலியது எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, இவ்விட த்தில் பாஷ்யத்திலும் குரு என்னும் பதம் ஆசார்யனைப் பற்றியது. பிதாவைப் பற்றியதாகவுமாம். ஏனெனில் குரு என்னும் பதத்திற்கு

---

1 பாகவதம் - 1 - 5 - 25. த்விஜை:-ப்ராம்மணர்களினால், அநுமோதித:— அனுமதி செய்யப்பட்டவனாய், உச்சிஷ்டலேபாந் - எச்சிலில் ஒட்டிக்கொண்டிரு ந்தவைகளை, ஸக்ருத் - ஒருதரம், புஞ்ஜேஸ்ம - ஸாப்பிட்டேன், ததபாஸ்தகில் பிஷ:—அதினால் போக்கடிக்கப்பட்ட பாபங்களை யுடையவனாய் (இவ்விதமாய் பகவானிடத்தில் பக்தி யுடையவனாக ஆனேன்).

2 ஆபஸ்தம்ப தர்மம்-1 - 2 - 7 - 30. உச்சிஷ்டாசநவர்ஜம்—எச்சிலை ஸாப் பிடுவதை நீக்கி, ஆசார்யவத்-ஆசார்ய னிடத்திலே போல, ஆசார்ய புத்ரே-ஆசார்ய னுடைய பிள்ளையி னிடத்திலும், வ்ருத்தி:—இருக்கவேண்டும்.

3. ஸநத்குமாரீய ஸம்ஹிதை - நிர்மால்யம் - பகவானைத் தவிர இதர தேவ தைகளுக்கு நிவேதனம் செய்ததையும், அகுரோ:—ஆசார்யனைத் தவிர வேறொ ருவனுடைய, உச்சிஷ்டமபி - எச்சிலையும், பக்ஷயித்வா - ஸாப்பிட்டு, மாஸம் - ஒரு மாதம், பயோவ்ரத:—பால் ஸாப்பிடுவதையே வ்ரதமாக உடையவனாக, பூத்வா - ஆகி, ஸதா - எப்பொழுதும், அஷ்டாக்ஷரம்-திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை, ஜபந்- ஜபம் செய்து கொண்டும் இருந்து, தத:—பிற்பாடு, ப்ரம்ம கூர்ச்சம்-ப்ரம்ம கூர் ச்ச பஞ்சகவ்யத்தை, பீத்வா - ஸாப்பிட்டு (சுத்தமாகிறான்).

குணம் மேலிட்டவர்களுக்கு ப்ரியமாக இருக்கிறது. 'ஸாஜ்யதே (ஸாப்

அர்த்தமாகிய உபாத்யாயர் முதலியவர்களினுடைய எச்சிலை க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஶாஸ்த்ர மில்லாமையினால். ஏதாவதொன்றை உபதேசித்த மாத்திரத்தினாலும் அவன் ஆசார்யன் என்பதுமில்லை, 1 'உபநீய து ய: ஶிஷ்யம் வேதமத்யாபயேத் த்விஜ:| ஸகல்பம் ஸரஹஸ்யம் ச தமாசார்யம் ப்ரசக்ஷதே'' என்றிவை முதலிய வசனங்களினால் ஆசார்யனுக்கு லக்ஷணம் சொல்லி யிருக்கிற படியினால் மற்றவர்களிடத்தில் உபசாரமாக ப்ரயோகிப்பது ஸம்பவிக்குமாகையினாலும், 'எவன் உபநயனம் செய்து ப்ரணவம், முதலியவைகளை மாத்திரம் உபதேசித்து நின்று விட்டானே, எவன் ரஹஸ்யம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகிய வித்யைகளை அந்தந்த ஶ்ருதிகளைக் கொண்டு கற்றுக்கொடுக்கிறானோ, இவ்விருவர்களும் ஆசார்யர்கள்' என்று வசனமிருப்பதினால் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. பகவானாகிய யாஜ்ஞவல்க்யரினால் குரு முதலியவர்களின் லக்ஷணமும், 2'ஸ குருர்ய: க்ரியா: க்ருத்வா வேதமஸ்மை ப்ரயச்சதி| உபநீய ததத்வேதம் ஆசார்ய: ஸ உதாஹ்ருத:| ஏகதேஶமுபாத்யாய:' என்று சொல்லப்பட்டது. 3 'ஏகாக்ஷர ப்ரதாதாரமாசார்யம் யோவமந்யதே' என்றிவை முதலியது சொல்லப்பட் டிருக்கிறதே என்னில் அது அவமானம் செய்வதைத் தடுப்பதற்காக ஆசார்யன் என்று வைத்துக் கொண்டுசொல்லப்படுகிறது. அதினால் ஆசார்யனாய் இருப்பதினாலேற்பட்ட எல்லா அனுஷ்டானமும் ஸம்பவிக்காது. ஆசார்யன என்னும் பதம்

---

1. மனு ஸ்ம்ருதி - 2 - 1 - 40. ய:—எந்த, த்விஜ:-ப்ராம்மணன், ஶிஷ்யம் - ஶிஷ்யனை, உபநீய - உபநயனம் செய்வித்து, ஸகல்பம் - கல்பங்களோடு கூடியதாயும் ஸரஹஸ்யம், ரஹஸ்யங்களோடு கூடியதாயு மிருக்கிற, வேதம் - வேதத்தை, அத்யாபயேத் - அத்யயனம் செய்து வைப்பானோ, தம் - அவனை, ஆசார்யம்- ஆசார்யனாக, ப்ரசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள்.

2. யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி - 1 - 2 - 34 - ய:—எவன், க்ரியா:—க்ரியைகளை, க்ருத்வா-செய்து, அஸ்மை - இவனுக்கு, வேதம் - வேதத்தைப், ப்ரயச்சதி- உபதேசம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், குரு:—குரு, (எவன்) உபநீயது - உபநயனம் செய்து வைத்து, தத்வேதம்-அந்த வேதத்தை உபதேசிக்கிறானோ, ஸ:-அவன், ஆசார்ய:—ஆசார்யன் என்று, உதாஹ்ருத:—சொல்லப்பட்டான், ஏகதேசம்- ஒரு பாகத்தை (உபதேசம் செய்தவன்), உபாத்யாய:—உபாத்தியாயன் (என்று சொல்லப்படுகிறான்).

3 அத்ரிஸ்ம்ருதி - 1 - 10 ய:— எவன், ஏகாக்ஷர ப்ரதாதாரம் - ஒரு அக்ஷரத்தையாவது உபதேசம் செய்தவனாகிய, ஆசார்யம் - ஆசார்யனை, அவமந்யதே - அவமானம் செய்கிறானோ (அவன் ஶ்வாக ஜன்மங்களில் பிறக்கிறான்).

பிடப்படுகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் ஆஹாரமே 'போஜநம்' என்

நிர்வசனம் முதலியவைகளை அனுஸரித்து ஆயுதம், பாணம், இவைக ளைக் கற்றுக்கொடுத்தவர்களாகிய த்ரோணர், க்ருபர், முதலியவர்களி டங்களிலும் அதிகமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் ப்ரயோகத் தையனுஸரித்து எல்லா இடத்திலும் முக்யந்தான் என்று சிலரால் ஒப் புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். அப்படியிருந்தபோதிலும் எச்சிலை ஸா ப்பிட அனுமதி கொடுப்பதற்குக் காரணமாகிய ஆசார்யனாக இரு க்கை ப்ரணவம் முதலாக ரஹஸ்ய த்ரயங்களை உபதேசித்து அதின் வழியாக பரவித்யையை உபதேசிக்கிறவனிடத்திலேயே இருக்கிறது. அப்படியே ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருப்பதினாலும், ஶிஷ்டர்களின் அனுஷ்டானம் இருப்பதினாலும், ப்ரத்யக்ஷமாக வேதம் முதலிய வைகளுக்கு விரோதமாயிருக்கிற ப்ரஸித்தவர்களினுடையவும் வேறு அபிப்ராயத்தினால் ஶாஸ்த்ரத்தைமீறி நடப்பவர்களினுடையவும் ஆசா ரம் ஶிஷ்டாசாரமல்ல. சிலர் 1 'நாராயணைகநிஷ்ட²ஸ்ய யா யா வ்ருத்தி ஸ்தத³ர்சநம்| யோ யோ ஜல்ப: ஸ ஸஜ்ஜப்யோ த்⁴யாநம் யந்நிரீக்ஷணம்| தத்பாதா³ம்பு³ அதுலம் தீர்த²ம் தது³ச்சி²ஷ்டம் ஸுபாவநம்| தது³க்தி மாத்ரம் மந்த்ராக்³ர்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகி²லம் ஶுசி' என்கிற வசனங்களைச் சொல்லுகி றார்கள். அதுவும் பகவானொருவனிடத்திலேயே நிஷ்டையுடைய வர்களை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறதேயொழிய ஸ்வயமாக ஒன்றையும்விதி க்கிறதல்ல. வேறொரு காரணங்களினால் ஏற்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு இங்கு ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறது. அதில் முதல் ஶ்லோகம் ஸ்வ பாவத்தினாலேற்பட்டதாயும் ஒரு ப்ரயோஜனத்தினாலேற்பட்டதாயு மிருக்கிற கார்யத்தையும் அனுவாதம் செய்கிறது. இரண்டாவது ஶ்லோகம் ஶாஸ்த்ரங்களினால் ஏற்பட்ட கார்யத்தை அனுவாதம் செய் கிறதே ஒழிய வேறு ஶாஸ்த்ரங்களினால் மறுக்கப்பட்டிருப்பதைச் சொல்லுகிறதல்ல. ப்ரமாணங்களினாலேற்பட்டிருக்கிற விஷயங்களைச் சொல்லுவதினாலல்லவோ 'அதுலம் ஸுபாவநம் அக்³ர்யம் அகி²லம்' என்று விஶேஷணங்களோடு சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது. அதா வது 2 'ப்³ராஹ்மணா: பாத³தோ மேத்⁴யா:' என்றிவை முதலிய வச னங்களினால் ப்ராம்மணர்களின் பாதஜலம் பொதுவாகப் பரிசுத்தம் என்றேற்பட்டிருக்கும் விஷயத்தில் அவர்களே பாகவதர்களாக இருந் தால் தனக்கொப்பில்லாத பரிசுத்தமான வஸ்து என்று விஶேஷித்துச்

1 இதின் அர்த்தம் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலே சொல்லப்படுகிறது.

2 ப்ராம்மணா:-ப்ராம்மணர்கள், பாதத:-காலில், மேத்யா:-பரிசுத்தமுடை யவர்கள்.

ளப்படுகிறது. மறுபடியும் தமோகுணத்தை வ்ருத்தி செய்விக்கக்கூடியது.

சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே பாவைகாந்தபாக இல்லாமலிருந்தபோ திலும் உபயனம் செய்விக்கிறவன் முதலியவர்களினுடைய எச்சில் பரிசுத்தமாக ஏற்பட்டிருக்கும்பொழுது அவனை பகவான் ஒருவனி டத்திலேயே நிஷ்டையை யுடையவனாயிருந்தால் அது மிகவும் பரி சுத்தம் என்று விதிக்கப்படுகிறது. அப்படியே மஹா புருஷர்களால் செய்யப்பப்பட்ட ஸ்தோத்திரம், முதலியவைகள் மிகவும் மங்களத் தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக ஏற்பட்டிருக்கும் பொழுது ‘[illegible]’ என்பதினால் பகவானைத் தவிர வேறொரு தைவத் தைத் தொழாதவர்களினால் செய்யப்பட்ட தமிழ்ப்பாட்டுக்கள், முதலி யவைகளும் உத்தமமான மந்த்ரங்களைப்போலவே பலம் முதலியவை களுக்குக் காரணம் என்பது சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே ஸ்வ பாவத்திலே சுத்தியான வஸ்துக்களுக்கு வேறொரு சுத்தி செய்யவேண் டுமென்று அபேக்ஷை உண்டானால் அலம்புதல், முதலியவைகளைப் போல மஹாத்மாக்கள் தொடுவதும் அவர்கள் மாஹாத்ம்ய விசேஷத் தினால் சில வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் சுத்தியைக் கொடுக்கிறதென்றே ற்பட்டிருக்கிறது. ‘[illegible]’ என்பதினால்வெவ்வேறு சு த்தியைக் கொடுக்கக் கூடிய வஸ்துக்களையுடையதாக ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் பாகவதன் தொடுவது ஒன்றே சுத்தியைக் கொடுக்கத் தகுந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிக்கில்லாவிடில் பாகவதனால் தன்னுடைய புத்தி பூர்வக மில்லா மல் தொடப்பட்ட சண்டாளர்கள், உள்ளிப் பூண்டு, வெங்காயம், முத லிய ஸ்வபாவத்தினாலேயே அசுத்தமான வஸ்துக்களை அங்கீகரித்தால் அலேபகர்கள் சொல்லுவதைப் போல தொடத்தகுந்தது, தொடத்த காதது, ஸாப்பிடத் தகுந்தது, ஸாப்பிடத்தகாதது. இவைகளெல்லாம் ஒன்றாக வேண்டிவரும். இத்தால் மிகவும் ஆப்தராகிய தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரருளிச்செய்த 1 ‘வானுளா ரறியலாகா வானவா!வென்ப ராகில் தேனுலாந் துளபமாலைச் சென்னியா!வென்பராகில் ஊனமாயின கள் செய்யு மூனகாரகர்களேலும் போனகம் செய்த சேடந்தருவரேல் புனிதமன்றே’ என்கிற பாட்டிற்கும் தாத்பர்யம் சொல்லப்பட்டது. அது ஸம்ஸ்க்ருத ஶ்லோகமாக இவ்விதமாக மாற்றப்படுகிறது— 2 ‘[illegible]

---

1 திருமாலை-41.

2 இது தாத்பர்யசந்த்ரிகை வ்யாக்யான கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீமந் நிகமாந்த தேசி கனை லருளிச்செய்யப்பட்டது. திவ்யை:-ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருக்கிற தேவதை களினால், அவேத்யவிபவ - அறியக்கூடாத மஹிமையுடையவனே, இதி- என்று,

ஆகையினால் நன்மையை விரும்புகிறவர்களினால் ஸத்வகுணம் வ்ருத்தி

ப்ருவந்தி யதி வா மாத்வீமநோஜ்ஞ துளஸீகதாமசிரா இதி வா ஆஹூய: நூநக்ரியா அபி பராநபி காரயந்தோ புக்தாதிகம் த³த³தி சேத் தத³ஹோ பவித்ரம்॥? இதுவும் பகவந் நாமத்தைக் கீர்த்தனம் செய்வதை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறது என்பது அந்த ஸந்தர்ப்பத்தினாலும் இந்தப்பாட்டிலிருக்கும் பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் வ்யக்தமாகவேற்பட்டிருக்கிறது. 'புக்தாதிகம்' (போஜனம்செய்த சேஷம்)' என்பதும் பாகம் செய்த பாத்திரத்திலிருக்கிற மிகுதியும் பரிஹரிக்க வேண்டியது தான், அதை விலக்குவதற்காக அபவாதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிக்கில்லாமற் போனாலும் வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வாராமலிருப்பதற்காக ஆசார்யன் முதலியர்வர்களினுடைய எச்சிலைப்பற்றியதாகவே இருக்கவேண்டும். அதாவது 1 'ஊநோ ஹீந: பரிஸ்ரஸ்தோ நஷ்ட:' என்று பாபத்தினுடைய வ்யத்யாஸத்தினால் நிஷ்டை குறைந்த பாகவதர்கள் நான்குவிதம் என்று ரஹஸ்யாம்நாயம் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அதில் ஊனன் முதலிய அவஸ்தைகள் உண்டானால் ஆசார்யனுடைய எச்சிலும் அபரிசுத்தம் என்கிற ப்ரஸ்தாவம் வருகிறது. அவ்விடத்தில் அவர்கள் வேறொரு தைவத்தினிடத்தில் பக்தியைச் செலுத்தாதவர்கள் என்பது ஸ்திரமாக இருக்கிறது, என்பதைத் தெரிவிக்கக்கூடிய பகவானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவது முதலியது இருந்ததேயானால் அப்பொழுது அந்த ஆசார்யனுடைய எச்சில் அபரிசுத்தமல்ல என்று சொல்லப்படுகிறது வேறொரு தைவத்தினிடத்தில் பக்தியுடைத்தானவனல்ல என்பதற்குக் குறைவுவந்தால் எவ்விதத்திலும் ஆசார்யனைவிட்டு

ப்ருவந்தி யதி - சொல்லுகிறார்களேயானால், இதனால் பாட்டின் முதல்பாதத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. மாத்வீமனோஜ்ஞ துளஸீக-தேன்களினால் அழகிய துளஸீமாலைகளோடு கூடிய ஸிரஸ்ஸையுடையவனே, இதிசா என்றும் ஆஹூய: யதி - சொல்லுகிறார்களேயானால், இத்தால் இரண்டாம்பாதத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஊநக்ரியா அபி - ஊனமான கார்யங்களைச் செய்தபோதிலு , பராநபி-மற்றவர்களையும் (ஊனமான கார்யங்களையும்), காரயந்த:-செய்விப்பவர்களாயிருந்தபோதிலும், இத்தால் மூன்றாவது பாதத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. புக்தாதிகம் - (அவர்கள்) ஸாப்பிட்ட மிகுதியை, ததிசேத் - கொடுக்கிறார்களேயானால், தத் - அது பவித்ரம்நநு - பரிசுத்தமல்லவா, இத்தால் நான்காவது பாதத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது.

1 ஊந:—தாப ஸம்ஸ்காரம் இல்லாதவன் அதாவது சங்க சக்ராங்கயில்லாதவன், ஹீந:-ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாதவன், பரிஸ்ரஸ்த:-தாஸ்ய நாமம் வஹிக்காதவன், நஷ்ட: - மந்த்ரோபதேசங்களில்லாதவன்.

யடைவதற்காக ஸத்வகுணம் நிறைந்த ஆஹாரமே ஸாப்பிடத்தக்கது. 10

விடவேண்டியதென்பது அந்த ரஹஸ்யாம்நாயத்திலே சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் இனி விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டியது இல்லை. புத்திக்கு விரோதியாகிய வஸ்துவினிடத்திலும் 'அமேத்⁴ய' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அப்படிச் சொல்லில் க்ருஷ்டத்தில் தோஷம் மாத்திரம் உண்டாகிறதென்று முடிவாகிறபடியினால் அதைவிட அதிக தோஷத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் 'மேத்⁴யம்' ஆவது யஜ்ஞம், அதற்றுபயோகிக்கத்தகுந்தது 'மேத்⁴யம்', அதற்கு விரோதமானது 'அமேத்⁴யம்' என்று சொல்லுகிறார்—'யஜ்ஞத்திற்கு உதவாதது' என்று. யஜ்ஞத்திற்குத் தகுந்ததாகிய வஸ்துவையும் ஸாப்பிடக் கூடாதென்பது மனு முதலியவர்களால் [1] 'வ்ருதா² க்ருஸரஸம்யாவம் பாயஸாபூபமேவ ச । அநுபாக்ருதமாம்ஸாநி தே³வாந்நாநி ஹவீம்ஷி ச' என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்காகச்சொல்லுகிறார்—'அதாவது யஜ்ஞம் செய்து அதில் மீதியாகாதது' என்று. இத்தால் பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரங்களில் [2] 'நாநிவேத்³ய ஹரே: கிஞ்சித்³பு⁴ஞ்ஜீத பாவநம்' என்றிவை முதலிய இடங்களில் சொல்லப்பட்டதும் இந்த அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. 'ஆஹ்ரியந்தே (ஸாப்பிடப்படுகின்றன)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் 'ஆஹாரா:' என்கிற பதத்தினால் அந்தந்த வஸ்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஸாப்பிடுகிற வ்யாபாரம் மாத்திரத்தில் 'யாதயாமம்' என்றாரம்பித்துச் சொல்லியிருப்பது அந்வயிக்காது. முக்யமான அர்த்தம் சொல்லுவது ஸம்பவிக்கும்பொழுது லக்ஷணை சொல்லுவது ந்யாயமல்ல. ஆகையினால் [3] 'க்ருத்யல்யுடோ ப³ஹுலம்' என்கிறபடியே கர்ம என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற 'ல்யுட்' என்னும் விகுதியை முடிவிலுடையது என்று சொல்லுகிறார்—'போ⁴ஜநம்' என்றாரம்பித்து. 'மறுபடியும் தமோகுணத்தை வ்ருத்தி செய்விக்கக் கூடியது' என்பதற்கு அர்த்தம் முன்போலவே. ஆஹா

1 மனு ஸ்ம்ருதி - 5 - 7. வ்ருதா - வீணாக, அதாவது பகவதாராதனம், ஒரு விசேஷகாலங்கள், இவைகள் இல்லாமல், க்ருஸரஸம்யாவம் - க்ருஸரத்தையும், பாயஸம் - பாயஸத்தையும், அபூபம் - பக்ஷ்யத்தையும், அநுபாக்ருதமாம்ஸாநி - யஜ்ஞத்தில் உபயோகப்படாத மாம்ஸத்தையும், தேவாந்நாநி - தேவதைகளுக்குபயோகப்படக்கூடிய அன்னங்களையும், ஹவீம்ஷிச - ஹவிஸ்ஸையும் (ஸாப்பிடுகிறவன் பாபியாவான்).

2 ஹரே:- பகவானுக்கு, அநிவேத்ய - நிவேதனம் செய்யாமல், பாவனம்-பரிசுத்தமாயிருக்கிற, கிம்சித் - ஒன்றையும், நபுஞ்ஜீயாத்-ஸாப்பிடக்கூடாது.

3 அஷ்டாத்யாயீ - 3 - 3 - 113.

அஃபலாகாங்க்ஷிபிர் யஜ்ஞோ விதித்ருஷ்டோ ய இஜ்யதே।
யஷ்டவ்யமேவேதி மந: ஸமாதாய ஸ ஸாத்விக: ॥ 11

ப-ரை] ய: - எந்த, விதித்ருஷ்ட: - ஶாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டறியப்பட்ட, யஜ்ஞ: - யாகம், அஃபலாகாங்க்ஷிபி: - பலத்தில் ஆசையை வைக்காதவர்களால், யஷ்டவ்யமேவ - யாகம் செய்யவேண்டியது தான், இதி - என்று, மந: - மனதை, ஸமாதாய - ஸாவதானமாகச் செய்துகொண்டு, இஜ்யதே - செய்யப்படுகிறதோ, ஸ: - அந்த யாகம், ஸாத்விக: - ஸாத்விகம். 11

பா] பலங்களில் ஆசையில்லாத புருஷர்களினால் ஶாஸ்த்ரங்களினு லறியப்பட்ட அதாவது மந்த்ரம், த்ரவ்யம், க்ரியைகள், இவைகளோடு கூடிய

ரம் மூன்று விதம் என்று சொல்லியிருப்பதற்கு அபிப்ராயத்தி லிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—‘ஆசையினால்’ என்றாரம்பித்து. இதுபத்தியம், இது அபத்தியம், என்று பிரித்துச் சொன்னால் பத்யத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று தாத்பர்யமாவதைப் போல என்று தாத்பர்யம். இப்படியே யஜ்ஞம் முதலியவைகளையும் மூன்று விதமாகச் சொல்லியிருப்பதற்குக் கடைசியில் தாத்பர்யம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது. 10

பலமில்லாத ஒரு வஸ்துவை ஆசைப்பட வேண்டுமென்றர்த்தம் என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—‘பலங்களில் ஆசையில்லாத’ என்று. பரமாத்மாவினுடைய ப்ரீதியைத் தவிர வேறொன்றையும் அபேக்ஷிக்காத என்றர்த்தம். ‘விதித்ருஷ்ட:’ என்று சொல்லியிருக்கும் இடத்தில் ப்ரம்மாவினால் பார்க்கப்பட்ட என்கிற அர்த்தம் தோன்றும். ஏனெனில் அந்த ப்ரம்மாவல்லவோ எல்லா யஜ்ஞங்களையும் பார்த்தவரென்று ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ப்ரம்மாவினால் பார்க்கப்பட்ட என்று சொல்லுவதினால் அனுஷ்டானம் செய்யும்பொழுது ஒருவித உபகாரமும் இல்லை. ஆகையினால் விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரமே ‘விதி’ என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—‘ஶாஸ்த்ரங்களினு லறியப்பட்ட’ என்று. ஶாஸ்த்ரம் ஒன்றையே ப்ரமாணமாக உடையதென்று ப்ரஸித்தமாக இருக்க ‘ஶாஸ்த்ரங்களினு லறியப்பட்ட’ என்று சொல்லியிருப்பது அனுவஸ்யகம் என்றாக்ஷேபம் வருகிறபடியினால் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி அனுஷ்டிப்பதினால் குறைவொன்று மில்லாதது என்பது அந்தப் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—

தாயும், பகவானுக்கு ஆராதனமாகையினாலே அதுதானே ப்ரயோஜன மாக யாகம் செய்யவேண்டியதென்று மனதைச் செலுத்திக்கொண்டு எந்த யாகம் செய்யப்படுகிறதோ அது ஸாத்விகம். 11

அபிஸந்தாய து ஃபலம் தம்பார்த்தமபி சைவ யத் |
இஜ்யதே பரதஶ்ரேஷ்ட தம் யஜ்ஞம் வித்தி ராஜஸம் || 12

ப - ரை] பரதஶ்ரேஷ்ட - பரதவம்ஶத்தில் சிறந்தவனாகிய அர்ஜுந, யத் - எந்த யாகம், ஃபலம் - ப்ரயோஜனத்தை, அபிஸந்தாய - ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு, தம்பார்த்தமபி - டம்பத்திற்காகவும், இஜ்யதே - செய்யப்படு கிறதோ, தம் - அந்த யாகத்தை, ராஜஸம் - ராஜஸமாக, வித்தி - அறி. 12

பா] பலத்தில் ஆசையோடு கூடினவர்களால் டம்பத்தை உள்ளே உடை

'அதாவது மந்த்ரம்' என்றாரம்பித்து. 1 'யஜ தேவ பூஜாயாம்' என்று சொல்லப்படுகிற தாதுவின் அர்த்தத்தை யனுஸரித்துச் சொல்லுகிறார்— 'பகவானுக்கு ஆராதனமாகையினாலே' என்றாரம்பித்து. 'ஏவ' என்பதின் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதுதானே ப்ரயோஜனமாக' என்று. இதின் கருத்தாவது—ஒரு ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசிக்காமல் ப்ரவ்ருத் திப்பது ஸம்பவிக்காது. அப்படியிருந்தபோதிலும் முன் சொல்லப் பட்டபடி ஸ்நேகிதனுடைய ஆராதனத்தைப் போலிருக்கிறது இது என்கிற ந்யாயத்தினால் யஜ்ஞம் முதலியவைகளில் ப்ரவேசிப்பதே ப்ர யோஜனம் என்கிற எண்ணம் உண்டாகிறது—என்பது. 'மனதை ச்செலுத்திக்கொண்டு' என்பதற்கு வேறுவிதமான ப்ரவ்ருத்திகளிலிரு ந்து மனதைத்தடுத்து ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யத்திலேயே ஊற்றமுடையதாய்ச் செய்துகொண்டு என்றர்த்தம். 'யஜ்ஞ: இஜ்யதே' என்பதற்கு யஜ்ஞம் செய்யப்படுகிறது என்றர்த்தம். 11

டம்பத்தைக் காரணமாக உடையது என்பது இவ்விடத்தில் 'தம் பார்த்தம்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகி றார்—'டம்பத்தை உள்ளே உடையதாயும்' என்று. டாம்பிகன் என் பதை ப்ரஸித்தப்படுத்துவதில் ஆசையில்லாத என்றர்த்தம். கேவலம் டம்பத்தோடுகூடியது தாமஸம். ஆசையினால் இந்தலோகத்திலுண்டா னதும் பரலோகத்திலுண்டானதுமாகிய பலங்களைச் சேர்த்து ஆசைப் படுவதுதான் இவ்விடத்தில் ராஜஸம் என்று சொல்லப்படுகிறது என்

1 தாதுபாடம். 'யஜ' என்னும் தாது தேவதையின் பூஜையைச் சொல்லு கிறது.

யதாயும் கீர்த்தியாகிற ப்ரயோஜனத்திற்காகவும் எந்தயாகம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த யாகத்தை ராஜஸம் என்றறி. 12

𑌵𑌿𑌧𑌿𑌹𑍀𑌨𑌮𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑍀𑌨𑌮𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌮𑍍 |
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 || 13

ப - ரை] 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂 - ப்ராம்மணர்களின் அனுஜ்ஞை இல்லாததும், 𑌅𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 - ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய த்ரவ்யங்களில்லாததும், 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑍀𑌨𑌂 - மந்த்ரங்கள் இல்லாததும், 𑌅𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 — தக்ஷிணை இல்லாததும், 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 - ஶ்ரத்தை இல்லாததுமாயிருக்கிற, 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 - யஜ்ஞத்தை, 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌂 - தாமஸமாக, 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 - சொல்லுகிறார்கள்.

பா] ப்ராம்மணர்களின் அனுமதி யில்லாததும், அதாவது நல்ல ஆசாரத்தோடுகூடிய வித்வான்களாகிய ப்ராம்மணர்களினால் யாகம் செய் என்கிற அனுமதி செய்யப்படாததும் என்றர்த்தம். ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத த்ரவ்யத்தையுடையதும், மந்த்ரங்களில்லாததும், தக்ஷிணை இல்

கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'கீர்த்தியாகிற ப்ரயோஜனத்திற்காகவும்' என்று. டம்பத்தை அனுஸரித்து இந்த லோகத்திலுண்டான பலத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். '𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭' என்பதற்கு நீ ஸாத்விகமான யாகம் செய்வதற்குத்தகுந்த அதிகாரி என்றபிப்ராயம். 12

'𑌅𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂', '𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑍀𑌨𑌂', என்று சொல்லியிருப்பதினாலேயே ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுகிற விதமாக இல்லை என்பதேற்படுகிறபடியினால் இவ்விடத்தில் '𑌵𑌿𑌧𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂' என்பதினால் ஶாஸ்த்ரப்படி செய்யப்படவில்லை என்பது சொல்லப்படவில்லை, அவஶ்யம் வேண்டியதாகிய மற்றொன்றும் இல்லை யென்பதைச் சொல்லுவது உசிதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ப்ராம்மணர்களின் அனுமதியில்லாததும்' என்று. ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட அர்த்தமே பெரியோர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டே அனுஷ்டிக்கத் தகுந்தது என்கிற இந்த அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார்—'அதாவது' என்றாரம்பித்து. அதிக லோபத்தினால் தக்ஷிணையே இல்லை யென்னில் அன்னதானம் செய்யவில்லை யென்பது கைமுதிக ந்யாயத்தினாலேற்படுகிறபடியினாலே '𑌅𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂' என்பதினாலேயே அன்னதானம் செய்யவில்லை என்பதும் குறிக்கப்பட்டபடியினாலும், '𑌅𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟' என்னும் பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும், அதிக தோஷமுள்ளதென்று தெரிவிப்பதற்குபயோகமாகையினாலும், '𑌅𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂' என்னும் பதத்தினால் ஶூத்திரர்களினிடமிருந்து பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலியது சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத த்ரவ்யத்தை

லாததும், ஶ்ரத்தையில்லாததுமாகிய யஜ்ஞத்தை தாமஸமென்று சொல்லுகிறார்கள். 13

பா-அ] பிறகு தபஸ்ஸு ஸத்வம், முதலிய குணங்களினால் மூன்று விதம் என்பதைச்சொல்லுவதற்காக, அது ஶரீரம், வாக்கு, மனது, இவைகளால் செய்யக்கூடியதென்று அதின் ஸ்வரூபத்தினுடைய பேதத்தை முதலில் சொல்லுகிறார்—

தேவத்விஜகுருப்ராஜ்ஞபூஜநம் ஶௌசமார்ஜவம் |
ப்ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸா ச ஶாரீரம் தப உச்யதே || 14

ப-ரை] தேவத்விஜகுருப்ராஜ்ஞபூஜநம் - தேவதைகள், ப்ராம்மணர்கள், ஆசார்யர்கள், வித்வான்கள், இவர்களைப் பூஜைசெய்வதும், ஶௌசம் - பரிசுத்தியும், ஆர்ஜவம் - கபடமில்லாமையும், ப்ரஹ்மசர்யம் - ப்ரம்மசர்ய வ்ரதமும், அஹிம்ஸா - ஹிம்ஸை செய்யாமையும், ஶாரீரம் - ஶரீரத்தினால் செய்யப்படுகிற, தபஃ - தபஸ்ஸு என்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. 14

யுடையதும்' என்று. யஜ்ஞத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில்'ஸ்ருஷ்ட' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது ந்யாயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டது என்றர்த்தம். அப்படிக் கல்லாதது 'அஸ்ருஷ்டம்'. அப்படியே 1 'நயஜ்ஞார்த்தம் தநம் ஶூத்ராத் விப்ரோ பிக்ஷேத தர்மவித் | யஜமாநோ ஹி பிக்ஷித்வா ப்ரேத்ய சண்டாலதாம் வ்ரஜேத் ||' என்று சொல்லப்படுகிறது. 13

ஆஹாரம், முதலியவைகளைப்பற்றி ஸாத்விகம் முதலிய மூன்று விதமாயிருக்கையை ப்ரஸ்தாவித்துக் கொண்டு வரும் பொழுது தபஸ்ஸு கரணங்களின் வ்யத்யாஸத்தினால் மூன்றுவிதமென்று சொல்லியிருப்பது எதற்காக என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'பிறகு' என்றாரம்பித்து. தேவதைகள் ப்ராம்மணர்கள், ஆசார்யர்கள், வித்வான்கள், இவர்கள் ஸமீபத்தில் அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட அனுஷ்டானங்களைச் செய்வது இங்கே 'பூஜநம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே

1 தர்மவித்-தர்மம்தெரிந்த, விப்ரஃ-ப்ராம்மணன், ஶூத்ராத்-ஶூத்திரனிடத்திலிருந்து, யஜ்ஞார்த்தம்-யஜ்ஞத்திற்காக, தநம்-பணத்தை, நபிக்ஷேத-யாசகம் வாங்கக்கூடாது, பிக்ஷித்வா - அப்படி யாசகம்செய்து, யஜமானஃ-யாகம் செய்கிறவன், ப்ரேத்ய-மரணமடைந்து, சண்டாளதாம்-சண்டாளனாக இருக்கையை, வ்ரஜேத்-அடைவான்.

பா] தேவதைகள், ப்ராம்மணர்கள், ஆசார்யர்கள், வித்வான்கள், இவர்களைப் பூஜைசெய்வதும், புண்யதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்வது முதலி

1 'ப்ரஶஸ்தமங்கல்யதேவாயதநசதுஷ்பதாதீந் ப்ரதக்ஷிணமாவர்தேத மநஸா வா தத்ஸமக்ரம்' என்றிவை முதலியது சொல்லப்பட்டது. அப்படியே 2 'ப்ரதக்ஷிணம் வ்ரஜேத் விப்ராந் காம் அஶ்வத்தம் ஹுதாஶநம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது. 3 'ஆஸநேப்யஸ்ஸமுத்தஸ்து: மாநயந்த: ஸ்வபுரோஹிதம்' 4 'ஊர்த்வம் ப்ராணா ஹ்யுத்க்ராமந்தி யூந: ஸ்தவிர ஆயதி। ப்ரத்யுத்தாநாபிவாதாப்யாம் புநஸ்தாந் ப்ரதிபத்யதே॥' என்றிவை முதலியதும் சொல்லப்படுகின்றன. அப்படியே 5 'ந ஹாயநைர்ந பலிதைர்ந வித்தேந ந பந்துபி:। ருஷயஶ்சக்ரிரே தர்மம் யோऽநூசாந: ஸ நோ மஹாந்॥' என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரயோஜனமாகிய சுத்தி யென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ஶௌசத்தை தபஸ்ஸென்று பிரித்திருப்பது பொருந்தாதாகையினால் அதின் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—'புண்யதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்வது முதலியதும்' என்று. 'ஆர்ஜவம்' என்பதைச் ஶரீரத்தினால் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸாகச் சொல்லவேண்டியதற்காக வாக்கு, மனது, ஶரீரம்,

1 ப்ரஶஸ்தமங்கல்ய-மிகவும் சிறந்ததாயும் மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயுமிருக்கிற, தேவாயதன-தேவதைகளின் கோயில், சதுஷ்பதாதி-நல்சந்திமுதலியவைகளை, ப்ரதக்ஷிணம்-ப்ரதிக்ஷணமாக, ஆவர்த்தேத-போகவேண்டும், மனஸாவா-மனதினாலே யாவது ப்ரதக்ஷிணம்-செய்யவேண்டும், தத் - அது, ஸமக்ரம்-பூர்ணமாக ஆகிறது.

2 விப்ராந்-ப்ராம்மணர்களையும், காம்-பசுக்களையும், அஶ்வத்தம்-அரசமரத்தையும், ஹுதாசநம்-நெருப்பையும், ப்ரதக்ஷிணம்-ப்ரதக்ஷிணமாக, வ்ரஜேத்-போகவேண்டும்.

3 புரோஹிதம்-புரோகிதராகிய வஸிஷ்டருஷியை, மாநயந்த:-பகுமானம் செய்துகொண்டு, ஆஸநேப்ய:-ஆஸனங்களிலிருந்து, ஸமுத்தஸ்து:-எழுந்திருந்தார்கள்.

4 மனுஸ்ம்ருதி-2-120. யூந:-சிறுபிள்ளைக்கு, ஸ்தவிரே - கிழவன், ஆகதே-வருட்பொழுது, ப்ராணா:-ப்ராணங்கள், ஊர்த்வம்-மேலே, உத்க்ராமந்தி கிளம்புகின்றன, அப்யுத்தாநாபிவாதாப்யாம்-எழுந்திருப்பதினாலும், ஸேவிப்பதினாலும், தாந்-அந்தப்ராணங்களை, புந:-மறுபடியும், ப்ரதிபத்யதே-அடைகிறான்.

5 ருஷய:-ருஷிகள், ஹாயநை:-வருஷங்களினாலும், ந - இல்லை, பலிதை:-நரையினாலும், ந - இல்லை, வித்தை:-பணங்களினாலும், ந இல்லை, பந்துபிஶ்ச-பந்துக்களாலும், ந - இல்லை, ந:-நமக்குள், ய:-எவன், அநூசாந:-ஜ்ஞானமுள்ளவனோ, ஸ:-அவன், மஹாந்-பெரியவன் என்று, தர்மம்-தர்மத்தை, சக்ரே-ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

யதும், மனதை ஒத்து ஶரீரம் நடப்பதும், ஸ்திரீகளிடங்களில் இதுபோக்ய மான வஸ்து என்கிற புத்தியுடன்கூடிய பார்வை முதலியது இல்லாமை யும், ப்ராணிகளுக்குப் பீடை செய்யாமையும், இவைகள் ஶரீரத்தினால் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகின்றன. 14

அநுத்3வேக3கரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத் |
ஸ்வாத்4யாயாப்4யஸநம் சைவ வாங்மயம் தப உச்யதே || 15

ப-ரை] அநுத்3வேக3கரம் - அயலாருக்குப் பயத்தை உண்டாக்காததும், ஸத்யம் - உண்மையாயும், ப்ரியஹிதம் - ப்ரியமாயும், நன்மையாயுமிரு க்கிற, வாக்யம் - வார்த்தை, யத் - எதுவோ (அதுவும்), ஸ்வாத்4யாயாப்4யஸநம் சைவ - வேதத்தை அப்யாஸம் செய்வதும், வாங்மயம் - வாயினால் செய் யக்கூடியதான, தப: - தபஸ்ஸென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது.

பா] அயலாருக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணாததும், உண்மையாயும், ப்ரிய

இவைகள் ஒருவிதமாக இருப்பதைச் ஶரீரத்தை முக்யமாக வைத்துக் கொண்டு சொல்லுகிறார்—'மனதை ஒத்து' என்றாரம்பித்து. 1 'ப்ரஹ் மசர்யமஹிம்ஸா ச ஶாரீரம் தப உச்யதே' என்றிவை முதலிய வைகளை அனுஸரித்துச் சொல்லுகிறார்—'ஸ்திரீகளிடங்களில்' என்றாரம் பித்து. அப்படிப்பட்ட பார்வை முதலியதும் 2 'ஸ்மரணம் கீர்த்தநம் கேலி: ப்ரேக்ஷணம் குஹ்யபா4ஷணம்' என்றிவை முதலிய வசனங் களினால் கூடாதென்கிற ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று முன்னமேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலும் 'பார்வை முதலியது இல்லாமை' என்று சொல்லியிருப்பது ப்ரம்மசர்யம் ஶரீரத் தினால் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸு என்று தெரிவிப்பதற்காக. 14

'அயலாருக்குப் பயத்தை' என்பது முதலியதற்கு க்ரூரமான வார் த்தை, மர்மங்களை எடுத்து வெளிப்படுத்தல், தூஷித்தல், முதலியவை கள் இல்லாமையினால் பயம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகாதது என்றர்த்தம். 'உண்மை' ஆவது தான் பார்த்ததைப்போலச் சொல்லு கிற நன்மையான வார்த்தை என்று முன்னமேயே நிரூபிக்கப்பட்டது. ப்ரியமாக இருக்கையாவது க்ஷேமத்தை விசாரிப்பது, தர்மங்களை அனுமோதனம் செய்வது, முதலியவைகளினால். தனக்குத்தகாத ஶப் தம் முதலிய விஷயங்களை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவது, முதலிய ப்ரிய மான வார்த்தை ஶாஸ்த்ரங்களினால் மறுக்கப்பட்டிருப்பதினால் அதை

---

1 ப்ரம்மசர்யம்-ப்ரம்மசர்யமாவது, யோஷித்ஸு-ஸ்திரீகளிடங்களில், போ க்யதா புத்திவர்ஜநம்-இது அனுபவிக்கத்தகுந்தது என்கிற புத்தியைவிட்டுவிடுதல்.

2 பகவத்கீதை-6-13-14-புட்கோட்டைப் பார்க்க.

மாயும், ஹிதமாயுமிருக்கிற வார்த்தை எதுவோ அதுவும், வேதத்தை அப்யாஸம் செய்வதும் வாயினால் செய்யக்கூடிய தபஸ்ஸென்று சொல்லப்படுகிறது. 15

மந: ப்ரஸாத: ஸௌம்யத்வம் மௌநமாத்மவிநிக்ரஹ: |
பாவஸம்ஶுத்திரித்யேதத்தபோ மாநஸமுச்யதே || 16

ப - ரை] மந: ப்ரஸாத: - மனதின் தெளிவு, ஸௌம்யத்வம் - ஸௌம்யமாக இருக்கை, மௌநம் - மௌனவ்ரதம், ஆத்மவிநிக்ரஹ: — ஆத்மாவினிடத்திலேயே அடக்குதல், பாவஸம்ஶுத்தி: - பாவம் சுத்தமாக இருத்தல், இதி ஏதத் — என்கிற இது, மாநஸம் — மனதினால் செய்யப்படுகிற, தப: - தபஸ்ஸென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. 16

பா] மந: ப்ரஸாத: - மனதிற்குக் கோபம் முதலியவைகள் இல்லாமை, ஸௌம்யத்வம் — மனது அயலாருடைய வ்ருத்தியிலேயே ஆசையுடையதாக இருக்கை, மௌநம் — வாய் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதை மனதினால் அடக்கிக்

ப்பரிஹரிப்பதற்காக 'ஹிதமாயும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. புருஷார்த்தத்தில் முடிவு பெறுகிற என்றர்த்தம். 'வேதத்தை அப்யாஸம் செய்வதும்' என்று ஜப யஜ்ஞத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. 15

'மந: ப்ரஸாத: ஸௌம்யத்வம்' என்கிற பதங்களினால் அயலாரிடங்களில் கெட்ட அபிப்ராயமாகிற கல்கமில்லாமையும் நல்ல அபிப்ராயத்துடையதாக இருப்பதும் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'மனதிற்குக்கோபம் முதலியது இல்லாமை' என்றாரம்பித்து. 1 'ஸநாதநே ஶஶ்வதி தஸ்மிந் ஹ்ருதி வஸதி ய: புமாந் ஜகதோஸ்ய ஸௌம்யரூப: பவதி' என்றிவை முதலியவைகளினால் சொல்லப்பட்ட வெளி ஆகாரம் ஸௌம்யமாயிருப்பதும் மனது ஸௌம்யமாயிருப்பதின் ப்ரயோஜனந்தான். ஆகையினாலல்லவோ வெளி ஆகாரத்தைக் கொண்டு மனதின் தெளிவு ஊஹிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் மனதினால் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸை பிரித்துச் சொல்லப்படுகிறபடியினால் மனது என்று பதத்தைப் பிரித்து இங்கே அந்வயித்துக்கொள்ளப்பட்டது. மௌநமும் மனதினால் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸாவதற்காக மனதின் வ்யாபாரமே முக்யம் என்று சொல்லுகிறார்—'மனதினால் அடக்கிக்கொள்ளுதல்' என்று. 'ஆத்மவிநிக்ரஹ:' என்கிற இடத்தில் தகாத விஷயங்களிலிரு

1 விஷ்ணுபுராணம் - 3-7-24. ஸநாதநே - அநாதியாகிய, தஸ்மிந் - அந்தப் பகவான், ஹ்ருதி - ஹ்ருதயத்தில், வஸதி-வஸித்துக்கொண் டிருக்கும்பொழுது, புமாந் - மனுஷ்யன், அஸ்ய - இந்த, ஜகத:-ஜகத்திற்கு, ஸௌம்ய ரூப்-அழகான ரூபத்தையுடையவனாக, பவதி-ஆகிறான்.

கொள்ளுதல், ஆத்மவிநிக்ரஹ:-மனதின் வ்யாபாரத்தை த்யானம்செய்யத் தகுந்த விஷயத்தில் நிலைநிறுத்திக்கொள்ளுதல், பாவஸம்ஶுத்தி:-ஆத்மாவைத் தவிர வேறு விஷயங்களைப்பற்றிய சிந்தையில்லாமை, இது மனதினால் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸு. 16

ஶ்ரத்தயா பரயா தப்தம் தபஸ்தத் த்ரிவிதம் நரை: |
அபலாகாங்க்ஷிபிர் யுக்தை: ஸாத்த்விகம் பரிசக்ஷதே || 17

ப - ரை] அபலாகாங்க்ஷிபி: - பலத்தில் ஆசையில்லாதவர்களாயும், யுக்தை: - ஸாவதானத்தையுடையவர்களாயுமிருக்கிற, நரை:- மனிதர்களினால், பரயா - மிகுந்த, ஶ்ரத்தயா - ஶ்ரத்தையினால், (எந்தத் தபஸ்ஸு) தப்தம் - செய்யப்பட்டதோ, தத் - அந்த, த்ரிவிதம் - மூன்று விதமாகிய, தப: - தபஸ்ஸை, ஸாத்த்விகம் - ஸாத்விகமாக, பரிசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள். 17

பா] பலத்திலாசை இல்லாதவர்களாயும், இது பகவானுடையஆராதனம் என்னும் எண்ணத்தோடு கூடினவர்களாயுமிருக்கிற மனுஷ்யர்களினால்

ந்து தடுத்துக்கொள்ளுவது தகுந்த விஷயத்தில் ஊற்ற முண்டாவதற்காகவல்லவா என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'த்யானம் செய்யத்தகுந்த விஷயத்தில்' என்றாரம்பித்து. 'பாவ ஸம்ஶுத்தி:' என்பதற்கு 'மந:ப்ரஸாத:' என்றிவை முதலிய பதங்களோடு புனருக்தியைப்பரிஹரிப்பதற்காகச்சொல்லுகிறார்—'ஆத்மாவைத்தவிர' என்றாரம்பித்து. 'பாவ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் அபிப்ராயம் என்னும் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. அதற்குச்சுத்திபாவது மற்றெல்லா விஷயங்களையும் விட்டுவிடுதல். இத்தால் பாஸ்திரீ முதலியவைகளில் மனது ஏகாந்தத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் தபஸ்ஸைச் ஶரீரத்தினால் செய்யப்படுகிறது முதலியவைகளாகப் பிரித்தது அவைகளில் ஶரீரம் முதலியவைகள் முக்ய காரணமாகையினால். அப்படிக்கில்லாவிடில் 1 'பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ:' என்பதோடு விரோதம் வரும். 16

இப்படிச் ஶரீரத்தினால் செய்யப்படுகிறதும் வாயினால் செய்யப்படுகிறதும், மனதினால் செய்யப்படுகிறதுமாகிய மூன்று விதமான தபஸ்ஸுக்களும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் பேதத்தினால் மூன்று விதமென்று சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகம் முதலாக. பலத்தில் ஆசையில்லை என்று மறுத்திருப்பதோடு சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருக்

1 பகவத்கீதை - 18-15.

மேலான ஶ்ரத்தையினால் எந்த மூன்றுவிதமான தபஸ்ஸுக்கள் ஶரீரம், வாக்கு, மனது, இவைகளினால் செய்யப்பட்டதோ அதை ஸாத்விகம் என்று சொல்லுகிறார்கள். 17

𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌨𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌦𑌮𑍍𑌭𑍇𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌿𑌹 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂 𑌚𑌲𑌮𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 ॥ 18

ப-ரை] 𑌯𑌤𑍍 - எந்த, 𑌤𑌪𑌃-தபஸ்ஸு, 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌨𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 - மனதினால் கொண்டாடுவது, ஸ்தோத்திரம், பூஜை, இவைகளுக்காக, 𑌦𑌮𑍍𑌭𑍇𑌨 - டம்பத்தினால், 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 - செய்யப்படுகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அது, 𑌇𑌹 - இந்த லோகத்தில், 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂 - ராஜஸமாகவும், 𑌚𑌲𑌂 - சஞ்சலமாகவும், 𑌅𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 - அழியக்கூடியதாயும், 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 - சொல்லப்பட்டது. 18

பா] '𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂' ஆவது மனதினால் ஆதரவு செய்வது. '𑌮𑌾𑌨𑌂' ஆவது வாயினால் ஸ்தோத்திரம் செய்வது. பூஜையாவது ஶரீரத்தினால் செய்யப்படுகிற நமஸ்காரம் முதலியது. பலங்களில் ஆசையை முன்னிட்டு ஸத்காரம் முதலியவைகளுக்காக டம்பத்தினால் எந்தத் தபஸ்ஸு செய்யப்படுகிறதோ அது இவ்விடத்தில் ராஜஸம் என்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களுக்குக் காரணமாகையினாலே அஸ்திரமாகையினால் '𑌚𑌲𑌂, 𑌅𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂' என்றும் சொல்லப்பட்டது. '𑌚𑌲𑌂' ஆய் இருப்ப

கிற '𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃' என்னும் பதம் அதற்குபயோகமான பகவானுடைய ப்ரீதியாகிய உயர்ந்த பலத்தை எண்ணிக்கொண்டிருப்பதைச் சொல்லுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இது பகவானுடைய ஆராதனம்' *என்றாரம்பித்து.* 17

புனருக்திவருகிறதோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக '𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰, 𑌮𑌾𑌨, 𑌪𑍂𑌜' என்னும் பதங்கள் க்ரமமாக, மனது, வாக்கு, ஶரீரம், இவைகளினால் *செய்யப்படுகிற பஹுமானத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று சொல்லியிருக்கிறது. '𑌅𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃' என்று ஸாத்விக தபஸ்ஸைப் பற்றி விசேஷித்துச் சொல்லியிருப்பதினால் இவ்விடத்தில் ஆசை தானாகவே ஏற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்*—'பலங்களில் ஆசையை முன்னிட்டு' *என்று.* 'ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களுக்குக் காரணமாகையினாலே அஸ்திரமாகையினால்' *என்பதற்கு அஸ்திரமான ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களுக்கு ஸாதனமாகையினால் என்றர்த்தம். இந்தத் தபஸ்ஸு தானே சில ஸமயங்களில் உண்டாகிறது என்று சொல்லுகிறது உபயோகமற்றதாகையினால் பலத்தின்*

தாவது கீழே விழுந்துவிடப்போகிறோம் என்கிற பயத்தினால் மனது சலிப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கை 'அத்⁴ருவம்' ஆவது நாசத்தை அடையக் கூடியதாக இருக்கை. 18

மூட⁴க்³ராஹேணாத்மநோ யத்பீட³யா க்ரியதே தப: ।
பரஸ்யோத்ஸாத³நார்த²ம் வா தத்தாமஸமுதா³ஹ்ருதம் ॥ 19

ப - ரை] மூட⁴க்³ராஹேண - மூடர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட பிடிவாதத்தினால், ஆத்மந: - தனக்கு, பீட³யா - பீடையினாலும், பரஸ்ய - அயலானை, உத்ஸாத³நார்த²ம் - ஹிம்ஸிப்பதற்காகவும், யத் - எந்த, தப: - தபஸ்ஸு, க்ரியதே - செய்யப்படுகிறதோ, தத் - அது, தாமஸம் - தாமஸமாக, உதா³ஹ்ருதம் - சொல்லப்பட்டது. 19

பா] மூடர்களாவது விவேகமில்லாதவர்கள். அதாவது மூடர்களினால் உண்டாக்கப்பட்ட பிடிவாதத்தினால் தன்னுடைய ஶக்தி முதலியவை

வழியாக 'சலம், அத்⁴ருவம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் 'அத்⁴ருவ' என்னும் பதத்தினால் பலம் அநித்யமென்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் 'சலம்' என்னும் பதம் பலத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஸம்பவிக்கக்கூடிய தோஷத்தைச் சொல்லுகிறது, அதிலும் 'சலயதி (மனதைச் சலிக்கும்படி செய்கிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் 'சலம்' என்னும் பதத்திற்கு அதைச் சொல்லக்கூடிய ஶக்தியும் இருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'கீழே விழுந்து விடப்போகிறோம்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் 'சல' என்னும்பதத்தினால் அநித்யமான பலத்தையுடையது என்றும், 'அத்⁴ருவ' என்னும் பதத்தினால் இதற்குத் தடங்கல்கள் ஸம்பவிக்கக் கூடுமாகையினாலே நிஶ்சயமாகப் பலம் உண்டாகிறதென்பதில்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறது என்பது யுக்தமல்ல, மற்றத் தபஸ்ஸுக்களிலும் தடங்கள் ஸம்பவிப்பது ஸமானமாகையினால் என்று தாத்பர்யம். 18

தனக்கு அஹிதமான கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குக் காரணமாகிய மூடனாக இருக்கையாவது அஹிதமான கார்யங்களிலேயே இது ஹிதம் என்கிற ப்ரமம் தான் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'விவேகமில்லாதவர்கள்' என்று. மூடர்களுடைய பிடிவாதத்தினால் என்று சேர்ந்திருக்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தையும், அவ்விடத்தில் மூடர்களினுடைய என்கிற இடத்தில் இருக்கிற ஆறும் வேற்றுமை கர்த்தாவைச் சொல்லுகிறது என்பதையும் தெரியப்படுத்துவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'மூடர்களினால் உண்டாக்கப்பட்ட பிடிவாதத்தினால்' என்று. மொத்த

களை நிரூபிக்காமல் தன்னைப்பீடித்துக் கொள்ளுவதினால் எந்தத்தபஸ்ஸு செய்யப்படுகிறதோ, அயலானை ஹிம்ஸிப்பதற்காகவும் எந்தத் தபஸ்ஸு செய்யப்படுகிறதோ, அது தாமஸம் என்று சொல்லப்பட்டது. 19

𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍇 ।
𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌚 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌂 ॥ 20

ப - ரை] 𑌯𑌤𑍍 - எந்த, 𑌦𑌾𑌨𑌂 – தானமானது, 𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 - கொடுக்க வேண்டியதென்று, 𑌦𑍇𑌶𑍇 - நல்ல இடத்திலும், 𑌕𑌾𑌲𑍇 - நல்ல காலத்திலும், 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 - நல்லபாத்திரத்திலும், 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍇 - உபகாரம் செய்யாதவனுக்கு, 𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇 - கொடுக்கப்படுகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தத் தானம், 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 - ஸாத்விகமாக, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌂 - எண்ணப்பட்டது. 20

மாகச் சொல்லப்பட்டதை அநுஷ்டிக்கிறவனிடத்தில் விசேஷித்துச் சொல்லுகிறார்—'தன்னுடைய சக்தி முதலியவைகளை நிரூபிக்காமல்' என்று. 'முதலியவைகளை' என்னும் பதத்தினால் சாஸ்த்ரங்களினால் விலக்கப்பட்டிருப்பதும் 1 '𑌅𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌅𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌭𑍇𑌤 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 ॥' என்றிவை முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின் தோஷங்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. தன்னுடைய பலத்திற்குத்தகாத கார்யத்தை ஆரம்பிப்பது இவ்விடத்தில் ஆத்மாவிற்குப்பீடை. இத்தால் ஸ்வல்ப பீடையைக் கொடுக்கக்கூடிய தன்னுடைய பலத்திற்குத்தகுந்த வ்ரதம், முதலியவைகள் விலக்கப்படுகின்றன. அப்படியே 2 '𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌬𑌲𑌾𑌬𑌲𑌂' என்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்ம்ருதியிலும் 3 '𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂 । 𑌉𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥' என்றிவை முலியதும் சொல்லப்படுகிறது. 19

---

1 *விசக்ஷண:-ஸமர்த்தனான மனிதன், அசக்யாநி-தன்னால் செய்யமுடியாததாயும், துரந்தாநி - முடிவில்லாததாயும், ஸமவ்யயபலானிச-செலவுக்கு ஸமமான ப்ரயோஜனத்தை யுடைத்தானவைகளாயும், அஸாத்யானி-ஸாதிக்கமுடியாதவைகளுமாகிய, வஸ்தூநி-கார்யங்களை, நாரபேத-ஆரம்பிக்கக்கூடாது.*

2 *பலம் பலமில்லாமை, இவைகளை யோசித்துப்பார்த்து.*

3 *தேசம்-இடத்தையும், காலம்-காலத்தையும், ததா-அப்படியே, ஆத்மானம்-தன்னையும், த்ரவ்யாத்ரவ்யம்-அதற்குபயோகப்படக்கூடிய த்ரவ்யத்தையும், அப்படிக்கில்லாததையும், ப்ரயோஜனம்-ப்ரயோஜனத்தையும், உபபத்திம்-ஒத்தாசையையும், ஜ்ஞாத்வா-தெரிந்துகொண்டு, சௌசம்-ப்ரிசுத்தியை, ஸமாசரேத்-செய்ய வேண்டும்.*

பா] பலத்தில் ஆசையில்லாமல் கொடுக்கவேண்டுமென்று தேசத்திலும் காலத்திலும், பாத்திரத்திலும் உபகாரம் செய்யாதவனுக்கு எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகிறதோ அந்தத் தானம் ஸாத்விகமாக எண்ணப்பட்டது. 20

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த்தம் ஃபலமுத்திஶ்ய வா புந: |
தீயதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத்தானம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் || 21

ப-ரை] யத் - எந்த (தானமானது), ப்ரத்யுபகாரார்த்தம் - ப்ரத்யுபகாரத்திற்காக, புந: - மறுபடியும், ஃபலமுத்திஶ்ய வா - பலங்களை

தா] ராஜஸ தானத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில் 'ஃபலமுத்திஶ்ய' என்று சொல்லியிருப்பதினால் இவ்விடத்தில் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களில் ஆசை இல்லை யென்று சொல்லப்பட்டது. 'அநுபகாரிணே' என்கிற இது த்ருஷ்டமான பலங்களில் ஆசையில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தைக் காட்டுகிறது 'தாதவ்யம்' என்கிற இது ஸாத்விகமான தபஸ்ஸு முதலியவைகளிலே போல வேறு விதமான பலங்களில் ஆசை இல்லை என்று விலக்குவதற்காக என்று சொல்லுகிறார்—'பலத்தில் ஆசையில்லாமல்' என்று. இவ்விடத்தில் பாத்திரமே உபகாரம் செய்யாதவனாக இருக்கவேண்டும் என்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி இருந்தபோதிலும் நாம் கொடுப்பதற்காக உத்தேசிப்பதையும் நம்மால் கொடுக்கப்படுகிற வஸ்துவிற்கு ஆதாரமாக இருப்பதையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு நான்காம் வேற்றுமையையும் ஏழாம் வேற்றுமையையும் சேர்த்து ப்ரயோகித்திருக்கிறது. அன்றிக்கே பாத்திரமாக ஏற்பட்டிருக்கும்பொழுது உபகாரம் செய்யாதவனுகிய அவனுக்கு என்று அந்வயம் சொல்லிக்கொள்ளவுமாம். அதுவுமல்லாமல் பாத்திரத்தில் கொடுக்கப்படுகிறது, அதுவும் உபகாரம் செய்யாதவனுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது என்றுவது வாக்யத்தைப் பிரித்துக்கொள்ளவுமாம். 'இடம், காலம்' என்கிற பதங்கள் இவ்விடத்தில் தானம் செய்யத்தகுந்ததாக ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுகிற புண்யதேசங்களையும் புண்யகாலங்களையும்சொல்லுகின்றன. 'பாத்ரம்' ஆவது [1] 'நவித்யயா கேவலயா ஜந்மநா வாபி பாத்ரதா | யஸ்ய வ்ருத்தமிமே சோபே தம் பாத்ரம் ப்ரசக்ஷதே' என்றிவை முதலியவைகளினால் சொல்லப்படுகிறது. 20

1 வித்யயா கேவலயா - வித்யைமாத்திரத்தினாலும், ஜந்மநாவாபி-நல்லகுலத்தில் பிறந்ததினால் மாத்திரத்தினாலும், பாத்ரதா-பாத்திரமாக இருக்கை, ந - இல்லை, யஸ்ய-எவனுக்கு, வ்ருத்தம்-நல்ல நடத்தையும், உபே, கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட, இமேச-இவைகளும், (இருக்கின்றனவோ) அவனை, பாத்ரம்-பாத்ரமாக, ப்ரசக்ஷதே-சொல்லுகிறார்கள்.

ஆசைப்பட்டுக்கொண்டாவது, பரிக்லிஷ்டம் - ஸரியான த்ரவ்யத்தை உடைத்தாகாமல், தீயதே - கொடுக்கப்படுகிறதோ, தத் - அது, ராஜஸம் - ராஜஸமாக, உதாஹ்ருதம் - சொல்லப்பட்டது 21

பா] ப்ரத்யுபகாரத்தை எதிர்பார்த்துப் பலத்தை உத்தேசித்து நல்ல வஸ்துவை யுடையதல்லாமல் எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகிறதோ அது ராஜஸமென்று சொல்லப்பட்டது 21

அதேஶகாலே யத்தாநமபாத்ரேப்யஶ்ச தீயதே ।
அஸத்க்ருதமவஜ்ஞாதம் தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ॥ 22

ப - ரை] யத் - எந்தத் தானம், அதேஶகாலே - இடமில்லாத இடத்திலும், காலமில்லாத காலத்திலும், அபாத்ரேப்ய: - பாத்திரமில்லாதவர்களுக்கும், அஸத்க்ருதம் - ஸத்காரமில்லாமல், அவஜ்ஞாதம் - அவமானம் செய்யப்பட்டதாயும், தீயதே - கொடுக்கப்படுகிறதோ, தத் - அது, தாமஸம் - தாமஸமாக, உதாஹ்ருதம் - சொல்லப்பட்டது. 22

பா] இடமில்லாத இடத்திலும் காலமில்லாத காலத்திலும் அபாத்ரங்களுக்கு எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அதுவும் காலலம்புதல் முதலிய

தா] 'ப்ரத்யுபகாரத்தை எதிர்பார்த்து' என்பதற்கு ப்ரத்யுபகாரம் செய்வதில் அபிப்ராயத்தை முன்னிட்டு என்றர்த்தம். இதனால் முன்பு அவனால் செய்யப்பட்டதற்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இருக்கிறது என்பதும் வரப்போகிற அவனால் செய்யப்படுகிற ப்ரத்யுபகாரத்திற்குக் காரணமாக இருக்கிறது என்பதும் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது. த்ரவ்யத்தில் ஆசையினால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு கொடுக்கிற புருஷன் நல்லபாகத்தைத் தனக்காக நிறுத்திக்கொண்டு மற்ற பாகத்தை அயலானுக்குக் கொடுக்கிறான் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'நல்ல வஸ்துவை யுடையதல்லாமல்' என்று. அஶ்ரத்தையினாலே கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால் வஸ்து உயர்ந்ததல்ல என்பது இவ்விடத்தில் 'பரிக்லிஷ்ட' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் என்று தாத்பர்யம். 21

'இடமில்லாத இடமாவது' கலிங்க தேசம் முதலிய ஸங்கடமான இடங்கள். 'காலமில்லாத காலமாவது' ராத்திரி முதலியது. 'அபாத்ரங்கள்' ஆவது பங்க்தியைக் கெடுக்கக்கூடியவர்கள், மூடர்கள், திருடர், தூர்த்தர், வந்திப்பட்டுக்கள், வைதாளிகர், முதலியவர்கள். ஸத்க்ருதமாவது பூஜை, அது இல்லாதது 'அஸத்க்ருதம்'. இதையே சொல்லுகிறார்—'காலலம்புவது முதலிய' என்றாரம்பித்து. வாங்கிக்கொள்ளுகிற புருஷனிடத்தில் செய்கிற அவமதிப்பே அந்தத் தானமாகிற கார்யம்

கௌரவங்களில்லாமலும், அவமதிப்புடனும், அதாவது உபசாரவார்த்தை முதலியதில்லாமலும் எது கொடுக்கப்படுகிறதோ அது தாமஸமென்று சொல்லப்பட்டது. 22

பா - அ] இப்படி வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற யஜ்ஞம், தபஸ்ஸு, தானம், இவைகளுக்கு ஸத்வம், முதலிய குணங்களின் பேதங்களினால் பேதம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞம், முதலியவைகளுக்கு ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறதென்றும், 'தத்', 'ஸத்', என்னும் பதங்களினால் சொல்லப்படுகிறதென்றும் லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. 23

ஓம் தத் ஸதிதி நிர்தேசோ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவித: ஸ்ம்ருத: ।
ப்ராஹ்மணாஸ்தேன வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச விஹிதா: புரா ॥ 23

ப - ரை] ஓம் தத் ஸத், இதி - என்கிற, த்ரிவித: - மூன்றுவிதமாகிய, நிர்தேச: - பதம், ப்ரஹ்மண: - வேதத்தைச் சேர்ந்ததாக, ஸ்ம்ருத: - எண்ணப்பட்டது, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராம்மணர்களும், வேதாஶ்ச - வேதங்களும், யஜ்ஞாஶ்ச - யஜ்ஞங்களும், தேந-அந்தச் ஶப்தத்தோடு (சேர்ந்தவைகளாகவே), புரா-முன்னால், விஹிதா: செய்யப்பட்டதுகள். 23

வரையிலும் ஸம்பந்தப்படுகிறபடியினால் தானத்திற்கே விசேஷணமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'அவமதிப்புடன்' என்று. அவமதிப்பாவது வாயினால் செய்யப்படுகிறதைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'உபசாரவார்த்தைமுதலியதில்லாமலும்' என்று. ஶாஸ்த்ரத்தில் இது ப்ரமாணம் தான் என்கிற நிஶ்சயம் இல்லாமல் பரலோகத்தைப்பற்றி ஸந்தேஹத்தையுடையவனாகையினால் அந்தத்தானம் செய்யப்படுகிற பாத்திரங்களைவிடத் தான் உயர்ந்தவன் என்கிற அபிமானத்தினாலும் பூஜை செய்யாமலிருப்பதும், அவமதிப்பு முண்டாகிறது. தேசம், முதலியவைகள் சேர்ந்திருந்த போதிலும் பூஜைசெய்யாமலிருப்பது முதலியது பரிஹரிக்கத்தக்கது.22

கீழே ஒருவிதமாக மூன்றுவிதம் என்று சொல்லியிருப்பதைப் போல மேலேயும் மற்றொருவிதமாக மூன்றுவிதம் என்று சொல்லியிருக்கிறது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறதென்று மேல் கிரந்தத்திற்கு அவதாரிகை சொல்லுகிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. மூன்றுவிதமென்று விதிப்பது இங்கு வேண்டியதில்லை. லக்ஷியங்களைச் சொன்ன பிறகு அவைகளின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லவேண்

பா¹ 'ஓம் தத் ஸத்' என்கிற மூன்றுவிதமான ஶப்தமும் ப்ரம்மத்தோடு

டியது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ப்ராஹ்மணாஸ்தேந:' என்று அந்வயம் சொல்லப்பட்டது. மேல்சொல்லப்போகிறவிதமாக இந்த மூன்று விதமான பதங்களிலும் சொல்லப்படுகிறதாக 'ப்ராஹ்மம்' அந்வயிக்கிறதென்பது பொருந்தாதாகையினால் ப்ரம்மத்தோடு சேர்ந்ததாகிறது என்று மொத்தமாக ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுவதாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. 'ஓம் தத்ஸத்' என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞம், முதலியவைகளுக்கு லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லில் உசிதமல்ல, 'ப்ராஹ்ம' என்னும் பதம் அந்த யஜ்ஞம், முதலியவைகளைச் சொல்லாதாகையினாலும், முக்யமான அர்த்தத்திற்கு ஒருவித விரோதமில்லையாகையினாலும். இந்த மூன்று பதங்களும் நேரில் பரமாத்மாவிற்குப் பேர் என்பது 1 'அந்த அடையவேண்டிய வஸ்துவை உனக்குச் சுருக்கமாச் சொல்லுகிறேன். 'ஓம்' என்கிற இது தான்' என்றும், 'அந்தப் பெரிய வஸ்துவிற்குப் பேர் இது. எவன் இந்த வஸ்துவின் 'தத்' என்கிற பேரை அறிகிறானோ அவன் ப்ரம்மமாகவே ஆகிறான்' என்றும், 2 'ஓ! ஸௌம்யனே! இந்த ப்ராணிகளெல்லாம் ஸத்தையே காரணமாகவுடையது, ஸத்தையே ஆதாரமாக உடையது, ஸத்தையே லயஸ்தானமாக உடையது' என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் முக்யமாக நிரூபிக்கப்படுகிற பரமாத்மாவைச் சொல்லும் விதம் உபாஸனம் செய்கிறவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காக உபதேசிக்கப்படுகிறது என்பது யுக்தம். அங்கங்களில் குறைவுபட்டிருந்த போதிலும் கர்மம் பரமாத்மாவின் பேரைச்சொன்ன மாத்திரத்தினாலே பூர்த்தியான அங்கங்களுடன் செய்யப்பட்டதாகிறது. வைதீககர்மங்கள் மற்றக் கர்மங்களினாலாவது லௌகிகங்களான வார்த்தைகளினாலாது, தூக்கம், அஜாக்கிரதை, முதலியவைகளினாலாவது குறுக்கிடப்பட்டதேயானால் பெரியோர்கள் அந்த எல்லா ஸமயங்களிலும் 'ஓம் தத்ஸத்' என்று சொல்லவேண்டும். ஆகையினாலேயே இந்தக்கீதையிலும் அத்யாயங்களின் முதலிலும் முடிவிலும் இந்த மூன்று விதமான பதங்களும் சொல்லப்படுகின்றன என்று தோன்றுகிறது. ஸம்ப்ரதாயத்தில் கர்மங்களில் 'ப்ராஹ்ம', என்னும் பதத்தின் ஸம்பந்தத்தை நிரூபிப்பதற்காக அந்தக்கர்மங்களைச் சொல்லுகிற வேதத்தில் இந்தப் பதத்தின் ப்ரயோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால்சொல்லுகிறார்—'ப்ரம்மமாவது வேதம்' என்று. இங்கு வேதத்தைச் சொல்லியிருப்பது முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்

---

1 கடவல்லி-2-15. 2 சாந்தோக்யம்-6-8-6.

சேர்ந்ததாக இருக்கிறது ப்ரம்மமாவது வேதம். வேதம் என்னும் பதத்தினால் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன, அதாவது வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞம், முதலியவைகள். யஜ்ஞம், முதலிய கர்மங்கள் இந்த மூன்றுவித ஶப்தங்களோடு சேர்ந்தவைகளாய் இருக்கின்றன. அதில் 'ஓம்' என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்திருப்பது வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களுக்கு அங்கமாக அவைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும் பொழுது சொல்லப்படுகிறபடியினால் 'தத், ஸத்' என்னும் பதங்களோடு சேர்ந்திருப்பதும் அவைகள் பூஜ்யங்களென்று தெரிவிப்பதற்காக அவைகளை இந்தப் பதங்கள் சொல்லுகிறபடியினால். இப்படிப்பட்ட மூன்று

களை யனுஸரித்து அவைகளின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'வேதம் என்னும் பதத்தினால்' *என்று. வேதத்தைப்பற்றி ப்ரயோகிக்கப்படுகிற 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதத்தினால் என்றர்த்தம். 'ப்ரஹ்மஶப்தேந (ப்ரம்மம் என்னும் பதத்தினால)' என்றும் பாடாந்தரம். இதின் கருத்தாவது—'ஓம் தத் ஸத்' என்கிற பதங்கள் நேரே பரமாத்மாவிற்குப் பேர்கள் என்பது ப்ரஸித்தந்தான். அப்படியிருந்தபோதிலும் இவ்விடத்தில் அதைச்சொல்லுவது யுக்தமல்ல, இந்த அத்யாயத்தில் அதைப்பற்றி கேழ்வை முதலியதில்லாமையினாலும், மேலே 'ப்ராஹ்மணாஸ்தேந' என்பது முதலியதோடு அந்வயிக்காததாகையினாலும். ஆகையினால் வேதத்தையே குறிப்பாகக்கொண்டு வைதிகங்களுக்கு இந்த மூன்றுவிதமான பதங்களும் லக்ஷணம் என்றே சொல்லப்படுகிறது—என்பது. இத்தையே விவரிக்கிறார்*—'வேதங்களில்சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள்'*என்று. இந்த மூன்று விதப் பதங்களும் அந்வயிக்கும் விதத்தில் மேலே சொல்லப் போகிற உட்பிரிவை எடுத்துக்காட்டுகிறார்*—'அதில்' *என்றாரம்பித்து. கரணம், முதலிய அர்த்தங்கள் பொருந்தாதாகையினால் உபலக்ஷணம் என்னும் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற மூன்றாம் வேற்றுமையின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்*—'இப்படிப்பட்ட மூன்றுவிதமான பதங்களோடு சேர்ந்தவைகளாகவே'*என்று. 'ப்ராஹ்மணா:' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற வேதத்தில் ஸம்பந்தமுடையவர்களாகையினால் மூன்றுவர்ணத்தாரையும் சொல்லுகிறது.* [1] *'ப்ரஹ்மவாதிநாம்' என்றல்லவோ மேலே சொல்லப்படுகிறது. அதினாலேயே ப்ரணவத்தில் ஸம்பந்தம் உண்டாகும் விதமும் சொல்லப்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்*—'வேதத்தில் ஸம்பந்தத்தையுடைய' *என்றாரம்பித்து.* 'விஹிதா: *(செய்யப்பட்டதுகள்)*'

1 *பகவத்கீதை*-17-24.

விதமான பதங்களோடு சேர்ந்தவைகளாகவே வேதத்தில் ஸம்பந்தத்தை யுடைய மூன்று வர்ணத்தார்களும், வேதங்களும், யஜ்ஞங்களும் முன்னால் செய்யப்பட்டதுகள், அதாவது முன்னால் என்னாலேயே செய்யப் பட்டதுகள் என்றர்த்தம். 23

பா - அ] மூன்றுவித வஸ்துக்களுக்கும் 'ஓம் தத் ஸத்' என்கிற பதங்களோடு சேர்ந்திருக்கிறவிதம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. அதில் முதலில் 'ஓம்' என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

தஸ்மாதோமித்யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞதாநதப꞉க்ரியா꞉ |
ப்ரவர்தந்தே விதாநோக்தா꞉ ஸததம் ப்ரஹ்மவாதிநாம் || 24

ப - ரை] தஸ்மாத்-ஆகையினால், ப்ரஹ்மவாதிநாம்-வேதத்தைச்சொல்லுகிற மூன்று வர்ணத்தார்களினுடைய, விதாநோக்தா꞉ - வேதமாகிற ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட, யஜ்ஞதாநதப꞉க்ரியா꞉ - யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு, முதலிய க்ரியைகள், ஓமிதி - ஓமென்று, உதாஹ்ருத்ய- சொல்லி, ஸததம் - எப்பொழுதும், ப்ரவர்தந்தே- செய்யப்படுகின்றன.

என்பதற்குக் கர்த்தா யார்? என்றுக்ஷேபம்வரில் 1 'சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்' என்றிவை முதலியவைகளை நினைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'அதாவது முன்னால் என்னாலேயே' என்றாரம்பித்து. வேதங்கள் செய்யப்பட்டன என்பது முன்போலவே ப்ரவ்ருத்திக்கப்பட்டிருத்தல். ஏனெனில் 2 'எவன் அந்த ப்ரம்மாவிற்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறானோ' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தினாலும், 3 'அநாதிநிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா' என்றிவை முதலிய ஸ்ம்ருதிகளினாலும் வேதம் நித்யமென்றேற்பட்டிருக்கிறபடியினாலும். 23

'தஸ்மாத்'என்பது முதல் நாலு ஶ்லோகங்கள்கீழ் ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதையே விவரிக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்—'மூன்றுவித' என்றாரம்பித்து. ப்ராம்மணர்கள், வேதங்கள், யஜ்ஞம், இவைகளுக்கு என்றர்த்தம். 'யஜ்ஞ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் தபஸ்ஸு, தானம், முதலியவைகளையும் குறிக்கிறது, 'யஜ்ஞதாநதப꞉க்ரியா꞉' என்றல்லவோ மேலே சொல்லப்படுகிறது. அனுஷ்டானத்திலே சேர்ந்திருப்பதினாலும் அதிலும் முதன்மையாக இருப்பதினாலும் முதலில் ப்ரணவத்

1 பகவத்கீதை-4-13. 2 ஶ்வேதாஶ்வதரம்-6-17.

3 பாரதம் - சாந்திபர்வம்-மோக்ஷதர்மம் - 23-93. ஏஷா-இந்த, அநாதிநிதனா- ஆதியும் அந்தமுமில்லாத, வாக்-வார்த்தையானது, (பகவானால்) உத்ஸ்ருஷ்டா - சொல்லப்பட்டது.

பா] ஆகையினால் வேதத்தைச் சொல்லுகிற மூன்று வர்ணத்தார்களினுடைய யாகம், தானம், தபஸ்ஸு, முதலிய வேதமாகிற ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட க்ரியைகள் முதலில் "ஓம்" என்று சொல்லிவிட்டு எப்பொழுதும் செய்யப்படுகின்றன. வேதங்களும் 'ஓம்' என்று சொல்லிவிட்டு

தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'முதலில்' என்று 'தஸ்மாத் (ஆகையினால்)' என்பதற்கு எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனாகிய என்றால் அப்பொழுதே ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்ததாகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதினால் என்றர்த்தம். இத்தால் விதிக்கப்படுகிறது என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் 'விதானம்' ஆவது இவ்விடத்தில் வேதத்திலிருக்கிற கர்மங்களை விதிக்கிற வாக்யம் என்று சொல்லுகிறார்—'வேதமாகிற ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட' என்று. யஜ்ஞம், தானம், முதலியவைகள் ப்ரணவத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது அவைகளை விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களினாலேயே ஏற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'முதலில்' என்று. 'ஓம்' என்று சொல்லுவதும் இவ்விடத்தில் வேதாந்த ஶாஸ்த்ரத்தைத் தெரிந்தவர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவை அனுஸந்தானம் செய்து கொண்டு அதினால் இந்தக் கர்மம் அவனுக்கு ஆராதனம் என்று எண்ணிக்கொள்ளுவதற்காக. அப்படியேபகவானாகிய ஶௌனகர் 1 'ஹரிமேவ ஸ்மரேந்நித்யம் கர்மபூர்வாபரேஷு ச ।' என்று சொல்லியிருக்கிறார். வேதாந்த ஶாஸ்த்ரம் தெரியாதவர்களுக்கும் அந்தப் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற பதத்தைச் சொல்லுவதினால் மங்களம் முதலியவைகள் கிடைக்கிறதென்பது தானாகவே ஏற்பட்டது ஆகையினால் ப்ரணவத்திற்கு வைதிகங்களான எல்லா வஸ்துக்களுடனும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது. 'வஸந்த ருதுகள்தோறும் ஜ்யோதிஷ்டோமயாகம் செய்ய வேண்டும், ஶரத்காலத்தில் வாஜபேய யாகம் செய்ய வேண்டும்' என்பவை முதலியவைகளினால் க்ரியைகள் சில காலங்களிலேயே செய்யவேண்டியதாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியிருந்தபோதிலும் எல்லா க்ரியைகளுக்கும் ப்ரணவத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு செய்யும் பொழுது கால விஶேஷங்களிலேயே செய்யவேண்டுமென்கிற ஏற்பாடில்லை என்று 'ஸததம் (எப்பொழுதும்)' என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எப்பொழுதும் செய்யப்படுகின்றன' என்று.

---

1 விஷ்ணு தர்மம். நித்யம் - எப்பொழுதும், கர்மபூர்வாபரேஷு ச - கர்மங்களின் முன்னும் பின்னும், ஹரிமேவ - பகவானையே, ஸ்மரேத் - நினைக்க வேண்டும்.

ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. இப்படி வேதங்களுக்கும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞம்முதலிய கர்மங்களுக்கும் 'ஓம்' என்னும் பதத்தோடு ஸம்பந்தம் முன் நிரூபிக்கப்பட்டது. 'ஓம்' என்கிற பதத்தோடு சேர்ந்த வேதங்களைத் தரிப்பதினாலும், அத்துடன் சேர்ந்த யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்வதினாலும் ப்ராம்மணர்கள் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் 'ஓம்' என்னும்பதத்தோடு ஸம்பந்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. 24

ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதனமானமாக அனுஷ்டிக்கும் பொழுதும், மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக அனுஷ்டிக்கும் பொழுதும் ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறதென்பது பொது என்று தாத்பர்யம். இந்த ஶ்லோகத்தில் வேதங்களைப்பற்றிச் சொல்லாமலிருந்தபோதிலும் முன் ஶ்லோகத்தில் 1 '𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚' என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும், 2 'எந்த ப்ரணவம் வேதத்தின் முதலில் சொல்லப்பட்டதோ' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தையும், 3 '𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾। 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍋𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂' என்றிவை முதலியவைகளையும் அனுஸரித்துச் சொல்லுகிறார்—'வேதங்களும்' என்றாரம்பித்து. '𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃' என்பதினாலும், '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂' என்பதினாலும் வேதங்களுக்கும் இந்த ஶ்லோகத்தில் ப்ரணவத்தோடு ஸம்பந்தம் காட்டப்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படி வேதங்களுக்கும்' என்றாரம்பித்து. 'ஓம்' என்னும் பதத்தைச்சொல்லுகிறார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதினாலும் அந்தப் பதத்தோடு சேர்ந்த வேதத்தைச் சொல்லுகிறவர்கள் என்று சொல்லியிருப்பதினாலும் ப்ராம்மணர்களுக்கும் 'ஓம்' என்கிற பதத்துடன் ஸம்பந்தம் காட்டப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'ஓம்' என்கிற பதத்தோடு சேர்ந்த' என்றாரம்பித்து. 24

---

1 *பகவத்கீதை* - 17 - 23.

2 *தைத்திரீயம், நாராயணம்* - 6 - 10 - 24.

3 *மனுஸ்ம்ருதி* - 2 - 74. *ப்ராம்மண:—வேதத்திற்கு, ஆதௌ - ஆரம்பத்திலும், அந்தே - முடிவிலும், ஸர்வதா - எப்பொழுதும், ப்ரணவம் - ப்ரணவத்தை, குர்யாத் - செய்ய வேண்டும், பூர்வம் - முதலில், அநோங்க்ருதம்-ப்ரணவத்தைச் சொல்லாமலிருக்கிற வேதம், ஸ்ரவதி - பெருகுகிறது, அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறகட்டுக்குள் அடங்காமல் போய் விடுகிறது என்று தாத்பர்யம்.*

பா - அ] பிறகு இவைகளுக்கு 'தத்' என்னும் பதத்தோடு ஸம்பந்தம் இருக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

தத் இத்யநபிஸந்தாய ஃபலம் யஜ்ஞதப: க்ரியா: |
தாநக்ரியாஶ்ச விவிதா: க்ரியந்தே மோக்ஷகாங்க்ஷிபி: || 25

ப - ரை] தத், இதி - என்று, ஃபலம் - பலத்தை, அநபிஸந்தாய - ஆசைப்படாமல், யஜ்ஞதப:க்ரியா: — யஜ்ஞம், தபஸ்ஸு, முதலிய க்ரியைகளும், விவிதா: - அனேக விதங்களான, தாநக்ரியாஶ்ச — தானமாகிற க்ரியைகளும், மோக்ஷகாங்க்ஷிபி: - மோக்ஷத்திலாசை யுடையவர்களினுல், க்ரியந்தே - செய்யப்படுகின்றன. 25

டா] பலத்தை ஆசைப்படாமல் வேதம் ஓதுதல், யாகம், தபஸ்ஸு, தானம், இவைகளாகிற க்ரியைகள் மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவர்களினுல் செய்யப்படுகின்றன. அவைகள் பரமாத்மாவை அடைவதற்குபாயங்களாகையினுல் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற 'தத்' என்னும் பதத்தினுல் சொல்

தா] இப்படி ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம், இவைகளுக்கு உபாயங்களாகிய எல்லா வைதிகக் கர்மங்களுக்கும் பொதுவாக இருக்கிற ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கையாகிற லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு 'தத்' என்னும் பதம், 'ஸத்' என்னும் பதம், இவைகள் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகிய கர்மங்களுக்கும், மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதனங்களாகிய கர்மங்களுக்கும் விஶேஷ லக்ஷணங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இதையும் பாஷ்யத்தில் 'வைதிகங்களாகிற எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பொதுவாகிய லக்ஷணம் ப்ரணவத்துடன் சேர்ந்திருப்பது. அதில் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகிய கர்மங்களுக்கும் மற்ற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஸாதனமாகிய கர்மங்களுக்கும் 'தத்', 'ஸத்' என்னும் பதங்களினுல் சொல்லப்பட்டிருப்பதினுல் பேதம் உண்டு' என்று மேலே சொல்லப் போகிறார். 'இவைகளுக்கு' என்று கீழ்ச் சொல்லிய மூன்றையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யஜ்ஞம், முதலியவைகள் உபலக்ஷணங்களாகையினுல் வேதங்களிலும் 'தத்' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது, என்று தெரிவிப்பதற்காக 'வேதம் ஓதுதல்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'மோக்ஷகாங்க்ஷிபி:' என்பதினுல் குறிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்— 'பரமாத்மாவை அடைவதற்குபாயங்களாகையினுல்,' என்று. 'தத் இதி ஃபலம் அநபிஸந்தாய' என்று பதங்களை அந்வயித்துக் கொள்ள வேண்டியது. 'தத்' என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்படுகிற ப்ரம்மத்தை அடை

லத்தக்கவைகள். * 'ஸ ஸ: க: கிம் யத் தத் பதமநுத்தமம்' என்று 'தத்' என்னும் பதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாக ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறதல்லவா. இப்படி மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகிய வேதம் ஓதுதல், யஜ்ஞம், முதலியவைகள் 'தத்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லத்தக்கவைகளாகையினால் அவைகளுக்கு 'தத்' என்னும் பதத்தோடு ஸம்பந்

வதற்கு ஸாதனங்களாகையினால் 'தத்' என்னும் பதத்தினால் உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்கிற யுக்தியினால் வேறு பலத்தை ஆசைப்படாமல் என்றர்த்தம். 'இதி (என்று)' சொல்லியிருப்பதினால் 'உதாஹ்ருத: (சொல்லிவிட்டு)' என்கிற பதத்தை முன் ஸ்லோகத்திலிருந்து சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதாகவுமாம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'தத்'என்னும் பதத்தினால் சொல்லத் தக்கவைகள்' என்று. 'தத்' என்னும் பதம் பரமாத்மாவிற்குப் பேர் என்பது ஏற்பட்டாலல்லவோ அதை அடைவதற்கு ஸாதனமாகையினால் அந்தப் பதத்தினால் மேற்சொல்லிய கர்மங்கள் லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படும். அதுவே எப்படி ஏற்பட்டது? என்றாக்ஷேபம் வரில் 'தத்' என்றாரம்பிக்கும் ஸ்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் புராணம் முதலியவைகளினாலும் விசதப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'ஸ ஸ:' என்றாரம்பித்து பகவானுடைய ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 1 'யாநி நாமாநி கௌணாநி விக்யாதாநி மஹாத்மந:' என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், 2 'நாம்நாம் ஸஹஸ்ரம்' என்று முடித்திருப்பதினாலும், 'யத் தத்' முதலிய பதங்கள் ஸர்வ நாமங்களாகையினால் எல்லா வஸ்துக்களையும் சொல்லக்கூடியவைகளாக இருந்தபோதிலும் விசேஷித்து நேரில் பரமாத்மாவிற்குப் பேர்கள் என்பதும் ஏற்பட்டது என்று தாத்பர்யம். இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படாமலிருந்தபோதிலும் வேதம் ஓதுதல் மொத்தமாகச் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லுகிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. அப்படியிருந்தபோதிலும் மூன்றுக்கும் 'தத்' என்னும் பதத்தோடு ஸம்பந்தம் ஸித்திக்கவில்லை, 'ப்ராஹ்மணா:' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்

---

* *பாரதம் - ஆனுஸாஸநிகபர்வம் - 254 - 93.*

1 *பாரதம் - ஆனுஸாஸநிக பர்வம் - 254 - 13. யாநி - எந்த, கௌணாநி - குணங்களாலேற்பட்டவைகளாகிய, நாமாநி-பேர்கள், மஹாத்மந: - பகவானுக்கு, விக்யாதாநி - ப்ரஸித்தங்களாக இருக்கின்றனவோ (அவைகளைச் சொல்லுகிறேன்).* 2 *பாரதம் ஆனுஸாஸநிக பர்வம் - 254 – 158.*

தம் சொல்லப்பட்டது. மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட வேதம் ஓதுதல், முதலியவைகளை அனுஷ்டிப்பதினாலேயே 'தத்' என்னும் பதத்தோடு ஸம்பந்தம் இருக்கிறது. 25

பா - அ] பிறகு இந்த மூன்று வஸ்துக்களுக்கும் 'ஸத்' என்னும் பதத்தோடு ஸம்பந்தம் இருக்கும் விதத்தைச் சொல்லுவதற்காக லோகத்தில் 'ஸத்' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் ஏற்பட்டிருக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

ஸத்பாவே ஸாதுபாவே ச ஸதித்யேதத் ப்ரயுஜ்யதே ।
ப்ரஶஸ்தே கர்மணி ததா ஸச்சப்த: பார்த்த யுஜ்யதே ॥ 26

ப - ரை] பார்த்த - அர்ஜுநா, ஸத் இதி - ஸத் என்கிற, ஏதத் - இந்தப் பதமானது, ஸத்பாவே - இருப்பதிலும், ஸாதுபாவே ச - நன்றாக இருப்பதிலும், ப்ரயுஜ்யதே - ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது, ததா - அப்படி, ப்ரஶஸ்தே - மங்களகரமாகிய, கர்மணி - கார்யத்தில், ஸச்சப்த: - ஸத் என்னும் பதம், யுஜ்யதே - ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. 26

பா] இருப்பதிலும், மங்களகரமாக இருப்பதிலும், எல்லா வஸ்துக்களிலும் 'ஸத்' என்கிற இந்தப் பதம் லோகத்திலும் வேதத்திலும் ப்ர

பட்ட மூன்றுவர்ணத்தார்களும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்கள் என்கிற காரணத்தைக்கொண்டு 'தத்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லக்கூடியவர்களல்ல வானதால் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும்' என்றாரம்பித்து. 'மோக்ஷகாங்க்ஷிபி: க்ரியந்தே' என்பதினால் பரம்பரையாக 'தத்' என்னும் பதத்தோடு ஸம்பந்தம் காட்டப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். 25

மூன்று வஸ்துக்களுக்கும் மூன்றுவித லக்ஷணங்களோடு ஸம்பந்தம் நிரூபிக்கவேண்டியதாயிருக்க 'ஸத்பாவே ஸாதுபாவே' என்று ப்ரஸ்தாவமில்லாத அர்த்தத்தை எதற்காகச் சொல்லியிருக்கிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்—'பிறகு' என்றாரம்பித்து. எப்படி ப்ரயோகம் இருப்பதினால் இருப்பது முதலிய அர்த்தங்களில் 'ஸத்' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப் படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதோ அப்படியே ப்ரக்ருதத்திலும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் அநேக அர்த்தங்களை உதாஹரணமாகச்சொல்லி இருக்கிறது. 'இருப்பதிலும்' என்பது லோகத்தில் இல்லாத வஸ்துக்களை விடவேறுபட்டது என்பதைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். நிகழ்காலத்தில் இருக்கிறது என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம், 'ஸத்பாவ' என்

யோகிக்கப்படுகிறது. அப்படியே ஒரு புருஷனால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட மங்களகரமாகிய லௌகிக கார்யத்திலும் இது 'ஸச்சப்3த3:' என்று 'ஸத்' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது என்றர்த்தம். 26

னும்பதம் என்று தாத்பர்யம். [1] 'புண்யகர்மத்தைச்செய்கிறவன் புண்ய பலத்தை அடைந்தவனாகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முத லியவைகளிலேபோல இவ்விடத்திலும் 'ஸாது4' என்னும் பதம் புண் யமாக இருப்பதை மாத்திரம் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'மங்களகரமாக இருப்பதிலும்' என்று. 'ஸத்' என்னும்பதத்துடன் சேர் ந்திருப்பதைச் சொல்லுகிற இடத்தில் 'தோ3ஷக்ஷயம்க்ஷிதி:' என்கிற விசேஷணம் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும், இவ்விடத்தில் 'ப்ரஶ ஸ்தே கர்மணி' என்று மங்களகரமாக இருப்பது மாத்திரம் காரணம் என்று சொல்லியிருப்பதினாலும், மோக்ஷத்தைத் தவிர இதர புருஷார் த்தங்களுக்கு ஸாதனங்களாகிய கர்மங்களுக்கு லக்ஷணமாக 'ஸத்' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். மிகவும் வேறுபட்ட வஸ்துக்களிலும் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுகாரணங் களினாலும் 'ஸத்' என்னும் பதம் எல்லா இடங்களிலும் ப்ரயோகிக் கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எல்லா வஸ் துக்களிலும்' என்று 'ப்ரயுஜ்யதே' என்று எந்தஇடத்திலென்று விசே ஷித்துக்குறிக்காமல் சொல்லியிருப்பதினால் அந்த ப்ரயோகம் எல்லா இடத்திலும் பரவி இருக்கிறபடியினாலே உறுதியானது என்பது தெரி விக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'லோகத்திலும் வேதத்திலும்' என்று. 'அப்படியே' என்பது அடுத்த ஸமீபத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட விஷயத்தில் லௌகிகமான உதாஹரணத்தைக் காட்டுவதற்காக. அப்ப டிக்கில்லாவிடில் புனருக்தி வருகிறபடியினால்என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'லௌகிககார்யத்திலும்' என்று. 'ஸாது4பா4வே' என்று சொல்லப்பட்டகாரணமேஸமீபமாகப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட மற்றொருஉதா ஹரணத்தில் 'ப்ரஶஸ்தே' என்கிற பதத்தினால் நிரூபித்துக்காட்டப்படு கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'மங்களகரமாகிய' என்று. தாதுவில் மறைந்திருக்கிற அர்த்தத்தை ப்ரகாசப் படுத்துவது மாத்திரம் உபஸர்க்கத்தினால் செய்யப்படுகிறது. ஆகையினால் இந்த ஶ்லோகத்தில் 'யுஜ்யதே ப்ரயுஜ்யதே' என்கிற இரண்டு பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று சொல்லுகிறார்—'ப்ரயோ கிக்கப்படுகிறது என்றர்த்தம்' என்று. 26

---

1 ப்ருஹதாரண்யகம் - 6 - 4.

𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌤𑌪𑌸𑌿 𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌂 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ 27

ப-ரை] 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 - யாகத்திலும், 𑌤𑌪𑌸𑌿 - தபஸ்ஸிலும், 𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌚 - தானத்திலும், 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 - நிஷ்டையானது, 𑌸𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 - ஸத் என்று, 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது, 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌂 - அந்த மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய, 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 - கர்மமும், 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 - ஸத் என்றே, 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது. 27

பா] ஆகையினால் வைதிகர்களாகிய மூன்று வர்ணத்தார்களினுடையவும் யஜ்ஞத்திலும், தபஸ்ஸிலும், தானத்திலும், நிஷ்டை மங்களகரமாகையினால் ஸத்தென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த மூன்று வர்ணத்தார்க

தா] இப்படி 'ஸத்' என்னும் பதம் அர்த்தம் சொல்லும் விதத்தையும் அதின் ப்ரயோகத்தையும் நிரூபித்துவிட்டு அதைக்காரணமாகக் கொண்டு பிறகு லக்ஷணம் சொல்லவேண்டியதாக ஏற்பட்ட ப்ராம்மணர் முதலிய மூன்று வஸ்துக்களிடங்களிலும் அந்தப் பதத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதற்குக் காரணத்தை நிரூபித்து முடிக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. நிஷ்டையைச் சொல்லுவதினால் நிஷ்டையையுடையவர்களுக்கும் அதில் நிஷ்டையையுண்டாக்குகிற வேதங்களுக்கும் 'ஸத்' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தமுண்டென்று சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'வைதிகர்களாகிய' என்று. ஒவ்வொரு அத்யாயங்களின் முடிவிலும் 𑌓𑌂, 𑌤𑌤𑍍, 𑌸𑌤𑍍, என்னும் பதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால் இவ்விடத்தில் '𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃' என்னும் பதம் முடிவைச்சொல்லுகிறதென்று மற்றவர்கள் வ்யாக்யானஞ் செய்திருப்பது இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குப்போக முள்ளதாயும் ப்ரஸித்தமாயுமிருக்கும் அர்த்தம் ஸம்பவிக்கும் பொழுது உசிதமல்ல என்று தாத்பர்யம். '𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃' என்னும் பதத்தினால் புத்தியில் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட அவ்வித நிஷ்டையையுடையவர்கள் '𑌤𑌤𑍍' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறார்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அந்த மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும்' என்றாரம்பித்து. இந்த மூன்றுவிதமான பதங்களினாலும் சொல்லப்படுகிறவனாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பகவானுக்காக ஏற்பட்ட கர்மம் என்று மற்றவர்கள் வ்யாக்யானஞ் செய்திருப்பது கீழே அதிகத் தூரம்விட்டுப்போன அர்த்தத்தை, '𑌤𑌤𑍍' என்னும்பதத்தினால் சொல்லவேண்டியதாயிருப்பதினாலும், யஜ்ஞம், முதலிய எல்லாக் கர்மங்களும் பகவானுடைய ஆராதனத்திற்

ளுக்கும் ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகிய யஜ்ஞம், தானம், முதலிய கர்மங்களும் ஸத் என்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் வேதங்களும் வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களும் ப்ராம்மணர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று வர்ணத்தார்களும் 'ஓம் தத் ஸத்' என்கிற மூன்று பதங்களோடு சேர்ந்திருக்கையாகிற லக்ஷணத்தினால் வேதங்களல்லாதவைகளைக் காட்டிலும் வைதிகங்களாகாத கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவைகளாகத் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கவைகள். 27

காகஏற்பட்டவைகளல்லவாகையினாலும் யுக்தமல்ல என்று தாத்பர்யம். அந்த யஜ்ஞம், முதலியவைகளுக்காக ஏற்பட்டதாகிய அதின் ஸாமக்ரிகளை ஸம்பாதிக்கிறதாகிய கர்மமும் 'ஸத்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுவதைப் பார்க்கிலும் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம்முதலியகர்மங்களிலேயே அதை நிரூபிப்பது இவ்விடத்தில் உசிதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'யஜ்ஞம், தானம்' என்றாரம்பித்து. 'ஆதிகம்' என்று மொத்தமாகச் சொல்லியிருப்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிற 'முதலிய' என்னும் பதத்தினால் வேதம் ஓதுதலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறபடியினால் வேதங்களுக்கும் 'ஸத்' என்னும் பதத்துடன் ஸம்பந்தம் உண்டென்று இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படி மூன்று வஸ்துக்களுக்கும் மூன்றுவிதமானபதங்களோடு ஸம்பந்தம் இருக்கட்டுமே. அதை இவ்விடத்தில் சொல்லியிருப்பது எதற்காக என்றாக்ஷேபம் வரில் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுவதற்கு ப்ரயோஜனமாகிய மற்றவைகளை விட வேறுபட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளுவதுதான் என்று நிரூபித்துக்கொண்டு 'ஓம் தத் ஸத்' என்றிவை முதலிய ஶ்லோகங்களினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு முடிக்கிறார்— 'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. சிலர் 'ஓம் தத் ஸத்' என்று இந்த மூன்று பதங்களையும் வாக்யமாக வைத்துக்கொண்டு எது பலத்தில் ஆசையில்லாமல் செய்யப்படுகிற கர்மமோ அது மங்களகரம் என்பது உசிதம், அதாவது, 'ஓம் தத் ஸத்' என்று அந்வயித்துக்கொள்ள வேண்டியது என்று அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தமும் சொல்லுகிறார்களே, அது உசிதமல்ல. இவ்விடத்தில் இப்படித்தான் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது என்பதில் ஒரு காரணமும் இல்லை. அப்படிச் சொல்லுவதில் ஒருவித உபயோகமும் இல்லை. லக்ஷணமென்று சொல்லுவதோவெனில் அனுஷ்டானம் செய்வதற்குபயோகமானது என்று தாத்பர்யம். 27

அஶ்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் ச யத் ।
அஸதித்யுச்யதே பார்த² ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ ॥28

ஸ்ரீ கண்ணபிரானருளிச்செய்த ஸ்ரீ பகவத்கீதையில்
பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.
ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ப-ரை] பார்த்த - அர்ஜுந, அஶ்ரத்தயா-ஶ்ரத்தையில்லாமையினால், க்ருதம் - செய்யப்பட்ட, ஹுதம்-ஹோமமும், தத்தம் - தானமும், தப்தம்- செய்யப்பட்ட, தப:-தபஸ்ஸும், யத் - எதுவோ (அது). அஸத் இதி - அஸத்தென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது, தத் - அது, ப்ரேத்ய - லோகாந்தரத்தில் ச ந - ஸுகத்திற்குக் காரணமல்ல, இஹ - இந்த லோகத்திலும், நோ - ஸுகத்திற்குக் காரணமல்ல. 28

பா] ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும் ஹோமம்

தா] 'யே ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய' என்றாரம்பித்து இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் கேட்கப்பட்டதற்குப் பதிலாக ஶ்ரத்தையோடு கூடியதாயிருந்தபோதிலும் ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுடையவர்களைச் சேர்ந்ததாகையினால் மங்களகரமல்ல என்று நிரூபித்து ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்திற்கு அதைவிட வ்யத்யாஸமும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அஶாஸ்த்ரீயமான கர்மங்களுக்கு எதிர்நடையாகக் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படுகிற கர்மங்கள் 'ஸத்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லக்கூடியவைகள் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளாயிருந்தபோதிலும் ஶ்ரத்தையில்லாத கர்மம் அஸத்தென்னப்படுகிறது என்பது சொல்லப்படுகிறது. சேர்ந்தவஸ்து இல்லாமலிருப்பது விஶேஷ்யமில்லாமற் போனபோதிலும், விஶேஷணமில்லாமற்போனபோதிலும் ஸமானமாகையினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதாயிருந்த போதிலும்' என்றாரம்பித்து. 'க்ருதம்' என்னும் பதம் 'ஹுதம், தத்தம்' என்னும் பதங்களோடு அந்வயிக்கிறது. 'தப்தம்' என்பதினாலேயே தபஸ்ஸு செய்யப்பட்டதென்பது ஏற்பட்டபடியினால் 'ஹுதம்' 'தத்தம்' என்னும் பதங்களும் இவ்விடத்தில் ஹோமம் தானங்களாகிற க்ரியைகளைச் சொல்லுகின்றன. இப்படி 'க்ருதம்' என்னும் பதத்திற்கு அவைகளுக்கு விஶேஷணமாக அந்வயம் சொல்லவேண்டியிருக்கப் பொதுவாகிய பரோப

முதலியது அஸத்தென்று சொல்லப்படுகிறது. ஏனெனில் அது மோக்ஷத்திற்கும் காரணமல்ல,ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகும் பலத்திற்கும் காரணமல்லவாகையினால். 28

பகவத் ராமானுஜன் என்னும் உடையவர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீமத் கீதாபாஷ்யத்தில்
பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.
ஸ்ரீ ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

காரம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுவது யுக்தமல்ல என்று தாத்பர்யம். சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாத கார்யங்களைப்போல இது நரகத்தில் விழுவதற்குக் காரணம் என்பதில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும் அந்தந்த வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்ட பலங்களில்லாமையினால் அஸத்தென்பது உசிதந்தான் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் காரணத்தைப்பற்றிய கேழ்வையைக் காட்டுகிறார்— 'ஏனெனில்' என்று. 1 'மோக்ஷத்தையடைந்தவன் விஷயத்தில் எந்த இவ்விதமாகிய ஸந்தேஹம் இருக்கிறது' என்றர்த்தமுள்ள ச்ருதிவாக்யத்திற்கு விரோதமில்லாமல் 'ப்ரேத்ய' என்னும் பதம் முக்தியையடைந்திருக்கும் தசையைச் சொல்லுகிறதென்பது உசிதமாகையினால் 'மோக்ஷகாங்க்ஷிபி:' என்றிவை முதலியவைகளினால் சொல்லப்பட்ட பலம் இல்லையென்பது 'நோ இஹ ப்ரேத்ய' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'மோக்ஷத்திற்கும் காரணமல்ல' என்று. மீதியாக ஏற்பட்டிருக்கிற 'இஹ' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகும் பலத்திற்கும் காரணமல்ல' என்று. ச்ரத்தையோடு கூடியதாயிருந்தபோதிலும் வேதத்தில்விதிக்கப்படாத கர்மமும் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும் ச்ரத்தையில்லாத கர்மமும் இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ப்ரயோஜனமற்றவைகளாகையினால் அநுஷ்டிக்கத் தக்கவைகளல்ல. இந்த இரண்டுவித ப்ரயோஜனங்களையும் உடையதாகையினால் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மமே ச்ரத்தையோடு கூடினதாகவே அநுஷ்டிக்கத்தக்கது என்று இந்த அத்யாயத்தின் ஸாரமான அர்த்தம் என்று தாத்பர்யம். 28

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன்
அருளிச்செய்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில்
பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.
ஸ்ரீ ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேசிகாய நம:

---

1 கடவல்லி - 1 - 1 - 21.

ஸ்ரீ ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

அஶாஸ்த்ரமாஸுரம் க்ருத்ஸ்நம் ஶாஸ்த்ரீயம் குணத: ப்ருதக் |
லக்ஷணம் ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய த்ரிதா ஸப்ததஶோதிதம் || 21

ப - ரை] அஶாஸ்த்ரம் - ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத, க்ருத்ஸ்நம் - எல்லாக்கர்மமும், ஆஸுரம் - அஸுரர்களின் ஸ்வபாவத்தைச் சேர்ந்தது, ஶாஸ்த்ரீயம் - ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மமும், குணத: - ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால், ப்ருதக் - வேறுபட்டது (என்பதும்), ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய - ஶாஸ்த்ரங்களிலேற்பட்ட கர்மங்களுக்கு, த்ரிதா - மூன்று விதமாகிய, லக்ஷணம் - அடையாளம், (இது) ஸப்ததஶோதிதம் - பதினேழாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. 21

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகனருளிச்செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

இவ்விடத்தில் பாஷ்யத்தில் 1 ‘இப்பொழுது ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத கர்மம் ஆஸுரஸ்வபாவத்தைச் சேர்ந்ததாகையினால் ப்ரயோஜன மற்றதென்பதும் ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மம் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதமென்பதும் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மத்திற்கு லக்ஷணமும் சொல்லப்படுகிறது’ என்று சொல்லப்பட்டது. எந்தக் கர்மத்தை ஶாஸ்த்ரம் விதிக்கவில்லையோ அது ‘அஶாஸ்த்ரீயம்’ என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லப்பட்டது. ‘ஓம் தத், ஸத்,’ என்று ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்திற்கு மூன்று விதமான லக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டது.

பதினேழாவது அத்யாயம் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

ஸ்ரீ தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1 பகவத்கீதை, 17-வது அத்யாயத்தின் பாஷ்ய அவதாரிகை.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிக னருளிச்செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப்பாட்டு.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

மறைபொருந்ாதவை வல்லசுரர்க்கு வகுத்தமையும்
மறைபொருந்தும் நிலையும் வண்குணப்படி மூவகையும்
மறைநிலை தன்னை வகுக்குங்குறி மூன்றின் மேன்மையையும்
மறையுமிழ்ந்தானுரைத்தான் வாசவன்றன் சிறுவனுக்கே. 18

ப - ரை] மறை - வேதத்துடன், பொருந்தாதவை – சேராத கர்மங்கள், வல்–பலிஷ்டர்களான, அசுரர்க்கு - அஸுரஸ்வபாவ முடையவர்களுக்கு, வகுத்தமையும்-வகுக்கப்பட்டிருப்பதையும், மறைபொருந்தும்-வேதத்துடன் பொருத்தமுடைய, நிலையும்-நிஷ்டையும், வண் - ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணங்களான, குண-ஸத்வம், முதலிய குணங்களினுடைய, படி - ப்ரகாரத்தினுல், மூவகையும் - மூன்றுவிதமாக இருப்பதையும், மறை நிலைதன்னை - வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வைதிகக் கர்மங்களில் நிஷ்டையை, வகுக்கும் - பிரித்துக்காட்டும், குறி மூன்றின்-மூன்றுவிதங்களான அடையாளங்களின், மேன்மையையும் - உத்கர்ஷத்தையும், மறையுமிழ்ந்தான் - வேதத்தை ப்ரகாசம் செய்தவனுகிய பகவான், வாசவன் தன்–இந்திரனுடைய, சிறுவனுக்கு – புத்திரனுகிய அர்ஜுநனுக்கு, உரைத்தான் - சொன்னுன். 18

'மறை பொருந்ாதவை' என்று சொல்லியிருப்பதினுல் வேதத்தில் விதிக்கப்படாமலிருந்தபோதிலும் அதின் அபிப்ராயத்தை அநுஸரித்திருந்தால் போதும் என்று ஏற்படுகிறபடியினுல் வேதத்தை அநுஸரித்த ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம், பாஞ்சராத்ரம், முதலிய ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமானவைகளும்சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தால் கீழ் அத்யாயத்தில் 1 'தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ|ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ர விதாநோக்தம்' இத்யாதியில் 'ஶாஸ்த்ர' என்னும் பதம் வேதத்தை மாத்திரம் சொல்லுவதாக வ்யாக்யானம் செய்யப் பட்டிருந்தபோதிலும் அதை அநுஸரித்த மற்ற ஸ்ம்ருதி முதலிய க்ரந்தங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் இந்த அத்யாயத்தின் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில்

1 *பகவத்கீதை* - 16-24.

'அஶாஸ்த்ரமாஸுரம் க்ருத்ஸ்நம்' என்று பொதுவாக அருளிச்செய்யப்பட்டது என்று திருவுள்ளம். 'பொருந்தாதவை' என்று பன்மையினால் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் 'க்ருத்ஸ்நம்' என்னும் பதம் விவரிக்கப்பட்டது. அதாவது ஶ்ரத்தையோடு கூடியதாயிருந்தபோதிலும் ஶ்ரத்தையில்லாமலிருந்தபோதிலும் அவைகெல்லாம் அஸுரஸ்வபாவமுடையவர்களினுடைய நிஷ்டை என்பது தாத்பர்யம். மேலும் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படாத யாகம், தானம், தபஸ்ஸு, முதலிய எல்லாக் கர்மங்களும் என்றதாகவுமாம். 'வல்லசுரர்க்கு' என்பதற்கு 1 'யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்யே' என்று கீழ் அத்யாயத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி தங்களுடைய பலத்தையே ப்ரதான காரணமாகக்கொண்ட என்றர்த்தம். அன்றிக்கே 'வல்' என்பதினால் ஶாஸ்த்ரங்களுக்குக் கீழ்படியாமையாகிற வன்மையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். 'வண்குணப்படி' என்பதினால் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் வெவ்வேறான ஸ்வபாவங்களையுடையவைகளானதையினால் அப்படிப்பட்ட குணங்களின் ஸம்பந்தத்தோடுகூடிய ஶ்ரத்தைகளினால் செய்யப்படுகிறயாகம், தானம், முதலிய கர்மங்களும் மூன்றுவிதங்கள் என்று கருத்து. இத்தால் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் 'ஶாஸ்த்ரீயம் குணத: ப்ருதக்' என்பதின் அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டது. 'மறைநிலைதன்னை வகுத்தார்' என்பதினால் இவ்விடத்தில் வைதிகக் கர்மங்களுக்கு லக்ஷணத்தைச் சொல்லியிருப்பது அவைதிகமான கர்மங்களை விட இவைகளைத்தனித்துக் கண்டறிவதற்காக என்பதேற்பட்டது. 'குறிமூன்றின் மேன்மையும்' என்பதினால் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் 'லக்ஷணம் ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய த்ரிதா' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் கீதையில் 2 'ப்ரஹ்மவாதிநாம்', 3 'மோக்ஷகாங்க்ஷிபி:', 4 'ஸத்பாவே ஸாதுபாவே ச', இத்யாதிகளினால் இவைகளுக்கு மேன்மை ஏற்படுகிறபடியினாலும் 5 'அஶ்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் ச யத்। அஸதித்யுச்யதே பார்த ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ॥' என்கிற ஶ்லோகத்தில் இப்படிச் செய்யாதது ஒருவித பலத்திற்கு ஸாதனமல்லவாகையினால் அஸத்தென்று சொல்லப்படுகிறது என்று மற்றதை நிந்தித்திருப்பதினாலும் வைதிகக் கர்மங்களும் அத்துடன் சேர்ந்தவைகளான அடையாளங்களின் மேன்மையும், சொல்லப்பட்டதாகிறது என்று திருவுள்ளம். 'மறையுமிழ்ந்தான்' என்பதினால் 6 'ப்ராஹ்மணாஸ்தேந வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச விஹிதா:

---

1 பகவத்கீதை - 16-15.
2 பகவத்கீதை-17-24.
3 பகவதகீதை - 17-25.
4 பகவத்கீதை - 17 - 26.
5 பகவத்கீதை - 17 - 28.
6 பகவத்கீதை - 17 - 23.

'ஸ்ரஷ்டா' என்கிற இடத்தில் வேதங்களையும் வைதிககர்மங்களையும் அதைச்செய்ப அதிகாரிகளான ப்ராம்மணர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனாகிய என்றால் என்று பாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டபடியே முதலில் 1'சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்' 2 '[illegible]விஸ்ருஜாம்யஹம்', இத்யாதிகளிலும் ப்ராம்மணர் முதலியவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனையும், 3 'ஆதியிலேயவன் ப்ரம்மாவை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானோ, எவன் வேதங்களை அவனுக்குபதேசிக்கிறானோ' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யத்திலும், 4 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா' என்றும், 5 பன்னுகலை நால்வேதப்பொருளை யெல்லாம் பரிமுகமாயருளிய எம்பரமன்' என்றும், 6 'அன்னமதாயிருந் தங்கறநூலுரைத்த' என்றும், சொல்லுகிறபடியே வேத வைதிகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்று திருவுள்ளம். 'உமிழ்ந்தான்' என்பதினால் ப்ரளயகாலத்தில் மறைந்துகொண்டிருந்த வேதங்களை மறுபடியும் ப்ரகாசம் செய்தான் என்பதும் அதில் ப்ரயாஸமில்லாமல் செய்தான் என்பதும் ஏற்பட்டது. 'வாசவன்றன் சிறுவனுக்கே' என்பதினால் 7 'மா ஶுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி பாண்டவ' என்கிற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரியின் வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்படுகிறது. 18

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளே சரணம்.

---

1 பகவத்கீதை - 4 - 13.

2 பகவத்கீதை - 8.

3 ஶ்வேதாஶ்வதரம் - 6 - 17.

4 விஷ்ணுதர்மம் - 76 - 31. ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, முதலியவைகள் என்னுடைய உத்திரவுகள்.

5 பெரிய திருமொழி - 7.

6 பெரிய திருமொழி - 11 - 4 - 8.

7 பகவத்கீதை - 16 - 5.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

பா - அ] கீழ் இரண்டத்யாயங்களினுல் மோக்ஷம், இதர புருஷார்த்தங்கள், இவைகளுக்குக்காரணமாகிய ந, வேதத்தில்சொல்லப்படுகிறயஜ்ஞம்' தபஸ்ஸு, தானம் முதலிய கர்மங்களே ஒழிய வேறல்ல. வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்மத்திற்கும் பொதுவாகிய லக்ஷணம் ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்திருப்பது. அதில் மோக்ஷம், இதர புருஷார்த்தங்கள், இவைகளுக்கு ஸாதனமான கர்மங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று வ்யத்யாஸம் 'தத்', 'ஸத்', என்னும் பதங்களினுல் சொல்லப்படுகிறபடியினுல். மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமான கர்மம், பலத்தில் ஆசையில்லாத யஜ்ஞம் முதலியவை. அவைகளை ஆரம்பிப்பதும ஸத்வகுணம் வ்ருத்தியடைவதினுல் உண்டாகிறது. ஸத்வம் வ்ருத்தியடைவதும் ஸத்வகுணமுடைய ஆஹா

தா] செய்ய வேண்டிய கர்மங்களை நிரூபிப்பதில் தாத்பர்யத்தையுடைய கடைசி மூன்று அத்யாயங்களுக்குள் இந்த அத்யாயம் கடைசி என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக பதினுருவது, பதினேழாவது அத்யாயங்கள் தேவஸ்வபாவமுடையவர்கள், அஸுர ஸ்வபாவமுடையவர்கள், இவர்களின் பிரிவை நிரூபித்துக்கொண்டு அதன் வழியாக விடத்தகுந்தது, அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது இவைகளைப் பிரித்துக் காட்டுகிறபடியினுல் தொடர்ச்சி ஒன்றுயிருக்கிறது என்பதை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறுர்—'கீழ் இரண்டத்யாயங்களினுல்' என்று. 'வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்மத்திற்கும்' என்றுரம்பித்துப் பிரித்திருப்பதற்குக் கருத்தாவது— இந்தப் பிரிவு விசேஷணங்களின் ஸாமர்த்தியத்தினுல் ஏற்பட்டது. ப்ரஹ்மம் நமக்குப் புலப்படாதாகையினுல் அதை 'தத்' என்று சொல்லி யிருக்கிறது. அதைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் மங்களகரமாகையினுல் 'ஸத்' என்னும் பதம் அதைச் சொல்லுகிறது. இவை மூன்றும் முறையே ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்னப்படுகிறது என்று பிரித்திருப்பதோவெனில் தன்னுடைய ஊஹத்தினுல் கல்பனை செய்யப்பட்டது—என்பது. இப்படிக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட

ரங்களைப் புசிப்பதினால் என்று சொல்லப்பட்டது. பிறகு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்படுகிற த்யாகம், ஸந்நியாஸம் இவையிரண்டும் ஒன்றென்பதும், த்யாகத்தின் ஸ்வரூபமும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈஶ்வரனாகிய பகவானிடத்தில் எல்லாக்கர்மங்களுக்கும் கர்த்தாவாயிருக்கிறான் என்பதை அநுஸந்திப்பதும், ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் இவைகளின் கார்யங்களை நிரூபிப்பதினால் ஸத்வகுணமே அவஶ்யம் அங்கீகரிக்கத்தகுந்தது என்பதும், தன்னுடைய வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களுக்குத்தகுந்த கர்மங்கள் பரமாத்மாவிற்கு ஆராதனங்களாக இருந்து பரமாத்மாவை அடைவதை உண்டாக்குகிற விதமும், கீதாஶாஸ்த்ரம் முழுமைக்கும் ஸாரமான அர்த்தமாகிய பக்தியோகமும் என்கிற இவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. அவ்விடத்தில் முதலில் த்யாகம், ஸந்நியாஸம் இவை

அர்த்தங்களுக்குள் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகியபாகத்தைநிரூபிப்பது மேல் அத்யாயத்தில் செய்யப்படுகிறது என்று ஸங்கதியை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'பிறகு' என்றாரம்பித்து. 1 'ஈஶ்வரே கர்த்ருதா பு3த்3தி4: ஸத்த்வோபாதே3யதாந்திமே। ஸ்வகர்மபரிணாமஶ்ச ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்த2 உச்யதே॥' என்கிற ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் த்யாகம், ஸந்நியாஸம் இவைகள் ஒன்றென்பதையும் அவைகளின் ஸ்வரூபங்களையும் சொல்லாமலிருந்தது பகவானை கர்த்தா என்கிற புத்திக்கு அங்கமாக இதை உபந்யாஸம் செய்திருப்பதினால் என்று நினைக்க வேண்டியது. ஸத்வகுணத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இவ்விடத்தில் தாத்பர்யத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் இவைகளின் கார்யங்களை நிரூபிப்பதினால்' என்று. 2 'ஸ்வத4ர்மஜ்ஞாநவைராக்3யஸாத்4யப4க்த்யேககோ3சர:' என்று ஸங்க்ரஹத்தின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட முக்யமாகச் செய்ய வேண்டியதைச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் 'ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்த2:' என்னும் பதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'ஸாரமான அர்த்தமாகிய பக்தியோகமும்' என்று. ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளுக்கு ஸாதனங்களாகிய யஜ்ஞம், தானம் முதலியவைகளினுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்றாயிருந்த போதிலும் எதின் ஸம்பந்தத்தினால் அவைகள் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகின்றனவோ அப்படிப்பட்டதை இப்போது விஶேஷணங்களுடன் நிரூபிப்பதற்காக அர்ஜுனன் கேட்கிறான் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் இவ்விடத்தில் கேள்விக்கு ஸங்கதி சொல்லுகிறார்—'அவ்விடத்தில் முதலில்'

---

1 கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகம் - 22. 2 கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகம் - 1

கள் வெவ்வேறு? ஒன்று? என்று நிஶ்சயம் செய்துகொள்ளுவதற்காகவும், அதின் ஸ்வரூபத்தை நிஶ்சயம் செய்து கொள்ளுவதற்காகவும் அர்ஜுநன் கேட்கிறான்—

|| அர்ஜுந உவாச ||

அர்ஜுநः — அர்ஜுநன், உவாச — சொன்னான்.

ஸந்ந்யாஸஸ்ய மஹாபாஹோ தத்த்வமிச்சாமி வேதிதும் |
த்யாகஸ்ய ச ஹ்ருஷீகேஶ ப்ருதக்கேஶிநிஷூதந || 1

ப - ரை] கேஶிநிஷூதந - கேசி என்னும் அஸுரனைக் கொன்றவனாகிய, மஹாபாஹோ - பாஹுபல முடையவராகிய, ஹ்ருஷீகேஶ - ஸ்ரீ க்ருஷ்ண, ஸந்ந்யாஸஸ்ய - ஸந்நியாஸத்தினுடையவும், த்யாகஸ்ய ச - த்யாகத்தினுடையவும், தத்த்வம் - உண்மையை, ப்ருதக் - தனியாக, வேதிதும் - அறிய, இச்சாமி - விரும்புகிறேன். 1

பா] த்யாகம், ஸந்நியாஸம் இவைகள் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாக * 'கர்மத்தினாலும் அடையவில்லை, ப்ரஜைகளையுண்டு பண்ணுவதினா

என்று. ஸத்வ குணம் வ்ருத்தி யடைவதையும் அதற்குபாயத்தையும் சொல்லி யிருப்பது ஸாத்விகத்யாகத்தோடு கூடிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகிய கர்மங்களைச்செய்வதற்காக வாதலாலும், 'ஸந்ந்யாஸ' என்னும் பதம் ஒருவித ஆஶ்ரமத்தைச் சொல்லுகிற தாகையினாலும், விடுவது என்பதை மாத்திரம் சொல்லுமாகையினாலும், இவைகள் ஒன்று? வெவ்வேறு? என்கிற ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. வாதிகள் வெவ்வேறாக அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிற படியினால் இவைகளின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய நிஶ்சயமில்லை. 'த்யாகம்', 'ஸந்ந்யாஸம்' இவைகளைப்பற்றி விஶேஷித்து உண்மையை அறிய வேண்டுமென்கிற ஆசைக்குக் காரணத்தைச்சொல்லுகிறார்—'த்யாகம், ஸந்நியாஸம், இவைகள்' என்றாரம்பித்து. கர்மங்களின் ஸ்வரூபம் ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம் இவைகளுக்குப் பொதுவாக இருக்க த்யாகம் முதலிய பேர்களை உடைய விஶேஷத்தோடு சேர்ந்திருப்பதினாலேயே அல்லவோ மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகின்றன. ஆகையினால் இதில் உசிதானுசிதங்களை யோசித்துப் பகுத்தறியு மிடத்து விஶேஷணத்தையே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம் என்று சொல்லி யிருக்கிறது. ஸந்தேஹம், விபரீதமான ஜ்ஞானம் இவைகளைத் தடுக்கக் கூடிய விஶேஷம் இவ்விடத்தில் 'தத்த்வம்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'உண்மையை'

* தைத்திரீயம் - நாராயணம் - 10 - 21-22.

லும் அடையவில்லை, பணத்தினாலும் அடையவில்லை, சிலர் த்யாகத்தினால் அடைந்தார்கள்' என்றும், 'வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞானத்தினால் நன்றாய் நிஶ்சயம் செய்யப்பட்ட அர்த்தங்களையுடைய யதிகள் பரிசுத்த ஸத்வகுணம் உடையவர்களாய் ஸந்நியாஸயோகத்தினால் (அடைகிறார்களோ), அவர்கள் ஶரீரம் மரணமடையும் ஸமயத்தில் பகவானுடைய லோகத்தில் எல்லா வஸ்துக்களையும் விட மேலான பகவானையடைந்து முக்தியை அடைகிறார்கள்' என்று மர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டன. இந்த ஸந்நியாஸம், த்யாகம் இவைகளின் உண்மையைத் தனியாகத்தெரிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன். இதின் கருத்தாவது இந்த ஸந்நியாஸம், த்யாகம் என்னும் பதங்கள் வெவ்வேறர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதா?அல்லது ஒரே அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறதா? வெவ்வேறர்த்தங்களைச் சொல்லுவதாக இருந்தால் அப்பொழுது இவைகளின் ஸ்வரூபங்களை வெவ்வேறாக அறியவிரும்புகிறேன். ஒன்றாகயிருந்த போதிலும் அதின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியது—என்பது. பா-அ] பிறகு அவைகளின் ஸ்வரூபம் ஒன்று தான், அதுவும் இப்படிப்

என்று, 'வ்ருயக் தக்ஷம் வேதிதுமிச்சாமி(தனித்தனியாக இவைகளின் உண்மையை அறிய விரும்புகிறேன்)' என்று சொல்லியிருக்கும்பொழுது இவைகள் வெவ்வேறென்று தெரிந்துகொண்டிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு அவைகளின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறியவேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாயிருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. அது யுக்தமல்ல, இவைகள் வெவ்வேறென்று நிஶ்சயம் செய்வதற்குக்காரணம் முன்பில்லாமையினாலும்,மேலே இவைஇரண்டும் ஒன்றென்றுசொல்லப்போகிற படியினாலும். ஆகையினால் இப்படிக்கேட்டிருப்பது உசிதமல்ல, மேலே பதில் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாதாகையினால் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார் — 'இதின் கருத்தாவது' என்றாரம்பித்து. உண்மையை அறிய விரும்புகிறேன் என்கிற இவ்வளவு மாத்திரம் தான் இங்கே சொல்லப்படுகிறது. வெவ்வேறாக என்று சொல்லியிருப்பதோவெனில் ஸந்தேஹத்தின் ஒரு பாகத்தை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. வெவ்வேறாக இருந்தால் அதையும் அறியவிரும்புகிறேன் என்று வாக்யத்தைத் திருப்பிவைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகவுமாம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'இந்த' என்றாரம்பித்து. 1

தா] இவைகள் வெவ்வேறா? ஒன்றா? என்று ஸ்வரூபத்தை அறியவேண்டுமென்கிற ஆசையினாலே கேட்டிருந்தால் அதில் 'காம்யாநாம் கர்மணாம்' என்றாரம்பித்து வெவ்வேறு மதங்களை உபந்யாஸம் செய்தி

பட்டது என்று நிஶ்சயம் செய்வதற்காக வாதிகள் வெவ்வேருகச் சொல்லியிருப்பதை நிரூபித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிருர்—

|| ஶ்ரீபகவாநுவாச ||

ஶ்ரீபகவாந் - பகவாஞகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உவாச - சொன்ஞர்.

காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் கவயோ விது: |
ஸர்வகர்மபலத்யாகம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் விசக்ஷணா: || 2

ப - ரை[1] கவய: - (சில) புத்திமான்கள், காம்யாநாம்-காம்யங்களாகிய, கர்மணாம் - கர்மங்களினுடைய, ந்யாஸம் - விட்டுவிடுவதை, ஸந்ந்யாஸம் - ஸந்நியாஸமாக, விது: - அறிகிருர்கள், விசக்ஷணா: - (சில) பண்டிதர்கள், ஸர்வகர்மபலத்யாகம் - எல்லாக் கர்மங்களினுடையவும் பலங்களை விட்டுவிடுவதை, த்யாகம் - த்யாகமாக, ப்ராஹு: - சொன்ஞர்கள். 2

பா] சில வித்வான்கள் காம்யகர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிடுவதே

ருப்பது எந்தப் பாகத்தில் சேருகிறது என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம்சொல்லுகிருர்—'பிறகு' என்ருரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது—ந்யாயங்களைக் கொண்டல்லவோ இவ்விடத்தில் நிஶ்சயம் நிரூபிக்கப் படுகிறது. ஸந்தேஹமுள்ள இடத்திலேயே ந்யாயத்தை நிரூபிக்கிறதற்கு இடம் உண்டாகிறது. ஸந்தேஹமும் இவ்விடத்தில் வாதிகள் வெவ்வேருகச் சொல்லியிருப்பதிஞல் உண்டாகிறது என்று ந்யாயத்தை நிரூபிப்பதற்கு இடமுண்டு என்று சொல்லுவதற்காக வாதிகள் வெவ்வேருகச் சொல்லியிருப்பதை உபந்யாஸம் செய்திருக்கிறது—என்பது. இத்தால் ஸந்நியாஸம், த்யாகம் இவைகளின் அர்த்தம் முன்பு சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காக இந்த அத்யாயத்தில் மறுபடியும் கேழ்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஒன்றென்று ஒப்புக்கொண்டு பதில் சொல்லுகிற படியிஞல் வெவ்வேறென்பதை நிராகரித்ததும் ஏற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்திஞல் சொல்லுகிருர்—'இவைகளின் ஸ்வரூபம் ஒன்று தான்' என்று. தன்னுடைய மதம் 1'நிஶ்சயம் ஶ்ருணு' என்று மேலே சொல்லப்போகிறபடியிஞல் 'கவய:', 'விசக்ஷணா:' என்கிற இரண்டு பதங்களும் அவர்களால் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் விஶேஷமானது என்பதற்காக அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறவர்களின் கௌரவத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல. பின்னை எப்படி என்னில் வெவ்வேருகச் சொல்லு

1 பகவத்கீதை - 18 - 4

ஸங்க்யாஸமாகத்தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். சில பண்டிதர்கள் நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் இந்த எல்லாக் கர்மங்களினுடையவும் பலங்களைவிட்டுவிடுவதே மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற 'த்யாக'

வதற் குபயோகமான ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தைச் சொல்லுகின்றன என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'சில வித்வான்கள்' என்று. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் வாதிகள் வெவ்வேறென்பது 'ஏகே', 'அபரே' என்று வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால் இந்த ஶ்லோகத்திலும் அப்படியே சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'சில' என்று சொல்லப்பட்டது. 'காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம்' என்று விஶேஷித்துச் சொல்லியிருப்பதினால் மற்றவைகளை விடக்கூடாதென்பது ஏற்படுகிறது. மேலே 'ஸர்வகர்மபலத்யாகம்' என்று விஶேஷித்துச் சொல்லியிருப்பதினால் காம்யகர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்பதும் ஏற்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிடுவதே' என்று. காம்ய கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்பவர்களின் கருத்தாவது நித்யம், நைமித்திகம், இவைகளைப்போலக் காம்ய கர்மங்களைச் செய்யாவிடில் தோஷமுண்டாகிற படியினாலாவது வேறு கர்மங்களைச்செய்ய யோக்யதை இல்லாமற்போய்விடுமே என்கிற பயத்தினாலாவது காம்யகர்மம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதில்லை, த்ரிவர்க்கபலங்களை அடைவதற்காகவுமில்லை, அவைகள் மோக்ஷத்திற்கு விருத்தங்களாகையினால். மேலும் அந்த காம்யகர்மங்கள் தாங்களே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்பதுமில்லை, உபாஸனம் முதலியவைகள் வ்யர்த்தமாய்ப்போக வேண்டிவருமாகையினால் உபயோகம் வெவ்வேறாக ஏற்பட்டிருப்பதினாலே வித்யைகளுக்கு அங்கமாக இவைகளை அங்கீகரிக்க வேண்டியதென்பதுமில்லை, யஜ்ஞம் முதலியவைகளைச்செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிவாக்யம் நித்யங்களையும், நைமித்திகங்களையும் மாத்திரம் பற்றிச் சொல்லுகிறதாயிருந்தாலும் விரோதமில்லையாகையினால். ஆகையினாலல்லவோ [1] 'ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி ஶ்ருதேரஶ்வவத்' என்கிற அதிகரணம் ஆஶ்ரம தர்மங்களை அவஶ்யம் செய்யவேண்டியது என்பதைச் சொல்லுகிறது என்று பாஷ்

1 ஶாரீரக ஸூத்ரம் - 3 - 4 - 26-யஜ்ஞம் முதலியவைகளினால் அறிய விரும்புகிறார்கள் என்று ஶ்ருதிசொல்லி யிருக்கிறபடியினால்-அஶ்வவத்-குதிரையைப்போல, அதாவது குதிரையினால் போக விரும்புகிறான் என்கிற வார்த்தையினால் குதிரையைப்போல, ஸர்வாபேக்ஷா ச - யஜ்ஞம் முதலிய எல்லாக் கர்மங்களையும் அபேக்ஷிப்பதும் (உண்டு).

என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற 'த்யாகம்' ஆவது காம்யகர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியது என்றும், எல்லாக் கர்மங்களினுடைய பலங்களைப்பற்றியது என்றும் விவாதப்படுகிறார்கள் என்று நிரூபிக்கும் பொழுது ஓரிடத்தில் 'ஸந்யாஸ' என்னும் பதத்தையும் மற்றோரிடத்தில் 'த்யாக' என்னும் பதத்தையும் ப்ரயோகித்தார். ஆகையினால் 'த்யாக', 'ஸந்யாஸ', என்னும் பதங்கள் ஒரே அர்த்தத்தைச்

யத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பேர்களை யுடைய நரகங்களுக்குக் காரணங்களாகிய காம்ய கர்மங்கள் மோக்ஷத்திலாசை யுடையவர்களால் அனுஷ்டிக்கத் தக்கவைகளல்ல — என்பது. எல்லாக் கர்மங்களினுடையவும் பலங்களை விட்டுவிட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்களின் கருத்தோ வெனில்—பலம் விரோதமாயிருக்கிறபடியினாலல்லவோ காம்ய கர்மங்களை விட்டுவிட வேண்டுமென்று ஆக்ஷேபிக்கப் படுகிறது. ஆகையினால் பலத்தை விட்டுவிடலாமே. ப்ரயோஜன மற்ற கார்யத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டி வருமே என்பது மில்லை, நித்யங்களையும், நைமித்திகங்களையும் போலவே பகவானுடைய ப்ரீதிமாத்ரத்திற்காகக் காம்யகர்மங்களையும் அனுஷ்டானம்செய்வது பொருந்து மாகையினால். இப்படி விதியில்லையே என்பது மில்லை, 1 'ஓ! கார்கியே! எவன் இந்த அக்ஷரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அநேகம் ஆயிரம் வருஷங்கள் ஹோமங்களைச் செய்கிறானோ, யாகங்களைச் செய்கிறானோ, தபஸ்ஸைச் செய்கிறானோ, அவைகள் இவனுக்கு அழியக் கூடியவைகளாகவே ஆகின்றன' என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளில் அக்ஷரம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற பரமாத்மாவைத் தெரிந்து கொள்ளுவதினாலும், தெரிந்து கொள்ளாமையினாலும், அநேக கர்மம் நித்யமாயும் அநித்யமாயு மிருக்கிற பலங்களுக்கு ஸாதனங்களாகின்றன என்று ஸ்ருதியில் சொல்லி யிருக்கிறபடியினால். ஆகையினால் நித்யங்களையும், நைமித்திகங்களையும் போலவே காம்ய கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தைவிட வேண்டியதில்லை—என்பது. விவாதம் வெவ்வேறு விஷயத்தைப் பற்றியிருக்கிற தென்பது பொருந்தா தாகையினால் இவ்விடத்தில் 'த்யாக', 'ஸந்யாஸ' என்னும் பதங்கள் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்பது அவஸ்யமாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டி யிருப்பதினால் வெவ்வேறர்த்தங்களைச் சொல்லுகின்றன என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரமும் ஏற்பட்டது, என்று சொல்லுகிறார்— 'இவ்விடத்தில்'

1 ப்ருஹதாரண்யகம் - 5 - 8 - 10

சொல்லுகின்றன வென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தென்று அறியப்படுகிறது. அப்படியே * 'நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம' என்று 'த்யாக' என்னும் பதத்தைக் கொண்டே நிஶ்சயத்தைச் சொல்லி யிருக்கிறபடியினாலும், † 'நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே | மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக: தாமஸ: பரிகீர்த்தித: ||', ‡ 'அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச த்ரிவிதம் கர்மண:

என்றாரம்பித்து. இத்தால் 'ஸந்ந்யாஸ, த்யாக' என்னும் பதங்கள் தனித்தனி அர்த்தங்களைச் சொல்லுகின்றன என்று ஒப்புக்கொண்டு ஒன்று காம்யகர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை விட்டு விடுவதைச் சொல்லுகிறது, மற்றொன்று நித்யநைமித்திக கர்மங்களின் பலங்களை விட்டுவிடுவதைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறவர்கள் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். இவ்விடத்தில் காம்யகர்மங்களைத் தவிர மற்றகர்மங்களின் பலங்களைவிட்டு விடுவதுஎன்று சொல்லப்படவில்லையல்லவா ஆகையினால் சுருக்கிச் சொல்லுவதற்குக் காரண மில்லாமையினால் மூன்றுவிதமான கர்மங்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதுதான் 'நித்யம், நைமித்திகம்' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. நித்ய கர்மங்களுக்கு 4 'ப்ராஜாபத்யம் க்ருஹஸ்தாநாம்' என்றிவை முதலிய வசனங்களினால் பலம் உண்டென்று அறியப்படுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் 'த்யாக', 'ஸந்ந்யாஸ', இந்தப் பதங்களுக்கு அர்த்தம் வெவ்வேறு என்று சொல்லப்படுகிறது என்றுசொல்லுவதை நிராகரிப்பதற்காக ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற தென்பதில் ஸ்பஷ்டமான இரண்டு காரணங்களைச் சொல்லுகிறார்—'அப்படியே' என்றாரம்பித்து. இரண்டு அர்த்தங்களைப்பற்றி இவ்விடத்தில் விசாரம்செய்வதாக இருந்தால் அவைகளில் ஒன்றைப்பற்றி நிஶ்சயம்செய்திருப்பது பொருந்ாதல்லவா என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'த்யாகம் என்னும் பதத்தைக்கொண்டே' என்று சொல்லப்பட்டது. 'ஒரே இடத்தில் ப்ரயோகித்திருப்பதைப் பார்க்கிறபடியினால்' என்பதின் கருத்தாவது—'நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே' என்று தடுக்கப்பட்டிருக்கிற ஸந்ந்யாஸமே அல்லவோ 'மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக:' என்று 'த்யாக' என்னும் பதத்தினால் அனுவாதம் செய்துகொண்டு தாமஸம் என்று நிந்திக்கப்படுகிறது அப்படிக்கில்லா விடில்

* பகவத்கீதை - 18 - 4 † பகவத்கீதை - 18-7 ‡ பகவத்கீதை 18 - 12.

4 விஷ்ணு புராணம் - 1 - 6 37-க்ருஹஸ்தாநாம் - க்ருஹஸ்தர்களுக்கு, ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரஜாபதியின் லோகத்தை யடைவது பலம்.

ஸஹ | ஸவத்ருத்ருசிநாம் ச்ருத்ரு நதாவஸ்நாஸீநாம் கவிச்ச ॥' என்றிவைகளில் ஒன்றுக் கொன்று ஒரே இடத்தில் ப்ரயோகித்திருப்பதைப் பார்க்கிறபடியினால் இவைகள் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்பது ஏற்படுகிறது என்று நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது. 2

த்யாஜ்யம் தோஷவதித்யேகே கர்ம ப்ராஹுர்மநீஷிண: ।
யஜ்ஞதாநதப:கர்ம ந த்யாஜ்யமிதி சாபரே ॥ 3

ப-ரை] ஏகே - சில, மநீஷிண:-புத்திமான்கள், தோஷவத்-தோஷங்களைப்போலவே, அல்லது தோஷவத் - ராகம், முதலிய தோஷங்களையுடைய, கர்ம - கர்மமானது, த்யாஜ்யம் - விடத்தக்கது, இதி - என்று, ப்ராஹு:-சொன்னார்கள், அபரே - மற்றவர்கள், யஜ்ஞதாநதப:கர்ம-யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு, முதலிய கர்மம், ந த்யாஜ்யம் - விடத்தக்கதல்ல, இதி - என்று (சொன்னார்கள்). 3

'ஜாதூவ' முதலிய வாக்யங்களைப்போல ஒன்றோடொன்று பொருத்தமில்லாமல்போக வேண்டியவரும். இப்படியே 'ஸவத்ருத்ருசிநாம் ச்ருத்ரு' என்று சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே 'நதாவஸ்நாஸீநாம் கவிச்ச' என்று அதற்குமாறான அர்த்தத்தைக்கொண்டு உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. வேறொன்றை விதித்திருப்பது மற்றொன்றில்லாமைக்கு விரோதமில்லை யல்லவா. ஆகையினால் இந்த இரண்டு பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று இவ்விடத்திலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது — என்பது. இவ்விடத்தில் நிஶ்சயிக்கப்படுகிறதென்பதற்கு முன், பதில் சொல்லுகிற பகவானால் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டியது. 2

இப்படி 'கார்யாணாம்' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் பலங்கள் விரோதமாக இருக்கின்றன என்றும் அப்படி இல்லை என்றும் சொல்லுகிறபடியினால் வாதிகளின் அபிப்ராயத்தில் விரோதம் காண்பிக்கப்பட்டது. பிறகு 'த்யாஜ்யம் தோஷவத்' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் ஸ்வரூபத்திலேயே தோஷத்தோடு கூடியதாகையினாலும் அப்படிக்கில்லாமையினாலும் பாபம் என்றும், அப்படி இல்லை என்றும், வாதிகளின் விவாதம் காண்பிக்கப்படுகிறது. ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஹிம்ஸையும் பொதுவாக ஶாஸ்த்ரத்தில் மறுக்கப்பட்டிருப்பதினால் தோஷம் தான் என்று ஸாங்க்யர்களினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அப்

பா] சில ஸாங்க்யர்களும் அவர்கள் மதத்தை அனுஸரித்த வைதிகர்களும் ராகம் முதலிய தோஷங்களைப் போலவே ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணங்களாகையினால், அல்லது ராகம் முதலிய தோஷங்களையுடைய தாகையினாலே ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணங்களாகையினால் யஜ்ஞம்

படியே ஈஶ்வர க்ருஷ்ணனால் 1 'த்ருஷ்டவதாநுஶ்ரவிக: ஸஹ்யவிஶுத்திக்ஷயாதிஶயயுக்த:' என்று சொல்லப்பட்டது. பஞ்சசிகாசார்யராலும் 2 'ஸ்வல்ப: ஸங்கர: ஸபரிஹார: ஸப்ரத்யவமர்ஷ:' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஹிம்ஸையும் ஜீவாத்மாவிற்குத் தோஷத்தை உண்டுபண்ணப் போகிறது, யாகத்திற்கும் உபகாரம் செய்யப்போகிறது, என்று அவர்களுடைய மதம். ஆகையினால் 'ஏகே' என்னும் பதத்தினால் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வாதிகள் 'தோஷவத்' என்கிற காரணத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறதினாலும், தோஷங்களை உதாஹரணமாகச் சொல்லியிருப்பதினாலும் விஶேஷித்து இன்னாரென்று தெரிவிக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்—'ஸாங்க்யர்களும்' என்றாரம்பித்து. இத்தால் எல்லாக் கர்மங்களினுடையவும் ஸ்வரூபங்களை விட்டுவிட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்களின் மதமும் வேதங்களுக்குப் புறம்பானது என்று காட்டப்பட்டது. ராகம் முதலிய தோஷங்கள் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணங்கள் என்பது எல்லா ஸித்தாந்திகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட படியினால் அதை உதாஹரணமாகச் சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே கர்மமே ராகம் முதலிய தோஷத்தையுடையது. ஆகையினால் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணம் என்றபிப்ராயமாகவுமாம். இந்த அர்த்தத்தில் 'முதலிய' என்னும் பதம் ஹிம்ஸை முதலிய தோஷத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறது. 'யஜ்ஞம் முதலிய எல்லாக் கர்மமும்' என்றதற்கு இவ்விடத்தில் 'கர்ம' என்னும் பதம் பொதுவாக இருந்தபோதிலும் 'யஜ்ஞதாநதப: கர்ம ந த்யாஜ்யம்' என்று மற்றொரு பக்ஷத்தில் விஶேஷித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப் பட்ட கர்மங்களைச் சொல்

---

1 த்ருஷ்டவத் - கண்ணால் பார்க்கப்பட்ட கார்யத்தைப்போலவே, ஆநுஶ்ரவிக:-வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட, க்ஷயாதிசயயுக்த:-அதிக ப்ராணி ஹிம்ஸையோடு சேர்ந்த, ஸ:-அந்தக் கர்மமும், அவிசுத்த:-அபரிசுத்தமல்லவா.

2 ஸ்வல்ப:—அல்பமாகிய, ஸங்கா:-தோஷத்தின் ஸம்பர்கம், ஸப்ரத்யவமர்ச:—பின்னால் யோசிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஸபரிஹார:—ஸுகமாய்ப் பரிஹரிக்கத்தக்கது.

முதலிய எல்லாக் கர்மமும் மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனால் விடத்தக்கது என்று சொன்னார்கள். மற்றும் சில பண்டிதர்கள் யஜ்ஞம், முதலிய கர்மம் விடத்தக்கதல்ல என்று சொன்னார்கள். 3

நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம |
த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: || 4

ப - ரை] *பரதஸத்தம* - பரதவம்ஶத்தில் உத்தமனாகிய அர்ஜுந, *தத்ர* - அப்படிப்பட்ட, *த்யாகே* - த்யாகத்தைப் பற்றிய விஷயத்தில், *மே* – என்னுடைய, *நிஶ்சயம்* - நிஶ்சயத்தை, *ஶ்ருணு* - கேள், *புருஷவ்யாக்ர* -புருஷர்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டனாகிய அர்ஜுந, *த்யாக:*- த்யாகமானது, *த்ரிவித:* - மூன்றுவிதமாக, *ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ஹி* - முன்னமேயே சொல்லப்பட்டதல்லவா. 4

பா] இப்படி வாதிகள் விவாதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற த்யாகத்தைப்

னுகிறது. அதிலும் சிலவற்றைத் தனித்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணமில்லாமையினால் காம்ய கர்மங்களை மாத்திரம் சொல்லுவதாயிருந்தால் புனருக்தி வருகிறபடியினாலும் எல்லாக் கர்மங்களையும் பற்றிச் சொல்லுகிறாரென்று தாத்பர்யம். எல்லோராலும் விடத் தக்கதாகஇருந்தால் அத்தை விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமல்லாமல் போகவேண்டி வருமாகையினால் 'மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனால்' என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. 'அபரே' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் தன்னுடைய மதத்தை அநுஸரித்தவர்களைச் சொல்லுகிறது. 'யஜ்ஞதாந தப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத்' என்றல்லவோ தன்னுடைய மதம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'பண்டிதர்கள்' என்று. விடத்தக்கது அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது இவைகளின் வ்யத்யாஸங்களின் உண்மையைத் தெரிந்தவர்கள் என்றர்த்தம். 3

'தத்ர' என்னும் பதம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிற விஷயத்தில் வாதிகளின் வாதம் இருக்கிறதென்பதை அநுவதித்துக் கொண்டு அதின் வழியாக ந்யாய நிரூபணம் செய்வதற்குத் தகுந்ததாகிய ஸந்தேஹிக்கப்பட்டதாயிருக்கை இருக்கிறது என்று தெரிவிக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இப்படி வாதிகள் விவாதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற' என்று. 'மே நிஶ்சயம் (என்னுடைய நிஶ்சயத்தை)' என்பதினால் வேறொரு மதம் உண்டாகப் போகிறது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'த்யாகத்தைப் பற்றிய நிஶ்சயத்தை

பற்றிய நிஸ்சயத்தை என்னிடத்திலிருந்து கேள். த்யாகமாவது வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே அவைகளின் பலத்தைப் பற்றியதாயும், அந்தக் கர்மங்களைப் பற்றியதாயும், கர்த்தாவாக இருக்கையைப் பற்றியதாயும் முன்னமேயே என்னால் மூன்று விதமாகச் * * 'மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்யாத்ம சேதஸா | நிராசீர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர: ||' என்று சொல்லப்பட்டதல்லவா. கர்மங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலம் எனக்கு வேண்டியதில்லை என்றது பல த்யாகம். எனக்குப் பலமுண்டாவதற்கு ஸாதனமாகையினால் இந்தக் கர்மம் என்னுடையது என்று கர்மத்தில் தன்னுடையதென்கிற அபிமானத்தை விடுதல் கர்மங்களைப் பற்றிய த்யாகம். எல்லாவற்றிற்கும் ஈஸ்வரனுகிய பகவா

என்று. 'என்னிடத்திலிருந்து' என்பதற்கு ப்ரமம் முதலிய தோஷங்களில்லாதஎன்னிடத்திலிருந்து என்றர்த்தம். 'த்யாகோ ஹி' என்பது முதலியவாக்யம் மேலேசொல்லப்போகிற ஸாத்விகத்யாகம் முதலியமூன்று விதத்தைப்பற்றியதல்ல. பின்னை எப்படி என்னில் ஸாத்விக த்யாகத்தின் உட்பிரிவைச் சொல்லுகிறது. 'ஸம்ப்ரகீர்த்தித:' என்பதற்கு முன்னமே சொல்லப்பட்டது என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுவது ஸ்வாரஸ்யமாகையினாலும், 'ஹி' என்னும் பதத்தினால் கேட்கிறவனுக்கும் அது தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது என்று ஏற்படுகிறபடியனாலும், என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'த்யாகமாவது வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற' என்றாரம்பித்து. 'மயி ஸர்வாணி' என்கிற ஒரு ஸ்லோகம் மூன்றுவித த்யாகத்தையும் சொல்லுகிறது என்பது நீர்ந்த பொருள். இவ்விடத்தில் கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தையே விட்டு விடுவது என்பதையும் ஸாங்க்ய மதத்தை அனுஸரித்த ஆக்ஷேபத்தையும் நிராகரிப்பதற்காக மூன்றினுடையவும் ஸ்வரூபத்தைப் பிரித்துக்காட்டுகிறார்—'கர்மங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிற' என்றாரம்பித்து. 'எனக்குப் பலமுண்டாவதற்கு ஸாதனமாகையினால்' என்றாரம்பிக்கும் வாக்யத்திற்குத் தன்னுடைய ப்ரீதிக்கு ஸாதனமாகையினால் தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காகவே பகவான் நம்மைக் கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறான் என்றல்லவோ மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவன் அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுமென்று தாத்பர்யம். தனக்குக் கர்த்ருத்வம் உண்டாயிருப்பது அவனுக்கு வசப்பட்டது. அவனுடைய அனுமதியினால் உண்டானது. ஆகையினால் பகவானிடத்திலேயே

* பகவத்கீதை - 3 - 30

னிடத்தில் கர்த்தாவா யிருக்கையை அநுஸந்தானம் செய்வதினுல் தன க்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லை என்று விடுதல் கர்த்தாவாக இருக்கையைப்பற் றிய த்யாகம். 4

யஜ்ஞதானதப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் | *

ப - ரை] யஜ்ஞதானதப: கர்ம - யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு, முதலிய கர்மம், ந த்யாஜ்யம் - விடத்தக்கதல்ல, தத் - அது, கார்யமேவ - செய்யத்தகுந்ததே. *

பா] யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு, முதலிய வேதங்களில்சொல்லப்பட்ட கர்மம் மோக்ஷத்திலாசையுடையவனுல் ஒருபொழுதும் விடத்தக்கதல்ல. பின்னை எப்படி என்னல் மரணம் அடைகிற வரையில் தினந்தோறும் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதே. *

கர்த்தாவாயிருக்கையை அநுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். தான் கர்த்தாவாக இருக்கையை விடுவதாவது அநேகம் பேர்களினுல் செய்யப்படுகிற கார்யத்தில் அயலாரால் ஏவப்பட்டவனுய்த் தானும் கர்த்தாவாக இருக்கிறுன் என்பதை அநுஸந்தானம் செய்வது என்று மேலே நிரூபிக்கப்படுகிறது. 4

இப்படி மூன்றுவிதமாக த்யாகங்களை அநுவாதம் செய்திருப்பது ஸ்வரூப த்யாகத்தை விலக்குவதற்காக என்று சொல்லப்படுகிறது— இந்தப் பாதி ஶ்லோகத்தினுல். ப்ரம்மத்தை அறியவேணுமென்கிற ஆசை உண்டாகிறதற்கு முன் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும், பிறகு விட்டுவிட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறுர், என்று சிலர் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறுர்கள். அவர்கள் மதத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறுர்—'ஒருபொழுதும்' என்று. 1 'அவன் ஆயுஸ்ஸுவரையிலும் இவ்விதமாக இருந்துகொண்டு,' என்கிற ஶ்ருதி வாக்யத்தை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறுர்—'பின்னை எப்படி என்னில்' என்றுரம்பித்து. அப்படியே ஸூத்ரக்காரரும் 2 'ஆப்ரயாணாத் தத்ராபி ஹி த்ருஷ்டம்' என்று சொல்லியிருக்கிறுர். 'தினந்தோறும்' என்பது ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட காலங்களைக் குறிக்கிறது. *

---

1 சாந்தோக்யம் - 8 - 15 - 10.

2 ஶாரீரகஸூத்ரம் - 4 - 1 - 12. ஆப்ரயாணாத் - ப்ரயாணம் புறப்படுகிற வரையிலும் (கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்), தத்ராபி - இந்த விஷயத்திலும், ஹி - எந்தக்காரணத்தினுல், த்ருஷ்டம் - ஶ்ருதி இருக்கிறதோ.

பா - அ] ஏனெனில்—

யஜ்ஞோ தானம் தபஶ்சைவ பாவனானி மனீஷிணாம் || 5

ப - ரை] *யஜ்ஞ:* - யாகம், *தானம்* - தானம் செய்வது, *தபஶ்சைவ* - தபஸ்ஸும், *மனீஷிணாம்* - உபாஸநம் செய்கிறவர்களுக்கு, *பாவனானி* - பரிசுத்தம் செய்யக்கூடியவைகள். 5

பா] யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு, முதலிய வர்ணாஶ்ரமங்களைச் சேர்ந்த கர்மங்கள் மனனம் செய்பவர்களுக்குப் பரிசுத்தியைக் கொடுக்கக் கூடிய

தா] *ப்ரம்ம வித்யையில் நிஷ்டையுடையவனுக்குக் கர்மம் எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்? அதற்கு ஒத்தாசையாயிருந்து உபகாரம் செய்வதற்காக என்பது இல்லை, இரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றன என்பது முதலிய பக்ஷங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையாகையினால் தத்வஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காக என்பதுமில்லை, ஒத்தாசை போடு கூடிய ப்ரமாணத்தினாலேயே அது ஏற்படுகிறபடியினால். அதை த்யானம் செய்வதாகிற உபாஸநத்திற்காக என்பதும் இல்லை, அதுவும் உறுதியான ஸம்ஸ்காரத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிறதாகையினால். மோக்ஷத்திலாசையுடையவனுக்கு வேண்டியதாயும், கர்மங்களால் உண்டாக்கக்கூடியதாயுமிருக்கிற வேறொரு ப்ரயோஜனத்தையும் நாம் அறியவில்லை. ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசிக்காமல் மூடனுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகாது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஏனெனில்' என்கிற ஆக்ஷேபத்தைக் காட்டியிருக்கிறார். 'ச' என்பது சொல்லாதவைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'முதலிய' என்னும் பதம். 'வர்ணாஶ்ரமங்களைச் சேர்ந்த' என்பதற்கு, நித்யங்களினுடையவும் நைமித்திகங்களினுடையவும் ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிட வேண்டும் என்கிற பக்ஷம் நிராகரிக்கப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். யஜ்ஞம் முதலியவைகள் காரணத்தை வ்ருத்தி செய்து அதின் வழியாக உபகாரம் செய்கின்றன என்று தெரிவிப்பதற்காக, அப்படி இதனால் உபகாரம் செய்யக் கூடிய ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது, இவ்விடத்தில் 'மனீஷி' என்னும் பதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'மனனம் செய்பவர்களுக்கு' என்று. 'மனஸ: ஈஷிண: (மனதை இச்சைப் படுகிறவர்கள்)' 'மனீஷிண:' என்கிற வ்யுத்பத்தியைச் சொல்லில் அதினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆசார்யனிடத்தில் கேட்ட பிறகு உண்டாகக்கூடிய யுக்திகளை அனுஸரித்து மனனம் செய்வதை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'மனனமாவது உபாஸநம்' என்று. 'பாவனானி*

வைகள். மனனமாவது உபாஸநம். மோக்ஷத்திலாசை யுடையவர்களாய் உயிரோடிருக்கும் வரையில் உபாஸநம் செய்துகொண் டிருப்பவர்களுக்கு அந்த உபாஸநம் பூர்த்தியாவதற்குத் தடங்கலாகிய பழைய கர்மங்களை நாசம் செய்யக் கூடியவைகள் என்றர்த்தம் 5

ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா ப²லாநி ச |
கர்தவ்யாநீதி மே பார்த² நிஶ்சிதம் மதமுத்தமம் || 6

ப - ரை] பார்த² - அர்ஜுந, ஏதாந்யபி - இந்த, கர்மாணி - கர்மங்கள், ஸங்கம் - தன்னுடையதென்கிற ஸம்பந்தத்தையும், ப²லாநி - பலங்களையும். த்யக்த்வா - விட்டுவிட்டு, கர்தவ்யாநி - செய்யத் தக்கவைகள், இதி - என்று, மே - என்னுடைய, நிஶ்சிதம் - நிஶ்சயிக்கப்பட்ட, உத்தமம் - உயர்ந்ததாகிய, மதம் - மதம். 6

பா] எந்தக் காரணத்தினால் உபாஸநம் செய்பவர்களுக்கு யஜ்ஞம், தா

மநீஷிணாம்' என்று சேர்த்துச் சொல்லி பிருப்பதினால் மேற்பட்ட உபகாரம் செய்யும் விதத்தை ப்ரகாசம் செய்கிறார்—'மோக்ஷத்திலாசையுடையவர்களாய்' என்றாரம்பித்து. 1 'ப்ராபணம் புறப்படுகிற வரையில் இந்த ப்ரணவத்தை த்யானம் செய்யவேண்டும்,' என்றாரம்பித்து 1'எவன் இந்தப் பரமபுருஷனை மூன்றுமாத்திரையுடையதாகிய இந்தப்ரணவமாகிற அக்ஷரத்தினால் த்யானம்செய்வானோ'என்கிற வரையிலும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தினால் உபாஸநம் உயிரோ டிருக்கும் வரையில் அனுஷ்டிக்க வேண்டு மென்பதேற்பட்டது. ஆகையினால் அதின் அங்கமும் உயிரோ டிருக்கும் வரையில் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதுதான். அதுவும் 2 'அவன் ஆயுஸ்ஸுவரையில் இவ்விதமாக இருந்துகொண்டு' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளினால் சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். உபாஸனத்தைப்போல இனிச் செய்யப்போகிற பாபத்தை நிவ்ருத்தி செய்யும் தன்மை இல்லாமையினால் 'பழைய கர்மங்களை' என்னும் பதம்.

இப்படிப் பரிசுத்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதென்று சொன்னதினால் 3 'த்யாஜ்யம் தோஷவத்' என்று சொல்லப்பட்ட பக்ஷம் நிராகரிக்கப்பட்டது. 'நிஶ்சயம் ஶ்ருணு' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே 'ஏதாந்யபி' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் இவைகள் தோஷமில்லாதவைகள் என்று நிஶ்சயத்தை உண்டாக்குவதற்

---

1 ப்ரஶ்னோபநிஷத் - 5 - 5. 2 சாந்தோக்யம் - 8 - 15 - 10.
3 பகவத்கீதை - 18 - 3

னம், தபஸ்ஸு, முதலியவைகள் பரிசுத்தியைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளோ, ஆகையினால் உபாஸநத்தைப்போலவே இந்த யஜ்ஞம், முதலிய கர்மங்களும் எனக்கு ஆராதநங்களாக அந்தக் கர்மங்களில் தன்னுடைய ~~தென்கிற~~ எண்ணத்தையும், பலத்தையும் விட்டு விட்டு ப்ரயாணம் புறப்படுகிற வரையில் தினந்தோறும் உபாஸநம் பூர்த்தியடைவதற்காக மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனால் செய்யத்தக்கவைகள் என்று என்னுடைய நிஶ்சயம் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த மதம். 6

நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ꞉ கர்மணோ நோபபத்யதே |
மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாகஸ்தாமஸ꞉ பரிகீர்த்தித꞉ || 7

ப - ரை | *நியதஸ்ய* - விடத்தகாததாகிய, *கர்மண꞉* — கர்மத்தினுடைய, *ஸந்ந்யாஸ꞉* — விட்டு விடுதல், *நோபபத்யதே* - ஸம்பவிக்காது, *மோஹாத்* — அஜ்ஞானத்தினால், *தஸ்ய* - அந்தக் கர்மத்தை, *பரித்யாக꞉* — விட்டு விடுவது, *தாமஸ꞉* - தாமஸமாக, *பரிகீர்த்தித꞉* - சொல்லப்பட்டது. 7

காக நிகமனம் செய்து உறுதிப்படுத்தப் படுகிறதாகையினால் புனருக்தி இல்லை காரணத்தையும் அதினால் ஸாதிக்கப்படுகிறதையும் சொல்லுகின்றன என்று கீழ் ஶ்லோகத்தையும் இந்த ஶ்லோகத்தையும் சேர்க்கிறார் —'எந்தக் காரணத்தினால்' என்றாரம்பித்து. 'மநீஷிணாம்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற உபாஸநத்தைப் போலவே இவைகளும் என்று தெரியப்படுத்துவதற்காக 'அபி' என்னும் பதம் என்று சொல்லுகிறார்—உபாஸநத்தைப் போலவே இந்த யஜ்ஞம், முதலிய கர்மங்களும்' என்று. பரமாத்மாவினுடைய ப்ரீதியை யுண்டாக்கி அதின் வழியாகக் கர்மங்கள் பரிசுத்தியைக் கொடுக்கின்றன என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'எனக்கு ஆராதநங்களாக' என்று. 'ஸங்கம்' என்கிற பதத்திற்கு 'ஃபலம்' என்னும் பதத்தோடு புனருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார்—'தன்னுடையதென்கிற எண்ணத்தையும்' என்று. 'நிஶ்சயம் செய்யப்பட்ட' என்பதற்கு இந்தவிஷயத்தில் உன்னால் மறுபடியும் ஸந்தேஹிக்கத் தக்கதல்ல என்று தாத்பர்யம். 'உயர்ந்த' என்பதற்கு எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்களல்லாத மற்றவர்களினுடைய இதற்கு விருத்தமாகிய ஸ்வரூபத்தையே விட்டு விடவேண்டும் என்கிற மதங்களெல்லாம் தாழ்ந்தவைகளாகையினால் அநாதரிக்கத்தக்கது என்று தாத்பர்யம். 6

பா] விடத்தகாததாகிய நித்யங்களும் நைமித்திகங்களுமாகியபஞ்சமஹா யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களை விட்டு விடுவதுஸம்பவிக்காது, * ‘ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண:’ என்று தேஹயாத்திரையே நடக்காதாகையினால். தேஹ யாத்திரை யஜ்ஞங்களில் மிகுதியான ஆஹாரங்களைக்கொண்டு செய்யப்படுகிறதே யானால் நல்ல ஜ்ஞான முண்டாவதற்குக்காரணமாகிறது. அப்படிக்கில்லாவிடில் †‘தே த்வகம் புஞ்ஜதே பாபா:’ என்று யஜ்ஞத்தில் மிகுதியல்லாத தாகையினால் பாபங்

தா] பிறகு ‘நியதஸ்ய து’ என்கிற ஸ்லோகத்தினால் இதர மதங்கள் தாழ்ந்த தென்பதும் தன்னுடைய மதம் உயர்ந்ததென்பதும் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. வர்ணாஸ்ரமங்களைச் சேர்ந்ததாகையினாலே விடத்தகாதவைகள் என்பது ‘நியத’ என்னும் பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—‘நித்யங்களும் நைமித்திகங்களுமாகிய’ என்று. ‘து’ என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்த ‘ஸந்ந்யாஸ’ என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் 1 ‘த்யாஜ்யம் தோஷவத்’ எனகிற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை விட்டு விடுவதை அனுவாதம் செய்கிறது. அதுவேயல்லவோ ‘மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக:’ என்கிற மேல் பாதி ஸ்லோகத்தினால் நிந்திக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ‘விட்டு விடுவது’ என்று சொல்லப்பட்டது. பரிசுத்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையினால் அவஸ்யமாகச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் பொழுது மறுபடியும் விடுவது ஸம்பவிக்காது என்று சொல்லியிருப்பது முன்பு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட த்ருஷ்டத்திலும் அத்ருஷ்டத்திலுமுண்டாகிய தோஷங்களை ஜ்ஞாபகப்படுத்துவதற்காக என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ஸம்பவிக்காதென்பதை விவரிக்கிறார்—‘ஶரீரயாத்ராபி’ என்றாரம்பித்து. கேவலமாகிய ஆஹாரம் முதலியவைகளினாலும் லோகத்தில் தேஹயாத்திரை செய்யலாமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதனம் சொல்லுகிறார்—‘தேஹயாத்திரை யஜ்ஞங்களில் மிகுதியான’ என்றாரம்பித்து. 2 ‘பஞ்சபூதாத்மகைர்போகை: பஞ்சபூதாத்மகம் வபு:। ஆப்யாயதே’ என்று ஸ்ம்ருதியில் சொல்

---

* பகவத்கீதை - 3-8. † பகவத்கீதை-3-13.

1 பகவத்கீதை - 18 - 3.

2 பஞ்ச பூதாத்மகை: - பஞ்ச பூதங்களினால் உண்டாக்கப்பட்ட, போகை:- போகங்களினால், பஞ்ச பூதாத்மகம் - பஞ்ச பூதங்களினா லுண்டாக்கப்படுகிற, வபு: - ஶரீரம், ஆப்யாயதே - வ்ருத்தி செய்யப்படுகிறது.

களாகிய ஆஹாரத்தினுல் மனதை வ்ருத்தி செய்வதுவிபரீதமான ஜ்ஞான த்திற்குக் காரணமாகிறது. ‡ ‘ஓ! ஸௌம்யகனே! மனது அன்ன மயமல்ல வோ’ என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தின்படி ஆஹாரத்தினுலல்லவோ மனது வ்ருத்தி செய்யப்படுகிறது. § ‘ஆஹாரம் சுத்தமா யிருந்தால் மனது சுத்தமா யிருக்கிறது. மனதுசுத்தமாயிருந்தால் இடைவிடாத்த்யானம்உண் டாகிறது. அப்படி த்யானம் உண்டானுல் ஸம்ஸார பந்தங்களெல்லாம் விட்டு விடுகிறது’என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் பரமாத்மாவை ஸா க்ஷாத்கரிப்பதாகிய ஜ்ஞானம் ஆஹாரத்தின் சுத்தியைப்பொறுத்ததுஎன்று சொல்லப்படுகிறது.ஆகையினுல் மஹா யஜ்ஞங்கள் முதலியநித்ய நைமித் திகக்கர்மங்கள்ப்ரயாணம் புறப்படுகிற வரையில் ப்ரம்மஜ்ஞானத்திற்காக வே அங்கீகரிக்கத்தக்கது.ஆகையினுல் அதை விட்டுவிடுவது பொருந்தாது. இப்படி ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிற கர்மத்தை இது ஸம்ஸார பந்தத்

ல்லியிருக்கிறபடியினுல் ஆஹாரத்தினுல் மனது வ்ருத்தி செய்யப்படு கிறது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமா தானம் சொல்லுகிறூர்—‘ஓ! ஸௌம்யகனே!’ என்றூரம்பித்து. ஸாத்வி காஹங்காரத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிற மனது அன்னத்தினுல் உண் டாக்கப்படுகிறது என்பது ஸம்பவிக்காதாகையினுல் ‘வ்ருத்திசெய்யப்படு கிறது’ என்று சொல்லப்படுகிறது. ‘அப்படி த்யானம் உண்டானுல்’ என் றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் 1 ‘மனதின் பந்தம் விட்டுவிடுகிறது’ என் றர்த்தமுள்ளதாயும் இதின் அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறதாயுமிருக் கிற ஶ்ருதிவாக்யத்தினுல் ‘பார்க்கிறது’ என்னும் பதத்தினுல் விசேஷி த்துச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் ‘பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிய ஜ்ஞானம்’ என்று சொல்லப்பட்டது. மிகவும் விசதமாக இருக்கிறபடியினுல் ஸாக்ஷாத்காரம் என்று இவ்விடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது என்றறியவேண்டும். ஒருதரம் அனுஷ்டிக்கப் பட்ட கர்மம் வித்யைக்கு உபகாரம் செய்கிறது என்கிற ஆக்ஷேபத் தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு முடிக்கிறூர்—‘ஆகையினுல்’ என்றூரம் பித்து. ‘பொருந்தாது’ என்பதற்குக் காரணமில்லாவிடில் கார்யம் எப் படி உண்டாகும் என்று தாத்பர்யம். இப்படிகீழ்ச் சொல்லியவித மாக எப்பொழுதும் விடக்கூடாததாக இருக்கை ‘த்ரௌ’ என்ப தினுல் அனுவதிக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லு கிறூர்—‘இப்படி ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிற’என்றூரம்பித்து. 2 ‘த்யா ஜ்யம்தோஷவத்’ என்று கீழே அனுவதிக்கப்பட்ட மதத்திற்கு இது

---

‡ சாந்தோக்யம் - 6 - 5 - 4
§ சாந்தோக்யம் - 7 - 26 - 2
1 முண்டகம் - 2 - 2 - 8.
2 பகவத்கீதை - 18 - 3

திற்குக் காரணம் என்கிற அஜ்ஞானத்தினால் விட்டுவிடுவது தாமஸமென்று சொல்லப்பட்டது. தமோகுணத்தினாலுண்டான த்யாகம் தாமஸம். அதாவது தமோகுணத்தினாலுண்டாகிற அஜ்ஞானத்தைக் காரணமாகவுடைய த்யாகம் தமோகுணத்தினாலுண்டானது. தமோகுண[illegible] அஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம் என்று ¶ 'ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோऽஜ்ஞாநமேவ ச' என்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்டது. அஜ்ஞானமாவது ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதமாகிய விபரீத ஜ்ஞானம். அப்படியே ‖ 'அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா | ஸர்வார்த்தாந்

தூஷணம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இது ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணம்' என்றாரம்பித்து. அதில் உண்டாகியது என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற '**அண்**' *என்னும் விகுதியை யுடையது என்று* '**தாமஸ**' *என்னும் பதத்திற்கு வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்—* '**தமோகுணத்தினா லுண்டான**' *என்று. தமோகுணத்தைச் சேர்ந்தது என்று பொதுவாக ஸம்பந்தத்தை மாத்திரம் சொல்லுகிற* '**தத்தி**' *என்னும் விகுதியைக்கொள்ளில் ஏற்பட்ட விசேஷத்தைச்சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். தமோகுணத்தினாலுண்டாகிற புத்தியைக்காரணமாகவுடையதாகையினால் பரம்பரையாகத் தமோகுணத்தினா லுண்டானது என்பதைவிவரிக்கிறார்—'அதாவது தமோகுணத்தினாலுண்டாகிற'என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில்ஸமீபத்தில்சொல்லியிருக்கிற அஜ்ஞானத்தைக் காரணமாக வுடையதாகையினாலே தமஸ்ஸைக் காரணமாக வுடையது (அதாவது தமஸ்ஸென்பதே அஜ்ஞானம்) என்று சொல்லக் கூடியதாக இருக்கத் தமோகுணத்தினாலுண்டாகிறஅஜ்ஞானத்தினா லுண்டாகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது எதற்காக என்னில்* '**மோஹாத்**' *என்றுச் சொன்னதையே* '**தாமஸ:**' *என்று வேறொரு பதத்தினால் மறுபடியும்சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமொன்றுமில்லை. அதை விட வேறுதிக அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதே யெனில் உசிதமாகவும் விரோதமில்லாமலும் இருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால்.* '**ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோऽஜ்ஞாநமேவ ச**|' *என்கிற ஶ்லோகத்தில்* '**மோஹ**' *என்னும் பதத்தினால் விபரீதஜ்ஞானம் தனித்துச் சொல்லப்பட்டபடியினாலே* '**அஜ்ஞாந**' *என்னும் பதத்தினால் ஜ்ஞானமில்லாமை சொல்லப்படுகிறது என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. இவ்விடத்திலே யெனில் அஜ்ஞானமாவது ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகிய விபரீதஜ்ஞானம் என்று எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது? எனில்,இவ்விதமாக*

¶ பகவத்கீதை - 14 - 17 ‖ பகவத்கீதை - 18 - 32.

விபரீதாம்ஶ்ச ஸர்வார்தாந் புத்திஸ்ஸா பார்த்த தாமஸீ||' என்று மேலேசொல்லப் படுகிறது ஆகையினால் நித்யம், நைமித்திகம், முதலிய கர்மங்களை விடுவது விபரீத ஜ்ஞானத்தைக் காரணமாகவுடையது என்றர்த்தம். 7

து:க²மித்யேவ யத் கர்ம காயக்லேஶப⁴யாத்த்யஜேத் |
ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாக³ம் நைவ த்யாக³ப²லம் லபே⁴த் || 8

ப-ரை.] யத் - எந்த, கர்ம - கர்மத்தை, து:க²ம் - கஷ்டம், இதி ஏவ - என்றே, காயக்லேஶப⁴யாத் - ஶரீரத்திற்கு ஶ்ரம முண்டாகு மென்கிற பயத்தினால், த்யஜேத் - விட்டு விடுவானோ, ஸ: - அவன், ராஜஸம் - ரஜோகுணத்தினா லுண்டாகிய, த்யாக³ம் - விடுதலை, க்ருத்வா - செய்து விட்டு, த்யாக³ப²லம் - த்யாகத்தின் ப்ரயோஜனத்தை, நைவலபே⁴த் - அடையவே மாட்டான். 8

ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டியது—ஜ்ஞான மில்லாமை வஸ்துவை மறைப்பதற்குக் காரணமாவதும் விபரீதஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டு என்று காட்டுவதற்காகவுமாம். ஶ்லோகத்திலிருக்கிற 'தாமஸ' என்னும் பதத்திற்கு வேறொரு ப்ரயோஜனத்தை அபிப்ராயத்தில் வைத்துகொண்டு ஶ்லோகத்திலிருக்கும் 'அஜ்ஞாந' என்னும் பதமே மோஹத்தை சொல்லுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காகவுமாம். தமோ குணத்தினாலுண்டாகியபுத்தி கர்மங்களை விட்டுவிடுவதற்குக் காரணமாகிறது என்பதை மேலே சொல்லப்போகிறதைக்கொண்டு விவரிக்கிறார்—'அப்படியே' என்றாரம்பித்து. தத்துவத்தைத் தெரிந்தவர்கள் விடுகிறதில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'தாமஸம்' என்று சொல்லியிருப்பதினால் மேற்பட்ட தாத்பர்யத்தைச்சொல்லிமுடிக்கிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. 'நித்யம், நைமித்திகம், முதலிய' என்கிற இடத்தில் 'முதலிய' என்னும் பதத்தினால் மேலே சொல்லப்படுகிற பலங்களில் ஆசையில்லாமல் செய்யப்படுகிற காம்யகர்மங்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. 'விபரீதஜ்ஞானத்தை' என்பதினால் ஸரியாகத்தெரிந்துகொள்ளாததினால் உண்டான ராஜஸத்யாகத்தைப் பார்க்கிலும் வ்யத்யாஸத்தைக்காட்டியிருக்கிறது. 1 'அயதா²வத்' என்றல்லவோ ரஜோகுணத்தினால் உண்டான புத்தியைப்பற்றி மேலே சொல்லப்படுகிறது. 7

ஆக இப்படி மிகவும் அந்தரங்கமாக இருப்பதினாலே இதுவே ஸ்வரூபம் என்று சொல்லக் கூடியதாகிய ஸ்வரூப நிரூபகங்களான ஸ்வபாவங்களி னுடையவும் வஸ்துவின் ப்ராணனுக்கே காரணமாகிய ஸ்வபாவங்களி னுடையவும் வ்யத்யாஸங்களில்லாமலி

---

1 பகவத்கீதை 18 - 31.

பா] கர்மம் பரம்பரையாக மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகந்தான் அப்படியிருந்த போதிலும் கஷ்டமாகிய பணம் ஸம்பாதிப்பதினால் செய்யக் கூடியதாகையினாலே அதிக ஸ்ரமமாக இருப்பதினாலும், ஸரீரத்திற்குக் கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியினாலும் மனதிற்கு ஸ்ரமத்தை உண்டு பண்ணுகிறது என்று நினைத்து அதிலிருந்து பயத்தினால் யோகம் நிறைவேறுவதற்காக ஜ்ஞானத்தின் அப்யாஸம் செய்வதிலேயே யத்னம் செய்யத் தக்கது என்று நினைத்து எவன் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலிய ஆஸ்ரமத்தைச் சேர்ந்த கர்மங்களை விட்டு விடுவானோ அவன் ரஜோகுணத்தினாலுண்டான த்யாகத்தைச் செய்து, அதாவது அப்படி விடுவது உள்ளபடியல்லாதஸாஸ்

ருந்தபோதிலும் நிரூபித ஸ்வரூப விஸேஷணங்களாகிய ஸ்வபாவங்களின் மாறுாட்டம் இருப்பதினால் மேலே சொல்லப்படுகிற ரஜோகுணத்தினால் உண்டாகிய புத்தியை நினைத்துக்கொண்டு ரஜோகுணத்தினாலுண்டான த்யாகத்தை விவரிக்கிறார்—'கர்மம்' என்றாரம்பித்து. 'து:கமேவ ஸர்வம்' என்று சொல்லியிருப்பதினாலும், 'காயக்லேஸபயாத்' என்று சொல்லியிருப்பதினாலும் இது அதர்மம் என்கிற அஜ்ஞானம் இவ்விடத்தில் இல்லையென்றேற்பட்டது. 1 'அர்த்தாநாமார்ஜநே து:கம்' என்றிவை முதலியவைகளை அனுஸரித்துச் சொல்லுகிறார்—'கஷ்டமாகிய' என்றாரம்பித்து. 'மனதிற்கு ஸ்ரமத்தை உண்டு பண்ணுகிறது' என்பதற்கு ஸ்ரமமில்லாமை அல்லவோ விவேகம் முதலிய ஏழுவிதங்களாகிய ஸாமக்ரிகளின் நடுவே எண்ணப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். அந்தரங்கத்திற்கும்பஹிரங்கத்திற்கும் விரோதம்வரும் பொழுது பஹிரங்கத்தை விட்டுவிடுவது உசிதம்என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானத்தின் அப்யாஸம் செய்வதிலேயே' என்று. 2 'யதோக்தாந்யபி கர்மாணி பரிஹாய த்விஜோத்தம:। ஆத்மஜ்ஞாநே ஸமே ச ஸ்யாத் வேதாப்யாஸே ச யத்நவாந் ।' என்கிற அனுவாதம் செய்கிற வசனங்கள் இந்த எண்ணத்திற்குக் காரணம். 'ஸர்வகர்மாணி ஸம்ந்யஸ்ய' என்று அனுவாதம்செய்திருப்பதினால் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'உள்ளபடியல்லாத'

1 பாரதம் - ஆரண்யபர்வம் - 2 - 44. அர்த்தாநாம்-பணங்களை, ஆர்ஜநே-ஸம்பாதிப்பதில், துக்கம் - கஷ்டம்.

2 த்விஜோத்தம - ப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டனே, யதோக்தாந்யபி - கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருக்கிற, கர்மாணி - கர்மங்களையும், பரிஹாஸ்ய - விட்டுவிட்டு, ஆத்மஜ்ஞானே - ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும், ஸமேச - சாந்தியிலும், வேதாப்யேஸ்ச-வேதத்தை அப்யாஸம் செய்வதிலும், ப்ரயத்நவாந்-ப்ரயத்தினமுடையவனாக, ஸ்யாத்-ஆகவேண்டும்.

த்ரத்தின் அர்த்தம் ஆகையினால் ஜ்ஞானம் உண்டாவதாகிய த்யாகத்தின் பலத்தை அடையமாட்டான். * 'ஸ்யாஜ்ஞாநாதி வாஜிஸாவா' என்றல்லவோ மேலே சொல்லப்படுகிறது. கர்மங்கள் த்ருஷ்டத்தில் ப்ரயோஜனத்தை உண்டு பண்ணி அதின் வழியாக மனதின் தேளிவுக்குக் காரணங்களல்லவே. பின்னையெப்படி என்னில் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தை உண்டுபண்ணி அதின் வழியாக வல்லவோ காரணம். 8

காயுமிதெ்வ யக் கமு நியதம் க்ரியதெஜுந |
ஸங்ம் த்க்்வா ஹலம் செவ ஸ த்யாமஸாத்விகொ மதஃ ‖ 9

ப - ரை] அஜுந - அர்ஜுந, யக் - எந்த, நியதம் - அவஶ்யம் செய்யக் கூடியதாகிய, கமு - கர்மமானது, காயுமிதெ்வ - செய்யவேண்டியது தான் என்று நினைத்துக் கொண்டு, ஸங்ம் - இது என்னுடையது என்கிற அபிமானத்தையும், ஹலஞ்செவ - பலத்தையும், த்க்்வா - விட்டுவிட்டு, க்ரியதெ - செய்யப்படுகிறதோ, ஸஃ - அது, ஸாத்விகஃ - ஸத்வகுணத்தினால் உண்டாகிய, த்யாமஃ - த்யாகமாக, மதஃ - எண்ணப்பட்டது. 9

பா] நித்யங்களும் நைமித்திகங்களுமாகிய மஹா யஜ்ஞம், முதலிய வர்ணங்களுக்கும் ஆஶ்ரமங்களுக்கும் விதிக்கப்பட்ட கர்மம் எனக்கு ஆரா

என்றாரம்பித்து. மேலே சொல்லப்போகிற ஸாத்விக த்யாகத்தின் ப்ரயோஜனம் 'த்யாமஹலம் (த்யாகத்தின் ப்ரயோஜனத்தை)' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. ஏனெனில் முமுக்ஷுவைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டு வரும் ஸந்தர்ப்பமாகையினாலும், கர்மங்களை விட்டுவிட்டால் அவைகளாலுண்டாக்கப்படுகிற ஸ்வர்க்கம், முதலிய பலங்களைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவமே இல்லை ஆகையினாலும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானம் உண்டாவதாகிய' என்று. கஷ்டமாக இருப்பது முதலிய காரணங்களினால் ஏற்பட்ட மனதின் ஶ்ரமத்தைப்பற்றிய ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—'கர்மங்கள்' என்றாரம்பித்து. 1 'ஹலஸம்விஹஸயாஹி' என்றாரம்பித்துச் சொல்லிய க்ரமத்தினால் கர்மங்களினால் அனுக்ரஹம் உண்டாகும்படி செய்விக்கப்பட்ட பகவான் மனதிற்குத் தைர்யத்தையே உண்டு பண்ணுகிறார் என்றர்த்தம். 8

பிறகு 'த்யாமொஹி' என்றாரம்பித்துக் கீழ் ஜ்ஞாபகப் படுத்தப் பட்டதையே எடுத்து ஸத்வ குணத்தினாலுண்டாகிய உள்ளபடி யிரு

---

* பகவத்கீதை-18-31. 1 த்ரமிடபாஷ்யக்காரரின் வாக்யம்.

தனமாகையினால் இதுவே ப்ரயோஜனம் என்று நினைத்துக்கொண்டு அந்தக் கர்மத்தில் என்னுடையது என்கிற அபிமானத்தையும் பலத்தையும் விட்டு விட்டு எது செய்யப்படுகிறதோ அந்த த்யாகம் ஸாத்விகமாக எண்ணப்பட்டது. அது ஸத்வகுணத்தைக் காரணமாக வுடையது; அதாவது உள்ளபடி இருக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தைக் காரணமாக வுடையது என்றர்த்தம். ஸத்வகுணம் உள்ளபடி இருக்கிற வஸ்துவைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது என்பது * 'ஸத்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்' என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. மேலேயும் † 'ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே பயாபயே | பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்தி꞉ ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ ||' என்று சொல்லப்படுகிறது.　　9

ந த்வேஷ்ட்யகுஶலம் கர்ம குஶலே நாநுஷஜ்ஜதே |
த்யாகீ ஸத்வஸமாவிஷ்டோ மேதாவீ சிந்நஸம்ஶய꞉ ||　　10

ப - ரை] ஸத்வஸமாவிஷ்ட꞉ - ஸத்வகுணத்தினால் வ்யாபிக்கப்பட்டவனும், மேதாவீ - தத்துவஜ்ஞானமுடையவனும், சிந்நஸம்ஶய꞉ - ஸந்தேஹங்களில்லாதவனும், த்யாகீ - ஸாத்விகத்யாகம் செய்பவனு

க்கிற ஜ்ஞானத்தைக் காரணமாகவுடைய தாகையினாலே இதுவே ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது என்பதை உறுதிப் படுத்துகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். 1 'நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ꞉ கர்மணோ நோபபத்யதே' என்றாரம்பித்திருப்பதினால் இவ்விடத்திலும் 'நியதம்' என்னும் பதம் கர்மங்களுக்கே விஶேஷணம், என்று நினைத்து அதின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'நித்யங்களும்' என்றாரம்பித்து. முக்கியமாக அவஶ்யம் செய்யக்கூடியதாயிருக்கை ப்ரயோஜனத்திற்கே உண்டு. அதற்கு காரணமாகையினால் அதின் ஸாதனத்திற்கும் செய்யக்கூடியதாயிருக்கை உண்டாகிறது. ஆகையினால் ப்ரயோஜனம் அல்லாதக் கர்மம் செய்யத்தக்கதென்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'எனக்கு ஆராதனமாகையினால்' என்று. இதின் அபிப்ராயத்தில் இருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'இதுவே ப்ரயோஜனம்' என்று. கர்த்தாவாக இருக்கையை விட்டுவிடுவதும் இவ்விடத்தில் சேர்த்தறியத்தக்கது. ஆகையினாலல்லவோ மேல் ஶ்லோகத்திலிருக்கும் 'த்யாகீ' என்னும் பதம் 'ஸங்கம், பலம், கர்த்ருத்வம்' இவைகளை விட்டவன் என்று வ்யாக்யானஞ் செய்யப்படுகிறது.　　9

* பகவத்கீதை - 14 - 17.　　† பகவத்கீதை - 18 - 30.
1 பகவத்கீதை - 18 - 7.

யும் இருப்பவன்; அகுசலம் - அநிஷ்டபலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய, கர்ம - கர்மத்தைப்பற்றி, நத்வேஷ்டி - த்வேஷம் செய்கிறதில்லை, குசலே - இஷ்டபலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மத்தில், ந அநுஷஜ்ஜதே - ஆசைப்படுவதுமில்லை. 10

பா] இவ்விதமாக ஸத்வகுணம் நிறைந்தவனும், உள்ளபடி இருக்கிற தத்வஜ்ஞானத்தையுடையவனும், அதினாலேயே ஸந்தேஹமில்லாதவனும் கர்மங்களில் என்னுடையது என்கிற அபிமானத்தையும், பலத்தையும் கர்த்ருத்வத்தையுமவிட்டவனுமிருப்பவன், அகுசலமான கர்மத்தில் ஆசைப்படுவதுமில்லை. அகுசலமான கர்மமாவது அநிஷ்டபலத்தைக்

தா] ஸத்வகுணத்தினால் உண்டாகிற மாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டத்யாகத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு 1 'ஸாத்விக: பாவ: வர்த்ததே தத் ததோபேக்ஷ்ய', 2 'உதாஸீநவதாஸீந:' என்றிவை முதலிய இடங்களில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற விகாரமில்லாமை சொல்லப்படுகிறது இந்த ஸ்லோகத்தினால். அத்தால் கீழ்ச்சொல்லிய லக்ஷணமுடைய த்யாகம் ஸத்வ குணத்தைக் காரணமாக வுடையதென்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. அதில் காரணங்களாயும் கார்யங்களாயு மிருக்கிற க்ரமத்திற்குசிதமாக ஸ்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிற வரிசையை மாற்றி வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார்— 'இவ்விதமாக ஸத்வகுணம் நிறைந்தவனும்' என்றாரம்பித்து. 3 'மேதா புத்திர்மநீஷா' என்று நிகண்டுவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது 'ஸ்ருதியிலும் 4 'நல்லதாகிய மேதையும் மநீஷையும் முன்னிருந்த வஸ்துக்களையும் மேல் வரப்போகிற வஸ்துக்களையும் தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக என்னை அடைய வேண்டும்'என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால்ஆசார்யனால் உபதேசம்செய்யப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒன்றும்மறவாமையினாலும்,வேறொரு அர்த்தம்கலக்காமையினாலும்ஏற்பட்டதைச் சொல்லுகிறார்—'உள்ளபடியே இருக்கிற' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் சுபம், அசுபம் என்னுமர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற 'குசலம்'' அகுசலம்' என்கிற பதங்களினால் மேலேதடுக்கப்போகிற த்வே

---

1 ஸாத்விக: பாவ: - ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ஸ்வபாவம், வர்த்ததே - தன் கார்யத்தைச் செய்கிறது, இதி - என்று, தத் - அதை, ததா - அப்பொழுது, உபேக்ஷ்ய - உபேக்ஷை செய்யவேண்டும்.

2 பகவத்கீதை - 14 - 23.

3 நாமலிங்கானு ஸாஸநம் - 1 வது காண்டம்.

4 ஆரண்யகம் - 5 - 42

கொடுக்கக்கூடியது. குசலமான கர்மமாவது இஷ்டமாகிய ஸ்வர்க்கம், பிள்ளை, பசு, அன்னம் முதலிய பலங்களைக்கொடுக்கக்கூடியது எல்லாக் கர்மங்களினிடத்திலும் என்னுடையது என்கிற அபிமானம் இல்லாமையினாலும், ப்ரம்மத்தைத் தவிர மற்றெல்லாப் பலங்களையும் விட்டவனைபடியினாலும், கர்த்ருத்வத்தை விட்டவனைபடியினாலும் அந்தக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுதே அவைகளிடத்தில் ப்ரீதியையும் த்வேஷத்தையும் செய்கிறதில்லை. அநிஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பாப கர்மமாவது இவ்விடத்தில் அஜ்ஞாக்கிரதையினால் செய்யப்பட்

ஷத்திற்கும் ஆசைக்கும் காரணங்களை அனுவாதம் செய்திருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் அநிஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பது முதலியது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'த்யாகீ' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட த்யாகம் காரணம் என்பதை விவரிக்கிறார் —'எல்லாக் கர்மங்களிடத்திலும்' என்றாரம்பித்து. எப்படி அபலானுடையதாயும் அபலானால் செய்யப்படுகிறதாயுமிருக்கிற கர்மத்தில் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லாமையினாலே அது நமக்குப்பாதகமுமல்ல ஸாதகமுமல்ல என்கிற நிஶ்சயத்தினால் த்வேஷம் முதலியவைகள் உண்டாவதில்லையோ அதைப்போலவே இவ்விடத்திலுமென்றபிப்ராயம். அவைகளை அனுஷ்டானம் செய்யாமலிருக்கும்பொழுது அவைகளிடத்தில் த்வேஷமும் ப்ரீதியும் உண்டாவதற்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லையாகையினால் 'செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுதே' என்று சொல்லப்பட்டது. 'குஸலே நாநுஷஜ்ஜதே' என்பது உசிதம்தான். ஏனெனில் ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளில் ஆசையில்லாமல் காம்ய கர்மங்களை அனுஷ்டித்தாலும் அந்தப்பலங்களுண்டாகாதென்று ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கிறபடியினால். 'நத்வேஷ்டி அகுஸலம் கர்ம' என்பதோவெனில் விருத்தமாயிருக்கிறது, பலத்தில் ஆசையில்லாமலிருக்கும் பொழுதே ஶாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்ட கர்மங்களுக்குப் பலம் உண்டாகிறபடியினால். அப்படிக்கில்லாவிடில் ஒரு இடத்திலும் அந்தக் கர்மங்கள் தோஷமில்லாமல் போகவேண்டிவரும். நரகம், முதலியது ஒருவனுக்கும் இஷ்டமாக இருக்காதல்லவா? இப்படியே த்ருஷ்டத்தில் தோஷத்திற்குக் காரணங்களான கர்மங்களில் த்வேஷமில்லாமலிருப்பது யுக்தமல்ல என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு இது 'அஜ்ஞாக்கிரதையினால் செய்யப்பட்டது' என்று பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டது. சில அதிகாரிக்குப் புத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்படுகிற பாபகர்மங்களினாலும் பலம் உண்டாகிறதில்லையென்று எணிருக்கக்கூடாது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமா

டது சொல்லப்படுகிறது. * 'கேட்ட நடத்தையிலிருந்து ஓயாதவனல்லாம லும் ஶாந்தியை யடையாதவனல்லாமலும் ஸாவதான மில்லாதவனாக வல்லாமலும் ஶாந்தியையடையாத மனதையுடையவனல்லாமலும் இரு ந்து கொண்டே ஜ்ஞானத்தினால் இந்தப் பரமாத்மாவை அடைவான்' என் றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் கெட்ட நடத்தையி லிருந்து ஓயாமலிரு ப்பது ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்கு விரோதி என்று சொல்லியிருக்கிறபடியி னால் ஆகையினால் கர்மத்தில் கர்த்ருத்வம், என்னுடைய தென்கிற அபி மானம், பலம் இவைகளை விடுவது தான் ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படு கிற த்யாகம். ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிடுவதல்ல. 10

பா - அ] இதையே சொல்லுகிறார்—

ந ஹி தேஹப்ருதா ஶக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யஶேஷத꞉ ।
யஸ்து கர்மபலத்யாகீ ஸ த்யாகீத்யபிதீயதே ॥ 11

ப - ரை] தேஹப்ருதா – தேஹத்தோடிருப்பவனால், கர்மாணி - கர்மங்களை, அஶேஷத꞉ - முழுமையும், த்யக்தும் – விட, ந ஶக்யம் ஹி - முடியாதல்லவா, யஸ்து - எவன், கர்மபலத்யாகீ - கர்மங்க ளின் பலங்களை விட்டவனோ, ஸ꞉ - அவன், த்யாகீ இதி - த்யாகி என்று, அபிதீயதே - சொல்லப்படுகிறான். 11

பா] ஶரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனால் கர்மங்களை முழுமை

தானம் சொல்லுகிறார்—'கெட்ட நடத்தையிலிருந்து' என்றாரம்பித்து. இந்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்தத்தைக்கீழ்ப்ரஸ்தாவித்த அர்த்தத்திற்குக் காரணமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு முக்யமாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட அர்த் தத்தை நிகமனம் செய்கிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. 10

தா] 1 'நியதஸ்ய' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யுக்தியை விவரித்துக்கொண்டு பலத்தை விட்டு விடுவதை உபலக்ஷணமாகச் சொ ல்லிக்கொண்டு அதினால் முன்பு சொல்லப்பட்ட மூன்று விதமான ஸாத் விகத்யாகம் இந்த ஶ்லோகத்தினால் நிகமனஞ்செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'இதையே சொல்லுகிறார்' என்று. இவ்விடத்தில 'தே ஹப்ருதா' என்று எல்லா ப்ராணிகளையும் சொல்லி யிருக்கிறதல்ல, உபயோக மில்லை யாகையினால். ஆகையினால் கர்மங்களின் ஸ்வரூபங் களை விட்டுவிட முடியாமைக்குக் காரணமாகிய, ஸாமர்த்தினாலேற்படு கிற அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லு கிறார்—'ஶரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனால்' என்று 'ஶக்யம்'

---

* கடோபநிஷத் - 2 - 28. 1 பகவத்கீதை - 18 - 7.

யும் விட்டுவிட முடியாது. தேஹத்தைத் தரிப்பதற்காக வேண்டியவைக ளாகிய ஸாப்பிடுவது, தண்ணீர் குடிப்பது முதலியவைகளும், அதைச் சேர்ந்தவைகளாகிய கர்மங்களும் விடமுடியாதாகையினால். அதற்காகப் பஞ்சமஹா யஜ்ஞம், முதலியவைகளை அனுஷ்டிப்பது விட முடியாது. எவன் பஞ்சமஹா யஜ்ஞம், முதலிய அந்தக் கர்மங்களில் அவைகளின் பலத்தை விட்டவனோ அவனே * 'சிலர் த்யாகத்தினால் மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள்,' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலிய ஶாஸ்த்ரங்க ளில் த்யாகீ என்று சொல்லப்படுகிறான். 'ஃபலத்யாகீ (பலத்தைவிட்ட வன்)' என்பது பலம், கர்த்ருத்வம், இந்தக் கர்மம் என்னுடையதென்கிற அபிமானம், இவைகளை விட்டவன் என்று குறிப்பதற்காக, † 'த்ரிவிய ஸம் ப்ரகீர்தித:' என்று முன்னமேயே சொல்லி யிருப்பதினால். 11

பா - அ] ஆக்னி ஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸம், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முத லிய கர்மங்களும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களும் ஸ்வர்க்கம்

என்பது த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறபடியினால் நபும்ஸகலிங்கமாயும் ஒருமையாயும் இருக்கிறது. மொத்தமாகச் சொல்லப்படுகிறதினா லாகவுமாம். தேஹத்தைத் தரிப்பதைக் காரணமாகவுடைய முடி யாமையை விவரிக்கிறார்—'தேஹத்தைத் தரிப்பதற்காக' என்றாரம் பித்து. அதைச் சேர்ந்தவைகளாகிய லௌகிகங்களான பணம் ஸம் பாதிப்பது முதலியது இருக்கட்டும். ஶாஸ்த்ரங்களினால் விதிக்கப் படுகிற கர்மங்களினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? என்கிற ஆக்ஷேபத் திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'அதற்காகப் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், முதலியவைகளை' என்றாரம்பித்து. ஶ்ருதிவாக்யத்தின் ஸ்வாரஸ்யத் தைக் காரணமாகவுடைய ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிடவேண்டுமென்கிற ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக 'யஸ்து' என்றாரம்பித்துச் சொ ல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எவன்' என்றாரம்பித்து. 'அபிதீயதே (சொல்லப்படுகிறான்)' என்பதற்கு எவர்களால் என்று சொல்லவேண்டியதவஶ்யமாகையினால் அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவேண்டியதற்காக 'சிலர்' என்றாரம்பித்து ஶ்ருதிவாக்யத்தை எடுத்திருக்கிறது. மேலே ஆரம்பித்திருப்பதை நிகமனம் செய்கிறதாகையினால் மற்றவைகளையும் குறிக்கிறதென்பதை உறுதிப்படுத்துகிறார்—'த்ரிவிய:' என்றாரம்பித்து. 11

---

* தைத்திரீயம், நாராயணம் - 10 - 21.

† பகவத்கீதை - 18 - 4.

முதலிய பலங்களோடு சேர்ந்தவைகளாகவே ஶாஸ்த்ரங்களினால் விதிக்
கப்படுகின்றன. நித்யங்களுக்கும் நைமித்திகங்களுக்கும் * 'ப்ராஜா
பத்யம் க்ருஹஸ்தாநாம்' என்பவை முதலிய பலங்களோடு சேர்ந்
தே..... ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் அந்தந்தப் பலங்களு
க்கு ஸாதனங்களாயிருக்கையை ஸ்வபாவமாகவுடையவைகளாக ஏற்
பட்ட கர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்தால் விதை விதைப்பதைப்
போலவே பலத்தில் ஆசையில்லாதவனுக்கும் இஷ்டம், அநிஷ்டங்க
ளாகிய பலங்களோடு ஸம்பந்தம் விடத்தக்கதல்ல. ஆகையினால் மோ
க்ஷத்திற்கு விரோதியான பலங்களையுடையதாகையினால் மோக்ஷத்தில்
ஆசையுடையவனால் கர்மம் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதல்ல என்று ஆக்ஷே
பம் வருகிறபடியினால் அதற்குப்பதில் சொல்லுகிறார்—

அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச த்ரிவிதம் கர்மண: ஃபலம் |
பவத்யத்யாகிநாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸிநாம் க்வசித் ||

தா] லோகத்தில் ஏற்பட்ட பலங்களுக்கு ஸாதனங்களாகிய கர்மங்க
ளைப் போலவே யல்லவோ வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களும்
பலங்களுக்கு ஸாதனங்களாகின்றன என்பதேற்படுத்தப் படுகிறது.
லோகத்திலேற்பட்ட கர்மங்களோவெனில் அதின் பலங்களில் ஆசை
இல்லாமல் போனபோதிலும் தங்கள் சக்திக்குத் தகுந்தபடி பலித்து
விடுகின்றன. இப்படியே வேதங்களிலேற்பட்ட கர்மங்களிலும் இருக்க
வேண்டும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ஆக்ஷேபிக்கிறார்— 'அக்னிஹோ
த்ரம்' என்றாரம்பித்து. அக்னிஹோத்ரம், மஹாயஜ்ஞம் முதலிய
வைகள் வெவ்வேறு அதிகாரங்களில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருப்ப
தினால் ஆஶ்ரமங்களுக்கு அங்கமாகவும், ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளு
க்கு ஸாதனங்களாகவும் இருப்பதில் விரோதமில்லை யாகையினால் ஸ்வ
ர்க்கம் முதலிய பலங்களுக்காக அனுஷ்டானம் செய்ய வேண்டியதில்
லை. ஆஶ்ரமங்களுக்கு அங்கமாக அனுஷ்டானம் செய்தால் என்ன
விரோதம் வரும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகி
றார்—நித்யங்களுக்கும் நைமித்திகங்களுக்கும்' என்றாரம்பித்து. விதை
விதைப்பதை உதாஹரணமாகச் சொல்லியிருப்பதினால் அசுபம் என்
று சொல்லப்பட்ட கர்மம் புத்தி பூர்வகமல்லாமல் செய்யப்பட்டிருந்த
போதிலும் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகிறது என்பது காட்டப்
பட்டது. பூமியில் அஜாக்கிரதையால் விழுந்த விதை பலிக்கிறதில்லை
என்பதில்லையல்லவா. ஆகையினால் அம்ருதத்தின் ரஸத்தை ஆசைப்படு

* மனுஸ்ம்ருதி - க்ருஹஸ்தாநாம் - க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலிருப்பவர்களுக்கு
ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரஜாபதியினுடைய லோகம் (கிடைக்கிறது).

ப - ரை] அநிஷ்டம் - அநிஷ்டமானதும், இஷ்டம் - இஷ்டமானதும், மிஶ்ரம்ச - கலந்ததுமாகிய, த்ரிவிதம் - மூன்றுவிதமாகிய, கர்மண: கர்மத்தினுடைய, பலம் - ப்ரயோஜனம், ப்ரேத்ய - கர்மங்களை அனுஷ்ட்டித்த பிறகு, அத்யாகிநாம் - த்யாகம் செய்யாதவர்களுக்கு, பவதி - உண்டாகிறது, ஸந்யாஸிநாம் - த்யாகம் செய்தவர்களுக்கு, க்வசித் - ஒருபொழுதும், ந - (உண்டாகிறது) இல்லை. 12

பா] அநிஷ்டம் - நரகம் முதலிய பலம், இஷ்டம் - ஸ்வர்க்கம் முதலியது, மிஶ்ரம் - அநிஷ்டத்தோடு சேர்ந்த பிள்ளை, பசு, அன்னம் முதலியது, இவை மூன்றுவிதமாகிய கர்மத்தினுடைய பலம் கர்த்ருத்வத்தையும், என்னுடையதென்கிற எண்ணத்தையும், பலத்தையும், விடாதவர்களுக்குக் கர்மங்களை அனுஷ்ட்டித்த பிறகு உண்டாகிறது. கர்த்ருத்வம் முதலியவைகளை விட்டவர்களுக்கோவெனில் ஒரு ஸமயத்திலும் மோ

கிறவன் விஷமரத்தின் விதையை விதைப்பதற்கு ஸமமாயிருக்கிறது கர்ம கலாபங்களை அனுஷ்ட்டித்தல் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ஏற்பட்டதாகிய ஸ்வரூபத்தையே விட்டுவிட வேண்டும் என்கிற முடிவைச் சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. அநிஷ்டம், முதலாக மூன்றுவிதமாகச் சொல்லியிருப்பது மோக்ஷத்தில் ஆசையில்லாதவனைப் பற்றியது, மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலியதும் அநிஷ்டமாகையினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'நரகம் ஸ்வர்க்கம்' முதலியவைகளைச் சொல்லியிருக்கிறது. காரிரீ முதலிய யாகங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிற மழை முதலிய பலங்கள் உயிரோடிருக்கும் பொழுதே உண்டாகிறதென்று ஏற்பட்டிருக்கிற படியினால் 'ப்ரேத்ய (மரணமடைந்த பிறகு)' என்பது மற்றக்காலத்தையும் குறிப்பதற்காக. அப்படிச் சொல்லாவிடில் த்யாகம் செய்தவர்களுக்கும் அந்தச் ஶரீரத்தில் இந்த மூன்றுவிதமான பலங்களும் உண்டாகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகும். மேலும் 'நது ஸந்யாஸிநாம்க்வசித்' என்று இதற்கு எதிர் நடையாகச் சொல்லியிருக்கும் இடத்தில் இந்தச் ஶரீரத்திலும் பலமுண்டாகாதென்று தடுத்திருப்பதினாலும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'கர்மங்களை அனுஷ்டித்த பிறகு' என்று. இவ்விடத்திலும் அநிஷ்ட பலங்கள் உண்டாவதில்லை என்பது முன்பு சொல்லிய விதமாகப் புத்தி பூர்வகமில்லாமல் செய்யப்பட்ட கர்மங்களைப் பற்றியதென்று நினைக்க வேண்டியது. கீழ்ச் சொன்ன ஆக்ஷேபத்திற்கு ப்ரதிஜ்ஞையாக மாத்திரம் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறதே ஒழிய ஒருவித யுக்தியைக் கொ

க்ஷத்திற்கு விரோதியாகிய பலம் உண்டாகிறதில்லை இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது அக்னிஹோத்ரம், மஹாயஜ்ஞம், முதலியவைகள் நித்ய கர்மங்கள் தான். அப்படியிருந்தபோதிலும் உயிரோடிருப்பதாகிய அதிகாரத்திலும் பலங்களில் ஆசையாகிற அதிகாரத்திலும் உபயோகப்படுத்தப் படுகிறபடியினால் எப்படி விரோதமில்லையோ அப்படியே மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவன் என்கிற அதிகாரத்திலும் உபயோகப்படுத்துகிறபடியினால் பரிஹரிக்கப்படுகிறது மோக்ஷத்தில் உபயோகமும் *'அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரமாத்மாவை ப்ராம்மணர்கள் வேதங்களை ப்ரவசனம் செய்வதினாலும், யாகத்தினாலும், தானத்தினாலும், தபஸ்ஸினாலும், உபவாஸம்

ண்டும் அது ஸ்தாபிக்கப்படவில்லையே என்றுக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது' என்றாரம்பித்து. வெவ்வேறாக உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாவது இந்தக் கர்மங்களை அந்தந்தப்பலங்களுக்காகஉபயோகப்படுத்துகிற ஶ்ருதிவாக்யம் வெவ்வேறாக இருப்பதினால் என்றறிய வேண்டும். இப்படி வெவ்வேறாக உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருப்பதினாலே ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலியவைகள் பாபத்தைப் போக்கடிப்பது முதலிய அநேக பலங்களுக்கு ஸாதனங்கள் என்பது ஏற்பட்டது. 'பரிஹரிக்கபபடுகிறது' என்பதற்கு முன் 'ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களான பலங்களை யுடையது என்கிற ஆக்ஷேபம்' என்று சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. 1 'அப்படிப்பட்ட பகவானை இவ்விதமாகத் தெரிந்துகொண்டவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைந்தவனாகிறான், வேறு வழியில்லை' என்று நியமித்துச் சொல்லியிருப்பதினால் ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்படுகிறது. கர்மமோ வெனில் விலக்கப்படுகிறது. ஆகையினால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவன் என்கிற அதிகாரத்தில் உபயோகப்படுத்தப் படுகிறது என்று சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்று இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'மோக்ஷத்தில் உபயோகமும்' என்றாரம்பித்து. கத்தியினால் வெட்ட விரும்புகிறான், குதிரையினால் போக விரும்புகிறான், என்றிவைமுதலிய ப்ரயோகங்களிலே போல வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினால் இவ்விடத்திலும் விரும்பப் படுகிற தாதுவின் அர்த்தத்திற்குக் காரணமாக அந்வயிக்கிறது. ஆகையினால் ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கி அதின் வழியாகப் பரம்பரையாக ஸாதனமாகையினால் மோக்ஷத்தில் உபயோகப் படுத்தப் படுகிறது நேரில் ஸாதனமல்ல என்கிற தாத்பர்யத்தினால் 'வேறு

* *ப்ருஹதாரண்யகம் - 6 - 4 - 22.*

1 *புருஷஸூக்தம்.*

முதலியதினுலும் அறியவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள்' என்றர்த்த முள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளினுலேற்பட்டது—என்பது. 12

பா - அ] ஆக இப்படிக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுதே அவைகளில் கர்த்ருத்வம், முதலியவைகளை விட்டுவிடவேண்டுமென்பது தான் ஶாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்ட ஸந்யாஸம். அதுவேதான் த்யாகம் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அந்தர்யாமியாயும், பகவானுயுமிருக்கிற புருஷோத்தமனிடத்தில் கர்த்ருத்வத்தை அனுஸந்தானம் செய்வதினுல் தன்னிடத்தில் கர்த்தாவல்ல என்பதை அனுஸந்தானம் செய்யும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார். இதினுலேயே பலம், கர்மம், இவை

வழியில்லை,' என்றர்த்த முள்ள வாக்யத்தினுல் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். 12

இப்படிக் கேள்வியின் அபிப்ராயத்திலேற்பட்ட அர்த்தத்திற்கு வேறொரு விதமாகப் பதில் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் அதற்கு ஸங்கதி சொல்லுவதற்காகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பாகத்தை நிகமனம் செய்வதைப்போல அனுவாதம் செய்கிறார்— 'ஆக இப்படி' என்ருரம்பித்து. 'ஆக' என்பதற்கு ஸ்வரூபத்தையே விட்டுவிடுவது தாமஸமாகையினுல் என்றர்த்தம். 'இப்படி' என்பதற்கு வர்ணாஶ்ரமங்களுக்கு ஏற்பட்ட கர்மம் விடமுடியாதாகையினுல் என றர்த்தம். அந்த ஶ்லோகத்திலேயே 'ஹவத்ருத்ராமிநாம் ஹேத்ரு ந தா ஸஸ்ராவிநாம் கவிஸ' என்று 'ஸத்ராக' என்னும் பதத்திற்குஎதிர்நடையான அர்த்தத்தைச்சொல்லும்பொழுது 'ஸஸ்ராவ என்னும் பதத்தினுல்சொல்லியிருப்பதினுலே 'த்ராகம்', 'ஸஸ்ராவம்' இவை வெவ்வேறென்கிற ஆக்ஷேபமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது என்று சொல்லுகிருர்—'அதுவே தான் த்யாகம் என்று சொல்லப்பட்டது' என்று. 'ஸுநிஷ் இஷ—' என்கிற ஶ்லோகத்திற்குப் பிறகு ஐந்து காரணங்களைச் சொல்லியிருப்பதற்கு ஸங்கதி என்ன என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிருர்— 'இப்பொழுது' என்ருரம்பித்து. கேள்வியின் விஷயத்தைப் பற்றி ஸோரம்பத்தில் சொன்ன பிறகு என்றர்த்தம். 'பகவானுயுமிருக்கிறபுருஷோத்தமனிடத்தில்' என்கிற இரண்டு பதங்களினுலும் முன்பு சொல்லப்பட்ட விதமாக எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவனுக்கு அவைகளிடத்திலிருக்கும் தோஷங்களும் அவைகளோடு ஸம்பந்தப்படுவதினுல் உண்டாகிய தோஷங்களும் இல்லை என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. 'விதத்தைச் சொல்லுகிருர்' என்பதினுல் மூன்ருவது அத்யாயம் முதற்கொண்டு தொடர்ந்து

களிலும் என்னுடையது என்கிற அபிமானத்தை விட்டுவிடுவது ஏற்படு கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் பரமாத்மா தனக்கு ஶேஷங்களாகிய ஜீவாத்மாவைக்கொண்டு தனக்குச்ஶேஷங்களாகிய ஶரீரம், இந்த்ரியம், ப்ராணன், இவைகளினால் தன்னுடைய லீலையாகிற ப்ரயோஜனத் திற்காக ஆரம்பிக்கிறானல்லவா. ஆகையினால் ஜீவாத்மாவிற்கு உண் டாகிற பசி நிவ்ருத்திப்பது, முதலிய பலமும் அதற்கு ஸாதனமாகிய கர்ம மும் பரமாத்மாவினுடையதே—

𑌪𑌞𑍍𑌚𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌮𑍇।
𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍॥

கொண்டிருக்கிற கர்த்தாவல்ல என்கிற அநுஸந்தானத்தைப் பற்றி இவ்விடத்திலேயே காரணங்களோடு கூட உள்ளபடியே இருக்கிற ஸ்வ ரூபத்தை நிரூபித்திருக்கிறது என்று காட்டப்பட்டது. கீழ் ஆரம்பிவிக் கப்பட்டிருக்கிற மூன்று விதமான த்யாகங்களுக்குள் ஒன்றின் ஸ்வரூப த்தை நிரூபிக்கிறது என்று ஸங்கதி அறியவும். மூன்று விதமான த்யா கமும் ஸாத்விக மென்று சொல்லப்பட்டிருக்க எதற்காக கர்த்ருத்வ த்யாகத்தின் விதத்தை மாத்திரம் நிரூபித்திருக்கிறது என்கிற ஆக்ஷே பத்திற்கு 'ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இதிலேயே' என்றாரம்பித்து. 'என்கிற' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது. ருத்விக் முதலியவர்கள் கர்த்தாவாக இருந்தபோதிலும் யஜமானனுக்கு அந்தக் கர்மத்தினிடத்திலும் அதின் பலத்தினிடத்திலும் என்னு டையது என்கிற அபிமானம் காணப்படுகிறது. அப்படியே ஏன் இந்த ஜீவாத்மாவிற்கும் இருக்கக் கூடாது. ஆகையினால் கர்த்தாவாக இருக் கையை விட்ட மாத்திரத்தினால் கர்மத்தினிடத்திலும் அதின் பலத்தி னிடத்திலும் என்னுடையதென்கிற புத்தி எப்படி நிவ்ருத்திக்கிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'பரமாத்மா' என்றாரம்பித்து. 'அல்லவா' என்பது ப்ரமாணங்களில் ப்ரஸித்தமாக இருப்பதைக்காட்டுகிறது. [1] '𑌏𑌵𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍁𑌦𑌞𑍍𑌚𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑍈𑌃। 𑌹𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌸𑌿 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌕𑌨𑍍𑌦𑍁𑌕𑍈𑌰𑌿𑌵

---

1 *ஹரே - விஷ்ணுவே, த்வம் - நீர், ந்யஞ்சத்பி:—கீழே விழுகிறதுகளாக கவும், உதஞ்சத்பி:—மேலே கிளம்புகிறதாகவுமிருக்கிற, கர்மஸூத்ரோபபாதி தை:—கர்மங்களாகிற கயிறுகளினால் கட்டப்பட்டிருக்கிற, க்ரீடாகந்துகைரிவ— விளையாடுவதற்காக ஏற்பட்ட பந்துகள்போலிருக்கிற,ஜந்துபி:—ப்ராணிகளினால், விஹரஸி விளையாடுகிறீர்.*

ப - ரை] ஈஹாபாஹோ - பாஹு பலமுள்ளவனாகிய அர்ஜுந, ஸாங்க்யே - ஆத்மஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிற, க்ருதாந்தே - நிஶ்சயத்தில், ஸர்வகர்மணாம் - எல்லாக்கர்மங்களினுடையவும், ஸித்தயே - உத்பத்திக்காக, ப்ரோக்தாநி - சொல்லப்பட்ட, காரணாநி - காரணங்களாயிருக்கிற, பஞ்ச - ஐந்துவிதமாகிய, ஏதாநி - இவைகளை, மே - என்னுடைய வார்த்தையினால், நிபோத - தெரிந்துகொள். 13

பா| 'ஸாங்க்ய' ஆவது புத்தி, ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே - உள்ளபடி

வஜ்ஞாஹி: ||', 1 'வாயு: க்ரீடநகைரிவ', 2 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விஶ்வம் சராசரம்' என்றிவைமுதலிய வசனங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'தனக்குச் ஶேஷமாகிய' என்றாரம்பித்து. இந்த்ரியங்களுக்கு யஜமானனாகிய ஜீவாத்மாவிற்கும் யஜமானன் என்றல்லவோ பரமாத்மா ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறான். ஆகையினால் இந்த்ரியங்கள் ஜீவாத்மாவிற்குச் ஶேஷங்களாக இருக்கும்பொழுதும் யானை, குதிரை, இவைகளின் அலங்காரங்களில் ராஜாவுக்குப்போலப் பரமாத்மாவின் ஶேஷியாக இருக்கும் தன்மை நிவ்ருத்திக்கிறதில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'தனக்குச் ஶேஷங்களாகிய ஶரீரம்' என்றாரம்பித்து. சுருக்கிச் சொல்லுவதற்குக் காரணமில்லாமையினால் த்ருஷ்டத்திலும் அத்ருஷ்டத்திலும் பலங்களைக் கொடுப்பது முதலியதும் அவனுக்கு லீலை என்றுசொல்லுகிறார்—'தன்னுடைய லீலையாகிற ப்ரயோஜனத்திற்காக' என்று. 3 'லோகவத்து லீலாகைவல்யம்' என்றிவை முதலியவைகளினால் இது விசாரிக்கப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். 'லீலை முதலிய ப்ரயோஜனத்திற்காக' என்றும் பாடமுண்டு. அப்பொழுது 'முதலிய' என்னும் பதத்தினால் காருண்யத்தைக் காரணமாகவுடைய பக்தர்களை ரக்ஷிப்பது சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படுகிற கர்மத்தைப் பரமாத்மாவிற்கு ஆராதனமாகவே விதித்திருக்கிறபடியினால் பலங்களோடு சேர்ந்த அந்தக்கர்மம் பரமாத்மாவிற்குச் ஶேஷம் என்பது உசிதம். லோகத்திலேற்பட்ட கர்மமோ

1 பாரதம், ஸபாபர்வம் - 61 - 31. பால:-சிறுபிள்ளை, க்ரீடநகைரிவ - விளையாடுகிற கருவிகளினாலே போல (விளையாடுகிறீர்).

2 பாரதம் - ஸபா பர்வம் - 41 - 23 - இதம் - இந்த, விஶ்வம்—எல்லா, சராசரம் - ஸ்த்தாவரஜங்கமமாகிய, பூதம்—ப்ராணியானது, க்ருஷ்ணஸ்ய க்ருதேஹி—க்ருஷ்ணனுக்காக ஏற்பட்டதல்லவா.

3 ஶாரீரகஸூத்ரம் - 2 - 1 - 33.

இருக்கிற தத்துவங்களைப்பற்றியதாகிய வேதத்திலேற்பட்ட புத்தியினால்

லேவனில் அப்படி ஶாஸ்த்ரங்களிலும் சொல்லப்படவில்லை, அப்படி ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் கண்டறியப்படவில்லை, பசி நிவ்ருத்திப்பது முதலியவைகளும் ஜீவாத்மாவிற்கு உண்டாவதாகவே நம்மால் அறியப்படுகிறதாகையினால். ஆகையினால் லோகத்திலேற்பட்ட பலங்கள் ஜீவாத்மாவிற்குச் சேஷமாக இருக்கும்பொழுது அந்தப் பலத்திற்கு ஸாதனமாகிய கர்மமும் அந்த ஜீவாத்மாவிற்கே சேஷமென்பது உசிதம். ஆகையினால் 'ஸங்கம் த்யக்த்வா' என்றிவை முதலியவைகளினால் எல்லாக் கர்மங்களையும் பற்றிய ஸங்கத்தை விட்டுவிடவேண்டும் என்று நிரூபித்திருப்பது முடியாது என்னில்? இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. 'பரமாத்மாவினுடையதே' என்கிற இடத்தில் ஆறும் வேற்றுமை யஜமானன், அவனுடைய பொருள், என்கிற விசேஷமான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. எப்படிக் கிளியைக் கூண்டில் வைத்து வளர்ப்பது முதலியதும் அதற்குண்டாகும் ஸுகம் முதலியதும் ராஜவிற்குச் சேஷமோ அதைப்போலவே இவ்விடத்திலும் என்று தாத்பர்யம். 'ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே' என்பதினால் இவ்விடத்தில் ஸாங்க்யர்களின் ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறதல்ல, அந்த ஸித்தாந்தத்தில் பரமாத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளவில்லையாகையினால். ஶரீரத்தைத் தவிர வேறொன்றிற்குக் கர்த்ருத்வத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆகையினாலே 'கர்த்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம்' என்று மேலே கர்த்தாவையும் கரணத்தையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதும்ஸம்பவிக்காதாகையினாலும், அது வேதத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கும்பக்ஷத்தில் தத்துவத்தை உபதேசம் செய்வதற்காக அந்த மதத்தை உபந்யாஸம் செய்திருப்பது பொருந்தாதாகையினாலும், விரோதமில்லாத பக்ஷத்தில் வேதத்தையே மூலமாகவுடையது என்றொப்புக்கொள்ளவேண்டியதாகையினாலே வேதத்திலேயே முடிவுபெறுகிறதாகையினாலும், உசிதமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதற்காக இடுகுறிப்பெயர் என்கிறதை விட்டுக்காரணப்பெயர் என்றர்த்தம் சொல்லுவது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலும். ஆகையினால் வேதங்களிலேயே உள்ளபடியே இருக்கிற தத்துவத்தை நிஶ்சயம் செய்வதற்காக ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் பாகம் 'ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் அதற்கு வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்—'ஸங்க்யா' ஆவது புத்தி' என்று. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை அநுஸரித்துப்புத்தியைவிசேஷித்துச்சொல்லுகிறார்—'உள்ளபடியே

விசாரிக்கப்பட்ட நிஶ்சயத்தில் எல்லாக் கர்மங்களின் உத்பத்திக்காகச் சொல்லப்பட்டவைகளாகிய ஐந்துவிதங்களாகிய காரணங்களை என்னிடத்திலிருந்துத் தெரிந்துகொள். வேதத்திலேற்பட்ட புத்தி, ஶரீரம், இந்த்ரி

இருக்கிற' என்றாரம்பித்து. இந்த இடத்தில் வஸ்துக்கள் எந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் எண்ணப்படுகின்றனவோ அது 'ஸாங்க்யம்' என்னப்படுகிறது. அதாவது வேதாந்தம், அதுவே 'க்ருதாந்தம்' என்னப்படுகிறது. செய்யப்படுகிற கர்மங்களுக்கு இதிலே முடிவுண்டாகிற படியினால் என்று சங்கராசார்யரால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் உசிதமல்ல, வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களிலும் கர்மங்களின் ஸம்பந்தமுண்டென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், இடுகுறிப்பெயர் என்பதை விட்டுவிடவேண்டுமென்பது அவஶ்யமானால் உசிதமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவது யுக்தமாகையினாலும். 'ஸாங்க்யே' என்னும் பதம் நிஶ்சயத்தைச் சொல்லுகிறதாக நிகண்டுக்காரர்களினால் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நிஶ்சயமே தன்னுடைய புத்தியைக்கொண்டு விசாரிப்பதினால் உண்டாக்கப்பட்டதாகையினால் 'க்ருத' என்னும் பதத்தினால் விஶேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'விசாரிக்கப்பட்ட நிஶ்யத்தில்' என்று சொல்லப்பட்டது. அதுவுமன்றிக்கே 'ஸாங்க்ய' என்னும் பதமே நிஶ்சயிக்கப்பட்ட வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. 'க்ருதாந்தே' என்னும் பதம் 'ஸித்தாந்தே' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியினாலே அவரவர்களினால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினால். ஆகையினால் 'விசாரிக்கப்பட்ட' என்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. நிஶ்சயமே விசாரிக்கத்தக்கதல்லவா. அதுவுமல்லாமல் பெரியோர்களின் நிஶ்சயம் பின்புள்ள மற்றவர்களினால் விசாரிக்கப்பட்டது என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். நிஶ்சயமுண்டாவதற்குக் காரணமாகிய பதங்களை இவ்விடத்தில் 'ஸாங்க்ய' என்னும் பதம் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படிச் சொல்லில் 'ப்ரோக்தானி (சொல்லப்பட்டிருக்கிற)' என்பதோடு ஸரியான அந்வயம் வருகிறது. 'ஸித்தயே' என்னும் பதத்தினால் இவ்விடத்தில் பலங்களுக்குக் காரணமாக ஆகுகை முதலியதும் சொல்லப்படுகிறது. 'பஞ்சைதே ப்ராணஸ்ய ... ... ஸம்வேதயந்தே' என்று கர்மங்களின் ஸ்வரூபம் உண்டாவதைப்பற்றியே மேலே சொல்லியிருக்கிறபடியினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'உத்பத்திக்காக' என்று. எனக்குக் காரணங்கள் என்பது ஸம்பவிக்காதாகையினாலும், எனக்குச் ஶேஷங்களாகிய காரணங்கள் என்று சொல்லுவது இவ்விடத்தில் 'நிபோத' என்று மேலே சொல்லப்படுகிற தான்

யங்கள், ப்ராணவாயு, ஜீவாத்மா, இவைகளை ஒத்தாசைக் கருவிகளாக வுடைய பரமாத்மாவையே கர்த்தாவாக * 'எவன் ஆத்மாவிலிருந்து கொண்டு ஆத்மாவிற்குள்ளே இருக்கிருனே, எவனை இந்த ஆத்மா தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ, எவனுக்கு ஜீவாத்மா ஶரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமிக்கிருனே, அழிவில்லாத அவன் உனக்கு அந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா' என்றும், † 'எல்லா ஜனங்களுக்கும் உள்ளே நுழைந்துகொண்டு நியமிக்கிறவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா' என்றுமர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் தெரிவிக்கிறதல்லவா. 13

பா — அ] இதையே சொல்லுகிருர் —

அதிஷ்டாநம் ததா கர்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம்।
விவிதாஶ்ச ப்ருதக்சேஷ்டா தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம்॥ 14

ஶரீரவாங்மநோபிர் யத் கர்ம ப்ராரபதே நர:।
ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ:॥ 15

தனக்குச் ஶேஷமல்லவாகையினாலே அந்வயிக்காதாகையினாலும் உசிதமான அந்வயத்தைச் சொல்லுகிருர்—'என்னிடத்திலிருந்து' என்று. மேலே சொல்லப்படுகிற ஐந்தும் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபடியும் தனித்தனியாகக் காரணங்கள் என்பதில் மனதை ஸாவதானமாகச் செலுத்தவேண்டும் என்று விதிப்பதற்காக இது சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். இருபத்தாருவதாகிய பரமாத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும், இருபத்தைந்தாவது தத்த்வமாகிய ஜீவாத்மாவும் வேறிடத்திலிருக்கிற கர்த்ருத்வத்தை ஆரோபிப்பதற்கு மாத்திரம் இடமாக இருக்கிருன் என்று நிரூபிக்கிறவர்களுமாயிருக்கிற ஸாங்க்யர்களுக்கு இந்த ஸந்தர்ப்பம் முழுமையும் விருத்தம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் காரணப்பெயராக அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்பதை நிரூபிக்கிருர்—'வேதத்திலேற்பட்ட புத்தி' என்ருரம்பித்து. 'ஒத்தாசைக்கருவி' ஆவது செய்யவேண்டுமென்றபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட கார்யத்திற்காக அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகிய வஸ்து. 13

கீழ்ச் சொல்லியதை விவரிக்கிறதாகையினால் மேல் இரண்டு ஶ்லோகங்களுக்குப் புனருக்தி இல்லை என்பதையும், மற்றவர்கள் மதத்தில் இந்த ஶ்லோகம் விரோதமாக இருக்கிறது என்பதையும் அபிப்பிராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிருர்—'இதையே சொல்லுகிருர்' என்று. 'இதை' என்பதற்கு ஶ்ருதியில் ஏற்பட்டதும் கீழே

---

* ப்ருஹதாரண்யகம் - 5 - 7 - 22. † தைத்திரீயம், நாராயணம்.

ப - ரை] நர: - மனுஷ்யன், ந்யாய்யம்வா - ஶாஸ்த்ரங்களை அனுஸரித்தாவது, விபரீதம்வா - ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தமாயாவதிருக்கிற. யத் - எந்த, கர்ம - கர்மத்தை, ஶரீரவாங்மநோபி: - ஶரீரம், வாக்கு, மனது, இவைகளினுல், ப்ராரபதே - ஆரம்பிக்கிருனே, தஸ்ய - அந்தக் கர்மத்திற்கு, அதிஷ்டாநம் - ஶரீரம், ததா - அப்படியே, கர்தா - ஜீவாத்மா, ப்ருதக்விதம் - வெவ்வேருக இருக்கிற, கரணம் - இந்த்ரியம், விவிதா - அநேகவிதமாயிருக்கிற, ப்ருதக்சேஷ்டா - வேருன வ்யாபாரத்தையுடைய ப்ராணவாயு, அத்ர - இந்த விஷயத்தில், பஞ்சமம் - ஐந்தாவதாகிய, தைவம் - பரமாத்மா, ஏதே - இந்த, பஞ்ச - ஐந்தும், ஹேதவ: - காரணங்கள். 14—15

பா] ஶாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்டதாயும் ஶாஸ்த்ரங்களில் தடுக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற ஶரீரத்தினுல் செய்யப்படுகிறதும், வாக்கினுல் செய்யப்படுகிறதும், மனதினுல் செய்யப்படுகிறதுமாகிற எல்லாக் கர்மத்திலும் இந்த

சொல்லப்பட்டதுமாகிய என்றர்த்தம். ‘ந்யாய்யம்’ என்பதற்கு ந்யாயத்தை விட்டுத் தவருதது என்றர்த்தம், 1 ‘தர்மபத்யர்த்தந்யாயாதநபேதே’ என்று சொல்லியிருப்பதினுல். ‘ந்யாய’ என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் வேறு அர்த்தங்களைச் சொல்லுவது உசிதமில்லையாகையினுலும், வ்யுத்பத்தியை யனுஸரித்தும் ஶாஸ்த்ரத்தையே அபிப்ராயத்தில் கொண்டிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்— ‘ஶாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்டதாயும்’ என்று. ஶாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்டதோடு லோகத்தி லேற்பட்ட கர்மத்தையும் சொல்லுவதாக இருந்தால் அதை விட மற்றெந்த கார்யமும் என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் சொன்ன பிறகு ‘விபரீதம்’ என்னும் பதமானது அதற்கு விரோதமான ஸ்வபாவமுடைய ஶாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்ட கார்யங்களைச் சொல்லுகிறதென்பது ஸ்வரஸ்ப முடையது. கைமுதிக ந்யாயத்தினுல் லோகத்திலேற்பட்ட கர்மமும் ஏற்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—‘ஶாஸ்த்ரங்களில் தடுக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற’ என்று. ‘எல்லாக் கர்மத்திலும்’ என்பது இதினுல் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஶரீரத்தினுல் செய்யப்படுகிறதும், மனதினுல் செய்யப்படு

---

1 *அஷ்டாத்யாயீ* 4 - 4 - 92, *தர்ம, பதி, அர்த்த, ந்யாய, என்கிற பதங்களின் மேல் இவைகளைவிட்டு மாருதது என்னும் அர்த்தத்தில் ‘ய’ என்னும் விகுதி சேரும்.*

ஐந்தும் காரணங்கள் (அவையாவன), 𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 - ஶரீரம் ஜீவாத்மாவி னால் அதிஷ்டானம் செய்யப்படுகிறது. ஆகையினால் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாகிற ஶரீரம் அதிஷ்டானம் என்னப்படுகிறது. அப்படியே

கிறதும், வாக்கினால் செய்யப்படுகிறதுகளுமாகிய கர்மங்களில் ஶரீரம் முதலியவைகள் ப்ரதான காரணமாக எப்படி வெவ்வேறாக ஏற்பட் டிருக்கிறதோ அப்படி இந்த ஐந்து காரணங்களும் அல்ல. பின்னை எப்படி என்னில் ஒவ்வொரு கர்மத்திலும் இந்த ஐந்தும் அவஶ்யமாக வேண்டியவைகள் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஶரீரத்தினால் செய்யப் படுகிறதும்' என்பது முதலியது சொல்லப்படுகிறது. எல்லாக் கர்மங்க ளும் இந்த ஐந்து வஸ்துக்களையும் காரணங்களாக வுடையவைகளாக இருக்க சில கர்மங்களில் ஶரீரம் முதலியது முக்கிய காரணமாகையினா லல்லவோ ஶரீரத்தினால்செய்யப்படுகிறது, முதலிய பிரிவுகள் ஏற்பட் டிருக்கிறது. லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பது முதலிய கார்யங்களில் பர மாத்மா ஒருவனே காரணமாக இருந்தபோதிலும் ஜீவாத்மாவினால் செய்யப்படுகிற கர்மங்களில் பரமாத்மாவினால் தன்னுடைய ஸங்கல்பத் தினாலேயே மற்ற இந்த வஸ்துக்களும் ஒத்தாசைக் கருவிகளாக அங்கீ கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்கிற அபிப்ராயத்தினால் மற்றக் காரணங் களைச் சொல்லி இருக்கிறது. 1 '𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃' என்று வஸிஷ்டர் காரளன் என்பவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். அதை அனு ஸரித்துச் சொல்லுகிறார்—'𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 ஶரீரம்' என்று. ஶ்ருதியிலும் 2 'ஓ! இந்திரனே! இந்தச் ஶரீரம் அழியக்கூடியது, ம்ருத்யுவால் பிடிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட இந்தச் ஶரீரம் அழிவில்லாதவனும் ஸ்வபாவத்தில் ஶரீரத்தில் ஸம்பந்தமில்லாதவனுமா யிருக்கிற ஜீவாத்மா விற்கு அதிஷ்டானம்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் ஶரீரத்தில் '𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 3 '𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌲𑍍𑌯𑍁𑌟𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌲𑌮𑍍' என்பதினால் '𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 (செயப்படுபொருள்)' என் னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகச் ஶரீரத்தில் '𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨' என் னும் பதத்திற்கு வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்—'ஜீவாத்மாவினால்' என் றாரம்பித்து. அதிஷ்டாதாவாகிய ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவினால் அதிஷ்டானம் செய்யப்படுகிறா னாகையினால் அவனை விலக்குவதற் காக 'ஜீவாத்மாவினால்' என்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. ஜீவா த்மாவினால் அதிஷ்டானம் செய்யப்படுகிற இந்த்ரியங்களைத் தனியா

---

1 பாரதம், மோக்ஷதர்மம் - 312 - 14-ஶரீரத்தை அதிஷ்டானம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

2 சாந்தோக்யம் - 7 - 12 - 1. 3 அஷ்டாத்யாயீ - 3 - 3 - 113.

கர்தா - ஜீவாத்மா. இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம், கர்த்ருத்வம், உண்டென்று * 'ஜ்ஞோऽத ஏவ' † 'கர்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டது. கரணம் ச ப்ருதக்விதம் - வாக்கு, கை, கால், முதலிய மனதுடன் கூடிய ஐந்துவிதமான கர்மேந்த்ரியம்,

---

கச் சொல்லி இருப்பதினால் அதிலிருந்து சுருக்கிச் சொல்லுவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையாகிற' என்று. எல்லாவற்றிற்கும் கர்த்தாவாகிய பரமாத்மா இவ்விடத்தில் 'தைவம்' என்னும் பதத்தினால் தனித்துச் சொல்லப்படுகிறபடியினாலும் இவ்விடத்தில் 'கர்தா' என்னும் பதம் 1 'ஶாஸ்த்ரஃபலம் ப்ரயோக்தரி' என்கிற ந்யாயத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ஆகையினாலும் 'கர்தா-ஜீவாத்மா' என்று சொல்லப்பட்டது. கர்த்தாவாக இருக்கையாவது ஒன்றை அறிந்து அதில் ஆசையுடையவனாகி அந்த ஆசையினால் ப்ரயத்தினம் செய்பவனாயிருக்கை. ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாகிய ஜீவாத்மாவிற்கு அறியும் தன்மையே ஸம்பவிக்காதாகையினால் அதினால் உண்டாகக் கூடிய கர்த்தாவாக இருக்கை உண்டாகவே உண்டாகாது என்று ஆக்ஷேபம் வருகிறபடியினால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு' என்றாரம்பித்து. 'ஜ்ஞோ அத ஏவ' என்றிவை முதலிய ஸூத்திரங்களை எடுத்தது ப்ரக்ருதி முதலியவைகளும் இதினாலேயே இழுக்கப்படுகின்றனவாகையினால். கர்மங்கள் உண்டாவதற்குக்காரணங்களை நிரூபிக்கிறபடியினால் இவ்விடத்தில் 'கரணம்' என்னும் பதம் கர்மேந்த்ரியம் மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார் —'வாக்கு' என்றாரம்பித்து. ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும் அந்தந்த விஷயங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானங்களை உண்டாக்கி அதின் வழியாகப் பரம்பரையாகக் கர்மங்களில் காரணமாகும் தன்மை இருக்கிறது. அப்படி இருந்தபோதிலும் வஸ்துவின் ஸ்வபாவங்களை ஆலோசிக்கும் பொழுது மனதினால் இந்தக் கார்யத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டே கர்மங்களைச் செய்கிறபடியினாலும், மனதிற்கு மற்ற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைப் போல் வேறொன்றின் வழியாகப் பரம்பரையாகக் காரணமாகும் தன்மை இல்லாமையினாலும் 'மனதுடன் கூடிய' என்று சொல்லப்பட்டது மனது ஜ்ஞானேந்த்ரியமாக இருந்தபோதி

---

* ஶாரீரகஸூத்ரம் - 2 - 1 - 19. † ஶாரீரகஸூத்ரம் - 2 - 3 - 33.

1. பூர்வமீமாம்ஸை-3-7-17-ஶாஸ்த்ரத்தினுடைய ப்ரயோஜனம் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி அனுஷ்டிப்பவனுக்கு உண்டாகிறது.

வ்யாப்ருதம் - கர்மங்களைச் செய்வதில் வெவ்வேறு விதமான வ்யாபாரத்தை உடைய என்றர்த்தம். விவிதாவ வ்யாப்ருதம் சேஷ்டா - இவ்விடத்தில் ப்ராணவாயுவின் வ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிற 'சேஷ்டா' என்னும் பதத்

தும் கர்மேந்த்ரியங்கள் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதிலும் பொதுவாகையினால் 'கர்மேந்த்ரியம்' என்று சொல்லி இருக்கிறது. 'ஸர்வாஜ்ஞோநாஸி' என்றிங்கேயே சொல்லியிருப்பதினாலும் மனது ஸங்கல்பம் முதலிய கார்யங்களைச் செய்வதினாலும் 'கர்மேந்த்ரியம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஸாங்க்யர்களினாலும் இப்படியே [1] 'புத்தீந்த்ரியாணி சக்ஷுஸ் ஸ்ரோத்ர க்ராண ரஸநத்வகாக்யாநி। வாக்பாணிபாத பாயூபஸ்தாநி கர்மேந்த்ரியாண்யாஹு:॥ உபயாத்மகம் அத்ர மந: ஸங்கல்பகம் இந்த்ரியம் ச ஸாதர்ம்யாத்।' என்று சொல்லப்பட்டது. கர்மங்களின் காரணங்களை நிரூபித்துக்கொண்டு வரும் பொழுது 'வ்யாப்ருதம்' என்று விசேஷணம் சொல்லியிருப்பது அந்தக் கர்மங்களுக்குபயோகங்களாகிய வ்யாபாரங்களாகிற விதங்களைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'கர்மங்களைச் செய்வதில்' என்றாரம்பித்து. வாய் முதலிய ஒவ்வொரு இந்த்ரியத்தினுடையவும் வார்த்தை சொல்லுவது, வஸ்துவை எடுப்பது, நடப்பது, மலாதிகளை விடுவது, ஆநந்தத்தை உண்டாக்குவது, ஸங்கல்பத்தைச் செய்வது, முதலிய வ்யாபாரங்கள் வெவ்வேறாகவன்றோ இருக்கின்றன. ப்ரயத்னத்தைக் காரணமாகவுடைய ஸரீரத்தின் வ்யாபாரம் சேஷ்டை என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினாலிவ்விடத்தில் கர்மத்திற்கு அதுவே காரணமென்னில் (தனக்குத்தானே காரணமாகையினால்) ஆத்மாஸ்ரயம் என்னும் தோஷம் வருகிறதேஎன்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இவ்விடத்தில் ப்ராணவாயுவின் வ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிற' என்றாரம்பித்து. 'சொல்லப்படுகிறது' என்னும் பதத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது என்பது மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் அந்தச் சேஷ்டைக்குக் காரணமாகிய மற்றொரு வஸ்துவை லக்ஷணையாகச் சொல்லவேண்டியதென்பதேற்பட்டிருக்கிறபடியினால் வாக்கு முதலியவைகள் கரணம் என்னும் பதம் முதலியவைகளினால் சொல்லப்பட்டபடியினாலும்,

[1]. கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல், என்று பேருடையவைகள் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள், வாக்கு, கை, கால், அபானம், உபஸ்தம், இவைகளைக் கர்மேந்த்ரியங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸங்கல்பத்தைச் செய்கிற மனது என்கிற இந்த்ரியம் இவை இரண்டிற்கும் பொதுவாகையினால் கர்மேந்த்ரியமாகவும் ஜ்ஞானேந்த்ரியமாகவும் இருக்கிறது.

திலுல் ஐந்துவிதமாகிய வாயு சொல்லப்படுகிறது. ஶரீரம், இந்த்ரியம், இவைகளைத்தரிக்கிற ப்ராணன்,அபானன்,என்கிற பிரிவுகளையுடையஐந்து விதமான வாயுவின் வெவ்வேறு விதமான வ்ருத்திகளும். தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம் - இந்தக் கர்மங்களின் காரணங்களினுடைய கும்பலில்

ப்ராணஸம்வாதம் முதலியவைகளில் இந்த்ரியங்களும் ஶரீரமும் இருப்பதும் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதும் ப்ராணவாயுவிற்கு வசப்பட்டதென்பது ஶ்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடியினுல் 'ப்ராண' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற 'சேஷ்டா' என்னும் பதத்தினுல் ப்ராண வாயுவை லக்ஷணையாகச் சொல்லுவது இவ்விடத்தில் யுக்தம் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர் 'ப்ராணவாயுவின் வ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிற' என்று. ப்ராணஸம்வாதம், முதலியவைகளை ஞாபகப் படுத்துவதினுல் ப்ராணவாயுவை லக்ஷணையாகச் சொல்லுவது உசிதம் தான் என்பதையும், அதின் வ்யாபாரங்கள் அனேகம் என்பதையும் விவரிக்கிறுர்—'ஶரீரம், இந்த்ரியம், இவைகளைத் தரிக்கிற'என்றாரம்பித்து. 'ப்ருதக்' என்னும் பதத்திற்கும் 'விவிதா' என்னும் பதத்திற்கும் புனருக்தியைப்பரிஹரிப்பதற்காகச்சொல்லுகிறுர்—'ப்ராணன், அபானன், என்கிற பிரிவுகளையுடைய' என்று. அதிஷ்டானம், கர்த்தா, காரணங்கள், இவைகளின் வ்யாபாரத்தைவிட ஶரீரம், இந்த்ரியம், இவைகளைத் தரிப்பதாகிய வ்யாபாரம் வெவ்வேறுகையினுல் 'ப்ருதக்' என்று சொல்லப்படுகிறது. ப்ராணன் முதலிய வ்ருத்திகளின் வ்யத்யாஸத்தினுல் உண்டாக்கப்பட்ட மூச்சுவிடுதல், இமைக் கொட்டுதல் முதலிய வ்யாபாரங்கள் வெவ்வேறுகையினுல் 'விவிதா' என்னப்படுகிறது என்றும் தாத்பர்யம். 'ஐந்து விதமான' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ஐந்துவிதமான வ்ருத்திகளையுடைய என்பதைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே ஸூத்ரத்திலும் [1] 'பஞ்சவ்ருத்தி ர்மநோவத் வ்யபதிஶ்யதே' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்து விதம் என்று சொல்லியிருப்பதும் நாகம், கூர்மம், க்ருகரம், தேவதத்தம், தநஞ்ஜயம், என்கிற மற்றொரு ஐந்து வ்ருத்திகளையும் குறிக்கின்றது. 'தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம்' என்கிற இடத்தில் தைவமென்று பேருடைய முக்கியமான காரணத்தைத் தனித்துச் சொல்லுவதற்காக 'அத்ர' என்றநுவாதம் செய்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறுர்—'இந்தக் கர்மங்களின்' என்றாரம்பித்து. பரமாத்மாவை ஐந்தாவ

---

1 ஶாரீரக ஸூத்ரம் - 2 - 4-11.

தைவம் ஐந்தாவது, அதாவது அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மா கர்மங்களை

தாகச் சொல்லியிருப்பதில் ஶ்ருதியினாலும், வஸ்துஸ்வபாவத்தினாலும், பாபம் முதலியவைகளினாலு மேற்பட்ட க்ரமங்கள் ஸம்பவிக்காதாகை யினாலும், வார்த்தை க்ரமமாகத் தான் சொல்ல முடியுமாகையினாலும், க்ரமப்படி சொல்லியிருந்த போதிலும் 'ஶ்ரேஷ்டம்' என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லியிருப்பதில் ப்ரயோஜனமில்லாமையினாலும், எப்படிக் கடவல்லியில் 1 'இந்த்ரியங்களைவிட விஷயங்கள் மேலானவைகள்' என்றர்த்த முள்ள வாக்யம் முதலாக ஆரம்பித்து 'மஹானைவிட அவ்யக்தம் மேலானது', அவ்யக்தத்தைவிடப் புருஷன் மேலானவன், புருஷனைவிட மேலானவன் ஒருவருமில்லை, அதுவே மேலானது, அதுவே மேலானகதி' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் முடிவாகவுள்ள வாக்யத்தில் இந்த்ரியம் முதலிய எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்கு முக்கிய காரணமாகிய பரமாத்மா ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய வஸ்துக்களுக்குள் மேலானதாகச் சொல்லப்படுகிறதோ அதைப்போலவே இவ்விடத்திலும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அதாவது அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மா' என்றாரம்பித்து. 2 'தைவம் ப்ராக்தனம் கர்ம', 3 'தைவம் திஷ்டம் பாகதேயம்', என்றிவை முதலியவைகளில் முன் செய்த கர்மமாகிய பாக்யம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக 'தைவம்' என்னும் பதத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது காரணம் என்பதும் பொருத்தமாகவே இருக்கிறது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் பரமாத்மா என்று எப்படி அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது என்னில்? அதற்கு ஸமாதானம்—முன்பே அழிந்து போன கர்மங்கள் தங்கள் ஸ்வரூபத்தினால் காரணம் என்பது ஸம்பவிக்காது, ஆகையினால் கர்மங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிற அத்ருஷ்டம் என்று சொல்லப்படுகிற பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பமே காரணம் என்று சொல்லவேண்டும். அதைவிட 'தைவம்' என்னும் பதத்தினாலே அந்தப்பரமாத்மாவையே சொல்லுவது மேலானது. மேலும் 'தைவம்' என்னும் பதம் தேவதை என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக லோகத்திலும் வேதத்திலும் ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறது. எங்கே என்னில் 4 'ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ்ஸத்யம்

1 கடவல்லி - 1 - 3 - 10.

2 தைவம் என்பது முன் செய்யப்பட்ட கர்மம்.

3 நாமலிங்கானுஶாஸனம், 1—வது காண்டம், கால வர்க்கம்.

4 நாரஸிம்ஹ புராணம் - 18 - 33. புஜம் - கையை, உத்ருத்ய - தூக்கிக் கொண்டு, ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ்ஸத்யம்-மூன்று தரம் ஸத்யமாக, உச்யதே-சொல்

த்ருஹ்யஜ்ஜீவ்யதே | வேதஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேஶவாத் பரம் ||' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் வேறு அர்த்தம் ஸம்பவிக்காது. இப்படியே ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலும் 1 'ஸ்வாதீநம் ஸமதிக்ரம்ய மாதரம் பிதரம் குரும் | அஸ்வாதீநம் கதம் தைவம் ப்ரகாரைரபிராத்யதே ||' என்றும், அப்படியே ஸபாபர்வத்திலும் 2 'ஶ்ரூயதாம் பரமம் தைவம் துர்விஜ்ஞேயம் மயாபி ச | நாராயணஸ்து புருஷோ விஶ்வரூபோ மஹாத்யுதி: ||' என்றும், அப்படியே யாஜ்ஞவல்க்யரால் செய்யப்பட்ட யோகஶாஸ்த்ரத்தில் 3 'ஆர்ஷம் ச்சந்தஶ்ச மந்த்ராணாம் தைவதம் ப்ராஹ்மணம் ததா' என்று முதலில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே மறுபடியும் 'ஆர்ஷம் ச்சந்தோ தைவதம் ச' என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதிலேயே அஸுரர்களை மயக்குவதற்காக ப்ரம்மாவின் உபதேசத்தை அநுவாதம் செய்யுமிடத்தில் 4 'ஆத்மாநம் பூஜயேந்நித்யம் பூஷணாச்சாதநாதிபி: | ஸ்வதேஹ ஏவ தைவம் ஸ்யாத் அந்யத் தைவம் ந வித்யதே ||' என்

லப்படுகிறது, வேதஶாஸ்த்ராத் - வேதமென்கிற ஶாஸ்த்ரத்தைவிட, பரம் - மேலான ஶாஸ்த்ரம், நாஸ்தி - இல்லை, கேஶவாத் - பகவானைவிட, பரம் - மேலான, தைவம் - தேவதை, ந-இல்லை.

1 ராமாயணம்-அயோத்யா காண்டம், ஸ்வாதீனம்-தனக்கதீனமான, மாதரம்-தாயாரையும், பிதரம் - தகப்பனாரையும், குரும் - ஆசார்யனையும், ஸமதிக்ரம்ய-தாண்டி, அஸ்வாதீநம் - தனக்கதீனமல்லாத, தைவம் - தேவதையானது, ப்ரகாரை:—எவ்விதங்களினால், கதம் - எப்படி, அபிராத்யதே - ஆராதனம் செய்யப்படுகிறது.

2 பரமம் - மேலானதாகிய, மயாபிச - என்னாலும், துர்விஜ்ஞேயம் - அறியத் தகாததாகிய, தைவம்-தேவதை, ஶ்ரூயதாம் - கேழ்க்கத்தக்கது (அது எதென்னில்), விஶ்வரூப:—ப்ரபஞ்சத்தைச் ஶரீரமாகவுடைய, மஹாத்யுதி:—விஶேஷமான காந்தியையுடைய, புருஷ:—புருஷனாகிய, நாராயணஸ்து - நாராயணன் தான்.

3 மந்த்ராணாம் - மந்த்ரங்களினுடைய, ஆர்ஷம் - ருஷியையும், சந்தஶ்ச-சந்தஸ்ஸையும், தைவதம் - தேவதையையும், ததா - அப்படி, ப்ராம்மணம்-ப்ராம்மண வாக்யத்தையும் (அறியவேண்டும்).

4 நித்யம் - எப்பொழுதும், பூஷணாச்சாதநாதிபி:—ஆபரணம், வஸ்திரம், முதலியவைகளினால், ஆத்மானம் - தன்னுடைய தேஹத்தை, பூஜயேத் - பூஜை செய்யவேண்டும், ஸ்வதேஹ ஏவ - தன்னுடைய ஶரீரமே, தைவதம் - தேவதையாக, ஸ்யாத் - ஆகும், அந்யத் - வேறு, தைவம்-தைவமானது, நவித்யதே-இல்லையல்லவா.

னும், அப்படியே 1 ‘தைவாதீநம் ஜகத்ஸர்வம் மந்த்ராதீநம் து தைவதம்| தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம் தஸ்மாத் விப்ரா ஹி தைவதம்||’ என்றும், இந்தக்கீதா ஶாஸ்த்ரத்திலும் 2 ‘ஸாதிபூதாதி தைவம் மாம்’ என்று ப்ரஸ்தாவித்துக் கொண்டு 3 ‘அதிதைவம் கிமுச்யதே’ என்று கேழ்க்கப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு 4 ‘புருஷஶ் சாதிதைவதம்’ என்று பதில் சொல்லுகிறார். சாந்தோக்யத்திலும் ஸூர்யன் என்கிற தேவதையினிடத்தி லிருக்கிற புருஷனுக்கு அதிதைவதம் என்று பெயர் சொல்லப்படுகிறது. ‘அவனுக்கு ரஹஸ்யமான பேர் ‘அஹர்’ என்று அதிதைவதம் சொல்லப்பட்டது. அவனுக்கு ரஹஸ்யமான பேர் ‘அஹம்’ என்று இப்படி அத்யாத்மம் சொல்லப்பட்டது’ என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே வேறு இடங்களிலும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது. மற்றவர்களாலும் இவ்விடத்திலிருக்கும் ‘தைவம்’ என்னும் பதம் கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்கிற ஸூர்யன் முதலிய தேவதைகளைச் சொல்லுகிறதாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. நாம் அந்த ஸூர்யன் முதலிய தேவதைகளுக்கும் ஒத்தாசை செய்கிற பரமாத்மாவை ‘தைவம்’ என்று சொல்லுகிறோம். இவ்வளவு தான் வ்யத்யாஸம். ஸ்தோத்திரத்திலும் 5 ‘ப்ரஸித்ததைவ பரமார்த்தவிதாம் மதைஷு’ என்று ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. லக்ஷ்மீ கல்யாணத்திலும் 6 ‘யத்தர்மே ப்ரமாணம் ஸமயஸ்ஸகலோ வேதாஶ்ச தத்வம் ச தந்நிஷ்டதைவம்’என்று ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் ‘தைவம்’ என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் தேவதை என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்தத் தேவதையும் எல்லா வஸ்துக்களையும் ப்ரவ்ருத்தி செய்விக்கக்கூடிய காரணத்தைச்

1 விஹகேந்த்ர ஸம்ஹிதை, 22-வது படலம் - 15-ஸர்வம் - எல்லா, ஜகத்லோகமும், தைவாதீநம் - தேவதைக்கு அடங்கியது, தைவதம்து - தேவதையோவெனில், மந்த்ராதீநம் - மந்த்ரத்திற்கடங்கியது, தத் - அந்த, மந்த்ரம்-மந்த்ரமும், ப்ராம்மணாதீநம் - ப்ராம்மணர்களுக்கு அடங்கியது, தஸ்மாத் - ஆகையினால், விப்ராஹ் - ப்ராம்மணர்களல்லவோ, தைவதம்—தேவதை.

2 பகவத்கீதை 7 - 30. 3 பகவத்கீதை 8 - 1. 4 பகவத்கீதை 8 - 4.

5 ஸ்தோத்திர ரத்னம்-15. ப்ரஸித்தமாகிய தேவதையின் உண்மையை அறிந்தவர்களுடைய மதங்களிலும்.

6 தர்மே - தர்மத்தில், ப்ரமாணம் - ப்ரமாணமாவது, ததீய:—அந்தப் பெரியோர்களினுடையதாகிய, ஸமய:—ஆசாரமும், வேதாஶ்ச—வேதங்களும், தத்வம்ச—தத்துவமும், தந்நிஷ்டதைவம்—அவர்களுக்கு இஷ்டமான தேவதைதான்.

உண்டுபண்ணுவதில் முக்கியமான காரணம் என்றர்த்தம். இதுவும் கீழே
* '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍋𑌹
𑌨𑌂 𑌚॥' என்று சொல்லப்பட்டதல்லவா. மேலேயும் † '𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂
𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿। 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑌯𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌂
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾॥' என்று சொல்லப்போகிறார். ஜீவாத்மாவினு

சொல்லுகிறதாகையினாலும், வேறு தேவதையை விசேஷித்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணமில்லாமையினாலும், பரதேவதையைச் சொல்லுகிறது என்பது உசிதம், என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அதாவது அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மா' என்பது முதலியது சொல்லப்பட்டது. எப்படி இவன் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவோ அப்படி இவனுக்கு ஆத்மா ஒருவரும் இல்லை. ஆகையினால் பரமாத்மா என்னப்படுகிறான். எப்படிச் சரீரம் முதலியவைகள் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கு ஜீவாத்மா முக்கியமான காரணமோ அப்படியே அவன் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கு இவன் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அந்தர்யாமியாகிய' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட தாத்பர்யத்தை இந்தக் கீதாசாஸ்த்ரத்தில் முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கிறார்—'இதுவும் கீழே' என்றாரம்பித்து. 1 '𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾' என்று கர்த்தாவிற்கு லக்ஷணம் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்திலும் கர்த்தா என்று ஜீவாத்மா சொல்லப்பட்டான். ஆகையினால் மற்றக்காரணங்களை ஏவுகிறவன் என்பதும் வேறொரு காரணத்தினால் தான் ஏவப்படாதவனென்பதும் அவனுக்கு ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையினால் தைவமும் இவ்விடத்தில் அதிஷ்டானம் முதலியவைகளைப் போல அந்த ஜீவாத்மாவிற்கு அடங்கியதாகவே சொல்லவேண்டும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஜீவாத்மாவினுடைய' என்றாரம்பித்து. ஜ்ஞானம், செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசை, அதில் ப்ரயத்னம், இவைகள் உண்டானபிறகல்லவோ ஜீவாத்மாவிற்கு மற்றக்காரணங்களை ஏவும் தன்மை உண்டாகிறது. ஜ்ஞானம், முதலியவைகள் உண்டாவதே பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டதென்று ஶ்ருதியிலேற்பட்டிருப்பதினால் ஜீவாத்மாவிற்குப் பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்ட கர்த்ருத்வமும், மற்றக்காரணங்களைக் குறித்து ஸ்வதந்த்ரனாக இருக்கையும் விருத்தங்களல்லவென்று சாரீரக ஸூத்ரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். இந்த அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் காற்று, ஜலம், முதலியவைகளைப்போல பரமாத்மா

---

* பகவத்கீதை - 15 - 15.　　† பகவத்கீதை - 18 - 61.

1 அஷ்டாத்யாயீ - 1 - 4 - 54. கர்த்தாவானவன் ஸ்வதந்த்ரன்.

டைய கர்த்ருத்வமும் பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டதென்பது‡ 'பராத்து தச்ச்ருதே:' என்கிற ஸூத்ரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படி ஆனால் ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டதாயிருந்தால் ஜீவாத்மா கர்மங்களில் ஏவத்தகாதவனாகிறான். ஆகையினால் இதைச் செய்யாதே என்று சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்தங்களாய் விடுமே

ஏவுகிறான் என்று நினைத்துக்கொண்டு ஆக்ஷேபிக்கிறார்—'இப்படி ஆனால்' என்றாரம்பித்து. ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களில் பரமாத்மா ப்ரேரணம் செய்வதாயிருந்தால் அப்பொழுது ஜீவாத்மாவைப்பற்றி ஒன்றையும் விதிக்க வேண்டியதில்லை. ஏனென்னில் பலசாலியாகிய ஒருவனால் இழுத்துக் கொண்டு போகப்படுகிறவனைக் குறித்துப்போ என்று விதிக்கவேண்டியதில்லையல்லவா. அவன் தடுக்கிறதாயிருந்தாலும் அப்பொழுதும் விதிக்க வேண்டியதில்லை. அதிகபலமுள்ளவனால் தடுக்கப்பட்டிருக்கிற துர்ப்பலனைக்குறித்துப்போ என்று விதிப்பது உசிதமில்லையல்லவா. இப்படியே எந்தக் கார்யத்தில் பரமாத்மா ஏவுகிறானோ அந்தக் கார்யத்தில் நிவ்ருத்திக்க முடியாதாகையினால் மறுப்பதும் ப்ரயோஜன மற்றது. எந்தக் கார்யத்தில் அவன் ஏவுகிறதில்லையோ அந்தக் கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க முடியாதாகையினால் மறுக்க வேண்டிய தவஶ்யமில்லை என்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் சார்வாகனைத்தவிர மற்ற ஸித்தாந்தங்களைப்பற்றி வரும் ஆக்ஷேபத்தின் முடிவு இது—[1] 'நிக்ரஹாநுக்ரஹாஜ்ஞாத வைஷம்யாத்ருஷ்ட ஸஞ்சிதை: | நிக்ரஹாநுக்ரஹார்ஹத்வம் ஜீவஸ்ய யுஜ்யதே கதம் ||' என்பது. ஜீவாத்மாவிற்கு அறியும் தன்மை, கர்த்தாவாக இருக்கை, பாதந்த்ரனாக இருக்கை, இவைகளில்லை என்கிற ஆக்ஷேபங்களைப் போலவே அவன் பாதந்த்ரனாக இருந்தால் விதிக்கிற வாக்யங்களும் தடுக்கிற வாக்யங்களும் ப்ரயோஜன மற்றவைகளாக வேண்டிவரும் என்கிற ஆக்ஷேபத்தையும், ஐந்தாவது வேதத்தையும், அதின் உபநிஷத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டறிந்தவராகிய பகவானாகிய வ்யாஸர் தானே பரிஹரித்திருக்கிறார் என்று சொல்லுகிறார்—'இந்த ஆக்ஷேபமும்' என்றாரம்பித்து. ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதும் தடுக்கப்

‡ ஶாரீரகஸூத்ரம் - 2 - 3 - 40.

1 தாத்பர்ய சந்த்ரிகைக்காரருடைய காரிகை. நிக்ரஹம் என்றும் அநுக்ரஹம் என்றும் சொல்லப்படுகிற முன் செய்த அத்ருஷ்டத்தினால் ஏவப்பட்டவனாகிய ஜீவாத்மா அனுக்ரஹம் செய்யவும் நிக்ரஹம் செய்யவும் தகுந்தவனாகிறான் என்கிற இது எப்படிப் பொருந்தும்.

என்கிற இந்த ஆக்ஷேபமும் ஸூத்ரகாரராலேயே § 'க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்தாவையர்த்த்யாதிப்ய:' என்கிற ஸூத்ரத்தில் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது—பரமாத்மாவினால் கொடுக்கப்பட்டதும் அவனையே ஆதாரமாகவுடையதும், அவ

பட்டவைகளும் வ்யர்த்தமாகாமலிருக்க வேண்டியகாரணத்தினாலேயே ஜீவாத்மாவினால் செய்யப்பட்ட ப்ரயத்னத்தை எதிர்பார்த்து பரமாத்மா மேன்மேலும் கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறான் என்று ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம். இவ்விடத்தில் எல்லா ப்ரவ்ருத்திகளும் பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டிருக்க முதலில் செய்யப்பட்ட ப்ரயத்னத்தை எதிர்பார்த்து என்று எப்படிச்சொல்லப்படுகிறது? ஶாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்தமாய்ப் போகவேண்டி வரும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு அப்படி வ்யர்த்தமாகாமலிருப்பதற்காக என்று பரிஹாரம் சொல்லில் நாம் சொல்லுவதற்கும் நீர் சொல்லுவதற்கும் வ்யத்யாஸமில்லையே என்றாக்ஷேபம் வரில் ஸூத்ரத்தின் அபிப்ராயத்திலிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது—ஈஶ்வரன் யந்த்ரம், முதலியவைகளைப் போலத் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய சக்திகளையுடைய ஶரீரத்தையும் இந்த்ரியங்களையும் கொடுத்திருக்கிறானே அதுவும், பூமி முதலியவைகளைப்போல எல்லா ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் எல்லா நிவ்ருத்திகளுக்கும் பொதுவாக ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸங்கல்பத்தினாலும் எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறானே அதுவும், அந்தச் ஶரீரம், இந்த்ரியம், முதலியவைகளை அதிஷ்டானம் செய்யக்கூடிய ஶக்தியை ஜீவாத்மாவிற்குக் கொடுத்திருக்கிறானே அதுவும், இவன் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கு இடமாகிய வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களை இவனுக்கு நேரும்படி செய்கிறானே அதுவும், இவையெல்லாம் ஜீவாத்மா கர்த்தா என்பதற்கு அனுகுணமானது. எல்லா ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நிவ்ருத்திகளுக்கும் பொதுவானது. ஆகையினால் இந்த விஷயத்தில் ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை. இதினாலேயே எல்லா ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நிவ்ருத்திகளுக்கும் பொதுவாக பகவான் உதாஸீநன் என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி சக்தியை அடைந்தவனாகிய ஜீவாத்மா ப்ரவ்ருத்தி செய்யும்பொழுது கார்யம் முடிவுபெறுவதற்காகப் பகவான் அனுமதி செய்கிறானே அதுவும் ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்ருத்வத்தைத் தடுக்காது. பின்னை எப்படி என்னில் அதையே வ்ருத்தி செய்கிறது. ஆகையினால் அதைக்

§ ஶாரீரகஸூத்ரம் - 2 - 3 - 41.

னால் கொடுக்கப்பட்ட சக்தியையுடையதுகளாயுமிருக்கிற ஶரீரம், இந்த்ரியம், இவைகளைக்கொண்டு ஜீவாத்மாவாகிய தானும் அவனையேஆதாரமாகவுடையவனாய்க் கொண்டும், அவனால் கொடுக்கப்பட்ட சக்தியையுடையவனாய்க்கொண்டும், கர்மங்கள் உண்டாவதற்காகத் தன்னுடைய இஷ்டத்தினால் இந்த்ரியம் முதலியவைகளை அதிஷ்டானம்செய்வதாகிய ப்ரயத்னத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். அவனுக்குள்ளே இருக்கிற பர

கொண்டும் விதிக்கிறதும் தடுக்கிறதுமாகிய ஶாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்தம் என்பது ஸம்பவிக்காது. ஒரே காரியத்தில் பரமாத்மாவாகிய மற்றொரு கர்த்தா சேர்ந்திருப்பது ஜீவாத்மா ஏவத்தகுந்தவனல்ல என்பதற்குக் காரணமாகாது. தனித்தனி மனுஷ்யனால் செய்யமுடியாததாய் அனேகம் பேர்களினால் சேர்ந்து செய்யப்படுகிற காரியத்திலும் லோகத்தில் விதிப்பதையும் தடுப்பதையும் அவைகளின் ப்ரயோஜனத்தையும் கண்டிருப்பதினால் ப்ரவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய சக்தியையுடையவனுக்கு ஆசை உண்டாகும்பொழுது மற்றொருவரால் தடுக்கமுடியாமலிருப்பதினால் ஸ்வதந்த்ரன் என்பதும் ஏற்படுகிறது. இப்படி [1] 'கார்யதே ஹ்யவஶ: கர்ம ஸர்வ: ப்ரக்ருதிஜைர் குணை:' என்றிவை முதலிய இடங்களிலும் ஜ்ஞானம், ஆசை, இவைகளை முன்னிட்டு ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறபடியினாலும் விஶேஷமாகிய இச்சையும் அந்தந்தக் குணங்களின் வாஸனைகளின் விஶேஷங்களைக் காரணமாக உடையதினால் ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்ருத்வம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆகையினாலேயே இவ்விடத்திலும் ஐந்து காரணங்களுக்குள் 'கர்த்தா' என்று பெயரிருப்பதினால் கர்த்தாவாகவே ஜீவாத்மா நிரூபிக்கப்படுகிறான். ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், சக்தி, ஜ்ஞானம், இச்சை, இவைகளில், வ்யத்யாஸத்தைக் கொடுத்திருப்பதும் கெட்ட காரியத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் பொழுது தடுக்காமல் இருப்பதும், அனுமதி செய்வதும், பாபத்தையுண்டாக்குவதும் செய்கிறானே அதுவும் அநாதியாகிய முன்செய்த கர்மங்களின் வ்யத்யாஸத்தைக் காரணமாகவுடையதாகையினால் பகவானுக்குப் பக்ஷபாதம், தயையில்லாமை, இவைகளை உண்டாக்காது ப்ரவ்ருத்திகளின் வ்யத்யாஸம் அத்ருஷ்டங்களின் வ்யத்யாஸத்தைக் காரணமாக வுடையதாயிருந்த போதிலும் அந்த அத்ருஷ்டமே ஶாஸ்த்ரத்தை முன்னிட்டு இவனுக்கு மேல்வரும் அத்ருஷ்டத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அந்த அத்ருஷ்டமும் அப்படியே. ஆகையினால் விதிக்கிறதும் தடுக்கிறதுமாகிய ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு இட

---

[1] பகவத்கீதை -3-5.

மாத்மா தான் அனுமதி கொடுப்பதினால் அவனை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான். ஜீவாத்மாவிற்கும் தன்னுடைய புத்தியினாலேயே ப்ரவ்ருத்தி செய்யக் காரணமாகும் தன்மை இருக்கிறது. எப்படி அதிகக் கனமுள்ள பாறை

முண்டாகிறது. முன் ஜன்மத்தில் யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகிய அத்ருஷ்டம் செய்யப்பட்டதென்று அந்த அத்ருஷ்டத்தினாலேயே இந்த ஜன்மத்தில் யஜ்ஞம், முதலியன முடிவு பெறுவல்லவா. ஏனெனில் அந்த யஜ்ஞம், முதலியன ஶாஸ்த்ரங்களினாலுண்டாக்கப் படுகிற புத்தி முதலியவைகளை அபேக்ஷித்திருக்கிறபடியினால். இப்படியே பாபத்திற்குக் காரணமாகிய அத்ருஷ்டமும் தன்னுடைய புத்தியினாலேயே நிவ்ருத்தி செய்யவேண்டியதென்று உத்திரவு செய்பத் தகாததான தசையையுண்டாக்கிப் பாபத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறது. அந்தப் பாபமும் அப்படியே செய்கிறது. இப்படி ஒப்புக் கொள்ளாமல் நல்ல கார்யத்திலும் கெட்ட கார்யத்திலும் ப்ரவ்ருத்திப்பது அத்ருஷ்டத்தையே காரணமாகவுடையதாகையினால் அவைகளுக்கு ஶாஸ்த்ரம் வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுகிறவனுக்கு இதற்குமுன் அத்ருஷ்டத்திலும் இப்படியே சொல்லலாமாகையினால் 1 'தன்னுடைய வார்த்தைக்கே' விரோதம் வருகிறது. ஆனால் எல்லா ப்ரவ்ருத்திகளும் அத்ருஷ்டத்தையே காரணமாக வுடையதாயிருந்தால் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமற்றதாய்ப் போகவேண்டி வருகிறது. ஶாஸ்த்ரமோ எல்லோராலும் ப்ரயோஜனமுடையது என்று ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகையினால் அத்ருஷ்டத்தைக் காரணமாக வுடையதென்பது உசிதமல்ல என்று நினைக்கிறாயோ? அப்படிக்கும் சொல்ல வழியில்லை. ஏனெனில் லோகத்தில் உண்டாகிய விதிப்பது, மறுப்பது, இவைகளைப்பற்றியும் இப்படிச் சொல்லலாமாகையினால். அவ்விடத்திலும் தந்தம் காரணங்களினுடைய வ்யத்யாஸத்தைக்காரணமாகவுடையது ப்ரவ்ருத்திப்பது, நிவ்ருத்திப்பது, முதலியவைகளின் வ்யத்யாஸம் என்று சொல்லில் 'ஶாஶாநய (மாட்டைக் கொண்டு வா)' என்றிவை முதலிய உத்திரவினால் என்ன ப்ரயோஜனம். ஆனால் அந்த உத்திரவும் தன்னுடைய காரணத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டதாய் ப்ரவ்ருத்திப்பது, நிவ்ருத்திப்பது. இவைகளின் காரணங்களினுடைய நடுவாலே சேர்ந்திருக்கிறது என்று நினைக்கிறாயோ? அப்படியாகில்

---

1 *அத்ருஷ்டம் என்பது ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படுகிற கர்மங்களினால் உண்டாகிறது என்று முன் சொல்லி அத்ருஷ்டத்தினாலேயே எல்லாக் கர்மங்களும் செய்விக்கப்படுகிறபடியினால் ஶாஸ்த்ரம் எப்பொழுதும் வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுவது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கிறது.*

கள், மரங்கள், முதலியவைகள் சலிப்பதற்குக் காரணமாகிய வ்யாபாரங்களில் அநேக மனிதர்களினால் செய்யக்கூடியதாயிருக்க அநேகம் பேரைக்காரணமாக இருக்கையும், அதில் ஒருவனுக்குச் செய் என்கிற

வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற உத்தரவும் என்று தெரிந்துகொள். இப்படியாகில் லோகத்திலேற்பட்ட உத்தரவையும் விட்டுவிடுகிறோம் என்று சொல்லில் அஹோ! ஒருவர்க்கொருவர் வ்யவஹாரங்களும், வ்யுத்பத்தி முதலியவைகளும் ஸம்பவிக்காதாகையினால் சார்வாகனுக்கும் வேறு வழியில்லை. ஆகையினால் ஊமையாயிருந்துவிடவேண்டியது தான். இப்படிப் பொதுவாக எல்லாக் கர்மங்களும் அத்ருஷ்டங்களின் வ்யத்யாஸத்தைக் காரணங்களாகவுடையதாயிருந்தபோதிலும் பசாஸ்த்ரத்திற்கும் இடமுண்டாக இருக்க அந்த ஶாஸ்த்ரமே பரமாத்மாவின் புத்தியே அத்ருஷ்டம் என்று உபதேசிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஈஶ்வரனும் ப்ரமாணத்தினால் அறியப்படுகிறான். ஆகையினால் இந்த விஷயத்தில் ஒருவித ஆக்ஷேபங்களுக்கும் இடமில்லை. ஆனால் பக்ஷபாதம், தயையில்லாமை, முதலிய தோஷங்களும் பரமாத்மாவிற்கில்லை. அப்படியே நம்மாசார்யனாகிய வாதிஹம்ஸாம்புதாசார்ய (அப்புள்ளா) ரால் 1 'வைஷம்யே ஸதி கர்மணாம் விஷம: கிம் நாம குர்யாத் க்ருதீ | கிம் வோதாரதயா ததீத வரதோ வாஞ்சந்தி சேத் துர்கதிம் ||' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆகையினால் சார்வாகனைத் தவிர மற்ற எல்லா ஸித்தாந்தத்திலிருப்பவர்களும் பொதுவாகிய ஸமாதானத்தின் ஸாராம்ஶம் இது— 2 'தத்தத்திஷ்டாத்ருஷ்ட மூல ஶாஸ்த்ரவஶ்ய தயா

---

1 கர்மணாம் - கர்மங்களுக்கு, வைஷம்யேஸதி - வ்யத்யாஸங்கள் உண்டாயிருக்க, க்ருதி-எல்லாவற்றையும் செய்கிற பகவான், கிம்நாமகுர்யாத்-என்ன செய்வான், வரத:—வரத்தைக்கொடுப்பவனாகிய பகவான், உதாரதயா-உதாரனாக இருப்பதினால் (இவர்கள்), துர்கதிம் - கெட்டகதியை, வாஞ்சந்திசேத் ஆசைப்படுவார்களேயானால், கிம்வாததீத - வேறு எதைக்கொடுப்பான்.

2 தாத்பர்யசந்த்ரிகைக்காருடைய காரிகை - தத்ததிஷ்டா-அந்தந்த ஸித்தாந்தத்திலிருப்பவர்களினால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட, அத்ருஷ்ட - அத்ருஷ்டத்தை, மூல - காரணமாகவுடைய, ஶாஸ்த்ரவஶ்யதயா — ஶாஸ்த்ரத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கும் தசையின், அந்வயாத்-ஸம்பந்தத்தினால், புன:—மறுபடியும், ததாததா-அந்தந்தவிதமாகவே, அத்ருஷ்ட ஸம்பத்தி:-அத்ருஷ்டத்தின் உத்பத்தி, உபபத்யதே-உசிதமாகிறது, புமான் - ஜீவாத்மா, புமர்த்தஸாதனத்வேந - புருஷார்த்தங்களுக்கு ஸாதனமாக, ப்ரதிதே-அறியப்படுகிறபடியினால், ஸ்வேச்சயா-தன்னுடைய இஷ்டத்தினால், ப்ரவர்த்தேத-ப்ரவ்ருத்தி செய்வான், இதி-என்று, தாதர்த்யாத்— இதற்காக ஏற்பட்டிருப்பதினால், சோதனா - விதி, அத்ர - இவ்விடத்தில், ஸாவகாசா - இடமுடையது.

விதிக்கும், செய்யாதே என்கிற மறுத்தலுக்கும் விஷயமாக இருக்கையும் ஸம்பவிக்கிறதோ அதைப்போல— என்பது. 14—15

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌂 𑌸𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌃 ।
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌃 ॥ 16

ப. ரை] 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌤𑌿 – இப்படி இருக்கும்போழுது, 𑌯𑌃 - எவன், 𑌤𑌤𑍍𑌰 - அந்தக் கர்மத்தில், 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 - ஒருவனாகிய, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஜீவாத்மாவை, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 - கர்த்தாவாக, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 – தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ, 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌃 - விபரீதமான புத்தியையுடைய, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌅𑌕𑍃𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - உள்ளபடியான புத்தி உண்டாகாமையினால், 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - (கர்த்தாவை உள்ளபடி) அறிகிறதில்லை. 16

பா] ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவின் அனுமதியினால் உண்

𑌃 । 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 ॥ 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌯𑌨𑍈𑌵 𑌨 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌤𑌾𑌹 𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 । 𑌕𑍍𑌷𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌤𑌵𑌾𑌦𑍃𑌶𑌃 ॥' என்பது. இவ்விடத்தில் ஶரீரம், இந்த்ரியம், இவைகளைக் கொடுப்பது முதலிய பொதுவான உபகாரங்களை எதிர்பார்க்கிறபடியினால் ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவினால் உண்டானது என்பது 'ஶக்தியுடையவனாய்க் கொண்டு' என்கிற வரையிலுள்ள வாக்யத்தினால் சொல்லப்பட்டது. 'கர்மங்கள் உண்டாவதற்காக' என்றாரம்பிக்கும் வாக்யத்தினாலோ வெனில் விஶேஷமான ப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவாத்மாவிற்கு ஸ்வாதந்த்ரியம் உண்டு என்று காட்டப்பட்டது. அதிலும் பரமாத்மாவின் உபகாரம் 'அவனுக்குள்ளே இருக்கிற' என்பது முதலியதினால் சொல்லப்பட்டது. 'அவனை' என்பதற்கு ப்ரயத்னம் செய்ய ஆரம்பித்துக்கொண்டிருப்பவனை என்றர்த்தம். 14–15

இப்படி ஐந்து வஸ்துக்கள் சேர்ந்து காரணமாக இருந்தபோதிலும் ஜீவாத்மாவே கர்த்தாவாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் கர்த்தாவல்ல என்றனுஸந்தானம் செய்வது ப்ரமமாகவே இருக்கவேண்டியதல்லவா. விதிக்கிறதாயும், மறுக்கிறதாயுமிருக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ரயோஜனமுண்டாவதற்காகக் கர்த்ருத்வத்தை இல்லையென்று சொல்லமுடியாது. ஒத்தாசைக் கருவிகளை எதிர்பாராத கர்த்ருத்வம் மறுக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுவதும் ஸரியல்ல, அப்படிப்பட்ட கர்த்ருத்வத்திற்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமையினால் அதை மறுப்பது பொருந்தாதாகையினால். ஒருவனும் தேஹம், இந்த்ரியங்கள், தடி, சக்கிரம், முதலியவைகளை எதிர்பாராமல் செய்கிறேன் என்று எண்ணுவதில்லையல்ல

டானதாக இருக்க அந்தக் கர்மத்தில் கேவலம் ஜீவாத்மாவையே கர்த்தா
வா என்றாக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானமாக தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமமுடையவர்களுக்கு உண்டாகிற வேறொரு நியமிப்பவனை எதிர்பாராமல் ஸ்வபாவத்திலேயே தனக்குக் கர்த்ருத்வம் உண்டு என்கிற ப்ரமத்தையும், அநேகம் வஸ்துக்கள் சேர்ந்து செய்யப்படுகிற கர்மத்தில் வேறொருவருக்கும் வசப்பட்டதல்ல என்கிற அபிமானத்தையும் தடுப்பது அகர்த்ருத்வானுஸந்தானம், என்று சொல்லப்படுகிறது —இந்த ம்லோகத்தினால். 'பரமாத்மாவின் அனுமதியினால் உண்டானதாக இருக்க' என்றது எல்லாக்காரணங்களையும் நியமிக்கக் கூடியவனாகிய முக்யமான காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஜீவாத்மாவையே' என்பது தன்னுடைய ஆத்மாவை என்றர்த்தம். ஆகையினாலேயே 'கர்த்தாரம்' என்னும் பதமும் முன் ம்லோகத்திலே போல் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதல்ல அப்படிக்கில்லாவிடில் கர்மங்களை யாரம்பிப்பதற்குக் காரணமாக என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டிவரும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'கேவலம் ஜீவாத்மாவையே கர்த்தாவாக' என்று. ம்லோகத்திலிருக்கிற 'து' என்னும் பதம் ஆத்மாவையே என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. அன்றிக்கே ஆக்ஷேபத்தைத் தடுப்பதாகிய அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாக இருந்தபோதிலும் 'கேவலு' என்னும் பதத்தினால்சொல்லப்பட்டஅர்த்தத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக'ஆத்மாவையே' என்று சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். இவ்விடத்தில் 'கேவலு' என்னும்பதத்தினால்ஸ்வபாவத்திலேயே கர்த்தாஎன்றனுவாதம்செய்வதாக வன் இருக்கக்கூடாது என்னில் நாலுபேர்களோடு சேர்ந்து கர்மத்தைச் செய்கிறேனென்று கீழே ப்ரஸ்தாவித்துக்கொண்டு வந்து இப்படித்தெரிந்து கொள்ளாதவனை நிந்திக்கிற இடத்தில் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை விலக்குவதுஸ்வாரஸ்யமாகையினாலும், அப்படியேசொல்ல வேண்டிய தவம்யமாகையினாலும். இவ்விடத்தில் மற்றவர்களால் ஆத்மா விகாரத்தை அடையத்தகாத ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாகையினால் மரீரம் முதலியவைகளோடு சேருவது பொருந்தாதாகையினால், ஏனெனில் விகாரத்தை உடையவனுக்கல்லவோ மற்றவஸ்துக்களோடு சேர்க்கையும் அப்படிச்சேர்ந்துகர்த்தாவாயிருக்கையும் ஸம்பவிக்கும். விகாரமில்லாத ஜீவாத்மாவிற்கு ஒன்றோடும் சேர்க்கையில்லாமையினாலே சேர்ந்து கர்த்ருத்வம் பொருந்தாது என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. அது உசிதமல்ல. ஸ்வரூபத்தில் உத்பத்தி, முதலிய விகாரங்

வாக எவன் அறிகிருனே, விபரீதபுத்தியை யுடைய அவன் உள்ளபடியே இருக்கிற வஸ்துவைப் பற்றிய புத்தி உண்டாகாமையினுல் உள்ளபடியே இருக்கிற கர்த்தாவை அறியவில்லை. 16

களில்லாத ஜீவாத்மாவிற்கு 1 '𑌦𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌤𑌿𑌲𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑌪𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍀 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦𑌨𑌃 ॥' என்றிவை முதலிய ஶாஸ்த்ரங்களினுல் மற்றொரு வஸ்துக்களோடு சேர்ந்திருப்பதும், ஜ்ஞானம், செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசை, இவை முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாக இருக்கையினுலே ஒத்தாசைக் கருவிகளுடன் சேர்ந்து கர்த்தாவாக இருக்கை ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருப்பதினுல். அப்படிக்கில்லாவிடில் இவ்விடத்திலேயே 2 'ஸம் வெவெத தவஸ்ருஹெதவ:' என்று ஜீவாத்மாவையும் காரணமாகஎண்ணியிருப்பதற்கு விரோதம் வருமாகையினுல். '𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌃' என்பது கீழ்ச்சொல்லியதை அனுவாதம் செய்கிறது, அப்படிச் சொல்லாவிடில் புனருக்தி வருகிறபடியினுல் என்கிறஅபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'விபரீத புத்தியையுடைய' என்று. '𑌅𑌕𑍃𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃' என்பதற்கு இவ்விடத்தில் வேதாந்தஶாஸ்த்ரங்களினுல் உண்டாக்கப் பட்ட ஜ்ஞானத்தை உடையவனல்லாதவன் என்றர்த்தம். இதையே சொல்லுகிருர்—'உள்ளபடியே இருக்கிற'என்ருரம்பித்து.'𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 (எவன் அறிகிருனே அவன் அறிகிறதில்லை)' இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருக்கிறபடியினுல் அவனுக்கு ஜ்ஞானம் இருந்தபோதிலும் அது உள்ளபடியே இல்லாமையினுலே இல்லாததற்கு ஸமானமாகையினுல் நிந்திக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'உள்ளபடியே இருக்கிற கர்த்தாவை அறியவில்லை' என்று. வெளியிலிருக்கும் வஸ்துக்களைப்பற்றி உள்ளபடியான ஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்குமாகையினுல் அறியவில்லை என்பது ப்ரக்ருத விஷயத்தைப்பற்றி என்று சுருக்கிச் சொல்லுகிருர்—'கர்த்தாவை' என்று. ஸ்வபாவத்தினுலேற்பட்டதும், ப்ரயோஜனங்களுக்காக ஏற்பட்டதும், ஶாஸ்த்ரங்களினுலேற்பட்டதுமாகிய கர்மத்தைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கக் கூடாது. அவஶ்யமாகச் செய்யவேண்டியவைகளாகிய ஸ்வபாவத்தினுலேற்பட்டது முதலிய மேலேசொல்

---

1 *தாருணி - மரத்தில், அக்னி - நெருப்பும், திலே - எள்ளில், தைலம் - எண்ணெயும், யதா - எப்படியோ, தத்வத் - அதைப்போல, புமாநபி - ஜீவாத்மாவும், ப்ரதானே - ப்ரக்ருதியில், வ்யாபீ - வ்யாபித்துக்கொண்டு, சேதனுத்மா-ஜ்ஞான ஸ்வரூபனுகவும், ஆத்மவேதந:- ஸ்வயம்ப்ரகாசனுகவும், அவஸ்தித:- இருக்கிருன்.*

2 பகவத்கீதை - 13 - 15.

𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸 𑌇𑌮𑌾𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 17

ப — ரை] 𑌯𑌸𑍍𑌯 - எவனுடைய, 𑌭𑌾𑌵𑌃 — அபிப்ராயம், 𑌨𑌾𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑌃 — நான் என்கிற அபிமானத்தினால் உண்டாகவில்லையோ, 𑌯𑌸𑍍𑌯 - எவனுடைய, 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 — புத்தியானது, 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 - பற்றுதலை அடைவதில்லையோ, 𑌸𑌃 – அவன், 𑌇𑌮𑌾𑌨𑍍 — இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 - லோகங்களை, 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 - கொன்றும், 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 - கொல்லுவதில்லை, 𑌨 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 - கர்மத்தினால் கட்டப்படுகிறதுமில்லை. 17

பா] பரமாத்மாவே கர்த்தா என்று அனுஸந்தானம் செய்வதினால்கர்த்ருத்வத்தைப்பற்றிய எவனுடைய மனதின் வ்யாபாரம் நான் என்கிற அபி

ஷிய கர்மங்களிலும், தன்னிடத்திலும் ஶரீரம் முதலியவைகளினிடங்களிலும் பாகப்படிக் கர்மங்களின் பந்தத்தை வைத்துவிட்டு ப்ரவ்ருத்திக்கவேண்டும் என்று தாத்பர்யம் 16

விபரீதபுத்தியையுடையவனைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவம் வந்திருக்கும் பொழுது இப்படியாகில் எவன் நல்ல புத்தியையுடையவன் என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாகிறபடியினால் அதற்குப்பதிலாக இப்படி அகர்த்தா என்னும் அனுஸந்தானம் செய்வதின் ப்ரயோஜனம் சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இவ்விடத்தில் '𑌭𑌾𑌵𑌂' ஆவது அபிப்ராயம், வேறர்த்தம் பொருந்தாதாகையினால். அதுவும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை அனுஸரித்தும் ஸமீபத்திலிருக்கும் மற்றப்பதங்களை அனுஸரித்தும் விஶேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது—'கர்த்ருவத்தைப்பற்றிய எவனுடைய மனதின் வ்யாபாரம்' என்று. '𑌅𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑌃' என்கிற இடத்தில் நான் என்கிற அபிமானத்தைச் செய்கிறது என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாயிருந்தால் அந்வயிக்காதாகையினாலும், நான் என்கிற அபிமானத்திற்கு விஷயமாக இருக்கிறது என்றர்த்தம் சொல்லும் மனதின் வ்யாபாரம் நான் என்கிற அபிமானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிறதென்பது ஸம்பவிக்காதாகையினாலும், நான் என்கிற அபிமானத்தைக் காரணமாகவுடையது என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'நான் என்கிற அபிமானத்தினால் உண்டாக்கப்படவில்லையோ' என்று. இவ்விடத்தில் '𑌅𑌹𑌂' என்னும் பதத்தினால் நான் என்கிறஅபிமானம் லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே '𑌅𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑌃' என்பது '𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃' என்கிற இடத்திலே போலக்கர்த்தா என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற '𑌕𑍍𑌤' என்னும் விகுதியை யுடைய

மானத்தினுல் உண்டாக்கப்படவில்லையோ அதாவது நான் செய்கிறேன் என்கிற ஜ்ஞானம் எவனுக்கில்லையோ என்றர்த்தம், இந்தக் கர்மத்தில் எனக்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லாமையினுல் இதினுடைய ப்ரயோஜனமும் என்னுடன் ஸம்பந்தப்படுவதில்லை, இந்தக் கர்மமும் என்னுடையதல்ல என்று எவனுக்குப் புத்தி உண்டாகிறதோ என்றர்த்தம். அவன் இந்தலோகங்களை யுத்தத்தில் கொன்றபோதிலும் அவனதைச் கொல்லுவதில்லை.

தாகவுமாம். 'நான் என்கிற அபிமானத்தினுல் உண்டாக்கப்படவில்லையோ' என்பது அதிலேற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். ஆத்மா 'அஹம்' (நான்) என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாகையினுல் நான் என்கிற அபிமானத்தை விட்டுவிடுவதென்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறுர்— 'அதாவது நான் செய்கிறேன்' என்றுரம்பித்து. இதுவும் நானே என்று சேர்த்து அர்த்தம் சொல்லிக்கொள்ளத் தக்கது, அப்படிக்கில்லாவிடில் நேரில்கர்த்தா என்று சொல்லியிருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறபடியினுல். இப்படிக் கர்த்ருத்வத்யாகம் நேரில் சொல்லப்பட்ட பிறகு மிகுதியாக இருக்கிறபடியினுல் தானுகவே ஏற்பட்ட பலம், ஸங்கம், இவைகளின் த்யாகம் 'புத்திர்யஸ்ய ந லிப்யதே' என்றனுவாதம் செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறுர்—'இந்தக் கர்மத்தில்' என்றுரம்பித்து. 1 'கெட்ட நடத்தையிலிருந்து ஓபாதவனுக இல்லாதவனும்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் தடுக்கப்பட்ட ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவைகளைத் தவிர மற்றக்கொல்லுதலை விலக்குவதற்காக இந்தச் ஶாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்டதாகிய அர்த்தத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு சொல்லுகிறுர்—'யுத்தத்தில் கொன்றபோதிலும்' என்று. 'ந ஹந்தி (கொல்லுவதில்லை)' என்பதற்கு நானே சொல்லுகிறேன் என்கிற அபிமானத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிற அத்ருஷ்டத்தை உடையவனுகையினுலே அதின் ப்ரயோஜனத்தோடு ஸம்பந்தம் அடைவதற்குத் தகுந்தவர்களாகிய மற்றக்கொல்லுகிறவர்களைவிட வேறுபட்டவன் என்றர்த்தம். அப்படிச் சொல்லாவிடில் 'ஹத்வாபி ந ஹந்தி (கொன்றபோதிலும் கொல்லுவதில்லை)' என்பவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகுமாகையினுல். இவ்விடத்தில் மற்றவர்களால் ஜீவாத்மாவிற்குச் கொல்லுவதில் கர்த்ருத்வம் இல்லாமையினுலே அதின் கார்யமாகிய அதர்மத்தின் ப்ரயோஜனத்துடன் அவன் ஸம்பந்தப்படுகிறதில்லை என்று சொல்

---

1 கடோபநிஷத் - 1 - 2 - 24.

கேவலம் இந்தப்பீஷ்மர்முதலியவர்களை மாத்திரமல்லஎன்றர்த்தம். ஆகை யினால் அந்த யுத்தமென்று பேருடையகர்மத்தினால்கட்டப்படுவேதுமில்லை. அதாவது அதின் பலத்தை அனுபவிக்கிறதில்லை என்றர்த்தம். 17

பா-அ] கர்த்தா அல்ல என்பவை முதலியவைகளைப்பற்றிய இந்த அனு ஸந்தானமெல்லாம் ஸத்வகுணம் வ்ருத்தியடைவதினாலேயே உண்டா

லப்படுகிறது என்று அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அது உசித மல்ல, 'யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவ:' என்றிவை முதலிய விசேஷ ணங்கள் ப்ரயோஜன மற்றதாகையினால். ஏனெனில் இப்படித்தெரிந்து கொள்ளாத மற்றொருவனுக்கும் அவர்கள் மதத்தில் கர்த்ருத்வம் இல் லையாகையினாலும், அவனிடத்திலும் காமங்களின் பலங்களுடைய ஸம் பந்தம் பொய்யென்றேப்புக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலும். 1 'கயம் ஹிஷ்ம' என்றிவை முதலிய கேள்வையைக் கைமுதிக ந்யாயத்தினாலே நிராகரிப்பதற்காக 'இமாந்லோகாந் (இந்த லோகங்களை)' என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லு கிறார்—'கேவலம் இந்தப் பீஷ்மர்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் 'நஹந்தி' என்பதற்கு 'நநிபத்யதே' என்பது வ்யாக்யானம் என்று மற் றவர்கள் அர்த்தம் சொன்னது வேறு நல்லகதி ஸம்பவிக்கும்பொழுது யுக்தமல்ல. ஆகையினால் 'யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவ: புத்திர் யஸ்ய நலிப்யதே' என்று காரணமும் கார்யமுமாக இருக்கிற இவைகளின் ப்ரயோஜனமும் காரணமும் கார்யமுமாக இருக்கிற தென்று 'நஹந்தி நநிபத்யதே' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது, என்று சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. 'நநிபத்ய தே' என்பதினால் கர்மங்களினாலுண்டாக்கப்படுகிற மோக்ஷத்திற்கு விரோதியாகிய பலத்துடன் ஸம்பந்தமில்லை என்பது சொல்லப்படு கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அதின் பலத்தை அனுபவிப்பதில்லை' என்று. இத்தால் கர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது அஹங்காரம் இல்லாமலிருப்பதும் கர்மங்களைச்செய்த பிறகு என்னால் செய்யப்பட்டது என்று எண்ணிக்கொண்டிராமையும் கீழே சொல்லப் பட்டது. 'நஹந்தி', 'நநிபத்யதே' என்கிற இவை இரண்டினாலும் இந்த லோகத்தில் தோஷமில்லை என்பதும் லோகாந்தரத்தில் தோஷ மில்லை என்பதும் சொல்லப்படுகிறது என்றர்த்தம் சொன்னது நிராகரி க்கப்பட்டது. 17

1 பகவத்கீதை - 2-4.

கிறதாகையினால் ஸத்வகுணத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று தெரிவிப்பதற்காகக் கர்மங்களில் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் ஏற்பட்ட வ்யத்யாஸத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்போகிறவராய் கர்ம விதிகளின் விதத்தை முதலில் சொல்லுகிறார்—

ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் பரிஜ்ஞாதா த்ரிவிதா கர்மசோதநா ।
கரணம் கர்ம கர்தேதி த்ரிவித: கர்மஸங்க்ரஹ: ॥　　18

ப - ரை] கர்மசோதநா - கர்மங்களைப்பற்றிய விதி, ஜ்ஞாநம் - கர்மங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம், ஜ்ஞேயம் — அறியத்தகுந்த கர்மம், பரிஜ்ஞாதா - அறிகிற புருஷன் (என்று), த்ரிவிதா - மூன்றுவிதமானது, அதாவது இந்த மூன்றும் சேர்ந்தது, கர்மஸங்க்ரஹ: - கர்மமானது, கரணம் — த்ரவ்யம், கர்ம — கர்மம், கர்தா - அனுஷ்டிக்கிறவன், இதி - என்று, த்ரிவித: - மூன்றுவிதமானது, அதாவது இந்த மூன்றும் சேர்ந்தது.　　18

பா] ஜ்ஞாநம் - செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம், ஜ்ஞேயம் - அனுஷ்டிக்கவேண்டிய கர்மம், பரிஜ்ஞாதா - அவைகளை அறி

தா] இப்படி ஸாத்விக த்யாகம் நிரூபிக்கப்பட்டது. பிறகு அதற்காக 'நித்யஸத்வஸ்த:' என்றிவை முதலியவைகளினால் அநேகவிதமாக முன்பு ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸத்வகுணம் அங்கீகரிக்கத்தகுந்தது என்பது பூர்த்தியாக நிரூபிக்கத்தக்கது. அவ்விடத்தில் நடுவில கர்மவிதிகளின் விதங்கள் முதலியதைச் சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'கர்த்தா அல்ல' என்றாரம்பித்து. கர்மவிதிகளின் விதத்தைச் சொல்லியிருப்பது அதைச் சேர்ந்தவைகளாகிய ஜ்ஞானம் முதலியவைகளில் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதமான வ்யத்யாஸ முண்டென்பதை நிரூபிப்பதற்காக என்றர்த்தம். 'செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றிய' என்பவைமுதலியவைகளுக்கு 'ஜ்ஞாநம்' 'ஜ்ஞேயம்' 'பரிஜ்ஞாதா' என்னும் பதங்கள் பொதுவான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறவைகளாக இருந்தபோதிலும் கர்மவிதிகள் மூன்றுவிதம் என்பதைச் சொல்ல வந்ததாகையினால் விசேஷமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று தாத்பர்யம். இத்தால் இவ்விடத்தில் 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதம் ஶாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது என்று வ்யாக்யானஞ் செய்தது நிராகரிக்கப்பட்டது. ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகிய வார்த்தையாகிய விதியைவிட வேறாக இருக்கிற ஜ்ஞானம் முதலியவைகளை விதியின்

கிறவன், என்று மூன்றுவிதம் கர்மங்களைப்பற்றிய விதி, அதாவது ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களைப்பற்றிய விதி ஜ்ஞானம், அறியத்தகுந்த கர்மம், அறிகிற புருஷன், இவைகளோடு சேர்ந்தது, அதில் 'ஜ்ஞேயம்' என்று சொல்லப்பட்ட கர்மம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதாகையினால் 'ஸம்க்ரஹ:' என்னப்படுகிறது. அது மூன்றுவிதம். கரணம்-கர்மங்களுக்கு

உட்பிரிவுகள் என்று சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'அதாவது ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய' என்றாரம்பித்து. ஜ்ஞானம், முதலியவைகள் அந்தக் கர்மவிதிகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பது மாத்திரத்தினால் அதின் விதமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்றர்த்தம். இப்படியே 'த்ரிவித: கர்மஸம்க்ரஹ: (கர்மம் மூன்றுவிதம்)' என்கிற இடத்திலும் இந்த இரண்டு காரணங்களுடன் சேர்ந்து கர்மம் மூன்றுவிதம் என்பது சொல்லப்படுகிறது. கீழே சொல்லப்படாத விஷயத்தைப்பற்றி வேறு விதமாக மூன்றுவித வ்யத்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட மூன்றுகளில் ஒன்றே பிரித்துக்காட்டப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அதில் 'ஜ்ஞேயம்' என்று சொல்லப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. 'ஸம்க்ரஹ:'' என்னும் பதத்திற்கு கர்மம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற வ்யுத்பத்தியைக் காட்டுகிறார்—'அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதாகையினால்' என்று. கர்மமாகிற ஸங்க்ரஹம் என்று கர்மத்ரயஸமாஸம் சொல்லவேண்டியது கர்மத்தின் அனுஷ்டானம் என்றர்த்தமாகவுமாம். 1 'வ்ரீஹிபிர் யஜேத' 2 'தத்நா ஜுஹோதி' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினால் நிரூபிக்கப்படுகிற கர்மங்களுக்கு ஸாதனமாகிய த்ரவ்யம் இங்கு 'கரணம்' என்னும்பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. பலத்தைக் குறித்தோவெனில் கர்மமே காரணமாகையினால், என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஸாதனமாகிய த்ரவ்யம் முதலியது' என்று. 'முதலியது' என்னும் பதத்தினால் ஜாதி முதலியவைகளும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் இத்தால் அறியப்படுகிறதாகையினால் 'ஜ்ஞானம்' என்று அந்த த்ரவ்யமே சொல்லப்படுகிறது, ஜ்ஞானம், முதலிய மூன்றே கரணம், கர்ம, கர்தா, என்னும் பதங்களினால் விவரிக்கப்படுகிறது என்பது உசிதம். ஆகையினாலல்லவோ அடுத்த

---

1 ஆபஸ்தம்ப ஸ்ரௌதம் - 6-31-24. நெல்லுகளைக்கொண்டு யாகம்செய்ய வேண்டும்.

2 ஆபஸ்தம்ப ஸ்ரௌதம்-6-25-10. தயிரினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும்.

ஸாதனமாகிய த்ரவ்யம் முதலியது, 𑌕𑌰𑍍𑌮 - யாகம் முதலியது, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 - அனுஷ்டிக்கிறவன், என்று. 18

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑍈𑌵 𑌗𑍁𑌣𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 ॥

ப - ரை] 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - ஜ்ஞானமும், 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 - கர்மமும், 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌚 - கர்த்தாவும், 𑌗𑍁𑌣𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 — ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் பேதத்தினால், 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 - குணங்களின் கார்யங்களை எண்ணும் பொழுது, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 - மூன்றுவிதமாக, 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகின்றன, 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 - அவைகளையும், 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌤𑍍 - உள்ளபடியே, 𑌶𑍃𑌣𑍁 - கேள். 19

பா] நம்மால் செய்யப்படுகிற கர்மங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும், அனுஷ்ட்

ஶ்லோகத்திலும் '𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌚' என்றனுவாதம் செய்திருப்பதும் பொருத்தமுடையதாகிறது என்னில், இது உசிதமல்ல, அப்படிச் சொல்லுவதில் பதத்திற்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லாமையினாலும், கீழ்ச் சொல்லியது மாத்திரத்தை வேறு பதத்தினால் மறுபடியும் சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமில்லாமையினாலும், கீழ்ச்சொல்லி இருப்பதின் உட்பிரிவைச் சொல்லுவதோவெனில் பகுத்தறிவிற்கு உபயோகமுள்ளதாகையினாலும் என்று தாத்பர்யம். 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾, 𑌕𑌰𑌣𑌂, என்கிற பதங்களோடு சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியினால் '𑌕𑌰𑍍𑌮' என்னும் பதமும் யாகம், முதலிய கர்மங்களின் ஒருவித ஒத்தாசைக் கருவியைச் சொல்லுகிறதென்கிற ஆக்ஷேபத்தை நிராகரிக்கிறார்—'𑌕𑌰𑍍𑌮 - யாகம் முதலியது' என்று. கர்மங்களின் ஸ்வரூபமல்லவோ மேலே ஸத்வம், முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதமாகப் பிரித்துக் காட்டப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். ஶாஸ்த்ரங்களினால் ஏவப்படுகிற தசையிலிருக்கும்பொழுது '𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾' என்று சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவே கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறவனாகிய தசையுடன் இருக்கும்பொழுது அந்தக் கர்மங்களுக் கங்கமாகையினால் கர்மங்களின் உட்பிரிவாக '𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾' என்று சொல்லப்படுகிறான், என்று சொல்லுகிறார்—'𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 - அனுஷ்டிக்கிறவன்' என்று. 18

'𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾' என்று சொல்லப்பட்ட வஸ்துக்களை '𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌚' என்று அனுவாதம் செய்யப்படுகின்றன. அறிகிறவனாயிருக்கையும், கர்த்தாவாக இருக்கையும் ஒரு ஜீவாத்மாவின் வெவ்வேறு அவஸ்தைகள் மாத்திரமாகையினால் ஜ்ஞானத்தைச் சொன்னதினாலேயே அந்த ஜ்ஞானத்திற் காதாரமாகிய அறி

டிக்கப் படுகிற கர்மமும், அதை அனுஷ்டிக்கிறவனும் ஸத்வம், முத லிய குணங்களின் வ்யத்யாஸத்தினால் மூன்றுவிதமாகக் குணங்களின் கார்யங்களைஎண்ணும் பொழுதுசொல்லப்படுகிறது. அந்தக்குணங்களினால் வெவ்வேறுபட்ட ஜ்ஞானம், முதலியவைகளை உள்ளபடியே கேள். 19

ஸர்வபூதேஷு யேநைகம் பாவமவ்யயமீக்ஷதே।
அவிபக்தம் விபக்தேஷு தஜ்ஜ்ஞாநம் வித்தி ஸாத்விகம் ॥ 20

ப - ரை] யேந - எந்த ஜ்ஞானத்தினால், விபக்தேஷு - வெவ்வேறாக இருக்கிற, ஸர்வபூதேஷு - எல்லா ப்ராணிகளிடங்களிலும், ஏகம்- ஒரு, அவிபக்தம் - வ்யத்யாஸங்களில்லாத, அவ்யயம் - விகாரமில்லாத, பாவம் - (ஆத்மாவாகிய) வஸ்துவை, ஈக்ஷதே - பார்க்கிறானோ, தத்- அந்த, ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞானத்தை, ஸாத்விகம் -ஸத்வகுணத்தினாலுண்டான தாக, வித்தி - அறி. 20

பா] ப்ராம்மணன், க்ஷத்திரியன், ப்ரம்மசாரி, க்ருஹஸ்தன், முதலியவை

கிறவனும் ஏற்பட்டுவிட்டபடியினால் இவ்விடத்தில் தனித்துச் சொல் லப்படவில்லை. 'ஜ்ஞேயம்' என்பதும் கர்மங்களைச் சொல்லுகிறபடியினா லும் அதுவும் தனித்துச் சொல்லப்படவில்லை. 'கரணம் (த்ரவ்யங் கள்)' என்பதோவெனில் கர்மங்களுக்குள்ளேயே சேர்ந்தபடியினால் தனித்துச் சொல்லப்படவில்லை. 'குணஸங்க்யாநே' என்னும் பதத் தினால் ஸாங்க்யர்களினுடைய ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லில் அது ப்ர மாணமல்லவாகையினாலும், இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் உபயோகமில்லை யாகையினாலும், குணங்களின் ஸ்வரூபத்தை எண்ணுவதில் ஜ்ஞானம் முதலியவைகள் அதற்குள்ளடங்கினவைகளல்லவாகையினாலும் 'குண ங்களின் கார்யங்களை எண்ணும்பொழுது' என்று சொல்லப்பட்டது. 'உள்ளபடியே கேள்' என்பதற்கு உள்ளபடி கேழ்ப்பதற்குத் தகுந்த ஸாவதானத்தைச் செய் என்றர்த்தம். 'உள்ளபடி' என்பதினால் சொல் லப்படுகிற விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—'குணங்களினால் வெவ்வேறு பட்ட' என்று. 19

ஸாத்விகமான ஜ்ஞானம், முதலியவைகளைச் சொல்லியிருப்பது இதனுடைய கர்த்ருத்வம் ஸத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு வசப்பட் டது என்று தெரிவிப்பதற்காக. 'ஸர்வபூதேஷு' என்னும் பதத் தினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டதும், ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களால் அனுஸந்தானம் செய்யப்பட்டதுமாகிய வெளி ஆகாரங்களின் வ்யத்யாஸங்களைச் சொல்லுகிறார்—'ப்ராம்மணன்' என்

களாக வெவ்வேறாக இருக்கிற கர்மங்களில் அதிகாரிகளாகிய எல்லா ப்ரா ணிகளிடங்களிலும் எந்த ஜ்ஞானத்தினால் ஆத்மா என்று பேருடைய ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கிறானோ, அவ்விடத்திலும் இந்த ப்ராம்மணனா யிருக்கைமுதலிய எல்லா ஆகாரங்களோடும் கூடியதாயும், வெளுப்பு, நீளம், முதலிய பிரிவுகளையுடையதாயுமிருக்கிற இந்த வஸ்துக்களில் ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஆகாரமாகவுடைய ஆத்மாவினிடத்தில் இந்தப் பிரிவுகளில் லாததாகவும் அழியக்கூடிய ஸ்வபாவங்களையுடைய ப்ராம்மணன் முதலி

ஆரம்பித்து. 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக் கப்பட்ட கர்மவிதிகளைச் சேர்ந்த கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கும்பொழுது உண்டாகிற ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினால் 'கர்மங்களில் அதி காரிகளாகிய' என்று ப்ராணிகள் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டன. 'ஹாவம்' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் வஸ்து என்னும் அர்த்தத் தைச் சொல்லுகிறது. 'ஏகம் (ஒன்று)' என்று ஜாதி ஒன்றென்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவாத்மாக்கள் அநேகம் என்பது முன்னமேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், அத்வை தத்தைப் பார்ப்பது அதாவது எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்றென்று பார்ப்பது ஸாத்விக ஜ்ஞானம் என்று மற்றவர்கள் சொல்லிய அர்த் தம் ப்ரமாணமில்லாததாகையினாலும், 'நாநாஹாவாந்' என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் வெவ்வேறென்று சொல்லியிருப்பதினா லும், ஸமம் என்று அநுஸந்தானம் செய்வதை நிரூபிப்பது இவ்வி டத்தில் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிற படியினாலும், 'க்ஷ்ர' என்று கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்பது உசிதமா கையினாலே பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்பது பொருந்தாதாகை யினாலும், என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஆத்மா என்று பேருடைய ஒரு வஸ்துவை' என்று. 'வெளுப்பு, நீளம்' என்றிவை முதலியவாக்யத்தினால் [1] 'அநேகவர்ணமான வர்ணங்களையுடைய பசு மாடுகளின் பால் ஒரே நிறமுடையதாக இருக்கிறது' என்றிவை முத லிய ஶ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகள் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத் தில் 'ஸவுபூதேஷு' என்னும் பதத்தினால் ப்ராம்மணன் முதலிய ஜாதி சொல்லப்படுகிறபடியினால் குணம் முதலியவைகளினாலுண்டாகிய உட் பிரிவைச் சொல்லுகிறது 'விஹக்தேஷு' என்னும் பதம் என்றும் தாத் பர்யம். எந்த ஆகாரத்தினால் ஒன்றாயிருக்கிறது என்கிற ஆக்ஷேபத் திற்குப் பதில் சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஆகாரமாக வுடைய' என்று. இங்கே தடுக்கப்படுகிற விகாரத்தின் ப்ரஸ்தாவ முண்டாவதற்குக் காரணத்தைச்சொல்லுகிறார்—'அழியக்கூடிய ஸ்வபா

---

1 அம்ருதபிந்தூபநிஷத்.

ய ஶரீரங்களில் இருந்தபோதிலும் விகாரங்களில்லாததும், பலம் முதலிய வைகளில் பற்றுதல் உண்டாகத்தகாதவனுகவும், கர்மத்தில் அதிகாரியா கும்பொழுது பார்க்கிருனே அந்த ஜ்ஞானத்தை ஸத்வகுணம் மேலிட்ட தாக அறி. 20

𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍।
𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌮𑍍 ॥

ப - ரை] 𑌯𑌤𑍍 - எந்த, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - னம், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 - எல்லா, 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 ப்ராணிகளிடங்களிலும், 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 - ஆத்ம வஸ்துக்களை, 𑌨𑌾𑌨𑌾 - அனேகங்களாகவும், 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨–இந்த வஸ்துக்களின் வ்யத்யாஸத்தினுலே, 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍 - வேறுபட்டவைகளாகவும், 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 - அறிகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - ஜ்ஞானத்தை, 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌮𑍍 - ரஜோ குணத்தினுலுண்டானதாக, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 - அறி. 21

பா] ப்ராம்மணன், முதலிய எல்லா ப்ராணிகளிடங்களிலும் ப்ராம்ம ணன் முதலிய ஆகாரங்கள் வெவ்வேருக இருப்பதினுல் ஆத்மாவென்று

வங்களையுடைய' என்ருரம்பித்து, முன்னுல் சொல்லப்பட்ட பலம் முத லியவைகளில் ஆசையாகிற விகாரமில்லாமையும் விகாரமில்லாமையைச் சொல்லுகிற '𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂' என்னும் பதத்தினுல் சேர்த்துக்கொள்ளப்படு கிறது என்று சொல்லுகிருர்—'பலம் முதலியவைகளில்' என்ருரம் பித்து. 'பற்றுதல்' ஆவது இவ்விடத்தில் ஸம்பந்தம், அதாவது அவை களை அனுபவிப்பது என்றர்த்தம். ஆசையைச் சொல்லுவதாக இரு ந்தபோதிலும் அனுபவம் தானுகவே ஏற்பட்டது. கர்மவிதிகளைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினுல் 'கர்மத்தில் அதிகாரி யாகும்பொழுது' என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது என்னுல் இந்தக் கர்மம் செய்யத்தக்கது என்று தெரிந்துகொள்ளும் பொழுது என்றர்த் தம். 'எந்த ஜ்ஞானத்தினுல் பார்க்கிருனே' என்பதற்கு எந்த ஜ்ஞா னத்தினுல் அறிகிருனே என்றர்த்தம். 20

'𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍' என்பதற்கு வ்யத்யாஸங்களோடு கூடியவைகளாக என்றர்த்தம். '𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨' முதலிய பதங்களுக்குப் புனருக்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிருர்—'ப்ராம்மணன் முதலிய ஆகாரங்கள் வெவ்வேருக இருப்பதினுல்' என்று. '𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁' என்பது ஜீவாத்மாவும் ஶரீரமும் சேர்ந்த வஸ்துக்களை அனுவாதம் செய்கிறது. அதில் '𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍' என்பது விஶேஷ்யமாகிய ஜீவாத்மாவைத் தனித்துச் சொல்லுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல்

பேருடைய வஸ்துக்களையும் வேறுபட்டவைகளாகவும், வெளுப்பு, நீளம், முதலிய வ்யத்யாஸங்களினால் வ்யத்யாஸத்தை யுடையவைகளா கவும், பலம் முதலியவைகளோடு பற்றுதலை அடையத் தகுந்தவைக ளாகவும், கர்மங்களில் அதிகாரியாகும்பொழுது எந்த ஜ்ஞானம் அறிகிற தோ அந்த ஜ்ஞானத்தை ரஜோகுணத்தினாலுண்டானதாக அறி.　　21

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌦𑍇𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌮𑌹𑍈𑌤𑍁𑌕𑌮𑍍 ।
𑌅𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌦𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥　　22

ப-ரை] 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 - எந்த ஜ்ஞானம், 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - ஒரு, 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 - கார்யத்தில், 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍 - எல்லாவற்றிலும்போல, 𑌅𑌹𑍈𑌤𑍁𑌕𑌂 - காரணமில்லாமல், 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 - பற்றுதலையுடையதோ, 𑌅𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌤𑍍 - உண்மையான அர்த்தத்தை அறியாத, 𑌅𑌲𑍍𑌪𑌂 - அல்பமாய் இருக்கிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தஜ்ஞானம், 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌂 - தமோகுணத்தினாலுண்டானதாக, 𑌉𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌂 - சொல்லப்பட்டது.　　22

பா] எந்த ஜ்ஞானம் ப்ரேதம், பூதகணம், இவைகளுக்கு ஆராதனமாகிய மிகவும் அல்பமாகிய பலத்தையுடைய செய்யவேண்டியதாகிய ஒரு

சொல்லுகிறார்—'ஆத்மாவென்று பேருடைய வஸ்துக்களை' என்று. ஜாதிகளின் வ்யத்யாஸத்தையும், ஶரீரங்களின் வ்யத்யாஸத்தையும், குணம் முதலியவைகளின் வ்யத்யாஸத்தையும் சொல்லுகிறபடியினால் '𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁, 𑌨𑌾𑌨𑌾, 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍,' என்னும் பதங்களுக்குப் புனருக்தி இல்லை. கீழ்ச் சொல்லிய ஸ்வபாவத்திற்கு எதிர்நடையான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறதாகையினால் 'பலம் முதலியவைகளோடு பற்றுதலை அடையத்தகுந்தவைகளாகவும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஜ்ஞானம் அறிகிறது என்று உபசாரமாகக் கர்த்தாவாகச் சொல்லி யிருக்கிறது.　　21

'𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் உத்பத்தியையுடைய என்னுமர்த்தத்தை மாத்திரம் சொல்லுகிறதல்ல, தன்னால் செய்ய வேண்டிய கர்மத்தைப் பற்றியதாகையினால். '𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 (ஒரு)' என்னும் பதமும் பற்றுதல் வைப்பதற்குத் தகாதது என்று தெரிவிப்பதற்காக ப்ரயோஜனத்தினாலே அல்பமானது என்பதைச் சொல்லுகிறது. அதற்கும் காரணம் முன்பு சொல்லப்பட்டதாகிய அல்ப ஶக்திகளையுடையவைகளின் ஆராதனமாக இருக்கை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ப்ரேதம், பூதகணம்' என்றாரம்பித்து. கர்மங்களின் ஸ்வரூபம் மாத்திரமே பற்றுதல் வைக்கத்தகாதது. அதிலும்

கார்யத்தில் எல்லாப் பலங்களிலும் போலக் காரணமில்லாமல் பற்றுதலை யுடையதோ, வாஸ்தவத்தில் பூர்ணமான பலத்தையுடைத்தாகாததாகை யினால் அவ்விதமாகப் பற்றுதல் உண்டாவதற்குக் காரணமில்லாததோ, முன்போலவே ஆத்மாவினிடத்தில் வ்யத்யாஸம் முதலியவைகளை அறி கிறபடியினாலே பொய்யான அர்த்தங்களைப்பற்றியதோ, அல்பமான பலத் தையுடையதோ, ப்ரேதம், பூதம் இவைகளின் ஆராதனத்தைப்பற்றிய தாகையினால்தானும் அல்பமாகியதோ, அந்த ஜ்ஞானம் தமோகுணத்தினா லுண்டாகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. 22

பா - அ] இப்படிச் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் கர்மங் களின் அதிகாரியாகும் பொழுது அதிகாரியாகிய ஜீவாத்மாவைப் பற்றிய தாய் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதம் என்பதைச் சொல்லி

பலத்தில் ஆசை உண்டாகிறது என்று சொல்லுகிறார்—எல்லாப் பலங் களையும் போல' என்று. அதாவது எல்லாப் பலங்களுக்கும் காரணமா கிய கர்மத்திலே போல என்றர்த்தம். கார்யமாகிய ஜ்ஞானத்திற்கா வது அந்தக் கர்மங்களில் பற்றுதலுக்காவது காரணமே இல்லை என்று தடுப்பது பொருந்தாதாகையினால் புத்திமான்கள் பற்றுதல் வைக்கக் கூடிய காரணம் இவ்விடத்தில் இல்லையென்று தடுக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'வாஸ்தவத்தில்' என்றாரம்பித்து 'அஹைதுகம்' என் றுபாடமானபோதிலும் காரணத்தினாலுண்டானதைவிட வேறுபட்டது என்று தாத்பர்யமாகையினால் இந்த அர்த்தம் என்று அறிந்துகொள் ளவும். 'முன்போலவே' என்பதற்கு ரஜோகுணத்தினால் உண்டாகிய ஜ்ஞானத்தைப்போலவே என்றர்த்தம். 'ஏகஸ்மிந் கார்யே ஸக்தமஹைதுகம்' என்பதினாலேயே அல்பப் பலத்தையுடையதென்பது ஏற் பட்டபடியினால் மினுமினும்பூச்சியின் ப்ரகாசத்தைப்போல ஸ்வரூபத் தினாலேயே அல்பமாயிருக்கிறதென்பது 'அல்பம்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் புனருக்தி இல்லை என்கிற அபிப்ரா யத்தினால் 'அல்பமான பலத்தையுடையதோ . . தானும் அல்பமாகிய தோ' என்று சொல்லப்பட்டது. 1 'ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்' என்று முன்பு சொல்லப்பட்டதோவெனில் ரஜோகுணத்தினாலும் தமோகுணத்தினாலும் உண்டாகிய ஜ்ஞானங்கள் அஜ்ஞானங்கள் என் கிற தாத்பர்யத்தினால். இதுவும் 2 'ஏதஜ்ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தமஜ்ஞாநம் யததோந்யதா' என்று கீழே சொல்லப்பட்டதல்லவா. 22

1 பகவத்கீதை - 14 - 17.
2 பகவத்கீதை - 13 - 11.

அனுஷ்ட்டிக்கத்தகுந்த கர்மங்கள் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதம் என்பதைச் சொல்லுகிறார்—

நியதம் ஸங்கரஹிதம் அராகத்வேஷத꞉ க்ருதம்|
அபலப்ரேப்ஸுநா கர்ம யத்தத்ஸாத்விகமுச்யதே|| 23

ப - ரை] நியதம் — அவஶ்யம் செய்யவேண்டியதாயும், ஸங்கரஹிதம் — கர்த்ருத்வம் முதலிய பற்றுதலில்லாததாயும், அராகத்வேஷத꞉ க்ருதம் - ஆசை, த்வேஷம், இவைகளினால் செய்யப்படாததாயுமிருக்கிற, யத் - எந்த, கர்ம - கர்மமானது, அபலப்ரேப்ஸுநா-பலத்தில் ஆசை இல்லாதவனால் (செய்யப்படுகிறதோ). தத் - அந்தக் கர்மம், ஸாத்விகம் - ஸாத்விகம் என்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. 23

பா] தன்னுடைய வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குத் தகுந்ததாயும், கர்த்ருத்வம் முதலியவைகளில் ஸம்பந்தமில்லாததாயும், கீர்த்தியில் ஆசை, அபகீர்த்தி

தா] 'அதிகாரியாகிய ஜீவாத்மாவைப் பற்றியதாய்' என்பதற்கு ஒன்றாயிருப்பது, வெவ்வேறாயிருப்பது முதலிய விஶேஷணங்களையுடைய கர்மங்களில் அதிகாரியாகிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யறிவதினால் என்றர்த்தம். எல்லா வஸ்துக்களும் சேர்ந்த கர்மத்தில் விஶேஷணமாகையினால் அதிகாரியும் ஒருபாகம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸங்க' என்னும் பதம் தனித்தனியாக 'ஸங்கம், ஸங்கம், கர்த்ருத்வம்.' இவைகளின் த்யாகத்தைச் சொல்லுகிற இடத்தில் என்னுடையது என்கிற அபிமானத்தைச் சொல்லுகிறதாயிருந்தபோதிலும் 'ஸங்கரஹிதம்' என்கிற இந்த இடத்தில் அப்படிச் சுருக்கிச் சொல்லுவதற்குக் காரணமில்லாமையினாலும் எல்லாம் இங்கே சொல்லவேண்டியிருப்பதினாலும் நேரில் சொல்லப்பட்ட பலத்தில் ஆசையைத் தவிர மற்றவைகளைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'கர்த்ருத்வம் முதலியவைகளில்' என்றாரம்பித்து. 'முதலிய' என்னும் பதத்தினால் என்னுடையது என்கிற அபிமானமும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. 1 'முக்தஸங்கோ(அ)நஹம்வாதீ' என்றிவை முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்ட கர்த்தாவின் ஸ்வபாவம் இவ்விடத்தில் அந்தக் கர்த்தாவின் வழியாகக் கர்மங்களுக்கே விஶேஷணமாகச் சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆசையினாலும், ஸம்ஸாரத்தில் த்வேஷத்தினாலும் செய்யப்படுகிற கர்மத்திற்கு 'அராகத்வேஷத꞉க்ருதம்' என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'கீர்த்தியில் ஆசை' என்றாரம்பித்து 'ஸங்கரஹிதம்'

1 பகவத்கீதை - 18 - 26.

யில் த்வேஷம், இவைகளினால் செய்யப்படாததாயும், அதாவது டம்பமில்லாமல் செய்யப்பட்டதாயும் என்றர்த்தம். பலத்தில் ஆசையில்லாத புருஷனால் இது செய்யவேண்டியதுதான் என்று எந்தக் கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அது ஸாத்விகமென்று சொல்லப்படுகிறது. 23

யத்து காமேப்ஸுநா கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புந: ।
க்ரியதே பஹுளாயாஸம் தத் ராஜஸமுதாஹ்ருதம் ॥ 24

ப-ரை] காமேப்ஸுநா - பலத்தில் ஆசையுடையவனாலும், ஸாஹங்காரேண வா - அஹங்காரத்தோடு கூடியவனாலும், பஹுளாயாஸம் - அதிக ச்ரமத்தையுடைய, யத்து - எந்த, கர்ம - கர்மம், க்ரியதே - செய்யப்படுகிறதோ, தத் - அது, ராஜஸம் - ராஜஸமாக, உதாஹ்ருதம் - சொல்லப்பட்டது. 24

பா] பலங்களில் ஆசையுடையவனாலும் அஹங்காரத்தோடு கூடியவனாலும், இங்கு 'வா' என்பது 'ச' என்பதின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது, அதாவது நானே கர்த்தா என்கிற அபிமானத்தையுடையவனாலும். அதிக ச்ரமத்தையுடைய எந்தக் கர்மம்செய்யப்படுகிறதோ அது ராஜஸம். அதா

என்பதோடு புனருக்தியும் இதினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. 'ச' என்பது தனியாகிய அவ்யயம் என்கிற தாத்பர்யத்தினாலாவது, ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதென்கிற தாத்பர்யத்தினாலாவது 'இவைகளினால் செய்யப்படாததாயும்' என்று சொல்லப்பட்டது. 1 'தபோ தம்பேந சைவ யத்' என்றிவை முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைத் தடுப்பதற்காக இது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அதாவது டம்பமில்லாமல்' என்று. 'இது செய்யவேண்டியதுதான்' என்பது ஸாத்விக த்யாகத்தை ஜ்ஞாபகப்படுத்தியிருக்கிறது. 23

'காமேப்ஸுநா' என்பதினால் 'அபலப்ரேப்ஸுநா' என்று கீழ்ச் சொல்லியிருப்பதற்கு விரோதமான ஸ்வபாவம் சொல்லப்படுகிறது என்று ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்—'பலங்களில் ஆசையுடையவனாலும்' என்று. இவ்விடத்தில் விகல்பம் முதலியது ஸம்பவிக்காதாகையினால் 'வா' என்னும் பதம் 'ச' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரவ்ருத்தி செய்வதையே முக்யமான கார்யமாகவுடைய ரஜோகுணத்தினாலுண்டாகிறபடியினாலே உபயோகமில்லாத ப்ராயஸத்துடன் சேர்ந்திருப்பதினால் 'பஹுளாயாஸம்'

---

1 பகவத்கீதை - 17 - 18.

வது அதிக ஶ்ரமத்தையுடைய இந்தக்கர்மம் என்னாலேயே செய்யப்படுகிறது என்றிவ்விதமான அபிமானத்தோடு கூடினவனால் எந்தக் கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அது ராஜஸம் என்றர்த்தம். 24

𑌅𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌮𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌮𑍍।
𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥ 25

ப-ரை] 𑌅𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 - மேல்வரப்போகிற கஷ்டத்தையும், 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 - பணச்செலவையும், 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌂 - ப்ராணிகளின் ஹிம்ஸையையும், 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌂 - தன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தையும், 𑌅𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 - யோசிக்காமல், 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 — அஜ்ஞானத்தினால், 𑌯𑌤𑍍 - எந்த. 𑌕𑌰𑍍𑌮 - கர்மம், 𑌆𑌰𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 - ஆரம்பிக்கப்படுகிறதோ; 𑌤𑌤𑍍 — அது, 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌂 - தாமஸமாக, 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது. 25

பா] கர்மத்தைச் செய்தபிறகு அத்துடன் தொடர்ந்துவருகிற துக்கம் அனுபந்தம். 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 - ஆவது கர்மத்தைச் செய்யும்போழுது உண்டாகும் பணச் செலவு. 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 — அந்தக் கர்மங்களில் ப்ராணிகளின் ஹிம்ஸை. 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌂 - தனக்கு அந்தக் கார்யத்தைச் செய்துமுடிக்கும் ஸாமர்த்தியம்,

---

என்னப்படுகிறது. அதில் எல்லாவற்றிலும் தானே காரணம் என்கிற அபிமானம் '𑌸𑌾𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினாலேயே '𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾𑌯𑌾𑌸𑌂' என்னும் பதமும் ப்ரயோஜனத்தோடுகூடியது என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'அதிக ஶ்ரமத்தையுடைய எந்தக்கர்மம்' என்றாரம்பித்து. 24

'𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂' என்னும் பதத்தினால் கர்மத்தைச் செய்யும்பொழுதுண்டாகும் பணச்செலவு முதலிய தோஷங்கள் சொல்லப்படுகிறபடியினாலும், '𑌅𑌨𑍁' என்னும் உபஸர்க்கத்தின் ஶக்தியினாலும், '𑌅𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂' என்னும் பதம் இந்தக் கர்மத்தைச் சேர்ந்ததாக மேல்வரப்போகிற துக்கத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'கர்மத்தைச் செய்த பிறகு' என்றாரம்பித்து. ஹிம்ஸை தன்னைப் பற்றியதாகவுமாம், அயலாரைப்பற்றியதாகவுமாம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அந்தக்கர்மங்களில் ப்ராணிகளின் ஹிம்ஸை' என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. தைவத்திற்கு எதிர்நடையான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற '𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌂' என்னும் பதம் புருஷனுடையதாகிய இந்த லோகத்திலுண்டான ஸாமக்ரிகளின் சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தனக்கு அந்தக் கார்யத்தைச் செய்துமுடிக்கும் ஸாமர்த்தியம்' என்று. வரப்போகிற அனுபந்தம் முதலியவைகளை நேராகப்

இவைகளை யோசிக்காமலும், பரமாத்மா கர்த்தா என்று தெரிந்துகொள்ளாமலும் எந்தக் கர்மம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறதோ அது தாமஸமென்று சொல்லப்படுகிறது. 25

முக்தஸங்கோऽநஹம்வாதீ த்ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித: ।
ஸித்த்யஸித்த்யோர் நிர்விகார: கர்த்தா ஸாத்த்விக உச்யதே ॥ 26

ப - ரை] முக்தஸங்க: - பலங்களில் ஆசையில்லாதவனாகவும், அநஹம்வாதீ - நானே கர்த்தா என்று சொல்லாதவனாகவும், த்ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித: - தைர்யம், உத்ஸாஹம், இவைகளோடு கூடினவனாகவும், ஸித்த்யஸித்த்யோ: - பலம்ஸித்தித்தபோதிலும் ஸித்திக்காமல் போனபோதிலும், நிர்விகார: - விகாரங்களில்லாதவனாகவுமிருக்கிற, கர்த்தா - கர்த்தாவானவன், ஸாத்த்விக: - ஸத்வகுணம் மேலிட்டவனென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான். 26

பா] பலங்களில் ஆசையில்லாதவனாகவும், நானே கர்த்தா என்கிற அபிமானம் இல்லாதவனாகவும், 'த்ருதி' ஆவது ஆரம்பிவிக்கப்பட்ட கர்மத்தில் அந்தக் கர்மம் முடியும் வரையிலும் விடமுடியாத துக்கங்களைப்

பார்ப்பது ஸம்பவிக்காதபடிக்கையினால் யுக்திகளைக்கொண்டும் பாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டும் பராமர்சிக்காமலிருப்பது 'அநபேக்ஷ்ய' என்னப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'யோசிக்காமலும்' என்று. அனுபந்தம், முதலியவைகளைப்பற்றிய அஜ்ஞானம் முன்பு சொல்லப்பட்டபடியினால் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட நான் கர்த்தாவல்ல என்கிற ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் 'மோஹ' என்னும் பதம் என்று சொல்லுகிறார்—'பரமாத்மா கர்த்தா என்று தெரிந்துகொள்ளாமலும்' என்று. 25

'அநஹம்வாதீ' என்பதினால் கர்த்தா என்கிற அபிமானமாகிய ஸங்கத்தை தனித்து மறுத்திருப்பதினால் 'முக்தஸங்க:' என்கிற இடத்தில் இருக்கிற 'ஸங்க:' என்னும் பதம் தன் அர்த்தத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'பலங்களில் ஆசையில்லாதவனாகவும்' என்று. அதினாலேயே கர்மத்தில் தன்னுடையதென்கிற அபிமானமாகிய ஸங்கமும் தடுக்கப்பட்டது. நான் என்று சொல்லுவதையே ஸ்வபாவமாக உடையவன், 'அஹம்வாதீ', அப்படிக்கல்லாதவன் 'அநஹம்வாதீ'. அதில் மனதை முன்னிட்டல்லவோ வார்த்தைஉண்டாகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'நானே கர்த்தா என்கிற அபிமானம் இல்லாதவனாகவும்' என்று. கர்த்தாவைப்பற்றிப் பிரித்துச்

பொறுத்துக்கொள்ளுதல், '𑌉𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌃' ஆவது மேன்மேலே ப்ரயத்தினம் செய்து கொண்டிருக்கிற மனதையுடையவனாயிருக்கை, இவைகளோடு கூடினவனாகவும், யுத்தம் முதலிய கர்மத்திலும் அதற்கு ஸாதனங்களாகிய பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலியவைகளிலும் பலம் கிடைத்தபோதிலும் கிடைக்காமல் போனபோதிலும் விகாரத்தையடையாத மனதை உடையவனாகவுமிருக்கிற கர்த்தா ஸாத்விகனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

𑌰𑌾𑌗𑍀 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑍇𑌪𑍍𑌸𑍁𑌰𑍍𑌲𑍁𑌬𑍍𑌧𑍋 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍋𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 ।
𑌹𑌰𑍍𑌷𑌶𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥ 27

ப-ரை] 𑌰𑌾𑌗𑍀 - ஆசையையுடையவனாயும், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑍇𑌪𑍍𑌸𑍁𑌃 - கர்மங்களின் ப்ரயோஜனத்தை விரும்புகிறவனாகவும், 𑌲𑍁𑌬𑍍𑌧𑌃 - கர்மங்களுக்கு வேண்டிய த்ரவ்யங்களைச் செலவழிக்கும் ஸ்வபாவமில்லாதவனாகவும், 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃 - ஹிம்ஸை செய்வதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனாகவும், 𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 - பரிசுத்தி இல்லாதவனாகவும், 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌶𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃-ஸந்தோஷம், துக்கம், இவைகளோடு கூடிக்கொண்டவனாகவுமிருக்கிற, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 - கர்த்தாவானவன், 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌃 - ரஜோகுணம் மேலிட்டவனாக, 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 - சொல்லப்பட்டான். 27

பா] யஶஸ்ஸை விரும்புகிறவனாகவும், கர்மங்களின் பலங்களை விரும்பு

சொல்லப்படுகிறபடியினால் அப்படிக் கர்த்தாவாயிருப்பதற்குபயோகமாகிய '𑌧𑍃𑌤𑌿' இந்த சொல்லப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'ஆரம்பிக்கப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. ப்ரயத்தினமாகிய உத்ஸாஹம் கர்த்தா என்னும் பதத்தினாலேயே ஏற்பட்டபடியினாலும், ராஜஸம் முதலிய கர்த்தாக்களுக்குப் பொதுவாகையினாலும், விசேஷமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'மேன்மேலே' என்றாரம்பித்து. '𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃' என்பதினால் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களில் ஆசையில்லை என்பதுசொல்லப்பட்டபடியினால் '𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃' என்பது த்ருஷ்டமான பலத்தைச்சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'யுத்தம் முதலிய' என்றாரம்பித்து. ஆசைகளில்லாமலிருப்பதின் ப்ரயோஜனம் விகாரங்களில்லாமலிருக்கைபாகவுமாம். 26

'𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑍇𑌪𑍍𑌸𑍁𑌃' என்பதினால் வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களின் ஆசை உண்டென்பது சொல்லப்பட்டபடியினால் '𑌰𑌾𑌗𑍀' என்று நடுவில் நேரிடக்கூடிய இந்த லோகத்திலுண்டாகிற பலத்தில் ஆசை சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'யஶஸ்ஸை விரும்புகிறவனாகவும்' என்று. அபாத்திரத்தில் செலவிடு

கிறவனாகவும், கர்மங்களுக்கு வேண்டிய த்ரவ்யங்களைச் செலவிடும் ஸ்வபாவமில்லாதவனாகவும், அயலாரைப் பீடைசெய்து அவர்களைக்கொண்டு கர்மங்களைச் செய்கிறவனாகவும், கர்மங்களுக்குவேண்டிய சுத்தியல்லாதவனாகவும், யுத்தம், முதலிய கர்மங்களில் ஜயம் முதலியவைகள் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமும், கிடைக்காமல்போனால் துக்கமும், இவைகளோடு கூடினவனாகவுமிருக்கிற கர்த்தாவானவன் ரஜோகுணம் மேலிட்டவனாகச் சொல்லப்பட்டான். 27

𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌃 𑌶𑌠𑍋 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌿𑌕𑍋𑌽𑌲𑌸𑌃 ।
விஷாதீ தீர்கஸூத்ரீ ச கர்தா தாமஸ உச்யதே ॥ 28

ப - ரை] 𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃-கர்மங்களைச் செய்யத்தகாதவனாகவும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌃- வித்யைகளைக்கற்றுக் கொள்ளாதவனாகவும், 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌃 - கர்மங்களை ஆரம்பிவிக்காமலிருப்பதையே ஸ்வபாவமாக வுடையவனாகவும், 𑌶𑌠𑌃 - மறைந்து கொண்டு அநிஷ்டத்தைச் செய்பவனாகவும், 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌿𑌕𑌃-வஞ்சனை செய்பவனாகவும், 𑌅𑌲𑌸𑌃 - சோம்பேறியாகவும், விஷாதீ - துக்கப்படுவதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனாகவும், தீர்கஸூத்ரீ - வெகு காலத்திற்கு துடர்ந்துகொண்டுவருகிற அநிஷ்டத்தையோசித்துக் கொண்டிருக்

வது முதலியதில்லாமலிருப்பது குணமாகையினால் 'கர்மங்களுக்கு வேண்டிய' என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. [1] '𑌕𑌾𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍋𑌪𑌰𑍁𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌦𑌾𑌸𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌰𑌂' என்றிவை முதலிய வசனங்களில் சொல்லப்பட்டதற்கு விரோதமான ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாயிருக்கை இவ்விடத்தில் '𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'அயலாரைப் பீடைசெய்து' என்றாரம்பித்து. கர்த்தாவாக இருப்பதற்கு உபயோகமாவதற்காக 'அவர்களைக்கொண்டு கர்மங்களைச் செய்கிறவனாகவும்' என்று அதினாலேற்பட்ட அர்த்தத்தைச்சொல்லி இருக்கிறது. இப்படியே 'கர்மங்களுக்கு வேண்டிய சுத்தி இல்லாதவனாகவும்' என்று சொல்லியிருப்பதும் தொடுவது 'பார்ப்பது' முதலியவைகள் செய்யத்தகுந்த சுத்தியாக இருப்பது மாத்திரத்தினால் கர்மங்களைச் செய்ய யோக்யதை உண்டாகிறதில்லை என்று தாத்பர்யம். 27

1 ஆபஸ்தம்பதர்மம் - 2 - 4 - 9 - 11. ஆத்மானம் - தன்னையும், பார்யாம் - பெண்சாதியையும், புத்ரம் வா - பிள்ளையையுமாவது, உபருந்த்யாத் - ஹிம்ஸை செய்யலாம், தாஸகர்மகரம் - ஏவல் தொழில் செய்கிறவனை, ந - நிர்ப்பந்தம் செய்யக்கூடாது.

கிறவனாகவுமிருக்கிற, கர்த்தா - கர்த்தா, தாமஸ: - தமோகுணம்மேலிட்டவனாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான். 28

பா] ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களைச்செய்ய யோக்யதை இல்லாத ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமான கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவனாகவும், வித்யைகளை அறியாதவனாகவும், ஒருகார்யத்தையும் ஆரம்பிக்காமலிருப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனாகவும், அபி

தா] ஸாவதானமில்லாமை முதலியது 'ப்ராக்ருத:' என்பது முதலிய பதங்களினால் ஏற்படுகிறபடியினால் 'அயுக்த:' என்னும் பதத்தினால் அநர்ஹன் என்பதே சொல்லப்படுகிறது என்றுசொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற' என்றாரம்பித்து. 'அஶுசி:' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ராஜஸனான கர்த்தாவினுடைய அயோக்யதையைவிட அதிகமான அயோக்யதை இங்கே சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமான கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவனாகவும்' என்று. அவனுடைய அயோக்கியதை யின்மேன்மைஇப்படிப்பட்டதல்லவோ—1 'ஶைவாந்பாஶுபதாந் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா லோகாயதிகநாஸ்திகாந்|விகர்மஸ்தாந் த்விஜாந் ஶூத்ராந் ஸவாஸா ஜலமாவிஶேத் ||' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஶாஸ்த்ரங்களைப் படித்தல், அதின் அர்த்தங்களை உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ளுதல், முதலியவைகளினாலுண்டாக்கப்பட்ட ஸாத்விகமான கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குத்தகுந்த விஶேஷங்களில்லாமை 'ப்ராக்ருத:' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'வித்யைகளை அறியாதவனாகவும்' என்று. பூஜை செய்யத்தகுந்தவர் விஷயத்திலும் அதிவேகமாய் அவஶ்யமாய்ச் செய்யவேண்டிய அவரவர்களுக்குத் தகுந்த நமஸ்காரம் முதலிய கார்யங்களை ஆரம்பிப்பதற்கு விரோதமாகிய அசங்காமலிருப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனாக இருக்கை இவ்விடத்தில் 'ஸ்தப்த:' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொல்லுகிறார்—'ஒரு கார்யத்தையும்' என்றாரம்பித்து. மறைந்துகொண்டிருந்து அநிஷ்டத்தைச் செய்தல் 'ஶட:' என்பது. அதுவும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை அனுஸரித்துத் தாமஸமான கர்மங்களைச் செய்து அதின் வழியாக என்று சொல்லுகிறார்—'அபிசாரம், முதலிய' என்றாரம்பித்து. புனருக்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காகக் கபடம்,

1 சைவர்களையும், பாசுபத ஆகம நிஷ்டர்களையும், சார்வாகரையும், நாஸ்திகர்களையும், வர்ணாஶ்ரமங்களுக்கு விருத்தமாகச் செய்கிற ப்ராம்மணர்களையும், சூத்ரர்களையும் தொட்டால் வஸ்த்ரத்துடன் கூட ஜலத்தில் முழுகவேண்டும்.

சாரம், முதலிய கர்மங்களில் ஆசையையுடையவனுகவும், வஞ்சனை செய்பவனுகவும், ஆரம்பிவிக்கப்பட்ட கர்மங்களிலும் மந்தமாகிய ப்ரயத்தினத்தை உடையவனுகவும், அதிகத் துக்கப்படுவதையே ஸ்வபாவமாக வுடையவனுகவும், அபிசாரம், முதலிய கார்யங்களைச் செய்துகொண்டு அயலாருக்கு வெகுகாலம் தொடர்ந்திருக்கிற அநிஷ்டத்தைப்பற்றி யோசனை

மோசம், முதலிய லோகங்களிலேற்பட்ட கார்யங்களின் வழியாக 'நைக்ருதிகம்' என்பது என்று சொல்லுகிறார்—'வஞ்சனை செய்பவனுகவும்' என்று. நாளைக்குச் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை இன்றைக்கே செய்யவேண்டும் என்று ந்யாயமிருப்பதினுல் ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கார்யங்களில் த்வரையோடு கூடினவனுக இருக்கவேண்டும். அதற்கு விரோதமாக இருக்கை இவ்விடத்தில் 'அலஸ:' என்பது. அதில் கார்யங்களை ஆரம்பிவிக்காமலிருப்பது 'ஸ்தப்த:' என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்பட்டபடியினுல் 'ஆரம்பிவிக்கப்பட்ட' என்று விஶேஷித்துச்சொல்லப்பட்டது. 'விஷாதீ' என்கிற இடத்தில் தாதுவே துக்கம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியினுல் உபஸர்க்கத்தினுல் அது அதிகமென்பதும், விருத்தியினுல் அதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனுக இருக்கையும் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அதிக' என்றாரம்பித்து. வாக்யக்காரனுல் துக்கத்திற்கு லக்ஷணம் 1 'தேஶகாலவைகுண்யாச் சோகவஸ்த்வநுஸ்ம்ருதேஶ்ச । தஜ்ஜந்யை ஹ்ரீஶ்சாஸ மநோவஸாத:॥' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆரம்பிவிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் சீக்கிரமாக முடிக்காமலிருப்பதாகிற மந்தமான ப்ரயத்தினத்தை யுடையவனுக இருக்கை 'அலஸ:' என்பது முதலிய பதத்தினுல் சொல்லப்பட்ட படியினுல் காரணப்பேராக இருப்பதற்கும், 'ஶட:' என்பவை முதலிய பதங்களோடு சேர்த்துச் சொல்லி யிருப்பதற்கும் தகுந்ததாகிய 'தீர்க்கஸூத்ரீ' என்பதை விவரிக்கிறார்—'அபிசாரம், முதலிய கர்மங்களைச் செய்து கொண்டு' என்றாரம்பித்து. 'ஸூத்ர ஸூத்ரணே' என்று தாது. ஸூத்ரணமாவது நினைத்துக்கொண்டிருத்தல், விருத்தி அதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவன் என்னும் அர்த்

1 இடம், காலம், இவைகள் ஸரியாயில் லமையினுலும், துக்கத்தை உண்டாக்கக்கூடிய வஸ்துக்களை நினைத்துக்கொள்ளுவதினுல் உண்டாகியதாயும், மற்றவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட காரணங்களினுல் உண்டாகிற துக்கத்தினுல் தனக்கு உண்டாகிறதாயும் இருக்கிற மனதிற்கு ப்ரகாசமில்லாமையாகிற தீனமான தன்மை துக்கம்.

செய்வதை ஸ்வபாவமாகவுடையவனாகவுமிருக்கிற கர்த்தா எவனோ அவன் தாமஸன். 28

பா — அ] இப்படிச் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும் செய்யவேண்டிய கர்மங்களிலும் அவைகளை அனுஷ்டானம் செய்கிற கர்த்தாவிலும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவித முண்டென்பது சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது எல்லாத் தத்துவங்களையும் எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் பற்றிய நிஶ்சயமாகிய புத்திக்கும் த்ருதிக்கும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்று வித வ்யத்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்—

புத்தேர்பேதம் த்ருதேஶ்சைவ குணதஸ்த்ரிவிதம் ஶ்ருணு ।
ப்ரோச்யமானமஶேஷேண ப்ருதக்த்வேன தனஞ்ஜய ॥ 29

ப - ரை] தனஞ்ஜய - அர்ஜுந, ப்ருதக்த்வேந - வெவ்வேறாக, ப்ரோச்யமாநம் - சொல்லப்படுகிற, புத்தே: - புத்தியினுடையவும், த்ருதேஶ்ச - த்ருதியினுடையவும், குணத: - ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால், த்ரிவிதம் - மூன்றுவிதமாக இருக்கிற, பேதம் - வ்யத்யாஸத்தை, அஶேஷேண - மிகுதியில்லாமல், ஶ்ருணு - கேள். 29

தத்தைச் சொல்லுகிறது. வெகுகாலம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியினால் 'தீர்க்கஸூத்ரீ' என்னப்படுகிறான். குற்றமொன்றில்லாத பக்ஷி முதலியவைகளைப் பிடிப்பதற்காக வெகு நீளமாக நூல்களைக் கட்டுவதற்கு ஸமமாக இருக்கிறபடியினால் 'தீர்க்கஸூத்ரீ' என்று ஔபசாரிகமாகச் சொல்லியிருக்கிறது என்பது அவ்வளவு உசிதமல்ல என்று தாத்பர்யம். 28

தா] ஜ்ஞானம் மூன்றுவிதமென்பது முன்னே சொல்லப்பட்டது, மறுபடியும் புத்தி மூன்றுவிதமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் இந்த இரண்டு பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியினால் புனருக்திவருகிறது என்னும் ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகக் கீழ்ச் சொல்லியது விஶேஷமான விஷயத்தைப்பற்றியது, என்றனுவாதம் செய்கிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குபயோகமானது மேலே ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது என்கிற ஸங்கதியை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'இப்பொழுது' என்றாரம்பித்து. ஜ்ஞானம் மூன்றுவிதம் என்பது முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் இவ்விடத்தில் அது மூன்றுவிதமென்று சொல்லுவது எதற்காக? என்று ஆக்ஷேபம்வரில் அதற்கு ஸமாதானமாகக் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும்பொழுது வருகிற அனுஸந்தானத்தைவிட

பா] 'த்⁴ருதி:' ஆவது பகுத்தறிவை முன்னிட்ட நிஶ்சயமாகிய ஜ்ஞானம், 'த்⁴ருதி:' ஆவது ஆரம்பிவிக்கப்பட்ட கார்யத்திற்குத் தடங்கல்கள் வந்தபோதிலும் விடாமலிருத்தல், இவைகளுக்கு ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதமான வ்யாத்யாஸத்தையும் வெவ்வேறாக என்னால் சொல்லப்படுகிறதை உள்ளபடியே கேள். 29

வேறுபட்டதாயும் அதற்கும் காரணமாகையினால் அதற்கு முன்பே உண்டானதாயும் ஶாஸ்த்ரம் முதலியவைகளினால் உண்டாக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற நிஶ்சயம் இவ்விடத்தில் 'த்⁴ருதி:' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொல்லுகிறார்—'எல்லாத் தத்துவங்களையும்' என்றாரம்பித்து இத்தால் 'ஜ்ஞாநம்' ஆவது புத்தியின் வ்யாபாரம், 'த்⁴ருதி:' ஆவது அந்த வ்யாபாரத்தையுடையது என்று மற்றவர்கள் சொன்ன அர்த்தம் நிராகரிக்கப்பட்டது. இதையே ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்—'த்⁴ருதி:' ஆவது பகுத்தறிவை முன்னிட்ட' என்றாரம்பித்து. 'பகுத்தறிவை முன்னிட்ட' என்பதற்கு மற்றப் பக்ஷங்களை நிராகரிக்கும் வரையில் முடிவு பெறுகிற விசாரத்தை முன்னிட்டு என்றர்த்தம். ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிற மூன்றுவிதமான அனுஷ்டானங்களுக்குத் தகுந்தவிதமாக மூன்று விதமாகிய த்ருதிக்கும் பொதுவான ரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஆரம்பிவிக்கப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. இதுவும் உறுதியான ஸங்கல்பமாகிய புத்தியின் ஒருவிதமான ஸ்வபாவந்தான். ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அர்த்தத்திலும் வார்த்தையிலும் ஒன்றோடொன்று கலக்காமலிருக்கிற ஸ்வபாவத்தை யுடையது என்பதையும் சொல்லுகிறபடியினால் 'த்ரிவிதம், ப்ருத²க்த்வேந', என்னும் பதங்களுக்குப் புனருக்தி இல்லை என்று சொல்லுகிறார்—'மூன்றுவிதமான வ்யாத்யாஸத்தையும் வெவ்வேறாக என்னால் சொல்லப்படுகிறதை' என்று. இப்படிப் புத்தி முதலியவைகளின் கார்யங்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிற 'ப்ரோச்யமாநம்' என்னும் பதம் 'ஶ்ருணு (கேள்)' என்பதில் அந்வயிக்கிறபடியினால் புனருக்தியில்லை என்பது 'உள்ளபடியே கேள்' என்பதினால் காட்டப்பட்டது. ஸாவதானமாகவும், ஸந்தேஹம், விபரீத ஜ்ஞானம், இவைகளில்லாமலிருக்கும்படியாகவும் கேள் என்றர்த்தம். திக்விஜயம் செய்யும்பொழுது மனுஷ்யர்களினுடையதாகவும் தேவதைகளினுடையதாகவு மிருக்கிற பணங்களைப்போலவே ஶாந்தி, முதலிய தனமும் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது என்பது 'த⁴நஞ்ஜய' என்றழைத்ததின் அபிப்ராயம். 29

ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச கார்யாகார்யே பயாபயே |
பந்தம் மோக்ஷஞ்ச யா வேத்தி புத்தி: ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ ||30

ப - ரை] பார்த்த - அர்ஜுந, யா - எந்தப்புத்தி, ப்ரவ்ருத்திஞ்ச - ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தையும், நிவ்ருத்திஞ்ச-நிவ்ருத்தி தர்மத்தையும், கார்யாகார்யே-செய்யத் தகுந்ததையும் செய்யத்தகாததையும், பயாபயே - பயத்தையும், பயமில்லாமையையும், பந்தம் - ஸம்ஸார பந்தத்தையும், மோக்ஷஞ்ச - மோக்ஷத்தையும், வேத்தி - அறிகிறதோ, ஸா - அந்த, புத்தி: - புத்தியானது, ஸாத்விகீ - ஸத்வகுணத்திலுண்டானது. 30

பா] ப்ரவ்ருத்தி: - ஐஶ்வர்யத்திற்கு ஸாதனமாகிய கர்மம், நிவ்ருத்தி:— மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய கர்மம், இவை இரண்டையும் உள்ளபடியே எந்தப் புத்தியறிகிறதோ, கார்யாகார்யே - ப்ரவ்ருத்தி தர்மம் நிவ்ருத்தி தர்மம் இவைகளுக்குள் ஏதாவதொன்றில் நிஷ்டையையுடைய-

தா] 'கார்யாகார்யே' என்னும் பதத்துடன் புனருக்தி வருகிறதென்கிற ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக [1] 'ப்ரவ்ருத்திலக்ஷணோ தர்மோ ப்ரஜாபதிருதாஹ்ருத: || நிவ்ருத்திலக்ஷணஸ்த்வந்யோ தர்மோ நாராயணோதித:' என்றிவை முதலிய வசனங்களை அனுஸரித்து 'ப்ரவ்ருத்திம்' 'நிவ்ருத்திம்' என்னும் பதங்கள் முக்கியமான கர்மங்களைச் சொல்லுகின்றன என்று சொல்லுகிறார்—'ஐஶ்வர்யத்திற்கு ஸாதனமாகிய' என்றாரம்பித்து. ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமிருக்கிற புத்திகளைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில் 'அயதாவத் (உள்ளபடியல்லாமல்)' என்று விசேஷணம் சொல்லி இருக்கிறபடியினால் இவ்விடத்தில் வஸ்து ஸ்வபாவத்தை அனுஸரித்து அப்படிக்கில்லாமலிருப்பது சொல்லப்படுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'உள்ளபடியே' என்று சொல்லி இருக்கிறது 'கார்யாகார்யே' என்னும் பதங்கள் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட முக்கியமான கர்மங்களுக்கு அங்கங்களாக இருக்கிற த்ருஷ்டத்திலும் அத்ருஷ்டத்திலும் ஒத்தாசையாயுமிருக்கிற வ்யாபாரங்களைச்சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ப்ரவ்ருத்தி தர்மம்' என்றாரம்பித்து. அதில் ஸூக்ஷ்மமாகிய புத்தியைக்கொண்டு அறியவேண்டியதென்று தெரிவிப்பதற்காக 'இடம், காலம், தசை, இவைகளின் விசேஷங்களில்' என்று விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்டது. அப்படியே [2] 'ஶரீரஞ்ச

1 267-ம் பக்கம், 1 - வது புட்நோட்டைப் பார்க்க.

2 தேஹத்தையும், பலத்தையும், காலத்தையும் செய்யவேண்டிய கர்மத்தையும் தன்னுடைய புத்தியினால் யோசித்துப்பார்த்து ப்ராயஶ்சித்தங்களைச்சொல்லவேண்டும்.

எல்லா வர்ணங்களுக்கும் இடம், காலம், தசை, இவைகளின் விசே ஷங்களில் இன்னது செய்யத்தக்கது இன்னது செய்யத்தகாதது என்றெந் தப் புத்தி அறிகிறதோ, *பயாபயே* - ஶாஸ்த்ரத்தை மீறி நடப்பது பயத் திற்கிடம், அதை அனுஸரித்து நடப்பது பயமில்லாமைக்கு இடம், இதை யும் ஸம்ஸாரத்தின் உண்மையையும், அது நீங்கும் உண்மையையும், எந் தப்புத்தி அறிகிறதோ அது ஸாத்விகமான புத்தி. 30

𑌯𑌯𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚।
𑌅𑌯𑌥𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍀॥ 31

𑌜𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚। 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍॥' என்றும், 1 '𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂' என்றிவை முதலியதும் ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்படுகிறதல்லவா. இவ்விடத்தில் செய்யக்கூடியதும் செய்யக்கூடாததும் '𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇' என்னும் பதங்களினாலேயே சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. பயம், அபயம், இவை களின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவது எல்லோருக்கும் பொது வாகையினால் இவ்விடத்தில் அவைகளின் காரணங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுவது சொல்லப்படுகிறது. அதுவும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சொல் லப்படுகிற விசேஷமான காரணத்தைப்பற்றியது என்று சொல்லுகி றார்—'ஶாஸ்த்ரத்தைமீறி நடப்பது' என்றாரம்பித்து. '𑌬𑌿𑌭𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 (இதில் நின்றும் பயப்படுகிறான்)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் பயம் என் னப்படுகிறது. எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறவனாகிய பகவானிடத்தி லிருந்தல்லவோ உண்மையை அறிந்தவர்களுக்குப் பயமும் அபயமும் உண்டாகிறது. அவனுடைய உத்திரவன்றியில் ஒருவனால் பீடிக்கவும் பீடை செய்யாமலிருக்கவும் முடியாதல்லவா. ஆகையினால் அவனு டைய உத்திரவை அனுஸரித்து நடப்பதும் அதை மீறி நடப்பதுமே பயத்திற்கும் அபயத்திற்கும் காரணம் என்று தாத்பர்யம். ஸம்ஸார பந்தம், மோக்ஷம், இவைகள் உண்டென்கிற ஜ்ஞானம் எல்லோருக்கும் பொதுவாகையினாலும், ஸம்ஸாரபந்தம் பொய்யென்று சொல்லுகிற தும் மோக்ஷம் ஸுகதுக்கங்களற்றுக் கல்லைப்போலிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறவர்களினுடைய மதமும் 'உண்மையை' என்னும் பதத்தி னால் நிராகரிக்கப்பட்டது. அறிகிறது என்று உபசாரமாகக்கர்த்தாவா கச்சொல்லி இருக்கிறது. தன்னிஷ்டப்ரகாரம் அவைகளை அறிகிறது என்றர்த்தம். 30

---

1 *இடத்தையும் காலத்தையும், அப்படியே தன்னையும் யோசித்துப்பார்த்து ப்ராயஶ்சித்தம் செய்யவேண்டும்.*

ப - ரை] **வாயஹ்** - ஓ! அர்ஜுந, **யயா** - எந்தப் புத்தியினால், **யஉஹ்ஂ** - தர்மத்தையும், **அயஉஹ்ஂச** - அதர்மத்தையும், **காயஹ்ஂச** - கார்யத்தை யும், **அகாயஹ்ஜெவச** - செய்யத்தகாத கார்யத்தையும், **அயஶாவக்ஃ** - உள்ளபடியல்லாமல். **ஃஜாநாதி** - அறிகிறதோ, **வா** - அந்த, **வுஃ** - புத்தியானது, **ராஜஸீ** — ரஜோகுணத்தாலுண்டாகியது. 31

பா] எந்தப்புத்தியினால் முன்பு சொல்லப்பட்ட இரண்டு விதமான தர்மங்களையும் அதற்கு விரோதமானதையும், அந்தத் தர்மங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுக்கு இடம், காலம், தசை முதலியவைகளில் செய்யத்தகுந்ததையும் செய்யத்தகாததையும் உள்ளபடியே அறியவில்லையோ அந்தப்புத்தி ராஜஸீ. 31

அயஉஹ்ஂ யஉஹ்ஶிதி யா உநூெத தஉவஸாவரதா |
வவஹ்ாயஹ்ாநிவரீதாஂஶு வுஃவா வாயஹ் தாஉவஸீ || 32

ப - ரை] **வாயஹ்** - அர்ஜுந, **யா** - எந்தப்புத்தியானது, **தஉவஸா** - தமோகுணத்தினால், **ஆவரதா** -மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு, **அயஉஹ்ஂ**-அதர்மத்தை, **யஉஹ்ஶிதி** - தர்மமென்றும், **வவஹ்ாயஹ்ாநு** - எல்லா வஸ்துக்களையும், **விவரீதாஂஶு** - விருத்தமான ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாகவும், **உநூெத** - அறிகிறதோ, **வா** - அந்தப்புத்தியானது, **தாஉவஸீ** - தமோகுணத்தினாலுண்டானது. 32

பாஈ] தாமஸப்புத்தியானது தமஸ்ஸினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு எல்லா வஸ்துக்களையும் விபரீதங்களாக அறிகிறது அதாவது அதர்மத்

தா] '*யூதிவஸாயநஂயஉஹ்ஃ* (பலத்திற்கு ஸாதனமாகியது தர்மம்)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் '*யஉஹ்*' என்னும் பதம் ப்ரவ்ருத்திதர்மம், நிவ்ருத்தி தர்மம், இவை இரண்டிற்கும் பொதுவாகையினாலும், இவை இரண்டும் முன்பு ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் 'முன்பு சொல்லப்பட்ட இரண்டுவிதமான' என்று சொல்லப்பட்டது. 31

தா] '*தாஉவஸீ*' என்கிற இதினாலேயே தமோகுணத்தினாலுண்டானதென்றேற்பட்டிருப்பதினால் '*தஉவஸாவரதாஃ*' என்பதினால் அந்தக் காலத்தில் தமோ குணத்தினால் தடுக்கப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—'தமஸ்ஸினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு' என்று. '*வவஹ்ாயஹ்ாநு*' என்பதினால் ஸித்தமாயும் ஸாத்யமாயுமிருக்கிற எல்லா அர்த்தங்களும் சேர்த்துச் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'இருக்கிற வஸ்துவை' என்றாரம்பித்து. இத்தால் வேதபாஹ்யர்களினுடையவும் குத்ருஷ்டிகளினுடையவும் மதப்

தைத் தர்ம்மாகவும், தர்மத்தை அதர்மமாகவும், இருக்கிற வஸ்துவை இல்லாததாகவும், இல்லாத வஸ்துவை இருக்கிறதாகவும், உயர்ந்த தத்துவத்தைத் தாழ்ந்ததாகவும், தாழ்ந்த தத்துவத்தை உயர்ந்ததாகவும் இப்படி எல்லாவற்றையும் விபரீதமமாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதென்றர்த்தம். 32

த்⁴ருத்யா யயா தா⁴ரயதே மந: ப்ராணேந்த்³ரியக்ரியா: ।
யோகே³நாவ்யபி⁴சாரிண்யா த்⁴ருதி: ஸா பார்த² ஸாத்த்விகீ ॥ 33

ப - ரை] பார்த² — அர்ஜுந, யயா - எந்த, த்⁴ருத்யா - தைர்யத்தினல், அவ்யபி⁴சாரிண்யா — வேருெரு இடத்திலும் செலுத்தாத, யோகே³ந — பக்தியோகத்தினல், அதாவது பக்தியோகம் செய்வதற்காக, மந: ப்ராணேந்த்³ரிய க்ரியா: — மனது, ப்ராணவாயு, இந்த்ரியங்கள், இவைகளின் கார்யங்களை, தா⁴ரயதே - தரிக்கிருனே, ஸா - அந்த, த்⁴ருதி: - தைர்யமானது, ஸாத்த்விகீ - ஸத்வகுணம் மேலிட்டது. 33

தாமஸமென்றுகாட்டப்பட்டது. மனுவினுலும் இப்படியே [1]'தா⁴ர்மிகா: ஸர்வத⁴ர்மாணாம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸ்வயம்பு⁴வா: । ஸம்ஸாரா: ஸர்வ நிஷ்டா² வா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா²ஹி தா: ஸ்ம்ருதா: ॥' என்று சொல்லப்பட்டது இவ்விடத்தில் ரஜோகுணத்தினுல் உண்டான புத்திக்கும் தமோகுணத்தினுல் உண்டான புத்திக்கும் வ்யத்யாஸம் இது. பூர்ணமாகத் தெரிந்துகொள்ளாததும் வேறுவிதமாகத் தெரிந்து கொள்ளுவதும் ராஜஸ ஜ்ஞானத்தினுல் உண்டாகிறது, 'உள்ளபடியே அறிகிறதில்லை' என்று வ்யாக்யானம் செய்தபடியினுல். தாமஸமான புத்தியோவெனில் எல்லாவற்றையும் விருத்தமாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறது, 'ஸர்வார்த்தா²ந்' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியினுல் என்று சிலர் சொல்லுகிருர்கள். மற்றவர்களோவெனில் ஸ்வபாவத்தை வேறுவிதமாகத் தெரிந்துகொள்ளுவதும் வஸ்துவையே வேறுவிதமாகத் தெரிந்துகொள்ளுவதும் வ்யத்யாஸம். இரண்டு ஜ்ஞானத்திலும் அதிஷ்டானமாகத் தோன்றுகிற வஸ்துவினிடத்தில் அதற்கில்லாத ஸ்வபாவம் ஆரோபிக்கப்படுகிறது அப்படியிருந்தபோதிலும் ஸ்வரூப நிரூபகதர்மத்திற்கு மாராட்டம் உண்டாகில் அந்தப்புத்தி தாமஸம். எப்படி என்னில் முத்துச்சிப்பியை வெள்ளியென்று ப்ரமிப்பதைப் போல. நிரூபித ஸ்வரூபக விஶேஷணதர்மத்திற்கு மாராட்டம் உண்டானல் அது ராஜஸம். எப்படி என்னில் சங்கத்தை மஞ்சளாக ப்ரமிப்பதுபோல என்று சொல்லுகிருர்கள். 32

---

1 298-ம் பக்கம் 1-வது புட்நோட்டைப்பார்க்க.

பா] யோகமாவது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய பகவானைப்பற்றிய உபாஸநம். வேறொருவரிடத்திலும் செலுத்தாத போகமாகிற ப்ரயோஜனத்தினாலே, அதாவது அந்த யோகம் செய்வதற்காக உண்டாகிய அந்த யோகத்திற்கு ஸாதனங்களாகிய மனது முதலியவைகளின் கார்யங்களை எந்தத் தைர்யத்தினால் தரிக்கிறானோ அது ஸாத்விகம் என்றர்த்தம். 33

தா] *ராஜஸமாகிய தைர்யத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் த்ரிவர்க்கங்களைச் சொல்லியிருப்பதினால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய யோகம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது. அதுவும் முன்பு சொல்லப்பட்ட வேறொருவரிடத்திலும் செலுத்தப்படாத உபாஸநம் தான் என்று சொல்லுகிறார்—*'யோகமாவது' *என்றாரம்பித்து. வேறு பலங்களில் ஆசை இவ்விடத்தில்* 'வ்யபிசாரம்' *என்னப்படுகிறது யோகம் அதைத்தடுப்பதும் ரூபத்தினாலும் ப்ரயோஜனத்தினாலும் விசேஷமான ஆனந்த ஸ்வரூபமாக இருக்கிறபடியினால் என்று சொல்லுகிறார்*—'யோகமாகிற ப்ரயோஜனத்தினாலே' *என்று யோகத்தையும் வ்யபிசாரமில்லாமையையும் சொல்லியிருப்பதினால் அந்தந்த இந்த்ரியங்களில் ஸம்பவிக்கக் கூடியபடி உபகாரம் செய்கிறது என்கிற தாத்பர்யத்தினால்* 'யோகம் செய்வதற்காக உண்டாகிய' *என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. மனதினுடைய கார்யம் நோக்கப்பார்ப்பது. ப்ராணவாயுவினுடைய கார்யமும் எந்த இடத்தில் மனது செல்லுகிறதோ அந்த இடத்தில் ப்ராணவாயு சொல்லுகிறது. எந்த இடத்தில் ப்ராணவாயு செல்லுகிறதோ அந்த இடத்தில் மனது செல்லுகிறது. இப்படி ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்திருக்கிறபடியினால் ஏற்படுகிறது. அப்படியே* '[illegible]' *என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே ப்ராணாயாமம் செய்வதினாலும் யோகத்திற்கு விரோதியாகிய கஷ்டம் பாபம் முதலியவைகளை ஜயிப்பதற்குக் காரணமாக இருப்பதினாலும் ஏற்படுகிறது. வெளி இந்த்ரியங்களின் கார்யமோ வெனில்* [1]'ஸ்வாத்யாயாத்யோகமாஸீத யோகாத்ஸ்வாத்யாயமாமநேத் | ஸ்வாத்யாய யோக ஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாஶதே ||' *என்றிவை முதலிய வசனங்களினால் சொல்லியபடி யோகத்தைவிட்டு எழுந்திருந்த காலங்களில்மேல்செய்யப்போகிற யோகத்திற்கு அங்கங்களை அடைவதினாலும், ப்ரத்யாஹாரத்தினால் தடுக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் ஏற்படுகிறது.* 33

1 *விஷ்ணுபுராணம் - 6 - 2 - ஸ்வாத்யாயாத் - வேதாத்யயனத்திலிருந்து, யோகம் - உபாஸனத்தை, ஆஸீத - செய்யவேண்டும், யோகாத் - யோகத்திலிருந்து, ஸ்வாத்யாயம் - வேதத்தை, ஆமநேத் - மனனம்செய்யவேண்டும், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்யா - வேதமும் யோகமும் சேருவதினால், பரமாத்மா-பரமாத்மாவானவன், ப்ரகாஶதே - ப்ரகாசிக்கிறான்.*

யயா து த⁴ர்மகாமார்தா²ந் த்⁴ருத்யா தா⁴ரயதே(அ)ர்ஜுந।
ப்ரஸங்கே³ந ப²லாகாங்க்ஷீ த்⁴ருதி꞉ ஸா பார்த² ராஜஸீ ॥ 34

ப - ரை] பார்த² - குந்தியின் பிள்ளையாகிய அர்ஜுந, ப²லாகாங்க்ஷீ - பலங்களில் ஆசையையுடையவன், ப்ரஸங்கே³ந - மிகுந்த ஆசையினால், யயா - எந்த, த்⁴ருத்யா - தைர்யத்தினால், த⁴ர்மகாமார்தா²ந் - தர்மம், காமம், அர்த்தம், இவைகளை, தா⁴ரயதே - தரிக்கிறானோ, ஸா - அந்த, த்⁴ருதி꞉- தைர்யமானது, ராஜஸீ - ரஜோகுணத்தினாலுண்டானது 34

பா] பலங்களில் ஆசையையுடைய புருஷன் அதிகமான ஆசையினால் தர்மம், காமம், அர்த்தம், இவைகளை எந்தத் தைர்யத்தினால் தரிக்கிறானோ அந்தத் தைர்யம் 'ராஜஸீ' என்னப்படுகிறது. 'த⁴ர்மகாமார்தா²ந்' என்னும் பதத்தினால் தர்மம், காமம், அர்த்தம், இவைகளுக்கு ஸாதனங்களாகிய மனது, ப்ராணன், இந்த்ரியங்கள், இவைகளின் கார்யங்கள், லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகின்றன. 'ப²லாகாங்க்ஷீ' என்கிற இடத்திலும் 'ப²ல' என்னும் பதத்தினால் ரஜோகுணம் மேலிட்டவைகளாகையினால் தர்மம், காமம், அர்த்தம், இவைகளே சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையினால் தர்மம், காமம், அர்த்தம், இவைகளில் ஆசையினால் மனது முதலியவைகளின் கார்யங்களை எந்தத் தைர்யத்தினால் தரிக்கிறானோ அது ராஜஸம் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 34

தா] 'ப்ரஸங்கே³ந' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தியாய் வந்தது என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல, அதற்கிங்குப் பிரயோகமில்லையாகையினால். தைர்யம், தன்னுடைய வ்யாபாரத்தினால் செய்யப்படுகிறதென்று தெரிவிப்பதற்காகவும் கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட மாதிரியை அநுஸரித்திருப்பதற்காகவும் 'த⁴ர்ம' முதலிய பதங்களினால் அவைகளுக்கு ஸாதனங்களில் லக்ஷணை சொல்லப்பட்டது. 'ப²ல' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் பொதுவாக இருந்தபோதிலும் ஸாத்விக பலமாகிய மோக்ஷத்தை நீக்கிச் சுருக்கிச் சொல்லப்படுகிறது என்று தெரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார் — 'ப²லாகாங்க்ஷீ என்கிற இடத்திலும்' என்று. லக்ஷணையாக ப்ரயோகித்திருப்பதின் அபிப்ராயத்திலிருக்கும் அர்த்தத்தை விவரித்துக்கொண்டு மேல்பதத்தினுடைய அர்த்தத்தினுடைய மேற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார் — 'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. 34

யயா ஸ்வப்நம் பயம் ஶோகம் விஷாதம் மதமேவ ச |
ந விமுஞ்சதி துர்மேதா த்ருதிஸ்ஸா பார்த்த தாமஸீ || 35

ப—ரை] பார்த்த - ஓ! அர்ஜுந, யயா - எந்தத்தைர்யத்தினால், ஸ்வப்நம் - தூக்கத்தையும், பயம் - பயத்தையும், ஶோகம் - துக்கத்தையும், விஷாதம் — வ்யஸனத்தையும், மதமேவ ச - கொழுப்பையும், துர்மேதா: - கெட்டபுத்தியையுடைய மனுஷ்யன், ந விமுஞ்சதி-விடுகிறதில்லையோ, ஸா - அந்த, த்ருதி: - தைர்யம், தாமஸீ - தாமஸமென்னப்படுகிறது. 35

பா] ஸ்வப்னமாவது தூக்கம், மதமாவது விஷயங்களை யனுபவிப்பதினாலுண்டாகிய கொழுப்பு, எந்தத் தைர்யத்தினால் தூக்கம்,கொழுப்பு இவைகளைக்குறித்த மனது, ப்ராணன், இவைகளின் வ்யாபாரங்களைக் கெட்ட புத்தியையுடைய மனுஷ்யன் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, 'பயம்' 'ஶோகம்' 'விஷாதம்', என்னும் பதங்கள் பயம், துக்கம், வ்யஸனம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷயங்களைச் சொல்லுகின்றன. அவைகளுக்கு ஸாதனங்களாகிய மனது, ப்ராணன், முதலியவைகளின்

தா] இவ்விடத்தில் 'ஸ்வப்நம்' என்னும் பதம் ஸாக்ஷாத்தையும் சொல்லுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'தூக்கம்' என்று. தைவவசத்தினாலுண்டாகிய தைத்யம் முதலியவைகளை விலக்குவதற்காக இவ்விடத்தில் 'மதம்' என்பது கெட்ட நடத்தையினால் உண்டானது என்பதைக்காட்டுகிறார்—'விஷயங்களை' என்றாரம்பித்து. தனக்கு ஸ்வாதீனமில்லாத தூக்கம் முதலியவைகளைப் புருஷன் தரிப்பதெப்படி என்றாக்ஷேபம் வரில், அதற்கு ஸமாதானமாக இவ்விடத்திலும் முன்போலவே அவைகளின் காரணங்களை லக்ஷணையாகச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தூக்கம், கொழுப்பு, இவைகளை' என்றாரம்பித்து. தூக்கமும், மதமும், இவைகள் ஸுகமென்று அபிமானம் வைக்கக்கூடியவைகளாகையினால் பயம் முதலியவைகளைவிடப் பிரித்து வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பதே, இவ்விடத்தில் இவைகள் அவஶ்யமாக விடத்தக்கவைகள் என்று தெரிவிப்பதற்காக 'நவிமுஞ்சதி' என்று சொல்லப்படுகிறது, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ' என்று. இவ்விடத்தில் பயந்தவனுக்குத் தைர்யம் விருத்தம் என்றுசொல்லுவது உசிதமல்ல, வரப்போகிறதை யோசிக்காமல் கெட்ட புத்தியையுடைய மனுஷ்யன் அந்தப்பயம் முதலியவைகளின் காரணங்களையே விடாமல் செய்துகொண்டு வருவதைத்தைர்யம் என்னும்பதம் சொல்லுகிறபடியி

வ்யாபாரங்களையும் எந்தத் தைர்யத்தினால் தரிக்கிறானோ, அந்தத் தைர்யம் தாமஸமென்னப்படுகிறது. 35

ஸுகம் த்விதாநீம் த்ரிவிதம் ஶ்ருணு மே பரதர்ஷப । *

ப - ரை] பரதர்ஷப - பரதவம்ஶத்தில் ஶ்ரேஷ்டனாகிய அர்ஜுந, இதாநீம் - இப்பொழுது, த்ரிவிதம் - மூன்றுவிதமாகிய, ஸுகம் - ஸுகத்தையும், மே - என்னிடத்திலிருந்து, ஶ்ருணு - கேள். *

பா] முன்பு சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானம், கர்மம், கர்த்தா முதலிய எல்லாம் எதற்கங்கங்களோ அப்படிப்பட்ட ஸுகமும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களினால் மூன்றுவிதமென்பதை இப்பொழுது கேள். *

அப்யாஸாத்ரமதே யத்ர து:காந்தஞ்ச நிகச்சதி ॥ 36

ப - ரை] யத்ர - எந்த ஸுகத்தில், அப்யாஸாத் - பழக்கத்தினால், ரமதே - த்ருப்தியை யடைகிறானோ, து:காந்தம் - துக்கங்களின் முடிவையும், நிகச்சதி - அடைகிறானோ. 36

பா] எந்த ஸுகத்தில் வெகுகாலம் பழகுவதினால் க்ரமமாக எல்லையில்

னால். பயத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷயமாவது கெட்ட அபிமானத்தினால் உண்டாகிய அதிக பலமுள்ளவர்களுடன் விரோதம் முதலியது. துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷயமாவது கோபம் முதலியவைகளினால் உண்டாகிய பந்துக்களைக்கொல்லுவது முதலியது. வ்யஸனத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷயமாவது வீணாகப் பணச்சிலவு முதலியது. 'கெட்ட புத்தியையுடைய' என்பதற்குக் கெட்ட புத்தியையுடையவனாகையினால் என்றர்த்தம். 35

அடுத்தக் கிரந்தத்திற்கு ஸங்கதி சொல்லுவதற்காக 'து' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசம் செய்கிறார்—'முன்பு சொல்லப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. 'பரதர்ஷப' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் மிகவும் உயர்ந்த ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ஸுகத்தில் ஆசைவைப்பதற்குத் தகுந்தவன் நீ என்று தெரிவிப்பதற்காக. 'இப்பொழுது' என்பதற்கு ஸாதனங்களின் வ்யத்யாஸத்தைச் சொன்னபிறகு அதின் ப்ரயோஜனங்களின் வ்யத்யாஸத்தைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாகும் பொழுது என்றர்த்தம்.

மேலெழுந்தபடி பார்க்கில் இனிமையுள்ளதல்லவாகையினால் ஸாத்விகமான ஸுகம் பழக்கத்தை அபேக்ஷிக்கிறது. லோகத்திலும் பழக்

லாத மேன்மையையுடைய த்ருப்தியை யடைகிருனே, ஸம்ஸாரத்தி லுண்டாகிய எல்லாத் துக்கங்களினுடையவும் முடிவை யடைகிறுனே.

பா - அ] இதையே விசதமாகச் சொல்லுகிருர்—

யத்தத்3க்3ரே விஷமிவ பரிணாமேঽம்ருதோபமம் |
தத்ஸுக2ம் ஸாத்த்விகம் ப்ரோக்தமாத்மபு3த்3தி4ப்ரஸாத3ஜம் || 37

ப - ரை] யத் - எந்த ஸுகமானது, அக்3ரே - முதலில், விஷமிவ - விஷத்தைப்போலவும், பரிணாமே - பரிபாக தசையில், அம்ருதோபமம்— அம்ருதத்திற்கு ஸமானமாயும் (இருக்கிறதோ), தத் — அந்த, ஆத்மபு3த்3தி4ப்ரஸாத3ஜம் - ஜீவாத்மாவைப் பற்றிய புத்தியின் தெளிவினுல் உண்டாகிய, ஸுக2ம் - ஸுகமானது, ஸாத்த்விகம் - ஸாத்விகமாக, ப்ரோக்தம் - சொல்லப்பட்டது. 37

பா] எந்த ஸுகம் யோகம் ஆரம்பிக்கும்பொழுது அதிக ஶ்ரமப்பட்டுச் செய்யவேண்டியதாகையினுலும். பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் இதுவரையில் அனுபவிக்கப் படாததாகையினுலும் துக்கம்போலிருக்கிற

கத்திஞல் அல்பமான ப்ரீதி உண்டாகிறதே அதை விலக்குவதற்காக 'க்ரமமாக எல்லையில்லாத' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. 'த்ருப்தியை' என்பதற்கு அதிக ஆதரவை என்றர்த்தம். 'ஸுகம்' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தத்தைச் சுருக்கிச்சொல்ல இவ்விடத்தில் காரணமில்லாமையினுல் எல்லா விஷயங்களையும் பற்றியது என்று சொல்லியிருக்கிறது. 36

பழக்கத்தை அபேக்ஷிக்கிறது என்பதற்குத் துக்கங்களின் முடிவுக்குக்காரணம் என்பதற்கும் உபயோகமான ஸ்வபாவம் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப் படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'இதையே விசதமாகச் சொல்லுகிருர்' என்று. 'யத்தத்' என்று 'தத்' என்னும் பதத்தோடு கூடிய 'யத்' என்னும் பதத்தினுல் அநுவாதம் செய்திருப்பது ஶ்ருதி முதலியவைகளில் மிகவும் ப்ரஸித்தம் என்று தெரிவிப்பதற்காக. 'தத் ஸுகம்' என்பதற்கு அப்படிப்பட்ட ப்ரீதிக்குக்காரணமாகிய ஸுகம் என்றர்த்தம். 'விஷமிவ' என்பதினுல் மேலெழுந்தபடி நோக்கில் விரோதம் போலத்தோன்றும் என்பது மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிருர்—'துக்கம் போல' என்று. இத்தால் அல்ப புத்தியுடையவர்களுக்கு இதில் விடவேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாகிறது என்பது காட்டப்பட்டது. ஸுகமென்று பேருடைய ஒரே வஸ்து விஷம் போலவும் அம்ருதம் போ

தோ, பரிபாகத்தை அடையும்பொழுது, அதாவது பழக்கத்தினால் பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் ப்ரகாசித்த பிறகு அம்ருதம் போலிருக்கிறதோ, அதுவும் ஆத்மாவைப்பற்றிய புத்தியின் தெளிவினால் உண்டாகிறதோ, தெளிவாவது மற்றெல்லா விஷயங்களையும் விட்டுத்திரும்பி இருத்தல், அதாவது மற்றெல்லா விஷயங்களையும் விட்டுத் திரும்பி இருக்கிற புத்தியினால் பரிசுத்தமான ஸ்வபாவத்தையுடைய ஜீவாத்மாவை அனுபவிப்பதினால் உண்டாகிய ஸுகம் அம்ருதத்திற்கு ஸமானமாக இருக்கிறது. அந்த ஸுகம் ஸாத்விகமென்று சொல்லப்பட்டது. 37

விஷயேந்த்ரியஸம்யோகாத் யத்ததக்ரேऽம்ருதோபமம் |
பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் || 38

ப - ரை] யத் - எந்தஸுகம், விஷயேந்த்ரியஸம்யோகாத் - விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் சேருவதினால், அக்ரே - முதலில், அம்ருதோபமம் - அம்ருதம் போலிருக்கிறதோ, பரிணாமே - பரிபாகதசையில், விஷமிவ - விஷம் போலிருக்கிறதோ, தத் - அந்த, ஸுகம் - ஸுகமானது, ராஜஸம் - ராஜஸமாக, ஸ்ம்ருதம் - நினைக்கப்பட்டது. 38

பா] அனுபவிக்கும்பொழுது விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் சேருகிறபடியினால் அம்ருதம் போலிருக்கிறதோ, பரிபாகதசையில், அதாவது விஷயங்

வும் மாறுதல்களையடையாதல்லவா? ஆகையினால் அத்தால் உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'பழக்கத்தினால்' என்றாரம்பித்து. புத்திதன்னுடையது என்பதை மாத்திரம் சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமில்லை ஆகையினால் 'ஆத்மாவைப்பற்றிய' என்று சொல்லப்பட்டது. புத்திக்குத்தகாத விஷயங்களோடு சேர்க்கையாகிற கலக்கம் நிவ்ருத்திப்பதல்லவோ தெளிவு என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அதாவது மற்றெல்லா விஷயங்களையும் விட்டு' என்றாரம்பித்து. கிழத்தனம், மரணம் முதலியவைகளை நிவ்ருத்திக்கும்படி செய்வதினாலும், மிகவும் ஸுகமாக இருப்பதினாலும், விடமுடியாதாகையினாலும் 'அம்ருதத்திற்கு ஸமானமாக இருக்கிறது' என்று சொல்லப்பட்டது. பகவானுக்குச் சேஷமாக இருப்பதொன்றையே ஸ்வபாவமாகவுடைய தன்னுடைய ஸ்வரூபம் உள்ளபடியே ப்ரகாசித்ததேயானால் பரமாத்மாவை அனுபவிப்பதினால் உண்டான ஸுகமும் அதற்குள்ளடங்கியதாகையினால் இங்கே அதைத் தனித்துச் சொல்லவில்லை. 37

'விஷயங்கள்' என்பதற்கு அந்தந்த இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களாகிய ஆஹாரம், பானம் முதலியவைகள் என்றர்த்தம். 'ஸுகமாக

கள் ஸுகமாக இருக்கிறதற்குக் காரணமாகிய பசி முதலியவை நிவ்ருத்தித்தபிறகும், அந்த ஸுகம் பின்பு நரகம் முதலியவைகளுக்குக் காரணங்களாகையினாலும், விஷத்தை ஸாப்பிட்டது போலிருக்கிறதோ அந்த ஸுகம் ராஜஸம் என்னப்படுகிறது 38

யதக்ரே சாநுபந்தே ச ஸுகம் மோஹநமாத்மந: |
நித்ராலஸ்யப்ரமாதோத்தம் தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் || 39

இருப்பதற்குக் காரணமாகிய பசி முதலியவைகள் நிவ்ருத்தித்தபிறகு' என்பதினால் ராஜஸ ஸுகம் த்ருஷ்டத்திலேயே விரோதம் என்பதற்குக் காரணம் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே பகவானாகிய பராசரரினால் 1 'அக்நே: சீதேந தோயஸ்ய த்ருஷா பக்தஸ்ய ச க்ஷுதா | க்ரியதே ஸுககர்த்ருத்வம் தத்விலோமஸ்ய சேதரை: ||' என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே 2 'க்ஷுத்த்ருஷ்ணோபசமம் தத்வச்சீதாத்யுபசமம் ஸுகம் | மந்யதே பாலபுத்தித்வாத் து:கமேவ ஹி தத்புந: ||' என்றும் சொல்லப்பட்டது. த்ருஷ்டத்தில் ஸுகமாயிருப்பதற்குக் காரணங்கள் நிவ்ருத்தித்த பிறகு உபேக்ஷை செய்யத்தகுந்தது என்பது மாத்திரத்தை விலக்குவதற்காக துக்கத்தைப் பலமாகவுடையது என்பது 'பரிணாமே விஷமிவ' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது. பரஸ்த்ரீ முதலியவர்களினால் உண்டாகக்கூடிய ஸுகங்கள் பயத்தோடு கூடியதாயும், மிகவும் அல்பமாகிய ஸுகங்களுக்குக் காரணங்களாயும் இருந்தபோதிலும் மேல்வரப்போகிற காலத்தில் உண்டாகப்போகிற அதி பயங்கரமான எல்லையில்லாத துக்கத்திற்குக் காரணங்கள் ஆகின்றன. ஆகையினால் அது விஷம்போலிருக்கிறது என்பது மேலே வரப்போகிறதைப் பற்றியது என்று சொல்லுகிறார்—'நரகம் முதலியவைகளுக்கு' என்றாரம்பித்தது. 38

---

1 விஷ்ணுபுராணம் - 1 - 17 - 61. அக்நே:—நெருப்புக்கு, சீதேன - குளிரினாலும், தோயஸ்ய - ஜலத்திற்கு, த்ருஷா - தாகத்தினாலும், பக்தஸ்யச - அன்னத்திற்கு, க்ஷுதா - பசியினாலும், ஸுககர்த்ருத்வம் - ஸுகத்தை உண்டாக்கும் ஸ்வபாவம், க்ரியதே - செய்யப்படுகிறது, தத்விலோமஸ்ய - அதற்கு விரோதமானவஸ்துக்களுக்கு, இதரை:—இதற்கு விரோதமான ஸ்வபாவங்களினால் (ஸுகத்தை உண்டாக்கும் தன்மை செய்யப்படுகிறது).

2 விஷ்ணுபுராணம் - 1 - 17 - 60. க்ஷுத்த்ருஷ்ணோபசமம் - பசி, தாகம், இவைகளை நிவ்ருத்திப்பதையும், தத்வத் - அதைப்போல, சீதாத்யுபசமம் - குளிர் முதலியவைகளை நிவ்ருத்திப்பதையும், பாலபுத்தித்வாத்-சிறுபிள்ளையின் புத்தியையுடையவனாகையினால், ஸுகம் -'ஸுகமாக. மந்யதே எண்ணுகிறான், தத்புந: - அவைகளோவெனில், துக்கமேவஹி - துக்கமே அல்லவா.

ப-ரை] யத் - எந்த, ஸுகம் - ஸுகமானது, அக்3ரே ச - ஆரம்பிக்கும் பொழுதும், அநுப3ந்தே4 ச - பரிபாகதசையிலும், ஆத்மந: - தனக்கு, மோஹநம் - மோஹத்தை யுண்டாக்கக்கூடியதோ, நித்3ராலஸ்ய ப்ரமாதோ3த்த2ம்—நித்3ரா - தூக்கம், ஆலஸ்யம் - சோம்பல், ப்ரமாத3ம்-அஜாக்கிரதை, இவைகளினால் உண்டானதோ, தத் - அந்த ஸுகம், தாமஸம் - தாமஸமாக, உதா3ஹ்ருதம் - சொல்லப்பட்டது. 39

பா] எந்த ஸுகம் அனுபவிக்கும் பொழுதும் பரிபாக தசையிலும் தனக்கு மோஹத்திற்குக் காரணமாகிறதோ. மோஹமாவது இவ்விடத்தில் வஸ்துக்கள் உள்ளபடியே ப்ரகாசிக்காமலிருப்பது. தூக்கம், சோம்பல் அஜாக்கிரதை இவைகளினால் உண்டாக்கப்பட்டதோ, தூக்கம் முதலியவைகள் அனுபவிக்கும் பொழுதும் மோஹத்திற்குக் காரணங்கள், அதில் தூக்கம் மோஹத்திற்குக் காரணமென்பது ஸ்பஷ்டமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. சோம்பல் இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்கள் குறைந்துபோய் விடுவது.

தா] 'அநுப3த்4யதே (தொடர்ந்து வருகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் 'அநுப3ந்த4:' என்பது பரிபாகம். 'மோஹநம்' என்னும் பதம் தாதுவின் அர்த்தத்தையே சொல்லுவதாக இருந்தால் இவ்விடத்தில் அந்வயிக்காதாகையினால் காரணமென்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'மோஹத்திற்குக் காரணம்' என்று. தூக்கம் முதலியவைகளினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஸுகம் விபரீதமான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமல்லவாகையினால் 'மோஹமாவது இவ்விடத்தில்' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ராஜஸ ஸுகம் பரிபாக தசையில் மோஹத்திற்குக்காரணமாகிறது, தாமஸ ஸுகமோவெனில் அப்பொழுதே மோஹத்திற்குக் காரணமாகிறது என்பது லோகத்திலேற்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் கீழ்ச்சொல்லியதை விவரிக்கிறார்—'தூக்கம், முதலியவைகள்' என்றாரம்பித்து. 'ஸ்பஷ்டமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்பதற்கு இந்த விஷயத்தில் யுக்திகள், ஶாஸ்த்ரங்கள் வேண்டியதில்லை என்றர்த்தம். சோம்பேறிக்கு ஒரு கார்யத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்காமை மாத்திரம் காணப்படுகிறது, ஜ்ஞான மில்லாமை காணப்படுகிறதில்லை என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'சோம்பலாவது' என்றாரம்பித்து. இப்படியானால் ஜ்ஞானமில்லாமைக் கென்னகாரணம்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்கள் குறைந்துபோனால்' என்றாரம்பித்து. ஸாமக்ரிகளின் வ்யாபாரங்களின் வ்யத்யாஸத்திற்குத் தக்கபடியல்லவோ கார்யங்களில் வ்யத்யாஸ முண்டாகிறது. ஜ்ஞானத்

இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்கள் குறைந்துபோனால் ஜ்ஞானமும் குறைந்து போகிறது. அஜாக்ரதையாவது செய்யவேண்டிய கார்யத்தில் ஊக்கமில்லாமை. அதிலும் ஜ்ஞானத்தின் குறைவுண்டாகிறது ஆகையினால் இவைகளும் மோஹத்திற்குக்காரணங்கள் என்னப்படுகிறது. அந்த ஸுகம் தாமஸமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் மோக்ஷத்தில் ஆசை

திற்குக் குறைவாவது அல்பமான விஷயங்களைப் பற்றியதாயிருக்கை. அதாவது மற்ற விஷயங்கள் ப்ரகாசிக்காமல் இருப்பதை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கிறதென்று தாத்பர்யம். அஜாக்ரதையென்பது ஸ்வரூபத்தினாலேயே அவச்யமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவைகளைப் பற்றிய ஜ்ஞானமில்லாமை என்று சொல்லுகிறார்—'செய்யவேண்டிய கார்யத்தில் ஊக்கமில்லாமை' என்று இப்படிச் சோம்பல், அஜாக்ரதை முதலியவைகள் அஜ்ஞானத்தோடு சேர்ந்திருக்கின்றன என்பது காட்டப்பட்டது. அவற்றுக் காரணமாக இருக்கை எப்படி ஸம்பவிக்கும், என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. ஜ்ஞானத்தின் குறைவு க்ரமமாக ஜ்ஞானம் முழுமையும் இல்லாமையில் முடிவுபெறுகிறது என்று தாத்பர்யம். தூக்கம் ஸுகத்திற்குக் காரணமென்பது இளைப்பாறுவதற்குக் காரணமாயிருக்கை முதலியவைகளினாலும், அதைக் கெடுத்தவர்களிடத்தில் கோபம் உண்டாகிறபடியினாலும் லோகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்கள் குறைந்துவிடுவதும் அவயவங்கள் ஶ்ரமப்படுவதிலிருந்து நிவ்ருத்தியுண்டாக்கி அதின் வழியாக ஸுகத்திற்குக் காரணமாகிறது. அஜாக்ரதையோவெனில் புத்தியை ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் ஊக்கமாகச் செலுத்துவதாகிய ப்ரயாஸத்தை நிவ்ருத்தி செய்து அதின் வழியாக ஸுகத்திற்குக் காரணமாகிறது. அல்பமான ஸுகங்களின் ஆசையினால் அகாலத்தில் தூக்கம் முதலியவைகள் அங்கீகரிக்கத்தக்கவைகளல்ல என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஸ்ம்ருதியில் [1] 'யாமத்வயம் ஶயாநஸ்து ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே' என்றிவை முதலியது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயுர்வேதம் தெரிந்தவர்களும் [2] 'அதிப்ரஸங்காதகாலே ச ஸா நித்ரா நிஷேவிதா | ஸுகா

1 யாமத்வயம் - இரண்டு யாமம், ஶயாநஸ்து - படுத்துக்கொண்டு தூங்குகிறவன், ப்ரம்மபூயாய - ப்ரம்மமாவதற்கு, கல்பதே - தகுந்தவனாகிறான்.

2 அதிப்ரஸங்காத் - அதிக ஆசையினால், அகாலே - காலமில்லாத காலத்தில், நிஷேவிதா - அடையப்பட்ட, ஸா - அந்த, நித்ரா - தூக்கம், அபரா - மற்றொரு, காளராத்ரிரிவ - காளராத்ரியைப்போல, ஸுகாயுஷீ - ஸுகத்தையும் ஆயுஸ்ஸையும், பராகுர்யாத் - போக்கடித்துவிடும்.

யுடையவனால் ரஜோகுணம் தமோகுணம் இவைகளை யடக்கி ஸத்வ குணமே அங்கீகரிக்கத்தகுந்தது என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 39

ந தத³ஸ்தி ப்ருதி²வ்யாம் வா தி³வி தே³வேஷு வா புந꞉ |
ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதிஜைர் முக்தம் யதே³பி⁴꞉ ஸ்யாத் த்ரிபி⁴ர் கு³ணை꞉ ||

ப - ரை] ப்ருதிவ்யாம்வா - பூமியிலாவது, திவி - ஆகாசத்தில், தேவேஷுவா – தேவதைகளுக்குள்ளாவது, யத் - எந்த, ஸத்த்வம் - ப்ராணி, ப்ரக்ருதிஜை꞉ - ப்ரக்ருதியிலுண்டாகிய, ஏபி꞉ - இந்த, த்ரிபி꞉ - மூன்று, குணை꞉ - குணங்களினால், முக்தம் - விடப்பட்டதாக, ஸ்யாத் ஆகுமோ, தத் - அப்படிப்பட்டது, நாஸ்தி - இல்லை. 40

பா] பூமியில் மனுஷ்யன் முதலியவர்களுக்குள்ளும், ஆகாசத்தில் தேவதை முதலியவர்களுக்குள்ளும் ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருக்கிற ப்ரம்மா முதல் ஸ்த்தாவரம் வரையிலுள்ள ப்ராணிகளுக்குள் ப்ரக்ருதியிலுண்டா

யாவதீ வ்யாபகாம்பஜாஸ காமாத் த்ரிவிதாவ்யா॥' என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸத்வம் முதலிய குணங்களினாலுண்டாகிய பிரிவுகளை நிரூபித்திருக்கிற இந்த ஸந்தர்ப்பத்தின் தாத்பர்யத்தை, இதை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதில் முடிவுபெறுகிறது என்றிதின் ப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்—'ஆகையினால்' என்றாரம்பித்து. 39

ப்ரக்ருதியைச் சேர்ந்த குணங்களைத் தாண்டினதாயும் சுத்தஸத்வமயமாயுமிருக்கிற பகவானை யனுபவிப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய மோக்ஷமுண்டாவதற்கு முன் இடம், காலம், இவைகளின் ஏற்பாட்டுடன் கூடிய பலன்களின் அனுபவத்தையுடைய தாழ்ந்ததும் உயர்ந்ததுமாகிய எல்லா ஜீவாத்மாக்களினாலும் கீழ்ச்சொல்லிய மூன்று குணங்கள் நிஶ்ஶேஷமாகவிடமுடியாது என்று சொல்லிக்கொண்டு குணங்களின் கார்யங்களை நிரூபிக்கிற இந்த ஸந்தர்ப்பம் நிகமனம் செய்யப்படுகிறது— இந்த ஶ்லோகத்தினால் மூன்று குணங்களைப்பற்றி நிரூபிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தோவெனில் இவ்விடத்தில் நிகமனம் செய்யப்படவில்லை, மேலும் 1 'ஸமாவ்ருத ஸ்வைர் குணை꞉' என்று சொல்லியிருப்பதினால். 'திவிதேவேஷு' என்றது ஸத்வகுணம் மேலிட்ட இடம், அதிகாரிகள், இவைகளைக் குறிக்கிறது. அதற்கு ஸமமாக இருப்பதினால் 'ப்ருதிவ்யாம்' என்கிற இடத்திலும் 'மனுஷ்யன் முதலியவர்களுக்குள்' என்று ரஜோகுணம் தமோகுணம் மேலிட்ட அதிகாரிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள். 2 'ஹிரண்யகர்ப்பாத்யா꞉', 3 'ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய꞉

---

1 பகவத்கீதை - 18 - 41. 2 விஷ்ணுபுராணம் - 6 - 7 - 56.
3 விஷ்ணுதர்மம் - 104 - 23.

கிய இந்த மூன்று குணங்களினல் விடப்பட்ட ப்ராணி ஜாதம் எதுவோ அப்படிப்பட்டதில்லை. 40

பா-அ] * 'சிலர் த்யாகத்தினல் மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள்' என்றர்த்த முள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்படுகிற த்யாகம் ஸந்நியாஸத்தைவிட வேறுபட்டதல்ல, அதாவது கர்மங்களைச்செய்து கொண்டிருக்கும்போழுதே அவைகளில் கர்த்ருத்வ த்யாகத்தினலுண்டாகிற பலம், என்னுடைய தென்கிற அபிமானம், இவைகளின் த்யாகம்.கர்த்ருத்வ த்யாகமும் பரமாத்மாவினிடத்தில் கர்த்ருத்வத்தைத்தெரிந்து கொள்ளுவதினல் என்று சொல்லப்பட்டது. இவையெல்லாம் ஸத்வகுணம் வ்ருத்தியடைவதினல் உண்டாக்கக் கூடியதா

வயடுஜாஃ' என்றிவை முதலியவைகளை யனுஸரித்துப் பன்மையாகச் சொல்லியிருப்பதின் அபிப்ராயத்திலிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறர்—'ப்ரம்மா முதல்' என்றரம்பித்து. குணங்களைச்சொல்லும் ஸந்தர்ப்பமாகையினலும்'ஸத்வ' என்னும்பதம் ஒருவிதக்குணத்தைச்சொல்லுகிறது என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காக 'ப்ராணி' என்னும் பதம் கும்பல் கும்பலாக பிரித்துப்பார்த்த போதிலும் குணங்களினல் விடப்பட்ட ப்ராணி ஒன்றுமில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தினல் பாஷ்யத்தில் 'ப்ராணிஜாதம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே 'ஜாதம்' என்று தனிப்பதமாக வைத்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்தில் உத்பத்தியடைந்திருக்கிற ப்ராணி என்றர்த்தமாகவுமாம். ஸம்ஸாரம் முடியும் வரையிலும் பிறந்தது முதல் குணங்களினலே கட்டப்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிவிப்பதற்காகவாகவுமாம். 40

தா] இப்படி ஸம்ஸாரிகளெல்லாம் மூன்று குணங்களுக்கும் வசப்பட்டவர்களென்றுசொல்லப்பட்டது. பிறகு அந்தந்தக் குணங்களின் வ்யத்யாஸங்களையுடைய தேஹத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத்தக்கபடி ஶாஸ்த்ரங்களினல்பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற கர்மம் முதலியவைகள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. இதற்கு முக்கியமான முதலில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட அர்த்தத்துடன் ஸங்கதி சொல்லுவதற்காக இந்த அத்யாயத்தின் முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறர்—'சிலர்' என்றரம்பித்து. 'ஸந்நியாஸத்தைவிட வேறுபட்டதல்ல' என்பதற்கு ஶ்ருதியிலும் I 'த்யாகத்தினல் சிலர்' என்றும், 'ஸந்நியாஸத்தினல்' என்றும், இவை இரண்டும் ஒரே

* தைத்திரீயம், நாராயணம், 10.

கையினால் ஸத்வகுணமே அங்கீகரிக்கத்தகுந்தது என்று தெரிவிப்பதற்காக ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, இவைகளின் கார்யங்களினுடைய வ்யத்யாஸங்களும் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்பொழுது இப்படிப்பட்ட மோக்ஷத்திற்குடாயமாகச் செய்யப்படுகிற கர்மம் பரமாத்மாவிற்காராதனம் என்பதையும், அப்படி யனுஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மத்திற்கு அர்தப் பரமாத்மாவையடைவதே ப்ரயோஜனம் என்பதையும், நிரூபிப்பதற்காக ப்ராம்மணன் முதலிய அதிகாரிகளுக்கு அவரவர்களின் ஸ்வபாவங்களோடு சேர்ந்த ஸத்வம் முதலிய குணங்களின்வ்யத்யாஸங்களினால் வெவ்வேறாக இருக்கிற [1]ஜீவனோபாயத்துடன் செய்யவேண்டிய கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறார்—

ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிஶாம் ஶூத்ராணாம் ச பரந்தப |
கர்மாணி ப்ரவிபக்தாநி ஸ்வபாவப்ரபவைர் குணை: ||

ப-ரை] பரந்தப - சத்துருக்களை ஜயிக்கக்கூடிய அர்ஜுந, ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிஶாம் - ப்ராம்மணன், க்ஷத்திரியன், வைஶ்யன், இவர்களுக்கும், ஶூத்ராணாம் ச - சூத்திரர்களுக்கும், ஸ்வபாவப்ரபவை:- தங்களுடைய அநாதி கர்மத்தினாலுண்டாகிய, குணை:- ஸத்வம், முதலிய குணங்களினால், கர்மாணி - கர்மங்கள், ப்ரவிபக்தாநி - பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதுகள். 41

பா] ப்ராம்மணன், க்ஷத்திரியன், வைஶ்யன், இவர்களுக்கு ப்ராம்மணன் முதலிய ஜன்மங்களுக்குக் காரணமாகிய பழைய கர்மத்தினாலுண்டாகியவைகள் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள். ப்ராம்மணனுக்கு ஸ்வபாவத்திலுண்டாகிய குணம் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையுமடக்கி வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற ஸத்வகுணம். க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வபாவத்திலுண்டாகிய குணம் தமோகுணத்தையும் ஸத்வகுணத்தையும் அடக்கி

அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகவே சொல்லப்படுகின்றன என்று தாத்பர்யம். 'இப்படிப்பட்ட' என்பதற்கு மூன்றுவித த்யாகங்களுடன் கூடிய என்றர்த்தம். 'ஜீவனோபாயத்துடன்' என்பதற்கு மேலே சொல்லப்போகிற பயிரிடுதல், பசுமாடுகளைக் காப்பாற்றுதல் முதலியவைகள் ஜீவனோபாயங்களல்லவா என்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் 'ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிஶாம்' என்று சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது இந்த மூன்றுபேர்களும் இருபிறப்புடையவர்களாகையினாலே வேதத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்களாகையினால். பழையகர்மங்களுக்குத் தக்கபடி

---

1 *தைத்திரீயம், நாராயணம்.*

வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற ரஜோகுணம். வைஶ்யனுக்கு ஸ்வபாவத்திலுண்டாகிய குணம் ஸத்வகுணத்தையும் ரஜோகுணத்தையும் அடக்கி ஸ்வல்பமாக வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற தமோகுணம் சூத்ரனுக்கு ஸ்வபாவத்திலுண்டாகிய குணம் ரஜோகுணத்தையும் ஸத்வகுணத்தையும் அடக்கி அதிக வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற தமோகுணம். இந்தஸ்வபாவத்திலுண்டான குணங்களுடன் அவரவர்களுக்குக் கர்மங்களும் ஶாஸ்த்ரங்களினுல்

ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் வ்ருத்தியடைகின்றன என்பது முன்னமேயே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையினுல் அதற்குக்காரணமாகிய கர்மமே இவ்விடத்தில் அந்தந்தக் குணங்கள் நிறைந்த புருஷர்களுக்கு அஸாதாரணமான ஸ்வபாவமாகையினுல் 'ஸ்வபாவ' என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் 1 'கஉுவஶ்ர ஶாணாவெஹ்ரெதெ வஸ்கவாஜூரவெபுஶிலீவதெ|' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியினுல் காரணங்களினுல் உண்டாகிய குணங்களை ஸ்வபாவத்தினுல் உண்டானவைகளென்று சொல்லியிருப்பது எப்படிப்பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபமும் நிராகரிக்கப்பட்டது. குணங்களின் பிரிவுகளின் ப்ரகாரங்களும் ப்ரம்மபுராணம் முதலியவைகளில் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. அதினுடைய சுருக்கமாவது இது— 2 'தஉஶுஉெஜ்ர ரஜஃக்ஷெத்ரெ ஷ்ராஹ்ணெ வஸ்கவஉத்தஒ'. இதற்கு அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறுர்—'ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும், என்றாரம்பித்து. 'உத்தஉ' என்னும் பதம் 'ரஜஃக்ஷெத்ரெ' என்றிவை முதலிய இடங்களிலும் அந்வயிக்கிறது என்று சொல்லுகிறுர்—'க்ஷத்திரியனுக்கு' என்றாரம்பித்து. 'ஸ்வல்பமாக' என்பது சூத்ரனைவிட வ்யத்யாஸத்தைச் சொல்லுவதற்காக. இந்த்ரியங்களுக்குத் தெரியாத குணங்கள் ஶாஸ்த்ரத்தினுலே பிரிக்கப்பட்டிருப்பதினுலும், கர்மங்களைப் பிரிப்பதில் இந்தக் குணங்கள் கர்த்தா என்பது பொருந்தாதாகையினுலும் 'குணங்களுடன்' என்று சொல்லப்பட்டது. குணங்களை எதிர்பார்த்து ஶாஸ்த்ரங்களினுல் கர்மங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதினுலே குணங்களி

1 விஷ்ணுபுராணம்: - ப்ரத்விபதே - ஓ! ராஜாவே, ஸத்வாத்யா: - ஸத்வம் முதலிய, ஏதே - இந்த குணு: - குணங்கள், கர்மவஶ்யாஹி - கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டவைகளல்லவா.

2 சூத்ரே - சூத்திரனிடத்தில், தம: - தமோகுணம் (மேலிட்டிருக்கிறது), க்ஷத்ரே - க்ஷத்ரியனிடத்தில், ரஜ: - ரஜோகுணம் (மேலிட்டிருக்கிறது), ப்ராம்மணே - ப்ராம்மணனிடத்தில், ஸத்வம் - ஸத்வகுணம், உத்தமம் - மேலிட்டிருக்கிறது.

வெவ்வேருக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ராம்மணன் முதலியவர்கள் இப்படிப்பட்ட குணங்களையுடையவர்கள், அவர்களுக்குக் கர்மங்கள் இவைகள், அவர்களுக்கு ஜீவனோபாயங்கள் இவைகள், என்றல்லவோ ஶாஸ்த்ரங்கள் பிரித்துச்சொல்லுகின்றன. 41

ஶமோ தமஸ்தப: ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச ।
ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் ॥ 42

ப - ரை] ஶம: - ஶமம், தம: — தமம், தப: — தபஸ்ஸு, ஶௌசம் — பரிசுத்தி, க்ஷாந்தி: - பொறுமை, ஆர்ஜவம் - கபடமில்லாமை, ஜ்ஞாநம் — ஜ்ஞானம், விஜ்ஞாநம் - பகுத்தறிவு, ஆஸ்திக்யம் - ஆஸ்திகத்தன்மை, இவைகள், ப்ராஹ்மம் - ப்ராம்மணனுடையதாகிய, ஸ்வபாவஜம் - ஸ்வபாவத்திலுண்டாகிய, கர்ம — கர்மம். 42

பா] ஶம: - வெளி இந்த்ரியங்களை யடக்குதல், தம: - மனதை யடக்குதல், தப: - போகங்களைச் சுருக்கிக்கொள்ளுதலாகிய ஶாஸ்த்ரங்களிலேற்பட்ட காயக்லேசம், ஶௌசம் — ஶாஸ்த்ரங்களிலேற்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யத்தகுந்த யோக்யதை, க்ஷாந்தி: - அயலாரால் பீடிக்கப்பட்

ஞல பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று ஔபசாரிகமாகச் சொல்லியிருக்கிறதாகையினுல் இந்த அர்த்தமே உசிதமாகவுமாம் என்று தாத்பர்யம். யாரால் பிரிக்கப்பட்டது என்ற ஆக்ஷேபம் வரில் ஶாஸ்த்ரங்களினுல் என்று ப்ரக்ருதியை சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. ஸ்வரூபங்களின் பிரிவு ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு வசப்பட்டதல்ல; ஆகையினுல் வெவ்வேருகத் தெரிவிக்கிறதுசொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிருர்—'வெவ்வேருக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன' என்று. பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறதை விவரிக்கிருர்—'ப்ராம்மணன் முதலியவர்கள்' என்றாரம்பித்து. 'கர்ம' என்னும் பதமே பொதுவாக ஜீவனோபாயத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது. கர்மமே ஜீவனத்திற்காகவாகையினுல் அதைக்குறிக்கிறதாகவுமாம என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிருர்—'ஜீவனோபாயங்கள்' என்று. 41

'ஶம:, தம:' என்றிவை முதலிய இடங்களில் முன்பு வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் இந்தக் குணங்களை மறுபடியும் வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது ப்ராம்மணன் முதலிய வர்ணங்களைச் சேர்ந்ததாக விதிக்கிற இடத்தில் அது உட்பிரிவான விஶேஷங்களைச் சொல்லுகிறது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகவும், 'ப்ராஹ்மம் கர்ம' என்று சொல்லப்பட்ட கர்மம் என்றேற்படுகிறதற்காகவும்,

டிருந்தபோதிலும் விகாரத்தையடையாமல் தன்மையுடையனாயிருக்கை, **ஆர்ஜவம்** - அயலாரிடங்களில் மனதிற்குத் தக்கபடி வெளி வ்யாபாரங்களைச் செய்தல், **ஜ்ஞாநம்** - உயர்ந்த தத்துவம் தாழ்ந்த தத்துவம், இவைகளின் உண்மையைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் **விஜ்ஞாநம்** - பரமாத்மாவினிடத்திலிருக்கிற அஸாதாரணமான விசேஷங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம், **ஆஸ்திக்யம்** - வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் முழுமையும் உண்மை என்று ஒரு காரணத்தினாலும் அசைக்கமுடியாத உறுதியான நிஶ்சயம், அதாவது பகவானையும் புருஷோத்தமனாயிருக்கிற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பரப்ரம்மம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லத்தகுந்தவன். தோஷங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதவன், ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்ட எல்லையில்லாத ஆநந்தத்தையுடைய ஜ்ஞானம், சக்தி, முதலிய எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களின் கூட்டங்களையுடையவன், எல்லா வேதங்களினாலும், வேதாந்தங்களினாலும் அறியத்தகுந்தவன். அவனே ஸகலலோகங்களுக்கும் முக்கியமான காரணம். ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பவன்,

---

இந்த்ரியங்களை அடக்குவதாகிய புருஷனுடைய வ்யாபாரத்தினால் செய்யக்கூடியதென்று தெரிவிப்பதற்காகவும். ஆகையினால '**ஶௌசம்**' முதலிய இடங்களிலும் இப்படியே ப்ரயோஜனம் அறியவேண்டியது. '**அஸ்தி உதி: அஸ்ய** (இவனுக்குப் புத்தி இருக்கிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் '**ஆஸ்திக:**' என்னப் படுகிறான் ஆஸ்திகனாக இருக்கை '**ஆஸ்திக்யம்**'. அதுவும் அப்ராமாணிகமான அர்த்தங்களில் அந்தப் புத்தி உண்டாகுமானால தோஷத்திற்குக் காரணமாகிறது. ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினால் மேற்பட்டிருக்கிற விஷயங்களில் மேற்படுமானால் அது விரோதமல்ல. ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களிலேயே சில விஷயங்களில் ஸம்ஶயம் முதலியது உண்டாகுமானால் த்ருஷ்டியாக வேண்டிவருமாகையினால் 'வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் முழுமையும்' என்று சொல்லப்பட்டது. கூடச்சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞானம் முதலிய வைகளைவிட வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ஸத்யம் என்கிற நிஶ்சயம் உறுதியாயிருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறது. இதையே விவரிக்கிறார்—'ஒரு காரணத்தினாலும்' என்றாரம்பித்து, 'வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம்முழுமையும்' என்று நீழ்ச்சொல்லியிருப்பதை, குத்ருஷ்டி முதலியவர்களினால் வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களை விலக்குவதற்காக முக்கியமான அர்த்தத்தைச் சேர்த்து விவரிக்கிறார்—'பகவானையும்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில்விஶேஷணங்கள் முன்னமேயே வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப்பதினால் இவ்விடத்

ஸகல ப்ராணிகளையும் நியமிக்கிறவனுமவனே, வேதங்களில் சொல்லப் பட்ட எல்லாக் கர்மமும் அவனுக்கு ஆராதனமாகியது, அந்தந்தக் கர்மங் களினால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம், என்கிற ப்ரயோஜனங்களை அவனே கொடுக்கிறான் என்கிற இந்த அர்த்தம் உண்மை என்கிற நிஶ்சயம், * '𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃', † '𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇', ‡ '𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂', § '𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌤𑌪𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵 ...𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿', ¶ '𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯', ‖ '𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 ॥', ** '𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌮𑌜𑌮𑌨𑌾𑌦𑌿𑌂 𑌚 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍' என்றல்லவோ சொல்லப்படுகின்றன, இவைகள் ப்ராம்மணனுக்கு ஸ்வ பாவத்திலேற்பட்ட கர்மம். 42

𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌪𑌲𑌾𑌯𑌨𑌮𑍍 ।
𑌦𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌮𑍍 ॥ 43

[ப - ரை 𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂 - சௌர்யமும், 𑌤𑍇𑌜𑌃 - தேஜஸ்ஸும், 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 - தைர்யமும், 𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 - ஸாமர்த்தியமும், 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌚𑌾𑌪𑌿 - யுத்தத்திலும், 𑌅𑌪𑌲𑌾𑌯𑌨𑌂 – ஓடாமலிருப்பதும் 𑌦𑌾𑌨𑌂 - கொடுப்பதும், 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰

தில் எல்லா வேதங்களுக்கும் ஸாரம்ஸமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட் டிருக்கிற அர்த்தம் அதற்கு உபப்ராம்மணமாகிய இந்தக்கீதாஶாஸ்த்ரத் திலும் அப்படியே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚' என்றாரம்பித்து. எல்லா வேதங்களி னாலும் எல்லா வேதாந்தங்களினாலும் அறியத்தக்கது என்று சொல் லப்பட்ட அர்த்தங்களின் க்ரமத்தை யனுஸரித்துத் தனித்தனியாகச் சிதறி இருக்கிற வாக்யங்களை எடுத்திருக்கிறது. ஶ்லோகத்தின் அர்த் தத்தை முடிக்கிறார்—'இவைகள்' என்றாரம்பித்து, ப்ரம்மத்தின் கர் மம் '𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂', '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌂' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ப்ராம்மண ஜாதியைச் சொல்லுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'ப்ராம்மணனுக்கு' என்று. 42

---

* பகவத்கீதை - 15 - 15. † பகவத்கீதை - 10 - 8.
‡ பகவத்கீதை - 7 - 7. § பகவத்கீதை - 5 - 29.
¶ பகவத்கீதை - 7 - 7. ‖ பகவத்கீதை - 18 - 46.
** பகவத்கீதை - 10 - 3.

ஸாவஜ - நியமிக்கும் ஸ்வபாவமும், க்ஷாத்ரம் - க்ஷத்திரியனுடைய தாகிய ஸ்வபாவஜம்—ஸ்வபாவத்தினுலுண்டான, கர்ம - கர்மம். 43

பா] ஶௌர்யம் - சண்டையில் பயமில்லாமல் ப்ரவேசிக்கக் கூடிய ஸாமர்த்தியம், தேஜ: - சத்துருக்களினுல் அவமானம் செய்யக்கூடாமை, த்ருதி: - ஆரம்பித்த கார்யத்தில் தடங்கல்கள் நேரிட்டபோதிலும் அதை முடிக்கும் ஸாமர்த்தியம், தாக்ஷ்யம் - எல்லாக்கார்யங்களையும் செய்து முடிக்கும் தன்மை, யுத்தே சாப்யபலாயனம் - சண்டையில் தனக்கு மரணம் நேரிடும் என்கிற நிஶ்சயம் உண்டானபோதிலும் திரும்பாமை, தானம் - தன்னுடைய பொருளை அயலானுக்கு ஸ்வாதீனப்படுத்துவதாகிய, த்யாகம், ஈஶ்வரபாவ: - தன்னைத்தவிர மற்றெல்லா ஜனங்களையும் நியமிக்கும் ஸாமர்த்தியம், இது க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வபாவத்தினுலேற்பட்ட கர்மம். 43

து] 'ஶௌர்யம் வீர்யம் க்ஷிப்ரஜவம்' என்று சொல்லியிருப்பதினுல பயந்தவனுக்கு எதிர்நடையான ஸ்வபாவமுடையவனிடத்தில் 'ஶௌர்ய:' என்னும்பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறூர்—'பயமில்லாமல் ப்ரவேசிக்கக்கூடிய' என்று. மனதின் வ்யாபாரம் ஶரீரத்தின் வ்யாபாரம், இவை இரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது இது. அப்படி நுழைந்தவனுக்குச் சத்துருக்களினுல் அவமானம் நேரிட்டால் அது குற்றமாகும் ஆகையினுல் அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் தேஜஸ்ஸு சொல்லப்பட்டது என்று சொல்லுகிறூர்—'சத்துருக்களினுல் அவமானம்செய்யக்கூடாமை' என்று. 'தாக்ஷ்யம்' என்பதைவிட 'த்ருதி:'என்பதற்கு வ்யத்யாஸம் 'தடங்கல்கள் நேரிட்டபோதும்' என்பதினுல் காட்டப்பட்டது. ப்ரவ்ருத்தி செய்யும் ஸாமர்த்யத்தைவிட ப்ரவ்ருத்தித்த கார்யத்தைவிடாமை வேறு. 'யுத்தே சாபி' என்ற இடத்தில் 'அபி' என்னும் பதத்தினுல் குறிக்கப்பட்டதாகிய நிவ்ருத்திக்கு முக்கியமான காரணத்தைச் சொல்லுகிறூர்—'தனக்கு மரணம் நேரிடும் என்கிறநிஶ்சயம் உண்டானபோதிலும்' என்று. இவ்விடத்தில் 'ஈஶ்வரபாவ' என்னும் பதத்தினுல் துஷ்டர்களை அடக்குவதற்கும் சிஷ்டர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும் உபயோகமான சக்தி சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறூர்—'தன்னைத்தவிர' என்றூரம்பித்து. 'எல்லா ஜனங்களையும்' என்பது தன்னுடைய தேசங்களுக்குள்ளடங்கிய ஜனங்களைப்பற்றியது. 43

க்ருஷிகௌரக்ஷ்யவாணிஜ்யம் வைஶ்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் । *

ப-ரை] க்ருஷி - பயிரிடுதல், கௌரக்ஷ்ய - பசுக்களைக் காப்பாற்றுதல், வாணிஜ்யம்-வ்யாபாரம் செய்தல், இவைகள், வைஶ்யம் - வைஶ்யர்களினுடையதாகிய, ஸ்வபாவஜம் - ஸ்வபாவத்தினாலுண்டாகிய கர்ம - கர்மம். *

பா] க்ருஷி: — பயிரை உண்டாக்குவதற்காக உழுதல், கௌரக்ஷ்யம்- பசுமாடுகளைக்காப்பாற்றுதல், வாணிஜ்யம்- பணம் பெறுவதற்குக் காரணமாகிய விற்பனைசெய்தல், வாங்குதல் முதலான கார்யத்தைச்செய்தல், இவைகள் வைஶ்யர்களினுடைய ஸ்வபாவத்திலேற்பட்ட கர்மம். *

பரிசர்யாத்மகம் கர்ம ஶூத்ரஸ்யாபி ஸ்வபாவஜம் ॥ 44

ப — ரை] பரிசர்யாத்மகம் - பணிவிடையாகிற, கர்ம-கர்மமானது, ஶூத்ரஸ்யாபி — சூத்ரனுக்கும், ஸ்வபாவஜம் - ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டது. 44

பா முன்பு சொல்லிய மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் பணிவிடைசூத்ரனுக்கு

தா] லோகத்தில் ப்ரயோகத்தையும் வ்யுத்பத்தியையும் அனுஸரித்து ப்ரயோஜனத்தைக்கொண்டும் ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டும் 'க்ருஷி' என்பதை நிரூபிக்கிறார்—'பயிரை உண்டாக்குவதற்காக' என்று. இப்படியே 'வாணிஜ்யம்' என்பதின் வ்யாக்யானத்திலும் அறியவேண்டியது. எந்தக்கார்யத்தில் பசுமாடு காப்பாற்றத்தக்கதோ அந்தக் கார்யம் 'கௌரக்ஷ்யம்' என்னப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்- 'பசுமாடுகளைக் காப்பாற்றுதல்' என்று. 'ரக்ஷ்யம்' என்கிற பதமே தாதுவின் அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது. அதாவது ரக்ஷித்தல் என்றர்த்தமாகவுமாம். 'கௌரக்ஷ்யம்' என்றும் பாடமுண்டு. அப்பொழுது 'கா: ரக்ஷதி (பசுக்களைக்காக்கிறான்)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் 'கோரக்ஷ:' என்னப்படுகிறான். அவனுடைய கர்மம் 'கௌரக்ஷ்யம்' என்னப்படுகிறது, வணிகனுடைய கார்யம் 'வாணிஜ்யம்' என்று சொல்லுவதைப்போல். இப்படியே 'வைஶ்யம்' என்கிற இடத்திலும் ப்ராம்மணன் முதலியவர்களின் கர்மங்களைச் சொல்லுமிடத்திலும் 'ஷ்யஞ்' என்னும் விகுதிவரும் என்றல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. *

மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களை யனுஸரித்துப் பணிவிடை என்பது கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட மூன்று வர்ணத்தார்களையும் பற்றியது என்று சொல்லுகிறார்—'முன்பு சொல்லிய' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில்

ஸ்வபாவத்தினுலேற்பட்ட கர்மம். இது நான்கு வர்ணத்தார்களுக்கும் ஜீவனோபாயங்களுடன் அவஶ்யம் செய்யவேண்டியவைகளாக ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் குறிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டது. யஜ்ஞம், முதலியவைகள் மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் பொது வானவைகள். ஶமம் முதலியவைகளும் மோக்ஷத்திலாசையையுடைய மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் பொதுவானவைகள். ப்ராம்மணனுக்கோ வெனில் ஸத்வகுணத்தின் வ்ருத்தி ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்டிருப்பதி

ஆறு கர்மங்களை யுடையவர்கள் ப்ராம்மணர்கள், மூன்று மூன்று கர்மங்களையுடையவர்கள் க்ஷத்திரியர்களும் வைஶ்யர்களும் என்றும், ஶூத்திரனுக்கும் 1 'பார்யாரதிஶ்ஶுசிர் ப்ருத்யபர்த்தா ஶ்ராத்தக்ரியாரத: | நமஸ்காரேண மந்த்ரேண பஞ்சயஜ்ஞாந் ந ஹாபயேத் ||' *என்றிவை முதலிய கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. அப்படியிருக்க அவரவர்களின் கர்மங்கள் இவ்வளவு தான் என்று அளவிட்டுச் சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்*—'இது நான்கு வர்ணத்தார்களுக்கும்' *என்றாரம்பித்து. இதினுல் குறிக்கப்படுகிற கர்மங்களை உதாஹரிக்கிறார்*—'யஜ்ஞம் முதலியவைகள்' *என்றாரம்பித்து. இது குறிப்பதற்காக என்பதற்கு மற்றொருகாரணம் சொல்லுகிறார்*—'ஶமம் முதலியவைகளும்' *என்றாரம்பித்து. ஶமம் முதலியவைகள் மோக்ஷத்திலாசையுடைய மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் பொதுவாக இருந்தால் எப்படி அது ப்ராம்மணனுடைய கர்மம் என்று சொல்லப்பட்டது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்*—'ப்ராம்மணனுக்கோ வெனில்' *என்றாரம்பித்து.* 2 'ஸ்வபாவப்ரபவை:' *என்று முன்பு சொல்லியிருப்பதை அனுஸரித்து இவைகள் இவனுக்கு ஸ்வபாவத்தினுலேற்பட்டவைகள் என்கிற தாத்பர்யத்தினுல் இவ்விடத்தில்* 'ஸ்வபாவஜம்' *என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறார்*—'ஸத்வகுணத்தின் வ்ருத்தி ஸ்வபாவத்தினுலேயே ஏற்பட்டிருப்பதினுல்' *என்றாரம்பித்து. மற்ற வர்ணத்தார்களுக்கு இவைகளைக் குணமாகச் சொல்லாததற்குக் காரணத்தை நிரூபிக்கிறார்*—

1 *யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி*-1 - 5 - 121. *பார்யாரதி:-பத்னியிடத்தில் ஆசையுடையவனும், ஶுசி:-பரிசுத்தனும், ப்ருத்யபர்த்தா - வேலைக்காரனைப் போஷிப்பவனும், ஶ்ராத்தக்ரியாரத:-ஶ்ராத்தம், முதலிய கர்மங்களைச் செய்கிறவனும் (இருக்கவேண்டும்). நமஸ்காரேண மந்த்ரேண - நமஸ்காரமாகிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, பஞ்சயஜ்ஞாந் - பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை, நஹாபயேத் - விடக்கூடாது.*

2 *பகவத்கீதை* - 18 - 41.

ளுலே ஶமம், தமம், முதலியவைகள் ஸுகமாய் அடையக்கூடியவை கள் என்று நினைத்து ப்ராமணனுக்கு அந்தச் ஶமம் முதலியவைகள் ஸ்வ பாவத்திலேற்பட்ட கர்மம் என்று சொல்லப்பட்டது. க்ஷத்திரியன், வைஶ்யன், இவர்களுக்கோ வெனில் ரஜோகுணம் தமோகுணம் அதிகரித்திருப்பதினால் ஶமம், தமம், முதலியவைகள் கஷ்டப்பட்டே அடையக்கூடியவைகள் என்று நினைத்து அவர்களுக்குக் கர்மமாகச்சொல்லப்படவில்லை. ப்ராம்மணனுக்கு ஜீவனோபாயம், யஜ்ஞம் செய்வித்தல், அத்யயனம் செய்வித்தல், தானம் வாங்குதல், இவைகள். க்ஷத்திரியனுக்கு ஜீவனோபாயம் ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனம் செய்தல். வைஶ்யனுக்கு ஜீவனோபாயம் முன்பு சொல்லப்பட்ட பயிரிடுதல் முதலியவைகள். ஶூத்திரனுக்

'க்ஷத்திரியன், வைஶ்யன், இவர்களுக்கோ வெனில்' என்றாரம்பித்து. கீழ்ச் சொல்லிய ஜீவனோபாயங்கள் மற்ற ஜீவனோபாயங்களையும் குறிப்பதற்காக வாகையினால் நான்குவர்ணத்தார்களுக்கும் ஜீவனோபாயத்தைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார்—'ப்ராம்மணனுக்கு ஜீவனோபாயம்' என்றாரம்பித்து. ஶூத்திரனுக்குக் கர்மமும்ஜீவனோபாயமும் யாஜ்ஞவல்க்யரினால் 1 'ஶூத்ரஸ்ய த்விஜஶுஶ்ரூஷா தயா ஜீவந் வணிக்பவேத் | ஶில்பைர்வா விவிதைர்ஜீவேத் த்விஜாதிஹிதமாசரந் ||' என்று ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டது. இதில் மனு விஶேஷம் சொல்லுகிறார்—2 'விப்ரஸேவைவ ஶூத்ரஸ்ய விஶிஷ்டம் கர்ம கீர்த்யதே' என்று. இவை எல்லாவற்றையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'ஶூத்திரனுக்கோ வெனில்' என்றாரம்பித்து. இப்படிச் சொல்லுவது உசிதமல்ல, 'ஹாயாஶ்ரதி:' என்றிவை முதலியகர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும். 3 'மாம் ஹி பார்த வ்யபாஶ்ரித்ய . . ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்ததா ஶூத்ரா

1 யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி - 1 - 5 - 120. ஶூத்ரஸ்ய - ஶூத்திரனுக்கு, த்விஜ ஶுஶ்ரூஷா-ப்ராம்மணர்களுக்குப் பணிவிடை, கர்மம் - கர்மம், தயா - அதினால், ஜீவந் - ஜீவித்துக்கொண்டு, வணிக்பவேத் - வ்யாபாரம் செய்யலாம், த்விஜாதி ஹிதமாசரந் - ப்ராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்துகொண்டு, விவிதை:- அனேகவிதங்களான, ஶில்பைர்வா - சித்திர கர்மங்களினாலாவது, ஜீவேத்-ஜீவிக்க வேண்டும்.

2 ஶூத்ரஸ்ய - ஶூத்திரனுக்கு, விப்ரஸேவைவ - ப்ராம்மணர்களின் ஶுஶ்ருஷையே, விஶிஷ்டம் - உயர்ந்த, கர்ம - கர்மமாக, கீர்த்யதே - சொல்லப்படுகிறது. 3 பகவத்கீதை - 9 - 32.

ஸ்தவியாஞ்சிவராம்ஸதிம்' என்று தானே சொல்லியிருக்கிறார். 1 'வஸந்தே தீக்ஷயேத் விப்ரம்' என்றாரம்பித்து 'ஹேமந்தே ஶூத்ரமேவ ச । ஸ்த்ரியம் ச வர்ஷாகாலே து பஞ்சராத்ரவிதாநத:॥' என்று பகவானை ஆராதிப்பதற்காகத் தீக்ஷையும் சூத்திரர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே 2 'ப்ராஹ்மணை: க்ஷத்ரியைர் வைஶ்யை: ஶூத்ரைஶ்ச க்ருதலக்ஷணை: । அர்ச்சநீயஶ்ச ஸேவ்யஶ்ச நித்யயுக்தை: ஸ்வகர்மஸு ॥ ஸாத்வதம் விதிமாஸ்தாய கீதஸ்ஸங்கர்ஷணேந ய:॥' என்று தீக்ஷைபெற்றுக்கொண்ட சூத்திரன் முதலியவர்களுக்கும் பகவானை ஆராதனம் செய்வது முதலிய கர்மம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே யுகங்களின் தர்மங்களைச்சொல்ல ஆரம்பித்து 3 'க்ருதம் நாம யுகம் பூர்வம்

---

1 வஸந்தே - வஸந்தருதுவில், விப்ரம் - பிராம்மணனை, தீக்ஷயேத் - தீக்ஷை செய்விக்கவேண்டும், ஹேமந்தே - ஹேமந்தருதுவில், ஶூத்ரம்-சூத்திரனையும், வர்ஷாகாலே - வர்ஷருதுவில், ஸ்த்ரியம்ச - ஸ்திரீயையும், பஞ்சராத்ரவிதாநத: - பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரத்தில் விதித்திருக்கிறபடி (தீக்ஷை செய்விக்கவேண்டும்).

2 பாரதம் - பீஷ்மபர்வம் - 66 - 39 - 40 - க்ருதலக்ஷணை: - சங்கசக்ரம் முதலிய சின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸ்வகர்மஸு - தங்கள்தங்கள் கர்மங்களில், நித்யயுக்தை: - எப்பொழுதும் ஸாவதானமாயிருந்துகொண்டிருக்கிற, ப்ராம்மணை: - ப்ராம்மணர்களினாலும், க்ஷத்ரியை: - க்ஷத்திரியர்களினாலும், வைஶ்யை: - வைஶ்யர்களினாலும, ய: - எந்த ஶாஸ்த்ரம் (த்வாபரயுகத்தின் கடைசியிலும் கலியுகத்தின் ஆரம்பத்திலும்), ஸங்கர்ஷணேந - ஸங்கர்ஷணனால், கீத: - சொல்லப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட, ஸாத்வதம் - ஸாத்வத ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட, விதிம் - விதியை, ஆஸ்தாய - அடைந்து, அர்ச்சநீயஶ்ச - ஆராதனம் செய்யத்தகுந்தவன், ஸேவ்யஶ்ச - ஸேவிக்கவும் தகுந்தவன்.

3 விஷ்ணுதர்மம் - 103 - 19. பூர்வம் - முதலில், க்ருதம்நாம - க்ருதம் என்று பேருடைய, யுகம் - யுகம், யத்ர - எந்த யுகத்தில், ஸநாதந: - அநாதியான, தர்ம: - தர்மம் (செய்யப்படுகிறதோ), யஸ்மிந் - எந்த, காலே - காலத்தில், நரோத்தம-மனிதர்களுக்குள் சிறந்தவனே, க்ருதமேவ - (எல்லாத் தர்மங்களும்) செய்யப்பட்டதோ, நகர்த்தவ்யம் - இனிச் செய்யவேண்டியதென்பதில்லை, க்ருதே யுகே – க்ருதயுகத்தில், ப்ராம்மணா: - ப்ராம்மணர்களும், க்ஷத்ரியா: - க்ஷத்திரியர்களும், வைஶ்யா: - வைஶ்யர்களும், ஶூத்ராஶ்ச - சூத்திரர்களும், க்ருதலக்ஷணா: - செய்யப்பட்ட சங்க சக்ரம் முதலிய அடையாளங்களையுடையவர்களாகவும், ஸதா - எப்பொழுதும், ஸ்வகர்மநிரதா:-தங்கள் தங்கள் கர்மங்களில் ஆசையுடையவர்களாயும், ஏகவேத ஸமாயுக்தா:-ஒரே வேதத்தை அங்கீகரித்தவர்களாயும், ஏக மந்த்ரவிதிக்ரியா:-ஒரே மந்த்ரம், ஒரே விதி, க்ரியைகளையுடையவர்களாயும், ப்ருதக்தர்மா:-தனித்தனித் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களாயும், ஏகவேத்யா:-

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]' என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதையிலும் 1 '[illegible]

அறியத்தகுந்த வஸ்து ஒன்றென்கிற எண்ணமுடையவர்களாயும், ஏகம் - ஒரு, 'தர்மம் - தர்மத்தை, அநுவ்ரதா:-அநுஸரித்தவர்களாயும், ஸம்பபூ: - இருந்தார்களோ, காலயோகிநா - காலத்திற்குத் தகுந்ததாகிய, சாதுராஶ்ரம்யக்ரேண - நாலு ஆஶ்ரமங்களுக்குத் தகுந்ததாகிய, கர்மணா-கர்மத்தினால், அகாமபலஸம்யோகாத்-காம்யபலங்களில் ஆசை இல்லாமையினால், பராம்கதிம் - மேலான கதியை, ப்ராப்நுவந்தி - அடைந்தார்கள்.

1 ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதை 2 - 7 - 11. அஷ்டாங்கயோக யுக்தாநாம் - யமம் நியமம், முதலிய, எட்டுவித அங்கங்களையுடைய யோகம்செய்துகொண்டிருப்பவர்களாயும், ஹ்ருத்யாக நிரதாத்மநாம் - ஹ்ருதயகமலத்திலிருக்கும் பகவானை ஆராதனம் செய்வதில் ஆசையுடையவர்களாயும் இருக்கிற, யோகிநாம் - யோகிகளுக்கு, ஹ்ருதயேசயே - ஹ்ருதய கமலத்திலிருக்கிற, ஏகஸ்மிந் - ஒருவராகிய பகவானிடத்தில் அதாவது அவரை ஆராதிப்பதில், அதிகார:-அதிகாரமானது, ஸ்யாத்-உண்டாகும், வ்யாமிஶ்ரயாகயுக்தாநாம் - மிஶ்ரமான மந்த்ரங்களைக் கொண்டு ஆராதனம் செய்கிற, வேதவாதிநாம் - வேதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற, விப்ராணாம் - ப்ராம்மணர்களுக்கு, ஸமந்த்ரே - மந்த்ரங்களோடுகூடிய, சதுர்வ்யூஹே - நான்கு வ்யூஹத்திலும், அதாவது அவைகளை ஆராதனம் செய்வதில், அதிகார: - அதிகாரம் (உண்டாகிறது), அந்யதா - வேறுவிதமாக, ந - இல்லை, தத்வத:-உண்மையாக, ப்ரபந்நாநாம்-ப்ரபத்தி செய்து கொண்டிருக்கிற, க்ஷத்ரியாதீநாம் - க்ஷத்திரியன் முதலாகிய, த்ரயாணாம் - மற்ற மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும், அமந்த்ரம் - மந்த்ரமில்லாமல், சதுர்வ்யூஹக்ரியாக்ரமே-நான்குவ்யூஹங்களையும் ஆராதனம் செய்வதில், அதிகார:—அதிகாரம் இருக்கிறது, விவேகிநாம்-விவேகமுள்ளவர்களாயும், மமதாஸக்திரஸ்தாநாம் - என்னுடையதென்கிற அபிமானமில்லாதவர்களாயும், ஸ்வகர்மநிரதாத்மநாம் - தன்னுடைய கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவர்களாயும், கர்மவாங்மனஸை: - கர்மம், வாக்கு, மனது, இவைகளினால், பரமேஶ்வரே - பகவானிடத்தில், ஸம்யக் - நன்றாக, பக்தாநாம் - பக்தி செய்துகொண்டிருப்பவர்களாயுமிருக்கிற, சதுர்ணாம் - நான்குவர்ணத்தார்களுக்கும், ஸக்ரியே - ஆராதனத்துடன் கூடிய, வைபவீயே - விபவாவதாரங்களினுடையதாகிய, மந்த்ரசக்ரே - மந்த்ரங்களின் ஸமூஹத்தில், தீக்ஷாக்ரமே - தீக்ஷையின் க்ரமம், வ்ருத்தேஸதி - செய்யப்பட்ட பிறகு, அதிகார: - அதிகாரம் (உண்டாகிறது).

த்தாநாம்| யோஷிதாமதிகாரஸ்ஸ்யாத் தேஷ்வபி ஸ்வபதேச்சயா |
ஸ்வாசார்யாநுமதாநாம் ச விப்ராணாம் வேதவாதிநாம்| ஸர்வம்
ப்ரோக்தம் ச தந்த்ரஸித்தாந்தே ஸ்வஸ்யாதிகாரோ நசாந்யதா|| ஶூத்ரா
ணாம் க்ஷத்ரியாதீநாம் ப்ரபந்நாநாம் பகவத:| ஏகம் த்ரு
யாதிகாரஸ்து மந்த்ரஸித்தாந்த க்ரியாக்ருதே|| ஸக்ரியே ச தந்த்ர
ஸித்தாந்தே வைஹஸீயே விவேகிநாம்| ஜாதாஸந்ந்யஸ்தநாம்
ஸ்வகர்மநிரதாத்மநாம்|| கர்மவாதிநவைஶ்யஶூத்ராணாம் ஸ்வ
கீயே| மந்த்ரஸ்யாதிகாரோ(அ)யம் ஸ்வகர்மாதீக்ஷாக்ரமே
தி||' என்று அதிகார விசேஷங்களின் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.
அதிலேயே வ்ரதங்களை விதிக்கிற ஏழாவது பரிச்சேதத்தில் 1 'தாநா
ர்ச்சநே ச ஶூத்ராணாம் வ்ரதகர்மணி ஸர்வதா| அபக்வா
ந்நம் விஹிதம் ஸித்தம் வா ப்ராஹ்மணேச்சயா|| ஸ்வகர்மணா
யதோத்கர்ஷமப்யேதி ச ததார்ச்சநாத்| தஸ்மாத் ஸ்வேநாதி
காரேண குர்யாதாராதநம் ஸதா|| ஸர்வத்ராதிக்ருதோ
விப்ரோ வாஸுதேவாதிபூஜநே| யதா ததா நக்ஷத்ராத்யா
ஸ்தஸ்மாச்சாஸ்த்ரார்த்தமாசரேத்| நயேந்நக்தாஶநைர்பக்த்யா
தாந்யேதாநி மௌத்கல| வ்ரதாத்யந்தே விஹிதம் பரீடம்

1 ஸ்ரீ ஸாத்வதஸம்ஹிதை - 7 - 53 - 56. ஶூத்ராணாம் - ஶூத்திரர்களுக்கு, தாநார்ச்சநே - கொடுப்பதிலும், ஆராதனத்திலும், வ்ரதகர்மணி - வ்ரதமாகிய கர்மத்திலும், ஸர்வதா - எப்பொழுதும், அபக்வாந்நம் - பாகஞ்செய்யப்படாத அன்னமானது, ப்ராம்மணேச்சயா - ப்ராம்மணனுடைய இஷ்டத்தினால், ஸித்தம்வா - பாகம் செய்யப்பட்ட அன்னமாவது, விஹிதம் - விதிக்கப்பட்டது, ஸ்வகர்மணா - தன்னுடைய கர்மத்தினால், யதா - எப்படி, உத்கர்ஷம் - மேன்மையை, அப்யேதி - அடைகிறானோ, ததா - அப்படியே, அர்ச்சனாத் - ஆராதனம் செய்வதினாலும், தஸ்மாத் - ஆகையினால், ஸ்வேந - தன்னுடைய, அதிகாரேண - அதிகாரத்தினால், ஸதா - எப்பொழுதும், ஆராதனம் - பகவானுடைய ஆராதனத்தை, குர்யாத் - செய்யவேண்டும், விப்ர: - ப்ராம்மணன், யதா - எப்படி, ஸர்வத்ர - எல்லா, வாஸுதேவாதிபூஜநே - பரவாஸுதேவன் முதலியவர்களை ஆராதனம் செய்வதில், அதிக்ருத: - அதிகாரமுடையவனோ, ததா - அப்படி, க்ஷத்ராத்யா: - க்ஷத்திரியன் முதலானவர்கள், ந - இல்லை, தஸ்மாத் - ஆகையினால், ஶாஸ்த்ரார்த்தம் - ஶாஸ்த்ரத்தின் அர்த்தத்தை, ஆசரேத் - செய்யவேண்டும், மௌத்கல - ஓ! ஶூத்திரனே, ஏதாநி - இந்த, திநாநி - தினங்களை, நக்தாஶநை:-ராத்திரி சாப்பிடுவதினால், பக்த்யா - பக்தியினால், நயேத் - போக்கடிக்கவேண்டும், வ்ரதாத்யந்தே - வ்ரதங்களின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும், தஸ்ய - அவனுக்கு, பரீடம் - உபவாஸம், விஹிதம் - விதிக்கப்பட்டது.

ஸம் ஹிதஸ்ய வா||' என்று வ்ரதங்களின் கர்மமும்சொல்லப்பட்டது. 'ஶௌத்ர' என்று பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரத்தில் சூத்திரனுக்குப்பெயர். 'ஶரிவீஸம்' என்பது உபவாஸம். அப்படியே மந்த்ரங்களிலும் நியமங்கள் மற்றோரிடத்திலும் 1 'வௌஷட்ஸ்வாஹாவஷட்கார நிஷேதாநாம் து ப்ரதிக்ரியா | நமஸ்காரேண விஹிதா' என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே நாரதருஷியினால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமத் அஷ்டாக்ஷர கல்பத்தில் 2 'நஸ்வர: ப்ரணவோ(அ)ங்காநி நாப்யந்யவிதயஸ்ததா| ஸ்த்ரீணாம் து ஶூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே||' என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படியே எல்லாருக்கும் பொதுவாகிய ஏகாதசி வ்ரதம் முதலியவைகளும்புராணம் முதலியவைகளில் சூத்திரர்களுக்கும்சொல்லப்படுகின்றன. அப்படியே இன்னும் சில செய்யத்தக்க கர்மங்கள், விடத்தக்க கர்மங்கள், இவைகள் எவ்வளவோ சூத்திரர்களுக்கு தர்மஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. எங்கே என்னில் 3 'கபிலாக்ஷீரபாநேந ப்ராஹ்மணீகமநேந ச | ஶூத்ரே வேதாக்ஷரேணைவ நிஷ்க்ருதிர்ந விதீயதே||', 4 'ஹ்ருத்கண்டதாலுகாபிஸ்து யதாஸங்க்யம் த்விஜாதய: | ஶுத்யேரந் ஸ்த்ரீ ச ஶூத்ரஶ்ச ஸக்ருத்ஸ்ப்ருஷ்டாபிர

1 வௌஷட் ஸ்வாஹா-வௌஷட், ஸ்வாஹா, இவைகளுக்கு, ப்ரதிக்ரியா - பதில், நமஸ்காரேண - நம: என்பதினால், விஹிதா-விதிக்கப்பட்டது.

2 நாரதீய அஷ்டாக்ஷர கல்பம் - 1-102. ஸ்வர:-ஸ்வரமும், ப்ரணவ:-ப்ரணவமும், அங்காணி - அங்கங்களும், ந - இல்லை, ததா - அப்படியே, அந்யவிதய:- மற்றவிதிகளும், ந - இல்லை, ஸ்த்ரீணும் - ஸ்த்ரீகளுக்கும், சூத்ரஜாதீனும் - சூத்திர ஜாதிகளுக்கும், மந்த்ரமாத்ரோக்தி:-மந்திரத்தை மாத்திரம் சொல்லுவது, இஷ்யதே - ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

3 லகுபாராசரஸ்ம்ருதி-1 - 74. கபிலாக்ஷீரபாநேந - காராம்பசுவின் பாலைக் குடிப்பதினாலும், ப்ராம்மணீ கமநேநச - ப்ரம்மண ஸ்திரீயினிடத்தில் போவதினாலும், வேதாக்ஷரேணைவ - வேதத்தின் எழுத்துக்களைச்சொல்லுவதினாலும், சூத்ரே - சூத்திரன் விஷயத்தில், நிஷ்க்ருதி:-ப்ராயச்சித்தம்,நவிதீயதே -விதிக்கப்படுகிறதில்லை.

4 யதாஸங்க்யம் - முறைப்படி, த்விஜாதய:-ப்ராம்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்கள், ஹ்ருத்கண்டதாலுகா பிஸ்து - ஹ்ருதயம், கழுத்து, தாடைகள், இவைகளையடைந்திருக்கிற (தீர்த்தத்தினால்), சுத்யேரன் - சுத்தியடைவார்கள், ஸ்த்ரீச - ஸ்திரீயும், சூத்ரஶ்ச - சூத்திரனும், அந்தத:- கடைசியில், ஸக்ருத் - ஒருதரம், ஸ்ப்ருஷ்டாபி: - தொடப்பட்டிருக்கிற (தீர்த்தங்களினால் சுத்தமடைவார்கள்).

ஜாத:||" 1 'தேஷாம் ச ஏவ ஆசமநகல்ப: அதிக அஹரஹ:| கேஶஶ்மஶ்ருலோமநக வாபநம்' என்றிவை முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையினால் 2 'ஜபஸ்தபஸ்தீர்த்தயாத்ரா ப்ரவ்ரஜ்யா மந்த்ரஸாதநம் | தேவதாராதநஞ்சைவ ஸ்த்ரீஶூத்ரபதநாநி ஷட்||' என்றிவை முதலியது விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் தவிர மற்றவைகளாயும் மூன்று வர்ணத்தார்களின் பணிவிடைக்கு விருத்தங்களாயுமிருக்கிற கர்மங்களைப்பற்றியதென்று நினைக்கவேண்டியது. மேலும் 3 'ந ஶூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா: ஸ்ம்ருதா:' என்றிவை முதலிய வசனங்களிருப்பதினாலும் ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை முதலிய இடங்களில் பாகவதர்களாகிய நான்கு வர்ணத்தார்களும் ஸமமானவர்களென்று சொல்லியிருப்பதினாலும் பகவானுக்குப்பணிவிடை செய்யவேண்டிய தவஸ்யமாகையினால் மற்ற மூன்று வர்ணத்தாரினுடையபணிவிடை நிவ்ருக்தித்துவிடலாம். ஆகையினால் 'சூத்திரனுக்கோவெனில்செய்யவேண்டிய கர்மமும் ஜீவனோபாயமும்மூன்று வர்ணத்தார்களினுடைய பணிவிடைதான்' என்றுபாஷ்யத்தில் சொல்லியிருப்பது எப்படிப்பொருந்தும்? எனில் இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம் சில கர்மங்களைத் தடுத்திருப்பதெல்லாம் விதிக்கப்பட கர்மங்களைத் தவிரமற்றவைகளைப்பற்றியதுதான். உயர்ந்த ஸம்ஸ்காரங்கள் விசேஷ குணங்கள் முதலியவைகளையுடைய சூத்திரர்களுக்கும் சில தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி இருந்தபோதிலும் அவைகளெல்லாம் மூன்று வர்ணத்தார்களின் பணிவிடையாகிய முக்கியமான தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாமல் அவர்களால் உத்திரவு செய்யப்பட்ட சூத்திரர்களினால் இதுவும் அவர்களுக்குப் பணி

1 தேஷாம் - அந்தச் சூத்திரர்களுக்கு, ஸைவ - அந்த, ஆசமனகல்ப:-ஆசமனம் செய்யும் விதம், அஹரஹ:-தினந்தோறும், அதிக:-அதிகம், கேச தலைமயிர், ஶ்மஶ்ருலோம - மீசை, நக - நகங்கள், இவைகளை, வாபநம் - க்ஷௌரம் செய்வித்துக்கொள்ளல்.

2 ஜப: - ஜபம்செய்தல், தப: - தபஸ்ஸு செய்தல், தீர்த்தயாத்ரா - தீர்த்தயாத்திரை செல்லுதல், ப்ரவ்ருஜ்யா - ஸந்நியாஸாஶ்ரமத்தையடைதல், மந்த்ரஸாதனம் - மந்த்ரங்களைஸாதித்தல், தேவதாராதனஞ்சைவ - தேவதைகளை ஆராதனம் செய்தல், ஷட் - இந்த ஆறும், ஸ்திரீ சூத்ரபதநாநி -ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் பாபத்தை யுண்டாக்கக் கூடியவைகள்.

3 விஹகேந்த்ர ஸம்ஹிதை - 24 - 10. பகவத்பக்தா: - பகவானிடத்தில் பக்திசெய்கிறவர்கள், நசூத்ரா: - சூத்திரர்களல்ல, விப்ரா பாகவதா: - ப்ராம்மணர்களாகவும் பாகவதர்களாகவும், ஸ்ம்ருதா: - நினைக்கப்பட்டார்கள்.

விடை என்கிற எண்ணத்துடன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள். ஆகையினாலல்லவோ இவ்விடத்தில் 'பரிசர்யாத்மகம் கர்ம' என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிக்கில்லாவிடில் 'பரிசர்யம்' என்றிவ்வளவு மாத்திரம் சொல்லவேண்டியதாகும். ப்ரயோஜனமில்லாமல் அதிகப்பதம் ப்ரயோகித்திருப்பது யுக்தமில்லையல்லவா. ரஹஸ்யாம்நாயத்தில் 'தானறிவது, அயலாருக்குத் தெரிவிப்பது, கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்வது, இவைகளைத் தொழிலாகவுடையவன் ப்ராம்மணன். தானறிவது, காப்பாற்றுவது, இவைகளைத் தொழிலாகவுடையவன் க்ஷத்திரியன். தானறிவது, பயிர்களை வ்ருத்திசெய்வது, இவைகளைத்தொழிலாகவுடையவன் வைஶ்யன். தானறிவது, பணிவிடைசெய்வது, இவைகளைத் தொழிலாகவுடையவன் சூத்திரன். க்ருதயுகத்தின் கடைசியில் த்ரேதாயுகத்தின் முதலில் ப்ராம்மணன், க்ஷத்திரியன், வைஶ்யன், சூத்திரன், இவர்கள் வெவ்வேறு அபிப்ராயமுள்ளவர்களாக ஆனார்கள். அவர்களுக்கு அப்படி வெவ்வேறு அபிப்ராயத்தையுடையவர்களான பிறகு முன்போல ஜ்ஞானமுண்டாகவில்லை. அவர்களுடைய நாக்குகள் நல்ல ஆஹாரத்தையுடையவைகளாகவும் ஆகவில்லை. செடி கொடி மரம் முதலியவைகள் முன்போலப் புஷ்பங்கள், பழங்கள், இவைகளையுண்டாக்கவில்லை. இதைப்பார்த்து ப்ராம்மணன், க்ஷத்திரியன், வைஶ்யன், சூத்திரன், இவர்களுக்கு ஒருவர்க்கொருவர் பொறாமை உண்டானது. சூத்திரன் நான் முதலாவது ஜாதி, ஆகையினால் உங்களுக்குப்பணிவிடை செய்யமாட்டேன் என்றுசொன்னான். வைஶ்யன் இரண்டாவது ஜாதி. நான் உங்களுக்குப் பயிர்களை வ்ருத்தி செய்யப்போகிறதில்லை என்று சொன்னான். க்ஷத்திரியன் மூன்றாவது ஜாதியாகிய நான் உங்களை ரக்ஷிக்கமாட்டேனென்றான். இவர்களைப்பார்த்து ப்ராம்மணன் நீங்கள் தனித்தனியே முதன்மையையடைந்து விட்டீர்களாகையினால் உங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுவதுமில்லை என்று சொன்னான்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யங்களிருப்பதாக அந்த வேதம் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படியே 1 'ஶூத்³ரஸ்ஸாது⁴:' என்றிவை முதலிய மற்ற ஸந்தர்ப்பங்களும் அறியத்தக்கது. இதனால் 'நமஶ்ஶூத்³ராஹமவச஑ ஹந்தா:' என்றிவை முதலிய ஸ்தோத்திரம் செய்யும் வாக்யங்களைக்கொண்டு மூன்று வர்ணத்தாருடைய பணிவிடை நிவ்ருத்தித்துவிடலாம் என்றுக்ஷேபித்ததும் நிராகரிக்கப்பட்டது. பகவானிடத்தில் ஒரே நிஶ்சயத்துடன் கூடிய சூத்திரனுக்கே பணிவிடையை விதித்திருப்பதினால் பகவானிடத்திலுண்டான பக்தியை

1 விஷ்ணுபுராணம் - 6 - 2 - 6. சூத்திரன் மேலானவன்.

ஸ்தோத்திரம் செய்வதில் இந்தவசனத்திற்கு தாத்பர்யமாகையினாலல்லவோ 1 'ஸர்வ வர்ணேஷு தே ஶூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே' என்று பகவத்பக்தி இல்லாதவனைக் குறித்து நிந்தித்திருப்பது பொருந்தும் ஆனால் இவ்விடத்தில் ஸ்தோத்திரம் செய்திருப்பதற்கும், நிந்தித்திருப்பதற்கும் ஆதாரம் என்ன? எனில் மனதில் உண்டாகிய ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் வ்ருத்திதான். எப்படிப்பட்ட குணங்களிருப்பதினால் ப்ராம்மணன் முதலியவர்களுக்கே ப்ராம்மணனாகயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று 2 'மௌனத்தையும், அமௌனத்தையும் அடைந்து பிறகு ப்ராம்மணனாகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் சொல்லப்படுகிறதோ, 3 'விஷ்ணும் க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் கச்சதே தத்த்வதர்ஶீ', 4 'சண்டாளமபி வ்ருத்தஸ்தம் தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:' என்றிவை முதலியதும் சொல்லப்படுகிறதோ, ஶரீரத்திலுண்டாகிய ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் வ்யத்யாஸத்தைக் காரணமாகவுடைய ப்ராம்மணன் முதலிய ஜாதி எதுவோ, அது மனதில் ஸத்வ குணம் வ்ருத்தியடைந்தபோதிலும் ஶரீரத்தைப்பற்றித் தொடர்ந்திருப்பதினால் இந்தச் ஶரீரம் விடுமளவும் ஜாதிகளின் நியமங்கள் ஸ்திரமாகவே இருக்கின்றன. அந்தஜ் ஜாதியை யனுஸரித்த கர்மங்களும் அதினாலேயே அப்படியே இருக்கின்றன. ஆகையினாலல்லவோ ப்ரம்மவித்யையை யறிந்தவராகிய விதுரர் தனக்கதைச் சொல்லுவதி லதிகாரமில்லையென்று 5 'ஶூத்ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாதோऽந்ய

1 விஹகேந்த்ர ஸம்ஹிதை - 24 - 10. யே - எவர்கள், ஜநார்த்தநே - பகவானிடத்தில், அபக்தா: - பக்தி இல்லாதவர்களோ, தே - அவர்கள், ஸர்வ வர்ணேஷு - எந்த வர்ணங்களி லிருந்தபோதிலும், ஶூத்ரா: - ஶூத்திரர்கள்.

2 ப்ருஹதாரண்யகம் - 5 - 5 - 2.

3 பாரதம் - ஆனுஶாஸநிக பர்வம் - 16 - 2. க்ராந்தம் - லோகங்களை அளந்தவனாகிய, வாஸுதேவம் - வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாகிய, விஷ்ணும் - பகவானை, விஜாநந் - தெரிந்துகொண்டவனாகிய, தத்வதர்ஶீ - உண்மையை அறிந்தவனாகிய, விப்ர: - ப்ராம்மணன், விப்ரத்வம் - ப்ராம்மணனாயிருக்கையை, கச்சதே - அடைகிறான்.

4 வ்ருத்தஸ்தம் - தன் ஜாதிக்குரிய நடத்தையிலிருக்கிற, சண்டாளமபி - சண்டாளனையும், தேவா: - தேவதைகள், ப்ராம்மணம் - ப்ராம்மணனாக, விது: - தெரிந்துகொண்டார்கள்.

5 பாரதம் - உத்யோகபர்வம் - ஸநத்ஸுஜாதீயம், 41 - 5. அஹம் - நான், ஶூத்ரயோநௌ - ஶூத்திர ஸ்திரீயினிடத்தில், ஜாத: - பிறந்தவன், தத: - ஆகையினால், அந்யத் - மற்றொரு விஷயத்தை, வக்தும் - சொல்ல, நோத்ஸஹே - உத்ஸாஹமுள்ளவனாக இல்லை.

வஜூா ஊஜுஸெஹ’ என்பதினால் சொல்லியிருக்கிறார். ஶமம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த சூத்திரன் முதலியவர்களிடங்களிலும் 1 ஸ்திரீகளின் ஸ்வபாவத்தையுடைய தாயாரிடத்திலேபோல அவமானம் முதலியவைகள் செய்யக்கூடாது என்பதை உத்தேசித்து மற்றஜாதியாரைப்போலப்பார்க்கக்கூடாதென்று மறுத்திருக்கிறது. அப்படியே ஸ்ம்ருதியில் 2 ‘ஏதைஸ்ஸமேதஶ்ஶூத்ரோபி வார்த்தகே மாநமர்ஹதி’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினாலே 3 ‘ஹக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே। தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்’ என்றிவை முதலியதும் 4 ஜாதிதர்மங்களுக்கு விருத்தமில்லாதபடி அர்த்தம்சொல்லி நிரூபிக்கப்பட்டது. ஸமம் என்று சொல்லியிருப்பதும் எல்லாவற்றையும் விட மேல்பட்ட பலம் இவர்களுக்கு ஸமம் என்பதைப்பற்றியது. ஆகையினால் அபஶூத்ராதிகரண ந்யாயத்திற்கு விரோதமில்லை. நம்மாசாரியனாகிய 5 அப்புள்ளாரினாலும் பகவத்பக்தியுள்ளவானாகையினால்

1 ஸ்திரீ ஸ்வபாவமாவது மாதவிடாய் காலத்தில் ஒதுங்கி இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தாயாரை மற்றக்காலங்களைப்போல் நமஸ்காரம் செய்யக்கூடாமலிருந்தபோதிலும் அலக்ஷியம் செய்யக்கூடாது, அதைப்போல என்று தாத்பர்யம்.

2 ஏதை: - இந்தக் குணங்களோடு ஸமேத: - கூடிக்கொண்டிருக்கிற, ஶூத்ரோபி-ஶூத்திரனும், வார்த்தகே - கிழவயதில், மாநம் - பூஜையை, அர்ஹதி- அடையத்தகுந்தவனாகிறான்.

3 காருடபுராணம் - பூர்வகண்டம்-219-8. ஏஷா-இந்த, அஷ்டவிதா - எட்டுவிதமான, பக்தி: பக்தி, யஸ்மிந்-எந்த, ம்லேச்சேபி - ம்லேச்சனிடத்திலும், வர்த்ததே - இருக்கிறதோ, தஸ்மை - அவன்பொருட்டு, தேயம் - கொடுக்கவேண்டும், தத:-அவனிடத்திலிருந்து, க்ராஹ்யம் - க்ரஹிக்கத்தகுந்தது, ஸச - அவனும், யதாஹ்யஹம் - என்னைப்போல, பூஜ்ய: - பூஜிக்கத்தகுந்தவன்.

4 திருமாலை - 42-வது பாட்டு - ‘தொழுமினீர் கொடுமின்கொண்மின்’ என்கிற இடத்தில் ‘அவர்கள் உங்கள் பக்கல் ஒரு ஜ்ஞானாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்கள் ஆதரித்துச் சொல்லுங்கோள். அவர்கள் பகவத் ஜ்ஞானத்தை உங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள்’ என்று வ்யாக்யானம் செய்து இதற்கு ஸம்வாதமாக ‘தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்’ என்கிறவசனம் எடுத்து உதாஹரிக்கப்பட்டது. ஆகையினால் இது ஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்தல், கொள்ளுதல், இவைகளைச் சொல்லுகிறதென்றேற்பட்டது. ஆகையினால் ஜாதி தர்மங்களுக்கு விரோதமான பெண் கொடுப்பது முதலியது இங்கு தாத்பர்யமல்ல.

5 இவ்வர்த்தத்தைத் தாமே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் ‘கேவல ப்ராம்மணனுக்கும் கேவல ஶூத்திரனுக்குமுள்ள எல்லை பாகவத ப்ராம்மணனுக்கும் பாகவத ஶூத்திரனுக்கும் கொள்ளவேண்டுமென்றும் இவர்களை ஸமர் என்கிற ஶாஸ்த்ரங்களும் பரம புருஷார்த்த ஸாம்யாதிகளாலே என்றும் கிடாம்பி அப்புள்ளார் அருளிச் செய்தார்’ என்று விசதமாக அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

கோவேனில் செய்யவேண்டிய கர்மமும் ஜீவனோபாயமும் மூன்று வர்ணத்தாரினுடைய பணிவிடைதான். 44

ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: ஸம்ஸித்திம் லபதே நர: |
ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு || 45

ப - ரை] நர: - மனிதன், ஸ்வே ஸ்வே - தன் தன்னுடையதாகிய, கர்மணி - கர்மத்தில், அபிரத: - ஆசையுடையவனாய்க் கொண்டு, ஸம்ஸித்திம் - பரமபதத்தை, லபதே - அடைகிறான், ஸ்வகர்மநிரத: - தன்னுடைய கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பவன், யதா - எப்படி, ஸித்திம் - பரமபதத்தை, விந்ததி - அடைகிறானோ, தத் - அதை, ச்ருணு - கேள்.

பா] ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டதாகிய தன் தன் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிற மனிதன் பரமபதத்தை அடைகிறான். தன்னுடைய

சூத்திரனுக்கு மேன்மையுண்டாகில் அந்தப் பகவத்பக்தியினாலேயே ப்ராம்மணனுக்கும் மேன்மை உண்டாகலாமாகையினால் மறுபடியும் பாகவத சூத்திரனுக்கும் பாகவத ப்ராம்மணனுக்கும் வ்யத்யாஸமே ஏற்படுகிறது என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆகையினால் யுக்திக்கும் ப்ரமாணங்களுக்கும் ஒருவித விரோதமுமில்லையாகையினால் 'சூத்திரனுக்கு ஜீவனோபாயமும் கர்மமும்' ஒன்றென்று பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமுடையது. 44

தா] மோக்ஷத்தைப் பற்றி உபதேசம் செய்யும் ஶாஸ்த்ரத்தில் வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களைப் பிரித்திருப்பது எதற்காக? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். 'ஸம்ஸித்தி' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் பரமபதத்தைச்சொல்லுகிறது என்பது இந்த ஸந்தர்ப்பத்தினால் ஏற்பட்டது. 1 'ஶாஶ்வதம் பதமவ்யயம்' என்றல்லவோ மேலேயும் சொல்லப்போகிறார். அன்றிக்கே 'ஸம்ஸித்தி' என்னும் பதம் 'நைஷ்கர்ம்யஸித்தி' என்று மேலே சொல்லப்போகிற ஜ்ஞானநிஷ்டையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அதுவும் பரமபதத்தளவும் முடிவு பெறுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் மேலான ப்ரயோஜனமாகிய பரம பதத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். தன் கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருந்த போதிலும் சூத்திரனுக்குப் பரமபதத்தை யடைவது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? அவனுக்கு மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய ப்ரம்ம வித்யையில் அதிகாரமில்லையென்பது ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரத்தில் அபஶூத்ராதிகரணத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிரு

---

1 பகவத்கீதை -18 - 56

கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறவன் எவ்விதமாகப் பரமபதத்தை யடைகிறானோ அந்த விதத்தைக் கேள். 45

யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் |
ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: | 46

ப-ரை] பூதாநாம் – ப்ராணிகளுக்கு, யத: - எவனிடத்திலிருந்து, ப்ரவ்ருத்தி: - உத்பத்தி முதலிய வ்யாபாரம் (உண்டாகிறதோ), யேந - எவனால், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், ததம் - வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, தம் - அவனை, ஸ்வகர்மணா - தன்னுடைய கர்மத்தினால், அப்யர்ச்ய - ஆராதனம் செய்து, மாநவ: - மனிதன், ஸித்திம் - ஸித்தியை, விந்ததி - அடைகிறான். 46

க்கிறதே என்னில் அது உண்மையேயானாலும் வேறு ஜன்மங்களில் ப்ரம்ம வித்யையில் அதிகாரமுண்டாகி அதின்வழியாகப் பரம்பரையாய் பரமபதத்தை அடைவதுண்டாகிறது என்று சொல்லப்படுகிற படியினால் விரோதமில்லை. விதுரர் முதலியவர்களைப் போல முன் ஜன்மத்தில் நடந்ததை அறியும் ஶக்தியுடையவர்களாய் முன் ஜன்மத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ப்ரம்ம வித்யையை அப்யாஸம் செய்துகொண்டிருப்பவர்களுக்குத் தந்தம் வர்ணங்களுக்குரிய தர்மங்கள், அதைச்செய்யாமையினால் உண்டாகும் தோஷத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக என்பதும், அவர்களுக்கு நேரிலேயே பரமபத ப்ராப்தி உண்டாகிற தென்பதும் ஸ்பஷ்டமாயறியத் தக்கது. அப்படியே பகவானுடைய ஶாஸனங்களினால் 1 "அந்யே தர்மவ்யாதாதயோ(அ)பி பூர்வாப்யாஸாஜ்ஜுகுப்ஸிதே | வர்ணாவரத்வே ஸம்ப்ராப்தா: ஸம்ஸித்திம் ஶ்ரமணீ யதா ||" என்று சொல்லப்பட்டது. அல்பப் பலத்தைக்கொடுக்கும் ஶக்தியையுடைய இந்திரன் முதலிய தேவதைகளின் ஆராதனங்களாகிய வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் பரமபதத்தை அடைவதற்குக் காரணங்கள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் 'ஸ்வகர்மநிரத:' என்று சொல்லப்படுகிறது 'யதா (எப்படி)' என்பதற்குப் பதிலாக இருப்பதினால் 'தச்ச' என்னும் பதமும் அந்த விதத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அந்த விதத்தைக் கேள்' என்று. 45

---

1 *விஷ்ணு தர்மம் - 102 - 30. அந்யே - இன்னும் சில, தர்ம வ்யாதாதயோபி - தர்ம வ்யாதர் முதலியவர்களும், பூர்வாப்யாஸாத்-முன் ஜன்மத்தில் சொன்ன பழக்கத்தினால், ஜுகுப்ஸிதே - அருவருக்கப்பட்டிருக்கிற, வர்ணாவரத்வே - தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்திருக்கும் பொழுதே, ஸம்ஸித்திம் - மோக்ஷத்தை, ஶ்ரமணீ யதா-ஶபரியைப் போல, ஸம்ப்ராப்தா - அடைந்தார்கள்.*

பா] ப்ராணிகளுக்கு உத்பத்தி முதலிய வ்யாபாரம் எவனிடத்தி லிருந்து உண்டாகிறதோ, எவனால் இவை எல்லாம் வ்யாபரிக்கப்பட் டிருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்டவனாகிய இந்திரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கிற என்னைத் தன்னுடைய கர்மத்தினால் ஆராதனம் செய்து என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினாலேயே என்னை அடைவதாகிய ஸித்தியை மனிதன் அடைகிறான் எல்லாம் என்னிடத்தி லிருந்தே உண்டாகிறது இவை யெல்லாம் என்னாலேயே வ்யாபரிக்கப்பட் டிருக்கிறது என்பது * '[illegible]' † '[illegible]' ‡ '[illegible]'

தா] எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயும், எல்லாவற்றிற்கு மந்தர்யாமியுமாகிய பரமாத்மா தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளும் தனக்குச் ஶரீரங்களுமாகிய இந்திரன் முதலியவர்களைச் சொல்லுகிற பதங்களினால் வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறானாகையினால் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் அந்தப் பகவானுடைய ஆராதன மாகையினால் பரம பதத்திற்கு ஸாதனங்கள் என்பது உசிதந்தான் என்று இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. 'ப்ரவ்ருத்தி:' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் சலிப்பதை மாத்திரம் சொல்லுகிறது என்கிற ப்ரமத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'உத்பத்தி முதலிய' என்று. சேதனாசேதனங்களைச் சொல்லுகிற 'பூத' என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற 'ப்ரவ்ருத்தி:' என்னும் பதம், இவ்விடத்தில் விஶேஷித்து அர்த்தம் சொல்லக்காரணமில்லாமையினால் எல்லாவித வ்யாபாரங்களையும் சேர்த்துச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். எல்லாவிதக் காரணங்களாயு மிருப்பதற் குபயோகமான ஆகாரம்சொல்லப்படுகிறது-'யேந ஸர்வமிதம் ததம்' என்று.'ததம் (வ்யாபரிக்கப்பட் டிருக்கிறது)' என்பதற்கு நியந்தாவாக இருந்துகொண்டு என்று தாத்பர்யம். 'தம் (அவனை)' என்று வேறொருவனைச் சொல்லுவது போலச் சொல்லி யிருக்கிற பதம் 'என்னை' என்று எப்படி வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது? என்றாக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானமாக 'யத: (எவனிடத்தி லிருந்து)' என்றனுவாதம் செய்திருப்பது முன்னால் சொல்லி யிருப்பதை எதிர் பார்க்கிறபடியினால் அப்படி முன்னால் சொல்லியிருக்கிறதை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார்—'எல்லாம் என்னிடத்திலிருந்தே' என்றாரம்பித்து; எல்லாவற்றிற்கும் காரணமென்பதிலும் எல்லாவற்றையும் விட மேலானவன் என்பதிலும், எல்லா

* பகவத்கீதை - 7 - 6　　† பகவத்கீதை 9 - 4　　‡ பகவத்கீதை 9-10.

ஸம்' ¶ 'அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே' என்றிவை முதலிய இடங்களில் முன்பே சொல்லப்பட்டது. 46

ஶ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் । *

ப-ரை] ஸ்வதர்ம: - தன்னால் அனுஷ்டிக்கக்கூடிய வர்ணாஶ்ரமதர்மம், விகுண: - அங்கங்களினால் குறைவு பட்டிருந்தபோதிலும், ஸ்வநுஷ்டிதாத் - நன்றாயனுஷ்டிக்கப்பட்ட, பரதர்மாத் - இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனால் அனுஷ்டிக்கக்கூடிய ஜ்ஞானயோகமாகிற தர்மத்தைவிட, ஶ்ரேயாந் - சிறந்தது. *

பா] இவ்விதமாகக் கர்த்ருத்வம் முதலியவைகளைவிட்டு எனக்காராதனமாகச் செய்கிற கர்மம் ஸ்வதர்மம். தன்னாலேயே செய்யத்தகுந்ததாகையினால் 'ஸ்வதர்மம்' என்னப்படுகிறது ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருக்கிற புருஷ

வற்றையும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்பதிலும், எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறான் என்பதிலும் உதாஹரித்திருக்கும் வசனங்களுக்கு ஸம்பவிப்பதைப்போலத் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்ளவும். 46

தா] இப்படி வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் ஸ்வரூபத்தினால் விடத்தக்கவைகளல்ல என்பதும் பரமாத்மாவை அடைவதற்கு ஸாதனமாகும் விதமும் சொல்லப்பட்டது. பிறகு 1 'தைவமேவாபரே யஜ்ஞம்' என்றிவை முதலிய இடங்களில் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான தர்மத்தோடு சேர்ந்திருப்பதினாலும் சில நியமம் முதலியவைகளோடு சேர்ந்திருப்பதினாலும் கர்மயோகத்திற்குள்ளடங்கியதாகிய அந்த வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் ஜ்ஞானயோகத்தில் அதிகாரமுள்ளவனாலும் விடத்தக்கவைகளல்ல என்று முன் சொன்னது ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகம் முதலாக. இவ்விடத்தில் 'ஸ்வதர்ம' என்னும் பதம் தன்னுடைய வர்ணாஶ்ரமங்களுக் கேற்பட்ட தர்மங்களைச் சொல்லுகிறதல்ல. அப்படியாகில் 'பரதர்ம' என்னும் பதத்தினால் வேறு வர்ணம், முதலியவைகளின் தர்மத்தைச் சொல்லவேண்டிவரும். அது உசிதமல்ல, அது ஶாஸ்த்ரங்களினால் மறுக்கப்பட்டிருப்பதினாலே அதர்மமாகையினாலே தன்னுடைய தர்மம் அதைவிட மிகவும் சிறந்தது என்று சொல்லியிருப்பது பொருந்தாதாகையினால். ஏனெனில் பாபத்தைவிடப் புண்ணியம் சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறதில்லையல்லவா. ஆகையினாலேயே வேதத்திற்குப் புறம்பான தர்மங்களைவிட வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற தர்மம் சிறந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது என்

¶ பகவத்கீதை - 10 - 8. 1 பகவத்கீதை - 4 25.

ஞல் இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களாகிய கர்மயோகமென்கிற தர்மம் ஸுலபமாய்ச் செய்யக்கூடியதாயாகிறதல்லவா, ஆகையினுல் கர்மயோகமென்று பேருடைய தன்னுடைய தர்மம் அங்கங்களினுல் குறைவுபட்டிருந்தபோதிலும் இந்த்ரியங்களை ஜயிக்கஸாமர்த்தியமுடைய புருஷனுல்அனுஷ்ட்டிக்கக்கூடியதாயும் எல்லா இந்த்ரியங்களையும் அடக்குவதாகையினுலே தவறுதல் நேரிடக்கூடியதாயும், எப்பொழுதாவது ஒரு ஸமயத்தில் பூர்ணமாயனுஷ்ட்டிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற ஜ்ஞானயோகத்தைவிடமேலானது

பது உசிதமல்ல. க்ஷத்திரியனுகிய அர்ஜுநனைக்குறித்து 1 'ஶ்ரேயோ போ⁴க்தும் பை⁴க்ஷம்' என்றவனுலேயே சொல்லப்பட்ட ப்ராம்மணர்களின் தர்மமாகிய ஸந்நியாஸத்தை மறுத்திருக்கிறது இது என்பதும் உசிதமல்ல. அது இவனுக்கு ஶாஸ்த்ரத்தினுல் விதிக்கப்பட்டிருந்தால் அதை மறுப்பது பொருந்தாது. ஶாஸ்த்ரத்தினுல் விதிக்கப்படாமலிருந்தால் அது பாபமாகையினுலேயே முன்பு சொல்லியதினுல் ஸமாதானமேற்பட்டு விட்டபடியினுலும். ஆபத்காலங்களில் அடுத்த தாழ்ந்ததாகிய ஜீவனுபாயம் இவனுல் விடக்கூடியதல்ல ஆகையினுல் இவ்விடத்தில் 'ஸ்வத⁴ர்ம', 'பரத⁴ர்ம' என்னும் பதங்கள் முன்போலவே கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், இவைகளைச் சொல்லுகின்றனவாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டதுகள். 'ஸ்வ' என்னும் பதம் ஜாதியைச் சொல்லுகிறது என்பதை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறுர்—'தன்னுலேயே' என்றுரம்பித்து. 'ஸ்வபா⁴வநியதம் கர்ம' என்று மேலே சொல்லியிருப்பதை யனுஸரித்துக் கர்மங்களைச் சொல்லுகிற 'த⁴ர்ம' என்னும் பதம் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை யனுஸரித்தும் பலங்களில் ஆசையில்லாமல் செய்கிற கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. அவ்விடத்தில் தன்னுலேயே செய்பத்தகுந்ததாகையினுல் என்பதை விவரிக்கிறுர்—'ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருக்கிற' என்றுரம்பித்து. 'விகு³ண:' என்னும் பதம் விடத்தக்கது என்கிற ஆக்ஷேபத்தைக் காட்டுகிறது என்று சொல்லுகிறுர்—'அங்கங்களினுல்' என்றுரம்பித்து. வேறு சக்தியில்லாமையினுலே முக்கிய கல்பமாகச் செய்ய முடியவில்லை என்றெப்புக்கொள்ளப்பட்டிருந்தபோதிலும் என்றர்த்தம். 'ஸ்வ' என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்படுகிற கர்மயோகம் செய்பத்தகுந்தவனைவிட மற்றொருவன் இவ்விடத்தில் பரன் என்னப்படுகிறுன். அவனுவது ஜ்ஞானயோகத்தைச் செய்யத்தகுந்தவன் என்கிற அபிப்ராயத்தினுல் சொல்லுகிறுர்—'இந்த்ரியங்களை ஜயிக்க ஸாமர்த்தியமுள்ளபுருஷனுல்' என்று. தவறுதல் நேரிடக்கூடிய தர்மம் நன்றுயனுஷ்ட்டிக்கப்பட்டதென்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறுர்—'எப்பொழுதாவது ஒரு ஸமயத்தில்' என்று. *

1 பகவத்கீதை - 2 - 5

பா-அ] இதையே நிரூபிக்கிறார்—

ஸ்வபாவநியதம் கர்ம குர்வந்நாப்நோதி கில்பிஷம் ‖ 47

ப-ரை] ஸ்வபாவநியதம் - ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஏற்பட்டதாகிய, கர்ம-கர்மத்தை, குர்வந் - செய்துகொண்டிருப்பவன், கில்பிஷம் - ஸம்ஸாரத்தை, நாப்நோதி - அடைவதில்லை. 47

பா] ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருப்பவனுக்கு இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களாகையினாலே கர்மங்கள் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஏற்பட்டவைகளாகையினால் கர்மங்களைச்செய்து கோண்டிருப்பவன் ஸம்ஸாரத்தை அடைவதில்லை, கர்மங்கள் தவறுதல்கள் நேரிடக்கூடியவைகளல்லவாகையினால். ஜ்ஞானயோகம் எல்லா இந்த்ரியங்களையும் அடக்குவதினால் உண்டாகக்கூடியதாகையினாலே தவறுதல் நேரிடக்கூடியதாகையினால் அதில்நிஷ்டையுடையவன் தவறுதலினால் ஸம்ஸாரத்தை அடைந்தாலுமடைவான். ஆகையினால் கர்மநிஷ்டையே மேலானது என்று மூன்றாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டதை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார். 47

தா] 'ஸ்வபாவநியதம்' என்கிற இடத்தில் ஜாதிக்கேற்பட்டது என்றர்த்தம் என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'இதையே' என்றாரம்பித்து எப்படி எட்டிமரம், வேப்பமரம், புளி, இவைகளிலுண்டாகிய புழுக்களுக்கு ஆஹாரங்கள் அதின்ஸ்வபாவத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அதைப்போல என்று தாத்பர்யம். 'கில்பிஷ' என்னும் பதம் அதிக அநிஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காகப் பாபத்தின் பலத்தைச் சொல்லுகிற 'ஸம்ஸார' என்னும் பதத்தினால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. ஜ்ஞானயோக நிஷ்டையில் ஸம்பவிக்கக் கூடியது ஸம்ஸாரம், அது இதற்கில்லை என்று தெரிவிப்பதற்காகவாவது, கர்மயோகத்தைச் செய்தவன் ஸம்ஸாரத்தை யடைவதில்லை யென்று மறுத்ததினால் மற்றவனடைகிறான் என்றேற்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினாலாவது சொல்லுகிறார்—'ஜ்ஞானயோகம்' என்றாரம்பித்து, வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகவும், இதில் அதிக ப்ரீதி உண்டென்று தெரிவிப்பதற்காகவும் புனருக்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காகவும் 'மூன்றாவது அத்யாயத்தில்' என்பது முதலியது சொல்லப்பட்டது. 47

𑌸𑌹𑌜𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌸𑌦𑍋𑌷𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾 𑌹𑌿 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌧𑍂𑌮𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌵𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 48

ப-ரை] 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 – அர்ஜுந, 𑌸𑌹𑌜𑌂 - ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டதாகிய, 𑌕𑌰𑍍𑌮 - கர்மத்தை, 𑌸𑌦𑍋𑌷𑌮𑌪𑌿 - தோஷத்தோடு கூடியிருந்தபோதிலும் 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 - விடக்கூடாது, 𑌹𑌿-எந்தக் காரணத்தினால், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌃 – எல்லாக் கர்மங்களின் ஆரம்பங்களும், 𑌧𑍂𑌮𑍇𑌨 - புகையினால், 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌵 - நெருப்பைப் போல, 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 – தோஷத்தினால், 𑌆𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 – வ்யாபரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ.　48

பா] ஆகையினால் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஏற்பட்டதாகையினால் ஸுலபமாய்ச் செய்யக்கூடியதாயும் தவறுதல் நேரிடக்கூடாததாயுமிருக்கிற கர்மத்தை அது துக்கத்தோடு கூடியிருந்தபோதிலும் விடக்கூடாது. ஜ்ஞானயோகத்தைச் செய்யத் தகுந்தவனாயிருந்தபோதிலும் கர்மயோகத்தையே செய்

தா] 'ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஏற்பட்டதாகையினால்' என்பதற்கு அவரவர்களின் வாஸனையினால் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியினால் என்றர்த்தம். இப்படியாகில் விடக்கூடாதென்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஸுலபமாய்ச் செய்யக்கூடியதாயும்' என்று. 'தோஷம்' என்னும் பதத்தினால் பாபத்தைச் சொல்லுகிறது யுக்தமல்ல, ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கார்யத்தில் பாபமுண்டாகாததாகையினால். அப்படிப் பாபமுண்டாகில் '𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍' என்பது உசிதமல்ல, பாபம் எல்லோராலும் விடத்தக்கதாகையினால். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் ஶரீரத்திற்கு ஶ்ரமம் முதலியவைகளுடன் சேர்ந்திருக்கிறதென்பது '𑌸𑌦𑍋𑌷𑌂' என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வளவு மாத்திரத்தினாலும் சோம்பேறிகளுக்கு விடவேண்டும் என்கிற புத்தி உண்டாய்விடும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'துக்கத்தோடுகூடியிருந்தபோதிலும்' என்று. இதனால் கபிலருடைய மதத்தை ஆரோபித்துக்கொண்டு '𑌸𑌦𑍋𑌷𑌂' என்றனுவாதம் செய்திருக்கிறது என்று மற்றவர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது நிராகரிக்கப்பட்டது. மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனுக்கு ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டதாயும் சிறந்ததென்று கீழே சொல்லப்பட்டதாயுமிருக்கிற கர்மயோகத்தில் அல்பமான கஷ்டத்தைப் பொறுக்காமையினால் விடவேண்டுமென்கிற புத்தி எப்படி உண்டாகும்? ஆகையினால்விடுவதற்குப்ரஸ்தாவமே இல்லாமையினால் விடக்கூடாதென்று மறுத்திருப்பது உசிதமல்ல, என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்— 'ஜ்ஞானயோகத்தைச் செய்யத்தகுந்தவனாயிருந்தபோதிலும்' என்று.

என்றர்த்தம். கர்மயோகத்தின் ஆரம்பங்களும் ஜ்ஞானயோகத்தின் ஆரம்பங்களும் புகையினால் அக்னிபோலத் துக்கத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவுதான் வ்யத்யாஸம். கர்மயோகம் ஸுலபமாய்ச் செய்யக் கூடியது, தவறுதல் நேரிடக்கூடாதது. ஜ்ஞானயோகம் இதற்கு விரோதமான ஸ்வபாவமுடையது என்பது. 48

அஸக்தபுத்திஸ் ஸர்வத்ர ஜிதாத்மா விகதஸ்ப்ருஹ:।
நைஷ்கர்ம்யஸித்திம் பரமாம் ஸந்ந்யாஸேநாதிகச்சதி ॥ 49

ப-ரை] ஸர்வத்ர - எல்லா விஷயங்களிலும், அஸக்தபுத்தி: - பற்றுதலையடையாத புத்தியையுடையவனாய்க் கொண்டும், ஜிதாத்மா-ஜயிக்

'போதிலும்' என்னும்பதம் மற்றவர்களைப்பற்றிக் கேழ்க்கவே வேண்டியதில்லை என்று தெரிவிப்பதற்காக. கஷ்டமில்லாத உபாயத்தைப்பார்த்தால் தன்னுடைய அதிகாரத்தை யோசிக்காமல் அதில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகுமாகையினால் அதிலிருந்தும் தடுக்கப்படுகிறான் என்றர்த்தம். துக்கத்தோடுகூடியது, துக்கமில்லாதது என்கிற வ்யத்யாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டு தவறுதல்நேரிடக்கூடாததுமுதலிய காரணங்களினால் கர்மயோகமே செய்யவேண்டுமென்று நியமம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு துக்கத்தோடு கூடினதென்பது இரண்டிற்கும் ஸமானம் என்று சொல்லப்படுகிறது—'ஸர்வாரம்பா ஹி' என்றாரம்பித்து. 'கர்மயோகத்தின் ஆரம்பங்களும் ஜ்ஞானயோகத்தின் ஆரம்பங்களும்' என்பதினால் 'ஸர்வ' என்னும் பதத்தினால் இவ்விடத்தில் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட எல்லாக் கர்மங்களும் சொல்லப்படுகின்றன என்று சொல்லுகிறார். துக்கம் ஸமமாக இருந்தால் ஒன்றைமாத்திரம் செய்யவேண்டுமென்று நியமிப்பதில் என்ன ப்ரயோஜனம்? அந்தத்துக்கம் கர்மயோகத்தை விடுவதற்கு ஏன் காரணமாகாது? என்கிறஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'இவ்வளவுதான் வ்யத்யாஸம்' என்றாரம்பித்து. கர்மங்களை ஆரம்பிப்பதில் ஶரீரத்திற்கு ஶ்ரமம் மாத்திரம். ஜ்ஞானயோகத்தை ஆரம்பிப்பதிலோவெனில் அதிக ஸமீபத்திலிருந்தபோதிலும்[1] 'முழங்கை முண்டு' நடுவில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற வஸ்துவைப்போலிருக்கிற ஜீவாத்மாவைத் தேடுவதினால் இந்த்ரியர், மனது, இவைகளை யடக்குவதினால் உண்டாகிய ஶ்ரமம் அதிகத்துக்கம் என்று தாத்பர்யம். 48

---

1 தாத்பர்ய சந்த்ரிகையின் மற்றொரு பாடாந்தரப்படி 'முழங்கை முண்டில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற வெல்லம் போல் இருக்கிற ஜீவாத்மாவை' என்றர்த்தமாகவுமாம்.

கப்பட்ட மனதையுடையவனுய்க் கொண்டும், விகதஸ்ப்ருஹ:- ஆசையில்லாதவனுய்க் கொண்டும் (இருக்கிறவன்), ஸந்ந்யாஸேந - கீழ்ச் சொல்லிய கர்ம ஸந்நியாஸத்திஞல், பரமாம் - உயர்ந்ததாகிய, நைஷ்கர்ம்யஸித்திம் – த்யானயோகத்தின் ஸித்தியை, அதிகச்சதி - அடைகிறுன்.
49

பா] பலம் முதலியவைகளிடத்தில் பற்றுதலில்லாத புத்தியையுடையவனும், ஜயிக்கப்பட்ட மனதையுடையவனும், பரமாத்மாவையே கர்த்தா என்றனுஸந்தானம் செய்வதிஞல் தான் கர்த்தா என்பதில் ஆசையில்லாதவனும், கீழ்ச் சொல்லியபடி த்யாகத்தைவிட வேறுபட்டதல்ல என்று நிஶ்சயம் செய்யப்பட்ட ஸந்நியாஸத்துடன் கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவன் உயர்ந்ததாயும், ஜ்ஞான யோகத்திற்கும் ப்ரதானமாயுமிருக்கிற த்யான நிஷ்டையை யடைகிறுன். அதாவது எல்லா

தா] 'ஸர்வத்ராஸக்தபுத்தி:' என்று சொல்லி இருந்தபோதிலும் மறுபடியும் 'விகதஸ்ப்ருஹ:' என்று சொல்லியிருப்பது பலம், ஸங்கம், இவைகள் நிவ்ருத்திப்பதாகிய த்யாகத்தோடு சேர்த்துச் சொல்லப்பட்ட கர்த்ருத்வ த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது உசிதமாகையிஞல் கனவிலும் தன்னிடத்தில் கர்த்ருத்வம் உண்டாகிறதென்றனுஸந்தானத்தின் ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமலிருப்பதாகிய த்யாகத்தின் உயர்ந்த தசையைச் சொல்லுவதற்காக என்று சொல்லுகிறுர்—'தான் கர்த்தா என்பதில் ஆசை இல்லாதவனும்' என்று. 'ஸந்ந்யாஸேந' என்பது ஜ்ஞானயோகம் முதலியதைச் சொல்லுகிறதல்ல, கீழ்க்கர்மங்களைவிடக் கூடாதென்று சொல்லியிருப்பது பொருந்தாதாகையிஞலும், இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸந்நியாஸத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது உசிதமாகையிஞலும் என்கிற அபிப்ராயத்திஞல் சொல்லுகிறுர்—'கீழ்ச் சொல்லியபடி' என்றுரம்பித்து. இவ்விடத்தில் 'நைஷ்கர்ம்யஸித்திம்' என்னும் பதம் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல, 'ஸித்திம்ப்ராப்த:' என்றுரம்பித்து மறுபடியும் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை விதித்திருக்கிறபடியிஞல். ஜ்ஞானயோகம் மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறதுமல்ல, 'பரமாம்' என்று இங்கு விஶேஷணமிருக்கிறபடியிஞலும், 'நைஷ்கர்ம்ய' என்னும் பதத்திஞல் மாத்திரம் அதைச் சொல்லலாமாகையிஞலும். ஆகையிஞல் இவ்விடத்தில் ஜ்ஞான நிஷ்டையின் பலத்திஞுடைய ஆரம்பம் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்திஞல் சொல்லுகிறுர்—'த்யான நிஷ்டையை' என்று. 'நைஷ்கர்ம்யஸித்திம்' என்கிற இடத்தில் நைஷ்கர்

இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்கள் ஓய்ந்துவிடுவதாகிய மேலே சொல்லப் போகிற த்யான யோகத்தை அடைகிறான். 49

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌮𑍇 ।
𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌾 ॥ 50

ப - ரை] **𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯** - அர்ஜுந, **𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂** - த்யான யோகத்தின் ஸித்தியை, **𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃** - அடைந்தவன், **𑌯𑌥𑌾** - எவ்விதத்தினால், **𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮** - ப்ரம்மத்தை, **𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿** - அடைகிறானோ, **𑌤𑌥𑌾** - அந்தவிதத்தை, **𑌮𑍇** - என்னிடத்தி லிருந்து, **𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨** - சுருக்கமாக, **𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧** - தெரிந்துகொள், **𑌯𑌾** - எந்த ப்ரம்மமானது, **𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯** - த்யானத் திற்கு, **𑌪𑌰𑌾** - உயர்ந்ததாகிய, **𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾** - அடைய வேண்டிய ப்ரயோஜனமோ. 50

பா] ப்ரயாணம் புறப்படுகிற வரையில் தினந்தோறும் அனுஷ்டிக்கப் படுகிற கர்ம யோகத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட த்யானமாகிற ஸித்தியை அடைந்தவன் எவ்விதமாக இருந்துகொண்டு ப்ரம்மத்தை அடைகிறானோ,

---

ம்யத்தின் ஸித்தியாகிய என்கிற ஸமாஸத்தினாலாவது '𑌪𑌰𑌮𑌂' என்கிற விஶேஷணத்தினாலாவது ஏற்பட்டதை விவரிக்கிறார்—'ஜ்ஞான யோகத்திற்கும் ப்ரயோஜனமாயுமிருக்கிற' என்று. மேல் சொல்லப் போகிற க்ரந்தத்தை அனுஸரித்தும் இந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லு கிறது உசிதம் என்று சொல்லுகிறார்—'மேலே சொல்லப்போகிற' என்று. '𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 (கர்மங்களொன்றுமில்லாதவன் அவனுடைய ஸ்வபாவம் நைஷ்கர்ம்யம்)' என்கிற வ்யுத்பத்தியை விவரிக்கிறார்—'எல்லா இந்த்ரியங்களினுடையவும்' என்றாரம்பித்து. 49

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃' என்பது கீழ்ச்சொல்லியதை அனுவாதம் செய்கிறது என்பதை அதின் விஶேஷணங்களோடு கூடின காரணத்தை விவரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—'ப்ரயாணம் புறப்படுகிறவரை யில்' என்றாரம்பித்து. ஸித்தியை யடைந்தவன் ப்ரம்மத்தை யடைகி றான் என்று சொல்லியிருப்பதினால் மற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது இது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'த்யானமாகிற ஸித்தியை யடைந்தவன்' என்று சொல்லப்பட்டது. '𑌯𑌥𑌾' என்பது மேல்க்ரந்தத்தை அனு ஸரித்துப் புருஷனுடைய வ்யாபாரத்தினால் செய்யத்தகுந்த உபாயத் தின் விதத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—' எவ்விதமாக இருந்துகொண்டு' என்று. '𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧' என்பதற்கு என்னிடத்தி லிருந்து நிஶ்சயமாய்த் தெரிந்துகொள் என்றர்த்தம். உயர்ந்த பலத்தி

அந்த விதத்தைச் சுருக்கமாக என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள். அந்த ப்ரம்மமே 'நிஷ்டா ஜ்ஞாநஸ்ய யா பரா' என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. த்யானமாகிய ஜ்ஞானத்திற்கு எந்த ப்ரம்மம் மேலான அடைய வேண்டிய ப்ரயோஜனமோ என்றர்த்தம். 50

புத்த்யா விஶுத்தயா யுக்தோ த்ருத்யாத்மாநம் நியம்ய ச।
ஶப்தாதீந் விஷயாம்ஸ் த்யக்த்வா ராகத்வேஷௌ வ்யுதஸ்ய ச॥ 51

விவிக்தஸேவீ லக்வாஶீ யதவாக்காயமாநஸ:।
த்யாநயோகபரோ நித்யம் வைராக்யம் ஸமுபாஶ்ரித:॥ 52

அஹங்காரம் பலம் தர்பம் காமம் க்ரோதம் பரிக்ரஹம்।
விமுச்ய நிர்மம: ஶாந்தோ ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே॥ 53

ப-ரை] விஶுத்தயா - பரிசுத்தமாகிய, புத்த்யா - புத்தியுடன், யுக்த: - சேர்ந்தவனாய். த்ருத்யா - தைர்யத்தினால், ஆத்மாநம் - மனதை, நியம்ய - அடக்கிக்கொண்டும், ஶப்தாதீந் - ஶப்தம் முதலிய, விஷயாந் - விஷயங்களை, த்யக்த்வா - விட்டு விட்டு, ராகத்வேஷௌ - ஆசையையும் த்வேஷத்தையும், வ்யுதஸ்ய - தள்ளி, விவிக்தஸேவீ - ஜனமில்லாத இடத்தை அடைந்தவனாயும், லக்வாஶீ — மிதமான ஆஹாரத்தை ஸாப்பிட்டுக் கொண்டும், யதவாக்காயமாநஸ: - அடக்கப்பட்டவாக்கு, ஶரீரம், மனது, இவைகளை யுடையவனாய்க் கொண்டும், நித்யம் - எப்போழுதும், த்யாநயோகபர: - த்யான யோகம் செய்து கொண்டும், வைராக்யம் - மற்ற விஷயங்களில் ஆசையில்லாமையை, ஸமுபாஶ்ரித: - அடைந்தவனாய்க் கொண்டும், அஹங்காரம் - அஹங்காரத்தையும், பலம் - தன் வாஸனையின் பலத்தையும், தர்பம் — கொழுப்பையும், காமம் - காமத்தையும், க்ரோதம் - கோபத்தையும், பரிக்ரஹம் - மற்றெல்லா வஸ்துக்களையும், விமுச்ய - விட்டு விட்டு, நிர்மம: - மமகார மில்லாதவனாயும்,

லல்லவோ உபாயம் முடிவு பெறுகிறது. ஆகையினால் அதுவே உபாயம் முடியுமிடமாகையினால் 'நிஷ்டா' என்று சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'அந்த ப்ரம்மமே' என்று. 'ஜ்ஞாந' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் மேலே சொல்லப்போகிற த்யானத்தில் முடிவு பெறுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'த்யானமாகிற' என்றாரம்பித்து. 50

ஶாந்த: - சாந்தியை யுடையவனாயு மிருக்கிற (த்யான யோக நிஷ்டன்), ப்³ரஹ்மபூ⁴யாய - பரிசுத்தமான ஆத்மாவை அடைவதற்கு, கல்பதே - யோக்கியனாகிறான். 51—53

பா] உள்ளபடியே இருக்கிற ஜீவாத்மாவின் உண்மையைப் பற்றிய புத்தியோடு கூடினவனாயும், மனதை விஷயங்களி லிருந்து திருப்புவதினால் யோகம் செய்யத் தகுந்ததாகச் செய்து கொண்டும், ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களை ஸமீபத்தி லில்லாதவைகளாகச் செய்துகொண்டும் அவைகளி லுண்டாகிற ஆசை த்வேஷம், இவைகளைத் தள்ளிக் கொண்டும், த்யானம் செய்வதற்கு விரோதிகளாகிய வஸ்துக்க ளொன்று மில்லாத இடத்தி

தா] இவ்விடத்தில் 'பு³த்³தி⁴' என்னும் பதம் மேலே ப்ரஸ்தாவிக்கப் படுகிற 'ப்³ரஹ்ம' என்னும் பதத்தின் அபிப்ராயத்திலேற்பட்ட அர்த்தத்தைப்பற்றிய புத்தியைச் சொல்லுகிறது. அதற்கு சுத்தியாவது பூர்ணமாகத் தெரிந்துகொள்ளாமை, ஸந்தேஹம், விருத்தமாக அறிதல் முதலிய தோஷங்களில்லாமை. என்று சொல்லுகிறார்—'உள்ளபடியே இருக்கிற' என்றாரம்பித்து. 'த்⁴ருத்யா' என்பதினால் முன்பு சொல்லிய விதமான ஸாத்விக த்ருதி சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'விஷயங்களிலிருந்து திருப்புவதினால்' என்று. இவ்விடத்தில் தைர்யத்தினால் மனதை அடக்குவதாகிய கர்மம் சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் முன்பே விடப்பட்ட ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றி அப்பொழுது விட்டு என்று சொல்லப்படுகிறதே அது எப்படிப்பட்டது? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'ஸமீபத்தில் இல்லாதவைகளாய்ச் செய்துகொண்டு' என்று. விஷயங்கள் ஸமீபத்திலிருப்பது ஜிதேந்த்ரியனையும் கலக்கிவிடுமல்லவா என்று தாத்பர்யம். 'ராக³த்³வேஷௌ வ்யுத³ஸ்ய' என்று விஷயங்களிலுண்டாகிய ராகத்வேஷங்களைத் தள்ளுவதும் அப்பொழுது செய்யவேண்டியதைப்பற்றியது என்று தெரிவிப்பதற்காகவும் 'வைராக்³யம் ஸமுபாஶ்ரித:' என்பதோடு புனருக்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காகவும் சொல்லுகிறார்—'அவைகளிலுண்டாகிற' என்றாரம்பித்து. இத்தால் விஷயங்கள் ஸமீபத்தில் இல்லாமையின் ப்ரயோஜனம் காட்டப்பட்டது. அன்றிக்கே தூரத்திலிருந்தபோதிலும், அவைகளில் ஸூக்ஷ்மமாகிய ஆசையும் விடத்தக்கது என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். 'விவிக்த' என்பதற்கு இல்லாமலிருக்கிற என்றர்த்தம். அதை இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குபயோகமான அர்த்தத்தினால் விசேஷித்துச் சொல்லுகிறார்—'த்யானம் செய்வதற்கு விரோதிகளாகிய' என்றாரம்பித்து. 'விவிக்தஸேவீ' என்பதினால் முன்பு

லிருந்து கொண்டும், அதிகமாக ஸாப்பிடுவது, ஸாப்பிடாமலிருப்பது, இவைகளில்லாமலிருப்பவனாயும், த்யானத்திற்கனுகுணமாகச் செய்யப்பட்ட ஶரீரம் வாக்கு, மனது, இவைகளின் வ்யாபாரங்களை யுடையவனாய்க் கொண்டும் இப்படிப்பட்டவனாய் ப்ரயாணம் புறப்படுகிற வரையில் தினந்தோறும் த்யானம் செய்து கொண்டும், த்யானம் செய்யப்படுகிற வஸ்துவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் தோஷங்களை நிரூபிப்பதினால் அந்தந்த விஷயங்களில் ஆசை இல்லாமையை வ்ருத்தி செய்து கொண்டும், ஆத்மாவல்லாத வஸ்துவினிடத்தில் இதுவே ஆத்மா என்கிற அபிமானத்தையும், அது வ்ருத்தி யடைவதற்குக் காரணமாகிய வாஸனையின்

சொல்லப்பட்ட 'லக்₄வாஶீ' என்பது முதலியது ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அதிகமாக ஸாப்பிடுவது' என்றாரம்பித்து. 'த்₄ருத்யாத்மாநம் நியம்ய' என்பதோடு 'யதவாக்காயமாநஸ:' என்பதற்குப் புனருக்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'த்யானத்திற்கனுகுணமாகச் செய்யப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. ஶரீரத்தை த்யானத்திற்கனுகுணமாகச் செய்வதாவது உறுதியான ஆஸநம் முதலியவைகளை அடைதல். வாக்குக்கோவெனில் ப்ரணவம் முதலியவைகளைத் தவிர மற்ற வார்த்தைகளை விட்டுவிடுதல். மனதிற்கோவெனில் ஶுபாஶ்ரயமாகிய பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை நினைத்துக்கொண்டிருத்தல் கீழ்ச்சொல்லியவைகளெல்லாம் த்யானயோகத்திற்கங்கங்கள் என்று சொல்லுகிறார்—'இப்படிப்பட்டவனாய்' என்று. 'நித்யம்' என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ப்ரயாணம் புறப்படுகிற வரையில் தினந்தோறும்' என்று. 'ராக₃த்₃வேஷௌ வ்யுத₃ஸ்ய' என்பதினால் ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களிலுண்டாகிய ஆசை, த்வேஷம், இவைகளை விலக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டபடியினால் 'வைராக்₃யம் ஸமுபாஶ்ரித:' என்கிற இது அபிமானத்தினாலுண்டாகிய வஸ்துக்களைப்பற்றியது. அதில் 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க்கத்தின் அர்த்தமாகிய நன்மையாவது முன்பு ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் அதையே நன்றாக உறுதிப்படுத்தல் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'ஆசையில்லாமையை வ்ருத்திசெய்துகொண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படியே அஹங்காரம் முதலியவைகளை விடுவதிலும் அறியவேண்டியது. ஶரீரம், மனது, ப்ராணவாயு முதலியவைகளின் பலங்கள் யோகத்திற்கு விரோதி இல்லையாகையினால் 'வாஸனையின் பலத்தையும்' என்று விஶேஷித்துச் சொல்லி இருக்கிறது. கர்வமாவது இவ்விடத்தில் கீழ்ச்சொல்லிய அஹங்காரம், பலம், இவைகளைக் காரணமாகவுடையதாகிய செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்யாமை, நான்

பலத்தையும், இதனாலுண்டாகிற கர்வத்தையும், காமத்தையும், கோபத்தையும், மற்றெல்லா வஸ்துக்களையும் விட்டு விட்டுத் தன்னைச் சேர்ந்தவைகளல்லாத எல்லா வஸ்துக்களிடங்களிலும் தன்னுடையதென்கிற புத்தி இல்லாதவனாயும், ஆத்மாவை அனுபவிப்பதொன்றையே ஸுகமாக வுடையவனாயும், இப்படிப் பட்டவனாய்க்கொண்டு த்யான யோகம் செய்கிறவன் ப்ரம்மமாவதற்குத் தகுந்தவனாகிறான். எல்லா ஸம்ஸார பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டவனாய் உள்ளபடியே இருக்கிற ஜீவாத்மாவை அனுபவிக்கிறான் என்றர்த்தம். 51—53

ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸந்நாத்மா ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி |
ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்பக்திம் லபதே பராம் || 54

ப-ரை] ப்ரஹ்மபூத: - பரிசுத்த ஆத்மாவை யனுபவிக்கிறவனாய், ப்ரஸந்நாத்மா - துக்கம்முதலியவைகளில்லாதஸ்வரூபத்தையுடையவனாய், ந ஶோசதி - வேறொன்றைப்பற்றித் துக்கிப்பதுமில்லை, ந காங்க்ஷதி -

---

யோகீ, நான் ஶாந்தன் என்றுண்டாகும் கர்வமும் விடத்தக்கது. 1 'ஹ்ருஷ்டோ த்ருப்யதி த்ருப்தோ தர்மமதிக்ராமதி' என்று ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதினால் மனது, வாக்கு, ஶரீரம் இவைகளின் வ்யாபாரங்கள் நிவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டபடியினால் 'ஶாந்த:' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ஶாந்திக்கு விஶேஷமான காரணத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஆத்மாவை அனுபவிப்பதொன்றையே ஸுகமாகவுடையவனாயும்' என்று. இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்கள் ஓய்வதும் கோபம் முதலியவைகள் நிவ்ருத்திப்பதும் வெளியிலுண்டாகும் ஸுகத்தில் ஆசை இல்லாமையினால். அதுவும் அதைவிட விஶேஷமான ஆத்மாவை அனுபவிப்பதாகிய ஸுகம் ஸித்தித்துவிட்டபடியினால் என்று தாத்பர்யம். கீழ்ச்சொல்லிய எல்லாக் கர்மங்களிலும் த்யானயோகம் முக்கியம் என்று சொல்லுகிறார்—'இப்படிப் பட்டவனாய்க்கொண்டு த்யானயோகம் செய்கிறவன்' என்று. இவ்விடத்தில் த்யானமே யோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. த்யானத்தினால் உண்டாகிறயோகமாகவுமாம். அடுத்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை யோசித்து இவ்விடத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதம் பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'எல்லா ஸம்ஸார பந்தங்களிலிருந்து' என்றாரம்பித்து. 51—53

---

1 ஹ்ருஷ்ட: - ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவன், த்ருப்யதி - கொழுப்படைகிறான், த்ருப்த: - கொழுப்படைந்தவன், தர்மம் - தர்மத்தை, அதிக்ராமதி - மீறி நடக்கிறான்.

ஆசைப்படுவதுமில்லை, ஸர்வேஷு - எல்லா, பூதேஷு - ப்ராணிகளிடங்களில், ஸம: - ஸமமான புத்தியையுடையவனாய்க்கொண்டு, பராம் - மிகவும் உயர்ந்ததாகிய, மத்பக்திம் - என்னிடத்தில் பக்தியை, லபதே - அடைகிறான். 54

பா] ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அளவில்லாத ஜ்ஞானமொன்றையே ஸ்வரூபமாகவுடையதாயும், எனக்குச் ஶேஷமாயிருப்பதொன்றையே ஸ்வபாவமாக வுடையதாயுமிருக்கிற தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தையுடையவனும், * 'இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்' என்பதினால் தனக்குச் ஶேஷமென்று சொல்லப்பட்டதல்லவா, கஷ்டம், கர்மம், முதலியவைகளினால் கலக்கத்தை யடையாத ஸ்வரூபத்தை யுடையவ

தா] இப்படிக் கர்மயோகம் முதலியவைகளினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாவை யனுபவிப்பது பரபக்தியில் அதிகாரத்தை உண்டாக்குகிறது என்பது இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது இந்த அபிப்ராயத்தினால் பகவானுக்குச் ஶேஷமாயிருக்கை ஒன்றையே ஸ்வபாவமாக வுடையவனாயிருக்கையும் ப்ரகாசிக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. யோகத்தினாலுண்டாக்கப்பட்ட 'ப்ரஹ்ம' என்று சொல்லப்பட்டது பெரிதாக இருக்கைஎன்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அளவில்லாதஜ்ஞானம்' ப்ரகாசிக்கிறது என்று சொல்லி இருக்கிறது. பகவானுக்குச் ஶேஷமாக இருக்கை ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்ததென்பது முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'இதஸ்த்வந்யாம்' என்றாரம்பித்து. 1 'ராகாதிதூஷிதே சித்தே நாஸ்பதீ மதுஸூதந:' என்றிவை முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி, செய்பத்தகாத அயோக்யதை இல்லாமை, 'ப்ரஸந்நாத்மா' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார் —'கஷ்டம், கர்மம், முதலியவைகளினால் கலக்கத்தையடையாத' என்று. 'முதலிய' என்னும் பதத்தினால் விபாகம், ஆசை, இவைகளும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன, அவைகளும் கலக்கங்களாகையினாலும், 2 'க்லேஶகர்மவிபாகாஶயை:' என்று சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும். அவித்யை, அஹங்காரம் முதலியவைகள் ஐந்தும் க்லேசங்கள். புண்ணியம் பாபம் இவை

* பகவத்கீதை - 7 - 5

1 விஷ்ணுதர்மம் - 9 - 10. மதுஸூதந: பகவான் ராகாதிதூஷிதே-ஆசை முதலியவைகளினால் கெடுக்கப்பட்டிருக்கிற, சித்தே - மனதில், நாஸ்பதீ - இடத்தையுடையவனல்ல, அதாவது வசிக்கமாட்டான் என்றர்த்தம்.

2 யோகஸூத்ரம்.

ரையுமிருப்பவன் என்னைத் தவிர வேறொரு ப்ராணியையும் குறித்துத் துக்கிப்பதுமில்லை ஆசைப்படுவதுமில்லை. பின்னை எப்படி என்னில் என்னைத் தவிர மற்றெல்லா ப்ராணிகளைப்பற்றியும் இவைகள் அநாதரிக்கத் தக்கவைகள் என்கிற விஷயத்தில் ஸமமான புத்தியையுடையவனாய்க்கொண்டு எல்லா வஸ்துக்களையும் த்ருணம்போல் நினைத்துக்கொண்டு எல்லாவற்

இரண்டும் கர்மம். ஜாதி, வயது, ஸுகங்கள், இவைகள் விபாகங்கள். அவைகளினால் உண்டாகும் ஸம்ஸ்காரங்கள் ஆசயங்கள். [1] 'யஸ்மிந் ஸ்திதோ ந து:கேந குருணாபி விசால்யதே' என்று முன்பு சொன்னதே 'ந ஸோசதி' என்பதினால் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே 'யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத:' என்று சொல்லப்பட்டது 'ந காங்க்ஷதி' என்பதினால் ஜ்ஞாபகப் படுத்தப்பட்டது. இவ்விடத்தில் 'ந ஹ்ருஷ்யதி' என்கிற பாடாந்தரம் அப்ரஸித்தமாகையினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. அதில் ஆத்மாவை அநுபவிப்பதினால் உண்டாகிய ஸுகத்தினால் வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களில் ஆசை இல்லாமை உண்டாகிறது. பரமாத்மாவோ வெனில் ஜீவாத்மாவை விட மேலான ஸுகமாகச் ஶாஸ்த்ரங்களில் கேழ்க்கப்பட்டிருப்பதினால் அவனை அநுபவிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை மிகுதியாக நிற்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'என்னைத்தவிர வேறொருப்ராணியையும் குறித்து' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துக்கமும் ஆசையும் உண்டாகாமலிருப்பதற்குக் காரணம் 'ஸம:' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'அநாதரிக்கத்தக்கவைகள் என்கிற விஷயத்தில் ஸமமான புத்தியை யுடையவனாய்க்கொண்டு' என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது எல்லா வஸ்துக்களிடங்களிலும் ஸமமான அநாதரவை உடையவனாய்க் கொண்டு என்றர்த்தம். மேலான தத்துவம், தாழ்ந்த தத்துவம், இவைகளின் பகுத்தறிவிற்கு ப்ரயோஜனமாகிய மற்ற வஸ்துக்களைப்பற்றிய அநாதரவு ஸமம் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்—'எல்லாவஸ்துக்களையும்' என்றாரம்பித்து. 'எல்லா வஸ்துக்களையும்' என்பதினால் ப்ரம்மா முதல் புழுவரையிலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள வ்யத்யாஸம் மேரு பர்வதத்தைக்குறித்து உளுந்து, கடுகு, இவைகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்றுள்ள வ்யத்யாஸத்தைப்போல அநாதரிக்கத்தக்கது என்பது காட்டப்பட்டது. 'த்ருணம் போல்' என்பதற்கு ரத்னமயமான மலையில் ஏறுவதற்கு யத்தினம் செய்து கொண்டிருப்ப

---

1 பகவத்கீதை-6-22.

றிற்கு மீஶ்வரனும் எல்லாலோகங்களினுடையவும் உத்பத்தி, ஸ்திதி, லயம்,இவைகளை விளையாட்டாகஉடையவனும், கெட்ட குணங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதவனும், எல்லை இல்லாத மேன்மையையுடைய எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கே இருப்பிடமாயும், அழகு நிறைந்த

வனுக்கு வைக்கோலின் கும்பல்களில் ஆசை உண்டாகாதல்லவாஎன்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் 'ஈஶ' என்னும் பதத்தினால் பரபக்தியுண்டாவதற்கும் அது வ்ருத்தியடைவதற்கும் காரணமாக இந்தக் கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் முன்னும், மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களிலும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டவைகளும் உபாஸநம் செய்யும்பொழுது அனுஸந்திக்கவேண்டியவைகளுமான ஆகாரங்கள் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டன என்று சொல்லுகிறார்—'எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனும்' என்றாரம்பித்து. 'எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனும்' என்பதற்கு, என்னால் நியமிக்கப்பட்டவனும் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டவனுமிருக்கிறவனுக்குத் தன்னைப்போலவே இருக்கிற என்னால் நியமிக்கப்படுகிறவர்களினால் என்ன ப்ரயோஜனம் என்று தாத்பர்யம். 'எல்லா லோகங்களினுடையவும்' என்றாரம்பிக்கும்வாக்யத்திற்கு 1 'காரணவஸ்துவே த்யானம் செய்யத்தக்கது' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது என்றுதாத்பர்யம். அன்றிக்கேஇந்த்ரியங்கள்,ஶரீரம், இவைகளைக் கொடுத்தது முதலியவைகளினால்மிகவும் உபகாரம்செய்தவனும்நான்குவிதப்புருஷார்த்தங்களுக்கும்காரணமாயுமிருக்கிற அந்தப்பரமாத்மா இருக்க அவனால்ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறவனும் ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறவனுமிருக்கிற மற்ற எவன் ஆஶ்ரயிக்கத்தகுந்தவன் என்று தாத்பர்யம். 'கெட்ட குணங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதவனும்' என்பதற்கு இந்தப் பரமாத்மா உள்ளபடியே அறியப்பட்டானேயானால் மற்ற வஸ்துக்களிடங்களிலேபோல அலக்ஷியம் ஆசையில்லாமை முதலியவைகள் உண்டாவதற்குக் காரணமில்லையல்லவா என்று தாத்பர்யம். 'எல்லையில்லாத' என்பது முதலியவற்றிற்கு ஒவ்வொரு குணங்களின் மேன்மையும் மனதை இழுக்கக்கூடியது. இப்படிப்பட்டகுணங்கள் அனேகம் சேர்ந்திருந்தால் கேழ்க்கவே வேண்டியதில்லை என்று தாத்பர்யம். எது மேலானதும் ஸுலபமானதுவோ அதுவேயல்லவோ ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கது. ஆகையினால் ஸௌலப்யத்திற் குபயோகமான குணங்களையும் இங்கே சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. 'அழகு நிறைந்த அம்ருத ஸமுத்திரமாயும்'என்பது ஶுபாஶ்ரயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் குணங்களைக் குறிக்கிறது.

---

1 *அதர்வஶிகோபநிஷத்.*

அம்ருத ஸமுத்ரமாயும், லக்ஷ்மியை யுடையவனாயும், தாமரைப்பூக்களைப் போன்ற கண்களை யுடையவனாயும், தனக்கு ஸ்வாமியாயுமிருக்கிற என்

'லக்ஷ்மியை யுடையவனாயும்' என்பதற்கு ஸ்ரீ என்பவள் எல்லாருக்கும் ஆஶ்ரயிக்கத்தகுந்தவளல்லவா. அவளும் இவனை எப்பொழுது மாஶ்ரயித்திருக்கிறாள் என்று தாத்பர்யம். ஶ்ரீயதெ - எல்லாராலும் அடையப்படுகிறாள், ஶ்ரயதெ – பகவானை அடைந்திருக்கிறாள், என்றல்லவோ ஸ்ரீஎன்னும் பதம் நிர்வசனம் செய்யப்பட்டது. 'ஈச' என்னும் விக்ருதி எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கிறாள் என்பதைக் காட்டுகிறது. 1 'பூமியும் லக்ஷ்மியும் உனக்குப் பத்னிகள்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்களுமிருக்கின்றன. புராணத்திலும் 2 'நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ' என்று சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் உபாஸிக்கத்தக்கவனாயிருக்கை அடையத்தக்கவனாயிருக்கை முதலிய எல்லாம் பத்னியோடு கூடிய பகவானுக்கே என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. ரஹஸ்யாம்நாயம் தெரிந்தவர்களும் இந்த அர்த்தத்தையே 'எப்பொழுதும் ஸமீபத்திலிருக்கிற ஶக்தி' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தினால் சொல்லுகிறார்கள். 'தாமரைப்பூக்களைப்போன்ற கண்களையுடையவனாயும்' என்றது அவயவங்களின் ஸௌந்தர்யங்கள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கிறது. 3 'அவனுக்கு ஸூர்யனால் மலர்த்தப்பட்ட தாமரைப்புஷ்பங்கள் எப்படியோ அப்படிக்கண்கள் இருக்கின்றன, அவனுக்கு உத் என்று திருநாமம், இவன் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் மேற்பட்டவன், எவன் இப்படி த்யானம் செய்கிறானோ அவனும் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் மேலேபோகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யத்தில் எல்லாப் பாபங்களும் விடவேண்டுமென்றாசையுடையவன் உபாஸநம் செய்ய வேண்டியதற்காகத் தாமரைப் பூக்களைப்போன்ற கண்களையுடையவனாயிருக்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. 4 'சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி', 5 'யம் பஶ்யந்தி யோகிந:' என்றிவை முதலிய

---

1 புருஷஸூக்தம்.

2 விஷ்ணுபுராணம் - 8 - 17. ஜகந்மாதா - லோகங்களுக்குத் தாயாராகிய, ஏஷா - இந்த, ஸ்ரீ: - லக்ஷ்மி, விஷ்ணோ: - பகவானுக்கு, நித்யைவ - எப்பொழுதும் இருக்கிறவள், அநபாயிநீ - விட்டுப் பிரியாதவள்.

3 சாந்தோக்யம் - 1 - 1 - 6

4 ராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - 74 - 13. சபரி ஸ்ரீராமனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் - உம்முடைய மிகவும் குளிர்ந்த கடாக்ஷங்களினால் பரிசுத்தையானேன். 5 261-ம் பக்கம், 1-ம் புட்நோட்டைப் பார்க்க.

னிடத்தில் எல்லையில்லாத ப்ரியமாகிய அனுபவமாகிற மேலான பக்தியை யடைகிறான். 54

பா-அ] இதின் பலத்தைச்சொல்லுகிறார்—

ஹக்த்யா மாமஹிஜாநாதி யாவாநு யஶ்சாஸ்மி தத்த்வதஃ|
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே ததநந்தரம்|| 55

ப-ரை] (நான்) - ***யஃ*** - எப்படிப்பட்டவனாகவும், ***யாவாநு*** - எவ்வளவாகவும், ***அஸ்மி*** – ஆகிறேனோ, (அப்படிப்பட்ட) ***மாம்*** - என்னை, ***ஹக்த்யா*** – பக்தியினால், ***தத்த்வதஃ*** - உள்ளபடியே, ***அஹிஜாநாதி*** - அறிகிறான், ***மாம்*** - என்னை, ***தத்த்வதஃ*** - உள்ளபடியே, ***ஜ்ஞாத்வா*** - அறிந்து, ***ததநந்தரம்*** – அதற்குப்பிறகு, ***ததஃ*** – அந்தப் பக்தியினாலேயே, ***விஶதே*** - அடைகிறான் 55

பா] நான் ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவங்களினாலும் எப்படிப்பட்டவனோ, குணங்களினாலும் விபூதிகளினாலும் எவ்வளவானவனோ,அப்படிப்

இடங்களிலும் அவனுடைய கடாக்ஷம் மிகவும் பரிசுத்தமான தென்பது சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். பக்தி உண்டாவது முதலியவற்றில் கீழ்ச் சொல்லிய தெல்லாம் ஒருதட்டாகவும் ஸ்வாமி என்பது ஒருதட்டாகவுமிருக்கிறது. இவன் ஒன்று குறைந்த எல்லாவற்றிற்கும் யஜமானனல்லவே என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— ‘தனக்கு ஸ்வாமியாயுமிருக்கிற’ என்று. 54

‘இதின் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்’ என்கிற இடத்தில் பரம்பரையாகவும் நேராகவுமிருக்கிற பலத்தை என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும். கீழே சொல்லப்பட்ட லோகங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கையை லக்ஷணமாகவுடைய எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனாகிய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிற அபிப்ராயத்தினால் ‘யஃ’ என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—‘ஸ்வரூபத்தினாலும்’ என்று. சில குணங்கள் உண்டென்றும் சில கெட்ட குணங்கள் இல்லாதவனென்றும் சொல்லியிருக்கிற சோதகவாக்யங்களினா லறியப்பட்ட எல்லாவித்யைகளிலும் அனுஸந்திக்கத்தகுந்த ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களை உடையவனாயிருக்கை ‘ஸ்வபாவங்களினாலும்’ என்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களில்லாவிடில் ஸ்வரூபமே நிரூபிக்கப்படாமையினால் வஸ்து ஒரு ஸ்வபாவமுமில்லாததாகிவிடும் ‘ஸர்வ’ என்னும் பதம் ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. ‘ஸ்வபாவ’ என்னும் பதம் ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும் சிலர்சொல்லுகிறார்கள். ‘யாவாநு’

பட்ட என்னை இப்படிப்பட்ட பக்தியினால் உள்ளபடியே அறிகிறான், என்னை உள்ளபடியே அறிந்து அப்படி யறிந்த பிறகு அந்தப் பக்தியினாலே யே என்னை அடைகிறான். உள்ளபடியே ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், குணங்கள், விபூதிகள், இவைகளைப் பார்த்தபிறகுண்டாகிய எல்லை இல்லாத

என்னும் பதம் அதிகம் குறைவு என்று சொல்லத்தகுந்த ஆகாரத்தைப்பற்றியதென்பது உசிதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'குணங்களினாலும் விபூதிகளினாலும்' என்று. இவ்விடத்தில் 'குண' என்னும்பதம்நிரூபிதஸ்வரூபவிஶேஷணங்களாகிய ஜ்ஞானம், ஶக்தி, முதலிய எல்லா ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறது. 'யாவாந் யஶ்ச' என்கிற பதங்களை ஶ்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கும் வரிசையை மாற்றி வ்யாக்யானஞ் செய்தது புத்தியில் விஷயமாகும் வரிசையைக் காட்டுவதற்காக. 'தத்த்வத:'என்பது'யாவாந்யஶ்ச'என்கிற இடத்தில் வேண்டியதில்லை யாகையினாலும், 'அபிஜாநாதி' என்கிற இடத்தில் ஸம்ஶயம் முதலியவைகளை விலக்குவதற்காக வேண்டியிருக்கிறபடியினாலும் 'தத்த்வத: அபிஜாநாதி' என்றந்வயம் சொல்லப்பட்டது. 'மாம் தத்த்வதோऽபிஜாநாதி' என்று கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தத்தையே 'மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா' என்றநுவாதம் செய்திருப்பது உபாயமாக இருந்தபோதிலும் மிகவும் போக்யமாகையினாலும் கிடைப்பது மிகவும் அரிதாகையினாலும் இதில் அதிக ப்ரீதியைக் காட்டுவதற்காக. 'தத்த்வதோஜ்ஞாத்வா' என்பதினாலேயே ஜ்ஞான முண்டான பிறகு ஸித்தி உண்டாகிறது என்றேற்படுகிறபடியினால் காரணங்கள் பூர்த்தியாக இருக்கிறதென்பதும் ஏற்பட்டிருப்பதினாலும், 'ததநந்தரம்' என்பதினால் ஜ்ஞானத்திற்குப் பிறகு அடைவதுண்டாகிறதென்று நேரில் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலும், 'பக்த்யா த்வநந்யயா' என்கிற இடங்களில் முன்பே பகவானை அடைவதில் பக்தியே காரணமென்று சொல்லி இருப்பதினாலும் 'தத:' என்பதற்கு'பக்தியினாலேயே' என்றர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'ப்ரவேஷ்டும்'என்று முன்பு சொன்ன அர்த்தமே இங்கும் சொல்லப்படுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'அடைகிறான்' என்று சொல்லப்பட்டது. உள்ளபடியே அறிவதும் உயர்ந்த தசையையடைந்ததாகிய பக்தியினால் அந்யோந்யாஶ்ரயதோஷமும் பக்திக்கு வெவ்வேறுவரிசை க்ரமங்கள்இருக்கிறபடியினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட தசையையுடைய அந்தப்பக்தியே நேரில் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம் என்று சொல்லுகிறார்—'உள்ளபடியே ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம்' என்றாரம்பித்து. 'பார்த்த பிறகுண்டாகிய' என்று சொல்லியிருப்பதி

மேன்மையையுடைய பக்தியினாலென்னை அடைகிறானென்றர்த்தம். இவ்விடத்தில் '𑌤𑌤𑌃' என்பதினால் அடைவதற்குக் காரணமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பக்தியே சொல்லப்படுகிறது, * '𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃' என்று அந்தப் பக்தியே, உள்ளபடியே பகவானை யடைவதற்குக் காரணமென்று சொல்லி யிருப்பதினால். 55

பா - அ] இப்படிப் பலம் முதலியவைகளை விட்டுப் பரமாத்மாவிற் காராதனங்களாக அனுஷ்டிக்கப்படுகிற வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குத் தகுந்ததாகிய நித்யநைமித்திகக் கர்மங்களின் பரிபாகம் சொல்லப்பட்டது இப்பொழுது கீழ்ச்சொல்லிய விதமாக அனுஷ்டிக்கப்படுகிற காம்யகர்மங்களுக்கும் இதே பரிபாகமுண்டாகிறதென்று சொல்லுகிறார்—

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌦𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍋 𑌮𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 ।
𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌦𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌪𑌦𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥ 56

னால் '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿' என்பது ஸாக்ஷாத்காரத்தைச்சொல்லுகிறதென்று காட்டப்பட்டது. பரபக்தியினாலும் தத்வ ஜ்ஞானமே உண்டாக்கப்படுகிறது. அந்தஜ்ஞானமேநேரில் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்கிற குத்ருஷ்டிகளின் மதத்தை நிராகரிக்கிறார்—'இவ்விடத்தில்' என்றாரம்பித்து. 'பக்தியே' என்பதினால் ஸாக்ஷாத்காரத்தை விலக்குகிறது. இவ்விடத்தில் பக்தி தூரத்தில் சொல்லப்பட்டது, ஜ்ஞானம் ஸமீபத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இருந்தபோதிலும் தூரத்தில் சொல்லப்பட்ட பக்தியைச் சொல்லுவதுசிதம். அப்படிக்கில்லாவிடில் '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾' என்பவை முதலியவைகளோடு புனருக்திவரும். இவ்விடத்தில் ஸாக்ஷாத் காரத்திற்குக்காரணமாகிய பக்தியை யனுவாதம் செய்வதில் ப்ரயோஜனமில்லாமையினால் அதற்கு மேல்பட்ட தசையோடு கூடிய அந்தப் பக்தியே சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். முன்பு சொன்ன காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—'𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾' என்றாரம்பித்து. இதின் கருத்தாவது—உபக்ரமாதிகரணந்யாயத்தையனுஸரித்துமுதலில்சொல்லியிருப்பது ப்ரபலம். விசதமாகவும் அவிசதமாகவுமிருக்கிற ப்ரமாணங்களுக்குள் விசதமாகச் சொல்லியிருக்கிறதை யனுஸரித்து மற்றொன்றுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டும்—என்பது. 55

கீழ் ஜ்ஞானநிஷ்டை சொல்லப்பட்டது. மேலே கர்மநிஷ்டை சொல்லப்படுகிறது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக முன்பும் கர்மநிஷ்டையிலேயே சில உட்பிரிவுகளின் பரிபாகம் சொல்லப்பட்டது என்றனுவாதம் செய்துகொண்டு ஸங்கதியைச் சொல்லு

---

* பகவத்கீதை - 11 - 54.

ப - ரை] மத்வ்யபாஶ்ரய: - என்னை ஆஶ்ரயித்தவனாய்க்கொண்டு, அதாவது என்னிடத்திலே பலாதிகளை ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, ஸர்வ கர்மாணி - எல்லாக் கர்மங்களையும், ஸதா - எப்பொழுதும், குர்வாண: - செய்துகொண்டிருக்கிறவன், மத்ப்ரஸாதாத் - என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால், ஶாஶ்வதம் - அழிவில்லாத, அவ்யயம் - குறைவில்லாத, அதாவது பூர்த்தியான, பதம் - அடையவேண்டிய ப்ரயோஜனமாகிய என்னை, அவாப்நோதி - அடைகிறான். 56

பா] கேவலம் நித்யங்களாயும் நைமித்திகங்களாயு மிருக்கிற தர்மங்களை மாத்திரமல்ல, பின்னை எதை என்னில் காம்யங்களாகிய எல்லாக் கர்மங்களையும் கர்த்ருத்வம் முதலியவைகளை என்னிடத்தில் விட்டுவிட்டுச் செய்கிறவன் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் அழிவில்லாததான அடைய வேண்டிய ப்ரயோஜனமாகிய என்னைப் பூர்ணமாக அடைகிறான். 'பத்யதே (அடையப்படுகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் 'பதம்' என்னப் படுகிறது. 56

கிறார்—'இப்படி' என்றாரம்பித்து. 'பரிபாகம்' ஆவது இவ்விடத்தில் கீழிரண்டு ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி, பரஜ்ஞானம், பரம பக்திவரையிலுள்ள பலங்கள். ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் முன்பு சொல்லப்பட்ட படியினால் 'ஸர்வ கர்மாண்யபி' என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்டவைகளை அனுஷ்டானம் செய்வது பகவான் ஒருவனிடத்திலேயே பக்தியை யுடையவனுயிருக்கையை ஸ்தோத்திரம் செய்வதற்காகச் சொல்லப்படுகிறதென்று தன்னிஷ்ட ப்ரகாரம் நடப்பதில் ஆசையுடைய சங்கராசாரியர் முதலியவர்களினுடைய மதத்தை நிராகரிக்கிறார்—'இப்பொழுது' என்றாரம்பித்து. 'ஸர்வ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களிலேயேகீழ்ச்சொல்லப்படாதவைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவதற்காக என்று தாத்பர்யம். இத்தையே விவரிக்கிறார்—'கேவலம்' என்றாரம்பித்து. கீழ் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரயோஜனமே இவ்விடத்திலும் 'ஶாஶ்வதம்' என்கிற விஶேஷணத்தோடு கூடிய 'பதம்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் அதற்கு வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்—'பத்யதே' என்றாரம்பித்து. 56

பா - அ] எந்தக் காரணத்தினால் இப்படியாகிறதோ ஆகையினால்—

𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃 ।
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌭𑌵 ‖ 57

ப - ரை] 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 - புத்தியோகத்தை, அதாவது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய புத்தியை, 𑌉𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 - மனதினால், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 - எல்லாக் கர்மங்களையும், 𑌮𑌯𑌿 - என்னிடத்தில், 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 - ஸமர்ப்பிஸித்துவிட்டு, 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃 - என்னையே ப்ரயோஜனமாகவுடையவனாய்க் கொண்டு, 𑌸𑌤𑌤𑌂 - எப்பொழுதும், 𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 - என்னிடத்திலேயே செலுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாக, 𑌭𑌵 - இரு.

பா] ஆத்மா எனக்குச் சேஷபூதம், என்னால் நியமிக்கப்படுகிறது, என்கிறபுத்தியினால், இதுவும் * '𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾' என்று கீழே சொல்லப்பட்டதல்லவா. கர்த்தாவோடு கூடியதாயும் ஆராதிக்கப்படுகிற தேவதைகளோடு கூடியதாயுமிருக்கிற எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடத்தில் வைத்துவிட்டு நானே ப்ரயோஜனமாக அடையத்தகுந்தவன் என்றனுஸந்தானம் செய்துகொ

தா] கீழ்ச் சொல்லியதாகிய பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு ஸாதனமென்பது மேலே உபாயத்தை விதிப்பதற்குக்காரணம் என்றுசொல்லுகிறார்—'எந்தக் காரணத்தினால்' என்றாரம்பித்து. '𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾' என்னும் பதத்திற்கு ப்ரயோஜனம் உண்டாவதற்காக அதினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டதாகிய பகவானிடத்தில் கர்மங்களை த்யாகம் செய்வதற்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்மை எவ்விதமான மனதிற்குண்டாகுமோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறார்—'ஆத்மா எனக்குச் சேஷபூதம்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் '𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾' என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யத்தையே கீழே விசேஷணத்துடன் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு ஸ்தாபிக்கிறார்—'இதுவும்' என்றாரம்பித்து. '𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾' என்பதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷமாயிருக்கை முதலிய விசேஷணங்களோடு கூடிய உள்ளபடி இருக்கிற ஜீவாத்மாவைப்பற்றிய புத்தியினால் என்றர்த்தம். '𑌸𑌰𑍍𑌵' என்னும் பதத்தினால் கர்மங்களின் ஸ்வரூபங்கள் எல்லாவற்றையும்போலக் கீழ்ச்சொல்லிய விதமாகக் கர்மங்களோடு சேர்ந்த வஸ்துக்களெல்லாமும் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'கர்த்தாவோடு கூடியதாயும்' என்றாரம்பித்து. '𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗' என்னும் பதத்தினால் மோக்ஷத்தில்

* பகவத்கீதை - 3 - 30.

ண்டு கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே இந்தப் புத்தியை யடைந்தே எப்பொழுதும் மனதை என்னிடத்தில் செலுத்திக்கொண்டிரு. 57

மச்சித்த: ஸர்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத் தரிஷ்யஸி ।
அத சேத் த்வம் அஹங்காராந் ந ஶ்ரோஷ்யஸி விநங்க்ஷ்யஸி ॥ 58

ப — ரை] மச்சித்த:-என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனையக்கொண்டு, ஸர்வதுர்காணி - எல்லாக் கஷ்டங்களையும், மத்ப்ரஸாதாத் - என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால், தரிஷ்யஸி — தாண்டப்போகிறாய், அத - அப்படிக்கில்லாமல், த்வம் - நீ, அஹங்காராத் - அஹங்காரத்தினால், ந ஶ்ரோஷ்யஸி சேத் - (என்னுடைய வார்த்தையை) கேழ்க்காமல் போகிறாயேயானால், விநங்க்ஷ்யஸி - நாசமடையப்போகிறாய். 58

பா] இப்படி என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாய்க் கொண்டு எல்லாக்கர்மங்களையும் செய்துகொண்டிருந்து ஸம்ஸாரத்திலுண்

ஆசையுடையவனுக்கு அஸாதாரணமாகிய பகவானே கர்த்தா என்கிற அனுஸந்தானம் முதலியது எல்லாம் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'இந்தப் புத்தியை யடைந்தே' என்று. 57

தா] 'மச்சித்த: ஸர்வதுர்காணி' என்கிற இடத்தில் 'மச்சித்த' என்னும் பதத்தினால் முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னதையே அனுவாதம் செய்திருப்பதினாலும் அந்த ஶ்லோகத்திலும் ஒருவித புத்தி விஶேஷத்தோடு கூடிய கர்மங்களை விதித்திருப்பதினாலும் மேல் க்ரந்தங்களிலும் யுத்தமென்று பேருடைய தன ஜாதிக் கனுகுணமான தர்மத்தில் உத்ஸாகத்தை உண்டாக்குவது ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறபடியினாலும் இவ்விடத்திலும் அதே தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—'என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. மனதை என்னிடத்தில் செலுத்தவேண்டும் என்பது மாத்திரம் இந்த ஶ்லோகத்தில் விதிக்கப்படுவதாக இருந்தால் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் யுத்தத்திலிருந்து திரும்புவதாகிய எண்ணத்தை நிராகரித்திருப்பது பொருந்தாது என்று தாத்பர்யம். 'துர்க' என்னும் பதம் மலைகள், காடுகள், ஜலங்கள் இவைகளினால் போகக்கூடாத இடங்களில் ப்ரஸித்தமாக இருப்பதினாலும் க்ஷத்திரியனும் யுத்தம் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசையுடையவனுமிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு அவைகளைத் தாண்டவேண்டுமென்கிற அபேக்ஷை ஸம்பவிக்கலாமாகையினாலும் அவைகளைச் சொல்லுவது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களை அனுஸரித்து 'ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகிய' என்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்பட்

டாகிய எல்லாக் கஷ்டங்களையும் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினாலேயே தாண்டப்போகிறாய். அப்படிக்கில்லாமல் நீ அஹங்காரத்தினால் அதாவது நானே எனக்குச் செய்யவேண்டிய கார்யம், செய்யத்தகாத கார்யம்இவை களைப் பற்றி எல்லாம் தெரிந்தவன் என்கிறஎண்ணத்தினால்,என்னுடைய வார்த்தையைக் கேழ்க்காமல் போகிறாயே யானால் நாசமடைந்தவனா

டது. 'ஸர்வதுர்காணி' என்பதினால் வ்யுத்பத்தி, அனுஶாஸநம், ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, முதலியவைகளுக்கு விருத்தமாக இருக்கிற அபூர்வம் முத லியவைகளைக் கல்பிப்பது விலக்கப்பட்டது. தான் பலத்தைக் கொடுக் கும்பொழுது தடங்கலாக இருக்கிற நிக்ரஹ ஸங்கல்பம் நிவ்ருத்திப் பது மாத்திரத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறான் என்பதும் தெரிவிக்கப்படு கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'என்னுடைய அனு க்ரஹத்தினாலேயே' என்று. இப்படி நித்யங்களும், நைமித்திகங்க ளும், காம்யங்களுமாகிய கர்மங்கள் ஒருவிதப் புத்தி விசேஷம், நிய மம், முதலியவைகளோடு சேருவதினால் கர்மயோகம் என்கிற பேரை உடையவைகளாய்க் கொண்டு பரம்பரையாகப் பரிபூர்ண மாகப் பகவானை அடைவதளவாகப் பரிபாகத்தை உண்டாக்குகி றது என்று நிரூபித்து எவ்விதத்தினாலும் கர்மயோகமே உனக் குச் செய்யத்தக்கது என்று முடிக்கப்பட்டது. பிறகு அதைச் செய்யாவிடில் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்—'யதஹங்கார' என்கிற பாதி ஶ்லோகத்தினால். ஹிதமான வார்த்தையை அநாதரவு செய்வதற் குக் காரணமாகிய அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது நானே எனக்குச் செய்யவேண்டிய' என்றாரம்பித்து. 'ந ஶ்ரோஷ்யஸி' என்பது கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோதிலும் கேட்டதின் ப்ரயோ ஜனமில்லாமையைக் காட்டுகிறது. 'விநங்க்ஷ்யஸி' என்பதினால் அநாதி காலமாகத் தொடர்ந்து வருகிற ஜீவாத்மாவின் நாசம் மேல் வரப்போகிற காலங்களிலும் தொடர்ந்திருக்கும் என்பது சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'நாசமடைந்தவனாகப் போகிறாய்' என்று. 1 'புத்திநாஶாத்ப்ரணஶ்யதி' என்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட தே ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். தன் வார்த்தை யைக் கேழ்க்காமலிருப்பதற்குக் காரணமாகிய நமக்கு வேறொரு ஆப் தர்களிருக்கிறார்கள் என்கிற எண்ணத்தை நிராகரித்துக்கொண்டு 'விந ங்க்ஷ்யஸி' என்பது சாபவார்த்தையைப்போலிருக்கிறது என்று தெரி

---

1 பகவத்கீதை -2-63.

கப்போகிறாய். என்னைத்தவிர வேறோருவனும் எல்லா ப்ராணிகளினுடையவும் செய்யத்தகுந்த கார்யம், செய்யத்தகாத கார்யம் இவைகளைத் தெரிந்துகொண்டவனும் நியமிக்கிறவனுமில்லையல்லவா. 58

யத³ஹங்காரமாஶ்ரித்ய ந யோத்ஸ்ய இதி மந்யஸே |
மித்²யைஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதிஸ்த்வாம் நியோக்ஷ்யதி || 59

ப-ரை] அஹங்காரம் - அஹங்காரத்தை, ஆஶ்ரித்ய - அடைந்து, ந யோத்ஸ்யே - நான் யுத்தம் செய்யப்போகிறதில்லை, இதி - என்று, மந்யஸே - எண்ணுகிறாயேயானால், ஏஷ: - இந்த, தே - உன்னுடைய, வ்யவஸாய:-நிஶ்சயம், மித்²யா - பொய், ப்ரக்ருதி: - ப்ரக்ருதியானது, த்வாம்-உன்னை, நியோக்ஷ்யதி - (யுத்தத்தில்) ஏவப்போகிறது. 59

பா] தனக்கு நன்மை தீமைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுவதைப்பற்றித் தான்

விப்பதற்காகவும் தானே மிகவும் ஆப்தன் என்று சொல்லுவதினால் தன்னால் உபதேசிக்கப்பட்டது வாஸ்தவம் என்றும் சொல்லுவதில் அபிப்ராயத்தைத் தெரிவிக்கிறார்—'என்னைத்தவிர' என்றாரம்பித்து. உபதேசம் செய்கிற மற்றவர்கள் என்றால் பேசுவிக்கப்பட்டவர்களாய் அல்பவிஷயத்தை யுடையதாகிய கொஞ்சவார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். நானோவெனில் எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் எல்லாவிதமுமான நன்மை தீமை இவைகளைத் தெரிந்து கொண்டவன். மற்றவர்களால் சொல்லப்பட்ட ஶாஸ்த்ரங்கள் எவைகளோ, அப்படி ஒருவராலும் சொல்லப்படாத வேதங்கள் எவைகளோ, அவைகள் எல்லாம் என்னுடைய உத்திரவாகையினாலேயே ப்ரமாணங்களாக இருக்கின்றன என்று தாத்பர்யம். 58

இப்படிப் பகவானுடைய உத்திரவைக் கேழ்க்காமலிருப்பதின் ப்ரயோஜனமாகிய யுத்தத்திலிருந்து திரும்புவது ஆத்ம நாசத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லப்பட்டது. பிறகு யுத்தத்திலிருந்து திரும்பவேமுடியாது என்று சொல்லப்படுகிறது — இந்த ஶ்லோகத்தினால். மேலும் கர்மயோகம் என்றால் செய்யவேண்டியதாக இருக்கட்டும். ஆனாலும் யுத்தத்தைத் தவிர வேறுஏதாவது கர்மயோகத்தைச்செய்துகொண்டிருக்கிற எனக்கு நாசமுண்டாகாது என்கிற ஆக்ஷேபத்தை நிராகரிக்கிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். யுத்தத்திலிருந்து திரும்புவதற்குத் தக்கபடி அஹங்காரத்தை விவரிக்கிறார்—'தனக்கு நன்மை தீமைகளை' என்றாரம்பித்து. அஹங்காரத்தை யடைவதின் ப்ரயோஜன

ஸ்வதந்த்ரன் என்கிற அபிமானத்தை யடைந்து என்னுடைய உத்திர வை அநாதரித்து நான் யுத்தம் செய்யப்போகிறதில்லை என்று எண்ணுகி றுயே யானுல் இந்த உன்னுடைய நான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கிற எண்ணம் பொய்யாகப்போகிறது ஏனெனல் ப்ரக்ருதி உன்னை யுத்தத்தி லேவப்போ கிறது. நான் ஸ்வதந்த்ரன் என்பதில் பயந்தவனுய் மூடனுகிய உன்னை ப்ரக்ருதி ஏவப்போகிறது. 59

பா - அ] அதையே நிரூபிக்கிருர்—

ஸ்வபாவஜேந கௌந்தேய நிபத்த₄: ஸ்வேந கர்மணா |
கர்த்தும் நேச்ச₂ஸி யந்மோஹாத் கரிஷ்யஸ்யவஶோऽபி தத் ||

ப - ரை] கௌந்தேய - அர்ஜுந, ஸ்வபாவஜேந - ஸ்வபாவத்திருலுண் டாகிய, ஸ்வேந - தன்னுடையதாகிய, கர்மணா - கர்மத்திருல், நிபத்த₄:- கட்டப்பட்டவனுய்க்கொண்டு, யத் - எந்தக் கார்யத்தை, மோஹாத் - அஜ்ஞானத்திருல், கர்த்தும் - செய்ய, நேச்ச₂ஸி – இச்சிக்கிருயில்லை யோ, தத் - அந்தக் கார்யத்தை, அவஶ:-பரவசனுய்க்கொண்டு, கரிஷ்ய ஸி - செய்யப்போகிருய். 60

த்தைச் சொல்லுகிருர்—'என்னுடைய உத்திரவை அநாதரித்துவிட்டு' என்று. 'ந யோத்ஸ்யே' என்று கீழ்ச் சொல்லியதற்கும் இதுவே அர் த்தம். 'வ்யவஸாய:' என்பதிருல் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைச்சொல் லுகிருர்—'நான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கிற எண்ணம்' என்று. நான் ஸ்வதந் த்ரன் என்கிற புத்தியை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிற எண்ணம் என் றுவது நான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கிற புத்தியிருல் உண்டாகிற எண்ணம் என்றுவதர்த்தம். இவை இரண்டும் 'மந்யஸே' என்பதிருலும், 'அஹம் கரோமீதி' என்பதிருலும் குறிக்கப்பட்டது. 'ப்ரக்ருதி...ஏவப்போ கிறது' என்பது உசிதமல்ல, அது அறிவில்லாததாகையிருலும், ஏவு கிறதென்பது அறிவை உடையவன் செய்கிற வ்யாபாரமாகையிருலும் என்கிற ஆக்ஷேபத்தை இது இவனை நிந்திப்பதற்காகச் சொன்னது என்கிற அபிப்ராயத்திருல் பரிஹரிக்கிருர்—'நான்ஸ்வதந்ரன்என்பதில்' என்ருரம்பித்து. என்னுடையஉத்திரவுப்படி செய்தாயேயாகில்உனக்கு வரவேண்டியதெல்லாம்ஸர்வஜ்ஞனுகிய என்னுடையபொறுப்பாய்விடும். என்னுடைய உத்திரவைத் தாண்டினுயே யானுல் நான் உதாஸீநனாக இருக்கும்பொழுது ப்ரக்ருதிக்கு வசப்பட்ட நீ உனக்குத் தீமையைக் கொடுக்கக்கூடிய கார்யங்களிலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கப் போகிருய் என்று தாத்பர்யம். 59

பா] க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வபாவத்தினுலுண்டாகிய கர்மம் சௌர்யம். ஸ்வபாவத்தினுலுண்டாகிய சௌர்யமாகிற கர்மத்தினுல் கட்டப்பட்டவனுய்க்கொண்டு அதினுலேயே பரவசனுய்க்கொண்டும் அயலாரினுல் செய்யப்படுகிற அவமானத்தைப் பொறுக்காதவனுய் நீயே அப்படிப்பட்ட யுத்த

தா] புனருக்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிருர்—இதையே நிருபிக்கிருர்' என்று. ப்ரக்ருதி ஏவுகிற விதத்தை அதற்கு நடுவில் நேரிடக்கூடிய வ்யாபாரத்தைக்கொண்டு நிருபிக்கிருர் என்றர்த்தம். ப்ரக்ருதி என்று சொலலப்பட்ட அர்த்தமே 'ஸ்வபாவ' என்னும் பதத்தினுல் அனுவதிக்கப்படுகிறது. 'ஸ்வபாவ' என்னும்பதம் 1 'ஸ்வபாவப்ரபவைர்குணை:' என்கிற இடத்தில் வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. ப்ரக்ருதி என்னும் ஶப்தம் இவ்விடத்தில் தேஹம் முதலியவைகளாக மாறி இருக்கிற ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுவதாக இருந்தபோதிலும் 'ஸ்வபாவ' என்னும் பதம் முன்பு சொன்ன அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது. 2 'ஶௌர்யம் தேஜ:' என்றிவை முதலியதை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிருர்—'க்ஷத்திரியனுக்கு' என்ருரம்பித்து, 'ஸ்வேந' என்பதற்கு க்ஷத்திரியனுக்கே அஸாதாரணமான என்றர்த்தம். 'ஶௌர்யம்' ஆவது பயமில்லாமல் ப்ரவேசிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியம். இத்தால் இதினுலுண்டாக்கப்படுகிற கர்மம் இவ்விடத்தில் வாஸனையின் பலத்தினுல் மறுபடி அதிலே ஆசை உண்டாகிறபடியினுலே ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லப்பட்டது. என்னுடைய வார்த்தையை அனுதரவு செய்தபோதிலும் வேறுவிதக் காரணத்தினுல் நீ யுத்தத்தைச் செய்யவே போகிருய் என்பது 'அவஶ:' என்னும் பதத்தின் அர்த்தம். இந்த அபிப்ராயத்தினுல்சொல்லுகிருர்-'நீயே' என்று. 'அயலாரினுல் செய்யப்படுகிற அவமானத்தைப் பொறுக்காதவனுய்' என்கிற விஶேஷணம் பரவசனுயிருப்பவனுக்குக் கர்மங்களில் கர்த்தாவாக இருக்கை எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக. பொருமை, செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசை முதலிய சண்டையை விருத்திசெய்யக்கூடிய குணங்களுக்குப் பாவசனுயிருக்கைகர்த்தாவாக இருப்பதற்குபயோகமுள்ளது தான் என்று தாத்பர்யம். 'கர்த்தும் நேச்சஸி யந்மோஹாத்' என்று வாக்யத்திற்குள் மற்றொரு வாக்யம் சொல்லியிருக்கிறது பரிஹாஸம், தயவு, இவை இரண்டின் ஸம்பந்தத்தினுல். அதை விவரிக்கிருர்—'எந்தயுத்தத்தை' என்ருரம்பித்து, தகுந்த ஸமயத்தில் தன்னுடைய வர்ணுஶ்ரம தர்மமாகிய யுத்தத்தை யனுஷ்ட

1 பகவத்கீதை - 8 - 41. 2 பகவத்கீதை 18 - 43.

தைச் செய்யப்போகிறாய், எந்த யுத்தத்தை இப்பொழுதுஅஜ்ஞானத்தினால் செய்ய விரும்புகிறாயில்லையோ. 60

பா - அ] எல்லா ப்ராணிகளின் கூட்டமும் எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனாகிய என்னால் முன் செய்த கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ப்ரக்ருதியை யனுஸரிப்பதில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைக் கேள்—

𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ।
𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑌯𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 ॥ 61

ப - ரை] 𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 - ஓ! அர்ஜுந, 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 - எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனாகிய பகவான், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 — எல்லா ப்ராணிகளினுடையவும், 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇 - ஹ்ருதயமாகிற இடத்தில், 𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾𑌨𑌿-யந்த்ரத்திலேறி இருக்கிற, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - எல்லா ப்ராணிகளையும், 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 - தன்னுடையதாகிய ப்ரக்ருதியினால், 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑌯𑌨𑍍 - சுற்றிக்கொண்டு, 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 — இருக்கிறான். 61

டா] எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறதையே ஸ்வபாவமாக வுடைய வாஸுதேவன், எல்லா ப்ராணிகளினுடையவும் எல்லாவித ப்ர

டிப்பதை விட்டுவிட்டு ஸமயம் தாண்டின பிறகு அயலாருடைய அவமானத்தினால் வெட்கத்தை யடைந்தவனைக்கொண்டு ஜலங்கள் போன பிறகு அணைகட்டுவதைப்போலச் செய்யப்போகிறாய் என்பது நிகழ்காலமாயும் எதிர்காலமாயும் சொல்லியிருப்பதற்குத் தாத்பர்யம் என்றபிப்ராயம். 1 '𑌨𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿' என்கிற இடத்திலேபோல உபதேசம் செய்யப்பட்ட அர்த்தம் மனதில் ஏறாமை இவ்விடத்தில் '𑌮𑍋𑌹' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'அஜ்ஞானத்தினால்' என்று. 60

கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக நீ பேசாமலிருந்தால் நான் எப்படி ப்ரவ்ருத்தி செய்வேன். அப்படி நான் ப்ரவ்ருத்தி செய்தால் நீ எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபம் இந்த ஶ்லோகத்தினால் பரிஹரிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'எல்லா ப்ராணிகளின் கூட்டமும்' என்று. கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஸ்வபாவத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கையும் என்னாலேயே செய்யப்பட்டது. நான் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான காரணமாகையினால் ஒரு விரோதமுமில்லை என்று தாத்பர்யம். '𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் '𑌈𑌶' என்னும் பதம் முதலிய

---

1 பகவத்கீதை - 18 - 58.

வ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமாகிய ஜ்ஞானம் உண்டாகிற இடத்தில் இருக்கிறான். என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறான்? அதை எப்படிச் செய்கிறான்? என்னில் தன்னாலேயே செய்யப்பட்ட தேஹம், இந்த்ரியங்

வைகளைப்போலத் தாழ்ந்த ஈஶ்வரர்களை இடுகுறிப் பெயராய்ச் சொல்லுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகக் காரணப் பெயர் என்பதையும் அந்த அர்த்தம் நிறைந்திருக்கிற வஸ்துவின் பேரையும் காட்டுகிறார்—'எல்லாவற்றையும் நியமிப்பதையே' *என்றாரம்பித்து. சிலவற்றைக் குறித்து ஈஶ்வரனாயிருக்கிற வஸ்து எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனாயிருக்கும் வஸ்து இவைகளுக்குள் வேறொரு பதத்துடன் சேராத பொதுவாகிய 'ஈஶ்வர:' என்னும் பதம் எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனையே காட்டும் என்கிற நியாயத்தினால் இங்கு ஈஶ்வரனாயிருக்கை எல்லா வஸ்துக்களையும் பற்றியது என்பது ஏற்பட்டது. அப்படி நியமிப்பதும் அவைகளுக்குள் வ்யாபித்துக்கொண்டிருப்பதினால் என்பது* 'வாஸுதேவ' *என்னும் பதத்தினால் காட்டப்பட்டது சொல்லுகிறவனாகிய கண்ணனையே இந்த 'ஈஶ்வர:' என்னும்பதம் சொல்லுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக* 'வாஸுதேவ' *என்னும் பதம். எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனாகிய என்றால் என்றல்லவோ கீழே சொல்லப்பட்டது. எல்லா இடங்களிலும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிற பகவானைப்பற்றி ஹ்ருதயமாகிற இடத்தில் விசேஷமாக இருக்கிறான் என்று சொல்லியிருப்பது எதற்காக என்றாக்ஷேபம் வருகிறபடியினால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.*—'எல்லாவித ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு' *என்றாரம்பித்து. இத்தால் ஹ்ருதயபத்தி விருப்பதற்கு 'ஹ்ருத்தேஶே' என்று சொல்லப்படுகிற விஷயத்தில் உபயோகமுண்டென்று காட்டப்பட்டது.* 'எப்படி' *என்பதற்கு எந்தக் கருவியைக்கொண்டு என்று தாத்பர்யம். 'மாயயா' என்பது அதற்குப் பதில்.* 'என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறான்' *என்பதற்கு 'ஈஶ்வர:' என்னும் பதத்தினால் எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறான் என்பதைக்கொண்டு நிரூபிக்கக்கூடியவனாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட இவன் எப்படிப்பட்ட நியமனத்தைச் செய்கிறான் என்றர்த்தம். 'ப்ராமயந்' என்றாரம்பித்துக் கடைசிவரையில் ஒரே வாக்யம். அதில் முன்பாதியிலிருக்கிற 'திஷ்டதி' என்னும் பதத்தைச் சேர்த்தந்வயம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது. முன்பு சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களையும் யோசித்து 'யந்த்ர, மாயயா,' முதலிய பதங்களின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார்*—'தன்னாலேயே செய்யப்பட்ட' *என்றாரம்பித்து. 'ஹ்ருத்' என்னும் பதத்தினாலும், ஹ்ருதயமாகிய இடத்தைச் சொல்லியிருப்பதினாலும் புரு*

கள் என்கிற தசையையுடைய ப்ரக்ருதி என்று பேருடைய யந்த்ரத்தி லேறிக்கொண்டிருக்கிற எல்லா ப்ராணிகளையும் தன்னுடையதாயும் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்ததுமாயுமிருக்கிற மாயையினால்

ஷன் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குத் தகுந்ததாயிருப்பதினாலும் வஸ்துவின் ஸ்வ பாவத்தினாலும் 'யந்த்ர' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் தேஹம், இந் த்ரியங்கள், இவைகளின் சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது. மஹானுக்கு மேல்பட்டு 'அவ்யக்தம்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஶரீரம் அவ்விடத்திலேயே 1 'ஶரீரத்தைத் தேராக அறி' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தினால் தேர் என்று பேருடைய யந்த்ரமாக நிரூபித்துச் சொல் லப்பட்டது என்று தெரிவிப்பதற்காக 'தேஹம் இந்த்ரியங்கள் என்கிற தசையையுடைய' என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே ஶ்ருதியி லும் 2 'எல்லாவற்றிற்கும் உயிரோடிருப்பதற்குக் காரணமாயும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயுமிருக்கிற அந்த ப்ரக்ருதியாகிற சக் ரத்தில் ஜீவாத்மா சுற்றப்படுகிறான்' என்றும், 'தன்னையும் தன்னை நியமிக்கிறவனாகிய பரமாத்மாவையும் வெவ்வேறாகத் தெரிந்து கொண்டு அந்தப பகவானால் ப்ரீதி செய்யப்பட்டவனாய் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்' என்றுமர்த்தமுள்ள வாக்யங்கள் சொல்லப்படு கின்றன. இத்தால் யந்திரத்திலேறி யிருக்கிறது போல என்று 'இவ' என்னும் பதம் லோபித்திருக்கிறது என்று வ்யாக்யானம் செய்த வர்கள் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். 'தன்னுடையதாகிய' என்பதற்கு முத லில் 3 'மம மாயா துரத்யயா' என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. ஶ்ருதியி லும் 4 'மாயையுடையவன் இந்தப்ரக்ருதியிலிருந்து இந்தப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அதில் மற்றொருவன் மாயையினால் கட்டப்பட்டிருக் கிறான். மாயையையாவது ப்ரக்ருதி. மாயையையுடையவனை எல்லா வற்றிற்கு ஈஶ்வரனென்றறியவேண்டும்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யமு மிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்ருத்வம் முதலிய தில்லை என்பதைப்பரிஹரிப்பதற்காக—'குணங்களுக்குத் தக்கபடி' என் று சொல்லப்பட்டது. ஜீவாத்மாவை ஈஶ்வரன் பிசாசு பிடித்தவர் களைப்போல அவசமாக ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்கிறதில்லையல்லவா. பின்னை எப்படி என்னில் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த வஸ்துக்களை முன்னே வைத்துக்கொண்டு முன்பேற்பட்ட வாஸனையினால் உண்டாக் கப்பட்ட ஆசைகளை அவைகளிடங்களில் உண்டாக்கி அதின் வழியாக

---

1 கடவல்லீ-3-3.   2 ஶ்வேதாஶ்வதரம் - 1 - 6.
3 பகவத்கீதை - 7 - 14.   4 ஶ்வேதாஶ்வதரம் - 4 - 9 - 10.

குணங்களுக்குத் தக்கபடி ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்துகொண்டு இருக்கிறான் என்றர்த்தம். முன்பும் இது * '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌚' என்றும், † '𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃' என்றும் சொல்லப்பட்டது. ‡ 'எவன் ஆத்மாவிலிருந்து கொண்டு' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளும் இப்படியே சொல்லுகின்றன. 61

டா - அ] இந்த மாயை நிவ்ருத்திப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌮𑍍 ॥ 62

ப - ரை] 𑌭𑌾𑌰𑌤 - ஓ! அர்ஜுந, 𑌤𑌮𑍇𑌵 — அந்தப் பகவானையே, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 - எல்லாவித அபிப்ராயத்திலும், 𑌶𑌰𑌣𑌂-ஶரணமாக, 𑌗𑌚𑍍𑌛— அடை, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍 - அவனுடைய அனுக்ரஹத்தினால், 𑌪𑌰𑌾𑌂- உயர்ந்ததாகிய, 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 - ஶாந்தியையும், அதாவது ஸம்ஸாரபந்தங்களின் ஓய்தலையும், 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂-அழிவில்லாத, 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 - இடத்தையும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 - அடையப்போகிறாய். 62

டா] எந்தக் காரணத்தினாலிப்படியோ ஆகையினால் எல்லாவற்றையும்

ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்கிறானாகையினால் விரோதமில்லை. சுற்றிக்கொண்டு என்கிற இடத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்குக் காரணமாக அஜ்ஞானத்தையுண்டாக்குவதும் உள்ளே அடங்கிஇருக்கிறது, பதத்திற்கு நேராக அது அர்த்தமல்ல என்று சொல்லுகிறார்—'ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்துகொண்டு' *என்று.* 'எவன் ஆத்மாவில் இருந்துகொண்டு' *என்றர்த்தமுள்ள* ஶ்ருதிவாக்யம் *முதலியவைகளில் சொல்லப்படுகிற அந்தர்யாமி ஸுபாலோபநிஷத்தில்* 1 '*இவன் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாயும், கர்மஸம்பந்தங்களில்லாதவனும், உயர்ந்தவனுமிருக்கிற ஒரே தேவனாகிய நாராயணன்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தினால் நாராயணன் என்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்பட்டான்.* 61

தா] *ஸ்வதந்த்ரனாகிய பகவான் தன்னுடைய மாயையினால் ஏவும்பொழுது பராதீனனாகிய ஜீவன் அதை எப்படித் தாண்டமுடியும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறது* '𑌤𑌮𑍇𑌵𑌶𑌰𑌣𑌂' *என்கிற ஶ்லோகம் என்று சொல்லுகிறார்*—'இந்தமாயை நிவ்ருத்திப்பதற்கு' *என்றாரம்பித்து.* 'எந்தக் காரணத்தினால் இப்படியோ' *என்றதற்கு வேறு*

---

* *பகவத்கீதை* - 15 - 15. † *பகவத்கீதை* - 10 - 8.
‡ *ப்ருஹதாரண்யகம்* -5-7-12. 1 *ஸுபாலோபநிஷத்.*

நியமிக்கிறவனும் தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில் ப்ரீதியினால் உனக்குத் தேரோட்டுவதில் இருப்பவனும், இப்படிச் செய் என்று உத்திரவு செய்கிறவனுமிருக்கிற அந்தப் பரமாத்மாவையே எல்லாவித அபிப்ராயத்தினாலும் ஶரணமாக அடை, அதாவது எவ்விதத்திலும் அவனை அனுஸரி. அப்படிக்கில்லாமல் போனபோதிலும் அவனுடைய மாயையினால் உண்

விதமாகத் தன்னுடைய புத்தியினால் நிவ்ருத்தி செய்ய முடியாதாகையினால் என்றர்த்தம். அன்றிக்கே எல்லாம் ஈஶ்வரனுக்கு வசப்பட்டதாகையினால் என்றர்த்தமாகவுமாம். 'தமேவ' என்பதினால் என்னுடைய மாயையை நிவ்ருத்தி செய்ய மற்ற எவன் ஶக்தியுள்ளவனாவான் என்று காட்டப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறவனும்' என்றாரம்பித்து. மிகவும் ஸ்வாதீனனாகிய அந்தப் பரமாத்மாவே இப்பொழுது ரதிகனாகிய உனக்கு ஸாரதியாக இருந்துகொண்டு பராதீனனாய் உனக்கு உத்திரவு செய்கிறான் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில்' என்பது முதலியது சொல்லப்பட்டது. இப்படி அவனை அனுஸரிக்கவேண்டியதென்பதற்காக மேன்மையும் ஸௌலப்யமும் காட்டப்பட்டது. 'ஸர்வ' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் மனதின் வ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'எல்லாவித அபிப்ராயத்தினாலும்' என்று. எல்லாவிதமாகவும் என்றர்த்தமாகவுமாம். அப்பொழுது [1] 'ஸர்வஸ்ய சாஹம்' என்று கீழ்ச் சொல்லிய விதமாக அந்தர்யாமியாகவும், உபதேசம் செய்கிறவனாகவும், அடையத்தக்கவனாகவும், அடைவிக்கிறவனாகவும் இருக்கிறவன் இவன் ஒருவனே என்கிற அனுஸந்தானம் சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். இந்தப் பக்ஷத்தில் 'ஶரண' என்னும் பதம் உபதேசம் முதலியவைகளைச்செய்து அதின் வழியாகக் காப்பாற்றுகிறவன் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த வழியாகவே உபாயமாகிறான் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். உபதேசம் செய்ததைப்போல அனுஷ்டிப்பதே இவ்விடத்தில் ஶரணமாகவடைதல் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—அதாவது எவ்விதத்திலும் அவனை அனுஸரி' என்று. [2] 'மச்சித்தஸ்ஸர்வதுர்காணி', [3] 'யதஹங்காரமாஶ்ரித்ய' என்று கீழ்ச்சொல்லியதை மறுப்பதில் தாத்பர்யமாகையினால் அனுஸரிப்பதே இவ்விடத்தில் ஶரணமாக அடைவது என்று தெரிவிப்பதற்காக அப்படிச் செய்யாவிடில் தோஷமுண்டாகும் என்று கீழ்ச் சொல்லியதுடன் சேர்த்துச் சொல்லுகிறார்—'அப்படிக்கில்லாமல் போனபோ

---

1 பகவத்கீதை. 2 பகவத்கீதை - 18-58-8 3 பகவத்கீதை - 18-59.

டாக்கப்பட்ட அஜ்ஞானத்தினால் யுத்தம் முதலியவைகளைச் செய்வது உன்னால் விடமுடியாது அப்படிச் செய்வாயாகில் நாசமடைந்தவனாகப் போகிறாய். ஆகையினால் அந்தப் பரமாத்மா சொல்லியவிதமாக யுத்தம் முதலியவைகளைச் செய் என்றர்த்தம். இப்படிச் செய்துகொண்டிருந்தாயே யாகில் அவனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் கர்மங்களினாலுண்டாகிய எல்லா

திலும்' என்றாரம்பித்து. இந்த ஸங்கர்ப்பத்திற் குபயோகமாகையினால அநுஸரிப்பதென்பது இன்னதென்று விசேஷித்துக் காட்டிக்கொண்டு தன்னுடைய அபிப்ராயத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்—'ஆகையினால் அந்தப்பரமாத்மா சொல்லியவிதமாக' என்றாரம்பித்து. தன்னுடையவர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தகுந்ததாகிய அவனுடைய உத்திரவை அநுஸரிப்பதே யல்லவோ அவனுக்கு ப்ரீதியை யுண்டாக்கக்கூடிய வ்யாபாரம் என்று தாத்பர்யம். அவன் சொன்னதை அநுஸரிப்பது அவனுடைய அனுக்ரஹத்திற்குக் காரணமாகையினால் மேல் பாதியோடு சேர்த்துச் சொல்லுகிறார்—'இப்படிச் செய்து கொண்டிருந்தாயேயாகில்' என்றாரம்பித்து. 1 'ஸர்வதுர்காணி' என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தமே 'தத்ப்ரஸாதாத்' என்றிங்கு சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லாக்கஷ்டங்களையும் தாண்டுவது இங்கு 'பராம்ஶாந்திம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. ஶாந்திக்கு மேன்மையாவது எவ்விதமான துக்கம் நீங்கிற்றோ அதைப்போன்ற துக்கத்தை உண்டாக்கக்கூடிய காரணம் இனி இல்லாததினால் மறுபடியும் இதைப்போன்ற துக்கம் உண்டாகாமலிருக்கை என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'கர்மங்களினாலுண்டாகிய' என்றாரம்பித்து. இதனால் அநிஷ்டங்கள் நிவ்ருத்திபபது சொல்லப்பட்டது. 'ஸ்தாநம் ப்ராப்ஸ்யஸி' என்றிஷ்டத்தை அடைவது சொல்லப்படுகிறது. 'ஶாஶ்வத'என்னும் பதத்தினால் ப்ரம்மா முதலியவர்களின் ஸ்தானம் விலக்கப்படுகிறது. மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகிய அவஸ்தையையுடைய மூல ப்ரக்ருதியே முக்தர்களினால் அடையவேண்டிய இடமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஸத்யலோகம் முதலியவைகளுக்குள்ளேயே விஷ்ணுவின்ஸ்தானம் என்றுசிலர்சொல்லுகிறார்கள். ஆகையினால் 'ஸ்தாநம்'என்னும் பதத்திற்கு முக்கியமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதற்காகவும் ஶ்ருதிகளை நிராகரிப்பதற்காகவும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாத இடத்தை ஶ்ருதிகளைக்கொண்டு நிரூபிக்கிறார்—'எந்த இடம்' என்றாரம்பித்து. வேதத்தை அத்யயனம் செய்த

---

1 *பகவத்கீதை* 18-58.

ஸம்ஸாரபந்தங்களின் விடுதலையும் அழிவில்லாத இடத்தையும் அடையப் போகிறாய். எப்படிப்பட்ட இடம் * 'விஷ்ணுவினுடைய அந்த உயர்ந்த ஸ்த்தானத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்க்கிறார்கள்' என்றும், † 'அந்த மஹாத்மாக்கள் அந்த ஸ்த்தானத்தை அடைகிறார்கள், எந்த இடத்தில் அநாதியாகிய தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ' என்றும், 'எந்த இடத்தில் முதலிலேயே பிறந்தவர்களாயும் அநாதியாயுமிருக்கிற ஸூரிகளிருக்கிறார்களோ' என்றும், ‡ 'ஸ்வர்க்கத்திற்கு மேல் ஸூக்ஷ்மமான இடத்தில் வைக்கப்பட்டது' என்றும், § 'எவன் இந்த லோகங்களுக்கு யஜமானனோ அவன் மேலான ஆகாசத்திலிருக்கிறான்' என்றும், ¶ 'பிறகு இந்த ஸ்வர்க்கத்திற்கும் மேலான இடத்தில் எந்தத் தேஜஸ்ஸு ப்ரகாசிக்கிறதோ' என்றும்,

---

வர்களுக்கு அதிக நம்பிக்கை உண்டாவதற்காக 'அநேகம் ஶ்ருதிகளினால்' என்று சொல்லப்பட்டது. இத்தால் 1 'இரண்டாவது வஸ்துவில்லாத ஸத்து ஒன்றே இருந்தது' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் முதலிய காரண ஶ்ருதிகள் மேலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்போகிற கார்யமாகிற ப்ரபஞ்சங்கள் மாத்திரம் இல்லை என்பதையே அநேகம் ஶ்ருதிகளுக்கு விரோதமில்லாமைக்காகச் சொல்லுகின்றன என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. 'விஷ்ணுவினுடைய அந்த' என்றாரம்பிக்கும் ஶ்ருதிவாக்யம் தனித்தனியே எல்லாக்காலங்களிலும் அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற அநேகம் நித்ய ஸூரிகளோடு கூடிய இடத்தை விதிக்கிறது. இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிற எல்லா அர்த்தமும் இதற்கு முன் ஒரு ப்ரமாணத்தினாலும் ஏற்படவில்லை. ஆகையினால் 'விஷ்ணுவினுடைய' என்று வேறு சொல்லி இருப்பதினால் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது உசிதமல்ல. 'எந்த இடத்தில்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்திலும் 'தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ' என்கிற இடத்தில் ஒரு காலத்தைக் குறிக்காமையினால் எப்பொழுதும் இருக்கிறார்கள் என்பதேற்பட்டது. இந்தக் கீதையிலும் 'ஶாஶ்வதம் ஸ்தானம்' என்று சொல்லப்பட்டது பரமாத்மாவினுடைய ஸ்த்தானம் தான் என்பது வேறு ஸந்தர்ப்பத்தில் வ்யக்தமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. 2 'ரம்யாணி காமசாராணி விமானானி ஸபா

---

* ருக்வேதம் - 1-2-7.
† புருஷஸூக்தம்.
‡ தைத்திரீயம், நாராயணம்.
§ தைத்திரீயம், நாராயணம்.
¶ சாந்தோக்யம் - 6 - 16 - 7.
1 சாந்தோக்யம் - 6-2-1.

2 *பாரதம் - சாந்திபர்வம் - மோக்ஷதர்மம் -* 196 - 4. *ரம்யாணி - அழகான, காமசாரணி - இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கக்கூடியவைகளான, விமானநி - விமானங்களும், ததஃ - அப்படியே, ஸபா:-ஸபைகளும், விவிதா:-அநேகவிதங்களான, ஆக்ரீடா:-விளையாடுமிடங்களும், அம்லோதகா:-தெளிந்த ஜலங்களையுடைய, பத்மின்*

|| 'அவன் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்கு அக்கரையாகிய விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபதத்தை அடைகிறான்' என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்கள் முதலிய அநேகம் ஶ்ருதிகளினால் சொல்லப்படுகிறதோ. 62

இதி தே ஜ்ஞாநமாக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா ।
விம்ருஶ்யைதத³ஶேஷேண யதே²ச்ச²ஸி ததா² குரு ॥ 63

ப-ரை] இதி - இவ்விதமாக, தே - உனக்கு, மயா - என்னால், குஹ்யாத் - ரஹஸ்யமான அர்த்தத்தைவிட, குஹ்யதரம் - மிகவும் ரஹஸ்யமாகிய. ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞானமானது, ஆக்யாதம் - சொல்லப்பட்டது, ஏதத் - இதை, அஶேஷேண - முழுமையும், விம்ருஶ்ய-பராமர்ஶித்து, யதே²ச்ச²ஸி - எப்படி ஆசைப்படுகிறாயோ, ததா² - அப்படி, குரு - செய். 63

பா] இவ்விதமாக உனக்கு மோக்ஷத்திலாசையுடையவர்களினால் அறிய

ஸபா⁴। ஜீயந்தே வியதா⁴ராஶ்ச ஸர்வாண்யம்பு⁴ஜாநி ச ॥ ஸர்வே தே
நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: ।' என்று சொல்லப்பட்டது. பகவானாகிய பராசரரும் 1 'ஏகாந்தி ந: ஸதா³ ப்³ரஹ்மத்⁴யாயிநோ யோகிநோ
ஹி யே । தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்தா²நம் யத்³வை பஶ்யந்தி ஸூரய:॥'
என்று சொல்லியிருக்கிறார். 62

இப்படி அர்ஜுனனுக்கு யுத்தத்தில் உத்ஸாஹத்தை உண்டு பண்ணுவதென்கிற வ்யாஜத்தினால் வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் உபதேசம் செய்து முடிவில் யுத்தம் செய்யவேண்டியதென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பிறகு 2 'ஸஹிபா³ந்

யஶ்ச - தாமரையோடைகளும், ராஜந்-ஓ ! ராஜாவே (ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்களிலிருக்கின்றன), ஏதேவை-இவைகளெல்லாம், தாத - ஓ ! குழந்தாய், பரமாத்மன:-பரமாத்மாவினுடைய, ஸ்தானஸ்ய - இடத்திற்கு, நிரயா:-நரகங்கள்.

|| கடவல்லீ - 1 - 3 - 9.

1 விஷ்ணுபுராணம் - 1-6 - 39. ஸதா-எப்பொழுதும், ப்ரம்மா - பரப்ரம்மத்தை, த்யாயின:-த்யானம் செய்துகொண்டிருக்கிற, ஏகாந்தின:-ஒரே நிஶ்சயத்தையுடைய, யோகின:-யோகிகள், யே - எவர்களோ, தேஷாம் - அவர்களுக்கு, தத்-அப்படிப்பட்ட, பரமம்-மிகவும் உயர்ந்ததாகிய, ஸ்தானம்-இடம்கிடைக்கிறது, யத்வை-எந்த ஸ்தானத்தை, ஸூரய:-நித்ய ஸூரிகள், பஶ்யந்தி-பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ.

2 பாரதம் - அநுகீதை - ஸ:-அந்த, தர்ம:-தர்மமானது, ப்ரம்மண:-பரப்ரம்மத்தின், பதவேதனே-ஸ்தானத்தை அறிவதில், ஸுபர்யாப்தோஹி-போதுமானதல்லவா.

வேண்டியதாயும் ரஹஸ்யங்களான அர்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும்விட மிகவும் ரஹஸ்யமாயும், கர்மயோகத்தைப்பற்றியதாயும், ஜ்ஞானயோகத்தைப்பற்றியதாயும், பக்தி யோகத்தைப்பற்றியதாயுமிருக்கிற ஜ்ஞானமேல்

ஸர்வகுஹ்யதமம் பூய: ஶ்ருணு மே' என்று மேலே ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்போகிறவிதமாய்வேறுகேட்க்கவேண்டியதில்லையென்று தெரிவிப்பதற்காக ப்ரஸ்தாவித்துக்கொண்டுவரப்பட்டமூன்றுவிதமான நிஷ்டைகளும் பூர்த்தியாக உபதேசம் செய்யப்பட்டபடியினால் இவைகள் அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி அநுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள் என்று சொல்லி நிகமனம் செய்யப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். அர்த்தங்களும் வார்த்தைகளும் அழகாயிருப்பதும் பூர்ணமாக இருப்பதும் 'இதி (இவ்விதமாக)' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இவ்விதமாக' என்றாரம்பித்து. 'உனக்கு' என்பதற்கு 1 '[illegible]' என்று கேட்டவனும் என்னையே சரணமாக அடைந்தவனும் ஶிஷ்யனுமாகிய உனக்கு என்றர்த்தம். இவ்விடத்தில் லோகத்திலேற்பட்ட ப்ரமாணங்களினால் கண்டறியப்படுகிற விஷயங்களையுடைய ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காநஶாஸ்த்ரம், அர்த்த ஶாஸ்த்ரம், நீதி ஶாஸ்த்ரம், முதலியவைகளினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானங்களைவிட இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாததாய் பரலோகத்திலுண்டாகிய ஸ்வர்க்கம் முதலிய ப்ரயோஜனங்களையும் அவைகளின் உபாயங்களையும்பற்றிய வேதமாகிற ஶாஸ்த்ரத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற அனேகவிதமான ஜ்ஞானம் 'குஹ்ய (ரஹஸ்யமான)' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. 'குஹ்யதரம்' என்னும் பதத்தினால் வேதாந்தங்களினால் உண்டாக்கப்பட்டதாயும், அதின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிற இந்தக் கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டதாயும், மோக்ஷத்தி லாசையுடையவர்களால் அவரவர்களதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாயு மிருக்கிற நேராகவும் பரம்பரையாகவும் மோக்ஷத்திற்குபாயங்கள் எல்லாவற்றையும்பற்றிய ஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் மற்ற மூன்று ப்ரயோஜனங்களில் மாத்திரம் ஆசையுடையவர்களுக்கு மறைக்கத்தகுந்ததாகையினால் 'குஹ்யதரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'மோக்ஷத்தி லாசையுடையவர்களினால்' என்றாரம்பித்து. இந்தக் கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களுக்

---

1 பகவத்கீதை-18-59.

லாம் சொல்லப்பட்டது. இதை முழுமையும் பராமர்ஶித்து உன் அதிகாரத்திற்குத்தக்கபடி எப்படி இஷ்டப்படுகிறாயோ அப்படிச் செய். அதா

குள்ளேயே 'குஹ்யம்', 'குஹ்யதரம்' என்கிற பிரிவு சொல்லலாம். அதிலும் இந்தக் கடைசி அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே 'குஹ்யதரம்' என்று சொல்லி முடிக்கப்படுகிறது என்கிற ஆக்ஷேபத்தை விலக்குகிறார்—'கர்மயோகத்தைப் பற்றியதாயும்' என்றாரம்பித்து. 'விம்ருஶ்யைதத³ஶேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு' என்கிற மேல் வாக்யத்தை யோசித்து அதின் ஸ்வாரஸ்யத்தினால் கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தமும் இவ்விடத்தில் 'குஹ்யதர' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறதென்றேற்படுகிறது. அவைகளுக்குள் உட்பிரிவின் வ்யத்யாஸங்களை வெளியில் 'ஸர்வகுஹ்யதமம்' என்கிற அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். 'ஆக்யாதம் (சொல்லப்பட்டது)' என்பதினால் சொல்லவேண்டியது வேறில்லை என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'எல்லாம் சொல்லப்பட்டது' என்று. 'மயா (என்னால்)' என்பதற்கு ஸ்வபாவத்திலேயே எல்லாந் தெரிந்தவனாயிருக்கை முதலிய குணங்களிருப்பதினால் மிகவும் ஆப்தனாயும் உனக்கு நன்மையை விரும்புகிறவனாகவுமிருக்கிற என்னால் என்றர்த்தம். 'இதை முழுமையும் பராமர்ஶித்து' என்பதினாலேற்பட்ட அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—'உன் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி' என்று முதலிலேயே செய்ய வேண்டியவைகளை விட்டுவிடுவது யுக்தமல்ல என்று தாத்பர்யம். 'யதேச்சஸி ததா குரு' என்பது யுத்தத்தைச் செய்தாலும் செய் செய்யாமலிருந்தாலும் இரு, என்பதைச் சொல்லுகிறதல்ல, மூன்றுவிதமான நிஷ்டைகளிலும் நித்யங்களும் நைமித்திகங்களாயுமிருக்கிற வர்ணாஶ்ரமங்களைச் சேர்ந்த கர்மங்கள் அவஶ்யம் அனுஷ்டிக்கவேண்டியவைகள் என்று சொல்லியிருப்பதினாலும், 1 'யத³ஹங்காரமாஶ்ரித்ய' என்பது முதல் இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் அர்ஜுனனால் யுத்தத்தை விடமுடியாது என்று சொல்லுகிற பகவானுக்கு அதைச் செய்யாமலிருந்தாலுமிரு என்கிற தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுவது பொருந்தாதாகையினாலும். ஆகையினால் இவ்விடத்தில் அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத்தக்கபடி உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிற ஶாஸ்த்ரத்தின் அர்த்தங்களின் வரிசைகளாகிய கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம் பக்தியோகம் இவைகளில் மிகவும் புத்திமானாகிய நீ எனக்கு இப்பொழுது இந்தக்

---

1 பகவத்கீதை - 18-59.

வது கர்மயோகத்தைபாவது, ஜ்ஞானயோகத்தையாவது பக்தியோகத்தை யாவது உன்னிஷ்ட ப்ரகாரம் செய் என்றர்த்தம். 63

ஸர்வகுஹ்யதமம் பூய: ஶ்ருணு மே பரமம் வச: |
இஷ்டோஸி மே த்ருடமிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் || 64

ப - ரை] ஸர்வகுஹ்யதமம் - எல்லாவற்றையும்விட மிகவும் ரஹஸ்யமாயிருக்கிற, மே - என்னுடைய, பரமம் — மேலானதாகிய, வச: - வார்த்தையை, பூய: - மறுபடியும், ஶ்ருணு - கேள், மே - எனக்கு, த்ருடம் - மிகவும், இஷ்ட: - ப்ரியனாக, அஸி — ஆகிறாய், இதி - என்கிற, தத: - அதனால். தே - உனக்கு, ஹிதம் - நன்மையை, வக்ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன். 64

பா] ரஹஸ்யங்களாகிய கீழ்ச்சொல்லிய எல்லாவற்றிலும் பக்தி யோகம் சிறந்ததாகையினல் மிகவும் ரஹஸ்யமானது என்று முன்பே * 'இதம்

கர்மத்தில் அதிகாரம் இருக்கிறது என்று பராமர்ஶித்து அந்தப்படியி விருந்துகொண்டு வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டே இரு என்று சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினல் சொல்லுகிருர்—'அதாவது கர்மயோகத்தைபாவது' என்றாரம்பித்து. இத்தால் கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், இவைகளைப்பற்றி நிகமனம் செய்திருக்கிறது இது, 'ஸர்வகுஹ்யதமம்' என்றாரம்பித்து பக்தியோகத்தைப்பற்றி நிகமனம் செய்திருக்கிறது, என்று சிலரால் செய்யப்பட்ட பிரிவு நிராகரிக்கப்பட்டது. 63

பொதுவாக மூன்றுவித நிஷ்டைகளையும் பற்றி நிகமனம் செய்த பிறகு மூன்றுவிதநிஷ்டைகளும் மற்றவைகளைவிட மிகவும் ரஹஸ்யம் என்று சொல்லப்பட்ட பிறகு இந்த மூன்றுவித நிஷ்டைகளுக்குள் பரம்பரையாகவும் நேராகவுமிருக்கிற உபாயங்களைப் பிரித்துக்காட்டிக் குஹ்யதமமாகிய அர்த்தத்தில் நிஶ்சயத்தை உண்டாக்குவதற்காகவும் மறுபடியும் அதுவே ப்ரதானமானதினல் அதிலேயே இந்தச் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு முக்யமான தாத்பர்யம்என்று தெரிவிப்பதற்காகவும் 'ஸர்வகுஹ்யதமம்' என்றாரம்பித்து இரண்டு ஶ்லோகங்களினல் பக்தியோகமாகிய ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரார்த்தம் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த அபிப்ராயத்தினலேயல்லவோ 'ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்த உச்யதே' என்று ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த அத்யாயத்தின் முதலில் வ்யாக்யானமும் செய்யப்பட்டது. இவ்விடத்தில்

---

* பகவத்கீதை-9-1.

தா தெ ம ஹு்தம் ஏவ கஷ்யா ஷி நஸ்ஸ்ப மெ' என்றிவை முதலிய இடங்களில் சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் அதைப்பற்றியதாயும் மிகவும்

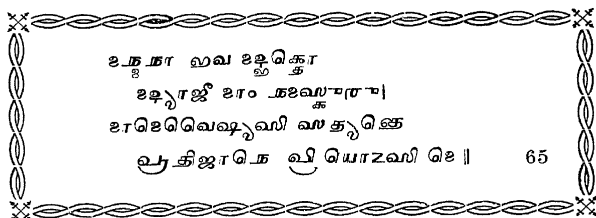
மிகவும் ஸாரதமமாகிய ப்ரபத்தியும் ஸாரார்த்தத்திற் கங்கமாகச் சரமம்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியினால் அதுவும் 1 'மாஹு ஸாராயுஃ' என்பதினாலேயே சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. 'ஸவ ம ஹ தமம்' என்கிற இடத்தில் ஸூத்ரத்தில் பதங்களின் பிரிவையுடைய 2 'ஸுபாம் ஸுளுக்' என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஸமாஸம் வந்திருக்கிறது என்றபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'ரஹஸ்யங்களாகிய கீழ்ச் சொல்லிய எல்லாவற்றிலும்' என்று எழாம் வேற்றுமையாகச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ம ஹ தம' என்னும் பதம் முன்பு சொன்னதே இங்கு ஜ்ஞாபகத்திற்கு வருகிறபடியினாலும், 'பூயஃ (மறுபடியும்)' என்கிறபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் 'மந்மநா' என்கிற ம்லோகமும் முன்பு சொல்லப்பட்டதே ஸ்வல்ப வ்யத்யாஸத்துடன் இங்கு படிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் அந்தப் பக்தியோகமே இவ்விடத்தில் மாஸ்த்ரத்தின் முடிவிலும் இந்தச் மாஸ்த்ரத்திற்கு இதுவே ஸாரம் என்று தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது, வேறொரு அர்த்தம் சொல்லப்படவில்லை, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'மிகவும் ரஹஸ்யமானதென்று முன்பே' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் அர்த்தம் 'ம ஹ தமம்' என்பதே வார்த்தையில் உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்—'மறுபடியும் அதைப்பற்றியதாயும்' என்று. மறுபடியும் கேட்பது 'மரு ணு (கேள்)' என்பதினாலேயே ஏற்படுகிறபடியினால் கீழே கேட்கப்பட்ட அர்த்தத்தைப்பற்றியது என்பதைச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் 'பூயஃ' என்னும் பதம். நடுவில் வேறொன்றை இடையிடாமல் நேரில்உபாயமாக இருக்கிற குஹ்யதமமான அர்த்தத்தை நிம்சயம் செய்வதற்காக மறுபடியும்சொல்லுவதுப்ரயோஜனத்தை யுடையதுதான் என்றுதாத்பர்யம். மேலானவார்த்தை என்று சொல்லியிருப்பது இதற்குமேல் சொல்லவேண்டியதில்லை என்று நிகமனம் செய்கிற அபிப்ராயத்தினால். அன்றிக்கே அர்த்தம் மிகவும்சிறந்ததாகையினால் அதைப்பற்றியவார்த்தையும் சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். 3 'யஸ்மாத் தர்மாத் பரோ தர்மஃ வித்யதே நேஹ கம்சந' என்று பகவானைப்பற்றிய யோகம் யஜ்ஞம்முதலிய எல்லாத்

---

1 கீதார்த்தஸங்க்ரஹ ம்லோகம்-22. 2 அஷ்டாத்யாயீ-2-1-40

3 இஹ - இந்தலோகத்தில், யஸ்மாத்தர்மாத் - எந்தத்தர்மத்தைவிட, பர:- மேலான, தர்ம:-தர்மம், கம்சன-ஒன்றும், ந - இல்லையோ.

சிறந்ததாயுமிருக்கிற என்னுடைய வார்த்தையைக்கேள். எனக்கு மிகவும் ப்ரியனென்கிற அதனால் உனக்கு நன்மையைச் சொல்லப்போகிறேன்.64

ப - ரை] 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 - என்னிடத்தில் பக்தியை யுடையவனாய்க் கொண்டு 𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌃 - என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாய், 𑌭𑌵 —

தர்மங்களை விடமேலானதென்றும் இதைவிட மேலானதில்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே [1]'𑌇𑌜𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑌦𑌮𑌾𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌦𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂। 𑌅𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂॥' என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஆத்மா எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மா. ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்காகவாவது ஸ்தோத்திரம் செய்வதற்காகவாவது சொல்லி யிருக்கிறது என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக '𑌇𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑌿' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது. '𑌇𑌷𑍍𑌟𑌃' என்பதற்கு ப்ரீதிக்குப் பாத்திரம் என்றர்த்தம். '𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌽𑌸𑌿' என்று மேலே சொல்லி யிருப்பதைப் போல. '𑌦𑍃𑌢𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃' என்பதற்கு மிகவும் ப்ரியன்என்று அர்த்தம். [2]'𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑍋𑌽𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌹𑌂 𑌸 𑌚 𑌮𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃' என்றிவை முதலியவைகளினால் முன்பு சொலலப்பட்ட ஜ்ஞானியைப் போலவே மிகவும் ப்ரியனாகிறாய். எப்படியானால் குஹ்யதமமான அர்த்தம் உபதேசிக்கத் தகுந்ததாகுமோ அப்படி ப்ரியனாகிறாய் என்றர்த்தம். எந்தக் காரணத்தினால் நீ ப்ரியனோ ஆகையினால் உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன் என்று தாத்பர்யம். 64

---

1 இஜ்ய - பகவானை ஆராதனம் செய்தல், ஆசார - கர்மங்களை அனுஷ்டித்தல், தம-இந்த்ரியங்களை அடக்குதல், அஹிம்ஸா - ஹிம்ஸை செய்யாமலிருத்தல், தாநம் - கொடுத்தல், ஸ்வாத்யாய-வேதாத்யயனம செய்தல், இதுகளாகிற, கர்மணாம்-கர்மங்களுக்குள், யோகேந - யோகத்தினால், ஆத்மதர்சனம் - பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்தல், யத் - எதுவோ, அயம் இது, பரம:-மிகவும் மேலாகிய, தர்ம:-தர்மம். 2 பகவத்கீதை - 7 - 17.

இரு, மத்3யாஜீ – என்னை ஆராதனம் செய்துகொண்டிருப்பவனாயும் (இரு), மாம் - என்னை, நமஸ்குரு - நமஸ்காரம் செய், (இப்படிச் செய்துகொண்டிருந்தாயே யானால்) மாமேவ – என்னையே, ஏஷ்யஸி - அடையப் போகிறாய், ஸத்யம் - இது உண்மை, தே – உனக்கு, ப்ரதிஜாநே - ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன், மே - எனக்கு, ப்ரிய: - இஷ்டனாக, அஸி - ஆகிறாயல்லவா. 65

பா] வேதாந்தங்களில் * 'நான் ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தையுடையவனாயும் ப்ரக்ருதிக்கு மேலான இடத்தில் இருப்பவனாயுமிருக்கிற இந்த மஹா புருஷனை அறிகிறேன், அவனை இப்படித் தெரிந்துகொண்டவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷத்தை அடைந்தவனாகிறான். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழியில்லை' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் விதிக்கப்பட்டதாயும் வேதனம், த்யானம், உபாஸநம்,

தா] 'உபாஸீத' என்பது ப்ரயோஜனத்திற்கு நேரில் உபாயமாக இருப்பதினால் குஹ்யதமமாகிய அங்கியின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தெரிவிப்பதற்காக அந்த அங்கியின் ஸ்வரூபத்தை முதலில் ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கிறார்—'வேதாந்தங்களில்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் புருஷஸூக்த வாக்யத்தை எடுத்திருப்பது மற்ற உபநிஷத்துக்கள் இதை அனுஸரித்தவைகள் என்று தெரிவிப்பதற்காகவும், 'வேறுவழியில்லை' என்பதினால் இதினால் உண்டாக்கப்படுகிற வேறொரு உபாயம் நடுவில் இருக்கிறதோ என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காகவும், இந்தக் கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் 1 'அதோஸ்மி லோகே வேதே3 ச ப்ரதி2த: புருஷோத்தம:' என்று சொல்லியிருக்கிற வாஸுதேவன் இந்த உபநிஷத் வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியினாலே 'உபாஸீத' என்று விதிக்கப்படுகிற த்யானம் மஹா புருஷனைப்பற்றிய த்யானம் என்று தெரிவிப்பதற்காகவும். இந்த வாக்யத்தில் 'வேத3நா (அறிவது)' அல்லவோ சொல்லப்பட்டது, பக்தி சொல்லப்படவில்லையே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'த்யாநம், உபாஸநம், முதலிய பதங்களினால் சொல்லப்படுகிற' என்று. 'முதலிய' என்னும் பதத்தினால் அந்தந்த ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட 'ப4க்தியோக3' முதலிய பதங்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன. ஒரே ஸந்தர்ப்பத்தில் சொல்லப்படுகிற த்யானம், உபாஸநம் என்கிற பதங்களினால் வேதனமே விஶேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிச் சொல்லாவிடில் அல்பகா

* புருஷஸூக்தம். 1 பகவத்கீதை-15-18.

முதலிய பதங்களினால் சொல்லப்படுகிறதாயும் நேரில் பார்ப்பதைப்போல விசதமாக இருப்பதாயும் மிகவும் ப்ரியமாயுமிருக்கிற த்யானம் இவ்விடத்

ர்யம் பெரிய கார்யம் இவை இரண்டையும், ஒரு பலத்திற்காக இதை யாவது அதையாவது செய்ய வேண்டும் என்று விகல்பமாகச் சொல்லு வது பொருந்தா தாகையினால் த்யானம் முதலியவைகளை விதித்திருப் பது வ்யர்த்தமாய்ப் போகவேண்டி வரும் என்று தாத்பர்யம். வேத நம், உபாஸநம், இவைகளைச் சொல்லுகிற பதங்களை ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் கலந்து சொல்லியிருப்பதைக் காண்பதினால் (அதாவது வேதநம் என்னும் பதத்தினா லாரம்பித்து உபாஸநம் என்னும் பதத்தி னால் முடிப்பதையும், உபாஸநம் என்னும் பதத்தினால் ஆரம்பித்து வே தநம் என்னும் பதத்தினால் முடிப்பதையும் இப்படிக் கலந்து ப்ரயோ கித்திருப்பதை ஸ்ருதிவாக்யங்களில் கண்டிருப்பதினால்) வேதனமெ ன்பது உபாஸநம் என்று ஸாரீரகபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களில் வ்ய க்தமாய் நிரூபிக்கப்பட் டிருக்கிறது. மேலும் 1 'அவன் பார்க்கத்தக்க வன் கேழ்க்கத் தக்கவன், மனனம் செய்யத்தக்கவன், த்யானம் செய் யத்தக்கவன்' என்றர்த்த முள்ள வாக்யத்தைச் சொல்லி, கீழ்ச்சொல் லிய பார்ப்பது முதலியவைகளை அனுவாதம் செய்கிற மற்றொரு ஸ்ரு திவாக்யம் 2 'ஆத்மாவைப் பற்றிய பார்வையினாலும் கேழ்ப்பதினாலும் மனனம் செய்வதினாலும் விஜ்ஞானத்தினாலும்' என்று 'விஜ்ஞாந' என்னும் பதத்தினால் த்யானத்தை அனுவாதம் செய்கிறது. இப்படி யே பராபரவஸ்துவாகிய அந்தப் பகவான் பார்க்கப்பட்டிருக்கும் பொ ழுது என்றர்த்தமுள்ள வாக்கியத்தினால் சொல்லப்படுகிற பார்ப்பது நேராக ப்ரத்யக்ஷரூபமல்ல, முன்பு சொல்லியபடி அல்பகார்யம் பெரிய கார்யம் முதலியவைகளுக்கு விகல்பம் பொருந்தா தாகையினாலேயே. அதிகாரிகள் வெவ்வேறாகையினால் விகல்பம் ஸம்பவிக்கலாம் என்பது மில்லை, அப்படி யேற்படுத்துவதற்கு ப்ரமாண மில்லாமையினால். ஒன்று வழியாகவும் மற்றொன்று அதின் வழியாக உபாயமாகிறது என்று கல்பிப்பதும் முடியாது, இடைவிடாத த்யானம் செய்வதும் நேரில் பார்ப்பதும் ஒருவித வ்யத்யாஸ மில்லாமல் நேரில் உபாய மென்று ஸ்ருதியில் சொல்லி யிருக்கிற படியினால். ஆகையினால் இவைஇரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற தென்று சொல்ல வேண்டிய தவஸ் யமாகையினாலே ஒன்றை ஔபசாரிக மென்று சொல்லாமல் அது ஸம் பவிக்காதாகையினால் ப்ரயோஜன மில்லாமல் ஔபசாரிகமாகச் சொல் லுவது பொருந்தா தாகையினாலும் த்யானத்தைச் சொல்லுகிற பதத்

---

1 ப்ரஹதாரண்யகம் 4-5-6. 2 ப்ரஹதாரண்யகம் 2-4-5.

தில் 'உபாஸநா' என்றாரம்பித்து விதிக்கப்படுகிறது. அதிகமாக என்னிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனாய் என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதியுடையனாவகையினாலே தானும் மிகவும் ப்ரியமானதாயுமிருக்கிற த்யானத்தின்

தினால் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதை ஔபசாரிகமாகச் சொல்லில் ஒரு வித மேன்மையும் ஸித்திக்காதாகையினாலும் த்யானத்தை ப்ரத்யக்ஷத்தைச் சொல்லுகிற பதத்தினால் உபசாரமாகச் சொல்லிலேனவெனில் ப்ரத்யக்ஷத்தைப் போல விசதமாக இருக்கவேண்டுமென்கிற விசேஷத்தை விதிக்கிற படியினாலே ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதாகையினாலும் 1 'ஸ்வப்நதீஸமம்' என்றிவை முதலிய வசனங்களில் சொல்லப்படுகிற விதமாயிருக்கும் தன்மையையுடைய த்யானமே 2 'அவன்பார்க்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது' என்றும், 3 'அவனை நேரில்பார்த்து' என்றும், 4 'அவன் பார்க்கத் தக்கவன்' என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளினால் விதிக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'நேரில் பார்ப்பதைப் போல விசதமாக இருப்பதாயும்' என்று. 'த்யானம்' என்பதற்கு மனதை ஒரே வஸ்துவினிடத்திலேயே அதிகக் காலம் செலுத்துவது என்றர்த்தம். இந்த த்யானம் என்னும் பதத்தினால் இதனாலுண்டாகிற எண்ணெயின் தாரையைப் போல் இடைவிடாமல் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது லக்ஷணையாகச்சொல்லப்படுகிறது. வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட வேதநம் என்று பிரித்துக்கொண்டு த்யானம் உபாஸநம் என்று தனிவாக்யமாகவும் பாடமாகும். அப்பொழுது அந்த வேதநம் என்பது விசேஷ்யம். வேதநம், த்யாநம், உபாஸநம், என்று ஒரே வாக்யமாகப் பாடமாக இருக்கும் பொழுது த்யானம் என்பது விசேஷ்யம் இதுவே பக்தியாக இருக்க வேண்டுமென்பதைச்சொல்லுகிறார்—'மிகவும் ப்ரியமாயு மிருக்கிற' என்று. 'இவ்விடத்தில்' என்பதற்கு நேரில் மோக்ஷத்தின் உபாயத்தை உபதேசிக்கும் பொழுது என்றர்த்தம். வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அர்ஜுநனால் அறிந்துகொள்ளப் படாமையினால் அவனைக் குறித்து 'உபாஸநா' என்பது விதிக்கப்படுகிறது தான் என்று சொல்லுகிறார் 'விதிக்கப்படுகிறது' என்று. 'மத்பக்த:' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதிகமாக என்னிடத்தில் ப்ரீதியுடையவன்' என்று. எவனுக்கு நான் அதிகமாக ப்ரீதி செய்யக்கூடிய விஷயமாயிருக்கிறேனோ அவன் 'அத்யர்த்தப்ரிய:' என்று சொல்லப் படுகிறான்.

---

1 கனவுகண்டதுபோலிருக்கிற புத்தியினாலறியத்தகுந்தவர்.

2 முண்டகோபநிஷத்-2-2-9 3 கடோபநிஷத்-1-3-15.

4 ப்ரஹதாரண்யகம்-6-5-6.

துடர்ச்சியைச்செய் என்றர்த்தம். 'மத்யாஜீ' என்கிற இடத்திலும் 'அத்யர்த்த:' என்பது சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது 'யஜநம்' ஆவது தேவதையை ஆராதனம் செய்தல். மிகவும் ப்ரியமாகிய என்னுடைய ஆராதனத்தைச் செய்துகொண்டிரு ஆராதனமாவது பரிபூர்ணமான கைங்கர்யம். என்னை நமஸ்காரம் செய் நமஸ்காரமாவது வணங்குதல், அதாவது மிகவும் ப்ரியமாக இருக்கிற என்னிடத்தில் மிகுந்த வணக்கத்தைச் செய் என்றர்த்தம்.

---

1 'ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம்' என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் விதிக்கப்படுகிற அவஶ்யம் செய்யவேண்டிய கார்யத்தில் இந்த விஶேஷணம் சேரவேண்டும் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் கர்த்தாவிற்கு விஶேஷணமாகச் சொல்லி இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—'என்னிடத்தில் அதிக...ப்ரியமான தாயுமிருக்கிற' என்று. 'மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு' என்கிற இரண்டு பதங்களினாலும் அங்கியைச் சொல்லியிருப்பதினால் அதற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாகிய அங்கங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன என்று தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'மத்யாஜீ என்கிற இடத்திலும்' என்றாரம்பித்து. 'யாஜீ' என்னும் பதத்தினால் இவ்விடத்தில் அபிப்ராயத்தில்லாத ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலியவைகள் தோன்றுகின்றனவே அதை விலக்குவதற்காக தாதுவின் வ்யுத்பத்தியை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார்—'யஜநம் ஆவது' என்றாரம்பித்து. ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'மிகவும் ப்ரியமாகிய' என்றாரம்பித்து. பக்தியில் சேர்ந்ததாகையினால் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்ததென்று தெரிவிப்பதற்காகவும் இது மிகவும் ஸாரதமம் என்றேற்படுவதற்காகவும் ஸாரமான அர்த்தத்தை விதிக்கிற பாஞ்சராத்திர ஶாஸ்த்ரம் முதலியவைகளினால் விதிக்கப்படுகிற விதத்தை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார்—'ஆராதனமாவது' என்றாரம்பித்து. மனதின் ஒருவித வ்யாபாரத்தில் முடிவுபெறுவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—'நமஸ்காரமாவது வணங்குதல்' என்று. இத்தால் கீழேவிழுந்து நமஸ்காரம் செய்வது மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது விலக்கப்பட்டது. நமஸ்காரம் மூன்றுவிதமாக அல்லவோ ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிறது. 'அத்யர்த்த:' என்னும் பதத்தை இந்த இடத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளுவதினால் ஏற்பட்டதாகிய இதின் அபிப்ராயத்தைச்சொல்லுகிறார்—'அதாவது மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கிற' என்று. தானும் தன்னைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களெல்லாமும் பகவானுக்கு ச்சேஷபூதமே என்றனுஸந்தானம் செய்வதினால் அதிகமாக வணக்கமுண்டா

---

1 பகவத்கீதை-7-17.

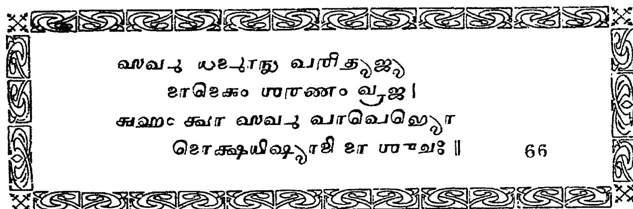
இப்படிச்செய்துகொண்டிருந்து என்னையே அடையப்போகிறாய். இதுஉண்மையென்று உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். ஸந்தோஷத்திற்காக மாத்திரம் சொன்னதல்ல. எந்தக் காரணத்தினால் நீ எனக்கு மிகவும் ப்ரியனாகிறாயோ†'ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ(அ)த்யர்த²மஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:' என்று முன்பே சொல்லப்பட்டதல்லவா. எவனுக்கு என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி இருக்கிறதோ அவனிடத்தில் எனக்கும் அதிகமான ப்ரீதி உண்டா

கிறது என்று தாத்பர்யம். 'இப்படிச் செய்துகொண்டிருந்து' என்பதினால் கீழ்ச் சொல்லியபடி அதிக ப்ரீதியையுடையவனாயிருக்கை முதலியவைகளை அனுவாதம் செய்கிறது என்பது மாத்திரம் தாத்பர்யம். அதில்லாமல் தன்னிடத்தில் தானிருந்துகொண்டிருப்பது முதலியது தாத்பர்யமில்லை. 'என்னையே' என்கிற அவதாரணத்தினால் நடுவில் வேறொரு தாமதமுமில்லை என்பது சொல்லப்படுகிறது. 'உண்மை' என்பது ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விசேஷணமே ஒழிய அது ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்படுகிறதல்ல. 1 'வாஸ்தோஷ்பதியே! நம்மை நீ தெரிந்துகொள்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளிலேபோலே வேறொருகதியும் இல்லாமையைப்பற்றிய 'ப்ரதி' என்னும் உபஸர்க்கம் ஒரு அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறதல்ல என்பதை நிராகரிக்கிறார்—'ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன்' என்று 2 'த்³யௌ: பதேச்ச ப்ருதி²வீ ஶீர்யேத ஹிமவாந் ஶகலீப⁴வேத் ! ஶுஷ்யேத்தோயநிதி⁴: க்ருஷ்ணே ந மே மோக⁴ம் வசோ ப⁴வேத்' என்றிவை முதலிய பகவானுடைய வார்த்தையையனுஸரித்துத் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்— 'ஸந்தோஷத்திற்காக மாத்திரம் சொன்னதல்ல' என்று. இவ்விடத்தில் ப்ரியமான வார்த்தையாகையினால் ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய அர்த்தவாதம் இது என்பது ஸந்தேஹிக்க வேண்டியதில்லை என்றர்த்தம். இப்படி இருந்துகொண்டிருப்பவனுக்குத் தன்னை அடைகிற விஷயத்தில் தன்னுடைய ப்ரீதியாகிற நடுவில் உண்டாகக் கூடிய வ்யாபாரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸந்தோஷத்திற்காக மாத்திரம் சொன்னதென்கிற ஸந்தேஹம் நிராகரிக்கப்படுகிறது 'ப்ரியோ(அ)ஸி மே' என்பதினால், என்று

† பகவத்கீதை-7-17. 1 யஜுர்வேதம்-3-4.

2 பாரதம்-உத்யோகபர்வம்-31-48. க்ருஷ்ணே-த்ரௌபதியே, த்யௌ: - ஆகாசம், பதேத்-கீழே விழும், ப்ருதிவீ-பூமி, ஶீர்யேத்-வெடித்துவிடும், ஹிமவாந்—ஹிமவத் பர்வதம், ஶகலீபவேத் - சூர்ணமாய்விடும், தோயநிதி: - ஸமுத்திரம், ஶுஷ்யேத்-உலர்ந்துவிடும், மே-என்னுடைய, வச:-வார்த்தை, மோகம்-வ்யர்த்தமாக, நபவேத்-ஆகாது.

கிறது. ஆகையினால் அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்காதவனாகிய நான் அவனை என்னை அடைவிக்கிறேன். ஆகையினால் என்னையே அடையப் போகிறாய்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தது உண்மையே. 65

[இது பாஷ்யத்தின் முதல் யோஜனையை அநுஸரித்தது.]

ப - ரை] ஸர்வதர்மாந் - கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகங்களாகிய எல்லாத் தர்மங்களையும், பரித்யஜ்ய - கீழ்ச்சொல்லிய விதமாக ஸாத்விக த்யாகம் செய்துவிட்டு, அதாவது அவைகளைச் செய்துகொண்டே அவைகளின் கர்த்ருத்வம், பலம், முதலியவைகளை விட்டுவிட்டு, ஏகம் - ஒருவனாகிய, மாம் - என்னை, ஶரணம் - ரக்ஷிப்பவனாக, அதாவது

சொல்லுகிறார்—'எந்தக் காரணத்தினால்' என்றாரம்பித்து. இனி உண்டாக வேண்டியதாகிய ஜ்ஞானியாக இருக்கையை ஸித்தமாக வைத்துக் கொண்டு 'ப்ரியோऽஸி' என்று அதின் ப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லி இருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் [1]'ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தம்' என்று பொதுவாகிய முன் சொல்லிய காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. இத்தால் 'மே ப்ரிய:' என்னும் பதம் இது கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட தென்பதைக் காட்டுகிறது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தம் ஸரிப்படாது என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக லோகத்தில் கண்டறியப்பட்டதையும் பகவானுடைய அபிப்ராயத்தையும் அநுஸரித்து உதாஹரிக்கப்பட்ட வசனத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'எவனுக்கு என்னிடத்தில்' என்றாரம்பித்து. அதினாலேற்பட்ட அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால் அவனுடைய பிரிவை' என்றாரம்பித்து. கார்யத்தைக் காரணத்தோடு சேர்த்து அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—'ஆகையினால் என்னையே' என்றாரம்பித்து. 65

1 பகவத்கீதை-7-17

அந்தக் கர்மங்களினால் ஆராதிக்கப்பட்டு அவைகளின் பலங்களைக் கொடு
ப்பவனாக, வ்ரஜ - அநுஸந்தானம் செய், அஹம் - நான், த்வா - (இப்
படிச் செய்து கொண்டிருக்கிற) உன்னை, ஸர்வபாபேப்ய: - எல்
லாப் பாபங்களிலிருந்தும், மோக்ஷயிஷ்யாமி - விடுவிக்கிறேன், மாஶு
ச: — துக்கப்படாதே.

[இது பாஷ்யத்தின் இரண்டாம் யோஜனையை அநுஸரித்தது.]

ப - ரை] ஸர்வதர்மாந் - எல்லாத் தர்மங்களையும், பரித்யஜ்ய -
விட்டு விட்டிருக்கிற நீ, அன்றிக்கே கீழ்ச்சொல்லிய கர்மயோகம் முதலிய
எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டிருக்கிற நீ, ஏகம் - ஒருவனாகிய, மாம் -
என்னை, ஶரணம் - உபாயமாக, வ்ரஜ - அடை, அஹம் - நான், த்வா -
உன்னை, ஸர்வபாபேப்ய: - எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும், அதாவது
என்னிடத்தில் பக்தி செய்வதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களிலிருந்
தும், மோக்ஷயிஷ்யாமி - விடுவிக்கிறேன், மாஶுச: - துக்கப்படாதே 66

பா] கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம், பக்தி யோகங்களாகிய, உயர்ந்த ப்ரயோ
ஜனமாகிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகிய தர்மங்களை எனக்காராதன
மாக மிகுந்த ப்ரீதியுடன் அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடிச் செய்து

தா] இப்படி விஸ்தாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் சொல்லப்பட்ட கர்ம
யோகம் முதலிய மூன்றுவித யோகங்களுக்கும் பொதுவாகிய மிகவும்
ஸாரமான அநுஸந்தானத்தை எடுத்துக் காட்டி அதினாலேயே
1 'மாமேவைஷ்யஸி' என்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட இஷ்டத்தை அடைவ
தற்குத் தடங்கல்களாகிய அநிஷ்டங்களின் நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது
என்று சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இதையே சொ
ல்லுகிறார்—'கர்மயோகம்' என்றாரம்பித்து. 'ஸர்வ' என்னும் பதத்தி
னால் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட மூன்று விதமான யோகமும் பொது
வாகச் சொல்லப்படுகிறது. கர்மயோகம் முதலியவைகள் தைர்யத்திற்
குக் காரணங்களாகையினால் 'தர்ம' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமா
கின்றன என்று சொல்லுகிறார்—'உயர்ந்த ப்ரயோஜனமாகிய' என்றாரம
பித்து. ஆங்காங்கு ஸம்பவிப்பதைப் போல பரம்பரையாகவும் நேராக
வும் என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும். அவைகள் மோக்ஷத்திற்கு ஸாத
னமாக இருப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—'எனக்காராதன
மாக' என்று. மற்ற மூன்றுவிதப் புருஷார்த்தங்களில் ஆசையில்லாமைக்
குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—'மிகுந்த ப்ரீதியுடன்' என்று.

1 பகவத்கீதை - 18-65   2 பகவத்கீதை - 18-63

கொண்டே கீழ்ச் சொல்லிய விதமாக அவைகளின் பலம், அந்தக் கர்மங்கள், அவைகளில் கர்த்ருத்வம் முதலியவைகளை விட்டுவிடுவதினால் அவைகளை விட்டு என்னொருவனையே கர்த்தாவாகவும், ஆராதிக்கப்படு

‘பலேஷு ஸங்கயாக்ஷ:’ என்று கீழ்ச்சொல்லியதை அநுஸரித்துச் சொல்லுகிறார்—‘அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி’ என்று. முறையே இவை எல்லாம் இவனுக்கு அநுஷ்டிக்க வேண்டியதாகும் என்று தாத்பர்யம். ‘செய்து கொண்டே’ என்பதினால் ஸ்வரூபத்தை விட்டு விடுவது முதலிய பக்ஷங்கள் தாமஸமாயிருக்கை முதலிய காரணங்களினால் முன்னமேயே நிராகரிக்கப்பட்டன என்பது ஜ்ஞாபகப்படுத்தப் பட்டது ‘பரித்யஜ்ய’ என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யத்தி லேற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—‘கீழ்ச்சொல்லிய விதமாக’ என்றாரம்பித்து. இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கும் விதமாக என்றர்த்தம். கர்மங்களை விடுவதாவது அந்தக் கர்மங்கள் தனக்குச் சேஷ பூதங்கள் என்கிற அபிமானத்தை விடுவது. பக்தி யோகத்திலும் ஐஶ்வர்யம் முதலிய மற்றப் பலங்கள் விடத்தக்கவைகளே. மோக்ஷமென்று பேருடைய பலமும் எல்லாவற்றிற்கும் சேஷியாகிய பகவானுக்குச் சேஷ பூதம் என்கிற புத்தியினால் தனக்குச் சேஷமென்கிற புத்தி பரிஹரிக்கத் தக்கது. ‘முதலியவைகளை’ என்பதினால் சட்டைகளைப் போலிருக்கிற இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் ஆராதிக்கப் படுகிறார்கள் என்கிற அபிமானமும் சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகிறது. மேலும் அந்தக் கர்மத்தைப் பற்றிய கர்த்ருத்வம் தனக்குச் சேஷம் என்கிற புத்தியும் ‘முதலியவைகளை’ என்னும் பதத்தினால் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது. ‘விட்டு விடுவதினால் அவைகளை விட்டு’ என்பதினால் கர்மங்களை விடுவதாவது அந்தக் கர்மத்தைப் பற்றிய இவைகளை விட்டு விடுவது தான் என்று பொதுவான பதத்திற்கு விசேஷமான அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. மற்ற இடத்தில் தன்னிடத்தில் கர்த்ருத்வமும் அதை விட வேறாகிய இந்திரன் முதலியவர்களிடத்தில் உபாஸிக்கத்தகுந்தவனா யிருக்கையும், இவை இரண்டையும் விட வேறாகிய ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளில் அடையத் தகுந்த ப்ரயோஜனமா யிருக்கையும் இவை எல்லாவற்றையும்விட வேறாகிய கர்மத்தில் உபாயமாக இருக்கையும் உண்டென்றபிமானித்துக்கொண்டல்லவோ வேதாந்தம்தெரியாதவர்கள்ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். அப்படி உண்டானால் அநுஸந்திக்கத்தக்கதல்ல. இவை எல்லாவற்றையும் ஒருவனாகிய என்னிடத்திலேயே அநுஸந்தானம் செய் என்று ‘மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ’ என்பதின் அபிப்ராயம். இதையே சொல்லுகிறார்—‘என்னொருவனையே’என்றாரம்பித்து.

கிறவனுகவும், அவைகளினுல் அடைய வேண்டிய ப்ரயோஜனமாகவும், உபாயமாகவும் அனுஸந்தானம் செய். இதுவே எல்லாத்தர்மங்களினு

இவ்விடத்தில் கர்த்ருத்வம் முதலிய நாலுவித அர்த்தத்திலும் தனித் தனியாகவாவது இவை எல்லாம் சேர்ந்து ஒருவிதக் காரணத்தினுலாவது 'ஶரண' என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமாக இருப்பது ஸம்பவிக்காதாகையினுல் கர்த்ருத்வம் முதலியது 'ஏகம்' என்பதினுல் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டதென்று அனுவாதம் செய்யப்பட்டது. 'உபாயமாகவும்' என்பதோவெனில் 'ஶரண' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தைச்சொல்லி இருக்கிறது. 'கர்த்தாவாகவும்' என்பதற்கு கர்த்தாவாகிய ஜீவனையும் ஏவுகிறவனுகவும், அவனுக்கந்தர்யாமியாகவும், அனுமதிகொடுக்கிறவனுகவுமிருக்கிற என்றர்த்தம். இவைகளை அனுஸந்தானம் செய்வதினுல் தானே கர்த்தா என்கிற அபிமானத்தை விடுதல் ஏற்படுகிறது. கர்மங்கள் வேறுதேவதைகளுக்குச் ஶேஷ பூதங்கள், தனக்குச் ஶேஷபூதங்கள் என்கிற புத்தியை விடுவதற்காகச் சொல்லுகிறுர்—'ஆராதிக்கப்படுகிறவனுகவும்' என்று. 1 'அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச', 2 'ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய' என்றிவை முதலியது முன்பேசொல்லப்பட்டதல்லவா. 'அடையவேண்டிய ப்ரயோஜனமாகவும்'என்பதுடன் நேராகவும் பரம்பரையாகவும் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டியது. இத்தால் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களை விடுதல் ஏற்படுகிறது. மூன்றுவித த்யாகங்களையும் செய்யவேண்டியதற்காக அனுவதிக்கப்பட்ட மூன்றுவித ஆகாரம் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் 'ஶரண' என்னும் பதத்தினுல் விதிக்கப்படுகிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறுர்—'உபாயமாகவும்' என்று. அந்தப் பகவானையல்லவோ எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ப்ரீதியடைந்தவனுய்க்கொண்டு பலத்தைக் கொடுக்கிறுன் என்று சொல்லப்படுகிறது, என்று முன்னமேயே நிஶ்சயிக்கப்பட்டது. தன்னுல் செய்யப்படுகிற அழியக்கூடியவைகளாகிய யாகம்,உபாஸநம், முதலிய கார்யங்களில் காலாந்தரத்தில் வரப்போகிற பலத்திற்கு ஸாதானமிவை என்கிற புத்தியை விட்டுவிட்டுத்தானே எப்பொழுதும் ஸித்தனுயும், நித்யமாக இருப்பவனுயும், எல்லாம் தெரிந்தவனுயும், ஸத்ய ஸங்கல்பனுயுமிருக்கை, மிகவும் உதாரனுக இருக்கை முதலிய குணங்களையுடையவனுயும் ஶாஸ்த்ரார்த்தங்கள் எல்லாவற்றினுலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவனுயுமிருக்கிற எனனிடத்தில்

1 பகவத்கீதை - 9-24

2 பகவத்கீதை - 18-46

டையவும் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுகிற த்யாகம் என்பது *'நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம। த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித:॥' என்றாரம்பித்து † 'ஸம்ஜ்ஞம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்விகோ மத:। ந ஹி தேஹப்ருதா ஶக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யஶேஷத:॥ யஸ்து கர்மபலத்யாகீ ஸ த்யாகீத்யபிதீயதே' என்கிற வரையிலும் இந்த அத்யாயத்தின் முதலிலேயே நன்றாய் நிரூபிக்கப்பட்டது இப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கிற உன்னை என்னை அடைவதற்குத் தடையாகவும் அநாதிகாலமாகச் சேர்க்கப்பட்டதாயும் எண்ணிறந்ததாயுமிருக்கிற செய்யத்தகாத கார்யத்தைச் செய்வது, செய்ய வேண்டிய கார்

*இவனே பலத்தைக்கொடுக்கிறவன் என்றநுஸந்தானம் செய், என்று தாத்பர்யம். கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிடுவது முதலிய பக்ஷங்களில் இந்த ஸந்தர்ப்பம் பொருந்தாது என்று சொல்லுகிறார்—'இதுவே' என்றாரம்பித்து. 'நன்றாய் நிரூபிக்கப்பட்டது' என்பதற்குக் கருத்தாவது—இந்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை மேலெழுந்தபடியே பார்ப்பதினாலும் கபட யுக்திகளினாலும் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தையே விட்டுவிடவேண்டும் என்றிவை முதலிய பக்ஷங்கள் எப்படி உண்டாகாவோ அவ்விதமாக நிரூபிக்கப்பட்டது—என்பது. 'நான்' என்பதற்குக்கீழ்ச்சொல்லிய விதமாக ஆராதிக்கப்பட்டவனாயும் பலத்தைக் கொடுப்பதற்குபயோகமான ஸர்வஜ்ஞனாக இருக்கை, ஸர்வசக்தியாக இருக்கை, மிகுந்த கருணையுடையவனாயிருக்கை முதலிய குணங்களின் கூட்டங்களையுடைய நான் என்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் 'த்வா' என்று சொல்லியிருப்பது உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனாக இருக்கும் தசையோடு கூடினவனைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'இப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கிற உன்னை' என்று. நேரான உபாயத்தையும் 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்னும் பதத்தினால்சொல்லியிருப்பதினாலும், 1 'மாமேவைஷ்யஸி' என்று கீழ்ச்சொல்லியிருப்பதினாலும், 'என்னை அடைவதற்குத் தடையாகவும்' என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் தடங்கல்கள் நிவ்ருத்திப்பதே உபாயத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிறது. தன்னுடைய ஸ்வரூபம் உள்ளபடி ப்ரகாசிப்பதாகிய பகவானை யடைவதோவெனில் தானாகவே உண்டாய் விடும் என்றபிப்ராயம். இவ்விடத்தில் 'ஸர்வ'

* பகவத்கீதை - 18 - 4. † பகவத்கீதை - 18 - 11

1 பகவத்கீதை - 18-65

யத்தைச் செய்யாமலிருப்பது, ஆகிய எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன். வ்யஸநப்படாதே.

என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அநாதிகாலமாக' என்றாரம்பித்து.

மூன்று விதமான யோகங்களையும் பற்றி நிரூபணம் செய்தபிறகு எல்லாவற்றிற்கும் குஹ்யதமமாகிய ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்தமும் தனித்துக் காட்டப்பட்ட பிறகு இவைகளுக்கு மேல் மூன்று யோகங்களுக்கும் பொதுவாயும் முன்னால் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற அநுஸந்தானத்தையே மறுபடியும் இவ்விடத்தில் சொல்லுவதில் என்ன ப்ரயோஜனம்? இந்த ஶ்லோகம் வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதுமல்ல, அப்படித் தோன்றாமையினாலும் ஸங்க்ரஹத்தில் அப்படிச் சொல்லப்படாமையினாலும். இந்தச் ஶாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பத்திலேயே பாஷ்யத்தில் 1 'தம் ததா' என்கிற ஶ்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தில் 'பரமாத்மாவின் உண்மையை அடைவதற்குபாயமாகிய கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம் இவைகளைப்பற்றிய 2 'ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம்' என்றாரம்பித்து 'அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:' என்கிற வரையிலுமுள்ள வார்த்தையைச் சொன்னார் என்றர்த்தம், என்று சொல்லப்பட்டது. மேலும் இவ்விடத்தில் 'மா ஶுச:' என்பது முதலில் உண்டாகிய தாகிய இடமில்லாத இடத்தில் உண்டான ப்ரீதி முதலியவைகளைக் காரணமாகவுடைய துக்கத்தைப் போக்குவதற்காகவல்ல, அது முழுமையும் முன்பே போக்கடிக்கப்பட்டபடியினால். ஆகையினால் 3 'மா ஶுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி பாண்டவ' என்கிற இடத்தில் அடுத்த கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டதைக் காரணமாகவுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிப்பதற்காக, என்பது எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதோ அப்படியே இவ்விடத்திலும் சொல்லுவது உசிதம். ஸூக்ஷ்மமான புத்தியுடையவனும் க்ஷத்ரியனும் தர்மத்தை அநுஷ்டானம் செய்பவர்களுக்குள் முதன்மையாயுமிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு ஸர்வஜ்ஞனால் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளாமையினாலாவது, தான் தகாதவன் என்பதினாலாவது, முக்கியமான பாகத்தைப்பற்றிய நிஶ்சயமில்லாமையினாலாவது, இந்தத் துக்கம் உண்டாகவில்லை. பலத்தைப்பற்றிய ஸந்தேஹமும் 4 'மாமே

---

1 பகவத்கீதை- 2   2 பகவத்கீதை - 2-12

3 பகவத்கீதை - 16 - 5   4 பகவத்கீதை - 18,65

அதுவுமன்றிக்கே எல்லாப் பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டவனா
யும் பகவானிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனாய மிருக்கிற புருஷனால்
பக்தியோகம் செய்யத் தக்கதாகையினாலும் அதை ஆரம்பிப்பதற்குத்
தடங்கலான பாபங்கள் எண்ணிறந்தவைகளாகையினாலும் அதற்கு
ப்ராயஶ்சித்தங்களாகிய அல்பகாலங்களில் செய்யப்பட்ட தர்மங்களி

வெஷூவி' என்பவை முதலியவைகளினால் முழுமையும் நிவ்ருத்தி
செய்யப்பட்டது. ஆகையினால் ம்ருதியாயிருக்கிறபடியினால் வெகு
நீண்டகாலம் இடைவிடாமல் ப்ரீதியுடன் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாகிய
உபாயம் செய்யமுடியாமையினாலாவது, பலம் தாமதப்பட்டுக்கிடைக்
கும் என்பதினாலாவது இந்தத் துக்கம் ஸம்பவிக்கலாமாகையினால் அப்
படிப்பட்ட துக்கத்தை இந்த ஶ்லோகம் போக்கடிக்கிறதாக இருக்க
வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தினால் கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தத்தில் த்ரு
ப்தி இல்லாமையினால் இங்கு உசிதமாயும் 'ஶுச:' என்னும் பதத்
திற்கு ஸ்வாரஸ்யமான அர்த்தத்தோடு கூடியதாயுமிருக்கிற வேறு அர்
த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—'அதுவுமன்றிக்கே' என்றாரம்பித்து. அதில்
'எல்லாப்பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டவனாயும்' என்பது உபாயத்திற்கு
விரோதிகளாகிய எல்லாப்பாபங்களையும் குறிக்கிறது. பாபம்நிவ்ருத்திப்
பதினால் பகவானிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி உண்டாகிறது. 1 'நராணாம்
க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே' என்றல்லவோ
சொல்லப்படுகிறது 2 'விக்நாயுதேந கோவிந்தே ந்ருணாம்
பக்திர் நிவார்யதே' என்றிவை முதலியவைகளை நினைத்துக்கொண்டு
சொல்லுகிறார்—'அதை ஆரம்பிப்பதற்குத்தடங்கலான' என்றாரம்பித்து.
1 'ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு' என்றிவை முதலியவைகளை அனு
ஸரித்து 'அல்பகாலங்களில் செய்யப்பட்ட' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்
பட்டது. இந்தப பாடத்தில் அவ்வளவு தாமதத்தைப் பொறுக்காமை
சொல்லப்பட்டது. 'அபரிமிதகாலக்ருதை:' என்று பாடமானால்
'அபரி' என்னும் பதம் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்கது. அளவிறந்த
காலங்களில் செய்யப்பட்ட போதிலும் என்றர்த்தம். இத்தால் இந்த

1 லகு விஷ்ணு ஸ்ம்ருதி - (அனேகம் ஆயிரம் ஜன்மங்களில் செய்த புண்
ணிய கர்மங்களினால்) க்ஷீணபாபாநாம் - போக்கடிக்கப்பட்ட பாபங்களையுடைய,
நராணாம் - மனிதர்களுக்கு, க்ருஷ்ணே - க்ருஷ்ணனிடத்தில், பக்தி:—பக்தி,ப்ர
ஜாயதே - உண்டாகிறது.

2 ந்ருணாம் - மனிதர்களுக்கு, கோவிந்தே - பகவானிடத்தில், பக்தி:—
பக்தியானது, விக்நாயுதேந-அனேக விக்நங்களினால், நிவார்யதே - தடுக்கப்படு
கிறது.

ஞல் அந்தப் பாபங்கள் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடாததாகையினுலும் தனக்குப் பக்தியோகத்தை ஆரம்பிக்க யோக்யதை இல்லை என்பதை ஆலோசித்துத் துக்கப்படுகிற அர்ஜுநனுடைய துக்கத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டே ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிருர்—'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' என்று. பக்தியோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்குத் தடங்கலாயும் அநாதிகாலமாகச் சேர்க்கப்பட்டதாயும் அநேகவிதங்களாயும் எண்ணிறந்தவைகளாயுமிருக்கிற பாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி அவைகளுக்கு ப்ராயஶ்சித்தங்களாகிய க்ருச்ச்ரம், சாந்த்ராயணம், கூஶ்மாண்டம், வைஶ்வாநரம், வ்ராதபதி, பவித்ரேஷ்டி, த்ரிவ்ருத், அக்னிஷ்டோமம், முதலியவைகளாகிய அனேகவிதங்களாயும் எண்ணிறந்தவைகளாயும்

உபாயம் ஸம்பாதிக்கமுடியாது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. 'துக்கத்தைப்போக்கடித்துக்கொண்டு' என்பதற்கு துக்கத்தைப்போக்கடிப்பதற்காக என்றர்த்தம். 'மந்மநா பவ மத்பக்த:' என்று கீழ் ஶ்லோகத்தில் பக்தியோகம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டபடியினுல் அதை ஆரம்பிப்பதற்கு விரோதிகளாகையினுலே துக்கத்திற்குக் காரணங்களாயிருக்கிற பாபங்களைச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் 'ஸர்வபாப' என்னும் பதம். அந்தந்தப்பாபங்களை நிவ்ருத்தி செய்வதற்குக் காரணங்களாகச் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களின் கூட்டங்களைச்சொல்லுகிறது 'ஸர்வதர்மாந்' என்னும் பதம். 'எந்தச் ஶாஸ்த்ரங்களைச்சுருக்கி சொல்லியிருக்கிறதோ அந்தத்தர்மத்தினுல் பாபத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்ளுகிறன்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் பன்மையாகச் சொல்லி இருப்பதினுலும், 'ஸர்வ' என்னும் பதத்தினுலும் பாபங்களிலும் தர்மங்களிலும் அவைகள் அநேக விதங்களென்பதும் எண்ணிறந்தவைகள் என்பதும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இதையே சொல்லுகிருர்—'பக்தியோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்குத் தடங்கலாயும்' என்ருரம்பித்து. 'க்ருச்ச்ரம், சாந்த்ராயணம்' என்ருரம்பித்துப் பாபத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடியவைகள் என்றெப்புக்கொள்ளப்பட்டவைகளைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'அக்னிஷ்டோமம்' முதலியவைகளும் அவைகளுக்கு உபயோகங்கள் வெவ்வேருக இருப்பதினுல் அனேகவிதமான பலங்களுக்கு ஸாதனங்கள் என்பது முன்பே சொல்லப்பட்டது. 'முதலியவைகளாகிய' என்னும் பதத்தினுல் கர்மயோகங்களின் உட்பிரிவாக 1 'தேவபித்ருகார்யம்' என்றிவை முதலியவைகளினுல் முன்பு நிரூபிக்கப்பட்டவைகளும் நிரூபிக்கப்படாதவைகளும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இப்படியே ஜ்ஞான

---

1 தைத்திரீயம் - 2.

அல்பகாலம் ஜீவித்திருக்கிற உன்னால் அனுஷ்டிக்க முடியாதவைகளு

யோகமும் 'முதலியவைகளாகிய' என்னும் பதத்தினால் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது. அதுவும் பக்தியோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு விரோதியாகிய பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதென்று முன்பே நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால். 'அல்பகாலம் ஜீவித்திருக்கிற' என்பது ஒரு ஶரீரத்தை அபிப்ராயத்தில் கொண்டிருக்கிறது. மிகவும் செய்யமுடியாத கார்யங்களை அனுஷ்டானம் செய்வதினாலுண்டாகிய அனேகம் ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணிய கர்மங்களின் ஸித்தியினால் உண்டாக்கக் கூடியது பக்தியோகம் என்கிற நிஶ்சயத்தினாலல்லவோ அர்ஜுநனுக்குத் துக்கமுண்டாயிருக்கிறது. 'ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று இந்த யோஜனையில் ஸ்வரூபத்தை விட்டு விடுவதே சொல்லப்படுகிறது. இதனாலே நித்ய நைமித்திகக் கர்மங்களுக்கு லோபம் வரவேண்டியதில்லை, அனுஷ்டிக்க முடியாத ப்ராயஶ்சித்தம் முதலியவைகளைப்பற்றியதென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினால். இதே ந்யாயத்தினால் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களிலும் எவைகள் அனுஷ்டிக்க முடியாதவைகளோ அவைகளைப்பற்றி விட்டுவிடு என்று விதிக்கலாமாகையினாலும், ஶக்தியுள்ளவனைக் குறித்தே ஶாஸ்த்ரங்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றனவாகையினாலே அஶக்தன் செய்யாவிடில் தோஷமில்லாமையினாலும், அனுகல்பத்தை மாத்திரம் அனுஷ்டிக்க ஶக்தி இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதுவே அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாகையினாலும், இவ்விடத்தில் முக்கியமான கல்பத்தை அனுஷ்டிக்க ஶக்தி இல்லாதவனைக் குறித்து எல்லாவித முக்கிய கல்பங்களுக்கும் அனுகல்பமாகப் பகவானிடத்தில் ப்ரபத்தி ஒன்றையே விதிக்கிறபடியினாலும், ஶக்தியுள்ளவன் ஶக்தி இல்லாதவன் முதலிய அதிகாரி வெவ்வேறாகையினாலும், முக்கிய கல்பம், அனுகல்பம், இவைகளுக்கு விஶேஷமான பலங்கள் ஸம்பவிக்கலாமாகையினாலும். ஆகையினாலேயே அல்பகார்யங்கள் பெரிய கார்யங்கள் இவைகளிரண்டையும் விகல்பமாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கும் இடமில்லை. எப்படி 1 'ப்ரணவம் வா த்ரிராவ்ருத்ய ஸம்ஸ்மரேத் விஷ்ணுமவ்யயம்' என்றும், 2 'ஸா

---

1 ப்ரணவத்தை மூன்று தரம் சொல்லவேண்டும். பகவானையாவது ஸ்மரிக்க வேண்டும்.

2 மாந்த்ரிகஸ்நாநம், பௌமஸ்நாநம், ஆக்நேய ஸ்நானம், வாயவ்ய ஸ்நானம் திவ்யஸ்நானம், வாருணஸ்நானம், மானஸ ஸ்நானம், என்று ஸ்நானம் ஏழுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

த்ரம் பௌமம் ஆக்நேயம் வாயவ்யம் திவ்யமேவ ச | வாருணம் மாநஸஞ்சேதி ஸ்நாநம் ஸப்தவிதம் ஸ்ம்ருதம் ||' என்று சொல்லப்படுகிற பகவானை நினைப்பதே தலைமுழுகுவது முதலிய ஸ்நானங்களைச் செய்யச்சக்தி இல்லாதவனுக்கு அதின் பலத்தைக் கொடுப்பதாக விதிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலுமாகையினால் ஒருவிதத் தோஷமுமில்லை. இவ்விடத்தில் செய்யமுடியாமையினாலும்வெகுகாலம் செய்யக்கூடியதாயிருக்கிறபடியினாலும் அல்பசக்தியுடையவனாயும் அல்பகாலம் ஜீவித்திருப்பவனாயுமிருக்கிற புருஷனால் செய்யமுடியாத தர்மங்களினுடைய—ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருக்கிற த்யாகமே (விட்டு விடுவதே) பகவானொருவனையே உபாயமாக வரிக்கவேண்டுமென்று விதித்திருப்பதற்கு உபகாரமாக விதிப்பதைப்போல அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது. எப்படி த்யானத்திற்குபகாரமாக இருப்பதினால் தன்னிஷ்டத்தினாலேயே ஏற்பட்டவைகளான கேழ்ப்பதும் மனனம் செய்வதும் 1 'கேழ்க்கத்தகுந்தவன் மனனம் செய்யத்தக்கவன்' என்கிற வாக்யங்களினால் அனுவாதம் செய்யப்படுகிறதோ அதைப்போல. அவனொருவனையே உபாயமாக வரிக்கவேண்டுமென்று விதித்திருப்பதும் அவனைத்தவிர மற்ற உபாயங்களை விட்டிருப்பதோடு சேர்ந்திருக்கிறது. இத்தால் அந்தப் பலத்திற்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற இதர தேவதைகளைப்பற்றிய தர்மங்களையும் பகவானிடத்திலும் மற்றத் தர்மங்களையும் விட்டுவிடுவது சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. இப்படி இதர தேவதைகளைப்பற்றிய தர்மங்களைச் செய்யக்கூடாதென்று மறுப்பது தானாகவே ஏற்பட்டிருக்கும்பொழுது அந்த அர்த்தம் ஸித்திப்பதற்காக இவ்விடத்தில் 2 வ்யதிகாரண ஸமாஸம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல, என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'எல்லாத்தர்மங்களையும்' என்று சொல்லப்பட்டது. தர்மங்களை யனுஷ்டிப்பதில் ஶக்தியுள்ளவனைக்குறித்து அவைகளைச்செய்யக்கூடாதென்று மறுத்தால் மற்ற ஶாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும். ஶக்தியில்லாதவனைக்குறித்தோவெனில் அவன் ஶக்தியில்லாமையினால் ஏற்கனவே செய்யாமையினால்ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கவேண்டியதில்லை? என்னில்இது உசிதமல்ல, ஶக்தி இல்லாதவனைக் குறித்தே ப்ரம்மாஸ்த்ரத்தின் கட்டு

1 ப்ருஹதாரண்யகம் - 6 - 5 - 6.

2 ஸர்வேஷாம் கர்மா:—எல்லாத் தேவதைகளையும் பற்றிய கர்மங்கள் என்பது.

முதலியவைகளைப்போல வேறு உபாயத்தை அங்கீகரிப்பது இதற்குவிரோதி என்று தெரிவிப்பதற்காகச்சொல்லவேண்டியதாகையினால். இதுவுமன்றிக்கே எந்தப் பலத்திற்காகச் ஶரணாகதி செய்யப்பட்டதோ அந்தப் பலத்தைக்குறித்துவேறு உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கக்கூடிய ஶக்தி பிற்பாடு சில காரணங்களினால் ஸம்பவித்தபோதிலும் அந்தப் பலத்திற்காக அதை அங்கீகரிப்பது செய்யக்கூடாது என்று தெரிவிப்பதினால் இது ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதே. இவ்விடத்தில் '**அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி**' என்று பலம் பகவானொருவனாலேயே உண்டாக்கக்கூடியது என்பது சொல்லப்படுகிறபடியினால் அவனொருவனிடத்திலேயே ப்ரபத்தி ஒன்றே பலத்திற்கு ஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாக விதிக்கப்படுகிறது. எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டுவிடுவதோவெனில் ஒரே வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் அதற்கங்கமாக ஏற்பட்டது. 1 'ஸந்நிதாவாம்நாதம் ததங்கம்' என்கிற ந்யாயத்தினால், அதில் முன்பே ஏற்பட்டிருக்கிற த்யாகத்தைச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் அதிகாரத்தில் சேர்ந்து விடுகிறது. அப்படிக்கில்லாவிடில் லிங்கத்தினால் அவனொருவனையே ஶரணமாக அடைவதற்குபயோகமான ரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அவனொருவனே உபாயம் என்கிற நிஶ்சயம் அவனைத் தவிர வேறொரு உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பதோடு விருத்தமானது. ஆகையினால் நெல்லைக் குத்துவது யாகத்திற்கு வேண்டியதாகிய அரிசியாக வேண்டியதற்குபயோகமாகும் வரையில் முடிவு பெறுகிறதைப்போல அவனொருவனைக் குறித்து ப்ரபத்தி செய்வதற்கு விரோதியான தர்மங்களைவிட்டுவிடவேண்டும் என்பதில் முடிவு பெறுகிறபடியினால் அந்தப் பலத்திற்குபாயங்களல்லாமலும் அதற்கு விரோதிகளல்லாமலுமிருக்கிற நித்ய கர்மம் முதலியவைகளை விட்டுவிடுவது இதற்கு ஒத்தாசையாக வேண்டியதில்லையாகையினால் வர்ணாஶ்ரமங்களைக்குறித்து ஸ்வதந்த்ர விதிகளினால் ஏற்பட்ட தர்மங்கள் முன்போலவே இருக்கின்றன. அவைகளும் ப்ரபத்திக்கு அங்கங்களுமல்ல அங்கிகளுமல்ல, அப்படி ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாமையினாலும், ஶக்தி இல்லாதவனைக்குறித்து செய்யமுடியாத நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அங்கமாகவுடைய ப்ரபத்தியை விதிப்பது பொருந்தாதாகையினாலும், அப்படி ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக இல்லாமலிருந்தபோதிலும் வேறொருபலத்திற்காகவாவது

1 மீமாம்ஸாந்யாயம் ப்ரயோஜனத்திற்குபாயமாகச் சொல்லப்படுகிற ஒரு கர்மத்தின் ஸமீபத்தில் பலத்திற்கு உபயோகமாகவல்லாமல் சொல்லப்படுகிற கர்மம் அதற்கங்கம்.

வர்ணாஸ்ரமங்களுக்காகவாவது யஜ்ஞம் முதலியவைகளை அனுஷ்டிப்பது உசிதமாகையினாலும், 'ஸர்வ'என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு எதிர்நடையாக 'ஏகம்' என்கிறவிடத்தில் 'ஸாக' என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் பகவானிடத்தில் ப்ரபத்தி ஒன்றே எல்லாவற்றிற்கும் ப்ராயஸ்சித்தமாகும் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஸரணாகதியின் ஸ்வபாவத்தினால் அதைத்தவிர மற்ற உபாயத்தை விட்டுவிடுவதேற்படும் அப்படியே 1 'அநந்ய ஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகம் | ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஸரணாகதி:||' என்றுலக்ஷணம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவ்விடத்தில் 'ஸரண' என்னும் பதம் உபாயம் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்தில் 2 'உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்த: ஸரணமித்யயம் | வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக

1 பரதமுனிவாக்யம். ஸ்வாபீஷ்டே—தன்னுடைய இஷ்டபலமானது, அநந்யஸாத்யே - வேறொரு உபாயத்தினாலும் ஸாதிக்கமுடியாமலிருக்கும்பொழுது, மஹா விஸ்வாஸபூர்வகம்-மஹா விஸ்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ததேகோபாயதாயாச்ஞா - அவனொருவனே உபாயமாக வேண்டுமென்று யாசிப்பது, ப்ரபத்தி:—ப்ரபத்தி, அதுதான் சரணாகதி.

2 அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை - 36-38. அயம் - இந்த, ஸரணமிதி - ஸரணம் என்கிற, சப்த:-பதம், உபாயே - உபாயம் என்கிற அர்த்தத்திலும், க்ருஹரக்ஷித்ரோ:—வீடு, காப்பாற்றுகிறவன், என்கிற அர்த்தங்களிலும், வர்த்ததே - இருக்கிறது, அதாவது இந்த மூன்று வித அர்த்தங்களையும் சொல்லுகிறது. ஸாம்ப்ரதம்து - இப்பொழுதோவெனில், இவ்விடத்தில் இப்பொழுது என்பதினால் இந்த ஸந்தர்ப்பம் த்வயம் என்னும் மந்த்ரத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்துகொண்டு வரும் ஸந்தர்ப்பமாகையினால் த்வயத்தில் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது, ஆகையினால் ஸரணாகதியைச் சொல்லும் எல்லா இடங்களிலும் என்று தாத்பர்யம், ஏஷ:—இந்தப்பதம், உபாயார்த்தைகவாசக:—உபாயம் என்கிற ஒரு அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது, என்றர்த்தம். இவ்விடத்தில் சிலர் 'ஏக' என்னும் பதத்தின் அர்த்தமாகிய ஏகத்வம் 'ஸாத்ய ப்ராப்ய ஸம்பந்தாநிரூபக ஸம்பந்தாந்தர நிஷேத்ருத்வேன ப்ரதிபாதிதம் ஸரண' ஸப்தேன ... உபாயத்வ நிரூபக விஸிஷ்ட ப்ராப்ய ஸம்பந்தாநிரூபக: ஸாத்ய ப்ராப்ய ஸம்பந்தாநிரூபக ஸம்பந்தாந்தர நிஷேத்ருத்வ ப்ரதிபாதிதாகார ஸம்பந்தேன ததேகத்வ விஸிஷ்ட ஸரணஸப்த உக்திபோய: |

இதின் கருத்தாவது - உபாயார்த்தைகவாசக:-என்கிற இடத்திலிருக்

கும் 'ஏக' என்னும் பதத்திற்கு ஏகத்வம் (ஒன்ருக இருக்கை) அர்த்தம். அது 'ஏஷ:' என்னும் பதத்தின் அர்த்தமாகிய ஶரணஶப்தத்தில் கீழ்ச் சொல்லிய ஸம்பந்தத்தினுல் அந்வயிக்கிறது. கீழ்ச்சொல்லிய ஸம்பந்தத்தின் கருத்தாவது—உபாயமாக இருக்கும் ஸ்வபாவம் அநேகமாக இருந்தால் இதினிட த்திலிருக்கும் உபாயமாகும் தன்மையைத் தவிர மற்றென்றைச் சொல்லாது— என்பது, என்று சொல்லி இதற்கு 'பசுனுயஜேத' என்கிற இடத்தில் அநேக பசுக்களைக்கொண்டு ஒரு யாகம் செய்தால் அது ஸரியான யாகமில்லாமையினுல் அத்ருஷ்டம் உண்டாகிறதில்லை. ஆகையினுல் 'பசுனு' என்கிற பதத்திலிருக்கும் ஒருமையின் அர்த்தமாகிய ஏகத்வம் (ஒன்ருக இருக்கை) பசுவினிடத்தில் கீழ்ச் சொல்லியதைப்போல அந்வயிக்கிறது என்று உதாஹரணம் சொல்லியிருக்கிருர் கள். இது யோசிக்கத்தகுந்த விஷயம். ஏனெனில் இவ்விடத்தில் 'பசுனுயஜேத' என்கிற இடத்தை உதாஹரணமாக வைத்துக்கொண்டு 'பசுனு' என்கிற பதத்தி லிருக்கும் ஒருமைக்கு ஒன்று என்றர்த்தம். ஆகையினுல் அந்த ஒன்றென்கிற பதம் பசு என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்து ஒரு பசுவைக்கொண்டு யாகம் செய்ய வேண்டும் என்றர்த்தமாகிறபடியினுல் அநேகம் பசுக்களைக்கொண்டு ஒரு யாகத் தைச் செய்தால் அத்ருஷ்டம் உண்டாகாது என்று மீமாம்ஸகர்களின் கொள்கை. இதை உதாஹரணமாக வைத்துக்கொண்டு இவ்விடத்தில் 'ஏக' என்னும் பதம் 'ஏஷ:' என்னும் பதத்தோடு அந்வயிக்கிறது என்று நினைத்து அதற்கொருவித மான ஸம்பந்தத்தைக் கட்டியிருப்பது மிகவும் அனுசிதம். அவ்விடத்தில் 'பசு' என்னும் பதத்திலேயே ஒருமை இருக்கிறபடியினுல் அந்த ஒருமையின் அர்த்த மாகிய ஒன்றென்பது 'பசு' என்னும் பதத்தோடு சேரவேண்டியது 'ப்ரத்யயானும் ப்ரக்ருத்யர்த்தான்வித ஸ்வார்த்த போதகத்வம்' என்கிற ந்யாயத்தை அனுஸரித்த தாக இருக்கிறது. இவ்விடத்தில் 'உபாயார்த்தைக வாசக:' என்கிற ஸமஸ்தபதத் தின் நடுவிலிருக்கிற 'ஏக' என்னும் பதத்தின் அர்த்தமாகிய ஒன்று என்பது (ஏக த்வம்) 'ஏஷ': என்னும் பதத்தின் அர்த்தமாகிய ஶரணஶப்தத்தில் அந்வயிக்க வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமுமில்லை. அப்படி அந்வயிப்பதில் ப்ரயோஜனமு மில்லை, ந்யாயமுமில்லை. உபாயம் என்கிற அர்த்தம் ஒன்றையே சொல்லு கிறது என்று நேரிலேயே சொல்லியிருப்பதினுல் 'உபாயத்வ வ்யதிரிக்தார்த்த போதகத்வ விசிஷ்ட உபாயத்வ ப்ரதிபாதக போதகம்' என்றே நேரில் அர்த்தமாகிறது. அதாவது உபாயத்வம் தவிர வேறு அர்த்தத் தைச் சொல்லுகிறதில்லை. உபாயத்வம் என்கிற ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லு கிறது என்று ஸ்பஷ்டமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இவ்வளவு ஶ்ரமப்பட்டு அர்த்தம் சொன்னதற்கு தாத்பர்யம் என்னவென்று யோசிப்போம். பகவானே உபாயம் என்று சொல்லுவதினுல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ப்ரபத்தி உபாயமல்ல என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்யமாயிருக்கலாம். அதுவும் தங்கள் பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்களைப் பரிசயம் செய்யாததினுல் உண்டான குற்ற மென்று சொல்லலாம். எப்படி என்னில் 36,000-படி முதல் ஸ்ரீயஃபதியில் 'இவ் விரோதி நிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்த ஸித்திக்கும் உபாயம் ஏதென்னில் த்ரை வர்ணிகாதிகாரமான பக்தியும் அகிஞ்சனுதிகாரிகமான ப்ரபத்தியும் என்றிண்ரடி

றே வேதாந்த ஸித்தமான உபாயம், இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தமக்கு ஸித்தாந்தம் என்னும் ஆகாரம் தோற்ற உபாயவேஷத்தை அருளிச்செய்தார்.' என்னும வாக்யமிருக்கிறது. அர்த்த பஞ்சகம் என்னும் ரஹஸ்யத்தில் கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம்,பக்தியோகம்,ப்ரபத்தி, ஆசார்யநிஷ்டை ஆக உபாயம் ஐந்து என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 'வீடுமின் முற்றவும்' என்னும் திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசத்தில் 'நாநாஶப்தாதி ஶப்தா த்வய ந ஸஜ்ஜந்தே ஸர்வ விதே ஸர்வாகாரேஷு:' என்று வேதாந்த ஸித்தோபாயம் த்விவிதமாகையிலே எந்த உபாயத்தை இத்திருவாய்மொழி சொல்லுகிறதென்ன இத்திருவாய்மொழி தன்னை (இத்யாதி)இத்தால்பரபக்தியுபாயத்தைச்சொல்லுகிற தென்றபடி' என்கிற வாக்யஙகள் காணப்படுகின்றன. 'உலகமுண்ட' திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசத்தில் 36,000படியில்'இனித்தான் ஶரணாகதி பல ப்ரதையாமிடத்தில் ஶரண்யன்பக்கலிலே பண்ணவும் வேணும் தானதிகாரியாகவும் வேணும்' என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 'நெறியெல்லாமெடுத் துரைத்த' என்பதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யுமிடத்திலும் கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திவரையிலுமுள்ள உபாயங்களை யெல்லாம் என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே இன்னும் அனேக ரஹஸ்யங்களில் பல இடங்களிலும் ப்ரபத்தி உபாயமென்று விசதமாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தங்கள் ஆசார்யர்களினுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அறியாமையாலே 'ப்ரபத்யனுபாயத்வ விசாரம்' எழுதுகிறவர்களும், 'ஶரணஶப்தார்த்த விசாரம்' எழுதுகிறவர்களுமாக இருக்கிறார்கள். ஆகையினல் இதைக்கொண்டு ப்ரபத்தி உபாயமில்லை என்று சொல்லுவது முடியாது. அந்த ஸம்பந்தத்தில் அந்த ஆத்தமுமேற்படாது. உபாயத்வம் என்கிற ஒருவித ஸ்வபாவத்தையுடைய வஸ்துவைத் தவிர மற்ற வஸ்துவைச் சொல்லுகிறதில்லை என்பது மாத்திரம் அதினலேற்படுமே ஒழிய உபாயத்வம் என்கிற ஸ்வபாவத்தையுடைய ப்ரபத்தியை அதினல் விலக்க முடியாது. மேலும் அதிலேயே ரக்ஷகனை இருக்கையும் உபாயமாக இருக்கையும் ஒன்ருக இருந்தால் ரக்ஷகன் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல என்று விலக்கி உபாயமென்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தனித்துச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது. கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்தமும் ஒவ்வாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவை இரண்டும் ஒன்றென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு இது தூஷணமாகுமே ஒழிய நம் தேசிகனுடைய ஸித்தாந்தத்தில் இது கொஞ்சமேனும் ஒட்டாதாகையினல் 'ஸ்வஹஸ்தேநாக்ஷிப்தை: ஸ்வகரநிஜஶாகாவிஹ்ருதிபிஸ்ஸ்வயம் ஜாதஸ்வேதஸ்ஸ்வயமத ஸமாக்ரம்யதிஜஸ:',
என்று ஸ்ரீதேசிகன் தாமே அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே தன் கையினல் சேற்றை எடுத்து ஆகாசத்தில் பூச எத்தனித்து வீசி எறியும் பொழுது அது தன் மேலேயே விழுந்து தானே தன் ஶரீரத்தைச் சேறுக்கிக் கொள்ளுவது போலத் தானே தன்னைப் பரிஹாஸத்திற்குப் பாத்திரனுக்கிக்கொள்ளுகிறன்.இவ்விடத்திலேயே தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் 'உபாயமாக இருக்கையாவது கருணை முதலிய குணஙகளோடு கூடிய பகவான் உபாயஙகளின் ஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு

ஸித்திப்பதற்காக மிகுந்த கருணையுடையவனும் ஒருவித வ்யத்யாஸங்களையும் யோசிக்காமல் எல்லா லோகங்களுக்கும் ஶரண்யனும் தன்னை

க:॥' என்று சொல்லப்பட்டது 1 'ஶரணம் க்³ருஹரக்ஷித்ரோ:
உபாயெவ நிமத்³ருதெ' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். உபாயமாக இருக்கையாவது கருணை முதலிய குணங்களோடு கூடிய பகவான் உபாயத்தின் ஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு அதின் கார்யத்தைத் தான் செய்கிறபடியினால் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'மிகுந்த கருணையுடையவனும்' என்றிவை முதலிய குணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸக்ருத்' என்பது வேறொரு ஒத்தாசை வேண்டியதில்லை என்பதைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அது ஸித்திப்பதற்காகவும் 'ஶரம்' என்பதினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டவைகளாகக் கருணை முதலிய குணங்களைச் சொல்லி இருக்கிறது. 'மிகுந்த கருணையுடையவனும்' என்பதற்கு 2 'வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த²: க்ருபயா பர்யபாலயத்' என்றிவை முதலியவைகளினால் க்ருபை அதிகமென்பதும் அதனால் ஶரண்யன் என்பது மேற்பட்டது என்று தாத்பர்யம். அந்தக் கருணைக்குச் சுருக்கமில்லை என்று சொல்லுகிறார்—'ஒருவித வ்யத்யாஸங்களையும்' என்றாரம்பித்து. 3 'எல்லாவற்றிற்கும் யஜமானனும் நியமிக்கிறவனும் எல்லாவற்றிற்கும் ரக்ஷகனும் ஸுஹ்ருத்தாயுமிருக்கிற' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யமும் ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது. 4 'ஸர்வலோக ஶரண்யாய' என்று ராவணன் தம்பியின்

அதின் கார்யத்தைத் தான் செய்கிறபடியினால்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதினால் உபாயத்தின் ஸ்தானத்தில் நிற்கையாகிற ஒரு விஶேஷம் ரக்ஷகனாக இருக்கையை விட வேறாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால். இனி இவ்விஷயத்தில் சொல்லவேண்டிய விஸ்தாரங்கள் நிக்ஷேப ரக்ஷை, பதத்ராணம், முதலிய நம்முடைய க்ரந்தங்களில் கண்டு கொள்ளுவது.

1 நிகண்டு-ஶரணம் என்னும் பதம் உபாயம், வீடு, ரக்ஷிக்கிறவன், என்னும் அர்த்தங்களில் சொல்லப்படுகிறது.

2 ராமாயணம்-சுந்திரகாண்டம் - 38-34-காகுத்ஸ்த:—ஸ்ரீராமன், வதார்ஹமபி-கொல்லத்தகுந்ததாயிருந்த போதிலும் (அந்தக்காகத்தை), க்ருபயா - க்ருபையினால், பர்யபாலயத் - காப்பாற்றினார்.

3 ஶ்வேதாஶ்வதரம் - 3-17

4 ராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - 17-15. எல்லா லோகங்களுக்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கிற.

அடைந்தவர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யத்திற்கு ஸமுத்ரமாயுமிருக்கிற என்னொருவனையே ஶரணமாக அடை. நான் உன்னைக் கீழ்ச்சொல்லியவிதமான பக்தியோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்குத் தடங்கல்களாகிய எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன். நீ துக்கப்படாதே. 66

வார்த்தையுமிருக்கிறது. 1 ‘விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம்’ என்கிற தன்னுடைய வார்த்தையுமிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். ‘வ்யத்யாஸங்கள்’ என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ஜாதி, வர்ணம், வித்யை, நன்னடத்தை, குணங்கள், ஸம்ஸ்காரங்கள், முன் செய்ததாகவாவது, இனிச் செய்யப்போகிறதாகவாவதிருக்கிற உபகாரம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொல்லியவைகளை விட்டுப் பிரியாததான மற்றொரு குணத்தைச் சொல்லுகிறார்—‘தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில்’ என்றாரம்பித்து. 2 ‘விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல:’ என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. 3 ‘தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்’ என்றிவை முதலிய இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறபடி தோஷங்களை அநாதரவு செய்வதற்காகவாத்ஸல்யத்தைச் சொல்லி இருக்கிறது. நடப்பதைச் சொல்லுகிற தாதுக்களெல்லாம் அறிவதைச் சொல்லுவதாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினால் ‘வ்ரஜ’ என்னும் பதம் முன் யோஜனையில் அனுஸந்தானம் மாத்திரத்தைச் சொல்லுவதாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. இந்த யோஜனையிலோவெனில் ரக்ஷிக்கப்போகிறான் என்கிற மஹா விஶ்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு மற்ற அங்கங்களோடு கூடிய நிஶ்சயமாகிற ஒருவித விஶேஷமான புத்தியைச் சொல்லுகிற பதத்தினால வ்யாக்யானம் செய்கிறார்—‘ஶரணமாக அடை’ என்று. ‘நான் உன்னை’ என்பதற்கு எல்லாந் தெரிந்தவனும் எல்லாவிதச் ஶக்தியையுடையவனுமிருக்கிற நான் அல்பம் தெரிந்தவனும் அல்ப ஶக்தியுடையவனுமிருக்கிற உன்னை என்றர்த்தம். ‘மா ஶுச:’ என்பதற்கு ஒன்றையும் ஸாபல

---

1 ராமாயணம் - யுத்தகாண்டம்-17-36. ஸுக்ரீவ - ஓ ஸுக்ரீவ, (இவன்) விபீஷணோவா-விபீஷணனுயிருந்த போதிலும், யதிவாராவணஸ்வயம்—ராவணனாக இருந்தபோதிலும் (அழைத்துக்கொண்டுவா).

2 ராமாயணம்-சுந்திரகாண்டம்-21-19. ஸ:—அந்த ஸ்ரீராமன், தர்மஜ்ஞ:-தர்மங்களை அறிந்தவராகவும், ஶரணாகதவத்ஸல:-தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில் ப்ரீதியையுடையவராகவும், விதித:ஹி - (எல்லாராலும்) அறியப்பட்டவரல்லவா.

3 ராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்-18-3-தஸ்ய - அந்த ஶரணாகதி செய்தவனுக்கு தோஷ:-பாபம், ஸ்யாத்யத்யபி-இருந்தாலும் இருக்கட்டும்.

மாய்ச் செய்யக்கூடியதாயுமிருக்கிற உபாயத்தினால் தாமதமில்லாமல் ஸகல பலங்களும் ஸித்தித்து விடுகிறபடியினால் எண்ணிறந்தவைகளாயும் செய்யமுடியாதவைகளாயும் தாமதப்பட்டுப் பலத்தை உண்டாக்கக்கூடியவைகளாயும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பாபத்தையும் போக்கடிக்கக்கூடியதாயுமிருக்கிற தர்மங்களினால் இப்பொழுதே பக்தியோகத்தை ஆரம்பிக்கத் தகுந்த யோக்யதையை ஸம்பாதிப்பது முடியாது என்பதினாலுண்டாகிய துக்கத்தை யடையாதே. என்றர்த்தம் இப்படிச் சிலவித இஷ்டபலங்களுக்கும் ஸாதனமாகப்பகவச் ஶாஸ்த்ரம் முதலியவைகளில் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பகவானிடத்தில் ப்ரபத்தி இவ்விடத்தில் கீழே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பக்தியோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு விரோதியாகிய பாபங்களை நிவ்ருத்தி செய்வதாகிய ஒரு உதாஹரணத்தில் காட்டப்பட்டது.

[1] ஸாதுஷ்கரேண ஶோசேத்யோ
　　யேந யேநேஷ்டஹேதுநா ।
ஸ ஸ தஸ்யாஹமேவேதி
　　சரமஶ்லோக ஸங்க்ரஹ: ॥

ஆகையினாலேயே இவ்விடத்திலிருக்கிற பாஷ்யத்திற்கும் ஶரணாகதி கத்யத்திற்கும் விரோதமில்லை என்று தாத்பர்யம். இந்த ஶ்லோகத்தில் 'ஊந்நந ஜவ' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் கர்மயோக நிஷ்டைகள் எல்லாவற்றிற்கும் முக்யமான ரஹஸ்யமாகிய பகவானையே ஶரணமாகவுடையவனாயிருக்கையை நிகமனம் செய்து பிறகு இப்பொழுது கர்மயோக நிஷ்டைக்குப் பலமாகிய எல்லா வேதாந்தங்களுக்கும் ஸாரமாய் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தத்துவ ஜ்ஞானம் சொல்லவேண்டியதாகையினால் அதைச் சொல்லுகிறார்—'ஸவ்ய யஊராநு' என்கிற ஶலோகத்தினால் எனறு சங்கராசார்யரால் அர்த்தம்

1 தாத்பர்ய சந்த்ரிகைக் காரராகிய ஸ்ரீமந் நிகமாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்தது. ய:-எவன், ஸாதுஷ்கரேண-தன்னால் செய்யமுடியாததாகிய, யேநயேந-எந்தெந்த, இஷ்டஹேதுநா - இஷ்டபலத்திற்குக் காரணமாகிய உபாயத்தினால், ஶோசேத்-துக்கிப்பனோ, ஸஸ: தஸ்ய-அவனுக்குஅந்தந்தஉபாயம், அஹமேவ-நானே, இதி-என்று, சரமஶ்லோக ஸங்க்ரஹ:-சரமஶ்லோகத்தின் ஸாரமான அர்த்தம்.

சொல்லப்பட்டது. இதுவும் 1 'ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ஶ்ச' என்கிற தற்கு ஒரு உதாஹரணம். ஏனெனில் கர்மயோகநிஷ்டையைவிட வேறாக பக்தியோக நிஷ்டை கீழ் ஶ்லோகத்தில் காட்டப்பட்டிருப்பதினாலும், இந்த ஶ்லோகத்திலேயே 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்று நேரில சொல்லியிருக்கிறபடியினாலும் முன் ஶ்லோகத்தில் பகவானையே ஶரணமாக வுடையவனாயிருக்கையை உபஸம்ஹாரம் செய்திருக்கிறது பொருந்தவில்லை யாகையினால். மேலும் இந்த ஶ்லோகத்தில் 'ஏகம்' என்பதற்கு எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாயும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸமானனாயும் எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலு மிருப்பவனாயும் ஈஶ்வரனுமிருக்கிற என்னை நானே அவன் என்று சரணமாக வடை, என்னைவிட வேறொருவரில்லை என்று தெரிந்துகொள், என்றர்த்தம் என்று சொல்லப்பட்டதே. இந்த விஷயத்தில் பதங்களுக்கு இப்படி அர்த்தம் சொல்லக்கூடிய ஶக்தி இல்லை. பதங்களுக்கப்படி அர்த்தமில்லாமலிருக்க அதைவிட்டு லக்ஷணையாக அர்த்தம் சொல்லுவதில் காரணத்தை ஒன்றையும் காணேம். அதுவுமல்லாமல் 'அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற வாக்யத்தின் ஸ்வாரஸ்யததினாலும் ஸ்ரீராமன் விபீஷணன் முதலியவர்களைப்போலச் ஶரணமாக அடையப்படுகிறவனுக்கும் ஶரணமாக அடைகிறவனுக்கும் ரக்ஷிக்கிறவன் ரக்ஷிக்கப்படுகிறவன் என்கிற வ்யத்யாஸமே ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களும் இதற்கு விரோதமில்லாமல் முன்பே ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. மேலும் இவ்விடத்தில்—'ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்பதினால் எல்லாக் கர்மங்களினுடையவும் ஸ்வரூபத்தையே விட்டுவிட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே அதுவும் இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட தாமஸ த்யாகத்தை அங்கீகரித்ததாகும். இதை நிராகரிப்பதற்காகவே பாஷ்யத்தில் இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விக த்யாகம் சொல்லப்பட்டது. கர்மங்களில் அதிகாரமுள்ளவர்களுக்குள்ளேயே ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம், என்று சொல்லப்படுகிற வ்யத்யாஸங்கள் உண்டு. தத்துவத்தை அறிந்தவர்களாய் எல்லாக் கர்மங்களையும் விட்டவர்களுக்கு அஜ்ஞானம், துக்கம், இவைகளைக் காரணமாகவுடைய த்யாகம் ஸம்பவிக்காதாகையினால், ஸாத்விக த்யாகமும் அந்தக் கர்மங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களைக் குறித்தே சொல்லப்படுகிறது என்று அவ்விடத்திலேயே நம்மால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்

1 பகவத்கீதை-18-32.

கிறது என்னில் அதுவும் உசிதமல்ல, அவ்விடத்தில் கேட்டிருப்பது பொதுவாக த்யாகம். ஸந்நியாஸம், இவைகளின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியதாகையினால் பதிலும் பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கிறதென்பதே தெற்படுகிறது. ஜ்ஞானயோகத்தில் நிஷ்டையுடையவர்களுக்கு நித்யமாயும் நைமித்திகமாயுமிருக்கிற கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிடுவது முன்னமேயே நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அநுகீதையில் 1 'நைவ தர்மீ ந சாதர்மீ நைவாஸீத் ய: ஶுபாஶுபீ। ய: ஸ்யாதேகாஸநே லீநஸ் தூஷ்ணீம் கிஞ்சிதசிந்தயந்॥' என்றும், 2 'ஜ்ஞாநம் ஸந்ந்யாஸலக்ஷணம்' என்றிவை முதலியது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே அதுவும், ஸ்ரீபாகவத புராணத்தில் 3 'தஸ்மாத்த்வமுத்தவோத்ஸ்ருஜ்ய சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம்। ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ஶ்ரோதவ்யம் ஶ்ருதமேவ ச॥ மாமேகமேவ ஶரணமாத்மாநம் ஸர்வதேஹிநாம்। யாஹி ஸர்வாத்மபாவேந மயா ஸ்யா ஹ்யகுதோபய:'॥ என்றும், மற்றோரிடத்திலும் 4 'த்யஜ தர்மமதர்மம் ச உபே ஸத்யாந்ருதே த்யஜ। உபே

1 பாரதம்-ஆச்வமேதிக பர்வம்-நைவதர்மீ-தர்மங்களைச் செய்யாதவனாகவும், நசாதர்மீ-அதர்மங்களைச் செய்யாதவனாகவும், நசாபிஹி சுபாசுபீ-சுபமான பலம், அசுபமான பலம், இவைகளில் ஆசையில்லாதவனாகவும், ய: - எவன், ஏகாஸனே-ஒரே ஆஸனத்திலேயே, லீந:-உட்கார்ந்துகொண்டு, தூஷ்ணீம்-பேசாமல், கிஞ்சித்-ஒன்றையும், அசிந்தயந் - யோசிக்காமல், ஸ்யாத்-இருப்பானோ.

2 ஜ்ஞானமானது ஸந்நியாஸத்திற்கு அடையாளம்.

3 பாகவதம்-11-12-14,15. உத்தவ-உத்தவரே, த்வம்-நீ, தஸ்மாத்-ஆகையினால், சோதநாம் - விதியையும், ப்ரதிசோதநாம்-மறுத்திருப்பதையும், உத்ஸ்ருஜ்ய-விட்டுவிட்டு, ப்ரவ்ருத்திம் - விதிக்கப்பட்ட கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பதையும், நிவ்ருத்திம்ச - மறுக்கப்பட்ட கார்யங்களில் நிவ்ருத்திப்பதையும், ஶ்ரோதவ்யம்-இனி கேட்க்கவேண்டியதையும், ஶ்ருதமேவச-இது வரையில் கேட்டதையும், உத்ஸ்ருஜ்ய-விட்டுவிட்டு, ஸர்வதேஹிநாம்-எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், ஆத்மானம்-ஆத்மாவாயிருக்கிற, மாமேகமேவ-என்னொருவனையே, ஸர்வாத்மபாவேந-எல்லாவற்றிற்கும் இவன் ஆத்மா என்கிறபாவத்தினால், ஶரணம்-சரணமாக, யாஹி-அடை, அகுதோபயம்-ஒன்றுக்கும் பயமில்லாமலிருக்கிற இடத்தை, யாஸ்யஸி-அடையப் போகிறாய்.

4 பாரதம்-சாந்திபர்வம்- மோக்ஷதர்மம் - 337-40. தர்மம் - தர்மத்தையும், அதர்மம் - அதர்மத்தையும், த்யஜ - விடு, ஸத்யாந்ருதேபி - ஸத்யம், அந்ருதம், இவைகளையும், த்யஜ-விடு, உபே - இரண்டுகளாகிய, ஸத்யாந்ருதே - ஸத்யம், அந்ருதம், இவைகளை, த்யக்த்வா-விட்டு, யேன-எதனால், த்யஜஸி-விடுகிறாயோ, தத்-அதையும், த்யஜ-விட்டுவிடு.

ஸத்யாந்ருதே த்யக்த்வா யேந த்யஜஸி தத் த்யஜ ॥' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே இப்படிப்பட்ட வசனங்களெல்லாம் ஸாத்விக த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதாகவே அர்த்தம் சொல்லவேண்டியது. ஸமாதியிலிருக்கும் தசையைச் சொல்லுகிற வசனங்களுக்கு ஒருவித விரோதமுமில்லை. மேலும் 1 'த்யஜ தர்மம் அஸங்கல்பாத் அதர்மம் சாப்யஹிம்ஸயா। உபே ஸத்யாந்ருதே புத்த்யா புத்திம் பரமநிஶ்சயாத் ॥' என்றிவை முதலிய வசனங்களினால் மேற்கூறிய வசனங்களில் ஸாத்விக த்யாகமே சொல்லப்படுகிறதென்று வ்யக்தமாக ஏற்படுகிறது. 'ஏகம்' என்கிற இடத்திலும் ஒருவித விஶேஷமுமில்லாத சித்தோடு ஒன்றென்று சொல்லுகிறது என்கிற அர்த்தத்தைக் கேழ்க்கிற சிறுவர்களும் 2 பரிஹாஸம் செய்வார்கள். பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட 'ஸகம்' என்னும் பதத்தின் அர்த்தமோவெனில் இந்தப் பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கும், இந்த க்ரந்தத்தின் முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களுக்கும் மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் பொருத்தமானது. 'ஸக' என்னும் பதமும் மிகவும் வெவ்வேறாக இருக்கிற வஸ்துக்களிடங்களிலும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கக் காணப்படுகிறது. 3 'ஏவ

---

1 பாரதம்- சாந்திபர்வம்-மோக்ஷதர்மம்-337-41. தர்மம் - தர்மத்தை, அஸங்கல்பாத்-பலங்களில் ஆசை இல்லாமையினால், த்யஜ-விட்டு விடு, அதர்மஞ்ச-அதர்மத்தையும், அஹிம்ஸயா-ஒருவரையும் ஹிம்ஸை செய்யாமையினால், த்யஜ-விட்டு விடு, உபே-இரண்டுகளாகிய, ஸத்யாந்ருதே-ஸத்ய-கைவல்யம், அந்ருத-ஐஶ்வர்யம், இவைகளை, புத்த்யா-அவைகளின் தோஷங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுவதினால் (விடு), புத்திம்-அந்தப் புத்தியையும், பரமநிஶ்சயாத்-பகவானே இவ்விதமான புத்தியைக் கொடுத்தான் என்கிற நிஶ்சயத்தினால் (விடு,) கீழ்ச்சொல்லிய வசனங்களுக்கு ஸாத்விக த்யாகமே அர்த்தம் என்பது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம், ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் விசதமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

2. 'மாம்' என்கிற இடத்தில் கண்ணனாய் அவதரித்திருக்கும் தசையில் விக்ரஹங்கள், அப்பொழுது செய்யும் வ்யாபாரங்கள், இவைகளோடு கூடிய தன்னைக் குறிக்கிறபடியினாலும் எதிரிலிருக்கும் 'நீ' என்று சொல்லப்படுகிற ஜீவனைவிட 'நான்' என்பது வேறென்று காட்டுகிறபடியினாலும் ஒரு விஶேஷமுமில்லாத வஸ்து இதற்கர்த்தம் என்பது பரிஹஸிக்கத் தக்கதே என்று தாத்பர்யம்.

3. அஹம்-நான். இமாம்-இந்த ப்ரக்ருதியை, ஹித்வா-விட்டு, அபேத்ய-போய், நிராமயம்-ஒருவிதப் பீடையுமில்லாத ஸ்தானத்தை, ஸம்ப்ரயிஷ்யே-அடையப்போகிறேன், மம-எனக்கு, அநேநஸஹ-இந்தப் பகவானோடு கூட, ஏகத்வம்-ஒன்றாக இருக்கை, க்ஷமம்-உசிதமானது, அநயாஸஹ-இந்த ப்ரக்ருதியுடன், ஏகத்வம்-சேர்ந்திருக்கை, நக்ஷமம்-உசிதமல்ல,

த்ராஹமிமாம் ஹித்வா ஸம்ருத்திம் நிராமயாம்। க்ஷேமம் ஸஹ ஸஹாநேந நைகசக்ஷுஷேயா ஸஹ ॥' என்றும், அப்படியே 1 'வாநராணாம் நராணாம்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:' என்கிற கேள்விக்குப் பதிலாக 2 'ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத' என்றிவை முதலிய இடங்களில் அப்படி ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. 'ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிற இடத்தில் ஶரணாகதிக்கு விரோதமான தர்மங்களை மாத்திரம் விடவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது என்று பாதவப்ரகாசன் முதலியவர்கள் சொன்ன அர்த்தத்தில் நமக்கு விவாதமில்லை. அவஶ்யம் செய்யவேண்டியவைகளாயிருந்தபோதிலும் எல்லாக் கர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு என்று ஶரணாகதியை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது என்கிற அர்த்தமோவெனில் 'அபி' என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது முதலிய தோஷங்களினால் உசிதமல்ல. அவஶ்யம் செய்யவேண்டியதில்லாத தர்மங்களை விட்டுவிடவேண்டுமென்று இங்கே சொல்லப் படுகிறது என்று நாராயணார்யர் செய்த வ்யாக்யானத்திலும் அநுஷ்டானத்திற்கொரு விரோதமுமில்லை.

மேலும் இந்தக் கீதையில் ஆரம்பம் முதல் பராமர்ஶித்துப் பார்ப்போம். முதலத்யாயத்தில் அர்ஜுநனுக்கு உண்டாகிய இடமில்லாத இடத்தில் ப்ரீதி, கருணை முதலியவைகளினால் ஶாஸ்த்ரத்தை மீறி நடக்கவேண்டும் என்று ஆசையையுடைய அந்த அர்ஜுநனால் சொல்லப் பட்ட ஆக்ஷேபங்களைப் பரிஹரிப்பதற்காக இரண்டாவது அத்யாயத்தினால் வேதாந்த ஶாஸ்த்ரம் சொல்லப்பட்டது என்கிற அர்த்தத்தில் ஒருவருக்கும் விவாதமில்லை. இரண்டாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட யோகம் முதலியவைகளினாலும் பகவானே ஆராதிக்கப் படுகிறான் என்கிற விஷயத்திலும் ஒருவித விவாதமுமில்லை. யாகத்திற்காக நெல் முதலியவைகளை ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும், குத்தவேண்டும் என்று விதித்திருக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களை அநுஷ்டிப்பதினாலும் அந்தப் பகவானேயல்லவோ ஆராதிக்கப்படுகிறான்.

---

1. ராமாயணம், சுந்திரகாண்டம் - 35 - 2. வாநராணாம் - குரங்குகளுக்கும், நராணாம்ச - மனிதர்களுக்கும், ஸமாகம:-சேர்க்கை, கதம்-எப்படி, ஆஸீத்-உண்டானது.

2 ராமாயணம், சுந்திரகாண்டம் - 35 - 52. தேவீ-ஓ ஸீதையே! ராம ஸுக்ரீவயோ: - ராமன் ஸுக்ரீவன், இவர்களுக்கு, ஐக்யம் - சேர்க்கையானது, ஏவம்-இவ்விதமாக, ஸமஜாயத-உண்டானது.

ஆனால் அவ்விடங்களில் நேரில் பகவானைப்பற்றிச் சொல்லப்படவில்லை என்பது அந்த ஸந்தர்ப்பங்களைக் கொண்டும், மேலே நேரில் பகவானைப் பற்றிய யோகம் செய்கிறவர்கள் 1 'யோகி³நாமபி ஸர்வேஷாம் மத்³க³தேநாந்தராத்மநா' என்றாரம்பித்து நிரூபிக்கப்படுகிறபடியினாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மூன்றாவது அத்யாயத்தில் யோகமென்று சொல்லப்படுகிற உபாயத்தின் பாகங்களாகிய க்ரியா யோகம், புத்தி யோகம், இவைகளை நிரூபித்திருக்கிறது என்பதும் 2 'ஜ்ஞாநயோகே³ந ஸாங்க்²யாநாம் கர்மயோகே³ந யோகி³நாம்' என்பதினால் அதிகாரிகள் வெவ்வேறென்று நிரூபித்திருப்பதினால நிராகரிக்கப்பட்டது. 3 'தூ³ரேண ஹ்யவரம் கர்ம' என்று சொல்லியிருப்பதினால் இவை இரண்டும் ஸமம் என்பது பொருந்தாது என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, இது அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நிந்திக்கப்படுகிற காம்ய கர்மங்களைப் பற்றியதென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டபடியினால். 4 'யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத்' என்றிவை முதலிய இரண்டு ஶ்லோகங்களில் இந்த லோகங்களில் பார்க்கப்படுகிறதும் ஶாஸ்த்ரங்களில் கேழ்க்கப்படுகிறதுமாகிய ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசையில்லாதவனும் பரமாத்மா ஒருவனிடத்திலேயே ஆசையுடையவனுமிருக்கிற புருஷனுக்குக் கர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்வதில் ப்ரயோஜனம் இல்லை என்பதும் அக்ருத்யங்களைச் செய்வதில் தோஷமில்லை என்பதும் நிரூபிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டதே அதுவும் யுக்தமல்ல, 5 'கெட்ட நடத்தையிலிருந்து ஓயாதவனாக இல்லாமல்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளுக்கு விரோதம் வருகிறதென்று முன்னமேயே நிரூபித்திருப்பதினால். ஆகையினாலேயே இந்த ஶ்லோகத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட 6 'ஹத்வாபி ஸ இமாம்ல்லோகாந்' என்று மேலே சொல்லப் போகிறதும் வேறு விஷயத்தைப் பற்றியதென்று அவ்விடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அப்படிக்கல்லாமல் ஸமாதியிலிருக்கும் தசையில் வேறு செய்யவேண்டிய கர்மங்களில்லை என்பது இந்த இரண்டு ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்படுகிறது, என்றபிப்ராயமானால் அப்பொழுது முக்தியை யடைந்த தசையிலே போல ஒரு விரோதமுமில்லை. ஆகையினால் அதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். மேலும் அவர்களினாலேயே ஆறாவது அத்யாயத்தில் ஸமாதியிலிருக்கும் தசையிலேயே கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதில்லை யென்பது நிரு

1 பகவத்கீதை - 6-47 2 பகவத்கீதை - 3-3 3 பகவத்கீதை-2-49
4 பகவத்கீதை-3-17 5 கடவல்லீ-1-2-24 6 பகவத்கீதை- 18-17

பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி என்னில் 1 'யம் ஸந்ந்யாஸ இதி ப்ராஹுர் யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ' என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸமாதி யிலிருக்கும் காலத்திலேயே கர்ம ஸந்ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது, மற்ற ஸமயத்தில் செய்யக்கூடாது என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. அப்படியே 2 'ஆருருக்ஷோர் முநேர் யோகம்' என்கிற இடத்திலும் ஜிதேந்த்ரியனாகிய எவனுக்குக் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டிய காலம் முழுமையும் யோகத்தினாலேயே வ்யாபரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவனுக்குக் கர்மங்களை த்யாகம் செய்வது யுக்தம், மற்றவனுக் கல்ல என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் இதுவே மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது அத்யாயங்களில் பகவானால் நிரூபிக்கப்பட்டது என்றறியவேண்டியது. மூன்றாவது அத்யாயத்தில் 3 'யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத்' என்கிற இடத்திலும், நான்காவது அத்யாயத்தில் 4 ''யோகஸந்ந்யஸ்த கர்மாணம்' என்கிற இடத்திலும், ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் 5 'ஸர்வ கர்மாணி மனஸா ஸந்ந்யஸ்யாஸ்தே' என்கிற இடத்திலும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஆசையுடையவர்களாய் ஜிதேந்த்ரியர்களாய் யோகம் செய்துகொண் டிருப்பவர்களுக்கே கர்மங்களை விட்டுவிடுவது உசிதமாகும். அவர்களுக்கும் லோகத்தில் ப்ரஸித்தர்களாயும் எல்லாலோகங்களும் இவர்களைப்பார்த்து அனுஷ்டானம் செய்யக் கூடியவர்களாயும் வித்வான்களாயு மிருக்கிறவர்களுக்கு இந்தக் கர்மங்களினால் தங்களுக் கொருவித லாபமில்லாவிடினும் லோகங்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்காகக் கர்மயோகமே உசிதம் என்று பகவானுடைய அபிப்ராயமாக அறியவேண்டியது என்று நிகமனம் செய்யப்பட்டது. அக்ருத்யத்தை அனுஷ்டானம் செய்வதில் தோஷமில்லாமையினால் அக்ருத்யத்தைச் செய்யாமலிருப்பதில் ஒருவித ப்ரயோஜனமுமில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே அது அந்த ஸமாதி தசையில் ப்ரஸ்தாவமில்லாததைப் பற்றிச் சொல்லி இருக்கிறது. 6 'கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜனகாதய:' என்கிற இடத்தில் ராஜாக்களைச் சொல்லி இருப்பது அவர்களுடைய சரித்திரங்கள் லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறபடியினால் என்று சொல்லப்பட்ட இந்தத் தாத்பர்யமே இவ்வி

1 பகவத்கீதை-6–2 2 பகவத்கீதை - 6-3 3 பகவத்கீதை - 3-17
4 பகவத்கீதை - 4-41 5 பகவத்கீதை- 5-13 6 பகவத்கீதை-3-20

டத்திலுசிதமாயிருக்கிறது. அதற்கப்புறம் 1 'ஏவம் பரம்பரா ப்ராப்தமிமம் ராஜர்ஷயோ விது:' என்று சொல்லியிருப்பதினால் ராஜாக்களாயிருக்கிற யோகிகளுக்கே இந்தக் கர்மங்களை விடக்கூடாதென்று உபதேசம் செய்திருக்கிறது, மற்றவர்களுக்கில்லை என்று மற்றொரு பக்ஷம் சொல்லப்பட்டதே அது அவ்வளவு உசிதமல்ல, மற்றவர்களுக்கும் கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை விட்டுவிடக்கூடாதென்பது எல்லா இடங்களிலும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். ஆகையினாலேயே நான்காவது அத்யாயத்தில் இவ்விடத்தில் சிலர் 'ராஜர்ஷயோ விது:' என்று சொல்லியிருப்பதினாலும், முன் அத்யாயத்தில் உதாஹரணத்திற்காக ஜனகரைச் சொல்லி இருப்பதினாலும், ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் 2 'ராஜவித்யா ராஜ குஹ்யம்' என்று சொல்லப் போகிறபடியினாலும் பகவானால் உபதேசம் செய்யப்பட்ட இந்த யோகத்தில் ராஜாக்களுக்கே அதிகாரமுண்டு. மற்றவர்களுக்கில்லை என்று எண்ணுகிறார்கள். அது உசிதமல்ல, ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் 3 'ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்ததா ஶூத்ராஸ்தேபி யாந்தி பராம் கதிம்' என்று இதில் எல்லாருக்கும் அதிகாரமுண்டென்று சொல்லப்படுகிறபடியினால். ஆகையினால் ராஜாக்களின் ப்ரவ்ருத்தியைச் சொல்லியிருப்பது உதாஹரணம் காட்டுவதற்காகவே ஒழிய வேறுவிதமாக இல்லை என்றொப்புக்கொள்ள வேண்டும், என்று தன்னாலேயே சொல்லப்பட்டது. ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் 4 'ஸந்ந்யாஸ: கர்மயோகஶ்ச நி:ஶ்ரேயஸகராவுபௌ' என்று சொல்லப்பட்ட ஸந்நியாஸம் கர்மயோகம் இவைகளுக்குப் பிறகு 5 'ஸாங்க்யயோகௌ ப்ருதக்பாலா:' என்று சொல்லப்பட்ட ஸாங்க்ய யோகங்கள் வெவ்வேறு என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதே அதுவும் உசிதமல்ல. 6 'ஜ்ஞானயோகேந ஸாங்க்யானாம் கர்மயோகேந யோகிநாம்' என்று முன்பு சொல்லப்பட்டதே இவ்விடத்திலும் ஜ்ஞாபகப் படுத்தப்படுகிறபடியினால் ப்ரஸித்தி இருப்பதற்கும் விரோதமில்லை. இந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம் இவைகளுக்கு இப்படியே ப்ரஸித்தி இருக்கிறபடியினால் 'நி:ஶ்ரேயஸகராவுபௌ' என்பதோடு புனருக்தியுமில்லை. ஸங்க்ரஹமாயும் விஸ்தாரமாயும் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே புனருக்தி பரிஹரிக்கப்படுகிறபடியினால் மற்ற எல்லா வ்யாக்யாதாக்களினாலும் இப்படியே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதி

1 பகவத்கீதை - 4-2 2 பகவத்கீதை -9-2 3 பகவத்கீதை-9-32
4 பகவத்கீதை-5-2 5 பகவத்கீதை-5-4 6 பகவத்கீதை-3-3

னாலும் 1 ‘பண்டிதா: ஸமதர்சிந:’ என்கிற இடத்தில் எல்லா ப்ராணி
களிடங்களிலும் ஹிம்ஸை செய்யக்கூடாது என்கிற புத்தியும் அனுக்ர
ஹம் செய்யவேண்டுமென்கிற புத்தியும் எல்லா ப்ராணிகளும் பகவா
னால் ரக்ஷிக்கத் தக்கவைகள் பகவானுடைய விபூதிகள் என்கிற புத்தி
யும் ‘ஸமதர்சிந:’ என்னப்படுகிறது என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்
பட்டது. அதில் ஒரு விவாதமுமில்லை. அவ்விடத்திலேயே பிறகு
ஹிம்ஸை செய்வதிலும் அனுக்ரஹம் செய்வதிலும் பலம் ஸமம் என்
கிற புத்தியும், ப்ராம்மணனாயிருக்கை முதலிய ஜாதிகளை மறுப்பதும்
ஸமதர்சனமல்ல. ஏனெனில் இதர சாஸ்த்ரங்களை யனுஸரித்தும்
மற்ற ப்ரமாணங்களை அனுஸரித்தும் இப்படியே சொல்லவேண்டும்
என்று சொல்லப்பட்டதே இதுவும் ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்
கள் பொய்யென்று சொல்லுகிறவர்களின் மதத்திற்கே தூஷணமாகு
மே யொழிய ஸ்வபாவத்திலேயே ஒன்றோடொன்று ஸமமாக இருக்
கிற ஆத்மாக்களுக்கே உண்மையாகிய தேஹங்களாகிற உபாதியினால்
உண்டாகிற வ்யத்யாஸமுண்டென்று சொல்லுகிற மதத்திற்குத் தூஷ
ணமாகாது. வெவ்வேறு விதமான தேஹங்களையுடைய ஆத்மாக்களி
னுடைய ஸ்வரூபம் ஸமம் என்று தெரிந்துகொள்ளுவதில் மற்ற சாஸ்
த்ரங்கள் ப்ரமாணங்கள், இவைகளுக்கு விரோதமில்லாமையினாலும்
மேலும் அவைகளுக்கு ஒத்திருப்பதினாலும். ஆறாவது அத்யாயத்
தில் சொல்லப்பட்ட யோகத்திற்கு விஷயங்களின் வ்பக்யாஸம் முதலி
யவை அவ்விடத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
அந்த யோகிகள் அனேகவிதங்களென்பது அவர்களாலும் மறுக்க
முடியாது. ஆகையினாலே 2 ‘யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம்’ என்கிற
ச்லோகத்தில் யோகிகள் அவரவர்கள் மனதைச் செலுத்துகிற விஷ
யங்கள் வெவ்வேறாகையினால் அனேக விதமானவர்கள். அவர்களுக்
குள் என்னிடத்திலேயே செலுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாய் என்
னையே ச்ரத்தையினால் எவன் பக்தி செய்கிறானோ அவன் யோகம்
செய்கிறவர்களுக்குள் மேலானவன் என்றென்னுடைய அபிப்ராயம்
என்றும், இவ்விடத்தில் சுருக்கமாகவும் விஸ்தாரமாகவும் எந்த யோ
கம் சொல்லப்பட்டதோ அது எல்லா யோகங்களையும்விட மிகவும் சிற
ந்தது என்றபிப்ராயம் என்றும் வ்யாக்யானம் செய்தார்கள். 3 ‘சப்த
ப்ரஹ்மாதிவர்ததே’ என்கிற இதுவும் மூன்று குணங்களையுடைய ப்ர
க்ருதியைத் தாண்டுகிறான் என்று சொல்லுகிறது என்றேஒப்புக்கொள்ள
வேண்டும். இவ்விடத்தில வேதங்களைச் சொல்லி அதின் வழியாக

1 பகவத்கீதை-5-18 2 பகவத்கீதை-6-47 3 பகவத்கீதை-6-44

அதின் பலன்களைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லில் லக்ஷணையின் பேரில் லக்ஷணையும் அதின் பேரில் அர்த்தங்களைச் சுருக்கிச் சொல்ல வேண்டியது முதலிய கஷ்டங்கள் உண்டாகின்றன. பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிற விதமோவெனில் சிகரத்தைப் பிடித்துத் தூக்கினதைப் போலத் தாத்பர்யத்தை வ்யக்தமாய்ச் சொல்லுகிறதென்பது விசேஷம். 1 'தபஸ்விப்யோऽதிகோ யோகீ' என்கிற ச்லோகத்தில் 'இவ்விடத்தில் 'தபஃ' என்னும் பதத்தினால் வானப்ரஸ்தர்களின் தர்மம் சொல்லப்படுகிறது. 'ஜ்ஞாந' என்னும் பதத்தினால் ப்ரம்மசாரிகளின் தர்மம் சொல்லப்படுகிறது' 'கர்ம' என்னும் பதத்தினால் க்ரஹஸ்தர்களின் தர்மம் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டதே இந்தப் பிரிவு ஒருவிதக் காரணமுமில்லாதது. எல்லா ஆச்ரமங்களிலும் அந்தந்த ஆச்ரமங்களுக்கு விரோதமில்லாத தபஸ்ஸு, ஜ்ஞானம், கர்மங்கள், ஸம்பவிக்கலாமாகையினாலும் இருக்கிறபடி அர்த்தம் சொல்லுவதில் ஒருவித விரோதமில்லாமையினாலும் வானப்ரஸ்தன் முதலியவர்களை லக்ஷணையாகச் சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமில்லாமையினாலும். ஏழாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட சேதனங்களும் அசேதனங்களுமாகிய இரண்டுவித ப்ரக்ருதிகளும் ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைவிட மிகவும் வேறுபட்டது என்பது அந்தந்த இடங்களில் நம்மால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தாழ்ந்த ப்ரக்ருதி எட்டுவிதம் என்று பிரித்திருப்பதும் அங்கு சொல்லியிருப்பதைப் போல உசிதமாக இருக்கிறதென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. 2 'ரஸோऽஹமப்ஸு' என்றிவை முதலிய இடங்களில் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதற்குக் காரணத்தை நிரூபிப்பதற்காக எல்லாக் கல்யாண குணங்களின் சேர்க்கையைச் சரீரமாகவுடையவன் நான் ஆகையினால் எல்லா இடங்களிலுமிருக்கிற கல்யாண குணங்களெல்லாம் என்னுடைய அம்சங்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார் என்று சொல்லப்பட்டதே அவ்விடத்திலும் ரஸம் முதலிய கல்யாண குணங்களின் சேர்க்கையே பகவானுடைய ஸ்வரூபமல்ல. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாத பகவானுடைய விக்ரஹமும் ப்ரக்ருதியிலுண்டாகிய ரஸம் முதலியவைகள் நிறைந்ததல்ல. ஆகையினால் ரஸம் முதலியவைகளை பகவானுக்குச் சரீரம் என்று சொல்லப்பட்டதாகும். அப்பொழுது சேர்க்கையாயும் பிரிவாயும் இருப்பதினால் அதினுடைய அம்சம் என்று சொல்லி யிருப்பது ப்ரயோஜன

1 பகவத்கீதை-6-46 2 பகவத்கீதை-7-8

மற்றது. ஆகையினால் அந்த ரஸம் முதலியவைகள் உண்டாவது அந்தப் பகவானுக்கு வசப்பட்டது, என்பது முதலிய காரணங்களினாலேயே அவைகளோடு சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்கிற வழியே நல்ல வழி. பேதமும் அபேதமும் உண்டென்கிற ந்யாயத்தை அனுஸரித்துக் கல்யாண குணங்களோடு அபேதமாய்ச் சொல்லி இருக்கிற தென்னில் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற பகவானுக்கு அப்படியே கெட்ட குணங்களோடும் அபேதம் உண்டாகுமாகையினால் எல்லா விகாரங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கை முதலிய தோஷங்கள் வரும். இப்படியே மேலும் ஒன்று சேர்த்துச்சொல்லி இருக்கிற இடங்களில் கண்டுகொள்ளுவது. எட்டாவது அத்யாயத்தில் 1 'கிம் தத் ப்ரஹ்ம' என்றிவை முதலிய கேழ்வைகள் ஒரே அதிகாரிக்கு அறியவேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றிய தென்பது அவ்விடத்திலேயே நம்மால் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரம்மாவின் ஆயுஸு, தினம், இவைகளைக் கல்பனை செய்திருப்பதும், புருஷர்களின் ராத்திரி பகல்களின் வ்யத்யாஸங்களைக் காரணமாகவுடைய மஹா கல்பம் முதலியவைகளைச் சொல்லி இருப்பதும், இதர ஸ்ம்ருதிகள் முதலியவைகளை யனுஸரித்து நம்மாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால் ப்ரம்மாவின் பகல் முடிவில் மஹா ப்ரளயம் உண்டாகிறதென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கே இது தூஷணமாகும். 2 'யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே தத்தாம பரமம் மம' என்பது பரமபதத்தைச் சொல்லுவது என்பதில் ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமில்லாமல் போனபோதிலும் பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்பதில் யுக்திகள் அங்கேயே நிரூபிக்கப்பட்டன. 3 'அக்நிர்ஜ்யோதிரஹ:', 4 'தூமோ ராத்ரி:' என்கிற இடத்தில் அக்னி, தூமம், என்கிற பதங்களினால் ஒரு தினத்தின் பாகங்களாகிய காலங்கள் சொல்லப்படுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டதே அது உசிதமல்ல. அவ்விடத்தில் அந்தந்தப் பதங்களினால் தேவயானம், பித்ருயானம், என்கிற பேர்களையுடைய இரண்டு விதக் கதிகள் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப் படுகின்றன வாகையினாலும், 5 'நைதே ஸ்ருதீ' என்று நிகமனம்செய்திருப்பதினாலும், 6 'யத்ர காலே' என்று ஆரம்பத்திலிருக்கிற 'காலே' என்னும் பதம் காலத்திற்கபிமானிகளான தேவதைகள் ஆதிவாஹிகர்களில் பெரும்பானுமிருக்கிறார்கள் என்கிற தாத்பர்யத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று

1 பகவத்கீதை-8-1 2 பகவத்கீதை-15-6 3 பகவத்கீதை-8-24
4 பகவத்கீதை-8-25 5 பகவத்கீதை - 8-27 6 பகவத்கீதை-8-23

ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும். ஆகையினால் உத்தராயணம் சுக்ல பக்ஷம், பகல், இவைகள் சேர்ந்த ஸமயத்தில் ப்ரம்மவித்துக்களாகிய யோகிகள் திரும்பி வராமல் இருப்பதற்காகப் போகவேண்டும் என்று நியமனம் செய்வதும் முடியாது. தக்ஷிணாயனம், க்ருஷ்ணபக்ஷம், ராத்திரி, இவைகள் சேர்ந்த காலத்தில் மரணமடைந்த யோகிகள் சந்திரனையடைந்து மறுபடியும் திரும்பி வருகிறார்களென்பது இரண்டாவது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறதென்பதும் உசிதமல்ல, 1 'நிஶி நேதி சேந்ந ஸம்பந்தஸ்ய யாவத்தேஹபாவித்வாத் தர்ஶயதி ச|' 2 'அதஶ்சாயநேபி தக்ஷிணே' என்கிற அதிகரணங்களினால் தக்ஷிணாயனத்திலும், ராத்திரியிலும் மரணமடைந்த யோகிக்கும் தைத்திரீயோபநிஷத்தில் சொல்லியவிதமாகச் சந்திரனோடு ஸாயுஜ்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரமாத்மாவை அடைவதும் திரும்பிவராமலிருப்பதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதினால். இந்த ஶ்லோகம் நேராகப் பகவானைப்பற்றி யோகம் செய்கிறவர்களைத் தவிர வேறு புகை முதலிய மார்க்கத்தில் போகக்கூடிய அதிகாரிகளைப்பற்றியதென்பது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அக்னி, ஜ்யோதிஸ்ஸு, தூமம், முதலிய பதங்கள் கீழ்ச்சொல்லிய காலங்களைச் சொல்லுகிறதென்பது எப்படித் தெரிந்து கொள்ளப்படுகிறது என்று ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு ஶ்ருதிகள் ஸ்ம்ருதிகள் எல்லாவற்றிலும் உத்தராயணம், சுக்லபக்ஷம், பகல் இவைகள் பொதுவாக தேவதைகளின் ஸம்பந்தமுள்ள கர்மங்களுக்கங்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் மரணமடையும் காலமும் தேவதையை யுத்தேசித்ததாகையினால் என்றுசொல்லப்பட்டதே, அதுவுசிதமல்ல. மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களில் மரணமடைவது தேவதையின் ஸம்பந்தமான கர்மமென்று சொல்லப்பட்டிருந்தால் தக்ஷிணாயனம் முதலிய காலங்களில் மரணமடையக் கூடாதென்று ஏற்படுமாகையினால். ஸாவதானமில்லாத மனதையுடையவர்களுக்கும் ஸுலபமாய்ச் செய்யக் கூடியதாயும் ஸுகமாய் அறியக் கூடியதாயும் சீக்கிரமாகப் பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயுமிருக்கிற பகவானிடத்தில் ப்ரபத்தி செய்யும் விதத்தைச் சொல்லுவதற்காக ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்— என்று ஒன்பதாவது அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. அதுவும் முன்பு சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானியினால் செய்யக் கூடியதாகிய வேறொரு இடத்திலும் செலுத்தாத பக்தியை விவரிக்கிறது என்பதே மேல் ஶ்லோகங்களி லேற்படுகிறபடியினால்

1 ஶாரீரக ஸூத்ரம்-4-2-18 ராத்திரியில் மரணமடைந்தவனுக்கு மோக்ஷம் உண்டாகாது என்னில் அது உசிதமல்ல கர்மங்களின் ஸம்பந்தம் இந்தத் தேஹம் வரையில் மாத்திரம் இருக்கக்கூடியவைகளாகையினால். அப்படியே ஶ்ருதியும் சொல்லுகிறது.

2 ஶாரீரக ஸூத்ரம்-4-2-19 ஆகையினாலேயே தக்ஷிணாயனத்தில் மரணமடைந்தவனுக்கும் மோக்ஷமுண்டு.

நிராகரிக்கப்பட்டது. 1 'ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாப்யந்யே' என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞானயோகம் கர்மயோகம் இவைகளோடு சேர்த்து உபாஸநம் செய்வது ஒன்றாக உபாஸனம் செய்வது. இவைகளைத் தனித்தனியாகச் செய்துகொண்டு உபாஸநம் செய்வது தனியாக உபாஸனம் செய்வது. இங்கு 'ஜ்ஞாந' என்னும் பதத்தினால் ஒரு விதமான புத்தி சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். இதன் அர்த்தமாவது—சிலர் கர்மயோகம், புத்தியோகம், இவைகளைச் சேர்த்தனுஷ்டித்துக்கொண்டு உபாஸிக்கிறார்கள். சிலர் கேவலம் கர்மயோகத்தினாலும் கேவலம் புத்தியோகத்தினாலும் இப்படி அநேகவிதமாக உபாஸிக்கிறார்கள்—என்பது, என்று வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டது. இவ்விடத்தில் ஜ்ஞானயோகம் முதலியவைகளைச் சொல்லக் கூடிய பதம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. 2 'அஹம் க்ரது:' என்றிவை முதலிய மேலே இத்தை விவரிக்கிற க்ரந்தத்தை அநுஸரித்து ஒன்றாக இருக்கையும் அநேகவிதமாக இருக்கையும் உபாஸநம் செய்யப்படுகிற வஸ்துவைப் பற்றியதென்பது ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. 3 'அநந்யாஶ்சிந்தயந்தோ மாம்' என்றிவை முதலிய இடங்களிலோ வெனில் அவஶ்யமாக நேரிடக்கூடிய யோகக்ஷேமங்களுக்காகவும் என்னிடத்தில் பக்தி செய்து கொண்டிருக்கிற ஏகாந்திகளினால் இதர தேவதைகளாவது மற்றக்கர்மங்களாவது அபேக்ஷிக்க வேண்டியதில்லை என்றிவை முதலியது சொல்லப்பட்டதோ அதெல்லாம் நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதே. பத்தாவது அத்யாயத்தில் 4 'விஸ்தரேணாத்மநோ யோகம் விபூதிம் ச' என்கிற இடத்தில் 'யோக' என்னும் பதத்திற்குப் பகவானைப் பற்றிய கர்மயோகத்தைச் சொல்லுவதாக வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது யுக்தமல்ல. 5 'பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்', 6 'ஏதாம் விபூதிம் யோகம் ச' என்றிவை முதலிய இடங்களில் 'யோக' என்னும்பதத்தினால்சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்திற்கு விரோதம் வருகிறபடியினாலும் பிறகு இந்த அத்யாயத்தில் அந்தக் கர்மயோகத்தைப்பற்றி விவரிப்பதைக்காணாமையினாலும் அதுநிராகரிக்கப்பட்டது. 'ஸந்ந்யாஸஸ்ய' என்றாரம்பிக்கிற பதினெட்டாவது அத்யாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகம் இதற்குப் பதில் என்பதும் வெகுதூரம் நடுவில் விட்டிருப்பதினாலும் அதிலும் விவரத்தைக் காணாமையினாலும் நிராகரிக்கப்பட்டது. சில விபூதிகளும் எல்லா லோகங்

1 பகவத்கீதை-9-15 2 பகவத்கீதை-9-16 3 பகவத்கீதை-9-22
4 பகவத்கீதை - 10-18 5 பகவத்கீதை - 11-8 6 பகவத்கீதை-10-7

களும் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில் ஏகதேசமாகையினால் அதின் ஒரு பாகமாகையினால் ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லி இருக்கிறது என்று அர்த்தம் சொல்லியிருப்பதும் முன்பு சொல்லியபடி எல்லாத்தோஷங்களுக்கு மிருப்பிடமாக வேண்டிவரும் என்பதினால் நிராகரிக்கப்பட்டது. இப்படியே விஶ்வரூபவிக்ரஹத்திற்கு இந்த ப்ரபஞ்சங்கள் அவயவங்கள் என்று சொல்லியிருப்பதும் இவைகள் ப்ரக்ருதியைச் சேர்ந்தவைகளாகையினாலும் பகவானுடைய விக்ரஹம் ப்ரக்ருதியைச் சேர்ந்ததல்லாமையினாலும் ப்ரக்ருதியைச் சேராத விக்ரஹத்திற்கு ப்ரக்ருதியைச் சேர்ந்தவைகள் அவயவங்களாக இருப்பது ஸம்பவிக்காதாகையினாலும் நிராகரிக்கப்பட்டது. பனிரெண்டாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட அக்ஷரோபாஸனம் பகவானைப்பற்றிய உபாஸனத்தைவிட வேறுபட்டதென்பது அந்த அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாக்யங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் தான் புருஷோத்தமன் என்று நிரூபித்திருக்கும் இதர ஸந்தர்ப்பங்களோடு பொருந்தி இருப்பதினாலும். ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் வெவ்வேறென்று சொல்லியிருப்பது அவஸ்த்தைகளின் வ்யத்யாஸத்தைப் பற்றியது. அவஸ்த்தைகளின் வ்யத்யாஸமாவது நிர்விஶேஷமான ப்ரம்மம் எல்லா வஸ்துக்களாகவும் மாறி இருப்பதும், எல்லாக் கல்யாண குணங்களின் கும்பல்களும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறதும், என்று தாத்பர்யம் என்று சொல்லப்பட்டது. இது அனேக விதங்களான விரோதங்கள் நிறைந்திருக்கிறபடியினால் சிறுவன் முதல்கொண்டு பரிஹஸிக்கத் தக்கது. வேறு க்ரந்தத்தில் இதைப்பற்றிய தூஷணங்களைப்பற்றி விஸ்தாரமாகச் சொல்லி இருப்பதினால் இவ்விடத்தில அதை விவரிக்கவில்லை. பதிமூன்றாவது அத்யாயத்தில் க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப்பற்றிச்சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் அந்த அத்யாயத்திலேயே சொல்லப்பட்டது. [1] 'யத்த்ருக்ச' என்கிற பாடம் ப்ரஸித்தமல்லாதது. அப்படிப்பாடமிருந்தபோதிலும் 'த்ருக்ச' என்னும் பதம் ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது ஸ்வாரஸ்யமில்லாதது. க்ஷேத்ரம் நித்யமாகையினாலே ஒரு காரணத்தினால் உண்டானதல்லவாகையினால் அதற்குக் காரணம் சொல்லப்படவில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே என்னில் அப்படிச் சொல்லியிருப்பது உண்மையே. ஆனால் அப்படிச் சொல்லுவதுஉசிதமல்ல, [2] 'மஹாபூதாந்யஹங்காரோ' என்றாரம்பித்து மேலே சொல்லப்படுகிற க்ஷேத்ரம் முழுமையும் அவ்யக்தம்

1 பகவத்கீதை-13-3 ஶ்லோகத்தின் பாடாந்தரம்.

2 பகவத்கீதை-13-5.

தவிர மற்றது அநித்யம் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். 1 'தஸ்மாதவ்யக்தமுத்பந்நம் த்ரிகுணம் த்விஜஸத்தம | அவ்யக்தம் புருஷே ப்ரஹ்மந் நிஷ்கலே ஸம்ப்ரலீயதே ||' என்றிவை முதலிய வசனங்களினால் நித்யமாகிய அவ்யக்தமும் பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் ஒன்று சேருகிறதென்றும் அதிலிருந்து பிரிந்து வருகிறதென்றும் சொல்லியிருப்பதினால். 2 'ப்ரஹ்மஸூத்ரபதைஶ்சைவ' என்கிற இடத்தில் க்ஷேத்ரம் முதலிய தத்துவங்களை நிரூபிக்கிற பஞ்சசிகாசாரியர் முதலியவர்களினால் செய்யப்பட்ட ஸூத்ரங்கள் சொல்லப் படுகின்றன என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. அதுவும் உசிதமல்ல. பஞ்சசிகாசாரியர் முதலியவர்களின் கிரந்தத்தைப் பற்றி 'ப்ரஹ்மஸூத்ரம்' என்கிற பிரஸித்தி இல்லாமையினால். 3 'மத்பக்த ஏதத் விஜ்ஞாய மத்பாவாயோபபத்யதே' என்று நிகமனம் செய்திருப்பதினால் பகவானே 4 'ஜ்ஞேயம் யத்தத் ப்ரவக்ஷ்யாமி' என்கிற இடத்தில் 'ஜ்ஞேயம்' என்று சொல்லப்பட்டார் என்றர்த்தம்சொல்லப்பட்டது. அதுவும் உசிதமல்ல. 3 'இதி க்ஷேத்ரம் ததா ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் சோக்தம் ஸமாஸத:' என்று முன்பாதியில் சொல்லப்பட்ட இவை மூன்றையுமே 'ஏதத்' என்னும் பதத்தினால் அநுவாதம் செய்திருப்பதினாலும் அதில் க்ஷேத்ரத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுவதைப் போலக் கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டவனாகிய க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளுவதும் மோக்ஷத்திற் குபயோகமானது என்பது உசிதமாகையினாலும், க்ஷேத்ரம், முதலியவைகளைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளுவதாகிய ஶாஸ்த்ரார்த்தமும் எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறவனாகிய பகவானுடைய ஆராதனமாகையினால் 'மத்பக்த ஏதத் விஜ்ஞாய' என்பதோடு விரோதமில்லையாகையினாலும். பதினான்காவது அத்யாயத்தில் 5 'மமயோநிர்மஹத்ப்ரஹ்ம தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்யஹம்' என்கிற இடத்தில் உயர்ந்ததாயும் தாழ்ந்ததாயும் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதிகளாகிய ஜீவன் ப்ரக்ருதி இவைகள் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறயாகம் கர்ப்ப

---

1 த்விஜஸத்தம-ஓ! ப்ராம்மண ஶ்ரேஷ்டனே, த்ரிகுணம்-மூன்று குணங்களையுடைய, அவ்யக்தம்-ப்ரக்ருதி, தஸ்மாத்-அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து, உத்பந்நம்-உண்டானது, நிஷ்கல:- கர்மஸம்பந்தங்களில்லாத, புருஷே-பரமபுருஷனிடத்தில், அவ்யக்தம்-அந்த ப்ரக்ருதி, ப்ரம்மன், ஓ! ப்ராம்மணனே, ஸம்ப்ரலீயதே-லயத்தை அடைகிறது.

2 பகவத்கீதை - 13-4 3 பகவத்கீதை - 13 - 18

4 பகவத்கீதை - 13-12 5 பகவத்கீதை-14-3

மென்று சொல்லப்பட்டது. அதிலும் 'ஸுஹ்ரு' என்னும் பதத்தினால் ப்ரக்ருதி சொல்லப்பட்டபடியினால் அதில் மறுபடியும் ப்ரக்ருதியின் பாகத்தை வைக்கிறேன் என்று சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமில்லையாகையினாலும் 1 'க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்யோகாத்' என்று கீழ்ச் சொல்லியிருப்பதே இவ்விடத்திலும் ஜ்ஞாபகத்திற்கு வருகிறபடியினால் 'மம' என்னும் பதத்தினால் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதே யுக்தம். 2 'ஸர்வத்வாரேஷு தேஹேऽஸ்மிந் ப்ரகாஸ உபஜாயதே। ஜ்ஞாநம் யதா ததா வித்யாத் விவ்ருத்தம் ஸத்வமித்யுத॥' என்கிற ஸ்லோகத்தில் 'ப்ரகாஸ, ஜ்ஞாந' என்னும் பதங்கள் வெளி இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரத்தையும் மனதின் வ்யாபாரத்தையும் சொல்லுகிறதென்று ஸ்தாபித்திருப்பது முடியாது. இவைகளை மாற்றிச் சொல்லி இருந்தபோதிலும் விரோதமில்லையாகையினாலும், மேலே சொல்லப்போகிற ரஜோகுணத்தினாலுண்டாகிய ஜ்ஞானம், தமோகுணத்தினாலுண்டாகிய ஜ்ஞானம், இவைகளை விலக்குவதற்காக 'ப்ரகாஸ' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதுஉசிதமாகையினாலும். ரஜோகுணத்தின் கார்யத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்லோகத்தில் 'லோப:ப்ரவ்ருத்தி:' என்று பாடமாக்கிக்கொண்டு லோபத்தினால் உண்டாகிய ப்ரவ்ருத்தி என்று வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது உசிதமல்ல, அப்படி அத்யயனம் செய்யப்படவில்லையாகையினாலும் 3 'அப்ரகாஸோऽப்ரவ்ருத்திஸ்ச' என்று தமோகுணத்தின் கார்யத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்லோகத்தில் ஸத்வகுணத்தின் கார்யமாகிற ப்ரகாசத்தை மறுத்திருப்பதைப்போல ரஜோகுணத்தின் கார்யமாகிய ப்ரவ்ருத்தியும் இல்லையென்று தனித்துச் சொல்லி இருப்பதினால். இந்த ஸ்லோகத்தில் அதற்கெதிர் நடையாக ப்ரவ்ருத்தியைச் சொல்லவேண்டிய தவஸ்யமாகையினாலும். 4 'ப்ராம்ஸ: கபிஞ்ஜாம்' என்பதோவெனில்கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தினால் சொல்லப்படுகிறதென்றறிய வேண்டியது. பதினைந்தாவது அத்யாயத்திலும் 5 'ப்ரஸ்ருதா யத: ப்ரவ்ருத்தி:' என்கிற பாடம் ப்ரஸித்தமல்ல. 6 'மமைவாம்ஸோ ஜீவலோகே ஜீவபூத: ஸநாதந:' என்கிற இடத்தில் பத்த ஜீவர்களைத் தவிர வேறாகிய பகவானுடைய ஒருபாகம் 'ஜீவ' என்னும் பதத்திற் கர்த்தம் என்று வ்யாக்

1 பகவத்கீதை-13-26 2 பகவத்கீதை - 14-11
3 பகவத்கீதை - 14-13 4 பகவத்கீதை-14-12
5 பகவத்கீதை-15-4 ஸ்லோகத்தின் பாடாந்தரம். 6 பகவத்கீதை-15-7

யானம் செய்யப்பட்டது. அதில் அர்த்தத்திற்கு ஒரு விரோதமில்லை. அப்படி இருந்தபோதிலும் விபூதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும் ஸந்தர்ப்பத்தின் நடுவில் படிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் அந்தர்யாமியைப் பற்றி 1 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட:' என்று மேலே சொல்லப்போகிறபடியினாலும் பரமாத்மாவின் ஒரு பாகத்தில் 'ஜீவ' என்னும் பதத்திற்கதிகப்ரஸித்தி இல்லாமையினாலும், மனு முதலிய மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமாக இருப்பதைவிட 2 'ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ' என்றிந்தச் ஶாஸ்த்ரத்திலேயே சொல்லி இருப்பது பலமுள்ளதாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாகையினாலும், 3 'விஷயாநுபஸேவதே' என்கிற இடத்தில் அநிஷ்டமான விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலிருந்தும் இரண்டுமில்லாத விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலிருந்தும் சுருக்கி அர்த்தம் சொல்லவேண்டிய கஷ்டம் இருப்பதினாலும் ஶரீரத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்புவது முதலியவைகளைச் சொல்லியிருப்பதினாலும், ஹ்ருதயத்திலிருப்பதும் ஜீவாத்மாவினிடத்திலும் ஸம்பவிக்கலாமாகையினாலும், இந்த்ரியங்களை அதிஷ்டானம் செய்கிறான் என்பதும் 'ஈஶ்வர:' என்னும் பதம் முதலியதும் அந்த இந்த்ரியங்களையும் ஶரீரங்களையும் நியமிக்கிறவனாகிய பத்த ஜீவன்களிடத்திலும் பொருந்துமாகையினாலும், 4 'ஆத்மந்யவஸ்திதம்' என்கிற இடத்தில் இருக்கிற 'ஆத்ம' என்னும் பதமும் அநேக அர்த்தங்களைச் சொல்லக் கூடியதாகையினால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குசிதமான அர்த்தத்தை அதற்குச் சொல்லலாமாகையினாலும், நீங்கள் சொல்லிய இரண்டாவது அர்த்தமே பாஷ்யகாரருக்கு இஷ்டமானதும் நியாயமானதும் என்று நினைக்கிறோம். 1 'வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:' என்றிவை முதலிய இடத்தில் 'வேத்ய', 'வேதாந்த' என்னும் பதங்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் அங்கே சொல்லப்பட்டது. 5 'கூடஸ்தோக்ஷர:' என்பது ஜீவாத்மாவாகிய மேலான ப்ரக்ருதியை விட வேறுபட்டதாகிய முக்தாத்மாவைச் சொல்லுகிறது என்பது மிகவும் உசிதமானது. பதினைந்தாவது அத்யாயத்தில் மற்றொரு விதமாக அர்ஜுனனுடைய துக்கத்தைப் போக்குவதற்காகத் தேவ ப்ரக்ருதிகளையுடையவர்களின் ஸ்வரூபமும் அவர்களுக்கு விஶேஷமான மங்களங்கள்

1 பகவத்கீதை-15-15 2 பகவத்கீதை-7-5
3 பகவத்கீதை-15-9 4 பகவத்கீதை-15-11
5 பகவத்கீதை-15-16

ஸமீபத்திலிருக்கிறபடியினால் அர்ஜுநன் தேவ ப்ரக்ருதியை யுடையவனென்பதும் அஸுர ப்ரக்ருதிகளையுடையவர்களின் ஸ்வரூபமும் எல்லாவித அநிஷ்டங்களாலும் அதினால் உண்டாகிறதென்பதும் சொல்லப்பட்டது என்றர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அது உசிதமல்ல, இந்தச் ஶாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பத்தில் அர்ஜுநனுக்குத் தன்னுடைய ப்ரக்ருதியைப் பற்றி நிஶ்சயமில்லாமையினால் துக்கம் உண்டானதென்பதற்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமையினால் இவ்விடத்தில் அதற்கு ப்ரஸ்தாவம் வந்தபொழுது அதைப் போக்கடிக்க வேண்டியது உசிதமாகையினாலும். ஆகையினால் 1 'தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ' என்று நிகமனம் செய்திருப்பதை அநுஸரித்து பகவானாகிய ஆளவந்தாரருளிச்செய்தபடியே ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதே அந்த அத்யாயத்திறகு முக்கியமான அர்த்தம். பதினேழாவது அத்யாயத்தில் ஶ்ரத்தை மூன்றுவிதமென்பது ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய கர்மங்களைத் தவிர மற்றவைகளைப்பற்றியதென்பது உசிதமல்ல, மேலே 2 'அஶாஸ்த்ரவிஹிதம்' என்று அதைத் தனித்துச் சொல்லியிருப்பதினால். அவ்விடத்திலும் ஶ்ரத்தை மூன்றுவிதம் என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பது முடியாது, அவ்விடத்தில் அதைச் சொல்லாமையினாலும், அப்படிக் கல்பனை செய்வதற்குக்காரணமில்லாமையினாலும். 3 'ஓம் தத்ஸதிதி நிர்தேஶ:' என்கிற இடத்தில் மோக்ஷத்தி லாசையுடையவர்களுக்கு யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களில் அவைகளுக்கு அதிக வீர்யம் உண்டாவதற்காக ஒருவிதமான அங்கம் உபதேசிக்கப்படுகிறது என்பது உசிதமல்ல, மோக்ஷத்திலாசை இல்லாதவர்களுக்கும் அவைகளைச் சொல்லுவதில் ஒருவித விரோதமில்லாமையினாலும், மோக்ஷத்திலாசையுடையவர்களுக்கென்று விஶேஷித்துச் சொல்லுவதற்குக்காரணமில்லாமையினாலும். ஆகையினால் 4 'லக்ஷணம் ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய த்ரிதா' என்று சொல்லியிருப்பதே உசிதம். பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் த்யாகத்தின் ஸ்வரூபம்முதலியவைகளைப் பற்றி நிரூபித்திருப்பதில் அதிக விரோதமில்லை. சரம ஶ்லோகத்தில் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் அவ்விடத்தில் நம்மால் நன்றாய் நிரூபிக்கப்பட்டது இப்படியே மற்றும் முன்னிருந்தவைகளும் இனி உண்டாகப்போகிறவைகளுமாகிய ஸ்ரீமத் கீதையின் பாஷ்யங்களினால் உண்

1 பகவத்கீதை-16-24 2 பகவத்கீதை-17-5
3 பகவத்கீதை-17-23 4 கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

இத³ம் தே நாதபஸ்காய நாப⁴க்தாய கதா³சந |
ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோऽப்⁴யஸூயதி ||67

ப-ரை| **இத³ம்** - இந்தச் ஶாஸ்த்ரம், **தே** — உன்னால், **அதபஸ்காய** - தபஸ்ஸு செய்யாதவனுக்கும், **அவாச்யம்** - சொல்லத்தக்கதல்ல, **அப⁴க்தாய** - (உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும்) பக்தி யில்லாதவனுக்கும், **கதா³சந** - ஒரு பொழுதும், ந - (சொல்லத்தக்கது) அல்ல, **அஶுஶ்ரூஷவே** - கேழ்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசை இல்லாதவனுக்கும், **ந** - சொல்லத்தக்கது அல்ல, **ய:** - எவன், **மாம்** - என்னைக் குறித்து, **அப்⁴யஸூயதி** - பொறாமைப்படுகிறானோ (அவனுக்கும்), **ந** - (சொல்லத்தக்கது) அல்ல. 67

பா] மிகவும் ரஹஸ்யமாகிய இந்தச் ஶாஸ்த்ரம் உனக்கு என்னால்

டாகிய அஜ்ஞானம் பகவானாகிய ஆளவந்தார், பாஷ்யகாரர் இவர்களினுடைய மதத்தை அனுஸரித்து நிராகரிக்கத்தக்கது. அல்பமான தவறுதல்களிலும் அதிக தூரம் வ்யத்யாஸமில்லாத அர்த்தங்களிலும் உதாஸீநனாக இருந்துவிடவேண்டியது. இனி அதிகமாக விவரிப்பதினால் ப்ரயோஜனமில்லையென்று இதுவரையிலோடு நிறுத்திக்கொண்டோம். இவ்விடத்தில் பிசாச, ரந்தீ, தேவகுப்த, சங்கர, யாதவப்ரகாச, பாஸ்கர, நாராயணார்ய, யஜ்ஞஸ்வாமி, முதலிய தங்கள் தங்கள் மதத்தை அடைந்தவர்களாகிய அநேகம் பாஷ்யகாரர்களினாலும் நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ஆசார்யர்களாகிய பகவானாகிய ஆளவந்தார், பாஷ்யகாரர் முதலியவர்களினாலும் விவாதமில்லாமல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட இந்தக் கீதா ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரமான அர்த்தமாவது—பகவானே பாதத்துவம், வேறொரு ரக்ஷகர்களுமில்லாத மற்றவர்களினால் அவரவர்களின் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி அவன் ஒருவனை ஆஶ்ரயிப்பதே மேலான தர்மம்—என்பது. 66

தா] இப்படித் தன்னுடைய உபதேசத்தினால் உறுதியாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தத்துவம், உபாயம், இவைகளைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தையுடைய அர்ஜுநனுக்கு மேல் செய்யவேண்டிய கார்யத்தில் உபதேசம் செய்கிற வ்யாஜத்தினால் ஸம்ப்ரதாயத்தின் விதி ஏற்படுவதற்காக இந்தச் ஶாஸ்த்ரத்தில் அதிகாரமில்லாதவர்களைச் சொல்லுகிறார்—'இந்த ஶ்லோகத்தினால்.' 'இத³ம் (இது)' என்றுபொதுவாகச்சொல்லி யிருப்பதை முன்பின் க்ரந்தங்களிலிருக்கிற பதங்களைக் கொண்டு விவரிக்கிறார்— 'மிகவும் ரஹஸ்யமாகிய' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்தில் 'உனக்கு'

சொல்லப்பட்டது. இது தபஸ்ஸு செய்யாதவனுக்கு உன்னால் சொல்லத்தக்கதல்ல. உபதேசம் செய்கிற உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் பக்தி இல்லாதவனுக்கு ஒருகாலத்திலும் சொல்லத்தக்கதல்ல. அதாவது அவன் தபஸ்ஸு செய்தவனாயிருந்தபோதிலும் பக்தி யில்லாதவனுக்குச் சொல்லக் கூடாதென்பது அர்த்தம். பக்தியை யுடையவனாயிருந்த

என்னும் பதம் 1 'இதி தே ஜ்ஞாநமாக்யாதம்' என்கிற ஶ்லோகத்திலிருந்து சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட 'தே' என்னும் பதத்தின் அர்த்தம் ஶ்லோகத்திலிருக்கிற 'தே' என்னும் பதத்திற்கு 'உன்னால்' என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. 'அதபஸ்காய' என்பதினால் தபஸ்ஸு செய்ய ஆரம்பித்திருந்த போதிலும் இதைக் கேட்பதற்கு அதிகாரியல்ல என்பது சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்— 'தபஸ்ஸு செய்யாதவனுக்கு' என்று. 2 'எவனுக்குத் தேவதை யினிடத்தில் மிகுந்த பக்தியோ, தேவதையினிடத்தில் எப்படியோ அப்படியே ஆசார்யனிடத்திலும் பக்தியோ' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யத்தை அநுஸரித்துச் சொல்லுகிறார்—'உபதேசம் செய்கிற உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும்' என்று. பக்தி இல்லாதவன் என்பதில் வ்யத்யாஸமில்லாமையினாலும் சுருக்கிச் சொல்லுவதற்குக் காரணமில்லாமையினாலும் இப்படி வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. 3 'மத்பக்தேஷ்வபிதாஸ்யதி' என்று மேலே சொல்லப்போகிறபடி பக்தியில் அதிக ப்ரீதி இருக்கிறதென்றேற்படுகிறபடியினால், 'கதாசந' என்னும் பதத்தினால் தபஸ்ஸு செவ்வையாய்ச் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் என்பது சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'தபஸ்ஸு செய்தவனாயிருந்தபோதிலும் பக்தி இல்லாதவனுக்கு' என்று. இவைகள் தனித்தனியே பரிஹரிக்கத்தக்கவைகள் என்று தெரிவிப்பதற்காக ஒவ்வொரு இடத்திலும் 'ந' என்பதை திருப்பி ப்ரயோகித்திருக்கிறது. கீழ்ச்சொல்லியவைகளைவிட மேலே சொல்லப்படுகிறவைகள் அதிக க்ரூரமானவைகள் என்கிற தாத்பர்யத்தினால் இந்த ஶ்லோகத்தில் க்ரமமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்—'பக்தியையுடையவனாயிருந்தபோதிலும்' என்றாரம்பித்து. இவ்விடத்திலும் சுருக்கிச் சொல்லுவதற்குக் காரணமில்லாமையினால் முன்போலவே அர்த்தம் சொல்லவேண்டியது. 4 'அதை ஶ்ராத்

1 பகவத்கீதை-18-63
2 ஶ்வேதாஶ்வதரம்-6-23
3 பகவத்கீதை-18-68. 4 கடோபநிஷத்-1-1-14

போதிலும் கேழ்க்கவேண்டுமென்கிற ஶ்ரத்தை இல்லாதவனுக்குச் சொல்லத்தக்கதல்ல. என்னுடைய ஸ்வரூபம், என்னுடைய ஐஶ்வர்யம், என்னுடைய குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பொழுது எவன் தோஷத்தை ஆரோபிக்கிறனோ அவனுக்கும் சொல்லத்தக்கதல்ல. முன்போல நான்காம் வேற்றுமையாய்ச் சொல்லாமல் இதை மாத்திரம் தனித்

தையுடையவனுகிய எனக்குச் சொல்லு' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யத்தினுல் ஶ்ரத்தை முக்கியமென்பது அறியப்பட்டது. 'மாம் அப்யஸூயதி' என்பதற்கு என்னிடத்தில் பொறாமைப்படுகிறான் என்றர்த்தம். 1 'க்ருதத்ருஹேர்ஷ்யாஸூயார்தானாம் யம் ப்ரதிகோப:' என்கிற ஸூத்ரத்தினுல் கர்ம(செயப்படுபொருள்) என்பது ஏற்பட்டிருப்பதினுல் 'மாம்' என்கிற இடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமையாகச் சொல்லி இருக்கிறது. என்னைக்குறித்துப் பொறாமைப் படுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. விஷயத்தைக்கொண்டும் லக்ஷணத்தினுலும் பொறாமையை விவரிக்கிறார்—'என்னுடைய ஸ்வரூபம்' என்றாரம்பித்து. 'மாம்' என்று இவ்விடத்தில் எல்லா ஸ்வபாவங்களோடு கூடிய தன்னைச் சொல்லி இருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். கீழே சொல்லி இருக்கிறதை அனுஸரித்து 'நசாப்யஸூயவே' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க ஆரம்பித்திருக்கும் மாதிரியை விட்டு தனித்தொரு வாக்யமாகச் சொல்லி இருக்கிறது எந்த அபிப்ராயத்தினுல்? என்கிற கேழ்வைக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'முன்போல' என்றாரம்பித்து. 2 'அஸூயகாயாந்ருஜவே,' 3'அஸூயகாய மாம் மாதா:' என்றிவை முதலிய வசனங்களினுல் பொதுவாகப்பொறாமையுடையவனுக்கு உபதேசம் செய்வது மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பகவானிடத்தில் பொறாமையுடையவனுக்கோவெனில்உபதேசம் செய்வது மிகவும் பரிஹரிக்கத்தக்கது என்று தாத்பர்யம். 'நவாவாச்யம்' என்பதினுல் அதிகாரமில்லாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தால் தோஷம் உண்டென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் 'விசயாவிநதவாவிநவா' என்று மற்றவைகளுக்குச் சிற்சில இடங்களில் விக

---

1 அஷ்டாத்யாயீ-1-4-37. க்ருத், த்ருஹ, ஈர்ஷ்யா, அஸூயா, இந்தப் பதங்களுக்கு எவனைக் குறித்து கோபம் முதலியவைகள் உண்டாகிறதோ அவன் கர்ம.

2 அஸூயையோடு கூடினவனையும் கபடத்தையுடையவனையுமிருப்பவனுக்கு (வித்யையைச் சொல்லாதே).

3 பொறாமைக்காரனுக்கு என்னைக் கொடுக்காதே (இது வித்யையின் வார்த்தை.)

துச்சொல்லி இருப்பது இதுமிகவும் பரிஹரிக்கத்தக்கது என்று தெரிவிப்பதற்காக. 67

𑌯 𑌇𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌭𑌿𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 |
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 || 68

ப — ரை] **𑌯𑌃** - எவன், **𑌪𑌰𑌮𑌂** - மேலான, **𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂** - ரஹஸ்யமாகிய, **𑌇𑌮𑌂** - இந்தச் ஶாஸ்த்ரத்தை, **𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁** - என்னுடைய பக்தர்களிடங்களில், **𑌅𑌭𑌿𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿** - சொல்லப்போகிறானோ (அவன்), **𑌮𑌯𑌿** - என்னிடத்தில், **𑌪𑌰𑌾𑌂** - மேலான, **𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂** - பக்தியை, **𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾** - செய்து, **𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵** - என்னையே, **𑌏𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿** - அடையப்போகிறான், **𑌅𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃** - ஸந்தேகமில்லை. 68

பா] மிகவும் ரஹஸ்யமாகிய இந்தச் ஶாஸ்த்ரத்தை என்னுடைய பக்தர்களிடங்களில் எவன் வ்யாக்யானம் செய்யப்போகிறானோ—அதாவது

ல்பங்கள் சொல்லப்பட்டது, பக்தி முதலியவைகளுக்கோ வெனில் அப்படிக்கில்லை. ஆகையினால் பக்தி முதலிய குணங்கள் இல்லாதவன் புத்திமானாக இருந்தபோதிலும் தபஸ்ஸு செய்தவனாக இருந்தபோதிலும் அவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது. எல்லாக்குணங்களும் சேர்ந்திருந்த போதிலும் பகவானிடத்தில் பொறாமையுடையவனுக்குச்சொல்லக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 67

தா] பிறகு சில அதிகாரிகளிடங்களில் இது அவஶ்யம் சொல்லத்தக்கது என்பதும், அப்படி அவர்களிடத்தில் சொல்லுவது மோக்ஷமாகிற பலத்தை முடிவிலுடையது என்பதும் சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்தினால். '**𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁**' என்பதினாலேயே தபஸ்ஸு செய்யாதவனாக இருக்கை முதலிய தோஷங்கள் இல்லை என்று விலக்கப்பட்டன. பரிசுத்தமான மனதையுடைய அவர்களுக்குத் தபஸ்ஸு செய்யாமை முதலிய தோஷங்கள் ஸம்பவிக்காதாகையினால். 1 '**𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑍍**' என்கிற வசனத்தினால் எல்லாருக்கும் சொல்லத்தக்கது. அவர்களுக்குள்ளும் என்னிடத்தில் பக்தியுடையவர்களே இதைக்கேழ்பதற்கு அதிகாரிகள் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. இவ்விடத்தில் '**𑌅𑌭𑌿𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿**' என்பது அர்த்தத்தை உபதேசம் செய்தல் வரையிலும் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'வ்யாக்யானம் செய்யப்போகிறானோ'

---

1 பாரதம், சாந்தி பர்வம், மோக்ஷதர்மம்-335 - 48. சதுரோவர்ணான் - நான்கு வர்ணத்தார்களையும், ஶ்ராவயேத் - கேழ்ப்பிக்க வேண்டும்.

அர்த்தத்துடன் சொல்லப்போகிருனே அவன் என்னிடத்தில் மேலான பக்தியைச் செய்து என்னையே அடையப்போகிருன். இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை. 68

ந ச தஸ்மாந் மநுஷ்யேஷு கஶ்சிந் மே ப்ரியக்ருத்தம: |
பவிதா ந ச மே தஸ்மாத் அந்ய: ப்ரியதரோ புவி || 69

ப-ரை.] மநுஷ்யேஷு - மனிதர்களுக்குள், தஸ்மாத் - அவனைவிட வேருகிய, கஶ்சித் - ஒருவரும், மே - எனக்கு, ப்ரியக்ருத்தம:- அதிக ப்ரியமான கார்யத்தைச் செய்தவன், ந ச - இதுவரையிலும் உண்டானதுமில்லை, புவி - இந்தப்பூமியில், தஸ்மாத் - அவனைவிட, அந்ய:- வேருெருவன், மே - எனக்கு, ப்ரியதர:-மிகவும் ப்ரியனுனவன், ந ச பவிதா - இனி உண்டாகப்போகிறதுமில்லை. 69

பா] எல்லா மனுஷ்யர்களுக்குள்ளும் இதற்குமுன் அவனைவிட வேரு

என்று. 'ய:' எவன் என்று முன்னே சொல்லி இருப்பதினுல் அவன் என்பது சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. யோக்யர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதும் கர்மயோகத்தின் வரிசையிலாவது பக்தியோகத்தின் ஆரம்பமாகிய பூர்கோட்டம் வைப்பது முதலிய கர்மங்களின் வரிசையிலாவது சேர்ந்துகொண்டு பரபக்தியை உண்டாக்குகிறது என்பது 'பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா' என்பதிஞல் சொல்லப்படுகிறது. மாமேவ (என்னையே)' என்று சொல்லி இருப்பதினுல் என்னுடைய கீதையை அர்த்தத்துடன் உபதேசம் செய்தவனுக்கு அல்பப் பலங்களில் ஆசையை நான் உண்டாக்குகிறதில்லை என்பது அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிருர்—இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை என்று. அன்றிக்கே 'அஸம்ஶய:' என்று அவனுக்கு ஸந்தேஹமுண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். 68

தா] தன்னுடைய ஶாஸ்த்ரத்தை அர்த்தத்துடன் உபதேசம் செய்வது தன்னை அடைவதற்குக் காரணமென்பதற்கு வழி சொல்லப்படுகிறது—இந்த ஶ்லோகத்திஞல். மிகவும் ப்ரியத்தைச் செய்தவனுக இருக்கை, மிகவும் ப்ரியனுக இருக்கை, இவை இரண்டும் ஒன்று காரணமாகவும் மற்றென்று கார்யமாகவும் இருந்து கொண்டு 'பவிதா' என்கிற ஒரு க்ரியையுடன் அந்வயம் ஸம்பவிக்க கூடுமான போதிலும் மூன்று காலங்களிலும் இப்படிப்பட்டவன் இல்லை என்று மறுப்பதில் அதிக கௌரவம் ஏற்படுகிறபடியிஞல் அதிலேயே தாத்பர்யம் என்றேற்படுவதற்காக'மனுஷ்யர்களுக்குள்ளும்இதற்குமுன்' என்

ரு மனுஷ்யன் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமான கார்யத்தைச் செய்தவன் இது வரையிலுமுண்டானதுமில்லை, இதற்கு மேலும் உண்டாகப்போகிற தில்லை. உபதேசம் செய்யத்தகாதவர்களை முதலில் சொன்னது யோக்யர்களுக்கு உபதேசம் செய்யாமலிருப்பதைப் பார்க்கிலும் அயோக்கியர்களுக்குச் சொல்லுவது மிகவும் அநிஷ்டமாகையினால். 69

𑌅𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚 𑌯 𑌇𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌮𑌾𑌵𑌯𑍋𑌃 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 ॥ 70

ப - ரை] 𑌯𑌃 - எவன், 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 - தர்மத்தோடு சேர்ந்ததாகிய, 𑌇𑌮𑌂, இந்த, 𑌆𑌵𑌯𑍋𑌃 - நம்முடைய, 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌂 - ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்ட வார்த்தையை, 𑌅𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 - அத்யயனம் செய்யப்போகிறானோ, 𑌤𑍇𑌨, அவனால், 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 -

---

றினை முதலியது சொல்லப்பட்டது. ஶாஸ்த்ரத்திற்கு முதலில் அதிகாரி வேண்டிய தவஶ்யம், ஆகையினால் அவனைப்பற்றியே முதலில் சொல்ல வேண்டியது, அதிகாரமில்லாதவனோ வெனில் அதினாலேயே தானாகவே விலக்கப்படுகிறான். அன்றிக்கே முக்கியமாக இருக்கிறபடியினால் அதிகாரியை முன்பு சொல்லி அதற்குப்பிறகு அதினால் விலக்கப்படுகிறவனானபடியினால் அதிகாரியில்லாதவன் சொல்லத்தக்கவன். இவ்விடத்திலோ வெனில் அதற்கு மாறாகச்சொல்லி இருப்பதற்குக்காரணமென்ன? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—'உபதேசம் செய்யத்தகாதவர்களை' என்றாரம்பித்து. 'மிகவும் அநிஷ்டமாகையினால்' என்பதற்கு அது மிகவும் அநிஷ்டமென்று தெரியப்படுத்துவதற்காக என்றர்த்தம். யோக்கியர்களுக்குச் சொல்லாமலிருப்பது பகவானுக்கு அநிஷ்டம் என்பது 1 'அந்த ப்ரம்ம வித்யையை உள்ளபடியே உபதேசம் செய்யவேண்டும்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யத்தில் ப்ரம்ம வித்யையை யுபதேசம் செய்வது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியினால் அந்த வாக்யத்தில் '𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚' என்பதற்குச் சொல்ல வேண்டும் என்றர்த்தம். 2 '𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌿 𑌲𑍁𑌙𑍍𑌲𑌙𑍍𑌲𑌿𑌟𑌃' என்று விதிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அப்படி அர்த்தம் சொல்லாவிடில் 'அவன் ஆசார்யனையே அடைய வேண்டும்' என்றர்த்தமுள்ள முன் வாக்யத்தோடு அந்வயிக்காதாகையினால். 69

---

1 முண்டகோபநிஷத் 1-2-13

2 அஷ்டாத்யாயீ-3-4-6. வேதத்தில் லுங், லங், லிட், இவைகள் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன.

ஜ்ஞாந யஜ்ஞத்தினால், இஷ்ட: - ஆராதனம் செய்யப்பட்டவனாக, ஸ்யாம் - ஆவேன், இதி - என்று, மே - என்னுடைய, மதி: - எண்ணம். 70

பா] எவன் இந்தத் தர்மத்துடன் சேர்ந்ததாகிய நம்மிருவர்களினுடைய வார்த்தையை அத்யயனம் செய்யப்போகிறானோ அவனால் ஜ்ஞான யஜ்ஞத்தினால் நான் ஆராதனம் செய்யப்பட்டவனாவேன் என்று என்னுடைய

தா] இப்படி இதை உபதேசம் செய்தவனுக்குப் பலம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு இதின் ஶப்தத்தையும் அர்த்தத்தையும் ஆசார்யனிடத்திலிருந்து அத்யயனம் செய்கிறவனுக்குப் பலம் சொல்லப்படுகிறது— இது முதல் இரண்டு ஶ்லோகங்களினால். அன்றிக்கே மேல் ஶ்லோகத்தில் 'ஶ்ருணுயாத்' என்பது அபலர் அத்யயனம் செய்யும்பொழுது தான்கூட இருந்து கேட்பது மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். 'அத்யேஷ்யதே' என்று எல்லாம் தெரிந்தவனாகிய பகவான் இனிப் பாரதம் செய்யப்போகிறதை எதிர்பார்த்துத் தன்னுடைய ஸம்வாதத்தை இனி எவன் அத்யயனம் செய்யப்போகிறானோ என்று சொல்லவில்லை. பின்னை எப்படி என்னில் பாரதத்தில் தன்னுடைய ஸம்வாதம் முன்னமேயே சேர்க்கப்பட்டிருப்பதினால் அதைப் பார்த்துச் சொல்லப்பட்டது. மஹாபாரதம் த்ருதராஷ்டிரன் முதலியவர்கள் உண்டாவதற்கு முன்னமேயே பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் அடையப்பட்ட திவ்யமான கண்களையுடைய பகவானுடைய அவதாரமாகிய வ்யாஸரினால் செய்யப்பட்டது. ஶிஷ்யர்களுக்கு அதை ப்ரவசனம் செய்யும்படி அனுமதியும் கொடுக்கப்பட்டது அந்தச் ஶிஷ்யர்களினாலும் 1 'நாரதோ ஶ்ராவயத்தேவாநஸிதோ தேவல: பித்ரூந்। ஶுகோ கந்தர்வயக்ஷரக்ஷாம்ஸி ஶ்ராவயாமாஸ வை ஶுக:॥' என்று சொல்லியிருக்கிறபடி மனுஷ்யலோகம் தவிர மற்ற லோகங்களில் ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டது. மனுஷ்யலோகத்திலோவெனில் ஜனமேஜயர் முகமாக ப்ரகாசம் செய்யப்படப்போகிறது. அதை எதிர் பார்த்து 'அத்யயனம் செய்யப்போகிறானோ' என்று சொல்லப்பட்டது. உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமாகையினால் 'அத்யயனம்' என்று சொல்லியிரு

---

1 பாரதம் - நாரத:-நாரதர், தேவாந்-தேவதைகளை, அஶ்ராவயத்-கேட்கும்படி செய்தார், அதாவது தேவதைகளுக்கு உபதேசித்தார் என்றர்த்தம், அஸித:— அஸிதரும், தேவல:-தேவலரும், பித்ரூந் - பித்ருக்களை (கேட்கும்படி செய்தார்கள்), ஶுக:-ஶுகர், கந்தர்வயக்ஷரக்ஷாம்ஸி—கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், இவர்களை, ஶ்ராவயாமாஸ-கேட்கும்படி செய்தார்.

எண்ணம். இந்தக் கீதா ஶாஸ்த்ரத்தில் எந்த ஜ்ஞான யஜ்ஞம் சொல்லப் படுகிறதோ, இந்தக் கீதையை அத்யயனம் செய்த மாத்திரத்தினால் அந்த ஜ்ஞான யஜ்ஞத்தினால் நான் ஆராதிக்கப்பட்டவனாவேன் என்றர்த்தம்.

க்கிறது. ஆஶ்ரமங்களை வர்ணிக்கும் ஸமயத்தில் கவிகளினாலும் 1 'அநவரதாதீதஹமவகீதம்' என்று சொல்லப்பட்டது. 2 'ஶ்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத்யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப' என்று முதல் ஷட்கத்தில் ஒரு ஜ்ஞான யஜ்ஞம் சொல்லப்பட்டதே அது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறதல்ல. பின்னை எதென்னில் பக்தியோகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும் ஸந்தர்ப்பத்தில் 3 'ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாப்யந்யே யஜந்தோ மாமுபாஸதே' என்று பகவானைப் பற்றிய அநுஸந்தானமாகிற எவ்வித ஜ்ஞானயஜ்ஞம்சொல்லப்பட்டதோ இந்த ஶாஸ்த்ரத்திற்கு ஸாரமாகிய அந்த ஜ்ஞான யஜ்ஞமே இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'இந்தக் கீதா ஶாஸ்த்ரத்தில்' என்றாரம்பித்து. விதி, ஜபம், உபாம்சு, மானஸம், என்று சொல்லப்படுகிற யஜ்ஞங்களுக்குள் ஜ்ஞான யஜ்ஞம் மனதினால் செய்யக்கூடியதாகையினாலே மானஸத்தில் சேர்ந்ததாகையினால் மிகவும் சிறந்தது. 'இந்தக் கீதையை அத்யயனம் செய்த மாத்திரத்தினால்' என்பதின் கருத்தாவது 4 'எவன் அஶ்வமேதத்தினால் யஜ்ஞம் செய்கிறானோ, எவன் இந்த யாகத்தை இவ்விதமாய்த் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ' என்றும், 5 'எங்கெந்த யாகத்தை அத்யயனம் செய்கிறானோ அவனால் அந்தந்த யாகத்தினால் யஜ்ஞம் செய்யப்பட்டதாகிறது' என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யங்கள் முதலியவைகளில் அந்தந்த யாகங்களைப்பற்றி அத்யயனம் செய்வது அந்தந்த யாகம் செய்வதற்கு ஸமமான பலத்தைக் கொடுக்கிறதாக எப்படிச் சொல்லப்படுகிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும் இந்தக் கீதையை அத்யயனம் செய்வது ஜ்ஞான யஜ்ஞத்தைச்செய்ததைப் போலவே பகவானுக்கு ப்ரீதியை உண்டாக்குகிறது என்பது. 70

---

1 அநவரதம்-எப்பொழுதும், அதீத—அத்யயனம் செய்யப்பட்ட, பகவத்கீதம்-பகவத்கீதையை உடைத்தாயிருக்கிற.

2 பகவத்கீதை-4-33 3 பகவத்கீதை-9-15

4 அஶ்வமேதம் - 2-வது ப்ரஶ்நம்

5 ஆரண்யகம் - 2—வது ப்ரஶ்நம்

श्रद्धावाननसूयश्च शृणुयादपि यो नरः । [ந்ர:] 71
सोऽपि मुक्तः शुभाँल्लोकान् प्राप्नुयात्पुण्यकर்மணாம் ॥

ப - ரை] यः - எந்த, नरः - மனிதன், श्रद्धावान् - ஶ்ரத்தையுடையவனும், अनसूयश्च - பொறாமை இல்லாதவனாகவும், शृणुयादपि - கேழ்ப்பானோ, सोऽपि - அவனும், मुक्तः - (பாபங்களினால்) விடப்பட்டவனாய், पुण्यकर्मणाम् - புண்யமான கர்மங்களைச்செய்து கொண்டிருக்கிறவர்களினுடைய, शुभान् - பரிசுத்தங்களான, लोकान् - கூட்டங்களை, प्राप्नुयात् - அடைவான். 71

பா] ஶ்ரத்தையுடையவனாயும் பொறாமையில்லாதவனாயு மிருக்கிற எந்த மனுஷ்யன் இதைக்கேழ்ப்பானோ, அந்தக் கேட்டது மாத்திரத்தினால் அவனும் பக்தி செய்வதற்குத் தடங்கலான பாபங்களிலிருந்து விடப்பட்டவ

தா] 'श्रद्धावाननसूयश्च' என்கிறஇடத்திலிருக்கிற 'ச' என்பதினால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படாதவைகளும் முன்பு சொல்லப்பட்டவைகளாயு மிருக்கிற நமஸ்காரம் செய்தல், ப்ரஶ்னம் பண்ணுதல், கைங்கர்யங்களைச் செய்தல், முதலியவைகளும் சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகின்றன. 'शृणुयात् (கேழ்ப்பானோ)' என்பதினால் ஆசார்யனிடத்திலிருந்து என்பதேற்படுகிறது. ஶ்ருதியிலும் 1 'அந்த ப்ரம்மத்தை அறிவதற்காக அவன் ஆசார்யனையே அடையவேண்டும்' என்றும், 2 'ஆசார்யனிடத்திலிருந்து அறியப்பட்ட வித்யையேபலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தன்மையை அடையும்' என்று மர்த்தமுள்ள வாக்யங்கள் சொல்லப்படுகின்றனவல்லவா. இத்தால், தானே புஸ்தகங்களைப் பார்ப்பது,முறைதப்பி மற்றவர்களிடத்திலிருந்து அறிவது, இவைகள் விலக்கப்படுகின்றன. 'அவனும்' என்பதினால் அவனுக்குக் கொஞ்சம் தாமதமுண்டென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆகையினால் 'பக்தி செய்யத் தடங்கலாகிய' என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிச்சொல்லாவிடில் பக்தியோகம் முதலியவைகளை விதித்திருப்பது வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும் என்று தாத்பர்யம். அர்த்த ஜ்ஞானம் முதலியவைகளை உடையவனுக்கு மோக்ஷம் உண்டென்பதைப்பற்றிக் கேழ்க்கவே வேண்டியதில்லை என்பது 'सोऽपि (அவனும்)' என்பதினால் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதை உபதேசம் செய்வது, அத்யயனம் செய்வ

1 முண்டகோபநிஷத்-1-2-12 2 சாந்தோக்யம்-4-9-3

ணுய் என்னுடைய பக்தர்களின் கூட்டங்களை அடைவான். 71

കച്ചിദേതച്ഛ്രുതം പാർഥ ത്വയൈകാഗ്രേണ ചേതസാ ।
കച്ചിദജ്ഞാനസംമോഹഃ പ്രണഷ്ടസ്തേ ധനഞ്ജയ ॥ 72

ப — ரை] **പാർഥ** - ஓ குந்தியின் பிள்ளையாகிய, **ധനംജയ** — அர்ஜுந, **ത്വയാ** - உன்னால். **ഏകാഗ്രേണ** - ஒரே விதமான ஊற்றத்துடன் கூடிய, **ചേതസാ** - மனதினால், **ഏതത്** — இது, **ശ്രുതം കച്ചിത്** — கேழ்க்கப்பட்டதா, **തേ** - உன்னுடைய, **അജ്ഞാനസംമോഹഃ** - அஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகிய மயக்கம், **പ്രണഷ്ടഃ കച്ചിത്** - நீங்கிற்று

பா] என்னால் சொல்லப்பட்ட இது, ஓ! அர்ஜுந, ஸாவதானமாகிய மன

து, இவைகள் மோக்ஷத்தையே பலமாகவுடையவைகள் என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டபடியினாலே அத்துடன் சேர்த்து சொல்லியிருப்பதினால் முதலில் சொல்லியதை அனுஸரித்தே பின்பும் சொல்லியிருக்கவேண்டும் என்கிற ந்யாயத்தினால் கேழ்ப்பதற்கும் அப்படிப்பட்ட பலம் உண்டென்றே பகவானுடைய அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்றேற்புக்கொள்ளுவது உசிதம். நரகங்களுக்கு ஸமானமாகிய ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளை அடைவது பகவானுக்கிஷ்டமானதல்ல. ஆகையினால் ‘என்னுடைய பக்தர்களின் கூட்டங்களை’ *என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் இந்தக் கீதையை அத்யயனம் செய்வது, கேழ்ப்பது, முதலியவைகளினால் ப்ரீதியையடைந்த பகவான் தன்னுடைய பக்தர்களிடத்தில் சேரும்படிச் செய்கிறான். பகவானுடைய பக்தர்களை யடைவது அவர்களினால் யோகத்தை உபதேசம் செய்யப்பெற்று அதின் வழியாக மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் என்று தாத்பர்யம்.* 71

தா] *பிறகு அர்ஜுநனுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டவனாயிருந்தபோதிலும் பகவான் அவனிடத்தில் ப்ரீதியினாலும் அவன் இதை மறந்துபோகாமலுமிருப்பதற்காகத் தான் உபதேசம் செய்தது ஸபலமாயிற்று என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆசையை உடையவனைப்போலக் கேழ்க்கிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தில். ‘ഏതത്’ என்பது அர்த்தம் வரையிலுமாகையினால் ‘ശ്രുതം’ என்பதும் அர்த்த ஜ்ஞானம் வரையிலும் சொல்லுகிறது. என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்தச் ஶாஸ்த்ரம் அர்த்தமில்லாத தல்லவே என்கிற அபிப்ராயத்தினால் ‘ഏതത്’ என்னும் பதம் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—* ‘என்னால் சொல்லப்பட்ட’ *என்றாரம்பித்து.*

துடன் கேழ்க்கப்பட்டதா? உன்னுடைய அஜ்ஞானத்தினுல் உண்டான மயக்கம் நீங்கிற்று? எந்த அஜ்ஞானத்தினுல் மூடனுய்க்கொண்டு நான் யுத்தம் செய்யப்போகிறதில்லை என்று சொன்னுயோ. 72

அர்ஜுந உவாச ॥

அர்ஜுந꞉ - அர்ஜுனன், உவாச - சொல்லுகிறன்.

நஷ்டோ மோஹ꞉ ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாச்யுத ।
ஸ்திதோऽஸ்மி கதஸந்தேஹ꞉ கரிஷ்யே வசநம் தவ ॥ 73

பதவுரை] அச்யுத - ஓ! ஸ்ரீ க்ருஷ்ண, த்வத்ப்ரஸாதாத் - உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தினுல், மோஹ꞉ - அஜ்ஞானம், நஷ்ட꞉ - நாசமடைந்தது, மயா - என்னுல், ஸ்ம்ருதி꞉ - ஜ்ஞானம், லப்தா - அடையப்பட்டது, கத ஸந்தேஹ꞉ - விலக்கப்பட்ட ஸந்தேஹத்தை உடையவனுய், ஸ்தித꞉ - (என்னுடைய ஸ்வபாவத்தில்) இருப்பவனுயும், அஸ்மி - ஆகிறேன், தவ - உன்னுடைய, வசநம் - வார்த்தையை, கரிஷ்யே - செய்யப்போகிறேன். 73

பாஷ்யம்] மோஹமாவது விபரீதமான ஜ்ஞானம். உம்முடைய அனுக்ரஹத்

'அஜ்ஞாந ஸம்மோஹ꞉ ப்ரணஷ்ட꞉' என்பது அப்படிக் கேட்டதின் ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றி ப்ரஶ்நம் பண்ணியிருக்கிறது. அஜ்ஞானத்தினுல் உண்டாகிய ப்ரமமாகிற ஜ்ஞானம் இவ்விடத்தில் 'அஜ்ஞாந ஸம்மோஹ꞉' என்னப்படுகிறது. 'எந்த அஜ்ஞானத்தினுல் மூடனுய்க் கொண்டு' என்பது 'அஜ்ஞாநஸம்மோஹ꞉' என்பதின் அர்த்தத்தை விவரித்திருக்கிறபடியினுல் அப்படிப்பட்ட அஜ்ஞானத்தினுல் உண்டாக்கப்பட்ட மோஹம் நீங்கிற்று என்றந்வயம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது. 72

தா] பிறகு தான் க்ருதஜ்ஞனுக இருக்கிறன் என்பதை ப்ரகாசம் செய்துகொண்டு அர்ஜுனன் கேட்டதின் பலம் ஸித்தித்து விட்டதென்று பதில் சொல்லுகிறன்—இந்த ஶ்லோகத்தில். அர்ஜுனனுல் இந்த அர்த்தங்கள் இதற்கு முன் தெரிந்துகொள்ளப்படாமையினுலும் வார்த்தையினுல் முதலில் ஸ்ம்ருதி அதாவது நினைவு உண்டாகாதாகையினுலும் அந்த நினைவுக்கும் காரணமாகிய ஶப்தத்தினுல் உண்டாகிய ஜ்ஞானமே இவ்விடத்தில் ஸ்ம்ருதி என்னும் பதத்தினுல் லக்ஷணையா

தினால் எனக்கு அந்த விபரீத ஜ்ஞானம் நாசமடைந்தது. ஸ்ம்ருதி ஆவது உள்ளபடியே இருக்கிற தத்துவங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானம். உம்முடைய அனுக்ரஹத்தினாலேயே அதுவும் என்னால் அடையப்பட்டது. அதாவது ஆத்மாவல்லாத ப்ரக்ருதியினிடத்தில் இதுவே ஆத்மா என்கிற அபிமானமாகிய மோஹமும், பரமாத்மாவிற்குச் ஶரீரமாகையினால் அவனையே ஆத்மாவாக வுடைய சேதனமும் அசேதனமுமாகிய வஸ்துக்களெல்லாம் அவனை ஆத்மாவாகவுடையதல்ல என்கிற அபிமானமாகிய மோஹமும், பரமாத்மாவிற்கு ஆராதனமாகையினாலே அவனை அடைவதற்கு உபாயங்களாகிய நித்யங்களும் நைமித்திகங்களுமாகிய கர்மங்கள் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணங்கள் என்கிற ஜ்ஞானமாகிய மோஹமும், இவை எல்லாம் நாசமடைந்தது. ஆத்மா ப்ரக்ருதியைவிட வேறுபட்டது, அந்த ப்ரக்ருதியின் ஸ்வபாவங்களில்லாதது, அறியும் தன்மையை யுடையதாக யிருக்கை ஒன்றையே ஸ்வபாவமாக வுடையது, பரமாத்மாவிற்குச் ஶேஷமாக இருக்கையையும், அவனால் நியமிக்கப் படுகிறதாகஇருக்கையையும்,இவைகளையே ஸ்வரூபமாகவுடையது, என்கிற ஜ்ஞானமும், எல்லா லோகங்களினுடைய உத்பத்தி, ஸ்திதி, லயம், இவைகளை விளையாட்டாக வுடையவனையும்,எல்லாத் தோஷங்களுக்கும் விரோதமான கல்யாண குணங்கள் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனையும் ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்ட எல்லையில்லாத மேன்மையையுடைய ஜ்ஞானம், பலம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், ஶக்தி, தேஜஸ்ஸு, முதலிய எல்லாக் கல்யாண குணங்களின் கூட்டங்களுக்கு ஸமுத்திரமாகிய பரப்ரம்மம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற பரமபுருஷ

கச் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஸ்ம்ருதி ஆவது' என்றாரம்பித்து. 1 'அந்தத் தேவன் நம்மை நல்ல ஸ்ம்ருதியுடன் சேர்க்க வேண்டும்' என்கிற மந்த்ரத்திற்கே மற்றொரு சாகையில் 2 'அந்தத் தேவன் நம்மை நல்ல புத்தியுடன் சேர்க்கவேண்டும்' என்றும் பாடமிருக்கிறபடியினால் ஸ்ம்ருதி,புத்தி, என்னும் பதங்கள் அதிகத் தூரம். வ்யத்யாஸமில்லாமல் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்பது உசிதம் என்று தாத்பர்யம். இதினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட மோஹத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதை நிவ்ருத்தி செய்கிற ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், இந்த உபதேசத்தை ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரையிலும் நிரூபித்துச் சொல்லுகிறார்—'ஆத்மாவல்லாத' என்றாரம்பித்து. 'ப்ரக்ருதியைவிட வேறுபட்டது' ஆவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிரு

---

1 தைத்திரீயம் - 2 - 10 2 ஶ்வேதாஶ்வதரம் - 3 - 4

னின் உண்மையான ஸ்வபாவங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தத்துவம் தாழ்ந்த தத்துவம் இவைகளின் உண்மையான ஸ்வபாவங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தையும், அதின் அப்யாஸத்தையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு செய்யப்படுகிறதாயும் தினந்தோறும் வ்ருத்தியடைந்து வருகிறதாயும் பரமாத்மாவினுடைய ப்ரீதி ஒன்றையே பலமாக உத்தேசித்துச் செய்யப்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள், ஶாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்படுகிற கர்மங்களை விட்டுவிடுதல், ஶாந்தி, தாந்தி, முதலிய ஆத்ம குணங்கள் இவைகளினால் நிறைவேற்றப்படுகிறதாயும் பக்தியாக இருக்கும் தசையை யுடையதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவைப்பற்றிய உபாஸனம் ஒன்றினாலேயே அடையத்தகுந்தவனாயு மிருக்கிற பரமாத்மா வஸுதேவர் பிள்ளையாகிய நீர் என்கிற ஜ்ஞானமும் அடையப்பட்டது. ஆகையினால்

க்கை முதலியவைகளினால், விகாரம் முதலியவைகளில்லாமையினால் அதின் ஸ்வபாவங்களில்லாதது என்பது. உபதேசம் செய்திருக்கும் வார்த்தை அனுஷ்டிக்க முடியாதாகையினால் அந்த வார்த்தையினால் அதினால் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'உம்மால் சொல்லப்பட்டபடி' என்று ரம்பித்து. 'முதலியவைகளை' என்பதினால் பக்தியோகம் வரையிலும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. பக்தியோகத்தைச் செய்யாமலிருந்து விட்டதோவெனில் உண்டான ஜ்ஞாபகம் தவறிப்போய் விட்டபடியினால். 1 'யத்பகவதா ப்ரோக்தம் புரா கேஶவ ஸௌஹ்ருதாத்। தத்ஸர்வம் புருஷவ்யாக்ர நஷ்டம் மே நஷ்டசேதஸ:॥' என்றல்லவோ மேலே சொல்லப்போகிறான். பகவானும் 2'ஶ்ராவிதஸ்த்வம் மயா குஹ்யம்

---

1 பாரதம் - அஶ்வமேத பர்வம் - அனுகீதை - 17 - 6. புருஷவ்யாக்ர-புருஷஶ்ரேஷ்டனான, கேசவ - ஸ்ரீக்ருஷ்ண! புரா-முன்பு, பவதா-உன்னால், ஸௌஹ்ருதாத் - என்னிடத்தில் ப்ரீதியினால், யத் - எது, ப்ரோக்தம் - சொல்லப்பட்டதோ, தத்ஸர்வம் - அதெல்லாம், நஷ்டசேதஸ:—புத்தி யில்லாதவனாகிய, மே - எனக்கு, ப்ரஷ்டம்-நழுவிப்போய்விட்டது, அதாவது மறந்துபோய் விட்டது.

2 பாரதம்-அஶ்வமேத பர்வம்,அனுகீதை, 17-9. பார்த்த-அர்ஜுந, த்வம்-நீ, மயா - என்னால், குஹ்யம் - ரஹஸ்யமான அர்த்தத்தை, ஶ்ராவித:—கேழ்ப்பிவிக்கப்பட்டாய், ஸநாதநம் - அனாதியாகிய, தர்மஸ்வரூபிணம் - தர்ம ஸ்வருபமாகிய யோகத்தையும், ஜ்ஞாபித:—தெரிவிக்கப்பட்டாய், ஶாஶ்வதாந் - அழிவில்லாத, ஸர்வலோகாம்ஶ்ச - எல்லா லோகங்களையும் (கேழ்ப்பிவிக்கப்பட்டாய்), த்வம் - நீ அபுத்யா - புத்தி இல்லாமையினால், மாக்ரஹீ:- அறியவில்லை என்கிற, யத் - எதுவோ, தத் - அது, ஸுமஹத் - மிகவும் பெரிதான, அப்ரியம் - அநிஷ்ட கார்யம், ஸ:—அந்த, தர்ம:—தர்மமானது, ப்ரம்மண:—பரப்ரம்மத்தை, பரிவேதனே - அறிவதில், ஸுபர்யாப்தோ - போதுமானதல்லவா.

பந்துக்களினிடத்தில் ப்ரீதி, கருணை, இவைகளினால் வ்ருத்தி அடைந்திருக்கிற விபரீத ஜ்ஞானத்தைக் காரணமாகவுடைய எல்லாத் துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாய் நீக்கப்பட்ட ஸந்தேஹத்தையுடையவனாய் என்னுடைய ஸ்வபாவத்திலேயே இருக்கிறவனாகவும் ஆகிறேன். இப்பொழுதே யுத்தம் முதலியவைகளைச் செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றிய உம்முடைய வார்த்தையைச் செய்யப்போகிறேன், அதாவது உம்மால் சொல்லப்பட்டபடி யுத்தம் முதலியவைகளைச் செய்யப்போகிறேன் என்றர்த்தம். 73

பா — அ] தன்னுடைய பிள்ளைகளும் பாண்டவர்களும் யுத்தத்தில் என்னசெய்யப்போகிறார்கள் என்று கேட்டவனாகிய த்ருதராஷ்டிரனுக்கு ஸஞ்சயன் சொல்லுகிறார்—

இத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய பார்த்தஸ்ய ச மஹாத்மந: ।
ஸம்வாதமிமமஶ்ரௌஷமத்புதம் ரோமஹர்ஷணம் ॥ 74

ப — ரை] இதி - இவ்விதமாக, வாஸுதேவஸ்ய - க்ருஷ்ணனுடையவும், மஹாத்மந:—மிகவும் புத்திமானாகிய, பார்த்தஸ்ய ச-அர்ஜுனனுடையவும், இமம்-இந்த, அத்புதம்—ஆஶ்சர்யமாயிருக்கிற, ரோமஹர்ஷணம் - மயிர்கள் ஜெறிக்கச் செய்யக்கூடியதுமாகிய, ஸம்வாதம் - வார்த்தையை, அஹம் - நான், அஶ்ரௌஷம்-கேட்டேன். 74

பா] இப்படி வஸுதேவர் பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனுடையவும் அவர் அத்தையின் பிள்ளையும், மஹாபுத்திமானையும், அவருடைய திருவடிகளை

ஜ்ஞாபிதஸ்ய ஸநாதநம் । யத்விஶ்வரூபிணம் பார்த்தஸ்ய ஸ்வேதாஶ்வஸ்ய ஸஹாத்மந: । கஸ்யாந்யஸ்ய த்ருஷ்டம் தத்ஸ்வாமஹாத்மநியம் ॥ ஸஹிதஸ்ய ஸ்வயம் ப்ராஹ ஸஹாத்மந: பரதேவதே ॥' என்று பதில் சொல்லியிருக்கிறார். 73

தா' 1 'மாமகா: பாண்டவாஶ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய' என்கிற கேள்விக்குஇவை முழுமையும் பதில் என்று சேர்க்கிறார், என்று சொல்லுகிறார்—'தன்னுடைய பிள்ளைகளும்' என்றாரம்பித்து. 'மஹாத்மந:' என்பதின் அர்த்தத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்—'அவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தவனாகிய' என்று. 2 'க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ரு

---

1 பகவத்கீதை - 1 - 1.

2 பாரதம். பாண்டவா:—பாண்டவர்கள், க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:—கண்ணனையே ஆதாரமாகவுடையவர்கள், க்ருஷ்ணபலா:—க்ருஷ்ணனையே பலமாக உடையவர்கள், க்ருஷ்ணநாதா:—க்ருஷ்ணனையே ரக்ஷகனாக உடையவர்கள்.

ஆஶ்ரயித்தவனுயுமிருக்கிற அர்ஜுனனுடையவும் இப்படிப்பட்டதாகிய மயிர்க் கூச்சமிடும்படி செய்பக்கூடிய ஆஶ்சர்யகரமான இந்த வார்த்தையை நான் இப்போழுது உனக்குச் சொன்னபடி கேட்டேன். 74

வ்யாஸப்ரஸாதாச்ச்ருதவாநேதத்குஹ்யமஹம் பரம் |
யோகம் யோகேஶ்வராத்க்ருஷ்ணாத்ஸாக்ஷாத்கதயத: ஸ்வயம் || 75

ப-ரை] அஹம் - நான், வ்யாஸப்ரஸாதாத் - வ்யாஸருடைய அனுக்ரஹத்தினுல், ஏதத் - இந்த, பரம் - மேலான, குஹ்யம் - ரஹஸ்யமாகிய, யோகம் - யோகத்தை, ஸ்வயம் - தானே, கதயத: - சொல்லுகிற, யோகேஶ்வராத் - கல்யாண குணங்களுக்கிருப்பிடமாகிய, க்ருஷ்ணாத் - க்ருஷ்ணனிடத்திலிருந்து, ஸாக்ஷாத் - நேரில், ஶ்ருதவாந் - கேட்டேன். 75

பா] வ்யாஸருடைய அனுக்ரஹத்தினுலே திவ்யமான கண்களும் காதுகளும் கிடைத்தபடியினுல் இந்த மேலான யோகமென்று பேருடைய

ஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:' என்றல்லவோ மற்றோரிடத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இந்தக்கீதையிலும் 1 'ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது. மிகவும் ஆஶ்சர்யமாக இருப்பதினுல் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகக் கூடியதாக இருக்கிறது. 'உனக்கு இப்போழுது சொல்லியபடி' என்பதற்கு எப்படி அவர்களினுல் சொல்லப் பட்டதோ அப்படியே நான் உனக்குச் சொன்னேன். இதில் எனக்குக் கேழ்க்காத அம்ஶம் ஒன்றுமில்லை என்பது தாத்பர்யம். இத்தால் உண்மையை யறிந்தவன் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே எப்படி உனக்கு என்னுல் சொல்லப்பட்டதோ அப்படியே கேட்டேன். இதினுல் தானறிந்ததைப் போலச் சொன்னுனென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது 74

தா] மூடனுக்கு அஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிற கலக்கம் நிவ்ருத்திப்பதாகிய 'ப்ரஸாதம்' இவ்விடத்தில் இல்லாமையினுல் அனுக்ரஹத்தினுல் என்று சொல்லப்பட்டது. தேவதைகளினுலும் பார்க்கமுடியாததாகிய ஶ்ரீவிஶ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதற்காகவும் தூரத்தில் நடந்த வார்த்தையைக் கேழ்ப்பதற்காகவும் அந்த அனுக்ரஹத்தினுல் உண்டாகிய நடுவில் உண்டான வ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிருர்—'திவ்யமான கண்களும் காதுகளும் கிடைத்தபடியினுல்' என்று. இந்த்ரியங்

---

1 பகவத்கீதை - 2 - 7.

ரஹஸ்யத்தைத் தானே சொல்லுகிற,ஜ்ஞானம், பலம்,ஐஶ்வர்யம்,வீர்யம், ஶக்தி,தேஜஸ்ஸு, இவைகளுக் கிருப்பிடமாகிய,பகவானுகிய,க்ருஷ்ணனிடத்திலிருந்து நேரில் நான் கேட்டேன். 75

ராஜந் ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்வாதமிமமத்புதம் |
கேஶவார்ஜுநயோ: புண்யம் ஹ்ருஷ்யாமி ச முஹுர்முஹு: ‖ 76

ப - ரை] ராஜந்-ஓ! ராஜனே, அத்புதம்-ஆஶ்சர்யமாயும், புண்யம்-புண்யமாயுமிருக்கிற, இமம் - இந்த, கேஶவார்ஜுநயோ:-க்ருஷ்ணன் அர்ஜுநன் இவர்களினுடைய, ஸம்வாதம் — வார்த்தையை, ஸம்ஸ்ம்ருத்ய-நினைத்து நினைத்து, முஹுர்முஹு:-அடிக்கடி, ஹ்ருஷ்யாமி-ஸந்தோஷப்படுகிறேன். 76

களுக்குப் புலப்படாத வஸ்துக்களை அறியக்கூடிய ஸாமர்த்தியம் முதலியவைகள் மாத்திரத்தினல் இவ்விடத்தில் 'திவ்யம்' என்னப்படுகிறது. 'ஸாக்ஷாத்' என்று நபும்ஸக லிங்கமாகச் சொல்லி இருப்பது பொருந்துவதற்காக 'யோகம்' என்னும் பதத்தை விஶேஷணமாக்குகிருர்— 'யோகமென்று பேருடைய' என்று. 'குஹ்யம்' என்பது மறைக்கத்தக்கது என்கிற தாத்பர்யத்தை உடையது. அப்படிப்பட்டதாயிருந்த போதிலும் அது என்னல் கேழ்க்கப்பட்டது என்று வ்யாஸருடைய மஹிமை ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டது. 'யோகேஶ்வராத்' என்கிற இடத்தில் 'யோகம்' என்னும் பதம் 1 'பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்' என்று முன்னே சொல்லியிருப்பதைப்போல கல்யாண குணங்களின் ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது என்றுசொல்லுகிருர்— 'ஜ்ஞானம்' என்ருரம்பித்து. 'தானே சொல்லுகிற' என்பதற்கு அபலரைக்கொண்டு சொல்லும்படி செய்ததல்ல என்றர்த்தம். இத்தால 2 'வக்தா க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஶாஸ்த்ரஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்' என்பதைப் போல உபதேசம் செய்தவனுடைய மேன்மை சொல்லப்படுகிறது. 'நேரில் நான் கேட்டேன்' என்பதற்கு ஸூர்யன், அர்ஜுநன் முதலான அவருடைய ஶிஷ்ய பரம்பரையின் மூலமாகக் கேட்டவனல்ல என்றர்த்தம். அன்றிக்கே வெகு தூரத்திலிருந்தபோதிலும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கேட்டேன் என்றர்த்தமாகவுமாம். 75

1 பகவத்கீதை - 10 7.

2 பாரதம் - சாந்திபர்வம் - மோக்ஷதர்மம் - 357. க்ருத்ஸ்நஸ்ய - எல்லா, பஞ்சராத்ரஸ்ய - பஞ்சராத்திர ஶாஸ்த்ரத்திற்கு, வக்தா - உபதேசம் செய்தவன், நாராயண:—நாராயணன், ஸ்வயம் - தானே.

பா] க்ருஷ்ணன், அர்ஜுநன், இவர்களினுடைய இந்தப் புண்ணியமாயும் ஆஶ்சர்யமாயுமிருக்கிற என்னால் நேரில் கேழ்க்கப்பட்ட வார்த்தையை நினைத்து அடிக்கடி ஸந்தோஷப்படுகிறேன். 76

தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ரூபமத்யத்புதம் ஹரே: |
விஸ்மயோ மே மஹாந் ராஜந் ஹ்ருஷ்யாமி ச புந: புந: || 77

ப-ரை] ராஜந்-ஓ! ராஜாவே, ஹரே:-பகவானுடைய, தத் - அந்த, அத்யத்புதம் – மிகவும் ஆஶ்சர்யமாயுமிருக்கிற, ரூபம் - விஶ்வரூபத்தையும், ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய - நினைத்து, நினைத்து. மே - எனக்கு, மஹாந் - அதிகமான, விஸ்மய:-ஆஶ்சர்யம் (உண்டாகிறது), புந: புந:-அடிக்கடி, ஹ்ருஷ்யாமி - ஸந்தோஷப்படுகிறேன். 77

பா] அர்ஜுநனுக்கு ப்ரகாசம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பகவானுக்கு அஸாதாரணமாகிய க்ருஷ்ணனுடைய மிகவும் ஆஶ்சர்யமாகிய என்னால் நேரில் பார்க்கப்பட்ட ரூபத்தை நினைத்து நினைத்து ஸந்தோஷப்படுகிற எனக்கு அதிகமான ஆஶ்சர்யம் உண்டாகிறது, அடிக்கடி ஸந்தோஷத்தையும் அடைகிறேன். 77

தா] *மிகவும ஆஶ்சர்யமானதென்று சொல்லுகிறார்—இது முதல் இரண்டு ஶ்லோகங்களினால். 'புண்ணியமாயும்' என்பதற்குக் கேட்ட மாத்திரத்திலும் ஜ்ஞான யஜ்ஞம் முதலியவைகளைப் போல பரிசுத்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதாகிய என்றர்த்தம். 'ஆஶ்சர்யமாயுமிருக்கிற' என்பதற்கு ஶப்தத்திலும் அர்த்தத்திலும் ஆஶ்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயிருக்கிற என்றர்த்தம்.* 76

தா] *'தத் ரூபம் (அந்த ரூபத்தை)' என்கிற இது எல்லா ஜனங்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிற வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாகிய ரூபத்தைவிட வ்யத்யாஸத்தைக் காட்டுவதற்காக என்று சொல்லுகிறார்— 'அர்ஜுநனுக்கு ப்ரகாசம் செய்யப்பட்ட' என்றாரம்பித்து. 'ஸம்ஸ்ம்ருத்ய (நினைத்து)' என்பதற்கும் ஒரே கர்த்தாவாக இருக்கவேண்டியதற்காக 'ஹ்ருஷ்யாமி' என்று மேலே சொல்லியிருப்பதை அநுஸரித்து 'ஸந்தோஷப்படுகிற' என்று சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. என்னால் மிகவும் மேலான ப்ரயோஜனம் பார்க்கப்பட்டது என்று இந்த ஶ்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.* 77

பா - அ] இது விஷயத்தில் விசேஷமாகச் சொல்லுவதினால் என்ன ப்ர யோஜனம்—

யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்த்தோ தநுர்தர: |
தத்ர ஸ்ரீர்விஜயோ பூதிர்த்ருவா நீதிர்மதிர்மம || 78

ஸ்ரீகண்ணபிரானருளிச் செய்த ஸ்ரீபகவத்கீதையில்

பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபகவத்கீதை முற்றிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ப - ரை] யத்ர - எந்தப் பக்ஷத்தில், யோகேச்வர:-சேதநாசேதந வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வபாவங்களுக்கு ஈச்வரனாகிய, க்ருஷ்ண:-க்ருஷ்ணன் இருக்கிறானோ, யத்ர - எந்தப் பக்ஷத்தில், தநுர்தர: — வில்லாளியாகிய, பார்த்த:-அர்ஜுநனிருக்கிறானோ, தத்ர - அந்தப் பக்ஷத்தில், ஸ்ரீ:-லக்ஷ்மீ, விஜய:—ஜயம், பூதி:-ஐச்வர்யம், நீதிச்ச—நியாயமும், த்ருவா - ஸ்திரமாயிருக்கிறது (என்று), மம - என்னுடைய, மதி:—எண்ணம் 78

பா] உயர்ந்ததாயும் தாழ்ந்ததாயுமிருக்கிற சேதனங்களும் அசேதனங்களு

தா] துர்யோதனனுடைய ஜயத்தைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் கேட்கப்பட்டிருக்கிற கேள்விக்கு உடனே நேரில் பதில் சொல்லச் சக்தியற்றவராய் 1 ‘[illegible]’ என்கிற நியாயத்தை யனுஸரித்துத் தன்னுடைய அபிப்ராயத்தை மறைத்துக்கொண்டு இவர்களின் வார்த்தை ஆச்சர்யம் என்பது முதலியதைச் சொன்னார். அவ்வளவினாலும் அறியாதவனாய் எல்லாவிதத்தினாலும் குருடனாகிய த்ருதராஷ்டிரனுக்கு நேரில் பதில் சொல்லுகிறார் என்று சொல்லுகிறார்—‘இது விஷயத்தில்’ என்றாரம்பித்து. அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாதவனாகிய உனக்கு பாண்டவர்கள் ஜயிக்கப் போகிறார்கள் என்று தெரிவிக்கக் கூடியவைகளாகிய பகவானால் அர்ஜுநனுக்கு வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை உப

1 குருவம்சத்து ராஜாக்கள், பாஞ்சாலதேசத்து ராஜாக்கள், இவர்கள் கொஞ்சம் சொன்னதினாலேயே முழுவதும் கண்டுபிடித்துக் கொள்ளக்கூடியவர்கள்,

மாகிய எல்லா வஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்கள் எவைகளோ அவைகளெல்லாவற்றிற்கும் ஈஶ்வரனாகிய, அதாவது தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிற, தன்னைத் தவிர மற்றெல்லா வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி, இவைகளையுடைய வஸுதே

தேசம் செய்தது, விஶ்வரூபத்தை ப்ரகாசம் செய்தது, முதலியதைச் சொல்லிவந்தது போதும், இவைகளால் தெரிவிக்கப் பட்டதையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். 'எந்த இடத்தில்' என்பதற்கு எந்தப் பக்ஷத்தில் என்றர்த்தம். 'யோகேஶ்வர:' என்னும் பதத்திற்கு 1 'ஈஶ்வர தஸ்வம்' என்கிற இடத்தில் இவன் மிகவும் ஆப்தன் என்று தெரிவிப்பதற்காக முன்பு சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைவிட வேறு அர்த்தத்தை இங்கே சொல்லியிருப்பது அந்தப் பதத்திற்கு அநேக அர்த்தங்கள் ஸம்பவிக்கலாமாகையினாலும், அந்தந்த ஸந்தர்ப்பங்களுக்குத் தக்கபடி அந்தந்த விஶேஷமான அர்த்தங்களை அங்கீகரிப்பது யுக்தமாகையினாலும். 'ஸாம்ஸ்வர:' என்னும் பதம் நியமிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களை எதிர்பார்க்கிறபடியினால் 'யோக' என்னும் பதத்தினால் நியமிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களைச் சொல்லுவதும் உசிதம். ஆகையினால் இங்கே சொல்லப்படுகிற ஜயம் முதலியவைகளுக்குத் தகுந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'உயர்ந்ததாயும் தாழ்ந்ததாயும்' என்றாரம்பித்து. அதில் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—'அதாவது' என்றாரம்பித்து. 'க்ருஷ்ண:' என்பதற்கு வேறு அவதாரங்களிலும் கறுத்த நிறமுடையவன் என்றர்த்தம். ஆகையினால் தான் கண்ணனாய் அவதாரம் செய்திருக்கும் தசையிலும் யோகேஶ்வரனாயிருக்கையாகிய தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை விடாமலே வந்து அவதாரம் செய்திருக்கிறார் என்று தெரிவிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் 'க்ருஷ்ண:' என்னும் பதம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்— 'வஸுதேவர் பிள்ளையாகிய' என்று. இத்தால் அர்ஜுநனோடு உண்டான பந்துத்வமும் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆகையினாலல்லவோ 'பார்த்த:' என்னும் பதம் 'அவருடைய அத்தையின் பிள்ளையாகிய' என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. 2 'விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம்' என்று முன்பு சொல்லப்பட்ட தசைக்கு எதிர்நடையான தசையைச் சொல்லுகிறது, இவ்விடத்தில் 'தநுர்தர:' என்னும் பதம். இது பகவானால் உத்தரவு செய்யப்பட்ட யுத்தத்தைச் செய்வதற்காக காண்டீவம் என்று பேரு

1 பகவத்கீதை - 18 – 75. 2 பகவத்கீதை 1- 47.

வர் பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணன் எந்த இடத்தில் இருக்கிறாரோ, அவருடைய அத்தையின் பிள்ளையாயும் அவருடைய திருவடிகளிரண்டையுமே ஆஶ்ரயித்தவனாயுமிருக்கிற வில்லாளியாகிய அர்ஜுநன் எந்த இடத்தில் இருக்

டைய வில்லைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான், என்று தெரிவிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் உயர்ந்த கருவி, பராக்கிரமம் முதலியவைகளும் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டன. 1 'வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திஃ' என்று முன்பு சொல்லப்பட்ட மிகுந்த புத்திமானாயிருக்கையும் 'வ்யவஸாயி' என்னும் பதத்தினால் தெரிவிக்கப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்.— 'அவருடைய திருவடிகளிரண்டையுமே' என்றாரம்பித்து. இந்த அர்ஜுநன் உன்னுடைய பிள்ளையைப் போல க்ருஷ்ணனை ப்ரார்த்தித்து ஸாரமில்லாத வஸ்துக்களைத் தனக்கு ஓத்தாசையாக அங்கீகரிக்கவில்லை யல்லவா என்று தாத்பர்யம். 'தத்ர (அவ்விடத்தில்)' என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருப்பது நேரில் க்ரூரமாகச் சொல்லுவதைப் பரிஹரிப்பதற்காக. ஸ்ரீஃ - ராஜ்யம் முதலிய அனுபவிக்கக் கூடிய வஸ்துக்கள் நிறைந்திருக்கை. விஜயஃ — சத்துருக்களை நிராகரித்தல். இந்தஇடத்தில் மாத்திரம் 'த்ருவா' என்பதை 'த்ருவஃ' என்று மாற்றிச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டியது. பூதிஃ— ஐஶ்வர்யம். 2 'விபூதிர்பூதிரைஶ்வர்யம்' என்று ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகப் படிக்கப்பட்டிருப்பதினால். இத்தால் இந்தப் புருஷனுக்கு நியமிக்கும் தன்மை முதலிய ஶக்தி சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே உண்டாகிய ஸம்பத்து மேல் மேலே வ்ருத்தியடைவதே 'பூதிஃ' என்னப்படுகிறதாகவுமாம். நீதிஃ—அர்த்த ஶாஸ்த்ரங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிறசெய்யவேண்டிய கார்யத்தைப்பற்றிய நிஶ்சயம். அன்றிக்கே அந்த அர்த்த ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதாயும் தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாமலுமிருக்கிற வ்யாபாரமாகவுமாம். புத்திமான்களாயும் ஸாவதானத்தோடு கூடினவர்களாயுமிருக்கிற உங்களால் நானாவிதமான உபாயங்களினாலும் அவர்களுடைய நீதி அசைக்கமுடியாது என்பது 'த்ருவ' என்னும் பதத்தினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்—'ஸ்த்திரமாயிருக்கின்றன' என்று. 'மதிர்மம' என்பது அந்வயிக்கவேண்டியதற்கு 'இதி (என்று)' என்னும் பதம் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. 'மம மதிஃ' என்பதற்கு 3 'வித்யாராஜந் ந தே வித்யா மம

---

1 பகவத்கீதை - 18 - 71-5. நாமலிங்கானுஶாஸநம் - 1-வது காண்டம். 3 பாரதம் - உத்யோக பர்வம். 63 - 2 - 5. ராஜந் - ஓ! த்ருதராஷ்ட்ர ராஜனே, தே - உன்னுடைய, வித்யா - வித்தையானது. அவித்யா - வித்தையல்ல, மே-என்

கிறுனே அந்த இடத்தில் லக்ஷ்மீ, ஜயம், ஐஶ்வர்யம், நியாயம், இவைகள் ஸ்த்திரமாயிருக்கின்றன என்று என்னுடைய எண்ணம். 78

பகவத் ராமாநுஜன் என்னும் உடையவர் அருளிச்செய்த

கீதாபாஷ்யத்தில்

பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ பகவதே பாஷ்யகாராய நம:.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

வித்யா ந ஹீயதே । வித்யாஹீநஸ் தமோத்வஸ்தோ நாபிஜாநாதி கேஶவம் ॥ மாயாம் ந ஸேவே பத்ரம் தே ந வ்ருதா தர்மமாசரே । ஶுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா ஶாஸ்த்ராத் வேத்மி ஜநார்தநம் ॥' என்று சொல்லப்படுகிறதல்லவா. ஆகையினால் உனக்கு இப்படிப்பட்ட உறுதியான புத்தி உண்டாகவில்லை. எனக்கோவெனில் இப்படிப்பட்ட நல்ல புத்தி உண்டானது என்று தாத்பர்யம். 78

[இதற்கு மேல் ஐந்து ஶ்லோகங்களும் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையின் கடைசி ஶ்லோகங்கள். விசதமாயறியும்பொருட்டு ஶ்லோகமும், பதவுரையும், தாத்பர்யமும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.]

னுடைய, வித்யா - வித்யையானது, நஹீயதே - குறைவை அடைகிறதில்லை, வித்யாஹீந:—வித்யை இல்லாதவனும், தமோத்வஸ்த:-தமோகுணத்தினால் கெடுக்கப்பட்டவனுமிருந்துகொண்டு, கேசவம் - பகவானை, நாபிஜாநாதி - தெரிந்து கொள்ளவில்லை, மாயாம் - ப்ரக்ருதியை, நஸேவே - ஸேவிக்கிறதில்லை, அதாவது உபாஸநம் செய்கிறது இல்லை, அதாவது தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமத்தினால் அதையும அதைச்சேர்ந்த மற்ற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ளவஸ்துக்களிடத்திலும் விஶ்வாஸம் செய்கிறதில்லை, தே - உனக்கு, பத்ரம் - க்ஷேமமுண்டாக வேணும், உனக்கும் எனக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை என்று தாத்பர்யம், வ்ருதா - வீணாக, தர்மம் - தர்மத்தை, நாசரே - அநுஷ்டிப்பதில்லை, பக்த்யா - பக்தியினால், சுத்தபாவம் - பரிசுத்தமான மனதை, கத:-அடைந்தவனாய்க்கொண்டு, ஶாஸ்த்ராத் - ஶாஸ்த்ரத்தினால், ஜநார்தனம் - பகவானை, வேத்மி - அறிகிறேன்.

க்ருஷ்ணஸ்தத்த்வம் பரம் தத்பரமபி ச
ஹிதம் தத்பதைகாச்ரயத்வம்
சாஸ்த்ரார்த்தோऽயம் ச ஷட்கைஸ்த்ரிபி-
ரிஹ கதிதஸ்தத்ர பூர்வத்ர ஷட்கே |
பக்த்யங்காத்மாவலோக: கரயுக்மவ-
துபே மத்யமே பக்தியோக:
ஸ்வோக்தானுஷ்டானவ்ருத்திம் த்ருடயிதும்
அகிலம் ப்ரோக்தமந்த்யே ஸமாயி || 1

ப — ரை] இஹ-இந்தக் கீதாசாஸ்த்ரத்தில், க்ருஷ்ண:-க்ருஷ்ணனே, பரம்-மேலான, தத்-அப்படிப்பட்ட, தத்த்வம்-தத்துவம், பரம்-மேலான, ஹிதமபி-ஹிதமும், தத்பதைகாச்ரயத்வம்—அவனுடைய திருவடிகளையே ஆச்ரயித்தவனாயிருக்கை, அயம்-இந்த, சாஸ்த்ரார்த்த:-எல்லா சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தம், த்ரிபி:-மூன்று, ஷட்கை:-ஷட்கங்களினால், கதித:-சொல்லப்பட்டது, தத்ர-அதில், பூர்வத்ர-முதலாவது, ஷட்கே-ஷட்கத்தில், பக்த்யங்காத்மாவலோக:-பக்திக்கு அங்கமாக இருக்கிற ஆத்மாவலோகனத்திற்கு, கரயுக்மவதுபே-இரண்டு கைகள் போலிருக்கிற ஜ்ஞானயோகம், கர்மயோகம், இரண்டும், மத்யமே-நடு ஷட்கத்தில், பக்தியோக:-பக்தியாகிற உபாயமும், அந்த்யே-கடைசி ஷட்கத்தில், ஸ்வோக்தானுஷ்டானவ்ருத்திம்-தன்னால் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களின் அனுஷ்டானத்தை, ஸ்வோக்தானுஷ்டானபூர்வம் (என்று பாடாந்தரம்)—தன்னால் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களின் அனுஷ்டானம், தத்துவஜ்ஞானம், இவைகளை என்றர்த்தம், த்ருடயிதும்-உறுதிப்படுத்துவதற்கு, ப்ரோக்தம்-கீழே சொல்லப்பட்ட, அகிலம்-எல்லாம், ஸமாயி-நிரூபிக்கப்பட்டது. 1

அத்யாயே ஶிஷ்யமோஹ: ததநு ச
மதிபி: க்லேஶயோகோரஸ்ய ஸஹாத:
தத்த்வஜ்ஞானாதியோக: ததநு ச
மஹிமா ஸத்க்ருதாநாம் ஸஹாய: |
ஸக்திஸ்தத்ஸ்தாந ஸத்ஸ்தா ஸஜ்ஜந ஸாது ஸதா
ஸக்திமேவாபிஜீவ
ஸ்ருதர்மாணாம் ஶாஸிதாஜ்ஞா
ததயிமவ பரஸ்பரம்வச்ய கீதா: || 2

ப - ரை] ஸர்வாத்யாயை:-ஒவ்வொரு அத்யாயங்களினாலும், ஶிஷ்யமோஹ:-ஶிஷ்யனுடைய அஜ்ஞானமும், தச்சாந்தி:-அதை ஶாந்தி செய்வதும், கர்மயோக:-கர்மயோகமும், அஸ்ய-இந்தக் கர்மத்தினுடைய, பேதா:, உட்பிரிவுகளும், தத்ஸுகஸாத்யத்வாதியோகா:-அந்தக் கர்மயோகத்தினுடைய ஸுலபமாகச் செய்யக்கூடியதாயிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களை உடையதாக இருக்கையும், தந்மஹிமா-அதற்குத் தகுந்ததாகிய ப்ரபாவமும், ஐஶ்வர்யாதிகாமாதிபேதா:-ஐஶ்வர்யம் முதலியவைகளில் ஆசையுடையவன் முதலிய பக்தர்களின் உட்பிரிவும், இதனால் எட்டாவது அத்யாயத்தில் அந்த ஐஶ்வர்யகாமர்கள் முதலியவர்களுக்கு அவஶ்யம் ஸம்பாதிக்கக்கூடியதாகிய அந்திம ப்ரத்யயம் முதலியவைகளின் வ்யத்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறபடியினால் அந்த அத்யாயத்தின் அர்த்தமும், அவர்களின் பேதமும் என்பதினால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது, பக்தி:-பக்தியோகமும், தத்தேதுமஹிமா-அந்தப் பக்தி உண்டாவதற்குக் காரணமாகிய மஹிமையும், ஸுஜநஸுலபதா-பக்தியினால் ஸுலபமாக அடையக்கூடியவனாயிருக்கும் தன்மை, பக்தஶீக்ரபலத்வாதி தன்னிடத்தில் பக்தி சீக்கிரமாகப் பலத்தைக் கொடுக்கிறதென்பதும், ஜீவப்ரக்ருத்யோ:-ஜீவாத்மாவென்ன, ப்ரக்ருதியென்ன, இவைகள், இதினால் பதிமூன்று, பதினான்காம் அத்யாயங்கள் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன, 'ஶாஸிதாஜ்ஞா' தனிப்பதமாகப் பிரித்துக்கொள்ளவுமாம், அப்பொழுது 'ஶாஸிதா' என்பது பதினைந்தாம் அத்யாயத்தின் ஸங்க்ரஹமாகவும், 'ஆஜ்ஞா' என்பது ஶாஸ்த்ரங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டுமென்று விதிக்கிற பதினாறாம் அத்யாயத்தின் ஸங்க்ரஹமாகவும் அறியவேண்டியது, தத்ஸ்வீகாரேச்சு:-அந்த உத்திரவை அங்கீகரிப்பதில் இச்சையுடைய ஸத்வகுணம் மேலிட்டவனும், ஸாரஸங்க்ரஹ:-ஸாரமான அர்த்தங்களின் கூட்டமும், ஸாத்விக த்யாகம் முதல் ப்ரபத்திவரையிலுள்ள ஸாரார்த்தங்களின் கூட்டமும், ஈரிதா:-சொல்லப்பட்டதுகள். 2

ஐகாந்திகாத்யந்திக ஸத்த்வயோகோ ஹி பவதி
ஸாரமேகாந்த்ய ஸம்ப்ரீதி யுக்த: |
ஶாஸ்த்ரார்த்தயோக்ய யோகோ ஹி பவதி வ
க்ரியா நித்ய நைமித்திகாநாம்
த்யக்த்வா தேஷாம் யோகம் ஸாரம்
ஶ்ரிதஸர்வம் பக்தாத்ம ப்ரஸக்தம் ‖ 3

[இந்த ஶ்லோகத்தின் முதல் பாதம் புஸ்தகங்களில் காணப்படவில்லை.]

ப-ரை] இத்யாதி - என்றிவை முதலிய, ஸர்வயோகா: - எல்லா யோகமும், பகவதி - பகவானிடத்தில், பரமைகாந்த்ய ஸம்ப்ரீதியுக்தா: - பரமைகாந்தியாக இருக்கை ப்ரீதி இவைகளோடு கூடியதாக இருக்கிறது, ஸர்வேஷாம் - இந்த யோகங்களுக்கும், நித்யநைமித்திகாநாம் - நித்ய நைமித்திகக் கர்மங்களுக்கும், அந்யோந்ய யோக: - ஒன்றுக்கொன்று சேர்க்கை, பவதி - உண்டாகிறது, ஏதேஷாம் - இந்த, த்ரயாணாம் - கர்மயோகம், ஜ்ஞான யோகம், பக்தி யோகம், இவை மூன்றுகளுக்குள்ளும், அமிதபலம் - அளவில்லாத பலத்தையுடைய, பரம் - மேலான, யோகம் - பக்தியோகத்தை, வக்தும் - சொல்லுவதற்காக, அந்ய: - மற்றது, ப்ரஸக்தம் - ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டது. 3

ஶுத்தேந ஸ்வேந வஶீக்ருத யதிக்ஷோணீஶ வாணீஶதா ப்ரஜ்ஞாதும் பரிஷ்க்ருத ஶ்ருதிஶிர:ப்ராஸாதஸௌதோஷ்ஷ்வல் |
நித்யாநந்தவிஜ்ருத்தி ஸந்நியமிதா ஸாரோதாராதார ஶ்ரீமத்ரங்கநாதஸாக்ஷிகஸஹஸ்ரதாநேஷு தேஷாம் ஸாத்யம் ||4

ப-ரை] ஶுத்தேந ஸ்வேந வஶீக்ருதயதிக்ஷோணீஶ வாணீஶதா - ஶுத்த - பரிசுத்தமான, ஸ்வேந - உபதேசத்தினால், வஶீக்ருத - ஸ்வாதீனப்படுத்தப்பட்ட, யதிக்ஷோணீஶ - ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய, வாணீஶதா - அநேக க்ரந்தங்களை யுடையதாகவும், இதில் 'ஸ்வேந' என்பதற்கு உத்திரவு என்று மர்த்தமாகையினால், தன்னுடைய புத்திரியை ஸ்திரீயாகப் பாவித்து அவளுடைய உத்திரவுப்படி நடக்கிற அநேகம் தாதிமார்களையுடையது என்று மர்த்தமாகிறது. இத்தால் 1 'அஸ்மாகம் ஶேஷகலா துஷ்டவி விநாஶதா வாதி ஹம் ஸம்வாதஹாஸ' 2 'யதிவாஜர்மடைப் பள்ளி வந்தமணம் எங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே', 3 'வேதாந்தா உபய ஸம்ப்ரதாய ஸ்வாமி' என்கிறபடியே ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தி தமக்கு உண்டானதென்றும் அதினால் பாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் தமக்கு 4 'ஸாஷ்டாதி ஸ்ரீ ஶேஷஶேஷவ் வஹித உபஸா ஸேவயோர்ம் ஸதஜ' என்று பேசும்படி ஸ்வாதீனமாக இருக்கிறதென்பதும் ஏற்பட்டது. 'ப்ரஜ்ஞா' இத்யாதி இத்தால் தம்முடைய புதிது புதிதான விகாஸங்களோடு கூடிய புத்தியினால் வேதாந்தம் பரி

1 அதிகரணஸாராவளி. 2 பரமபதஸோபாநம்.
3 ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். 4 அதிகரணஸாராவளி.

ஷ்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1 'விபஞ்சி ஸாஸ்த்ர விசார ஸம்ஸ்காராத் ஸூக்தயா' என்கிறபடியே அவைகளைப் பரிஷ்கரிப்பதற்குத் தம்முடைய புத்தியேகாரணமாகிறது. ஆகையினால் தமக்கு வேதாந்தாசாரியர்என்று, பெரியபெருமாளருளிச்செய்த திருநாமம் ஸார்த்தகம் என்று திருவுள்ளம். தம்முடைய ப்ரஜ்ஞையின் ஸம்பந்த மில்லாவிடில் வேதாந்தங்கள் அலங்காரங்களில்லாமலும் அதினால் ஒருவருக்கும் அநுபவிக்கயோக்யதை இல்லாமலுமாய் விடும் என்றும் திருவுள்ளம். ப்ரௌடா — புதிதுபுதிதான மலர்ச்சியையுடைய புத்தியாகிற, தல்ப — படுக்கையினால், பரிஷ்க்ருத - அலங்கரிக்கப்பட்ட, ச்ருதிசிர: - வேதாந்தமாகிற, ப்ராஸாத-மெத்தையை அத்யாஸ்தே - அடைந்திருக்கிற படுக்கை முதலியவைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பெரிய மெத்தையில் தானிருந்துகொண்டு தன்னுடைய நாயகன் வரவை எதிர்பார்த்திருக்கிறாள் என்பதேற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட மே - என்னுடைய, மநீஷா - புத்தி, நித்யாநந்த - எப்பொழுதும் ஆனந்தமயமாகிய, விபூதி - இரண்டுவிதமான விபூதிகளினுடைய, ஸந்நிதி - ஸமீபத்திலிருப்பதினால், அதாவது ஆனந்தமயமாகிய இரண்டுவித விபூதிகளும் தனக்கு எப்பொழுதும் இருப்பதினால். அதுவுமன்றிக்கே நித்யமாயும், ஆனந்தமயமாயுமிருக்கிற நித்ய விபூதி தன்னுடன் பிரிவில்லாமல் எப்பொழுதும் இருப்பதினால், அதுவுமன்றிக்கே ஆநந்த ரூபியாகிய லக்ஷ்மீ, இவ்விடத்தில் விபூதி என்பது ஸம்பத்து என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லி அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய லக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீ பாகவதத்தில் 2 'ஸாநுராகஸ்மிதம் யஸ்ய விபூதி:' என்றும், இன்னும் அநேக இடங்களில் இந்தப்பதம் லக்ஷ்மீயினிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மீ 3 'நித்யைவைஷா' என்கிறபடியே எப்பொழுதும் தன்னோடு கூட இருப்பதினால், ஸதா — எப்பொழுதும், ஸாமோத - ஸந்தோஷத்தோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற 4 'வண்டார் பூமாமலர் மங்கைமணநோக்க முண்டானே' என்கிறபடியே பிராட்டியின் கடாக்ஷங்களினால் எப்பொழுதும் வாட்டமில்லாமல், 5 'அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகள்' என்கிறபடியே தனித்தொரு ஆகாரம் இது என்று நிர்தேசிக்க முடியாதபடி ஆநந்தபரிதனாக இருக்கிற, அன்றிக்கே தம்முடைய புத்தியாகிற ஸ்திரீயுடன் ஸம்ஸ்லேஷிக்க வரும்பொழுது 'ஸமுத்ஸுக:' என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்வாபாவிக

1 யதிராஜ ஸப்ததி. 2 பாகவதம்-10-47-15.
3 விஷ்ணுபுராணம் 4 பெரிய திருமொழி-8-10-1
5 திருவாய்மொழி-3-10-7.

மான தன் திருமேனியின் ஸௌகந்த்யத்தில் திருப்தியில்லாமல்
1 'ஸுகந்தயிதும் ஸதிகாபி: ஸோபஸீ ஸ்வகீய கபரீபரவாஸ
வஸிதாபி:' என்றும், 2 'வாசம் செய்பூங்குழலாள்' என்றும், சொல்லு
கிறபடியே அபூர்வமான வாஸனையை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு வரு
கிறான் என்றதாகவுமாம். ஆகில் இப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மீ எப்பொழு
தும் தன்னை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கிறவன் உம்முடைய புத்தியாகிய
ஸ்திரீயுடன் ஸம்ஶ்லேஷிக்க வருவனோ என்று சங்கியாமைக்காக
அவனுடைய ஸௌலப்யத்தின் எல்லை நிலமாய்கூடஸ்தர்கள் இதை அநு
ஸந்தித்தவாறே மயங்கிக் கிடக்கும்படியான தாமோதரத்வத்தை அநு
ஸந்திக்கிறார். ஓர் அபலை கட்டவும் அடிக்கவும் தன்னை அமைத்துக்
கொடுத்தவன் தானோர் அபலையைக் கட்ட ஸம்மதியானோ என்று திரு
வுள்ளம். தாமோதர-வயிற்றில் கயிறினால் கட்டப்பட்டவனாகிய ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணனுடைய என்றபடி. இப்பொழுது வயிற்றில் கயிறு இல்லையே
யாகிலும் 3 'அறியுமுலகெல்லாம் யானேயுமல்லேன் பொறிகொள் சிறை
யுவணமூர்ந்தாயை வெறிகமழும் காம்பேய் மென்றோளி கடைவெண்
ணெயுண்டாயைத்தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு' என்கிறபடியே
தோடிட்ட காது தோடில்லாமல் இருந்தபோதிலும் காய்ப்பு முதலிய
அடையாளங்களினால் தோடிட்டகாதென்றறியப்படுமாப்போலே அன்
றொருநாள் ஆய்ச்சிகட்டினது உலக ப்ரஸித்தமாம்படி அதினாலுண்டா
ன தழும்பு 4 'ஹ்ருணத வஸ தாம ஸூசிதே தாமோதரத்வக்ருத: கிண:'
என்னும்படி ஆஶ்ரித ஸௌலப்யத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகிறது என்று
திருவுள்ளம். ஸ்ரீத்ராம்ஸம்-அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய இர
ண்டு மூன்று தடவை ஆலிங்கனமாகிற, ஊ ஜூஷ்டித-தூர்த்தர்களின்
வ்யாபாரத்தினால், இத்தால் 5 'பதிஸம்மிதாஸீதா' என்கிறபடியே
ஒருக்கால் அணைத்துவிடுதலன்றிக்கே பலகாலும் அடுத்தடுத்தணைக்
கிறான் என்று திருவுள்ளம். அதினால் ஜுஷ்த-அழகான, உபேந்த்ர-
வ்ருத்தியை யுடையதாக, ஸ்வஸ்த-இருக்கட்டும். இத்தால் உபயவிபூதி
களையும் உடையவனாய் ஸ்ரீய:பதியாய் பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கு உப
யுக்தங்களான குணவர்க்கங்களோடு கூடினவனான பகவான் தானே
தம்முடைய புத்திக்கு விஷயமாவதினால் தம்முடைய புத்தியைக் கட்
டிக்கொள்ளுவதினால் இந்தப் புத்திக்கு அதிகமான விகாஸமுண்டாக
வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தபடி. ஆக இத்தால் எப்பொழுதும்

---

1 கோதாஸ்துதி
2 திருவாய்மொழி-10-10-2
3 இயற்பா-முதல் திருவந்தாதி-22.
4 ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவம்
5 ராமாயணம்-அயோத்யாகாண்டம்

தம்முடைய புத்தி பகவானுடைய ஸ்வரூப குண விபூதிகளை அனுபவித்துக்கொண்டு அதினால் 1 'அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாராவமுதமே' என்கிற படியே புதிது புதிதான விகாஸங்களையுடையதாக, அதாவது அந்தக் குணாதிகளைப் பற்றிய விகாஸத்தை யுடையதாக இருக்கவேண்டும் என்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே பரிபூர்ண ப்ரம்மானுபவத்தினால் உண்டாகிய ஒரே விகாஸத்தோடு கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்று பரம புருஷார்த்தத்தை ப்ரார்த்தித்தபடியாகவுமாம்.

தத்த்வம் யஸ்ய ப்ரணவே தநஞ்ஜயரதேக்ரே ஸமீக்ஷ்யதே
தந்நிஷ்டதீர் புவி வேங்கடேஶ்வரகவிர் பக்தோநுகம்ப்யஸ் ஸதாம்।
தத்தாத்ருக்குருவர்யவீக்ஷமஹிமப்ராப்தஸ்ய யச்சேதஸா
ஸ்ரீகீதா விஷ்ணுபதீ யதீஶ்வரவசஸ்தீர்த்தைரவகாஹ்யதே ॥ 5

ப-ரை] யஸ்ய - எந்த, தத்த்வம் - தத்துவமானது, ப்ரணவே - ப்ரணவத்திலும், தநஞ்ஜயரதே - அர்ஜுனனுடைய தேரிலும், அக்ரே - முதலில், ஸமீக்ஷ்யதே - காணப்படுகிறதோ, புவி - இந்தப் பூமியில், தந்நிஷ்டதீ: - அந்தத் தத்துவத்தினிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட மனதையுடைய, பக்த: - பக்தனாகிய, வேங்கடேஶ்வரகவி: - வேங்கடேஶ்வரன் என்று பேருடைய கவி. ஸதாம்-பெரியோர்களுக்கு, அநுகம்ப்ய: - தயைசெய்யத் தகுந்தவர், தத்தாத்ருக்குருவர்யவீக்ஷமஹிமப்ராப்த — அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களினுடைய கடாக்ஷம் விழுந்ததினால் உண்டாகிய மஹிமையினால் அடையப்பட்டிருக்கிற, யச்சேதஸா—எந்த வேங்கடேஶ்வர கவியின் மனதினால், ஸ்ரீகீதாவிஷ்ணுபதீ - கீதையாகிய கங்கை, யதீஶ்வரவசஸ்தீர்த்தை: — பாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாகிற துறையினால், அவகாஹ்யதே - இறங்கப்பட்டதோ, அல்லது ஸ்நானம் செய்யப்பட்டதோ.

தத்த்வம் - இத்யாதி—இத்தால் 2 'பன்னிலமூலவெழுத்திலும் பாண்டவர் தேர்தன்னிலும் முன்னிலை கொண்டபிரான்' என்றும், 3 'ப்ரணவபாண்டரதயோ ஸாரதிம்:', 4 'சிலைவிசயன் தேரனையச் சிறுவேதத்தே' என்றும், 5 'பார்த்தம் ரதிநம் க்ருத்வா ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிணம் சகார' என்றும் சொல்லுகிறபடியேபார்க்கும்பொழுது ஜீவாத்மா ப்ரதானமாயும் தான் அப்ரதானமாயும்

1 திருவாய்மொழி-2-5. 2 சரமச்லோகச் சுருக்கு-3.
3 4 அம்ருதாஸ்வாதினி.
5 கீதாபாஷ்யம்.

தோற்றினபோதிலும் தாத்பர்யத்தில் தானே ப்ரதானமாக நிற்கும்படிக்கு இவை இரண்டும் ஸமானம் என்று திருவுள்ளம். அர்ஜுநன் ரதிகனாக இருந்தபோதிலும், 1 'கரிஷ்யே வசநம் தவ' என்று இவன் சொற்படி நடந்தான் என்று ப்ரஸித்தமிறே. ஆகையினாலேயே நம் ப்ரபன்னஜன ஸந்தானகூடஸ்தரும் 2 'கொல்லாமாக்கோல்கொலைசெய்து பாரதப்போர் எல்லாச் சேனையு மிருநிலத்தவித்த வெந்தாய்'' என்று இவனையே ப்ரதான கர்த்தாவாக திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச் செய்திருக்கிறது. 'த்ருவா' என்பதினால் அந்தப் பகவானுடைய ரூபத்திலும் அவனுடைய வார்த்தைகளிலும் தம்முடைய நெஞ்சம் ஸ்திரமாய் ஊன்றியிருந்தபடி சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் 3 'போர்ப்பாகு தான் செய்து அன்றைவரை வெல்வித்தமாயப் போர்த்தேர்ப்பாகனார்க்கிவள் சிந்தைதுழாய் திசைக்கின்றதே' என்கிற நம்மாழ்வாருடைய தசையைத்தானடைந்தார் என்று திருவுள்ளம் 4 'தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய' என்கிறபடியே ஸஞ்ஜயனுக்குங்கூட இந்தத் தசை உண்டாகி இருக்குமாகில் ஜ்ஞாநவைராக்யஸம்பூர்ணராகிய இவருக்கு இந்தத் தசையுண்டாகத் தட்டில்லையிறே. 'புவி' என்பதினால் 5 'இருள் தரு மா ஞாலமாகிற' இந்தப் பூலோகத்தில் இப்படி இவரிடத்தில் மனதைச் செலுத்தியவர் இப்பொழுது இவர் ஒருவருமே என்பது திருவுள்ளம். 'வேங்கடேஶ்வர கவி:' திருவேங்கடமுடையானுடைய அவதாரமாகிய இந்தக் கவி. 6 'வேங்கடேஶாவதாரோயம்' இத்யாதிகள் இங்கே அநுஸந்தேயம். அன்றிக்கே வேங்கடேஶ்வரர் என்று திருநாமங்கொண்ட கவி என்றாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே வேங்கடேஶ்வரனுடைய கவி என்றர்த்தமாகவுமாம். இத்தால் 7 'ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு என்று மொன்று மினி மற்றொருவ கவியேற்குமோ' என்கிறபடியே பகவானைப்பற்றிக் கவி சொல்லக்கூடியவராகிய இவருக்கு மற்றொரு நரஸ்துதி யோக்யமல்ல என்றும், 8 'தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்' என்றும்சொல்லுகிறபடியே கேவலம் பாகவதர்களினுடைய ப்ரீத்யர்த்தமாக பகவத்குணங்களை நிரூபித்தேன், அத்தனைபோக்கி அந்தப் பகவானுடைய ப்ரீதியையும் இதற்குப் பலமாக உத்தேசிக்கவில்லை என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நிஷ்டை

---

1 பகவத்கீதை-18-73.
2 திருவாய்மொழி-3-2-2.
3 திருவாய்மொழி-4-6-1.
4 பகவத்கீதை-18-77.
5 திருவாய்மொழி.
6 ஸ்ரீதேஶிகன் மங்களாஶாஸநம்.
7 திருவாய்மொழி-5.
8 திருவாய்மொழி 9-4-9.

யுடையவர் என்று திருவுள்ளம். இது 1 'நாயெநஸ்த்வணைநந்ரூநந்ரூ ஷிவா' என்கிற ஶ்லோகத்தில் காணலாம். இவ்விடத்திலும் 'ஹம்ஸ்தா நாகம்வ்யூஹதாம்' என்பதினாலும் இது வ்யக்தமாக ஏற்படுகிறது. 1 'ஸம்ஸ்க்ருத்யூஹதாம்வ்யூஸ்திம்' என்றிறே இவர் க்ரந்தம் அருளிச் செய்ததற்குக் காரணம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸதாம்' என்பது ஸம்பந்தஸாமான்யே ஷஷ்டியாய் 'ஹஸ்த:' என்பதோடும் அந்வயிக்கிறது. இத்தால் மனது பகவானிடத்தில் செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது, இவருக்கு வாஸ்தவமான பக்தியோவெனில் பாகவதர்களிடத்திலேயே என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். மேலும் 'தவ்த்த:' என்பதினால் 'தீர்ப்பாரையாமினியில்' அருளிச்செய்த தசையையுடையவர் என்றேற்படுகிறபடியினால் அதற்குப் பரிஹாரமாகச் செய்யவேண்டிய ஸாராம்ஶமாகிய 2 'வணங்கீர்கள் மாயப்பிரான்றமர்வேதம் வல்லாரையே', 3 'மணியிலணி நிறமாயன் றமரடிநீறுகொண்டு', 4 'வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு' இத்யாதிகளின் ஸாரார்த்தத்தை 'ஹம்ஸ்தா நாகம்வ்யூஹதாம்' என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம். இத்தால் நம்முடையமனதை அவன் கவர்ந்தானேயாகிலும் தமக்குப் பக்தியுள்ளது பாகவதர்களிடத்திலேயே. 5 'கரியகோலத் திருவுருக் காண்பன் நான் பெரியவண் குருகூர்நகர்நம்பிக்காளுரியனாய்' என்கிறபடியே பாகவதர்களினுடைய க்ருபையை உத்தேசித்தவனாயும் அவர்களிடத்தில் பக்திசெய்துகொண்டிருப்பவனாகையினால் அவர்களுகந்த தெய்வம் என்று பகவானிடத்தில் மனதைச் செலுத்துவேன் என்று திருவுள்ளமாகவுமாம். 'ஹாவிவேங்கடேஶஸூர கவி:' என்பதினால் 6 'ஸகவி:கஸ்யேதெ ஸுஷாரஸெதெயத்ரு ஸாரதீ' என்று ப்ரம்மாவே தம்மால் கவியாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் இந்தப் பூலோகத்திற்குத்தான் அவரைப்போலக் கவி என்றர்த்தமாகவுமாம் 7 'ஸூத்தாஸதவ்ராண:' என்று அனேகம்நித்யஸூரிகள் தவ்த்தர்களாக நித்ய விபூதியில் ப்ரஸித்தர்கள். இந்தப் பூலோகத்தில் தவ்த்தர் இவர் ஒருவருமே என்றர்த்தமாகவுமாம். 'ஸதாஸநாகம்வ்ரு' என்பதினால் 'யதீஶ்வரஸரஸ்வதீ' என்பதின் அர்த்தமும் 'ஸதாம்' என்பதினால் 'தநந்ரூத' என்பதின் அர்த்தமும் ஸூசிதம். 'தஜாநுஶ்ரூ ஸாநுஷிவாதஸேஹிஸேஶ்ந' என்பதினால் 8 'ஶ்ராஸ்வ்ரூஸ

1 ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். 2 திருவாய்மொழி-4-6-7.
3 திருவாய்மொழி-4-6-6. 4 திருவாய்மொழி-4-6-8.
5 கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு. 6 யாதவாப்யுதயம்-1.
7 ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் 2-அங்கம். 8 அதிகரணஸாராவளி-2.

[illegible]

என்கிறபடியே ஒருவராலும் தாக்கவொண்ணுத நிஶ்சயம் ஆசார்ய கடாக்ஷத்தினால் தமக் குண்டானது என்று திருவுள்ளம். '[illegible]' என்பது குருக்களுக்கு விஶேஷணமாகவுமாம். 1 'வெள்ளைப் பரிமுக ரதேசிகராய்' என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத் பகவதவதாரமென்று சொல்லக்கூடியவர்களாகிய ஆசார்யர்கள் என்று தாத்பர்யம். 2 '[illegible]' என்பதிங்கே அனுஸந்தேயம். அன்றிக்கே த்ருஷ்டிக்கு விஶேஷணமாகவுமாம். அப்பொழுது 3 '[illegible]' என்கிறபடியே பகவத் கடாக்ஷத்திற்கும் தான் மூலகாரணமாய் இதற்கு முன் 'க்ஷிபாமி' க்கு இலக்கானவர்களையும் தன் ஸம்பந்த மாத்திரத்தினால் 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' க்கு இலக்காக்கக் கூடிய ஶக்தியுடையதாய் மற்றொருவர்களினுடைய கடாக்ஷங்களினாலும் கொடுக்கமுடியாத பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயுமிருக்கிற ஆசார்ய கடாக்ஷத்தின் மஹிமை சொல்லப்படுகிறது. அதுவுமன்றிக்கே 'பாத' த்திற்கு விஶேஷணமாகவுமாம். மற்றெல்லாரையும் போலன்றிக்கே '[illegible]' என்பதில் சொல்லப்படுகிறபடியே ப்ரதம குருவாகிய பகவான் முதல் ஸ்வாசார்யனை அப்புள்ளார் வரையிலுள்ள ஸர்வாசார்யர்களும் நம் தேசிகனால் அவரவர்களினுடைய மத ப்ரவசனம், அபிப்ராய விஶேஷ நிரூபணம், க்ரந்தவ்யாக்யானம், பரத்வ விபுத்வாதி ஸமர்த்தனம், முதலிய உபகாரங்களை யடைந்து அதற்குத்தங்களால் செய்யக்கூடிய வேறொரு ப்ரத்யுபகாரமில்லாமல் 4 '[illegible]' என்றும், 5 '[illegible]' என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்கள் தங்கள் கடாக்ஷங்களுக்குப் பூர்ணபாத்திரராக்கினபடி சொல்லப்படுகிறது. அதுவுமன்றிக்கே '[illegible]' என்பதற்கு விஶேஷணமாகவுமாம். அப்பொழுது தம்முடைய புத்திக்குண்டான மஹிமை இவ்வளவுதானோ, அல்ல. அது அபரிச்சின்னம். இதற்கு எதிரிகள் பாத்திரமில்லாமையினாலும் ஶிஷ்யர்களுக்குப் புத்திவைசத்யமில்லாமையினாலும் இவ்வளவுடன் நிறுத்தப்பட்டதத்தனைபோக்கி நம்மு

1 அதிகாரஸங்க்ரஹம் - 56
2 அதிகரணஸாராவளி
3 ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.
4 ராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்.
6 பாகவதம்-10.

டைய புத்தி அளவுபட்டிருப்பதினால் இவ்வளவுடன் நிறுத்தப்படவில்லை. இவ்விடத்தில் 'ஐஷ்ட்ஷ்யாநிவதந்தெ' என்பதை மாற்றி வைத்துக் கொள்ளவேண்டியது. 1 'வபுராவுஂவபஂவெஷஂ'ஃஸஹா ரகாரணாரஂவ ரெ' இத்யாதிகளை இங்கு அனுஸந்திக்கவும். 'ஶ்ரீவாவிஷ்ணவதீ' என்பதினால் 2 'ஶஂஶராஜஶெ ஸணிகாவீதா ஶஶவதீதா கிஶிஷூயீதா' என்று இரண்டும் ஸமமாகவல்லவோ எடுக்கப் பட்டது. அன்றிக்கே அந்தக் கங்கையை விட இதற்கு மேன்மை சொல்லப்பட்டதாகவும். அந்தக் கங்கை வெளியிலிருக்கிற அழுக்குகளையும் சில பாபங்களையும் போக்குகிறது. இந்தக் கங்கை ஸர்வபாபங்களையும் போக்கி 3 'ஶொரவிஶ்ஶக்ஷ்ஃ' என்னும்படி பண்ணுகிறது. 'யதீஶ்வரவஷீஷெஃ என்பதினால மற்றவர்கள் துறைதப்பி இறங்கினபடியினால் சேற்றில் ஆழ்ந்து முடிந்துவிட்டார்கள். நாம் பெரியோர்கள் போய்த் தேய்ந்தவழியை அடைந்ததினால் 4 'முன்னடிபார்த்து முயலுதலாலவர் சாயையெனப் பின்னடி பார்த்து நடந்து பெரும்பதமேறுவமே' என்கிறபடியே பரமபுருஷார்த்தத்தை அடையப்பெறுவோம் என்று திருவுள்ளம். மேலும் 'யதீஶ்வரவஷீஷெஃ' என்பதினால் புண்ணிய நதியாக இருந்தபோதிலும் அதில் பெரியோர்கள் இறங்கி நீராடின துறையில் 5 'தீர்த்தீ குவஂதி தீர்த்தானி ஸ்வாந்தஸ்தேந கதாப்ருதா' என்கிறபடியே விசேஷம் உண்டாகையினால் அந்தத் தீர்த்தங்களிலிறங்கி ஸ்நானம் செய்யப் பெற்றோம் என்பது திருவுள்ளம். இங்கு 'யதீஶ்வர' என்பது பாஷ்யகாரரைமாத்திரம் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அவயவ வ்யுத்பத்தியினால் ஆளவந்தாரையும் பாஷ்யகாரரையும்சேர்த்து 'யதீஶ்வரயொஃவாஂஸி' என்றுகிதார்த்தஸங்க்ரஹத்தையும் பாஷ்யத்தையும்அருளிச்செய்ததாகவுமாம். 'ஸாஹாஷ' என்பதினால் மேலெழுந்தபடி ஒரு கை தீர்த்தம் ஆசமனீயம் செய்துபோகாமல் தலஸ்பர்சியாக அதின ஆழம் உள்ளவரையிலும் முழுகினோம், அதாவது அந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் தாத்பர்யார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் முழுமையும் கண்டுபிடித்தோம் என்று திருவுள்ளம். 5

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிக னருளிச் செய்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில்
பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.
ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகை முற்றிற்று.
ஶ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நமஃ.

மூன்றும் ஷட்கம் முற்றிற்று.

1 யதிராஜஸப்ததி. 2 பஜகோவிந்தம். 3 பகவத்கீதை-18-71.
4 பரமதபங்கம் 51. 5 பாகவதம்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஶாஸ்த்ரே கர்த்ருதா பு³த்³தி:⁴ ஸத்த்வேஷ்வாவஶ்யதாந்திமே |
ஸ்வகர்மபரிணாமஶ்ச ஶாஸ்த்ரஸாரார்த² உச்யதே 22

பதவுரை] அந்திமே - கடைசி அத்யாயத்தில், ஶாஸ்த்ரே - பகவானிடத்திலே, கர்த்ருதாபு³த்³தி:⁴-இவனே கர்த்தா என்கிற புத்தியும், ஸத்த்வேஷ்வாவஶ்யதா-ஸத்வகுணமே அங்கீகரிக்கத்தகுந்தது என்பதும், ஸ்வகர்மபரிணாமஶ்ச-தன் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களின் பரிபாகமும், ஶாஸ்த்ரஸாரார்த²:-ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரமாகிய அர்த்தமும், உச்யதே-சொல்லப்படுகிறது. 22

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச் செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை.

இந்த ஶ்லோகத்தை முன் அத்யாயத்தோடு ஸங்கதியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு பாஷ்யத்தில் வ்யாக்யானம் செய்கிறார்—'கீழ் இரண்டத்யாயங்களினால் மோக்ஷம், இதர புருஷார்த்தங்கள், இவைகளுக்குக்காரணமாகியது வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞம் தபஸ்ஸு தானம் முதலிய கர்மங்களே ஒழிய வேறல்ல. வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்மத்திற்கும் பொதுவாகிய லக்ஷணம் ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்திருப்பது. அதில் மோக்ஷம், இதர புருஷார்த்தங்கள், இவைகளுக்கு ஸாதனமான கர்மங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று வ்யத்யாஸம் 'தத்,' 'ஸத்' என்னும் பதங்களினால் சொல்லப்படுகிறபடியினால்; மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய கர்மம் பலத்தில் ஆசையில்லாத யஜ்ஞம் முதலியவை. அவைகளை ஆரம்பிப்பதும் ஸத்வகுணம் வ்ருத்தியடைவதினால் உண்டாகிறது. ஸத்வம் வ்ருத்தியடைவதும் ஸத்வகுணமுடைய ஆஹாரங்களை புசிப்பதினால் என்று சொல்லப்பட்டது. பிறகு மோக்ஷத்திற்குக்காரணமாகச் சொல்லப்படுகிற த்யாகம் ஸந்யாஸம் இவையிரண்டும் ஒன்றென்பதும் த்யாகத்தின் ஸ்வரூபமும், எல்லாவற்றிற்கு மீஶ்வரனாகிய பகவானிடத்தில் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் கர்த்தாவாயிருக்கிறான் என்பதை அநுஸந்திப்பதும், ஸத்வ குணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம், இவைகளின் கார்யங்களை நிரூபிப்பதினால் ஸத்வகுணமே அவஶ்யம் அங்கீகரிக்கத்தகுந்தது என்பதும், தன்னுடைய வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களுக்குத்தகுந்த கர்மங்கள் பரமாத்மாவிற்கு ஆராதனங்களாக

இருந்து பரமாத்மாவை அடைவதை உண்டாக்கும் விதமும் கீதா ஶாஸ்த்ரம் முழுமைக்கும் ஸாரமான அர்த்தமாகிய பக்தியோகமும் என்கிற இவைகள் சொல்லப்படுகின்றன' என்று. இவ்விடத்தில் 'த்யாகம்', 'ஸந்ந்யாஸம்' என்னும் பதங்கள் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்பது பகவானால் சொல்லப்பட்டிருப்பதே பாஷ்யத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரமாத்மாவினிடத்தில் இவனை கர்த்தா என்கிற அநுஸந்தானமும் 'தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம்' என்கிற இடத்திலேயே 'அத்ர-இந்தக்கர்மங்களின் காரணங்களினுடைய கூட்டத்தில் தைவம் பஞ்சமம் - அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மா கர்மங்களை உண்டு பண்ணுவதில் முக்கியமான காரணம் என்றர்த்தம். இதுவும் கீழே 1 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச' என்று சொல்லப்பட்டதல்லவா. மேலேயும் 2 'ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶே(அ)ர்ஜுந திஷ்டதி। ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா॥' என்று சொல்லப்போகிறார். ஜீவாத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டதென்பது 3 'பராத்து தச்ச்ருதே:' என்கிற ஸூத்ரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படி ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டதாயிருந்தால் ஜீவாத்மா கர்மங்களில் ஏவத்தகாதவனாகிறான். ஆகையினால் இதைச் செய்யாதே இதைச் செய் என்று சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்தங்களாய்விடுமே என்கிற இந்த ஆக்ஷேபமும் ஸூத்ரகாரரால் 4 'க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்தாவையர்த்யாதிப்ய:' என்று பரிஹரிக்கப்பட்டது. இத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது—பரமாத்மாவினால் கொடுக்கப் பட்டது, அவனையே ஆதாரமாகவுடையதும், அவனால்கொடுக்கப்பட்ட ஶக்தியை யுடையதுகளுமாகிய இந்த்ரியம், ஶரீரம், முதலியவைகளினால் ஜீவாத்மா தானும், அவனையே ஆதாரமாகவுடையவனும், அவனால் கொடுக்கப்பட்ட ஶக்தியையுடையவனும் இருந்துகொண்டு கர்மங்கள் முடிவு பெறுவதற்காகத் தன்னுடைய இச்சையினால் இந்த்ரியம் முதலியவைகளை அதிஷ்டானம் செய்வதாகிய ப்ரயத்நத்தை ஆரம்பிக்கிறான். அவனுக்குள்ளிருக்கிற பரமாத்மா தானனுமதி கொடுப்பதினால் அந்த ஜீவாத்மாவை ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறான். ஜீவாத்மாவிற்கும் தன்னுடைய புத்தியினாலேயே ப்ரவ்ருத்திசெய்யக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை இருக்கிறது. மிகவும் பெரிதாகிய பாறை, மரம் முதலியவை

1 பகவத்கீதை-15-15 2 பகவத்கீதை-13-63
3 ஶாரீரக ஸூத்ரம்-2-3-40 4 ஶாரீரக ஸூத்ரம்-2-3-41

கள் சலிப்பதை ப்ரயோஜனமாகவுடைய அனேகம் புருஷர்களினால் செய்யப்படுகிற வ்யாபாரங்களில் அனேகப்பேருக்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்மையும் விதிப்பது மறுப்பது இவைகளுக்குப் பாத்ரமாயிருக்கும் தன்மையும் எப்படி உண்டாகிறதோ அதைப்போல' என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்தம் 1 'सर्वगुह्यतमं' என்றாரம்பித்து மிகவும் ப்ரீதியுடன் அர்ஜுனனை ஸாவதானமாய் இருக்கும்படிசெய்து 2 'मन्मना भव मद्भक्तः', 3 'सर्वधर्मान्परित्यज्य' என்கிற இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் சொல்லப்பட்டது. சரம ஶ்லோகத்தின் அர்த்தமும் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலும், நிக்ஷேப ரக்ஷையிலும் நம்மால் பாஷ்யத்தை அனுஸரித்தும் ஸம்ப்ரதாயத்தை அனுஸரித்தும் எதிரிகளின் பக்ஷங்களெல்லாவற்றையும் நிராகரித்துக் கொண்டும் நிரூபிக்கப்பட்டது. அவ்விடத்தில் நம்மால் சொல்லப்பட்ட ஸங்க்ரஹம் 4 'साङ्गोपाङ्गेन [illegible] ॥' என்பது. ஸாரார்த்தமாவது பக்தியோகமென்று பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருப்பதோவெனில் அங்க ப்ரபத்தியாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரபத்தியைக் குறித்தும் பக்தி அங்கியாகையினாலே ப்ரதானமாகையினால்.

ஸ்ரீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

1 பகவத்கீதை-18-64 2 பகவத்கீதை-18-65 3 பகவத்கீதை-18-66
4 537-ம் பக்கம், 1-ம் புட்நோட்டைப் பார்க்க.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிக னருளிச்செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு.

சத்துவ வீடுடை நற்கருமந்தானு கந்தமையும்
சத்துவமுள்ளது தான்குறிக் கோள்வகை செய்தனவும்
சத்துவ நற்கிரிசைப் பயனுஞ் சரணாகதியும்
சத்துவமே தருவானுரைத்தான் றனிப் பார்த்தனுக்கே. 19

ப — ரை] சத்துவ வீடுடை - ஸாத்விகத்யாகத்தோடு கூடிய, நற்கருமம்-மாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை, தான—தான், உகந்தமையும்-ப்ரீதி செய்துகொண்டிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், சத்துவமுள்ளதுதான்-ஸத்வகுணமுடைய வஸ்துக்களையே, (இவ்விடத்தில் தான் என்பது 'ஏவ' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது), குறிக்கோள்வகை-ஸாவதானமாக அங்கீகரிக்கும்படி, செய்தனவும்-செய்ததையும், சத்துவ நற்கிரிசைப் பயனும்-சத்துவ குணத்தினால் செய்யப்படுகிற வைதிக கர்மங்களின் ப்ரயோஜனத்தையும், சரணாகதியும்-ப்ரபத்தியையும், சத்துவமே தருவான் - ஸத்வ குணத்தையே கொடுக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய பகவான், தனிப்பார்த்தனுக்கு-தனக்கொப்பில்லாதவனாகிய அர்ஜுநனுக்கு, உரைத்தான் - சொன்னான். 19

'சத்துவ வீடுடை நற்கருமம்' என்கிற இடத்தில் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் 'ஸாங்க்ஸ்யநிகர்த்ருதா...' என்று கர்த்ருத்வத்யாகத்தைமாத்திரம் சொல்லியிருந்தபோதிலும் அது பல ஸங்கத்யாகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று திருவுள்ளம். 'நற்கருமம்' என்பதற்கு வைதிகங்களான கர்மங்கள் என்றர்த்தம் அன்றிக்கே ; 'தக்ஷஷிணயஜ்ஞஸாங்க', 'க்ஷுபா ஸாபாவஸம்க்ஷ',என்றும்சொல்லுகிறபடியே ஒரே கர்மம் தானேபலம் முதலியவைகளில் ஆசையுடன் செய்தால் அது அழியக்கூடியதாகையினாலும் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாகிறபடியினாலும் இவனுக்கு நன்மையைக்கொடுக்காது, அதே கர்மத்தையே ஸாத்விகத்யாகத்துடன் செய்தால் அது க்ரமமாய் மோக்ஷ பர்யந்தமாகிற படியினாலே நன்மையைத்தருகிறது, என்பது சொல்லப்படுகிறது. 'தானுகந்தமையும்' என்பதினால் 2 'நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம' என்றருளிச்செய்தபடியே அதுவே தனக்கு ப்ரீதியையுண்டாக்கக்கூடியது என்று சொல்லப்படுகிறது. 'தான' என்பதற்குக் கர்மங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகிறவனும், அதின் பலங்களைக்கொடுக்கிறவனுமிருக்கிற தனக்கு அது

1 விஷ்ணுபுராணம். 2 பகவத்கீதை - 18 - 4

மிகவும் ப்ரீதிகரம் என்று தாத்பர்யம். 'சத்துவமுள்ளது தான்' என்பதிஞல் ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் 'ஸமேஶ்வாவாமெஹயதா' என்கிற இடத்தில் ஸத்துவகுணத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லி இருந்தபோதிலும் ஸத்வகுணம் நம்மிந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாதாகையிஞல் அதை அங்கீகரிப்பது எப்படி என்னில் ஸத்துவகுணம் மேலிட்டதாகச் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற ஆஹாரம், புத்தி, ஶ்ரத்தை, முதலியவைகளை அங்கீகரிப்பதுதான் ஸத்துவகுணத்தை அங்கீகரிப்பது என்று தாத்பர்யம்சொல்லவேண்டும் என்று திருவுள்ளம். 'சத்துவமுள்ளது தான்' என்பதிஞல் ஸத்துவகுணம் மேலிட்ட வஸ்துக்களையே நாமங்கீகரிக்கவேண்டுமேயொழிய மற்றக்குணங்களையுடைய வஸ்துக்களைக் கொஞ்சமேனும் அங்கீகரிக்கக்கூடாது. ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்திலும் 'ஸமேஶ்வாவாமெஹயதா' என்கிற இடத்திலும் 'ஸகூ' என்கிற பதத்தின் மேல் 'ஸஹ' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று திருவுள்ளம். இங்கு 'தான்' என்பதற்குக் கர்த்தாவாகிய தான் என்றர்த்தம் சொல்லில் கீழ்ப்பாதத்தில் 'தான்' என்று பகவானைச்சொல்லி இருப்பதிஞலும் இந்தப்பாட்டில் கர்த்தா (எழுவாய்) 'சத்துவமே தருவான்' ஆகையிஞல், தான் என்கிற பதம் அந்தப்பகவானையே குறிக்கும். 'குறிக்கொள்வகை செய்தனவும்' என்பதிஞல் நேரில் ஸத்துவ குணத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சொல்லப்படவில்லையாகிலும் ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களினுடைய கார்யங்களை நிரூபித்ததிஞல் ஸத்துவகுணமே அங்கீகரிக்கத்தக்க தென்பது தாத்பர்யத்திஞ லேற்படுகிறது. எப்படி இரண்டு வித வழிகளைக் குறித்து இந்த வழியில் முள் முதலியவைகளிருக்கும் நிழலில்லை என்று ஒருவழிக்குத் தோஷங்களைச் சொல்லி மற்றொருவழிக்குக் குணங்களைச்சொல்லுவதிஞல் அந்தக் குணமுள்ள வழியிலே போகவேண்டுமென்பது தாத்பர்யத்திலேற்படுகிறதோ அதைப் போல என்று சொல்லப்பட்டது. 'சத்துவ நற்கிரிசைப் பயனும்' என்பதற்கு ஸத்துவகுணத்திஞ லுண்டாகிற வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களின் ப்ரயோஜனமும் என்று திருவுள்ளம். அன்றிக்கே 'சத்துவ' என்னும் பதம் ஸாத்விக த்யாகத்தைச் சொல்லி அப்படிப்பட்ட ஸாத்விக த்யாகத்தோடு செய்யப்படுகிற கர்மங்கள் என்றர்த்தமாகவுமாம் 'நற்கிரிசை' என்பதிஞல் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களும் அனுஜ்ஞா கைங்கர்யங்களும் காம்யங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. 1 'ஸவ௱கஊ௱ாணுவி ஸஊாகூ௱வஊாணஃ' என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. ஆகையிஞல்

---

1 பகவத்கீதை-18-56

ஶாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் தவிர மற்றெல்லாக் கர்மங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. 'பவனும்' என்பதினால் 'ஸகலேஷ்வபரிணாமேஷு' என்கிற இடத்திலிருக்கும் 'பரிணாமே' என்னும் பதம் கர்மங்களின் 'ப்ரக்ருதிவபரிணாமே' என்கிற இடத்திலே போல உத்பத்தி மாறுதல் அழிவு முதலிய மாறுதல்களைச் சொல்லுகிறதல்ல அவைகளினால் உண்டாகும் ப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லுகிறது. 1 'ஸ்வகர்மநிரதஸ்ஸம்ஸித்திம் லபதே நர:' என்றாரம்பித்துக்கர்மங்களினாலுண்டாகும் பலஸித்தியைப் பற்றியல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் 'பரிணாமே' என்பது ஔபசாரிகமாய்ப் பலத்தைச் சொல்லுகிறது, என்று திருவுள்ளம். 'சரணாகதியும்' என்பதற்கு இவ்விடத்தில் 'ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய' என்று ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதின் முக்கிய தாத்பர்யம் ப்ரபத்தியே என்று திருவுள்ளம். பாஷ்யகாரர் கீதாபாஷ்யத்தில் பதினெட்டாம் அத்யாய அவதாரிகையில் 'ஸர்வதர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய' என்று அர்த்தம் செய்திருக்க ஶரணாகதி என்றருளிச்செய்திருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? அதற்குவிரோதமாகாதோ? என்னில்! இதற்கு ஸமாதானம் — நிக்ஷேபரக்ஷையில் 'பாஷ்யத்தில் 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிற ஶ்லோகத்திற்கு இரண்டுவித அர்த்தங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் அந்த அர்த்தங்களில் சிலவற்றில் பாஷ்யகாரருக்கு அநாதரவு இருக்கிறதென்பதேற்படுகிறது. அதில் இரண்டாவது யோஜனையிலும் 'ஸர்வதர்மாந்' என்கிற இடத்திலிருக்கும் 'ஸர்வ' ஶப்தத்திற்கும், 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்கிற இடத்தில் 'ஸர்வ' ஶப்தத்திற்கும், 'மாஶுச:' என்கிற பதத்திற்கும், அவ்வளவு ஸ்வாரஸ்யமில்லை யாகையினால் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திபரமான யோஜனை அருளிச்செய்வதிலும் பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளம் தான். ஆனால் பரம ரஹஸ்யதமமான அர்த்தமாகையினால் அது ஸ்பஷ்டமாக அங்கு அருளிச்செய்யப்படாவிட்டாலும் மேல் சொல்லிய பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தை யோசித்துப்பார்க்கும்பொழுது ப்ரபத்தி மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்பது தானே ப்ரகாசமாகிறதென்று ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். அது எப்படி என்னில், ப்ரபத்தி மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்பது 'யஸ்ய ... ஸாத்யஸாதந ... ந ... தத்ஸாத்ய ... ஸ்வாதந்த்ர்ய ... ப்ரபத்தி' 'ஶரணம் கதா:

1 பகவத்கீதை-18-45

ப⁴க்த்யா ஜ்ஞாநாய த்⁴யாநாய யோக³ விஶ்ருதா: । தேஷாம் ஸத்யப்ரதிஷ்டா²
யாந்தி தத்³வைஷ்ணவம் பத³ம்॥' இத்யாதி அனேக வசனங்களினால் ஸித்த
மாயிருக்கிறது. பாஷ்யகாரர்தாமே ஶரணாகதிகத்யத்தில் 'நித்யகைங்
கர்ய ப்ராப்த்யபேக்ஷயா பாரமார்த்திகீ ஸ்ரீமத்பாதாரவிந்த ஶரணாக³
தி:' என்றருளிச்செய்திருக்கிறார். அவ்விடத்திலும் கீழே 'பரப⁴க்தி பர
ஜ்ஞாந பரமப⁴க்த்யேக' என்று பரபக்த்யாதிகளைப் ப்ரார்த்தித்திருக்கிற
படியினால் அங்கப்ரபத்தியைச் சொல்லுவதாகவே அர்த்தம் சொல்ல
லாமே என்னில் அது உசிதமல்ல, மேல் பகவான் பதில் சொல்லுகிற
வாக்யத்தில் இந்தப் பரபக்தி பரஜ்ஞானம் பலதசையில் வரக்கூடியதா
கிய ப்ரீதி விசேஷங்களைச்சொல்லுகிறதென்பது 'ஜீர்ணாதி வஸ்துஂ
ஸம்ஸ்ருதௌ ஸா ஜ்யோதிம் ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மதேஜாம் விஸ்ருஜ்ய தத
நீஷ்வ ஸர்வப்ரபத்யுத்³யுக்த சரணாரவிந்த³ யுக³ளைகாந்திகாத்யந்திக
பரப⁴க்தி பரஜ்ஞாந பரமப⁴க்திக்ருத' என்கிற வாக்யத்தில் ப்ரக்ருதிஸம்
பந்தம்விட்ட பிறகு பரபக்தி முதலானது உண்டாவதாக அனுக்ரஹம்
செய்யப்பட்டதாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால். மேலும் 'ஸத்ய
அயம்' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் த்வயத்திற்குவ்யாக்யா
னம் செய்வதாக பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமாகையினால் த்வயம் ஸ்வதந்த்ர
மானப்ரபத்தியைச்சொல்லுகிறது என்பது 'அநேநைவ து ஶப்³தே³ந
ஸர்வாத்மநா ஶ்ரிதமிதி ஸர்வம் க்ருதம் க்ருத்யம் க்ருதக்ருத்யோ ப⁴
விஷ்யதி॥' என்று பகவத்வாக்யம் இருப்பதினாலும், 'ஶரீரபாதஸமயே
து கேவலம் மதீ³யயைவ த³யயாதி ப்ரபு³த்³த⁴:' என்றருளிச்செய்யப்பட்
டிருப்பதினால் பக்தியோக நிஷ்டனுக்கு அந்திமப்ரத்யயம் பகவானைப்
பற்றிவருவதற்காக 'அநந்யசேதா: ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஶ:'
என்கிற ஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்திருக்கிறபடியே
ஆரம்பதசை முதற்கொண்டு எப்பொழுதும் பகவானையே நினைத்
துக்கொண்டிருக்கவேண்டும், அதாவது அந்திம ப்ரத்யயம் வருவதற்
காக அப்யாஸம் செய்யவேண்டும். அதைப்போல அல்லாமல்
'ஶரீரபாதஸமயே து' என்கிற இடத்தில் 'து' என்பதினால்
பக்தியோக நிஷ்டனைவிட வ்யத்யாஸம் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதினா
லும், 'கேவலம்' என்பதிற்கு ஆரம்பம் முதல் அப்யாஸம் செய்வது முத
லிய உன்னுடையப்ரயத்னங்களை எதிர்பாராமல் என்றர்த்தமாகையினால்
ஸ்ரீவராஹசரம ஶ்லோகத்தில் 'ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்டபாஷாண
ஸந்நிப⁴ம்। அஹம் ஸ்மராமி மத்³ப⁴க்தம் நயாமி பரமாம் க³திம்॥' என்று அருளிச்
செய்யப்பட்டிருக்கிற அர்த்தம் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறபடியினாலும்

ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியே பெரிய கத்யத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்று கத்ய பாஷ்யாதிகளில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் பகவானுடைய ப்ரதி வசனத்தில் 'இது கேவலம் உனக்கு ப்ரீதிக்காக மாத்திரம் பொய்யாகச் சொன்னதல்ல என்பதற்காக 'மா தே பூதத்ர ஸம்ஶய:' என்றாரம்பித்துச் சில வாக்யங்களை அருளிச்செய்து பிறகு 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம॥', 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ। அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:॥' இதி மயைவ ஹ்யுக்தம்। அதஸ்த்வம் தவ தத்த்வதோ மஜ்ஜ்ஞாநதர்ஶநப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்ஶயஸ்ஸுகமாஸ்வ' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் இந்த 'ஸர்வதர்மாந்' என்கிற ஶ்லோகம் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியைச் சொல்லுவதென்பது பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளமென்று ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. மேலும் ஸ்ரீரங்க கத்யத்திலும் 'நித்யகைங்கர்யப்ராப்த்யுபாயபூத பக்தி ததுபாய ஸம்யக்ஜ்ஞாந ததுபாய ஸமீசீநக்ரியா ததநுகுண ஸாத்விகதாஸ்திக்யாதி ஸமஸ்தாத்மகுணவிஹீந:' என்றாரம்பித்து, 'அநாதிமதநந்தகாலஸமீக்ஷயாப்யத்ருஷ்டஸந்தாரோபாய: த்வச்சரணாரவிந்தயுகளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே। ஏவமவஸ்திதஸ்யாப்யர்த்தித்வமாத்ரேண பரமகாருணிகோ பகவாந்' இத்யாதி வாக்யங்களும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாக்யங்களினால் பக்தியோகம் அதற்குபாயங்களான ஜ்ஞான யோகம் கர்ம யோகங்கள் தனக்கில்லை என்பதும் இந்தச் ஶரணாகதியைத் தவிர வேறுபாயம் இனிவரப்போகிற எந்தக் காலத்திலும் தனக்கு நேரிடப்போகிறதில்லை யென்பதும், ஆகையினால் பகவானைச் ஶரணமாக அடைகிறேன் என்பதும், இப்படி ப்ரார்த்தித்த மாத்திரத்தினால் பகவான் பரம புருஷார்த்தத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கப்போகிறான் என்கிற மஹாவிஶ்வாஸத்தை முன்னிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறேன் என்பதும் அருளிச்செய்யப்படுகிறபடியினால் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தியே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்திலும் 'தத்ப்ராப்தயே ச தத்பாதாம்புஜத்வயப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடிஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் அந்தப் பகவானுடைய கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு அவனுடைய திருவடிகளில் ஶரணாகதியை விடவேறுபாயம் எனக்கு அநேக கல்பகாலங்கள் பொறுத்தும் ஸம்பவிக்கக்கூடியதல்லஎன்று நினைத்துக்கொண்டவனாய்' என்றருளிச் செய்

யப்பட்டிருக்கிறது இப்படியே ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்னத்திலும் ‘ந தர்மநி ஷ்டோஸ்மி’ என்கிற ஶ்லோகத்திலும், ‘அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம்’ என்கிற ஶ்லோகத்திலும் பக்தியோகத்தை இடையிடாமலே ஶரணாகதி, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமென்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ‘அகலகில்லேன்’ என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் இவர் தம்மாலே நியமிக்கப்பட்டு இவர் ப்ரதம ஶிஷ்யராகிய திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளானால் செய்யப்பட்டதாயும் இவரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற ஆறாயிரப்படியில் ‘அநந்யஶரணனடியேன் அநந்யப்ரயோஜனனாய்க்கொண்டு பெரியபிராட்டியாரைப்புருஷகாரமாகச்ஶரணம் புகுந்தேன். இப்போதே நிரஸ்தஸமஸ்தஸம்ஸ்ருதிவாஸகனாய் உன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் ஸர்வ கைங்கர்யமும் அடியேன் பண்ணப்பெறவேணுமென்கிறார்’ என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இந்தப் பாஷ்யகாரருடைய ப்ரார்த்தனையினால் தேவப்பெருமாளிடத்தில் விண்ணப்பம்செய்க ஆறுவிதக்கேள்விகளுக்குப்பகவானருளிச்செய்த ஆறுவார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு திருக்கச்சி நம்பிகள் இவருக்கு அருளிச்செய்ய அவைகளையே ப்ரமாணமாக வைத்துக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசனம் செய்யத்தொடங்கினார். அவைகளுக்குள் ஒன்று ‘ப்ரபத்தியே உபாயம்’ என்பது. ஆக இப்படிப் பாஞ்சராத்திரம் முதலிய ப்ரமாணங்களும், ஆளவந்தார் முதலிய பூர்வாசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயங்களும் இந்தப் பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளமும், அதை அனுஸரித்த பிள்ளான் முதலிய இதர ஆசார்யர்களினுடைய அபிப்ராயமும், இவைகளெல்லாவற்றிற்கும் மூலமான பகவானுடைய திருவுள்ளமும், ப்ரபத்தி மோக்ஷத்திற்கு நேரில் உபாயம் என்கிற விஷயத்தில் ஏககண்டமாயிருக்க இக்கீதா பாஷ்யத்தில் ஏதோ ஒரு அபிப்ராய விஶேஷத்தினால் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்யாததைக் கொண்டு இவைகளை அந்யதாகரிப்பது யுக்தமல்ல. மேலும் இந்தக் கீதாபாஷ்யத்தில் முதல் யோஜனை ஸாத்விக த்யாகத்தைச் சொல்லுவதாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. அதில் சில அஸ்வாரஸ்யங்கள் தோன்ற ‘அதவா’ என்றாரம்பித்து அங்க ப்ரபத்திபரமாக இரண்டாவது யோஜனை அருளிச் செய்யப்பட்டது. அதிலும் ‘ஸர்வத ர்மாந்’ என்கிற இடத்தில் ‘ஸர்வ’ என்னும் பதத்திற்குப் பக்தியோகத்திற்குத் தடங்கலான பாபங்களை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய சாந்த்ராயணம் முதலிய சிலவற்றைச் சொல்லுவதாகச் சுருக்கி அர்த்தம் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. மேலும் பக்திக்கு ஸாதனங்களாகிய கீதா பாஷ்யத்திலருளிச் செய்யப்பட்ட அனேக தர்மங்களின் ஸ்தானத்தில்

நிற்கக்கூடிய ப்ரபத்தி அந்தப் பக்தி செய்ய அசக்தன் விஷயத்தில் அதின் ஸ்தானத்தில் நிற்குமென்பதும் அந்த இடத்திலேயே தாத்பர்யத்தினலேற்பட்டது. மேலும் 'ஏகம்' என்பதற்கு வேறொரு ஒத்தாசை ஒன்றும் வேண்டியதில்லை என்றர்த்தமாகையினால் பக்தியோகத்தைச் செய்யவேண்டியதாயிருந்தால் அஸ்வாரஸ்யம் உண்டாகிறது. 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்கிற இடத்தில் 'ஸர்வ' என்னும் பதத்திற்கும் பக்தியோகத்திற்குத் தடங்கல்களான பாபங்களை மாத்திரம்சொல்லுவதாகச் சுருக்கிச் சொல்லவேண்டி யிருப்பதினாலும் அஸ்வாரஸ்யம் உண்டாகிறது. இப்படியே 'மாஸுச:' என்கிறதற்கும் அஸ்வாரஸ்யம் வருகிறது. அர்ஜுனனுக்கு எந்தெந்த விதமாகத் துக்கங்கள் ஸம்பவிக்குமோ அவைகளையெல்லாம் நிவ்ருத்தி செய்தாலல்லவோ 'மாஸுச:' என்பது பயன்படும். மேலும் இந்தக்கீதாசாஸ்த்ரத்தை அர்ஜுனனை வ்யாஜமாக வைத்துக்கொண்டு ஸர்வலோகத்திற்கும் ஹிதமான சாஸ்த்ரார்த்தத்தை ப்ரகாசப்படுத்தினனென்பது கீதாபாஷ்யத்தில் 'பாண்டுதநய யுத்தப்ரோத்ஸாஹந வ்யாஜேந' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் சேதனர்களுக்கு ப்ராப்யத்தை அனுபவிக்க வேண்டியதினால் உண்டானதும் அதிக நாள் செய்யவேண்டிய பக்தியோகத்தைச் செய்யவேண்டியதின லுண்டாகியதுமாகிய துக்கத்தை நிவ்ருத்திசெய்யாவிடில் 'மாஸுச:' என்பதற்கும் அர்த்தம் சுருக்கிச் சொல்லவேண்டிவருகிறது. ஆனல் இந்த இடத்திலேயே அந்த ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியைச் சொல்லுவதாக யோஜநாந்தரமருளிச் செய்யாதது அது மிகவும் ரஹஸ்யமாகையினாலும் அர்ஜுனனுக்கு யுத்தம் அவசியம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுவதற்காக இந்த ஸந்தர்ப்பமேற்பட்டபடியினால் அதின் ஸ்வாரஸ்யத்தை அனுஸரித்தும். ஆனல் ப்ரபன்னனுக்கும் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் விடக்கூடாதென்பது ஸ்பஷ்டமாக ஏற்பட்டிருப்பதினால் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி பரமாக அர்த்தம்செய்தபோதிலும் யுத்தம் செய்யவேண்டியதற்கு விரோதமில்லையே என்னில் ப்ரபன்னனுக்கு வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அனுஷ்டிக்காவிடில் மோக்ஷம் கிடைக்காது என்பதில்லை. ஆனல் பகவானுடைய நிக்ரஹம் உண்டாகும். அப்படி உண்டானல் அதற்கு உசிதமான ப்ராயச்சித்தங்களைச்செய்து பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிடில் இவன்குறித்த காலத்திற்குள்ளேயே சில சிக்ஷைகள் உண்டாகும் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அர்ஜுனன் பந்து ஸ்நேஹத்தினல் வருகிற விசேஷத்தைப் பார்க்கிலும் தனக்கு மோக்ஷத்திற்கு விரோதமில்லாத அநிஷ்டங்கள் வரில் ஸம்மதித்திருக்கிற னென்பது

1 'குரூநஹத்வா ஹி மஹாநுபாவாந் ஶ்ரேயோ போக்தும் பைக்ஷ்யமபீஹ லோகே' என்பதினாலும், 2 'அபி த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய ஹேதோ: கிம் நு மஹீக்ருதே' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால் ஏற்படுகிறது. ஆகையினால் யுக்தாதிகளைச் செய்யாவிடில் மோக்ஷம் உனக்குக் கிடைக்காது என்று உபதேசித்தால் தான் இவன் யுத்தத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பான் என்று பகவானுக்குத் திருவுள்ளமிருக்கக் கூடும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அங்கப்ரபத்திபரமான யோஜனையுடன் நிறுத்தப்பட்டது. அந்த ப்ரபத்தியிலும் இச்சங்கை உண்டாகாதோ வெனில் தன்னால் செய்யமுடியாத அந்தக் கர்மங்களின் ஸ்தானத்திலே மாத்திரம் ப்ரபத்தி யாருமாகையினால் யுத்தம் செய்யவேண்டியதில்லை என்று உதிப்பதற்கு ந்யாயமில்லை. ஆகையினாலேயே தாமருளிச்செய்த அங்க ப்ரபத்திபரமான யோஜனையில் ப்ரபத்திக்கும் பக்தியோகம் அங்கியாகையினாலே முக்யமாகையினால் ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்தம் பக்தியோகமென்று அந்த யோஜனையையனுஸரித்து வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. இதினாலேயே மோக்ஷார்த்தமான ப்ரபத்தி இல்லை என்று திருவுள்ளமில்லை. கீழ்ச்சொல்லிய அங்க ப்ரபத்தி யோஜனையிலுள்ள அஸ்வாரஸ்யங்களை யோசிக்கும் ஸமயத்தில் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திபரமான யோஜனை இந்த ஶ்லோகத்திற்குத் தாத்பர்யமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. இந்தக் கீதையிலேயே முதலில் ஶாஸ்த்ரார்த்த உபதேசத்திற்காக ப்ரபத்தி செய்தானென்றருளிச் செய்யப்பட்டது நடுவிலும் அபசாரங்களை க்ஷமிப்பதற்காக ஒரு ப்ரபத்தி அர்ஜுனனால் செய்யப்பட்டது. ஆகையினால் அங்க ப்ரபத்தி தவிர மற்ற பரயோஜனங்களுக்காகவும் ஶரணாகதி பண்ணலாமென்று ஸ்பஷ்டமாக யேற்படுகிறது. இப்படி ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி இந்த ஶ்லோகத்திற்கு அர்த்தமாக இல்லாமல்போனால் ப்ரபத்தி யுபாயத்தை அருளிச் செய்யாத ஒரு குறைவு கீதைக்கு உண்டாகுமாகையினால் 3 'அறிவினால் குறைவில்லா அகல்ஞாலத் தவரறிய நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி' என்கிற ப்ரபன்னஜன ஸந்தானகூடஸ்தருடைய வாக்யத்திற்கு விரோதம் வரும். மேலும் இந்தக் கீதையில் உபக்ரமாதிகளை யோசித்துப் பார்க்கும்பொழுதும் ஶரணாகதியிலேயே தாத்பர்யம் என்றேற்படுகிறது. அது எப்படி என்னில் முதலில் ஆரம்பத்தில் 4 'ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது. முடிவில் 5 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று

1 பகவத்கீதை-2-5 2 பகவத்கீதை-1-35
3 திருவாய்மொழி-4-8-6 4 பகவத்கீதை-2-7 5 பகவத்கீதை-18-66

ப்ரபத்தி அருளிச்செய்யப்பட்டது. நடுவிலும் 1 'தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம் ப்ரஸாதயே த்வாம்', 2 'மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே' 3 'தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே' என்றும், அநேக இடங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு ந்யாயங்களும் 'யத: ப்ரவ்ருத்தி:' என்பதிலும், 'ஜயத: ப்ரவ்ருத்தி:' என்கிற பாடத்தில் அவர்களுடைய அநுஷ்டானம் காண்பிக்கப் படுகிறபடியிலும் 'தைவீஹ்யேஷா' என்பதிலும், 'தஸ்மாத்' என்பதிலும் காரணங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. அதற்கு ப்ரயோஜனமும் அதைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரங்களும் ஆங்காங்கு அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையினால் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயம் செய்வதற்குக்காரணங்களாகிய 'உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோ பூர்வதா பலம் । அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே' என்று சொல்லப்பட்ட ஹேதுக்கள் ஆறும் ஶரணாகதியைப்பற்றியே முக்கியமாயிருக்கின்றன. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் 'ஶரணாகதி' என்றருளிச்செய்தது பூர்வர்களினுடையவும், பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்ததாயும், உசிதமாயுமிருக்கிறது—என்பதாம். 'சத்வமே தருவான்' என்பதினால் 4 'ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந்மதுஸூதந: । ஸாத்விக: ஸ து விஜ்ஞேய:' என்றும், 5 'தேஹாந்தே ப்ரஹ்மவிஷ்ணுபுருஷஸ்ய ஸர்வேஷு ப்ரதக:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸத்வகுணத்தை வ்ருத்திசெய்பக்கூடிய கடாக்ஷங்களையுடைய பகவான் என்று திருவுள்ளம். இதனால் எவனுடைய கடாக்ஷம் பட்டமாத்திரத்தில் ஸத்வம் தலையெடுத்து மோக்ஷத்தை யடைய யோக்யனாகிறானோ அப்படிப்பட்ட பகவான் தானே நேரில் உபதேசிக்கப்பெற்றான் அர்ஜுநன் என்று அர்ஜுநனுடைய பாக்யம் கொண்டாடப் படுகிறது 'தனிப்பார்த்தனுக்கே' என்பதினால் இப்படிப்பட்ட பாக்யத்தைப்பெற்றமற்றொருவன் இல்லாமையினால்தனக்குஒப்பில்லாத அர்ஜுநனுக்கு என்று திருவுள்ளம். அன்றிக்கே முன்னிருந்ததாகிய 6 'விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ஶோகஸம்விக்நமாநஸ:' என்று வில்லைப்போகட்டுக்க விழ்தலை இட்டுக்கிடந்த அவஸ்தை நீங்கி 7 'கரிஷ்யே வசநம் தவ'

---

1 பகவத்கீதை-11-44
2 பகவத்கீதை-7-14.
3 பகவத்கீதை-15-4
4 259-ம் பக்கம், 3-ம் புட்நோட்டைப்பார்க்க.
5 பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதை
6 பகவத்கீதை-1-47
7 பகவத்கீதை-18-73

என்றும், 1 'யத்ர பார்த்தோ தநுர்தர:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே கையில் காண்டீபத்தை ஏந்திக்கொண்டு யுத்தோன்முகனாய் நின்ற தசையையுடைய பார்த்தன் என்று திருவுள்ளமாகவுமாம். 19

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஶரணம்.

1 பகவத்கீதை-18-78

ஸ்ரீ ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥 𑌦𑌾𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿 𑌸𑍇𑌵𑌨𑌮𑍍 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌜𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 ॥ 23

ப - ரை] 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌃 - கர்மயோகமாவது, 𑌤𑌪𑌃 - தபஸ்ஸு, 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥 - புண்ணிய தீர்த்தங்கள், 𑌦𑌾𑌨 - தானங்கொடுத்தல், 𑌯𑌜𑍍𑌞 - யாகம் செய்தல், 𑌆𑌦𑌿 - இவை முதலியவைகளை, 𑌸𑍇𑌵𑌨𑌮𑍍 - இடைவிடாமல் அநுஷ்டித்தல், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌃 - ஜ்ஞானயோகமாவது, 𑌜𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍈𑌃-𑌜𑌿𑌤𑌃- ஜயிக்கப்பட்ட, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍈𑌃 - மனதையுடையவர்களினால், 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 - பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவினிடத்தில் 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 - நிஷ்டையுடையவனாயிருத்தல். 23

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகனருளிச்செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை

பிறகு பத்து ச்லோகங்களினால் எளிதில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதற்காக கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், இவைகளின் ஸ்வரூபம் முதலியவைகளைப் பிரித்து நிரூபிக்கிறார். அவைகளில் கர்மயோகத்தின் லக்ஷணம் முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டதென்று எண்ணிக்கொண்டு அந்தந்த அதிகாரிகளுடைய ஜ்ஞானம்,சக்தி,போக்கியதை, இவைகளை யனுஸரித்து அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத்தக்கபடி அநுஷ்டிப்பதற்காக நான்காம் அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளும் அவ்விடத்தில் சொல்லப்படாதவைகளுமாகிய கர்மயோகத்தினுட்பிரிவுகள் எல்லாவற்றையும் '𑌆𑌦𑌿 (முதலிய)' என்னும் பதத்தினால் சுருக்கிச்சொல்லுகிறார். ப்ரயோஜன முண்டாகும் வரையில் இடைவிடாமல் ப்ரீதியுடன் அநுஷ்டிப்பது இவ்விடத்தில் '𑌸𑍇𑌵𑌨𑌂' என்னப்படுகிறது. பிறகு அந்தக் கர்மயோகத்தினாலுண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானயோகத்திற் கதிகாரியைக் காட்டிக்கொண்டு அதன் லக்ஷணத்தையும் சொல்லுகிறார். நிஷ்டையுடையவனாயிருத்தல் என்கிற இடத்தில் இடைவிடாமல் த்யானம் செய்துகொண்டிருப்பதினால் என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும். இத்தால் அந்த ஜ்ஞானயோகத்தின் ப்ரயோஜனமாகிய யோகத்தைவிடவும் அதின் உபாயமாகிய கர்மயோகத்திற்குள்ளடங்கிய ஜ்ஞானத்தைவிடவும் வ்யத்யாஸம் தெரிவிக்கப்பட்டது. 23

பக்தியோகஃ ஸைகாந்த்யப்ரீத்யா த்யாநாதிஷு ஸ்திதிஃ । *

ப - ரை] பக்தியோகஃ-பக்தியோகமானது, ஸைகாந்த்யப்ரீத்யா - பரமாத்மாவினிடத்தில் ஒரே நிஶ்சயத்தோடு கூடிய ப்ரீதியினால், த்யாநாதிஷு-(அவனைப்பற்றிய) த்யானம் முதலியவைகளில், ஸ்திதிஃ-நிஷ்டையுடையவனாயிருத்தல்.
*

பிறகு அந்தரங்கமான அங்கங்களுடன் பக்தியோகத்தை நிரூபிக்கிறார். பரமாத்மாவினிடத்தில ஒரே நிஶ்சயத்தினாலுண்டாகிய ப்ரீதி 'ஸைகாந்த்யப்ரீதிஃ' என்னப்படுகிறது. இதனால் 'ஏகஸ்மிந்விஷயே ப்ரீதிஸக்திஃ' என்கிற பக்தியின் லக்ஷணம் தெரிவிக்கப்பட்டது. 1 'ஸ்நேஹபூர்வமநுத்யாநம் பக்திரித்யபிதீயதே' என்றிவை முதலிய வசனங்களை அனுஸரித்துப் பக்தியின் ஸ்வரூபம 'த்யாந' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்டது. 'ஆதி' என்னும் பதத்தினால் ஆராதனம் செய்தல், நமஸ்காரம் செய்தல், முதலிய அந்தரங்கங்களின் ஸமூகம் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அப்படியே வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் 'எல்லா லோகங்களுக்கும் நன்மையைத்தெரிவிக்கிற வேதாந்தங்களில் அறியப்பட்ட அர்த்தமாவது ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவர்களின் உண்மையைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுச் செய்யப்படுகிறதாயும் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை அங்கங்களாகவுடையவைகளாயு மிருக்கிற மிகவும் ப்ரியங்களாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் த்யானம் செய்வது, ஆராதனம் செய்வது, நமஸ்காரம் செய்வது, முதலியது அவனை அடைவதையே ப்ரயோஜனமாகவுடையது' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகில் கர்மயோகத்திலும் ஜீவாத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் அந்தக் கர்மயோகத்தினலாராதிக்கப்படுகிற பகவானிடத்தில் ப்ரீதியும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஜ்ஞானயோகத்திலும் மனது சுத்தியடைவதற்காக வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை விடக்கூடாது. அதினால் ஆராதிக்கப்படுகிற பகவானிடத்தில் பக்தியும் செய்யவேண்டும். இப்படியே பக்தியோகத்திலும் மற்ற இரண்டும் (ஜீவாதம ஜ்ஞானமும் நித்ய கர்மானுஷ்டானமும்) தொடர்ந்திருக்கிறதென்பது ஸித்தமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் இவைகளைத் தனித்தனியாகப் பிரித்துச் சொல்லி இருப்பது உசிதமல்ல என்று ஆக்ஷேபம் வரில் இதற்கு ஸமாதானம்—ப்ரதானமாகிய ஒரு கர்மத்தில் பால், சர்க்கரை முதலியவைகளைப்போல அங்கமாக மற்றவைகள் கலந்திருந்தபோதிலும் அது பிரித்துச் சொல்லுவதற்கு விரோதமில்லை என்று தாத்பர்யம்—என்பது. *

1 லைங்கபுராணம், உத்தரகாண்டம். ஸ்நேகபூர்வம்-ப்ரீதியுடன்கூட, அனுத்யானம்-நினைத்துக்கொண்டிருத்தல், பக்திரிதி-பக்தியென்று, அபிதீயதே-சொல்லப்படுகிறது.

த்ரயாணாமபி யோகாநாம் த்ரிபிரந்யோந்யஸங்கமஃ ॥ 24
நித்யநைமித்திகாநாம் ச பராராதநரூபிணாம் । *

ப-ரை] த்ரயாணாம் - இந்த மூன்றுவிதமான, யோகாநாமபி - கர்ம யோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகமாகிய யோகங்களுக்கும், அந்யோந்யஸங்கமஃ-ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையும், பராராதநரூபிணாம்-பகவானுக்கு ஆராதனங்களாகிய, நித்யநைமித்திகாநாம்-நித்ய நைமித்திகங்களாகிய கர்மங்களுக்கும், த்ரிபிஃ-இந்த மூன்று விதமான யோகங்களுடனும், ஸங்கமஃ-சேர்க்கை (உண்டு). *

பகவானிடத்தில் ஒரே நிஶ்சயத்துடன் கூடிய ப்ரீதி மூன்று யோகங்களிலும் ஸமானந்தான். 'ஐகாந்த்யம்' என்பதாவது இதரதேவதைகளை உடைத்தாகாமலிருக்கை. அப்படியே மோக்ஷ தர்மத்தில் 1 'ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டம் ச யாஶ்சாந்யா தேவதாஃ ஸ்ம்ருதாஃ। ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத்பரிமிதம் பலம்॥' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆஶ்வமேதிக பர்வத்திலும் 2 'யே ந்யதேவதா பக்தா மத்பக்தஜநப்ரியாஃ। மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்தா மத்பக்தாஸ்தே ப்ரகீர்த்திதாஃ॥' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் அக்னி, இந்திரன், முதலிய அநேக தேவதைகளின் ஸம்பந்தத்தை யுடைய வர்ணாஶ்ரமகர்மங்கள் ஏகாந்தியாக இருப்பதற்கு விரோதிகளாகையினால் இந்த மூன்றுவித யோகங்களிலும் அவைகளை விட்டுவிட வேண்டுமென்றேற்பட்டது என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். இவ்விடத்தில் முன் பாதியிலிருக்கிற 'அந்யோந்யஸங்கமஃ' என்னும் பதத்தில் 'அந்யோந்ய' என்பதைப் புத்தியினால் பிரித்து 'ஸங்கமஃ' என்பதை 'த்ரிபிஃ' என்பதோடு சேர்த்து இந்த அந்வயித்துக்கொள்ள வேண்டியது. இதன் கருத்தாவது—3 'நியதஸ்ய து', 4 'யதஃ ப்ரவ்ருத்திஃ', 5 'ஆசார ப்ர

1 பாரதம் - மோக்ஷதர்மம்-350 36.

2 பாரதம், ஆஶ்வமேதிக பர்வம்-104-91. யே-எவர்கள், அந்யதேவதா பக்தாஃ-இதர தேவதைகளிடத்தில் பக்திசெய்யாதவர்களும், மத்பக்த ஜனப்ரியாஃ-என்னிடத்தில் பக்திசெய்துகொண்டிருக்கிற ஜனங்களிடத்தில் ப்ரீதி செய்துகொண்டிருப்பவர்களும், மாமேவ-என்னையே, ஶரணம்-ஶரணமாக, ப்ராப்தாஃ- அடைந்தவர்களுமோ, தே-அவர்கள், மத்பக்தாஃ-என்னுடைய பக்தர்களாக, ப்ரகீர்த்திதாஃ-சொல்லப்பட்டார்கள்.

3 பகவத்கீதை-18-7 4 பகவத்கீதை - 18 - 46

5 பாரதம் - ஆனுஶாஸநிகபர்வம்-254-139-தர்மமானது ஆசாரத்தையே காரணமாகவுடையது.

ஹவ:', 1 'வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர:' என்றிவை முதலிய வசனங்களி
ஞல் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அங்கங்களாகவுடையவைகள் இந்த மூன்று
யோகங்களும் என்பது ஏற்பட்டிருக்கிறபடியினுல் அக்னி இந்
திரன் முதலிய பதங்களும் ப்ரதர்த்தனை வித்யையில் சொல்லி
யிருக்கிற ந்யாயத்தை யனுஸரித்து அவர்களைச் சரீரமாகவு
டைய பரமாத்மாவைச் சொல்லுகின்றன என்றனுஸந்தானம்
செய்வதினுலாவது, 2 'ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமினி:' என்கிற
ஸூத்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிற ந்யாயத்தினுலாவது, யஜ்ஞாக்ரஹா
ராத்யாயத்தில் சொல்லியிருக்கும் விதமாயும் நேரிலேயே பகவானைச்
சொல்லுகின்றன என்பதினுலாவது அந்தக் கர்மங்களும் பகவானுக்கு
ஆராதனமாக இருக்கக்கூடுமாகையினுல் அவைகளை அனுஷ்டானம்
செய்தவனுக்கு வேறு தேவதையை ஆராதனம் செய்யாமலிருப்ப
தும் ஸித்தித்து விடுகிறபடியினுல் ஏகாந்தியாயிருக்கையும் ஸ்தாபிக்
கப்பட்டது—என்பது. இக்கால் கர்மயோகத்திலும் நித்யநைமித்திக
கர்மங்கள் அங்கங்களாக இருக்கின்றன என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது.
அப்படியே 3 'ஸர்வேப்யேதே யஜ்ஞவித:' என்கிற ச்லோகத்திற்கு
வ்யாக்யானம் செய்யும்பொழுது பாஷ்யத்தில் த்ரவ்யயஜ்ஞமும் முதலாக
ப்ராணுயாமம் வரையிலுள்ள கர்மயோகத்தின் உட்பிரிவுகளில் தங்
களுக்கிஷ்டமானவைகளில் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிற இந்த அதிகாரிகளெ
ல்லோரும் 4 'ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா' என்கிற ச்லோகத்தில்
சொல்லப்பட்ட பஞ்சமஹா யஜ்ஞம் முதலிய நித்யநைமித்திக கர்மங்க
ளாகிய யஜ்ஞங்களைத் தெரிந்து கொண்டவர்களாய், அவைகளில் நிஷ்ட்
டையுடையவர்களாய், ஆகையினுலேயே நிவ்ருத்திக்கப்பட்டபாபங்களை
யுடையவர்களாய்க்கொண்டு யஜ்ஞத்தில் மிகுதியாகிய ஆஹாரத்தினுல்
சரீரதாரணத்தைச் செய்து கொண்டு கர்மயோகத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்
துக்கொண்டு அநாதியாகிய பரப்ரம்மத்தை யடைகிறார்கள்' என்றுசொ
ல்லப்பட்டது. இப்படியே 'ஏவம் பஹுவிதா யஜ்ஞா:' என்கிற ச்லோ
கத்தின் வ்யாக்யானத்திலும் 'இப்படி அனேகவிதங்களாகிய கர்மயோ
கங்கள் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்கு ஸாத
னங்களாக இருக்கின்றன கீழ்ச்சொன்ன அடையாளங்களை உடைய
வைகளாகவும் கீழ்ச்சொன்ன உட்பிரிவுகளையுடையவைகளாகவுமிருக்

1 விஷ்ணுபுராணம்-3-7-9. வர்ணங்கள், ஆச்ரமங்கள், இவைகளுக்குத் தகுந்த ஆசாரங்களையுடைய புருஷனுல் (பகவான் ஆராதிக்கத் தகுந்தவன்).

2 சாரீரக ஸூத்ரம்-9 3 பகவத்கீதை-4-30 4 பகவத்கீதை-3-10

கிற அந்த எல்லாக் கர்மயோகங்களையும் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கப்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்மங்களினால் உண்டானவைகளாகத் தெரிந்து கொள்' என்றும் சொல்லப்பட்டது. 1 '𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌤𑌪𑌸𑌾𑌂' என்கிற ஶ்லோகத்தின் அவதாரிகையிலும் 'கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதாயும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அங்கங்களாகவுடையதாயும் யோகத்தை ப்ரயோஜனமாகவுடையதாகவுமிருக்கிற கர்மயோகம் ஸுலபமாய்ச் செய்யமுடியும் என்பதைச் சொல்லுகிறார்' என்று சொல்லப்பட்டது. * *

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌸𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌾𑌃‖

ப - ரை] 𑌏𑌤𑍇-இந்த, 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿-மூன்றுவிதமான யோகங்களும், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌃-ஜீவாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு, 𑌯𑍋𑌗𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣-யோகத்தின் வழியாக, 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌾𑌃 - உபாயங்கள். 25.

பிறகு இந்த மூன்று விதமான யோகங்களும் பரமபக்தியை யுண்டாக்கும்பொழுது ஜீவாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிய நடுவில் நேரிடக்கூடிய வ்யாபாரத்தைக் காரணத்துடன் சொல்லுகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். இவ்விடத்தில் யோகமாவது ஸமாதி என்று சொல்லப்படுகிற மனதை ஒரே விஷயத்தில் இடைவிடாமல் செலுத்துதல். அதினால் உண்டாக்கப்படுகிற நேராகப்பார்ப்பது ஸாக்ஷாத்காரமென்னப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகத்தை இடையிடாமல் நேரிலும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமென்பது முன்பே சொல்லப்பட்டது. அப்படி இருந்தபோதிலும் பக்தியோகம் அந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமென்பது யுக்தமல்ல, அது ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்த பிறகு உண்டாகக்கூடியதாகையினால் என்னில் இது உசிதமல்ல, பக்தி நிஷ்டைக்கே அநேகம் விதமான அவஸ்த்தைகளின் வ்யத்யாஸங்கள் உண்டாகையினாலேயே இவையெல்லாம் பொருந்துமாகையினால். அதெப்படி என்னில் பகவானை அறிவது, அவனைப்பார்ப்பது, அவனை அடைவது, இவை எல்லாம பொதுவாகப் பக்தியினாலுண்டாக்கப்படுகிறது என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அது அந்தப் பக்தியோகத்தின் அவஸ்த்தைகளின் வ்யத்யாஸமில்லாமல் பொருந்தாது. ஆகையினாலல்லவோ ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்த பிறகு உண்டாகிற பக்தி 2 '𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌂' என்று '𑌪𑌰𑌾' என்னும் பதத்தினால் விஶேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

1 பகவத்கீதை 5-21. 2 பகவத்கீதை-18-54.

ஆகையினால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் இல்லாதவர்களுக்கும் இப்பொழு திருக்கும் பக்தர்களைப் போலப் பகவானை ஸ்தோத்திரம் செய் வது, நமஸ்காரம் செய்வது, அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொ ல்லுவது, முதலிய, கைங்கர்யமென்று ப்ரகாசமாய்த் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய, பக்தி என்னும் பதத்தினால் சொல்லக்கூடிய, நிஷ் ட்டையினால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் வருகிறது. இந்த உயர்ந்ததாயும் தாழ்ந்ததாயுமிருக்கிற பக்தியின் பிரிவு வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் 'அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரப்ரம்மமாகிய புருஷோத்தமன் அதிகமான புண்ணியங்களின் கூட்டத்தினால் நாசமடைந்த எல்லா ஜன்மங்களிலும் செய்யப்பட்ட பாபங்களின் கூட்டங்களை யுடையவனாயும், பரம புரு ஷனுடைய திருவடிகளில் ஶரணாகதி செய்வதினால்உண்டாக்கப்பட்ட அந்தப் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தையுடையவனாயும், ஸதாசார்ய னுடைய உபதேசத்தோடு கூடிய ஶாஸ்த்ரங்களினால் அறியப்பட்ட தத்துவங்களின் உண்மையைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுத் தினந்தோறும் வ்ருத்தியடைந்து வருகிற ஶாந்தி, தாந்தி, பரிசுத்தி, பொறுமை, கபடமில்லாமை, பயம், பயமில்லாமை, இவைகளின் கார ணங்களைப்பற்றிய பகுத்தறிவு, தயை, ஹிம்ஸை செய்யாமை, முதலிய ஆத்ம குணங்களோடு கூடியதாயும் வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குத் தகுந்ததா யும் பரமாத்மாவிற் காராதனங்களாயுமிருக்கிற நித்ய நைமித்திக கர் மங்களின் அனுஷ்டானத்துடன் கூடின ஶாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப் படுகிற கர்மங்களைச் செய்யாமையில் நிஷ்ட்டையுடையவனாயும்,பரமாத் மாவின் இரண்டு திருவடிகளிலும் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட தன்னையும் தன் னைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களையுடையவனாயும், அவனிடத்தில் பக்தியினால் செய்விக்கப்படுகிற எப்பொழுதும் ஸ்தோத்திரம் செய்வது, நினைத் துக்கொண்டிருப்பது, நமஸ்காரம் செய்வது, அவனுடைய திருநாமங் களைச்சொல்லுவது, அவனுடைய குணங்களைக் கேட்பது,அவைகளை ச்சொல்லுவது,த்யானஞ்செய்வது,ஆராதனஞ்செய்வது.இவை முதலிய வைகளினால் ப்ரீதியையடைந்தவனாய் மிகுந்த கருணையுடையவனாயிருக் கிற அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் போக்கப்பட்ட மனதின் தோஷத்தையுடையவனாயுமிருக்கிற புருஷனுக்கு வேறொரு ப்ரயோஜனத்தையும் ஆசைப்படாமல் எப்பொழுதும் செய்யப்படுகிற எல்லை இல்லாதமேன்மையையுடைய ப்ரியமாகிய மிகவும் விசதமான ப்ரத்யக்ஷம்போலே தோன்றுகிற த்யானமாகிய பக்தி ஒன்றினாலேயே அடையத்தகுந்தவன்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இதுதான் பர மாசார்யனாகிய ஆளவந்தாராலும் 1 'கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம்,

---

1 ஆகமப்ராமாண்யம்.

இவை இரண்டினாலும் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட மனதையுடையவனுக்கு ஒரே நிஶ்சயத்துடன் கூடியதாயும் கடைசிவரையில் செய்யப்பட்டதாயுமிருக்கிற பக்தியோகத்தினால் அடையத்தகுந்தவன்' என்று சொல்லப்பட்டது. 25

निरस्तनिखिलाज्ञानो दृष्ट्वात्मानं परानुगम् ।
प्रतिलभ्य परां भक्तिं तयैवाप्नोति तत्पदम् ॥ 26

ப — ரை] निरस्तनिखिलाज्ञानः - போக்கடிக்கப்பட்ட எல்லாவிதமான அஜ்ஞானங்களையுடையவனாய்க் கொண்டு, परानुगम् - பரமாத்மாவிற்குக் கிங்கரனாகிய, आत्मानं - ஜீவாத்மாவை, दृष्ट्वा - பார்த்து, परां - மேலான, भक्तिं - பக்தியை, प्रतिलभ्य-அடைந்து, तयैव - அந்தப் பரபக்தியினாலேயே, तत्पदं - அந்தப் பகவானுடைய திருவடியை, அல்லது பரமபதத்தை, आप्नोति - அடைகிறான். 26

இப்படி அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி அனுஷ்டிக்கப்படுகிற மூன்றுவித யோகங்களினாலும் ஆத்மாவலோகனம் உண்டாகி அதின் வழியாக பரமபக்தி உண்டாகும் விதத்தையும், மிகவும் சிறந்ததாகிய அந்தப் பரமபக்தியே பரமாத்மாவை அடைவதற்கு ஸாதனமென்பதையும் சொல்லுகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். உபாயத்திற்கு விரோதியான எல்லாவித அஜ்ஞானங்களும் நிவ்ருத்தியடைகிறது என்பது இவ்விடத்தில் 'निरस्तनिखिलाज्ञानः' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது. 'परानुगम्' என்பதற்கு பரமாத்மாவிற்குக் கிங்கரனாகிய அதாவது பரமாத்மாவிற்குச் சேஷமாயிருக்கை ஒன்றையே ஸ்வபாவமாகவுடைய என்றர்த்தம். அப்படியே [1] 'नायं देवो न मर्त्यो वा न तिर्यक् स्थावरोऽपि वा । ज्ञानानन्दमयस्त्वात्मा शेषो हि परमात्मनः ॥' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வஜ்ஞனென்றுபேருடைய ருத்ரனும் மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்திரத்தில் 'दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः । अतोऽहमपि ते दास इति मत्वा नमाम्यहम् ॥' என்று சொல்லியிருக்கிறார். 'प्रतिलभ्य' என்பதற்குப் பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹத்தினால் அடைந்து என்றர்த்தம். 'तयैव' என்பதற்குப் பரமபக்தியாகிய பரிபாகத்தை அடைந்திருக்கிற அந்தப் பரபக்தியினாலேயே என்றர்த்தம். ஆகையினால் 'सर्व

1 முதல் ஷட்கம், 553-ம் பக்கம் புட்நோட்டைப் பார்க்க.

என்பதினுல் வேறென்றையும் எதிர்பார்க்கிறதில்லை என்பதும் வேறொன்றின் வழியாகவல்லாமல் நேரில் ஸாதனமென்பதும் ஏற்படுகிறது. 'தத்வஂ' என்பது அவனுடைய திருவடியாகவுமாம். அன்றிக்கே 'வத்யதே (அடையப்படுகிறது)' என்கிற வ்யுத்பத்தியினுல் 'வதஂ' என்பது முக்தர்களால் அடையக்கூடியதாக ப்ரமாணங்களிலேற்பட்டிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமில்லாத இடமாகவுமாம். பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமாகவுமாம். இது கீதையில் 1 'ஸ்ரஹ்மஹூதஃ ப்ரஸநாத்மா நஶோசதி நகாங்க்ஷதி। ஸமஃ ஸர்வேஷு ஹூதேஷு மத்ஹக்திஂ லஹதே பராம்॥ ஹக்த்யா மாமஹிஜாநாதி யாவாந் யஶ்சாஸ்மி தத்வதஃ। ததோ மாஂ தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத³நந்தரம் ॥' என்று இரண்டு ஶ்லோகங்களிஞல் சொல்லப்படுகிறது. 26

ஹக்தியோகஸ்தத³ர்த்தீ சேத் ஸமக்³ரைஶ்வர்யஸாத⁴கஃ।
ஆத்மார்த்தீ சேத் த்ரயோऽப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாத⁴காஃ॥

ப-ரை] ஹக்தியோகஃ - பக்தியோகம், தத³ர்த்தீ சேத் - அந்த ஐஶ்வர்யத்தை விரும்பினுனேயாஞல். ஸமக்³ரைஶ்வர்யஸாத⁴கஃ - பூர்ணமான ஐஶ்வர்யத்திற்கு ஸாதனமாகிறது, ஆத்மார்த்தீ சேத் - ஆத்மாவை விரும்பினுனேயாஞல், ஏதே - இந்த, த்ரயோऽபி - கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், இவைகள் மூன்றும், தத்கைவல்யஸ்ய - அந்த ஆத்மாவின் கைவல்யத்திற்கு, அதாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் பகவானுடைய அனுபவமும் இல்லாமல் கேவலம் ஜீவாத்மாவை மாத்ர்ரம் அனுபவிப்பதற்கு, ஸாத⁴காஃ - ஸாதகங்கள். 27

இப்படிப் பக்தியோகம் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்பது சொல்லப்பட்டது. அதுவே நடுஷட்கத்தில் சொல்லியபடி அசேதனமான வஸ்துக்களின் மாறுதல்களை அனுபவிப்பதாகிய ஐஶ்வர்யத்திற்கும் ஸாதகம் என்று சொல்லுகிறுர்—இந்த ஶ்லோகத்திஞல். ஒரே பக்தியோகம் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களாகிய ஸம்ஸாரபந்தம் மோக்ஷம், இவைகளுக்கு ஸாதனமென்பது எப்படிப்பொருந்தும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் 'தத³ர்த்தீ சேத்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஒரே கர்மத்திற்கு அந்தந்தப் பலங்களில் ஆசையிஞல் விசித்திரங்களான பலங்களுக்கு ஸாதகமாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்பது 'எல்லா இஷ்டபலங்களைக் குறித்தும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஸாதனம்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கி

---

1 *பகவத்கீதை*-18-54-55.

றது. ப்ரம்மா முதலியவர்களினால் கொடுக்கப்படுகிற ஐச்வர்யங்களை விட அதிகமாயிருக்கை இவ்விடத்தில் 'ஸர்வ' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது. லோகத்திலும் சக்ரவர்த்தியை ஆச்ரயிப்பதற்கும், சிற்றரசனை ஆச்ரயிப்பதற்கும் பல விஷயத்தில் வ்யத்யாஸமுண்டென்பது காணப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரம்மா முதலியவர்கள் ப்ரம்மா முதலியவர்களின் ஸ்தானத்தைக்கொடுக்க சக்தியுள்ளவர்களல்லவன்றோ. இது ப்ரம்மாவினாலேயே 1 'ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேசிதம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றோரிடத்திலும் 'யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: | புநஸ்த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவானிதி ஶுச்ரும ||' என்றிவை முதலியதும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ருத்திரனுடையதாகிய ஸ்தானமும் பகவானால் கொடுக்கப்பட்டதென்று 'இந்த தேவன் உதாரனாயும், எல்லோராலும் ப்ரார்த்திக்கத்தக்கவனாயுமிருக்கிற விஷ்ணுவிற்குக் கிளையாகிய ருத்திரன் அவப்ருதத்தில் ஹவிஸ்ஸுக்களினால் ருத்திரனுடையதாகிய பெருமையை அடைந்தானல்லவா' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறது. 'இந்த' என்பதற்குத் தன்னைவிட மற்றெல்லா தேவதைகளையும் விட வேறுபட்ட மேன்மையுடையவனாகை ப்ரக்ருதி முதலியவைகளில் ப்ரஸித்தனாகிய என்றும், 'தேவன்' என்பதற்கு மற்றொருவர்க்கும் ஸாதாரணமல்லாத மிகவும் ஆச்சர்யமான ஒருவராலும் தடுக்கப்படாத விளையாட்டு, ஜயிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை, வார்த்தைகள், காந்தி, ஸ்தோத்திரம், முதலிய அழிவில்லாத, தோஷங்களுடன் ஸம்பந்தப்படாத எல்லையில்லாத மேன்மையுடைய கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய என்றும், 'எல்லோராலும் ப்ரார்த்திக்கத்தக்கவனாயும்' என்பதற்கு அவரவர்களின் இஷ்டபலம் கிடைப்பதற்காகயாசிக்கத்தகுந்தவனாயிருக்கிற' என்றும்,—'விஷ்ணுவிற்கு' என்பதற்கு எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனாகையினால் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாகிய நாயணனுக்கு என்றும், 'கிளையாகிய ருத்திரன்' என்பதற்கு அவருடைய சரீரமாகையினாலே அவருடைய அவயவமாகிய ருத்ரன் என்றும், 'வயா ஶாகா:' என்று யாஸ்கர் நிர்வசனம் செய்திருக்கிறார். 'அவப்ருதத்தில் ஹவிஸ்ஸுக்களினால்' என்பதற்கு ஸர்வமேதம் என்றுபேருடைய யாகத்தினால் அந்த விஷ்ணுவிற்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட தன்னுடைய ஆத்மாவரையிலுள்ள ஹவிஸ்ஸுக்களினால் என்றும், 'ருத்திரனுடையதாகிய' என்பதற்கு ருத்திர

1 த்வயா - உன்னால், ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரம்மாவினுடையதாகிய, கர்ம - கார்யம், ஸர்வம் - எல்லாம், மயி - என்னிடத்தில், நிவேசிதம் - வைக்கப்பட்டது.

ணுகிய தனக்கு இப்பொழுது கிடைத்திருக்கிற என்றும், அன்றிக்கே ப்ரம்மா, ருத்திரன், இந்திரன், முதலியவர்கள் பரம்பரையாக அநாதியாகையினால் ருத்ரர்களினுடைய தென்று ப்ரஸித்தமான என்றும், 'அடைந்தாரல்லவா' என்பதற்கு இது ப்ரஸித்தம் என்றும் அர்த்தம். இந்த ஶ்ருதியின் அர்த்தத்தை விசதப்படுத்த வேண்டுமென்கிற அபிப்ராயத்தினால் மஹாபாரதத்தில் 1 'ஏகாந்தினோ ஹி புருஷா துர்லபா பஹவோ ந்ருப । ... ' என்று சொல்லப்பட்டது. 2 '... ॥' என்றிவை முதலிய வசனங்களினாலும் இந்த அர்த்தம் எல்லா இடங்களிலும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. ஆகையினால் இது விஷயத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொன்னதுபோதும். இப்படி அசேதன வஸ்துக்களை அனுபவிப்பதாகிய ஐஶ்வர்யத்திற்கு பக்தி ஸாதனம் என்பது சொல்லப்பட்டது. பிறகு சேதனமாகிய ஆத்மாவின் உண்மையை அனுபவிப்பதாகிய தாழ்ந்ததாகிய கைவல்யத்திற்கும் அந்தப் பக்தி யோகம் ஸாதகம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு ஜ்ஞானயோகம் கர்மயோகம் இவைகளும் வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினால் பரமாத்மாவிற்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணி அதின் வழியாக அந்தக் கைவல்யத்திற்கு ஸாதகங்கள் என்பது யுக்தம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ப்ரஹ்மணோ ஹி' என்றாரம்பித்து. அசேதனங்களை அனுபவிப்பதைப் பார்க்கிலும் பகவானுடைய அனுபவத்தைப்பார்க்கிலும் வேறுபட்ட ஸ்வபாவத்தையுடைய அனுபவம் இவ்விடத்தில் 'ஏகாந்த' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் நம்மால் விவரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 27

ஏகாந்த்யம் ஹி பகவதேஷாம் ஸமானமதிகாரிணாம் ।
யாவத்ப்ராப்தி பராப்யே ததேவாத்யந்திகம் மதம் ॥ 28

ப-ரை] ஏஷாம் — இந்த, அதிகாரிணாம் — அதிகாரிகளுக்கு, பகவதி — பகவானிடத்தில், ஏகாந்த்யம் — ஏகாந்தியாக இருக்கை, அதாவது வேறொரு தைவத்தையும் தொழாதவனாக இருக்கை, ஸமானம் - பொதுவானது, யாவத்ப்ராப்தி - பகவானை அடைகிறவரையில், பராப்யே

1 இரண்டாம் ஷட்கம் 284-ம் பக்கம் புட்நோட்டைப்பார்க்க. 2 இரண்டாம் ஷட்கம் 283-ம் பக்கம் புட்நோட்டைப்பார்க்க.

ஏவசேத் - பரமாத்மாவை விரும்பிக்கொண்டிருந்தானேயானால், அதாவது நடுவில் வேறு பலத்தில் ஆசைப்படாமலிருந்தானேயானால், தமேவ - அதையே, ஶாஶ்வதம் - அழிவில்லாததாக, ப்ராப்நோதி - அடைகிறான். 28

இப்படி மேலான ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம், பகவானை அடைவது, இவைகளை விரும்புகிறவர்களினால் செய்யவேண்டியதாகிய பக்தியின் ஸாரமாயும் பொதுவாயுமிருக்கிற ரூபத்தை விசதமாக நிரூபிக்கிறார்— இந்த (முன்) பாதி ஶ்லோகத்தினால். இவ்விடத்தில் ஏகாந்தியா யிருக்கையாவது வேறொரு தேவதையையும் தனக்கு உத்தேஶ்யமாக உடைத்தாகாதவனாக இருக்கை.1 ‘சதுர்விதா மம ஜநா: பக்தா ஏவ ஹி தே ஶ்ருதா:। தேஷாமேகாந்திந: ஶ்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா:॥’ என்கிற அநுகீதையில் சொலலப்பட்டிருக்கிற வசனமோவென்னில் ஜ்ஞாநிகளுக்கு ஏகாந்தியாக இருக்கை எப்பொழுதும் இருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்திலோவெ னில் தங்கள் தங்கள் இஷ்டபலம் கிடைக்கும் வரையில் ஏகாந்தியாக இருக்கை இந்த மூன்றதிகாரிகளுக்கும் பொது என்று சொல்லப்படு கிறது. இத்தால் கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், இவைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும் தசையிலும் ஏகாந்தியாயிருக்கை ஏற்பட்டது. எப் படி என்னில் எல்லாத்தசையிலும் பகவானிடத்தில் ப்ரபத்தியை முன் னிட்டுக்கொண்டே செய்யவேண்டிய தவஶ்யமாகையினால். இப்படி அசேதனத்தின் அநுபவத்தை விடவும், தன்னுடைய ஆத்மாவின் அநுபவத்தை விடவும் வேறுபட்டதாகிய பகவானுடைய அநுபவத் தை வேண்டுகிறவனுக்கு மற்ற அதிகாரிகளைவிட வேறுபட்டதாகிய எப்பொழுதும் செய்யப்படுகிறதாகிய பக்தியின் மேன்மையினால் வேறொன்றினாலும் நடுவில் தாமதமில்லாமல் அழிவில்லாத பகவா னுடைய ப்ராப்தி உண்டாகிறது என்று சொல்லுகிறார் - மேல்பாதி ஶ்லோகத்தினால். வேறு பலங்களில் ஆசையாகிற விக்னங்களினால் கெடு க்கப்படாதவனாக இருந்தால் தாமதமில்லாமல் பகவானை அடைந்து மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறதில்லை என்றர்த்தம். இந்த அபி ப்ராயத்தினால் ‘தத் (அது)’ என்று நபும்ஸகலிங்கமாய் (ஒன்றன்பா லாய்)ச்சொல்லி இருக்கிறது. 28

ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ ததாயத்தாத்மஜீவந: ।
தத்ஸம்ஶ்லேஷ வியோகைகஸுகது:கஸ்ததேகதீ: ॥ 29

ப - ரை; ஜ்ஞாநீ து — ஜ்ஞானியோவெனில், பரமைகாந்தீ - மேற்

---

1 இரண்டாம் ஷட்கம், 54 ம் பக்கம் புட்நோட்டைப்பார்க்க.

சொல்லிய ஏகாந்திகளுக்குள் சிறந்தவன், ததாயத்தஜீவந: - அந்தப்பக வானுக்கு வசப்பட்டதன்னுடைய ஜீவனத்தையுடையவன். தத்ஸம் ஶ்லேஷவியோகைகஸுகது:க: — அந்தப்பகவானோடு சேருகிறது, அவனைவிட்டுப்பிரிவது, இவைகளையே தனக்கு ஸுகமாகவும் துக்கமாக வுமுடையவன், ததேகதீ:- அவனொருவனிடத்திலேயே செலுத்தப்பட்ட புத்தியையுடையவன். 29

பிறகு 1 'ஏதாஸ்ஸிஷ்டாஸ்த்ரயோ ஹ்யத்ர காமோஹாராஹிதே த்ரய:| ஸமேவ்ருத்த்யநுகர்ணா: ஸ்ருதிவாக்யஸ்ய ஸோகாநகா:||' என்று அனு கீதையில் சொல்லப்பட்டவனும், 'யாவத்ப்ராப்தி வ்யவஸாயீ ஏவ ஸ' என்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவனுமாகிய, அதிகாரியினுடைய மற்றொருவனுக் கும் ஸாதாரணமல்லாத விஶேஷத்தையும், அனுஷ்டானம் செய்வது, பலத்தையடைவது இவைகளின் விதத்தையும், அதைச் சொல்லுவதி லேயே இந்தச் ஶாஸ்த்ரத்திற்குத் தாத்பர்யமாகையினால் இது மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரம் என்பதையும், இது முதல் நாலு ஶ்லோகங்களினால் விவரிக் கிறார். 'ஜ்ஞாநீ து' என்பதனால் 2 'ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்', 3 'மச்சித்தா மத்கதப்ராணா:' என்றிவை முதலியது ஜ்ஞாபகப்படுத்தப் படுகிறது. சிறந்தவனாகிய ஏகாந்தி, பரமைகாந்தி எனப்படுகிறான், அதாவது ஏகாந்திகளுக்குள் சிறந்தவன் என்றர்த்தம். மிகவும் சிறந்த தாகிய ஒரேவிதமான நிஶ்சயம், அதாவது வேறொரு தைவத்தையும் உத்தேசிக்காத நிஶ்சயம் இவனுக்கு இருக்கிறது என்பதினாலாவது பரமைகாந்தியென்னப்படுகிறான். அதாவது வேறொரு தைவத்தையும் உத்தேஶ்யமாகவுடைத்தாகாமை மாத்திரமில்லை, பின்னை எதுவென் னில் வேறொரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமலிருப்பதும் இவனுக் குண்டென்றர்த்தம். இவ்விடத்தில் 'ஸம்ஶ்லேஷம்' ஆவது மனது, வாக்கு, ஶரீரம், இவைகளினால் செய்யப்படுகிற பகவானுக்கிஷ்டமாகிய ஶாஸ்த் ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஆராதனங்களைச் செய்வது. 'வியோகம் (பிரிவு)' ஆவது இவைகள் விட்டுப்போவது இப்படியே ருஷிகள் 4 'யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே। ஸா ஹாநிஸ்தந்

1 இரண்டாம் ஷட்கம், 157-ம் பக்கம், புட்நோட்டைப்பார்க்க.

2 பகவத்கீதை-7-18. 3 பகவத்கீதை-10-9.

4 முஹூர்த்தம் - ஒரு முஹூர்த்த காலமாவது, க்ஷணம்வாபி - ஒரு க்ஷண காலமாவது, வாஸுதேவ: — பகவான், நசிந்த்யதே - த்யானிக்கப்படவில்லை, இதி யத் - என்கிற எதுவோ, ஸா - அது, ஹாநி: - நஷ்டம், தத் - அது, மஹத்-பெரிய, சித்ரம் - தோஷம், ஸாச - அதுவே, ப்ராந்தி: - ப்ரமம், ஸாச - அதுவே, விக்ரியா-

[illegible] ॥’ என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவன் ஒருவனிடத்திலேயே செலுத்தப்பட்ட சிந்தையையுடையவன் ‘தமேகாயந:’ என்னப்படுகிறான். 29

பகவத்த்யாந யோகோக்தி வந்தநஸ்துதி கீர்த்தநை:।
லப்தாத்மா தத்கதப்ராண மநோபுத்தீந்த்ரிய க்ரிய: ॥ 30

ப-ரை] பகவத்த்யாநயோகோக்திவந்தநஸ்துதிகீர்த்தநை: — பகவத் - பகவானைப்பற்றிய, த்யாந - த்யானம் செய்தல், யோக - ஸாக்ஷாத்கரித்தல், அன்றிக்கே அவனுடைய திவ்யதேசங்களுக்குச் செல்லுதல், உக்தி - சொல்லுதல், வந்தந — நமஸ்காரம் செய்தல், ஸ்துதி - ஸ்தோத்திரம்செய்தல், கீர்த்தநை: - திருநாமங்களைச் சொல்லுதல், இவைகளினால், லப்தாத்மா - அடையப்பட்ட தன்னுடைய ஆத்மாவையுடையவனாயும், தத்கத - அந்தப் பகவானை யடைந்திருக்கிற, ப்ராண - ப்ராணவாயு, மந: — மனது, புத்தி - புத்தி, இந்த்ரிய - இந்த்ரியங்கள், இவைகளின், க்ரிய: - கார்யங்களை யுடையவன் (மேற்கூறிய ஜ்ஞானி). 30

‘த்யாநம்’ ஆவது இவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் நினைத்துக்கொண்டிருத்தல். ‘யோகம்’ ஆவது அதினாலுண்டாகிய ஸாக்ஷாத்காரம், அன்றிக்கே உபர்ந்த க்ஷேத்திரம் முதலியவைகளில் இருக்கிற பகவானிடத்தில் செல்லுதலாகவுமாம். அப்படியே 1 ‘[illegible] ॥’ என்றும், 2 ‘[illegible]

- விகாரம், அதாவது ஒரு க்ஷணகாலமாவது பகவானை த்யானம் செய்யாமை இவ்வளவு விதமான ஆபத்திற்குக் காரணம் என்று தாத்பர்யம். ஏகஸ்மிந்நபி - ஒரு, முஹூர்த்தே - முஹூர்த்தமும், த்யானவர்ஜிதே - பகவானைப்பற்றிய த்யானமில்லாமல், அதிக்ராந்தே - தாண்டிப்போயிருக்கும் பொழுது, தஸ்யுபி: - திருடர்களினால், முஷிதேநேவ - அபஹரிக்கப்பட்டவன் போல, ப்ருசம் - மிகவும், ஆக்ரந்திதும் - அழுவதற்கு, யுக்தம் - உசிதம்.

1 யேஷா - எந்த, ந்ருணாம் - மனிதர்களினுடைய, பாதௌ-கால்கள், ஹரே:- பகவானுடைய, க்ஷேத்ராணி - திவ்யக்ஷேத்திரங்களைக் குறித்து, நாநுவ்ரஜத: - போகவில்லையோ, தௌ - அவைகள், த்ருமஜந்மபாஜௌ - மரத்தின்ஜன்மத்தை அடைந்தவைகள்.

2 யோக: - யோகமானது, பாஹ்யம்-பாஹ்யம் என்றும், ததா - அப்படியே, ஆப்யந்தரம் - ஆப்யந்தரம் என்றும், த்விவித:-இரண்டுவிதமாக, ப்ரோக்த: - சொ

ஸம் ததா। பாஹ்யம் பஹி: க்ரியாபேக்ஷமாந்தரம் த்யாநமுச்யதே॥ என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். 'உக்தி' ஆவது கேட்கவேண்டுமென்கிற ஶ்ரத்தையுடைய அதிகாரிகளுக்குச்சொல்லுதல். 'வந்தநம்' ஆவது மூன்று கரணங்களினாலும்நமஸ்காரம் செய்தல். 'ஸ்துதி:' ஆவது குணங்களைச் சொல்லுதல் 'கீர்த்தநம்' ஆவது அந்தந்தக் குணங்கள், அந்தந்தவிபவங்கள், அந்தந்த வ்யாபாரங்கள், இவைகளை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கிற அவனுக்கே அஸாதாரணமான திருநாமங்களைச்சொல்லுதல். இவைகளினால் 'ஆப்தாத்மா (அடையப்பட்ட தன்னுடைய ஆத்மாவை யுடையவனும்)', அப்படி அவைகளைச் செய்யாவிடில் தன்னை வஸ்துவல்லாததாக எண்ணிக்கொண்டிருப்பவன் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே இவைகளைச்செய்யாவிடில் தன்னுடைய ஶரீரம், இந்த்ரியம், இவைகளெல்லாம் நைந்துபோய் விடும் என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். ப்ராணன் முதலியவைகளின் கார்யங்கள் அந்தப் பகவானை யடைந்திருப்பதாவது அந்தப்பகவானுடைய அநுபவம் இல்லாவிடில் சிதறிப்போய்விடுகிறபடியினால் என்று நினைக்கவேண்டியது. அன்றிக்கே 1 'யத்கரோஷி யதச்நாஸி' என்று சொல்லி இருக்கிற ந்யாயத்தினால் ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டது, ஒரு ப்ரயோஜனத்திற்காக ஏற்பட்டது, ஶாஸ்த்ரங்களினாலேற்பட்டது, ஆகிய கர்மங்களைப் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பணம் செய்தலாகவுமாம். மனதாவது ஸங்கல்பம் என்கிற வ்யாபாரத்தையுடையமனது. அதுவே நிஶ்சயமாகிற வ்யாபாரம் புத்தி என்னப்படுகிறதாகவுமாம் அப்படியே ஶாரீரக பாஷ்யத்தில் 'நிஶ்சயம், அபிமானம், சிந்தை, முதலிய வ்யாபாரங்களின் வ்யத்யாஸங்களினால் மனமே புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், என்னும் பதங்களினால் சொல்லப்படுகிறது' என்று சொல்லப்பட்டது. 'இந்த்ரிய' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தினால் வெளிஇந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. 30

நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:।
உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தாமபீ:॥ 31

ப-ரை] நிஜகர்மாதி - தன்னுடைய வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் முதல், பக்த்யந்தம் - பக்திவரையிலுமுள்ள கர்மத்தை, ப்ரீத்யைவ - ப்ரீதியினாலேயே, காரித: - செய்விக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, குர்யாத் -

---

ல்லப்பட்டது, பாஹ்யம் - பாஹ்யயோகம், பஹி:க்ரியாபேக்ஷம்-வெளிஇந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களை அபேக்ஷிக்கிறது, ஆந்தரம்-ஆப்யந்தரமானது, த்யானம்-த்யானமாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. 1 பகவத்கீதை-9-27.

செய்யவேண்டும், உபாயதாம் - உபாயமாக இருக்கையை, பரித்யஜ்ய - விட்டுவிட்டு, அதாவது இவைகள் உபாயங்கள் என்கிற புத்தியைக் கீழ்ச் சொல்லிய தர்மங்களில் விட்டுவிட்டு, தம் - அந்த உபாயமாக இருக்கையை, தேவே - பகவானிடத்தில், அபீ: - பயமில்லாதவனாய்க்கொண்டு, ந்யஸ்யேத் - வைக்கவேண்டும். 31

இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு 1 'ஸததம் கீர்த்தயந்தோமாம்' என்று சொல்லி இருக்கிறவிதமாக வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களுக்கு லோபம் வர வேண்டியதாகுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால் எப்பொழுதும் பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதொன்றையே ஸ்வபாவமாகவுடைய முக்தனுக்குப்போல இந்த அதிகாரிக்கும் பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது அவனுடைய ஆஜ்ஞையை அனுஸரித்து நடப்பதில் உண்டாகிய ப்ரீதியினாலேயே ஶாஸ்த்ரங்களுக்குத் தக்கபடியும் அதிகாரங்களுக்குத் தக்கபடியும், காலங்களுக்குத்தக்கபடியும் எல்லாம் பொருந்தும். அப்படிக்கில்லாவிடில் 2 'ஸாக்ஷாத் தேவோ ஶாஸ்திரீம் ... ' என்றிவை முதலிய வசனங்களிருக்கிறபடியினால் பகவானை ஆராதனம் செய்வது, முதலிய கார்யங்களிலும் அதிகாரமில்லாமல் போகவேண்டி வரும். ஆகையினாலே யோக்யதை உண்டாவதற்காகவும், கிடைத்தபாகம் தவறிப்போகாமலிருப்பதற்காகவும், மேல்மேல் வ்ருத்திபடைவதற்காகவும், நன்றாக உறுதியாய் உபாயம் முடிவுபெற்றவனுக்கும் தன்னுடைய அனுஷ்டானத்தினால் அயலாரையும் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்வதாகிய பகவானுடைய உத்திரவுக்குக் கீழ்படிந்து நடப்பதற்காகவும், அவஶ்யமாகச் செய்யவேண்டியவைகளாகிய கர்மங்களைப்பற்றியும் ஶாஸ்த்ரவிதியை யோசிக்காமல் மிகவும் ப்ரியமான பர்த்தா, ஸ்நேஹிதன், பிள்ளை முதலியவர்களுக்கு உபசாரம் செய்வதைப்போல ப்ரீதியே ஜ்ஞானியை ஏவுகிறது என்று தாத்பர்யம். அப்படியே ஶாஸ்த்ரங்களிலும் 3 'யதா யுவாநம் ராஜாநம் யதா வ மதஹஸ்திநம் யதா வ ... ஹரிம் தத்தைவோபசரேத் ॥' என்றும், மற்றொரு ஸம்ஹிதையில் 4 'யதா ஹி ப்ராப்தம் ப்ரியாதிதிம் ... தயாவத் ...

1 பகவத்கீதை-9-14. 2 இரண்டாம் ஷட்கம்-86-ம் பக்கம், புட்நோட்டைப்பார்க்க.

3 பாஞ்சராத்திரம். யுவாநம்-யுவாவாகிய, ராஜாநம்-ராஜாவை, யதா - எப்படியோ, மதஹஸ்திநம் - மதம்பிடித்த யானையை, யதா - எப்படியோ, ததைவ - அப்படியே, ஹரிம் - பகவானை, உபசரேத் - உபசாரம் செய்யவேண்டும்.

4 ப்ராப்தம் - தன்வீட்டிற்கு வந்திருக்கிற, ப்ரியாதிதிம் - இஷ்டமான விருந்தாடியை, யதா - எப்படியோ, ததா - அப்படி, பகவந்தம்-பகவானை, அர்ச்சயேத்- ஆராதனம் செய்யவேண்டும்.

யெஷ' என்றும் சொல்லப்படுகிறது 'ஶவ' என்பதினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு அர்த்தத்தையும் விவரிக்கிறார்—'உபாயதா' என்றாரம்பித்து. முக்தர்களின் வ்யாபாரங்களைப்போல இவைகளே ஸ்வயமே ஸாதகமாயிருப்பதினாலும் க்ஷணகாலத்தில் செய்துமுடிந்து விடுகிற கர்மம் காலாந்தரத்தில வரப்போகிற பலத்திற்கு ஸாதனம் என்பதில் தோஷங்களை அறிவதினாலும், இவனுக்குத் தன்னுடைய வ்யாபாரத்தில் மோக்ஷத்திற்கு இதுவே உபாயம் என்கிற புத்தி உண்டாகாது என்று தாத்பர்யம். ஆகையினால் அந்தந்தக் கர்மங்களினால் ஆராதிக்கப்பட்ட பகவானே யல்லவோ எல்லாவிடத்திலும் உபாயம். க்ஷணகாலத்தில் செய்து முடிக்கப்படுகிற அந்தந்தக் கர்மங்களின் ஸ்வரூபமாவது அவைகளினால் உண்டாக்கப்பட்ட அந்தப் பகவானுடைய ப்ரீதியைத் தவிர வேறொரு ப்ரமாணங்களிலேற்படாத அபூர்வம் முதலியதாவது உபாயமல்ல. ஆகையினால் 1 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' என்று சொல்லுகிற அந்தப் பகவானிடத்திலேயே உபாயம் என்கிற புத்திசெய்யத்தக்கது என்று சொல்லுகிறார்—'ந்யெஷ்யஷ'என்றாரம்பித்து. தன்னை ஆஶ்ரயிக்காதவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுவதும் ஆஶ்ரயித்தவர்களை அதிலிருந்து விடுவிப்பதும் பகவானுடைய தன் மஹிமைக்குத் தகுந்ததாகிய விளையாட்டு என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'தேவெ' என்று. 2 'அப்படிப்பட்டவனாகிய தேவனை' என்றர்த்தமுள்ள ஶரணமாக அடையப்படுகிற பகவானைப் பற்றிய ஶ்ருதிவாக்யத்தைக்குறிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் 'தேவ' என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கரைபுரண்ட கருணை, ஸௌஶீல்யம், வாத்ஸல்யம், ஔதார்யம் முதலிய குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், 3 'ஸிதாஜவெஶ வஶஷாவும்', 4 'ஶக்ருதெவ ப்ரபந்நாய', 5 'அபிசெத் ஸுதுராசாரோ ஶஜதெ மாமநந்யபாக்' 6 'மாமேவைஷ்யஸி', 7 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று சொல்லுகிறவனாயும், வேறொரு கதியுமில்லாதவர்களுக்கு ஶரண்யனாயும் தானே உபாயமாகவும் இருக்கிற அந்தப் பகவானிடத்தில் என்றர்த்தம். தன்னுடைய அபராதங்கள் அவனுடைய ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கும் தன்மை, அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்குவசப்பட்டு நடக்கிற ப்ரம்மா, ருத்திரன், இந்திரன், முதலிய தாழ்ந்ததேவதைகள் இவைகளைப்பற்றியபயம் ஒன்றும் அடையத்தக்கதல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'ஶுசஃ' என்று. 31

1 பகவத்கீதை-18-66. 2 ஶ்வேதாஶ்வதரம்.
3 ராமாயணம் - யுத்தகாண்டம்-18-1. 4 ராமாயணம் - யுத்தகாண்டம்-18.
5 பகவத்கீதை-9-30 6 பகவத்கீதை-18-65. 7 பகவத்கீதை-18-66.

ஏகாந்த்யாத்யந்ததாஸ்யைகரதிஸ் தத்பதமாப்நுயாத் |
தத்ப்ரதாநமிதம் ஶாஸ்த்ரமிதி கீதார்த்தஸங்க்ரஹ: || 32

ஸ்ரீ ஆளவந்தாரருளிச்செய்த
ஸ்ரீகீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் முற்றிற்று.

நீளவந்தின்று விதிவகையால் நினைவொன்றிய நாம்
மீளவந்தின்னம் வினை யுடம்பொன்றி விழுந்துழலாது
ஆளவந்தாரெனவென் றருள்தந்து விளங்கியசீர்
ஆளவந்தா ரடியோம் படியோமினி அல்வழக்கே.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப - ரை] ஏகாந்தீ - ஒரே நிஶ்சயத்துடன் கூடிய, அத்யந்த - அழிவில்லாத, தாஸ்யைக - கைங்கர்யம் ஒன்றிலேயே, ரதி: - ஆசையுடையவனாயிருந்து, தத்பதம் - அந்தப் பகவானுடைய திருவடியை, ஆப்நுயாத் - அடைவான், இதம் - இந்த, ஶாஸ்த்ரம் - கீதாஶாஸ்த்ரம், தத்ப்ரதாநம் - இந்த அர்த்தத்தை முக்கியமாகவுடையது, இதி - என்று, கீதார்த்தஸங்க்ரஹ: - கீதையின் அர்த்தத்தைப்பற்றிய சுருக்கம். 32

இப்படி இருந்துகொண்டு வேறொரு தடங்கலினால் கெடுக்கப்படாதவனுக்குத் தன்னுடைய இஷ்டப்படி பலம் கிடைக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—இந்த ஶ்லோகத்தினால். பரமைகாந்திகளின் கைங்கர்யங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்து அது தடங்கலில்லாமல் நிறைவேறுமென்பது ஸ்ரீ பௌஷ்கரஸம்ஹிதையில் 1 'ப்ரவ்ருத்திகாலாதாரப்ய ஆத்மலாபாவஸாநிகம் | யத்ராவகாஶோ விக்நாநாம் வித்யதே ந கதாசந ||' என்று சொல்லப்பட்டது. இதையே அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸாத்வதஸம்ஹிதையில் 2 'ஸங்கல்பாதேவ பகவாந் தத்வதோ பாவி

1 பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை. ப்ரவ்ருத்தி காலாதாரப்ய - ஆரம்பிக்கும் காலம் முதல்கொண்டு, ஆத்மலாபாவஸாநிகம் - தன்னை அடைவது வரையிலும், யத்ர - எந்த - தர்மத்தில், விக்நாநாம் - தடங்கல்களுக்கு, அவகாஶ: - இடமானது, கதாசந - எப்பொழுதும், நவித்யதே - இல்லையோ.

2 பகவாந் - பகவானானவர், தத்வத: - உண்மையாக, பாவிதாத்மநாம் - த்யானம் செய்யப்பட்ட தன் ஸ்வரூபத்தை யுடையவர்களுக்கு, ஸங்கல்பாதேவ - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே, வ்ரதாந்தம் - அவனால் குறிக்கப்பட்ட முடிவை யுடைய, அகிலம் - எல்லா, காலம் - காலத்தையும், அம்ருதேந - அம்ருதத்தினால், ஸேசயதி - நனைக்கிறார்.

ததநாம் । வ்ருதாகோவிஷயம் காமம் ஸேவமாநஸ்ய கேந தத்॥', 1 'ஜ்ஞாத்வைவ பந்தம் மர்த்யேந பவிதவ்யம் ஸதைவ ஹி। ப்ராப்தயே ஸர்வகாமாநாம் ஸம்ஸாரபயபீருணா॥' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் 2 'ஶ்ரூயதே கலு கோவிந்தே பக்திமுத்வஹதாம் ந்ருணாம்॥ ஸம்ஸாரந்யூநதாபீதாஸ்த்ரிதஶா: பரிபந்திந: । ஸத்யம் ஶதேந விக்நாநாம் ஸஹஸ்ரேண ததா தப:॥ விக்நாயுதேந கோவிந்தே ந்ருணாம் பக்திர்நிவார்யதே।' என்றிவை முதலிய வசனம் பரமபக்தி என்னும் அவஸ்த்தை உண்டாவதற்கு முந்திய தசையைப்பற்றியது என்று நினைக்கவேண்டும். இவ்விடத்தில் பூமவித்யையிலே போல ஐஶ்வர்யம் முதலிய தாழ்ந்த புருஷார்த்தங்களை நிரூபித்திருப்பது பரமாத்மாவை அடைவதாகிய ப்ரதானமான ப்ரயோஜனத்தின் மேன்மையை நிரூபிப்பதற்காக. இப்படியே ஸாத்வத ஸம்ஹிதையிலும் 3 'ப்ரத்யயார்த்தம் ச மோக்ஷஸ்ய ஸித்தயஸ்ஸம்ப்ரகீர்த்திதா:' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் இந்தச் ஶாஸ்த்ரம் மோக்ஷத்தையே முக்யமான ப்ரயோஜனமாகவுடையது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—'தத்ப்ராபநம்' என்றாரம்பித்து இவ்விடத்தில் அவரவர் அதிகாரத்திற்குத்தக்கபடி ஶரணாகதி, பக்தியோகம், இவைகளாகிய உபாயங்களில் நிஷ்டையினால் பகவானை அடை-

1 மர்த்யேன - மனிதனால், ஸர்வகாமானாம் - காம்ய பலங்கள் எல்லாவற்றினுடையவும், ப்ராப்தயே - அடைவதின் பொருட்டு, ஸம்ஸார பயபீருணா - ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகிய பயத்தையுடையவனாகவே, பந்தம் - ஸம்ஸார பந்தத்தை, ஜ்ஞாத்வா - தெரிந்துகொண்டு, ஸதைவ—எப்பொழுதும், பவிதவ்யம் - இருக்க வேண்டும், அதாவது காம்யபலங்களை அடைவதைப் பற்றித் தனக்கு ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டாக்கக் கூடியது இதென்று தெரிந்துகொண்டு அப்படி ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பயந்தவனாகவே இருக்கவேண்டும்.

2 கோவிந்தே - பகவானிடத்தில், பக்திம் - பக்தியை, உத்வஹதாம் - செய்துகொண்டிருக்கிற, ந்ருணாம்-ஜனங்களுக்கு, ஸம்ஸார ந்யூநதாபீதா:-தங்கள் ஸம்ஸாரங்கள் குறைந்துவிடுகிறார்கள் என்று பயந்திருக்கிற, த்ரிதஶா:-தேவதைகள், பரிபந்தின:—தடை செய்கிறவர்கள், என்று ஶ்ரூயதேகலு - கேழ்க்கப்படுகிறதல்லவா. ஸத்யம்-மெய்வார்த்தையானது, விக்நானாம் - தடைகளினுடைய, ஶதேந-நூறினாலும், ததா-அப்படியே, தப:-தபஸ்ஸு, ஸஹஸ்ரேண-ஆயிரத்தினாலும், ந்ருணாம் - மனிதர்களுக்கு, கோவிந்தே - பகவானிடத்தில், பகதி:-பக்தியானது, விக்நாயுதேந-பதினாயிரம் விக்னங்களினாலும், நிவார்யதே - தடுக்கப்படுகிறது.

3 ஸாத்வத ஸம்ஹிதை. மோக்ஷஸ்ய - மோக்ஷத்திற்கு அதாவது மோக்ஷத்தைப்பற்றி, ப்ரத்யயார்த்தம் - நம்பிக்கை உண்டாவதற்காக, ஸித்தய:-மற்ற ஸித்திகள், ஸம்ப்ர கீர்த்திதா:-சொல்லப்பட்டதுகள்.

கிறவர்களாக நிரூபிக்கப்பட்ட பரமைகாந்தியாவது அவனால் அடையப் படுகிற பரமாத்மாவாவது 'தஸ்' என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகி றது. பிறகு இவ்விடத்தில் பௌத்தர்கள், ஜைனர்கள் இவர்களுக்கு ஸமமான சங்கராசார்யர் முதலியவர்களின் க்ரந்தங்கள் பகவானுடைய அபிப்ராயத்திற்கு விருத்தமானவைகள் என்று தெரிவிப்பதற்காகவும், கீழ்ச்சொல்லிய ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லிய விதமாகத் தம்முடைய சிஷ் யர்களுக்கு உள்ளபடியான கீதையின் எல்லா அர்த்தங்களின் விஸ்தா ரத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகவும் நிகமனம் செய்கிறார்—'இதி' என்றாரம் பித்து. ஸத்வகுணத்தில் நிஷ்டையுடைய பூர்வாசார்யர்களின் பரம் பரையால் கிடைத்த உத்தமமான கீதையின் அர்த்தமே இப்படியே ஒழிய குத்ருஷ்டிகளினால் தங்களிஷ்டப்படி ஊஹிக்கப்பட்டதல்ல அப் படிப்பட்ட இந்த அர்த்தம் தன்னுடைய யோக ப்ரபாவத்தினால் உள் ளங்கைக்குள்ளடக்கிப் பார்க்கப்பட்ட பரமாத்மாவினுடைய இரண்டு வித விபூதிகளையுமுடைய பகவானாகிய நாதமுனிகள் நியமனத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தவராகிய ஸ்ரீமத் ராமமிஸ்ரர் (மணக்கால் நம்பி) இடத்திலிரு ந்து அநேக ஶாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவராகிய நம்மால் அநேகம் தட வை கேழ்க்கப்பட்ட பகவத்கீதையின் அர்த்தங்களின் விஸ்தாரத்திற் குச் சுருக்கம் இது என்று நினைத்து மோக்ஷத்திலாசையுடையவர்களி னால் க்ரஹிக்கத்தக்கது என்று தாத்பர்யம். 32

ஸாரம் ஹ்ருஷ்நஸாரஸ்யீய வவஸாரம்
ஶ்ரீ யாமுநெந யொஜ்தம்
விஸ்வெஷ்டி ஸ்திவெங்கெடஶாகவி
வ்யாவஷ்ஹாஷ்யாக்ஷமொ: ।
யத்தாநெஷ்ஷ க்ஷஷ்வீலாஹ்
க்ஷஹநாகொஶாஹஶாக்ஷஹிஹீ:
ஜம்வாரெஶஜ்யவொஷணாவண
வமெண: விஜாண நிஜாதிஶ: ॥

ப - ரை] ஶ்ரீயாமுநெந யொஜ்தம் - ஸ்ரீ ஆளவந்தாரினால் எடுத்துரைக் கப்பட்ட, ஹ்ருஷ்நஸாரஸ்யீயவவஸாரம் - அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருக் கிற பகவானுடைய வார்த்தையாகிய கீதையின், ஸாரம் - ஸாரார்த்தத் தை, வெங்கடேஶாகவி: - ஸ்ரீ வேங்கிடநாதனென்கிற கவி, இதி -இவ் விதமாக, விஸ்வெஷ்ட: - மிகவும் ஸ்பஷ்டங்களாயிருக்கிற, ஹாஷ்யாக்ஷ மொ: - பாஷ்யத்திலிருக்கும் வார்த்தைகளைக்கொண்டு, வ்யாவஷ்-வ்யா

க்யானம் செய்தார், யத்வாதேஷு யஸ்ய - எந்த வேங்கடநாதனென்கிற கவியினுடைய, வாதேஷு - வாதங்களில், அன்றிக்கே, எந்த வ்யாக்யானங்களினுடைய வாக்யங்களில். அன்றிக்கே எந்தப் பாஷ்யத்தினுடைய வாதங்களில், குத்ருஷ்டிபாஹ்யஜநகோலாஹலஶமநைர்ஹ்ருத்பி: - குத்ருஷ்டிகள், வேதபாஹ்யர்கள், இவர்களின் வஞ்சனையினாலுண்டாகிய கோலாஹலங்களை அடக்கக்கூடிய, ஜம்ஹாவேகை: - மிகவும் வேகமாகப் பரவுகிற, ஜயகோஷணாகணாகணை: - ஜயத்தைத் தெரிவிக்கக் கூடிய ஶப்தங்களின் கணகணஎன்னும் ஓசையினால், திஶ: - திக்குக்கள், விகூர்ணநிகூர்ணா: – போக்கடிக்கப்பட்ட தூக்கத்தை உடையதுகளோ

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமாயும், ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராயும்

வேதாந்தாசார்யருமாகிய ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா தேஶிகனருளிச்செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை முற்றிற்று.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஶரணம்.

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாணகுணஶாலிநே ।
ஶ்ரீமதே வேங்கடேஶாய வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிக னருளிச்செய்த

ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஶரணம்.

வன்பற்றறுக்கு மருந்தென்று மாயவன் றானுரைத்த
இன்பக்கடலமு தாமென நின்றவிக் கீதைதன்னை
அன்பர்க் குரைப்பவர் கேட்பவரா தரித்தோது மவர்
துன்பக்கடலில் துளங்குகை நீங்கித் துலங்குவரே. 20

ப - ரை] வன் - உறுதியான, பற்று — ஸம்ஸாரபந்தத்தை. அறுக்கும் - அறுக்கக்கூடியதாகிய, மருந்து - மருந்து, என்று - இப்படி நினைத்து, மாயவன் - ஆஶ்சர்யமான குணங்களையுடைய பகவான், தானுரைத்த - தானே சொன்ன, இன்பக்கடல் - இன்பத்தைத் தரக்கூடிய ஸமுத்திரத்திற்கு, அமுதாமென நின்ற - அம்ருதமாகும் இது என்று சொல்லும்படி நிற்கிற, இக்கீதை தன்னை - இந்தக் கீதையை, அன்பர்க்கு - பக்தியுடையவர்களுக்கு, உரைப்பவர் - உபதேசம் செய்பவர்கள், கேட்பவர் - இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்கள், ஆதரித்து - இதனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியைச்செய்து, ஓதுமவர் - அத்யயனம் செய்பவர்கள், துன்பக்கடலில் - துக்கஸமுத்திரத்தில், துக்கஸமுத்திரமாகிய ஸம்ஸாரத்தில் என்றர்த்தம், துளங்குகை — ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கை, இதிலேயே உழன்று கொண்டிருக்கை என்றர்த்தம், நீங்கி - நிவ்ருத்தியாகி, துலங்குவரே - ப்ரகாசிப்பார்கள். 20

இப்படிக் கீதையின் பதினெட்டு அத்யாயங்களின் அர்த்தங்களில் 1 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிற வரையிலுள்ள ஶ்லோகங்களின் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹமாக அருளிச்செய்து இனி இதை உபதேசம் செய்யக்கூடிய பாத்ராபாத்ரங்களையும் இதை அத்யயனம் செய்வதின் பலத்தையும் சொல்லுகிற 2 'இதம் தே நாதபஸ்காய' என்பது முதலிய ப்ரகரணத்தின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் — இந்தப்பாட்டினால். 'வன்' என்பதினால் 3 'தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா' என்கிறபடியே ஒருவராலும் பிணைத்தபிணை நம்மால் அவிழ்க்க முடியாதென்றால் ஸர்வ . ஶக்தியான ஒருவன் கர்மானுரூபமாகக் கட்டின கட்டு அவன் கால் கட்டியே அவிழ்த்

1 பகவத்கீதை-18-66 2 பகவத்கீதை-18-67. 3 பகவத்கீதை-7-14

துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது சொல்லவேண்டுமோ. ஆகையினால் அந்த ஸர்வேஶ்வரனைத் தவிர மற்றவர்களினால் அவிழ்க்கமுடியாது. 1 'எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்று மொருத்தரும் இப்பிறவி என்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை' என்கிறபடியே இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரமாகிற பந்தத்தைப்போக்க மற்றொருவராலும் முடியாதென்பது தேறபட்டது. 'அறுக்கும்மருந்து' என்பதற்கு இந்தக் கீதையை அத்யயனம் செய்ய ஸம்ஸாரபந்தம் தன்னடையே கழியும் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே வன்-த்ருடமான. பற்று - பற்றுதல், அதாவது ஸ்நேகம், அர்ஜுநனுக்கு அஸ்தானத்தில் உண்டான ஸ்நேகம் மற்றொன்றினாலும் போக்க முடியாதாகையினால் அப்படிப்பட்ட ஸ்நேகத்தை அறுப்பதற்கு இதுமருந்து என நினைத்து என்றாகவுமாம். இது கீதாபாஷ்யத்தில் அவதாரிகையில் 'பாஜஸ்ய மஹாவிஸ்ம்ருதி ஸமுத்ரஸ்ய ஸமுத்தர்த்தா வ்யஸநாய ஜ்ஞாநநாவம் ஸுஹ்ருதம் தேஹி ஸ்வாமிந் ஸ்த்ரீ ஸங்கா' என்றருளிச்செய்யப்பட்டது 'மாயவன்' என்பதினால் ஆஶ்சர்யமான குணங்களையும் சேஷ்டைகளையும், வ்யாபாரங்களையுமுடையவன் என்றர்த்தமாகையினால் 2 'ஸம்வாதமிமமத்புதம்', 3 'விஸ்மயோமே மஹாந்ராஜந் தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ரூபமத்யத்புதம் ஹரே:', என்றும்சொல்லுகிறபடியேஇந்த ஸம்வாதம் ஆஶ்சர்யமென்பதும் விஶ்வரூபம் ஆஶ்சர்யமென்பதும் சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே 'மாயவன்' என்பதினால்தான் ஸாரத்யமாகிற தாழ்ந்ததொழிலைச்செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுதே வேதாந்த ஶாஸ்த்ரரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசம் செய்வதாகிய நிலைவரம்பில்லாத செய்கைகளை நினைக்கிறதாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை உபதேசம்செய் என்று கேட்டதற்கு அப்படியே உபதேசம் செய்ய ஆரம்பித்ததும், கேட்டபடி காட்டவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்ததற்கு அப்படியே விஶ்வரூபத்தைக்காட்டினதும், மறுபடியும் 4 'ததேவமே தர்ஶய தேவரூபம்' என்று முன்ரூபத்தை மறுபடியும் காட்டவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தற்கு அப்படியே காட்டினதுமாகிய அவன் சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யும் தன்மையாகிய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தின் பெருமையை நினைத்து 'மாயவன்' என்கிறார். அதாவது ஒருவருக்கும் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாததாகையினாலே 5 'எத்திறம்' என்று மோஹித்துக்கிடக்கக்கூடியதான ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தின் ஆஶ்சர்யத்

1 பெரியாழ்வார்-திருமொழி 2 பகவத்கீதை-18-74 3 பகவத்கீதை 18-77.
4 பகவத்கீதை-11-45 5 திருவாய்மொழி-1-3-1

தை நினைக்கிறாராகவுமாம். இந்த ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யம் 'ஶ்ருதிஶதஶிரஸ்ஸித்தே விவஶ: பார்த்தம் ப்ரதி க்ருஷ்ணேந ஸாரதிநா ஸஹயோகஸாக்ஷிணாகார' என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. 'தானுரைத்த' என்பதினால் ஆசார்யமுகமாகவுமன்றிக்கே ஒரு க்ரந்த முதலியவைகள் மூலமாகவுமன்றிக்கே 1 'ப்ரதிஷ்டாதிஷ்டைவாஜ்ஞா' என்று ஓலைப்புறத்தில் கேட்டுப் போருமதுவுமன்றிக்கே, நித்ய ஸூரிகளுக்குப்போல 'ஸம்கல்பாதேவ' என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னெஞ்சில் பட்டதொன்று மன்றிக்கே, 'தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய்' என்று நமக்கு மிகவும் ஹிதபரர்களாகிய தந்தைதாயாகிய பகவான்தானே நேரில் சொன்ன என்றர்த்தம். 'தானுரைத்த' எனபதினால் அர்ஜுநன் 2 'யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே' என்று நாணிப்பொழுது யுத்தம் செய்வது நல்லதா அப்படிச்செய்யாமலிருப்பது நல்லதா என்கிறவபிப்ராயத்தினால்கேட்டதற்கு யுத்தம் செய், அல்லது செய்யாதே என்றிரண்டித்திலொன்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அப்படிச் சொல்லாமல் அந்த அர்ஜுநன் கேட்ட கேள்வியை வ்யாஜமாக வைத்துக்கொண்டு 3 'அகல் ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி' என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல சேதனர்களும் உஜ்ஜீவிப்பதற்குத் திருவுள்ளம்பற்றி மோக்ஷஸாதனத்தைப்பற்றி ஸந்தேஹம் அவனபிப்ராயத்திலில்லாமலிருக்கத் தனக்குள்ளே அடங்காத கருணை கரைபுரண்டு 4 'வேதோக்தம் ஸவிஷாத ஶாஸ்த்ரம் உபாஹம்ஸேந' என்கிறபடியே இந்தக்கீதா ஶாஸ்த்ரரூபமாக வெளிப்பட்டது. லோகஹிதார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தித ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் இப்படியே ஒன்றின் மாறுதலாக இருக்கவேண்டும்போலும். ஒருவருக்கு 5 'ஶோக: ஶ்லோகத்வமாகத:'—உள்ளிருந்தசோகத்தில் மிகுதிகரைபுரண்டு ஶ்லோகரூபமாய் புறப்பட அதின்மூலமாக லோகஹிதார்த்தமான ஸ்ரீமத் ராமாயணம் லோகத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தது. மற்றொருவருக்கு 6 'ஐத்ருஶைவ நிக்ஷேபதோ வர்ணய ஶோகாஜ நிவாஸஹேதோ: வயிணகி:' என்கிறபடியே உள்ளே அடங்காத பரபக்தி கரைபுரண்டு திருவாய்மொழியாகப் புறப்பட்டது. அதைப்போலவே இவருக்குத்தயை கரைபுரண்டுகீதாஶாஸ்த்ரமாகப்புறப்பட்டது என்றும்திருவுள்

1 299ம் பக்கம் புட்நோட்டைப்பார்க்க. 2 பகவத்கீதை-27
3 திருவாய்மொழி-4-8 4 ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
5 த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்னவளி-120 6 த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம்

ளம். 'மாயவன் தானுரைத்த' என்பதினால் ஆஶ்ரிதர்களினிடத்தில் உண்டான வாத்ஸல்யத்திற்கு வசப்பட்டவனாகிய தான் சொன்ன தென்று பொருளேற்படுகிறது. இத்தால் ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யம் பேசுவிக்கத்தான் பேசினான் என்பது கருத்து. 'இன்பக் கடல்' ஸுகத்திற்கு ஸமுத்திரமாகிய மஹாபாரதம். அதாவது நான்குவித ப்புருஷார்த்தங்களையும் அதற்குபாயங்களையும் அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத்தக்கபடி நிரூபிக்கிறபடியினாலே 'பாரத: பஞ்சமோ வேத:' என்கிறபடியே ஐந்தாவது வேதமாகச்சொல்லப்படுகிற அவரவர்களுக்கும் ஸுகத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய மஹாபாரதம். 'அதற்கு அமுதம்' என்பதினால் அந்த மஹாபாரதமாகிய க்ஷீரஸமுத்திரத்திற்கு இந்தக் கீதை ஸாராம்ஶமாகிய அம்ருதம். அந்த அம்ருதத்தை கடைந்தெடுத்துத் தேவர்களுக்கு அளித்தவனாகிய பகவானை இந்த அம்ருதத்தையும் தேவ ப்ரக்ருதிகளானவர்களுக்களித்தான் என்று திருவுள்ளம். 'ஹார தெஹமஹீதா' என்றல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. 'மருந்து, அமுதம்,' என்கிற பதங்களினால் எப்படிப் பகவான் 1 'மருந்தும் பெருளுமமுதமும் தானே', 2 'நச்சுமாமருந்து மென்கோ நலங்கடலமுதமென்கோ' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவான் தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களுக்கு மருந்தாகவும், அனுபவிக்கக்கூடிய அம்ருதமாகவும் சொல்லப்படுகிறானோ அப்படியே அவனருளிச்செய்த பகவத்கீதையும 3 'யெதா யஶோஹ்ராகூதம்' என்கிறபடியே மருந்தாயும் அம்ருதமாயும் இருக்கிறதென்று திருவுள்ளம். 'இக்கீதைதன்னை' என்று தப்புத்தியில் எப்பொழுதும் அனுஸந்தானம் செய்யப்படுகிற கீதையின் போக்யதாதிஶயத்தைக்குறித்துக்காட்டுகிறார். 4 'இச்சுவை தவிர யான் போய்' என்பதைப்போல ஸம்ஸாரத்தைத் தீர்க்கக்கூடிய மருந்தாக இல்லாமல் போனபோதிலும் அபத்யமாயும் மதுரமுமான ஆஹாரங்களில் தத்காலத்திலுண்டாகும் ஸுகத்திலாசையினால் லோகத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பது காணப் படுகிறதைப்போல இதின் ஸுகத்தைத் தெரிந்தவர்கள் இதின் அனுஸந்தானத்தைவிடமாட்டார்கள். ஆகவே'விடாய்தீரகங்காஸ்நானம் செய்தால் பாபம் தன்னடையே கழியுமாப்போலே' என்றும், 5 'மதுவார்துழாய் முடிமாயப்பிரான் கழல் வாழத்தினால் அதுவே இவளுற்ற நோய்க்குமரு மருந்தாகுமே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே போக்யதாதிசயத்தால் அனுஸந்தானம் செய்ய ஸம்ஸாரரோகம் தன்னடையே கழியும் என்றும் திருவுள்ளம். 'மருந்தொன்று' என்றும்

---

1 மூன்றாம் திருவந்தாதி 2 திருவாய்மொழி-3-3
3 பகவத்கீதை-10 4 திருமாலை - 2 5 திருவாய்மொழி-4-5

பாடமுண்டு. அப்பபொழுது 'ஒன்று' என்பதற்கு அத்விதீயமானது என்றர்த்தம். இதைப்போல ஸ்வயம்போக்யமாயும் மருந்தாயுமிருப்பது மற்றொன்றுகிடையாது என்று திருவுள்ளம். பாலையும் மருந்தென்று பேரிட்டுக்கொடுக்குமாகில் கைக்குமிறே. அன்றிக்கே 1 'ஔஷதம் வைதஸாஸேவ்யஞ்சைவ ரஸஜ்ஞஸ்வாயிநாம்', 2 'வெற்புடனொன்றி அயிந்தையில் வெவ்வினை தீர்மருந்தொன்று அற்புதமாகவமர்ந்தமை' என்றும் சொல்லுகிறபடியே மற்ற மருந்துகளைப்போல மாஸம், பக்ஷம், வருஷம், முதலிய தீர்க்ககாலங்களில் அநேகம் தடவைகளில் ஸாப்பிடவேண்டியதும், மேலுக்குப்பூச வேண்டியதுமாக அல்லாமல் மருந்தை மனதினால் ஒருதடவை நினைக்க ஸர்வ வ்யாதிகளும் ஶமிக்கும்படியாகயிருக்கை அத்விதீய மென்னப்படுகிறதாகவுமாம். 'அன்பர்க்கு' என்பதினால் பக்திபுடையவர்களுக்கென்று சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் 3 'ய இமம் பரமம் குஹ்யம் மத்பக்தேஷ்வபிதாஸ்யதி' என்கிற ஶ்லோகத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. அவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் 'மத்பக்தேஷு' என்பதினாலேயே தபஸ்ஸு செய்யாமை முதலிய தோஷங்கள் அவர்களுக்கில்லை என்று நிராகரிக்கப்பட்டன' என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் 4 'இதம் தே நாதபஸ்காய' என்று கீழ் ஶ்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிற தபஸ்ஸு செய்யாமை, ஶ்ரத்தை இல்லாமை, பக்தி இல்லாமை, பகவானிடத்தில் பொறாமை யுடையவனாக இருக்கை, முதலிய தோஷங்களில்லாதவர்களுக்கு என்று திருவுள்ளம். மேலும் பக்தியின் லக்ஷணம் சொல்லுமிடத்தில் 5 'மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் ஸ்வயமப்யர்ச்சநம் ததா| ஸ்வயமாராதநே யத்ந:' என்றிவை முதலியவைகள் 'பக்திரஷ்டவிதா' என்று பக்தியின் உட்பிரிவுகள் எட்டுவிதமென்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களைக்கேழ்ப்பதில் ஶ்ரத்தையும், கேழ்க்கும்பொழுது மயிர்க்கூச்சம், ஆநந்த பாஷ்பம், முதலிய ஶரீரத்தின் வேறுபாடுகளும், பகவானை ஆராதனம் செய்வதில் ப்ரயத்தினம் செய்வதும், முதலிய குணங்கள் பக்தியின் உட்பிரிவாகஏற்படுகிறபடியினால் மேல்சொல்லிய தோஷங்கள்உடையவர்களுக்குஇந்தக்குணங்கள் ஸம்பவிக்காது. ஆகையினால் அவைகள் இல்லைஎன்று தானாகவே ஏற்படுகிறது. 'உரைப்பவர்' என்பது அர்த்தத்துடன் உபதேசம் செய்வதைச்சொல்லுகிறது. 'கேட்பவர்' என்

1 விரோத பரிஹார ரஹஸ்யம்

2 மும்மணிக்கோவை-9 3 பகவத்கீதை-18-68

4 பகவத்கீதை-18-67 5 விஷ்ணுபுராணம்

பது அந்த அர்த்தத்துடன் கேட்பவர்களைச் சொல்லுகிறது. 'ஆதரித்தோதுமவர்' என்பது 1 'ஶ்ரத்தாவாநநஸூயஶ்ச ஶ்ருணுயாதபி யோ நர:।' என்கிற ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடி கேவலம் ஶப்தத்தை மாத்திரம் அத்யயனம் செய்பவர்களைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே 'கேட்பவர்' என்பது அபலார் உபதேசம் செய்துகொள்ளும் பொழுது கேட்டுக்கொண்டிருப்பவரைச் சொல்லுகிறது. 'ஆதரித்தோதுமவர்' என்பது 2 'அத்யேஷ்யதே ச ய இமம்' என்கிற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிற ஶ்ரத்தாபூர்வகமான அத்யயனத்தைச்சொல்லுகிறது. 'துன்பக்கடலுள் துளங்குகை நீங்கி என்பதினால் பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் கிடைத்தாலும் கிடைக்கட்டும் கிடைக்காமல்போனாலும் போகட்டும், இந்தத் துக்கஸாகரத்திலிருந்து நீங்குவதே பெரிய புருஷார்த்தம் என்று தெரிவிப்பதாக அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை முதலில் அருளிச்செய்தபடி அன்றிக்கே 'துன்பக்கடலில் துளங்குகை நீங்கி' என்பது இஹலோகத்திலேயே கிடைக்கக்கூடிய புருஷார்த்தத்தை அருளிச் செய்தபடியாகவுமாம். 3 'சீர்கலந்தசொல் நினைந்துபோக்காரேல் சூழ்வினையின் ஆழ்துயரை என்னினைந்துபோக்குவரிப்போது' என்று ஸம்ஸாரதசையிலேயே பகவத்குணானுபவத்தினால் உண்டாகிய ப்ரீதி வ்ருத்தியடைந்து ஸம்ஸாரதுக்கானுபவம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிவ்ருத்தித்துவிடும் என்று தாத்பர்யம். 'துலங்குவரே' என்பதினால் பரமபுருஷார்த்தத்தை அருளிச்செய்தபடியாகவுமாம். 4 'யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா' என்றும், 5 'அழுக்கடைந்து கழுவியநற்றரளம் போல' என்றும் சொல்லுகிறபடியே மண்பற்றுக் கழறவேண்டியது போக்கி ஸ்வாபாவிகமான ஜ்ஞானத்தின் விகாஸமும் ஸ்வரூப ப்ராப்த கைங்கர்யமாகிய புருஷார்த்தமும் தன்னடையே ஸித்திக்கிறது என்று திருவுள்ளம். அன்றிக்கே 'துலங்குவரே' என்பது நித்யஸூரிகளினுடைய அழகோலக்கத்திலே சென்று அந்த எண்ணிறந்த நித்யஸூரிகளுக்குள் ஒருவனாகமாத்திரமிராமல் 6 'தேவர் வைகல் தீர்த்தங்களே என்று பூசித்து நல்கி உரைப்பர் தந்தேவியர்க்கே' என்றும், 7 'வஹ்நிம் வஹந்தி ஶேஷிவண்ணயேந ஹாணம்' என்றும்சொல்லுகிறபடியே அபூர்வமான ஒரு நாயகரத்தினம் இழைத்ததுபோல அந்தநித்யஸூரிகளின் திருவோலக்கத்திற்கு இவர்களினால் பூர்த்தி என்று சொல்ல

1 பகவத்கீதை-18-71
2 பகவத்கீதை-18-70
3 பெரிய திருவந்தாதி-76
4 விஷ்ணுபுராணம்
5 பரமபதஸோபானம்
6 திருவாய்மொழி-7-10-11
7 அச்யுதசதகம்

லாம்படி ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் என்று திருவுள்ளமாகவு மாம். அப்பொழுதுவந்தவரான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வாரைப் பற்றி 1 ‘ த்வயா க்ஷிப்ரம் ஸஹாஸ்மாபிஸ் ஸமேஷ்யது ராகவ ’ என்றல்லவோ மஹாராஜர் பிரார்த்தித்தார். அவ்விடத்தில் ‘ இவனொருவனுமே ஒருதலையும் நாங்களெல்லாரும் ஒருதலையுமாக விஷயீகரித்தருள வேண்டுமென்று ஏகவசனத்திற்கும் பஹுவசனத்திற்கும் தாத்பர்யம்’ என்று தம்மாலேயே வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

தீதற்ற நற்குணப்பாற் கடற்றாமரைச் செம்மலர்மேல்
மாதுற்ற மாயன்மருவ விக்கீதையின் வண்பொருளைக்
கோதற்ற நான்மறை மௌலியினாசிரியன் குறித்தான்
காதற்றுணி வுடையார் கற்றும் வண்ணங் கருத்துடனே. 21

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிக னருளிச் செய்த
ஸ்ரீகீதார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு முற்றிற்று.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளே சரணம்.

சீரொன்று தூப்புற்றிருவேங்கட முடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியுள் - ஓரொன்று
தானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

ப - ரை] தீது - தோஷம், அற்ற - இல்லாததான, நல் - நல்லதாகிய, குண - குணங்களையுடைய, பாற்கடல் - க்ஷீரஸமுத்திரத்திலுதித்தவளான, அன்றிக்கே நல்லகுணங்களுக்குப் பாற்கடலாகிய, தாமரைச் செம் மலர்மேல் - தாமரையினுடைய சிவந்த புஷ்பத்தின்மேல் வஸிக்கிற, மாது - மஹாலக்ஷ்மியினால், உற்ற - அடையப்பட்ட, மாயன் - ஆஶ்சர்யமான குணம் முதலியவைகளையுடைய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், மருவ - ப்ரீதி செய்யும்படி, அவன் திருவுள்ளமுகக்கும்படி என்றர்த்தம், இக்கீதையின்- இந்தக்கீதையினுடைய, இன்கீதையின் என்று பாடாந்தரம், அப்பொழுது இன் — இனியதான அதாவது அர்த்த ஜ்ஞானமின்றிக்கே ஶப்தமாத்திரத்தினாலும் போக்யமான என்றர்த்தம், வண்பொருளை — விலக்ஷணமான அர்த்தத்தை, அல்லது வண்பொருளை - அழகிய அர்த்தத்தை, கோது - தோஷம், அற்ற - இல்லாததான, நான்மறை - நாலுவேதங்களினுடைய, மௌலியன் - உபநிஷத்பாகங்களின், ஆசிரியன்- ஆசார்யனாகிய அதாவது

1 ராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்

வேதாந்தாசாரியன் என்றர்த்தம், காதற்றுணிவுடையார் - காதல் - ப்ரீதி, அதாவது பக்தி. துணிவு - விஶ்வாஸம் அதாவது விஶ்வாஸத்தை அங்கமாகவுடைய ப்ரபத்தி, இவைகளைஉடையவர்கள், அதாவது பக்தப்ரபன்னர்களாகிய இரண்டதிகாரிகளும், கற்கும் வண்ணம்-அப்யஸிக்கும்படி, கருத்துடனே - ஸாவதானத்துடன், அன்றிக்கே இவ்விருவர்களும் கருத்துடனே கற்கும் வண்ணம் என்றந்வயிக்கவுமாம், அதாவது தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி அனுஷ்டிக்கவேண்டிய பாகங்களை இந்தக்கீதா ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியினால் இவ்விருவரும் ஸாவதானமாய்க்கற்கும்படி, குறித்தான் - ஸங்க்ரஹித்தான். 21

இவ்விதமாகக்கீதா ஶாஸ்த்ரத்தில் பதினெட்டு அத்யாயங்களின் அர்த்தங்களையும், மேல் அதிகாரிகளைக் குறிக்கிற பாகத்தின் அர்த்தத்தையும், அப்படி அப்யஸிக்கிறவர்களின் பலத்தைச்சொல்லுகிற பாகத்தையும் ஸங்க்ரஹித்த பிறகு ஆளவந்தார் இவ்விதமாக கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமருளிச் செய்திருக்க தாமொரு கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமருளிச் செய்ததற்கு ப்ரயோஜனத்தையும் அப்படித்தாமருளிச்செய்த அர்த்தம் பகவானுடைய திருள்ளத்திற்கு ஒத்தது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு இப்படித் தாமருளிச்செய்த அர்த்தத்திற்கு கர்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு இப்படித் தாமருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் பகவத் ப்ரீத்யர்த்தமென்று ஸாத்விகத்யாகம் செய்துகொண்டு நிகமனம் செய்கிறார்— இந்தப்பாட்டினால். இங்கு ‘தீதற்ற’ என்பது குணங்களிலும், தாமரை செம்மலர்மேல் மாது இடத்திலும், மாயனிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. குணங்களுக்குத் தீதில்லாமையாவது தோஷங்களோடு சலந்திருக்கை, அளவுபட்டிருக்கை முதலியவைகளில்லாமை. அன்றிக்கே 1 ‘𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑌮𑍇𑌧𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌬𑍋𑌧𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃। 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌭𑌵𑍇𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿𑌨𑌾𑌮 𑌦𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃॥’ என்கிறபடியே தயைஇல்லாமையினால் தோஷரூபமாக பர்யவஸானத்தை அடையாமல் க்ருபையை அனுஸரித்திருக்கையாகவுமாம். ‘குணங்களுக்குப் பாற்கடலாகிய’ என்கிற யோஜனையில் 2 ‘பாற்கடல் தன்னில் பன்மணிபன்ன சீர்க்கணம் சேர்ந்த சீலமெல்லை இலை’, 3 ‘𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌲𑌧𑍇𑌰𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌕। 𑌤𑌥𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வோர் குணங்களை ஆஶ்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதற்குப் போதுமானது.

---

1 *தயாசதகம்.* 2 *மும்மணிக்கோவை-6*
3 **விஷ்ணுபுராணம்**

இப்படிப்பட்ட குணங்கள் எண்ணிறந்தவைகள் அவனுக்கு இருக்கின்றன என்பது திருவுள்ளம். 'பாற்கடலுள் வந்துதித்தவளாகிய' என்னும் யோஜனையில் 1 '[illegible]' என்கிறபடியே 'அழகில் வரும் பெண்ணமுது' உண்டவருத்தம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இத்தாலும் 'மாதுறமாயன்' என்பதாலும், 'மாயன்' என்கிற இடத்தில் மார்பன் என்றும் பாடாந்தரமுண்டு. அப்பொழுது 'வக்ஷஸ்ஸ்தலம் ஹரே:' என்பதினர்த்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆக இரண்டினாலும் எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியினிடத்திலிருக்கும் வ்யாமோஹாதிசயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. 'தாமரைச் செம்மலர்மேல் மாது' என்பதினால் தாமரை புஷ்பத்தில் குடியிருப்பு அஸஹ்யமாய் பகவானுடைய திருமார்பில் வந்தடைந்தமை சொல்லப்படுகிறது 'பாற்கடலிலுதித்தவளாகிய' என்பதினால் க்ஷீராப்திமதன காலத்தில் ஸர்வதேவதைகளும் திரளாகவந்திருக்க 2 'பஶ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்ஸ்தலம் ஹரே:' என்கிறபடியே அவர்களை அநாதரித்துவிட்டுப் பகவானுடைய திருமார்பை ஆஶ்ரயித்ததாகிய ப்ராட்டியின் வ்யாமோஹாதிசயம் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி 3 'அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்', 4 'ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி', 5 'அகலகில்லேனிறையும்', என்கிறபடியே ஒருக்ஷணகாலவிஶ்லேஷமும் பொறுக்காததான பரஸ்பர வ்யாமோஹாதிசயம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. 'தீதற்ற நற்குண' என்பது மாதுக்குவிசேஷணமாக இருக்கும் யோஜனையில் பகவானைப்போல தண்டதரத்வம், நிக்ரஹம், முதலியவைகளோடு கலக்காமல் 'அநுக்ரஹம்' என்கிறபடியே கேவலம் அநுக்ரஹமாத்திரத்திற்கு இருப்பிடம் என்று தாத்பர்யம். ஆக இத்தால் 6 'பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம | கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி', 7 'விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல:' இத்யாதிகளாலே ஶரணாகதர்களை ரக்ஷிப்பதில் 8 'மாதர்மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ்த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீக்ருதா' என்கிறபடியே பெருமானைவிட முற்பட்டவளாகிய லக்ஷ்மியோடு ஐகரஸ்யம் எம்பெருமானுக்குண்டென்று 9 '[illegible]ஸ்ய ஜ

1 ஸ்தோத்திரரத்னம் 2 விஷ்ணுபுராணம்
3 ராமாயணம்-பாலகாண்டம்
4 ராமாயணம்-ஸுந்தரகாண்டம் 5 திருவாய்மொழி-6-10
6 ராமாயணம்-யுத்தகாண்டம் 7 ராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்
8 ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் 9 ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

[illegible]' என்றும், 1 '[illegible]' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் இந்தக்கீதையில் ஸகலமாய் ஸர்வாதிகாரமான ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியை எம்பெருமானருளிச் செய்யாவிடில் மேற்கூறிய பிராட்டியுடன் ஐகரஸ்யம் எம்பெருமானுக்கு ஸித்திக்காதென்று திருவுள்ளம். இந்தப் பெரியபிராட்டியாரின் அவயவபூதையாய் ஸ்தனபாஹு க்ருத்யைகல்யையான பூமிபிராட்டியாரும் 2 '[illegible]' என்று கேழ்க்க '[illegible]' இத்யாதியால் இவனும் உபதேசித்தானிறே. 'தீதற்ற நற்குண' என்பது மாயனுக்கு விசேஷணமாகும் பக்ஷத்திலும் விப்ரலம்பம், வைஷம்யம், நைர்க்ருண்யம் முதலிய தோஷங்கள் இவனுக்கும் ஸம்பவிக்குமென்று திருவுள்ளம். எப்படி என்னில் ஸ்ரீவராஹப்பெருமாளாயவதரித்திருக்கும் தசையில் பூமிப்பிராட்டி கேழ்க அந்திம ப்ரத்யயம் தன்னுடைய ப்ரயத்னத்தினாலே ஸாத்யமில்லாதபடியினாலே ஸலபமாய் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமான உபாய விசேஷத்தை 3 '[illegible]' என்கிற இரண்டு ச்லோகங்களினாலருளிச்செய்தான். ஸ்ரீ ராமாவதாரத்திலும் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' இத்யாதிகளான மஹருஷிவாக்யங்களை உதாஹரித்து சரணாகதர்களைத் தன்னுடைய சக்திக்கு அனுகுணமாக ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்றும் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் பாபம் என்றும் அருளிச்செய்தான். அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதாதிகளிலும் '[illegible]' இத்யாதிகளில் ப்ரபத்தி மோக்ஷஸாதனமென்று தானே பலவிடங்களில் அருளிச்செய்திருக்கிறான். அப்படி இருக்க இவ்விடத்தில் அங்கப்ரபத்தியைமாத்திரம் அருளிச்செய்ததாக இருந்தால் இது அர்ஜுனனை மாத்திரம்பற்றி இருந்தபோதிலும் எல்லா ஜீவர்களையும்பற்றி இருந்தபோதிலும் விப்ரலம்பகத்வம், வைஷம்யம், முதலிய தோஷங்கள் எம்பெருமானுக்கு ஸம்பவிக்கும். ஏனெனில் ஸுலபமாயும் ஸர்வாதிகாரமுமான உபாயமிருக்க அதை அருளிச்செய்யாமையினால். ஆகையினால் ஸ்ரிய꞉ பதித்வம், [illegible] முதலியவைகள் எம்பெருமானுக்கு ஸித்திப்பதற்காக இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்வதந்த்ரப்ர

1 ஸ்ரீகுணரத்தின கோசம் 2 வராஹபுராணம்
3 வராஹசரமஸ்லோகம்

பத்தியும் விவக்ஷிதம் என்றவர்த்தம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்பது திருவுள்ளம். ‘மருவ’ என்பதற்கு அவன் திருவுள்ளமுகக்க என்றர்த்தமாகையினால் 1 ‘நவாஹாநவிஸம்வ்யஷ்டுராஜ’ இத்யாதிகளில் படியே கில்வான ப்ரயோஜனங்களைப்பற்றியாவது தன்னுடைய ஸாமர்த்தியாதிகளை ப்ரகாசம்செய்யவாவது இந்தக்க்ரந்தம் அருளிச்செய்யப்படவில்லை. ‘தர்க்கபாண்டித்யத்தினாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாணபரணராய்ப் போருகிறது’ என்றருளிச்செய்தபடியே ப்ரமாணஸரணியை அனுஸரித்துப் பகவானுடைய திருவுள்ளமுகப்பதற்காகச்செய்தோம் என்று தாம் க்ரந்தம் அருளிச்செய்ததற்குப் பகவத் ப்ரீதியே ப்ரயோஜனமாக அனுஸந்தித்து ஸாத்விகத்யாகம் செய்தபடி. மற்ற கர்த்ருத்வ ஸங்கத்யாகங்களும் இதினால் அர்த்த ஸித்தங்களாகவுமாம். அவனுடைய ப்ரீதியாகிற பலத்திற்குக் காரணமாகையினாலே இது பகவானுக்குச் சேஷமென்னும் இரண்டினாலும் கர்த்ருத்வம் அவனுடையதென்பது மேற்பட்டது. மேலும் ‘மாயன் மருவ (எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்க)’ என்பதினால் தனக்குவைஷம்யம் முதலிய தோஷங்கள் வராதபடிக்கும், பெரிய பிராட்டியோடு ஐகரஸ்யம் உண்டாகும்படிக்கும் தன்னுடைய குணங்கள் தோஷபர்யவஸாநமாகாதபடிக்கும் சரமஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை இவ்வாசாரியனருளிச் செய்தபடியினால் இவரிடத்தில் பகவானுடைய திருவுள்ளமுகந்தது என்று தாத்பர்யம். ஆகையினால் இப்படியே ‘ஸாகேநுஜஷ்யாவாத்ரும்’ என்கிற தனியன் வ்யாக்யானத்தில் பலராமனுக்கு அனுஜனாகிய கண்ணனுடைய தயைக்குப் பாத்திரம் என்று அபியுக்தர்களினால் வ்யாக்யானம்செய்யப்பட்டு அதற்குக் காரணம் இவ்விதமாகவே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘வண்பொருளை’ என்பதினால் இது விலக்ஷணமான அர்த்தம். கீதையின் உபக்ரமோப ஸம்ஹாராதிகளாலே கீதா ஶாஸ்த்ரத்திற்கே பரம தாத்பர்யமாக நிஶ்சயிக்கப்பட்ட விலக்ஷணமான அர்த்தத்தை என்றர்த்தம். இதற்கு வைலக்ஷண்யமாவது ‘ஐதிஹ்ரதாயாஸம்ஹ்ருஹ:’ என்கிற இடத்தில் தாமருளிச்செய்திருக்கிறபடியே யோகரகசையில் நாதமுனிகளினால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டு அந்தப் பரம்பராப்ராப்தமான அர்த்தத்தை என்றபடி. ‘கோதற்ற’ என்பது நான்மறைமௌலிக்கும், ஆசிரியனுக்கும் விசேஷணமாகவுமாம். வேதாந்தத்திற்கு விசேஷணமாகும் பொழுது ‘ஆகையினால் பரந்யாஸத்தை கீழ்ச்சொல்லிய எல்லாவிதத் தபஸ்ஸுக்களைவிட மேல்பட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள்’ என்றும், ‘அப்படிப்பட்ட தேவனை மோக்ஷத்திலாசையுடைய நான் ஶரணமாக அடைகிறேன்’ என்று அர்த்தமுள்ள உபநிஷத் வாக்யங்கள் வேறொருவிதமாக அர்த்தம் சொல்ல முடியாதாகையினால் ப்ரபலங்கள் என்பதும் திருவுள்ளம். ‘ஆசிரியன்’ என்பதற்கு விசேஷணமாகும் பொழுது

1 ராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்

1 'ப்ரமவிப்ரலிப்ஸாஶக்திவைகல்யவிஹீநா தேஶிகா:' என்கிறபடியே விப்ரலம்பம் முதலிய தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாதவர் என்றர்த்தம். இதுவும் ஸப்தரத்நமாலிகையில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாவினால் 2 'ஶ்ருத்யந்த க்ஷேத்ரபாலஸ்தநிதநிஶமிதாஶேஷதோஷாஸ்ஸுஸத்வா ஸந்தோ ஸ்வாபாவிகஸ்ஸ்வாஸ்ரிதஹிதவிஹஸ்தாஸ்ஸுவ்ருத்தம் ஸுவ்ருத்தம்' இத்யாதி 'ஆப்தஸத்வஸ்த்ரோஷா:' இத்யந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டது. காதலித்யாதி—3 'ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானுமாக ஒருநினைவாலீன்றவுயிரெல்லாமுய்ய' என்றும், 4 'ஶரணாகதாநாம் ஸந்த்ராணதீக்ஷாகுருபுங்கவா' என்றும் தாமருளிச் செய்தபடியே இப்படித் தாம் அர்த்தம் அருளிச் செய்தபடியினால் இந்தக்கீதாஶாஸ்த்ரம் ஸர்வஜனோபஜீவ்யமானது என்று திருவுள்ளம். 21

இத்தம் ஸ்ரீவாஸராமாநுஜகுருவர
காருண்யாவாப்தவேதாந்தயுக்ம:
ஜ்ஞாதாஶேஷாந்யஶாஸ்த்ரஸ்ஸ்வபிது:
அவகதஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயார்த்த: |
சைத்யஞாவாப்யகீதார்த்தவிஷயணிதி
ஸ்ரீதாத்யஸங்க்ஷேபகாதா
வ்யாவ்யாம் சாஸேந்ருஸிம்ஹாஹ்வயஜஹ
நிகமஜ்ஞாய்யதாஸோ வ்யதாநீத் ||

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேசிகன் கருணையினால் அறியப்பட்ட உபய வேதாந்தார்த்தங்களை உடையவராயும், தன் தகப்பனரிடத்திலிருந்து அறியப்பட்ட மற்றெல்லா ஶாஸ்த்ரங்களை யுடையவராயும், ரஹஸ்யத்ரயங்களின் ஸாரார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொண்டவராயுமிருக்கிற திருவஹீந்த்ரபுரம் சேட்லூர் – வித்வான் பகவத் விஷயம் நரஸிம்மாசார்யரால் செய்யப்பட்ட கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப்பாட்டின் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

1 ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 2 ஸப்தரத்னமாலிகை
3 திருவாய்மொழி 4 தாத்பர்ய சந்த்ரிகை.